

Xấu Nữ Đến Khiến Họa Thủy Yêu

Contents

Xấu Nữ Đến Khiến Họa Thủy Yêu	3
1. Chương 1: Cung Gia Và Phượng Gia	3
2. Chương 2: Huỳnh Trưởng Dong Dài	6
3. Chương 3: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo	8
4. Chương 4: Tam Hỉ Lâm Môn	10
5. Chương 5: Tất Cả Đều Là Kế Hoạch	12
6. Chương 6: Hỉ Duyên Sơ Phùng	14
7. Chương 7: Trẻ Con Bị Sủng	17
8. Chương 8: Việc Không Tình Nguyên	18
9. Chương 9: Diên Cuồng	21
10. Chương 10: Huỳnh Muội Hải Hước	23
11. Chương 11: Hình Bộ Thị Lang	26
12. Chương 12: Tin Tức Ngoài Ý Muốn	29
13. Chương 13: Tính Toán Chính Xác	32
14. Chương 14: Chủ Nhân Chân Chính	34
15. Chương 15: Em Rẻ Vừa Ý	36
16. Chương 16: Biện Pháp Hủy Hôn	39
17. Chương 17: Lòng Dạ Độc Ác	43
18. Chương 18: Cô Gái Ngạo Mạn	45
19. Chương 19: Đường Phố Phía Nam Ở Thái Đô	48
20. Chương 20: Anh Hùng Cứu Tiểu Mỹ Nhân	50
21. Chương 21: Trẻ Hư Bị Đau	52
22. Chương 22: Mang Oa Nhi Về Nhà	55
23. Chương 23: Thị Vệ Bị Hoảng Sợ	57
24. Chương 24: Thị Vệ Không May	61
25. Chương 25: Trừng Phạt Khác Loại	64
26. Chương 26: Gặp Trước Khi Đính Hôn	67
27. Chương 27: Khách Không Mời Mà Đến	70
28. Chương 28: Bị Người Trêu Đùa	73
29. Chương 29: “trộm” Cùng Tiểu Oa Nhi	75
30. Chương 30: Đêm Đổi Ngọc Bội	77
31. Chương 31: Nghi Thức Đính Hôn	81
32. Chương 32: Hối Hôn	83
33. Chương 33: Đính Hôn Vui Đùa	85
34. Chương 34: Bé Con Về Nhà	89
35. Chương 35: Tiệc Biệt Ly	92
36. Chương 36: Thời Cuộc Thay Đổi	95
37. Chương 37: Nam Lăng Cốc Gia	98
38. Chương 38: Cầu Hôn	100
39. Chương 39: Lựa Chọn Bức Hoạ Để Kết Hôn	103
40. Chương 40: Quyết Định Sai Lầm	106
41. Chương 41: Việc Hôn Nhân Không Mỹ Mãn	110

42. Chương 42: Việc Trong Tộc	113
43. Chương 43: Xuân Dục	115
44. Chương 44: Âm Mưu Quỷ Kế	117
45. Chương 45: Tâm Mang Ý Xấu	119
46. Chương 46: Gặp Lại Ở Ti Đô	122
47. Chương 47	126
48. Chương 48	128
49. Chương 49	130
50. Chương 50	132
51. Chương 51: Thất Bại Trong Gang Tắc	135
52. Chương 52: Tin Dữ Đến	139
53. Chương 53: Ba Kiếp Ấp Xuống	141
54. Chương 54: Họa Vô Đơn Chí	145
55. Chương 55: Sinh Mệnh Ngoài Ý Muốn	148
56. Chương 56: Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi	153
57. Chương 57: Sở Thích Đoạn Tụ	157
58. Chương 58: Gặp Lại Ở Lệ Đô Nồi Tiếp Duyên, Thiếu Niên Bé Gái, Chỉ Là Duyên Mỏng	161
59. Chương 59: Bỏ Trốn Mất Dạng	165
60. Chương 60: Kẻ Trộm Nửa Đêm	168
61. Chương 61: Nhận Ra Nhau Ở Bên Hồ	171
62. Chương 62: Cha Con Họa Thủy	175
63. Chương 63: Khó Lòng Giải Bày	177
64. Chương 64: Giả Bộ Bệnh Lừa Thành Thân	180
65. Chương 65: Động Phòng Hoa Chúc	184
66. Chương 66: Cuộc Sống Bình Thường Sau Khi Thành Thân	186
67. Chương 67: Chuyện Tốt Cùng Chuyện Xấu	189
68. Chương 68: Ý Tại Ngôn Ngoại	192
69. Chương 69: Đoán Trước Tai Họa Ngầm	197
70. Chương 70: Khởi Hành Đi Về Phía Tây	200
71. Chương 71: Dọc Đường Vui Vẻ	203
72. Chương 72: Máu Nhuộm Kỳ Sơn	206
73. Chương 73: Ân Nhân Ba Lần Cứu Giúp	209
74. Chương 74: Trong Họa Lại Có Phúc	212
75. Chương 75: Tình Cảm Ấm Ấp	215
76. Chương 76: Cốc Gia Ở Tây Lỗ	217
77. Chương 77: Con Rể Kém Chất Lượng	220
78. Chương 78: Bé Con Lắm Miệng	222
79. Chương 79: Cha Mẹ Cùng Tiên Ca Ca	226
80. Chương 80: Báo Thù Khúc Đạo Đầu	233
81. Chương 81: Quan Phục Nguyên Chức	236
82. Chương 82: Thân Phận Thật Sự	240
83. Chương 83: Thủ Phủ Tây Bắc	245
84. Chương 84: Tin Mừng Mang Thai	248
85. Chương 85: Tiểu Thí Ngưu Dao	251
86. Chương 86: Con Báo Mẫu Thù	256
87. Chương 87: Hai Kẻ Dở Hơi Ở Cung Gia	260
88. Chương 88: Ban Ngày Gặp "quỷ"	263
89. Chương 89: Oan Gia Ngõ Hẹp	268
90. Chương 90: Đại Náo Tửu Lâu	271
91. Chương 91: Đại Lao Hình Bộ	275
92. Chương 92: Kết Cục Của Cha Vợ	278
93. Chương 93: Tin Dữ Giáng Xuống	281
94. Chương 94: Thảm Sự Không Ngừng	284
95. Chương 95: Kế Hoạch Ấm Sát	286

96. Chương 96: Thả Hổ Về Rừng	289
97. Chương 97: Địa Lao Phượng Phủ	291
98. Chương 98: Ác Giả Ác Báo	294
99. Chương 99: Ý Định Của Lễ Cưới	297
100. Chương 100: Sóng Lại Lên	302
101. Chương 101: Nói Gà Thành Vịt	305
102. Chương 102: Lời Nói Dối	308
103. Chương 103: Mưa Gió Sắp Đến	313
104. Chương 104: Trong Thọ Yến	315
105. Chương 105: Kháng Chỉ Bất Tuân	319
106. Chương 106: Cũng Chính Là Bằng Hữu	324
107. Chương 107: Kiếp Nạn Theo Quả Bói	327
108. Chương 108: Không Nói Gì Mà Từ Biệt	329
109. Chương 109: Pháp Trường Kinh Biến	332
110. Chương 110: Một Minh Cướp Pháp Trường	335
111. Chương 111: Hành Động Phản Nghịch Trong Đêm Khuya	339
112. Chương 112: Bảy Nước Chiến Loạn	342
113. Chương 113: Xuống Núi Đi Xa	345
114. Chương 114: Phượng Trọng Nam Chết	348
115. Chương 115: Mạng Phú Quý Vương Phi	350
116. Chương 116: Câu Chuyện Về Tiểu Tiểu Ác Ma	355

Xấu Nữ Đến Khiến Họa Thủy Yêu

Giới thiệu

Truyện Xấu Nữ Đến Khiến Họa Thủy Yêu là một truyện khá hài hước, tác giả Vân Phi Tình đã khéo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xau-nu-den-khien-hoa-thuy-yeu>

1. Chương 1: Cung Gia Và Phượng Gia

Nói đến lục đại gia tộc của nước Ngự Phong, trong nước không ai không biết, không người không hiểu. Ngay cả trẻ ba tuổi tiểu hài tử cũng biết Cung, Phượng, Bích, Lâm, Lan, Lương lục đại gia tộc đã giúp hoàng tộc Ngự gia dành thiên hạ. Công lao của các đại công thần không thể bỏ qua nên dù đã qua mấy đời thế lực vẫn như cũ không thấy xuống dốc. Nhưng sớm đã không còn như đời thứ nhất kết bái huynh muội giành quyền lực, lục đục với nhau, bây giờ củng cố thế lực chính mình mới là nhiệm vụ chủ yếu của các đại gia tộc

Vô luận nói như thế nào, lục đại gia tộc cũng có thế lực lớn cùng các thế lực nhỏ. Nếu muốn nói về chuyện này, ngay cả tên khất cái cũng có thể nói cho người biết, lục đại gia tộc đứng đầu là Cung gia! Hiện nay hoàng thượng yêu thích nhất sủng thần tông chủ Cung gia Cung Còn Hi, thân là thừa tướng, hoàng thượng

đều thích hỏi ý kiến của hân. Mà ở trong triều đình, lại bộ thượng thư là nhị đệ, lễ bộ thị lang là cháu, hộ quốc đại tướng quân là tam đệ. Trong triều các chức vị quan trọng Cung gia liền chiếm bốn, các chức vị linh tinh khác cũng không ít

Nói đến Cung gia, không người không nói Cung gia rất giỏi, không chỉ bởi vì Cung gia là lục đại gia tộc đứng đầu, càng bởi vì bọn họ mỗi một thời đại đều là lục tộc đứng đầu. Người của Cung gia muốn văn có văn, muốn võ có võ, giỏi mà không kiêu, công cao nhưng lại không ngạo mạn làm cho cái vị ngồi trên ghế rồng kia như thế nào cũng không cảm thấy bị uy hiếp. Cung gia sở dĩ có thể như vậy, tất cả đều là bởi vì Cung thị bộ tộc thực đoàn kết. Cung gia còn có một việc rất đặc biệt chính là bộ tộc chuyên sinh tuần nam mỹ nữ, hơn nữa thế hệ này còn hơn thế hệ trước. Cung Còn Hi có nữ nhi là Cung Như Mộng nổi tiếng xinh đẹp, nường ngoài dung mạo xinh đẹp còn nổi danh vì tài năng. Nàng là người giỏi nhất bộ tộc. Vì thế, khi nàng còn chưa tới tuổi cập kê thì trong nhà đã bị bà mối tìm đến. Đáng tiếc, vô luận ai tới, đều bị Cung Còn Hi cự tuyệt bởi một câu “Tiểu nữ đã đính hôn”

Đúng vậy, làm cho nam nhân trong thiên hạ đau lòng, vị hôn phu may mắn tên là Phượng Trọng Nam, thiếu tông chủ của bộ tộc Phượng thị, thật xứng đôi, ai cũng không phản đối. Thế lực của bộ tộc Phượng thị chỉ đứng sau Cung gia. Khác với Cung gia hình tượng hòa ái dễ gần, nội bộ tranh đấu cực kỳ nghiêm trọng. Mỗi đời tông chủ đều là giẫm lên người khác để đi lên, tính toán chi li, có cừu tất báo là điểm đặc biệt của bộ tộc. Bất quá, cũng bởi vì thế, mà những người sống sót trong bộ tộc đều là những người có năng lực rất cao. Cho nên người của tộc có thế lực rất lớn. Về phần Phượng Trọng Nam năm mười tám tuổi đã có thể làm cho trưởng lão của bộ tộc chấp nhận hân là tông chủ. Năng lực của hân tự nhiên sẽ không thể làm cho người ta khinh thường

Mỹ nam tử có vị phu nhân tương lai bối cảnh như thế, tự nhiên trong lòng vui sướng hài lòng. Bởi vì nước Ngự Phong phạm là đã đính hôn, vị hôn phu có thể gặp mặt để bồi dưỡng tình cảm. Cho nên hân ba ngày hai lần sẽ nhìn thấy vị hôn thê tám tuổi của hân. Vì thế, lang hữu tình, muội cố ý một đôi tình cảm thật tốt. Khi Cung Như Mộng đến tuổi cập kê, Phượng Trọng Nam liền khẩn cấp đem nàng thú qua môn

Hai vợ chồng ân ái không mấy năm thì xảy ra vấn đề, nguyên nhân đơn giản, bởi vì Phượng Trọng Nam đang đợi cung Như Mộng mang thai, Cung gia cũng đợi. Phượng Trọng Nam muốn sớm có một nhi tử, làm cho hân ở Phượng gia địa vị ổn định hơn, ở Phượng gia, nếu tông chủ có con nối dòng thì..., sẽ không khả năng địa vị bị dao động. Ngược lại, nếu tông chủ không có con nối dõi, địa vị tông chủ của hân sẽ bị người như hổ đói rình mò nhìn chăm chăm! Mà Cung gia bởi vì mỗi đời tông chủ đều là con đầu của tông chủ đời trước, nói đúng hơn, nam cũng tốt, nữ cũng tốt chỉ cần là con đầu chính là tông chủ kế nhiệm. Đại tông chủ Cung Còn Hi chỉ có Cung Như Mộng là con, cho nên khi Cung Như Mộng làm dâu Phượng gia, bọn họ từng nói con thứ hai của Cung Như Mộng sẽ là người của Phượng gia. Còn đứa đầu sẽ là con thừa tự của Cung gia. Vì để có thể lấy Cung Như Mộng, Phượng Trọng Nam không nói hai lời mà đồng ý. Nhưng mà, đã năn nỉ, Cung Như Mộng vẫn bảo trì im lặng, nửa đứa nhỏ cũng không thấy

Tuy nói nàng có tài lại có mạo, nhưng là sinh không được đứa nhỏ tương đương vô dụng. Hơn nữa bộ tộc Lâm thị định lung lạc vị trí của Phượng thị, nữ nhi tông chủ Lâm Thành Huân mặc dù không giống Cung Như Mộng là một tuyệt sắc, nhưng bộ dạng cũng rất đẹp. Hơn nữa nàng tuổi tuy còn nhỏ nhưng lại rất biết chuyện tả một cái “Nam ca ca”, phải một cái “Trọng Nam” lập tức đem một nửa người dưới như động vật tiến lên giường. Không bao lâu, nàng có thai. Kết quả là Phượng Trọng Nam đem lời thề chỉ thú một vợ năm đó với Cung Như Mộng đem vứt ra xa ngàn vạn dặm, quên không còn một chút gì. Lập tức Lâm Thu Sương mười ba tuổi cưới về mà Lâm Thu Sương tám tháng sau sinh cho Phượng Trọng Nam một công tử mập mạp. Hân mừng rỡ liền lấy chữ “Thiếu” làm chữ lót đặt tên là Phượng Thiếu Vân

Đối với việc Phượng Trọng Nam vô tình, Cung Như Mộng không nói gì. Chính là khi Lâm Thu Sương vừa vào cửa, nàng tự hủy đi dung mạo thiên hạ đệ nhất của mình làm Phượng Trọng Nam rất tức giận. Vì vết sẹo trên mặt nàng mà hân nguyện ý không bao giờ chạm vào người nàng nhưng vì e ngại thế lực bên nhà của Cung Như Mộng. Cung Còn Hi đã nói “Ít nhất phải làm cho Như Mộng sinh hạ một đứa nhỏ!” Phượng Trọng Nam đành phải nhẫn nại mỗi tuần cùng nàng chung phòng vài lần. Rót cuộc vài năm sau, Cung Như Mộng thay hân sinh ra nhi tử thứ ba hân mới được giải thoát, không bao giờ chạm vào người nàng. Về phần đứa bé bởi vì mẫu thân hân nên Phượng Trọng Nam không thích. Ngay cả khi hân là con trai trưởng, nhưng lại xem như là không được thừa nhận, gọi là Phượng Hiên, không có giống những hài tử khác của Phượng Trọng Nam đều có chữ lót “Thiếu” ở giữa làm mệnh danh

Cung Như Mộng từ ngày Lâm Thu Sương nhập môn tới nay không còn trông nom Phượng gia nữa, ngược lại Lâm Thu Sương giống như chủ mẫu đương gia trông nom mọi việc. Thậm chí còn chen ép Cung Như Mộng đem nạng từ phòng chủ mẫu đuổi tới một biệt viện hoang vắng. Mỗi ngày cơm rau dưa, chỉ có nạng cùng bốn người từ Cung gia để hầu hạ mà Phượng Trọng Nam đối với mọi việc hết thấy đều ngẫm đồng ý. Cung Như Mộng cũng không có đem chuyện mình bị ủy khuất ở Phượng gia nói cho Cung gia. Phượng Trọng Nam đối với Lâm Thu Sương hài lòng nhất là nạng giúp hắn cười hết người này đến người khác vào nhà, như thể thật phong lưu khoái hoạt! Cho nên Lâm Thu Sương là tối sùng

Phượng Trọng Nam không thích Phượng Hiên, không chỉ có bởi vì hắn là con của Cung Như Mộng, cũng bởi vì hắn không đoán ra đứa nhỏ này đang suy nghĩ gì. Trước năm Phượng Hiên hai tuổi, mỗi ngày cười đến ngóc ngời ngác, không gặp hắn đã khóc. Nhưng khi hai tuổi lại không ngừng cười, cười mỗi ngày đến nổi làm cho người ta cảm thấy muốn đánh đòn. Làm cha cho tới bây giờ vẫn không hiểu được tâm tư của con hắn, càng làm cho hắn tức giận vô cùng, tiểu tử này thế mà lại tính kế hắn. Phượng Vũ là kết quả của việc hắn bị tính kế, là sự sỉ nhục của hắn! Đủ loại dấu hiệu cho thấy hết thấy đều do Phượng Hiên làm, nhưng là, hắn thế nào cũng không tìm ra được bằng cứ chính xác nào, khiến cho chính mình chỉ có thể âm thầm nuốt lửa giận vào bụng. Sớm hay muộn hắn cũng sẽ bắt được lỗi của đứa nhỏ này, hắn cũng không tin hắn ngay cả như vậy cái tiểu oa nhi đều dấu không lại, hừ!

Tục ngữ nói hồng nhan bạc mệnh, đáng tiếc dù Cung Như Mộng đã hủy dung, biến dạng rồi, nhưng vẫn là chạy không thoát vận mệnh. Sau khi nàng sinh hạ Phượng Vũ được bốn năm, cơ thể từ từ suy yếu rốt cuộc gần gần không nổi bệnh mà rời đi nhân thế

Hôm nay, mưa to, xem như ông trời vì Cung Như Mộng cảm thấy tiếc nuối mà rơi lệ. Đội ngũ đưa ma thật dài, tiếng khóc buồn bã thảm thiết, che kín toàn bộ ngã tư đường, đây là Phượng gia cùng Cung gia vì Cung Như Mộng chuẩn bị lễ tang.

Hừ, chân chính vì thương tâm sợ chỉ có người của Cung gia! Về phần Phượng gia, hơn phân nửa âm thầm cười trộm, nhất là Lâm Thu Sương. Mười một tuổi Phượng Hiên ở trong lòng nói thầm, mắt liếc một bên khóc đến chết đi sống lại, kêu tỷ tỷ không ngừng Lâm Thu Sương. Nội tâm thật muốn đem gương mặt đang khóc kia làm thành bánh bao thịt, da mặt dùng sức bảo trì vốn có tươi cười, chính là, cười đến có điểm âm trầm mà thôi. Khóc, ta gọi người là khóc đến giả mù sa mưa, quân tử báo thù mười năm không muộn. Hắn – Phượng Hiên – không vội báo thù, chờ khi hắn tìm được cơ hội. Hắn không giết nạng mới là lạ, đừng tưởng rằng hắn không biết những năm gần đây nạng ở bên cha quạt bao nhiêu gió, nường sớm như vậy rồi đi nhân thế đều là bởi vì nạng. Bắt đầu từ ngày nạng tiến vào cửa Phượng gia, nường cũng sớm đã chết, nếu không phải vì phải cấp Cung gia lưu lại huyết mạch, giáo dục chính mình, nường sẽ không chống đỡ đến bây giờ, thù này không báo, hắn Phượng Hiên liền cải danh kêu Hiên Phượng

Phượng Hiên mang trên mặt nụ cười thần nhiên, mấy ngày nay trốn ở trong chăn, hoặc là ôm muội muội trong phòng, vì nường rời đi nhân thế mà khóc. Cho nên hắn hiện tại cười được, bởi vì nường muốn hắn cười, cho dù khổ sở cũng không cho người ta thấy nên phải cười.

Về phần người thấy hắn tươi cười, suy nghĩ đơn giản cho là hắn bất hiếu vì trong tang lễ của mẫu thân mình mà còn cười. Suy nghĩ phức tạp thì giống như Phượng Trọng Nam, càng ngày càng cảm thấy đứa nhỏ này quá mức thâm trầm rồi, làm cho người ta nhìn không ra hắn khổ sở. Trước đó vài ngày, các trưởng lão của Phượng gia đã quyết định chuẩn bị cho hắn kế nhiệm vị trí tông chủ, chính mình bị bắt buộc bắt đầu truyền thụ cho hắn võ công độc môn Phượng Cửu, nhớ tới việc này, hắn thì càng cảm thấy Phượng Hiên nụ cười kia cực kỳ chói mắt.

“Nường, ...” thanh âm non nớt của tiểu oa nhi vang lên bên tai, một tay ôm di ảnh mẫu thân, một tay nắm bàn tay nhỏ bé của muội tử. Hai mắt Phượng Hiên quan sát thần sắc của mỗi người bên cạnh, chỉ một thoáng lực chú ý đã bị dời đi. Quay đầu nhìn về phía bảo bối muội tử bên cạnh, chỉ thấy tiểu Phượng Vũ khóe mắt đeo nước mắt, ánh mắt đỏ rưng rưng, mũi cũng hồng hồng, hai mắt thật to nhìn phượng hiên, hít hít cái mũi nhỏ, ẩn chứa tiếng khóc nói: “Ca ca, ta muốn nường.”

Cổ sức đem cảm giác chua xót đè xuống, Phượng Hiên một tay đem bảo bối muội tử ôm lấy, an ủi nàng nói: “Vũ nhi, ngoan ngoãn, nường đến một địa phương rất xa rất tốt, từ nay về sau, nường sẽ vui vẻ sống. Mà Vũ nhi còn có ca ca, cho nên Vũ nhi cũng phải vui vẻ sống, làm cho nường không cần quan tâm, được không?”

“Ân!” thiên hạ nhỏ nhỏ nhu thuận gật đầu, hai tay vây quanh cổ của ca ca mình

Ô, may mắn năm đó hấn làm cho nương thành công sinh muối tử. Muối tử thật đáng yêu a! Bất quá từ nay về sau chỉ có hai huynh muội bọn họ ở trong hang sói Phượng gia sống nương tựa lẫn nhau rồi. Hừ, các huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ hấn mới không cần thừa nhận. Cùng lúc, hấn đã sớm dạy muối tử, trừ bỏ gọi mình ca ca, người khác giống nhau không cho phép thừa nhận, tất cả đều là ngoại nhân! Mà muối tử bảo bối đáng yêu của hấn trí nhớ vô cùng tốt, chính mình nói một lần, chưa bao giờ kêu những lũ tiểu tử chán ghét, ngay cả tên đều không gọi, thậm chí ngay cả nói cũng không thêm cùng bọn họ nói, thật sự là rất ngoan rồi!

Phượng Hiên trong lòng cảm động, sợ muối tử đi mệt rồi, liền ôm nàng. Đồng thời trong lòng hấn bắt đầu cân nhắc sự tình từ nay về sau, chính mình bề bộn nhiều việc, vội vàng học tập, có đôi khi còn muốn đến Cung gia, theo ngoại công nơi nơi đi lại, nắm giữ Cung gia chuyện tình, mà bởi vì cha không cho Vũ nhi đi Cung gia. Cho nên khi đó hấn không thể chăm lo uội tử, để muối tử ra khỏi tầm mắt chính mình. Thật đáng lo a! Vạn nhất người khác khi dễ nàng làm sao bây giờ? Hấn nhìn trong lòng Phượng Vũ, nghĩ rằng Vũ nhi đã có bốn tuổi rồi sao! Không biết dạy võ công cho nàng, nàng có thể hay không học được. Mặc kệ, muội muội hấn làm sao có thể không học được gì đó. Hôm nay trở về mà bắt đầu giáo nàng khẩu quyết là tốt rồi. Lúc này, một vị sủng muội tử hoàn toàn không để ý quy định võ công Phượng gia truyền nam không truyền nữ quyết định đem chính mình sở học toàn bộ truyền cho bảo bối muội tử. Thậm chí quyết định đem những khẩu quyết cha mới bắt đầu dạy hấn hai ngày trước, chỉ có Phượng gia tông chủ mới có thể học võ công độc môn Phượng Cửu cũng nhất định làm uội tử cùng học

Nếu Phượng Trọng Nambiết quyết định của Phượng Hiên phỏng chừng sẽ lập tức đưa hấn ném vào trong quan tài của Cung Như Mộng chôn cùng. Đáng tiếc, ôm tiểu oa nhi, Phượng Hiên môi mang nụ cười cắn bản làm cho người ta nhìn không ra đầu óc của hấn sớm chuyển từ lễ tang đi ra bên ngoài rồi. Dù sao, người sống trọng yếu hơn, về phần người đã mất, trên trời có linh thiêng lấy báo thù làm an ủi là tốt rồi. Mà thù kia, đối với tính cách của người Phượng gia có cừu oán tất báo của Phượng Hiên mà nói, có thể không báo sao?

2. Chương 2: Huynh Trưởng Dong Dài

Năm Phượng Hiên mười hai tuổi đã không thích trẻ con, hấn cho rằng cái loại sinh vật chỉ biết nằm sấp úp, khóc nỉ non chính là loại phiền toái cùng tạp âm do con người chế tạo đặc biệt là do thể thiếp của cha hấn sinh hạ. Tuy nói mỗi khi Phượng phủ có thêm một tân sinh mệnh thì hấn lại cười cực kỳ vui vẻ, như là thực vui mừng vì có thêm một huynh đệ tỷ muội mới, nhưng ai cũng không phát hiện được là hấn chưa bao giờ chạm qua bất kỳ một đứa trẻ con nào, cũng không có người nào nhìn ra hấn khi nhìn đệ đệ, muội muội thì trong mắt chỉ có lạnh lùng xa cách, lại càng không có người biết trẻ con với hấn mà nói ngược lại là loại tượng trưng cho phản bội!

Đương nhiên, nhóm trẻ con đáng ghét đó tuyệt đối không bao gồm bảo bối muội tử cùng cha cùng mẹ của hấn! Hấn cho rằng bảo bối muội tử khi nằm sấp úp thật đáng yêu, bảo bối muội tử khóc nỉ non thanh âm kia thật giống Thiên Âm, mà nàng tạo ra phiền toái hấn lại cho là lạc thú! Muối tử khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay nhỏ bé non nớt, thân hình nhỏ nhỏ, mỗi một dạng đều làm hấn thích. Nói tóm lại, bảo bối muội tử của hấn chỉ có thể dùng từ tuyệt vời để hình dung, là bảo vật mà hấn muốn sủng đến tận cùng! Khi đó hấn thật sự tưởng tượng không ra thiên hạ này còn có đứa trẻ nào có thể giống bảo bối muội tử làm cho hấn cảm thấy thích. (Hắc hắc . Ca ca cứ đợi đó sẽ có sẽ có)

“Tạm biệt ca ca nào!” đồng dạng một câu đã được nói đến ba mươi tám lần. Kể nói chuyện hé ra khuôn mặt non nớt họa thủy, vẻ mặt tươi cười, trong giọng nói lộ ra lưu luyến không rời, nắm bàn tay non nớt nhỏ bé của muối tử. Hai chân vốn nên bước đi cách đây một canh giờ còn không có dịch chuyển mà vẫn đứng yên, hoàn toàn không có ý định bước đi, lại không thềm đếm xia đến người hầu chung quanh vì chuyện trước mặt mặt mà run rẩy.

“Ca ca tạm biệt!” tiểu oa nhi nhu thuận mở to đôi mắt đen xinh đẹp nhìn ca ca, vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé

không có bị ca ca nắm, âm thanh tạm biệt cũng đã ba mươi tám lần được vang lên. Nàng kiên nhẫn không biết rằng huynh trưởng thật dong dài.

Nhìn gương mặt tiểu oa nhi giống mình, nước mắt cảm động động lại nơi khóe mắt, ai cũng không biết Phương Hiên trong lòng lần thứ ba mươi chín lại bắt đầu cảm khái nói. Ô, nhìn bảo bối muội tử của hần nhiều nhu thuận a, nàng làm sao có thể đáng yêu như thế? Hần không được, thật luyến tiếc rời đi nha, lại ôm!

Vì thế, người nào đó lại đem bảo bối muội tử ôm lấy, lần thứ ba mươi chín dặn bảo bối muội tử cẩn thận này, cẩn thận nọ. Nhất thời, chung quanh nhóm gia nhân cái trán có vài đường hắc tuyến, nội tâm khốc thét nói, trời ạ, lần thứ ba mươi chín dặn, thì phải còn có lần thứ ba mươi chín sẽ nói tạm biệt. Ác mộng a! Thiếu gia ngài rốt cuộc là đi hay là không đi a!

Đứng một bên thị vệ Phương Tiêu cố gắng bảo trì tư thế đứng, nhẫn nại dồn nén cảm giác muốn té xỉu lần nữa, lại cảm khái vì ảo tưởng tan biến. Trong tâm trí của hần chủ tử là người rất hiền ngang oai hùng vậy mà nay trước mặt hần lại là bộ dạng dong dài muội nô! (cái này theo ta nghĩ chắc ý muốn nói là thương em đến mất hình tượng quá)Hần áp chế bão tố nước mắt tâm tình, ngẩng nhìn huynh muội Phương Hiên, sau đó thở dài, đánh bạo bước từng bước tiến tới quấy rầy hai huynh muội đang vui vẻ hòa thuận ấm áp thân tình, bầm báo nói: “Thiếu chủ nhân, đại thiếu gia lại phái người đến thúc giục ngài, chúng ta nên đi!”

“Ân, ân, đã biết, đi ngay!” Nói tới nói lui, Phương Hiên ngẩng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bối muội tử. Ô, bảo bối của hần thật non nớt, đáng yêu vô cùng, ôm chặt muội tử, vẫn không di chuyển mà đứng yên ở nơi đó. Trời đất bao la, không có gì có thể hơn được bảo bối muội tử của hần, hần lại không muốn đi rồi. Vì ngày sinh của một vị lão gia Phương gia hại hần mấy tháng đều không thể nhìn thấy bảo bối muội tử, không thể cùng chơi với bảo bối muội tử, thật đáng giận a!

Ở nơi này mái hiên huynh trưởng muội nô không chịu đi, ở kia mái hiên một vị đại thiếu gia tức giận rống vì phái nô bộc đi mà vẫn không được việc, gọi người kêu nửa ngày, nhưng ngay cả cái ảnh cũng không còn thấy. Nhưng tức thì tức vẫn không thể tự mình đi kêu mà làm mất mặt nên hần đành phải tiếp tục chờ, dù phải vĩnh viễn đợi đến sánh cùng thiên địa, ai bảo hần không phải là Phương Hiên nên dù giận điên cũng chẳng thể làm gì!

Phương Thiếu Vân giận xanh mặt trừng mắt nhìn đệ đệ Phương Thiếu Xuyên, thật sự nhịn không được, ngữ khí không tốt mồm: “Người đi gọi hần!”

“Không cần!” hần Phương Thiếu Xuyên mới không cần đi gọi cái nham hiểm kia. Lớn như vậy, cũng không nghe thấy hần gọi qua chính mình một tiếng”Tam ca”, ngay cả đại ca Phương Thiếu Vân hần cũng chưa xưng hô một tiếng”Đại ca”, rõ ràng không đem bọn họ để vào mắt. Hần không thể dễ dàng tha thứ cho Phương Hiên chỉ vì khuôn mặt, hần vừa xuất hiện, thiên địa thất sắc, hại hần Phương Thiếu Xuyên bị người trong lòng từ chối, nguyên nhân vì người mình thích đều thích Phương Hiên! Có làm hay không, Phương Hiên mới mười hai tuổi, mao (lông)còn không có đủ dài! ? Hần mười sáu tuổi chính mình đã thành thực? Mới mười hai tuổi hần nơi nơi trên hoa gheo nguyệt rất có sức lực nha! Thật là đáng làm cho người nổi giận!

Gặp đệ đệ không muốn đi, Phương Thiếu Vân trong lòng tiếp tục tức giận. Rõ ràng là buổi sáng giờ Thìn chuẩn bị khởi hành đi Phương Châu, kết quả giờ Tỵ đã qua, Phương Hiên còn không biết làm gì mà đến giờ này vẫn chưa tới. Phái bao nhiêu người đi kêu, thế nhưng hần đều không để ý! Thật sự là quá ghê tởm! Nhớ tới Phương Hiên, Phương Thiếu Vân trong lòng cũng rất không cam lòng, rõ ràng mình là trưởng tử, lại bởi vì là con của thứ thiếp nên không thể kế thừa địa vị tông chủ, dựa vào cái gì? So về gia thế, ông ngoại hần Lâm gia cũng là một trong lục đại gia tộc danh môn! Nếu không vì so với Cung gia kém hơn, làm cho các trưởng lão của Phương gia đều cực kỳ kiêng kị Phương Hiên vì thế lực bên nhà ngoại hần! Càng đáng giận hơn là, hần suốt ngày đều ở cạnh Phương Vũ, giống như trừ bỏ nàng, nhà này không có các huynh đệ tỷ muội dường như không tồn tại, đứa nhỏ như thế mà đã kiêu ngạo rồi? Hai huynh muội hần bộ dạng thật kiêu ngạo, nhất là Phương Vũ ngay cả khi gặp người nói cũng không thêm nói, giả câm điếc! Thật sự là tức chết người đi được!

“Các người như thế nào còn chưa đi?” hai huynh đệ đang so sắc mặt ai kém hơn, đột nhiên một tiếng nói không hồn giận chất vấn vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, phát hiện cha mình không biết khi nào thì đã trở lại, hai người vội vàng đứng lên, cung kính kêu một tiếng “Cha” .

“Ta hỏi các người như thế nào còn ở nơi này! Không phải các người giờ Thìn khởi hành đi Phượng Châu sao? Đều ở đây tranh cãi cái gì! Phượng Hiên đâu! ?” Phượng TrọngNamtrầm giọng chất vấn, rất là mất hứng.

“Không biết hẳn đang làm cái gì, đại ca đã phái nhiều người nhiều lần thúc giục, nhưng vẫn không thấy hẳn lại đây.” việc này hoàn toàn không phải lỗi của hẳn, có điểm e ngại cha mình Phượng Thiếu Xuyên vội vàng phải sạch trách nhiệm.

“Con nhiều lần phái người gọi hẳn, nhưng hẳn vẫn còn ở trong Thanh Phong viện!” Phượng Thiếu Vân mỉm cười nói, so với Phượng Thiếu Xuyên nhanh chóng phải sạch trách nhiệm thì đã muốn chậm nhiều, cũng trầm ổn

“Hắn không biết hôm nay là ngày mấy sao? Còn cần người đi thúc giục!” Phượng TrọngNamvừa nghe liền phát hỏa, vẻ mặt vẻ giận dữ hướng đến biệt viện của Phượng Hiên mà đi.

Phượng Thiếu Vân cùng Phượng Thiếu Xuyên gặp phụ thân tức giận, hai người đầu tiên là liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng đi, trong lòng đều âm thầm vui mừng. Mong mỗi phụ thân trừng phạt Phượng Hiên, làm cho đáng về cuồng vọng của hẳn bị đánh bại, nhất là có thể làm cho hẳn rốt cuộc cười không nổi mới tốt.

3. Chương 3: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

“Tạm biệt ca ca!” âm thanh non nớt lại vang lên, mà bọn người hầu đang chờ đợi số phận nghe tiểu chủ nhân lần thứ bốn mươi lăm nhải. Nhưng mà ngoài ý muốn, Phượng Hiên như là rốt cục đã dặn đủ, chuẩn bị buông tha cho sự tàn phá sức kiên nhẫn của mọi người. Hắn đem Phượng Vũ đặt xuống, phân phó một thị nữ bên cạnh ôm tiểu muội trở về phòng, nhìn tiểu Phượng Vũ vào phòng, hẳn cầm cây quạt trong tay bắt đầu phe phẩy (hành động đây là quạt ý nhưng ta không biết dùng từ gì cho đúng cả nhà thông cảm nha), xoay người cười cười với Phượng Tiêu nói: “Tiêu, chuẩn bị đi thôi!”

“Dạ, thiếu chủ nhân!” Phượng Tiêu cung kính đáp. Sau đó hẳn đi đằng sau Phượng Hiên mà âm thầm suy nghĩ, rốt cục chủ tử đã khôi phục hình tượng mà mình sùng bái trong cảm nhận rồi, may mắn thiếu chủ nhân chỉ có ở trước mặt tiểu thư mặt mới có thể có vẻ không bình thường, cực không hình tượng. Trừ như vậy ra, chủ tử tuyệt đối là thông minh, làm người khéo đưa đẩy, xử sự lưu loát.

Hai người mới vừa từ Thanh Phong viện bước ra Phượng phủ thì thấy cách đó không xa chỗ hồ nước Phượng TrọngNamđang nổi giận đùng đùng đi đến . Phượng Tiêu trong lòng thầm than, nhất định là bởi vì thiếu chủ nhân không có đúng hạn đi. Hắn khẩn trương nhìn tiểu chủ nhân, còn không có đợi hẳn nhắc nhở Phượng Hiên đã dùng âm thanh nhiệt tình lớn tiếng hô: “Cha! Cha đã trở về!”

Phượng TrọngNamdừng bước lại, trừng mắt nhìn Phượng Hiên tức giận. Đợi hai người đi đến trước mặt hẳn, hẳn định sẽ mắng Phượng Hiên, nhưng mà còn không có đợi hẳn mắng ra tiếng, đã thấy Phượng Hiên không cho hẳn cơ hội nói tiếp: “Con hôm nay trước khi đi muốn chào tạm biệt cha, ai biết cha lại vào triều sớm nên chưa kịp nói với cha. Con đi Phượng Châu chuyến này sẽ đi rất lâu, thời gian dài như vậy không thấy được cha, con sẽ rất nhớ, cho nên dù đã tới giờ đi con vẫn muốn đợi cha ngài trở về rồi mới đi!” Nhiều tháng không gặp không báo bố tử a, ô! Suy nghĩ nội tâm chân thật của Phượng Hiên là như thế. (Ax ax. Suy nghĩ thì là về báo bố tử nhưng khi nói thì... A gian thật. Hắc hắc)

Nụ cười sáng lạn không che dấu chút tình cảm giả dối nào làm cho Phượng TrọngNamvốn định lên tiếng mắng đành phải im lặng, khen cũng không được, mà mắng cũng không xong. Chính là chỗ này biểu tình! Đều khiến cho người cảm thấy không đúng, nhưng lại không tìm ra nhược điểm ! Phượng TrọngNamnội tâm rất không phục. Nhưng tục ngữ nói dù làm gì cũng không thể đánh khuôn mặt người tươi cười, cho dù hẳn thật sự thực chán ghét đứa nhỏ này, nhưng đối với biểu tình trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, hẳn mỗi

lần đều mắng không ra. Cuối cùng giống như bình thường, hấn chính là hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Hiền liếc mắt một cái, trầm giọng nói: “Còn không mau thu dọn đồ đạc chuẩn bị khởi hành!”

“Cha nói rất đúng, con lúc này nên đi!” Phụng Hiền cười ngấm nhìn Phụng Trọng Nam cùng hai vị huynh trưởng phía sau, vui vẻ nhìn đến hai người bởi vì hấn không có bị phạt mà cảm giận.

Phụng Trọng Nam xoay người đi trước, hai huynh đệ Phụng Thiếu Vân theo sát phía sau. Phụng Hiền liền lại phe phẩy cây quạt đứng bên cạnh hồ nước, nghĩ rằng, nương nói rất đúng, cười quả nhiên rất hữu dụng, xem, cha không chỉ có mắng không được, mà lại càng không thể biết kỳ thật chính mình rất muốn đem bọn họ ba người đẩy xuống hồ nước để làm bạn cùng với bọn cá!

Rốt cục có thể khởi hành rồi, ba huynh đệ ngồi trên lưng ngựa, mà Phụng Trọng Nam kêu Phụng Thiếu Vân cúi người, nhỏ giọng dặn dò hấn vài câu. Phải biết rằng lần này tuy rằng cho ba đứa con đi đến nhà đại trưởng lão Phụng gia chúc thọ, nhưng thực ra Phụng Trọng Nam thầm nghĩ chỉ muốn phái Phụng Thiếu Vân cùng Phụng Thiếu Xuyên đi, nhưng vì Phụng Hiền tương lai là tông chủ, bắt đắc dĩ, chỉ có thể cho hấn cũng đi.

Tuy nói Phụng Hiền sẽ kế nhiệm tông chủ, nhưng Phụng Trọng Nam chưa từng bỏ qua suy nghĩ đưa trưởng tử lên kế nhiệm. Dù sao ở bộ tộc Phụng thị, tông chủ tương lai phải cưới vợ sinh con trước, này vị trí tông chủ rốt cuộc rơi vào nhà nào, ai cũng không dám cam đoan. Mà đại trưởng lão Phụng gia là vị trưởng lão có uy tín rất cao, rất có sức ảnh hưởng trong việc chọn lựa chủ kế nhiệm. Phụng Trọng Nam nếu muốn cho Phụng Thiếu Vân kế nhiệm tông chủ, nhất định phải mượn sức của vị trưởng lão này. Cho nên lần này Phụng Thiếu Vân đi Phụng Châu mục đích chủ yếu chính là lấy được lòng của đại trưởng lão, về phần Phụng Hiền đã học võ công độc môn Phụng Cửu mà chỉ có Phụng gia tông chủ mới có thể học cũng không cần coi như là chuyện lớn, chỉ cần Phụng Thiếu Vân trở thành kế nhiệm tông chủ, thì phế đi võ công của Phụng Hiền là được rồi, dù sao năm đó đại ca của Phụng Trọng Nam cũng chính là như vậy mà bị phế bỏ.

Trong khi Phụng Trọng Nam dặn dò Phụng Thiếu Vân, Phụng Thiếu Xuyên không có chuyện gì làm trộm trừng mắt nhìn Phụng Hiền. Đồng thời do không cam lòng, hấn âm thầm cầm kim châm, nhìn Phụng Hiền không chú ý, hấn giơ tay lên, kim châm liền bắn ngoài.

Đột nhiên ngựa của Phụng Hiền mất khống chế nổi điên mà chạy, muốn đem người phía trên hất xuống.

Phụng Thiếu Xuyên đang muốn cười đắc ý, nghĩ rằng có thể thấy hình dáng Phụng Hiền té xuống ngựa, tốt nhất còn có thể làm cho hấn bị ngựa đạp vài cái thì càng tốt. Thời điểm thấy con ngựa nhảy chồm, Phụng Hiền chân vừa đạp, lập tức nhảy theo lên, trên không trung xoay một vòng, phiêu dật rơi xuống đất, đứng cách con ngựa một khoảng cách xa, cả người hấn từ đầu tới chân căn bản không bị thương tổn gì, chớ đừng nói chi là sợ hãi kích động.

Mục đích không đạt được, Phụng Thiếu Xuyên xiết chặt bàn tay, chỉ có thể nhìn Phụng Hiền cười dài, mà ngựa thì có người giữ lấy.

Nghe thấy ngựa, Phụng Trọng Nam cùng Phụng Thiếu Vân đều nhìn về Phụng Hiền, cũng nhìn thấy cảnh Phụng Hiền nhảy xuống ngựa, hai người sắc mặt đều không tốt, thầm nghĩ hấn như thế nào không té. Nếu hấn không thể đi thành Phụng Châu, thì thật là tốt biết bao!

Phụng Hiền thu hết thần sắc của đám đông vào trong mắt, hấn bất động thanh sắc, sắc mặt không đổi. Khi hấn tiếp nhận dây cương thì đối xử với ngựa giống như với một tiểu hài tử, miệng lẩm bẩm “Ngoan”, đồng thời dùng tay vuốt ve thân ngựa, nhìn như là đang trấn an ngựa. Nhưng thật ra là đang tìm nguyên nhân, khi sờ đến cổ ngựa thì phát hiện trên tay của hấn có một chút cảm giác ẩm ướt, Phụng Hiền nhắm mắt, trong mắt che dấu một tia khinh thường cùng tức giận. Khi tay Phụng Hiền rời khỏi cổ ngựa thì không có người phát hiện trong tay hấn có mấy kim châm nhỏ. Đó là hấn dùng nội lực hút trên thân ngựa ra. Ngựa rốt cục bình tĩnh trở lại, Phụng Hiền làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lại lập tức nhảy lên lưng ngựa.

Ba huynh đệ cưỡi ngựa, mang theo người cùng quà tặng chuẩn bị khởi hành, mới ra cổng Phụng phủ không bao lâu, Phụng Hiền tay phải liền hơi hơi giật, trong tay kim châm nhỏ phân hai hướng nhanh chóng bắn

ra ngoài, chỉ thấy Phương Thiệu Vân cùng Phương Thiệu Xuyên đang ngồi trên lưng ngựa không hiểu vì sao lại bị ngựa phát cuồng mà bị hất đi

Đáng tiếc hai huynh đệ không được như Phương Hiên phản ứng mau, càng không được như hần bình tĩnh mà không có kích động. Phía dưới ngựa không ngừng kích động hai người liền hoảng sợ, Phương Thiệu Vân cố gắng nhảy xuống bất quá thời cơ nắm giữ không tốt, đồng dạng Phương Thiệu Xuyên cũng vậy, đều bị đá xuống đất, chỉ nghe âm thanh hai tiếng “răng rắc” vang lên, sau đó còn có hai tiếng tiếng kêu thảm thiết. Phương Thiệu Xuyên còn thảm hại hơn hần bị ngựa của hần đạp cho vài cái, bị thương quá nặng (hắc hắc . Đáng đời. Ai dám mưu hại Phương Hiên ca ca của ta)

Nghe thấy bên ngoài âm thanh ồn ào, Phương Trọng Nam từ trong Phủ đi ra, vừa thấy, nhất thời sắc mặt cực kì khó coi. Hơn nữa thấy Phương Hiên từ trên lưng ngựa bước xuống vẻ mặt cực vẻ mặt vô tội nói với hần “Cha, hôm nay không biết sao lại thế này, ngựa của nhà chúng ta đều như vậy!” Điều này làm cho Phương Trọng Nam lại càng tức giận đến đỏ bừng mặt.

Nhìn bọn người hầu mang hai đứa con trai, phỏng chừng hai người bọn họ thương thế chỉ sợ không thể đi xa, điều này làm cho Phương Trọng Nam trong lòng tức giận đến không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, không có biện pháp, hần chỉ có thể ngượng vui đối với Phương Hiên nói: “Người mau lên đường đi!”

Phương Hiên nhu thuận vâng một tiếng, trước khi đi lại đi trấn an hai chú ngựa vừa được tìm về, không để lại dấu vết đem kim châm thu trở về, cuối cùng mới kêu Phương Tiêu một tiếng: “Tiêu, chúng ta đi thôi!”

“Dạ, Thiệu chủ nhân!”

Tiếng nói vừa dứt, Phương Hiên vui roi ngựa lên, “Giá” một tiếng, ngựa phi nhanh mà đi, Phương Tiêu giục ngựa đuổi theo, hai người dẫn theo đoàn người chính thức khởi hành, để lại phía đằng sau ba người tức giận đến hộc máu

Cùng thời khắc đó, ở Phương Châu, trước cổng của phủ đại trưởng lão, một đôi vợ chồng đang cùng quản gia nói chuyện, chỉ thấy quản gia trên mặt thần sắc vui vẻ, dẫn hai người tiến vào trong phủ, mà trên lưng người nữ tử kia cõng một đứa trẻ. Thiên hạ nhỏ nhỏ lặng lẽ yên ngủ, sự thỏa mãn hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên ngón út bé nhỏ là một sợi tơ hồng mà mọi người không nhìn thấy được, dần dần duỗi thẳng hướng vào trong biển người mệnh mông kia nối liền với một người, vận mệnh dây dưa bắt đầu thông thả chuyển động. (Hắc hắc nữ chủ sắp lên sân diễn rồi)

4. Chương 4: Tam Hỉ Lâm Môn

Ở Phương Châu có bốn gia (có thể hiểu là nhà tổ) của một trong lục đại gia tộc – bộ tộc Phương thị. Nằm ở phía nam nước Ngự Phong, kế bên là hai nước Huyền Vũ và nước Nam Đổ Thâm. Đây được xem như là huyết mạch quan trọng của nước Ngự Phong, thương nhân các nước thường xuyên qua lại cũng bởi vậy nơi này có thể thường thường nhìn thấy đặc sản của các nước.

Bốn gia Phương thị bộ tộc nằm ở trung tâm của Phương Châu —— chiếm diện tích rộng lớn. Chính giữa là chỗ ở của tông chủ, xung quanh là năm phủ tạo nên hình dáng của ngôi sao năm cánh, đó là phủ của năm vị trưởng lão. Bởi vì tông chủ ở trong triều nhậm chức, cho nên chỗ ở của tông chủ vốn không chủ nhân, chỉ là một ít gia nhân phụ trách quét tước. Cũng bởi vậy những chuyện tại Phương Châu trên cơ bản đều được năm vị trưởng lão thay mặt xử lý, chỉ khi trong tộc xuất hiện sự kiện trọng đại, tông chủ mới quay về, tự mình xử lý.

Mùa hạ, thời tiết nóng bức, cơn gió nóng nhẹ bướng bình thối nhe Mặc dù đã chạng vạng, nhưng phủ đại trưởng lão Phương thị vẫn tấp nập hẳn hoi. Nguyên nhân là vì ba ngày sau đó chính là đại thọ bảy mươi của đại trưởng lão Phương Vĩnh Diễm, không chỉ có như thế, cùng một ngày là tiệc mừng tăng tôn (cháu trai)đầy tháng, cháu gái yêu xuất giá. Có thể nói là tam hỉ lâm môn, cho nên có thể nói trừ bỏ Phương thị tông chủ ở bên ngoài tất cả những người khác đều không được đi ra ngoài, cơ hồ toàn bộ bộ tộc Phương

thị đều đến chúc mừng, thậm chí các Vương Công đại thần cũng phái người đến để chúc mừng. Có thể nói, người tới thập phần nhiều, gia nhân của phủ đại trưởng lão bận rộn không thôi.

Giờ phút này, trước cửa phủ đại trưởng lão có một đội nhân mã, đội ngũ người ngựa mang theo mấy thùng xe lễ vật lớn nhỏ khác nhau thật không khó nhìn ra đây cũng là một đám khách nhân đến chúc mừng. Nhưng cùng với cách vị khách đến chúc mừng thì lại rất khác xa nhau, vị trung niên đại quan gia của Phụng tộc tới gần người đang ngồi trên lưng ngựa, đang mặc quần áo hoa phục, tuy rằng tuổi tác còn nhỏ, nhưng đã có khi thể hiện ngang, rất có phong cách quý phái. Thấy người thiếu niên thì nhóm gia nhân lập tức ngừng mọi công việc đang làm vội vàng xếp thành hàng ngay ngắn, cùng cung kính kêu lên: “Cung nghênh thiếu tông chủ đại giá!” Tiếp theo Phụng Lộc Ý bảo hạ nhân đi bẩm báo đại trưởng lão.

Tuy đi đường xa mệt mỏi nhưng trên mặt Phụng Hiền vẫn chưa hiện ra vẻ uể oải, cười hơi hơi gật đầu, liền từ trên lưng ngựa lập tức nhảy xuống. Đội gia nhân trong phủ đại trưởng lão gia dẫn ngựa đi rồi, hần liền dẫn đầu tiến vào bên trong phủ, mà theo sau là Phụng Tiêu trên lưng mang theo một túi đồ cùng đám gia nhân mang theo toàn bộ lễ vật vào bên trong phủ đại trưởng lão.

Phụng Hiền còn chưa chính sảnh, đã nghe thấy một không khí mười phần tiếng cười nói: “Không phải nói ngày kia mới đến sao? Không nghĩ tới thiếu tông chủ như thế lại tới sớm, xin hãy tha thứ lão phu không thể tự mình nghênh đón thiếu tông chủ đến!” Phụng Hiền dừng bước vừa nhìn, chỉ thấy một lão giả mặt mày hồng hào một tay vuốt râu dài, một tay chấp sau lưng, tươi cười nhẹ nhàng đi tới.

“Ha ha, đại trưởng lão quá khách khí, ta đây cái thiếu tông chủ dù sao vẫn là vãn bối, sao có thể làm phiền đại trưởng lão tự mình nghênh đón! Đại trưởng lão tam hỉ lâm môn, thật sự là việc đáng mừng. Ta thậm chí nghĩ nhất định phải sớm đến, xem có thể giúp được việc gì, lại không nghĩ rằng hôm nay mới tới, thật sự hổ thẹn!” Buổi nói chuyện giống như không xuất phát từ người mới mười hai tuổi, chỉ thấy ngũ trưởng lão Phụng Trọng Bắc đứng bên đại trưởng lão gật đầu, âm thầm chính mình vừa lòng vì đã chọn không sai tông chủ tương lai.

Tiếp theo, Phụng Vĩnh Diễm lâm động tác mời, thỉnh Phụng Hiền tiến vào chính sảnh. Phụng Hiền khước miệng giơ lên, nâng tay chỉ hướng chính sảnh nội, nhún nhường nói “Không dám trưởng lão, ngũ trưởng lão trước hết mời!”

Phụng Vĩnh Diễm trong mắt hiện lên một tia thưởng thức, không nhún nhường, đi trước đi tiến vào chính sảnh, không ngồi ở ghế trên, mà ngồi ở gần ghế trên ở vị trí đầu tiên của hai hàng ghế kế bên, mà ngũ trưởng lão theo hần ngồi ở các vị trí tiếp theo.

Trong tộc lục đại gia, luôn luôn địa vị thiếu tông chủ ở phía trên các trưởng lão, toàn bộ tộc phải hành lễ đối với thiếu tông chủ cũng phải giống như đối với tông chủ. Cho nên có thể nói, theo lẽ thường ghế trên kia là hai vị trưởng lão chuyên môn lưu cho Phụng Hiền, đã thấy Phụng Hiền không có ngồi ở chỗ kia, mà là hướng tới vị trí đối diện ngũ trưởng lão ngồi xuống.

Phụng Vĩnh Diễm thấy thế, trong lòng thầm cảm thấy thoải mái, đầu năm vừa mới cử hành nghi thức nhậm chức cho thiếu tông chủ, lần đầu Phụng Hiền lấy thân phận thiếu tông chủ xuất hiện ở trước mặt mình, Phụng Vĩnh Diễm cảm giác vừa lòng sâu sắc, cảm thấy ở Phụng Hiền trong mắt vẫn là rất tôn trọng đại trưởng lão là hần, không có vì sĩ diện liên thật sự an vị ở trên tòa.

Phụng Hiền bưng lên chén trà do một bên tỳ nữ đưa tới hơi hơi nhấp một miếng, mí mắt hạ xuống che giấu trong mắt hiện lên một tia buồn cười. A, tâm tư đại trưởng lão thật đúng là dễ đoán, hần biết mặc dù mình là thiếu tông chủ, nhưng ở trong mắt đại trưởng lão này hần cũng chỉ là một oa nhi mới mười hai tuổi, nếu ngồi vào ghế trên, nhất định đại trưởng lão sẽ tức điên chứ! ?

“Như thế nào không thấy huynh đệ Phụng Thiếu Vân?” ngũ trưởng lão Phụng Trọng Bắc có điểm buồn bực, không phải huynh trưởng Phụng Trọng Nam vẫn muốn cho trưởng tử Phụng Thiếu Vân trở thành tông chủ kế nhiệm sao, theo lý thuyết trưởng hợp này hần nhất định sẽ làm Phụng Thiếu Vân cùng Phụng Thiếu Xuyên đến, để mượn sức đại trưởng lão chọn ra thiếu tông chủ mới

Phụng Hiền đặt chén trà xuống, nhìn thẳng Phụng Trọng Bắc, trên mặt lại cố ý hiện lên một tia không được tự nhiên nhìn Phụng Vĩnh Diễm, mang vẻ lúng túng nói: “Này. Ân, gia huynh hai người

bọn họ vốn là muốn tới , nhưng là vừa ra đến trước cửa, xảy ra chút ngoài ý muốn, bởi vì đường xá xa xôi, bọn họ thật sự là không có cách nào khác”

Phượng Trọng Bắc “Ân” một tiếng, mà Phượng Vĩnh Diễm sắc mặt không chút thay đổi. Tiếp theo, Phượng Hiên như là “làm điều thừa” giải thích một câu: “Bọn họ tuyệt đối không phải là không muốn , cũng tuyệt đối không phải ngại đường xá xa xôi!”

Nhưng trong mắt Phượng Vĩnh Diễm, Phượng Hiên như là đang thay các huynh trưởng của mình che dấu lý do sự thật bọn họ không muốn tới. Nhìn gương mặt non nớt của Phượng Hiên khi nói dối hắn.(Ax ax. Hiên ca ca quả là thâm hiểm . Bái phục bái phục) Phượng Vĩnh Diễm trên mặt hiện lên một tia không hờn giận, trong lòng thầm hừ một tiếng, hai người đồng thời xảy ra việc ngoài ý muốn, (thật sự ngoài ý muốn cơ mà à bị ngựa đá hắc hắc)rõ ràng là không đem đại trưởng lão hắn để ở trong mắt, này Phượng Trọng Nam còn muốn làm cho Phượng Thiếu Vân kế thừa vị trí tông chủ, nghĩ đều không cần nghĩ nữa!

Hiệu quả đã đạt được, Phượng Hiên trong lòng biết đại trưởng lão này tâm đã muốn hướng về chính mình. Tiếp theo, hắn cho gia nhân của chính mình mang đến lễ vật do Phượng Trọng Nam dẫn mang tới làm quà tặng, bắt đầu đưa cho Phượng Vĩnh Diễm nào là chúc mừng ngày sinh nhật hắn, nào là đưa cho tăng tôn hắn, còn có nào là vì Phượng gia tiểu thư sắp xuất giá chuẩn bị.

Nhìn quà tặng rất nặng, đại trưởng lão khách khí nói cảm ơn, vẫy vẫy tay, phái người đem lễ vật thu xuống, hết thảy sau khi kết thúc, lại thấy Phượng Hiên vừa cười nói “Đây đều là của gia phụ đưa , quý phủ đại trưởng lão hôm nay tam hỉ lâm môn, có thể nói là làm cho người ta thật sự rất vui vẻ. Cho nên vẫn bồi còn mang theo lễ vật của chính mình đến để chúc mừng.” Nói xong, hắn hướng về Phượng Tiêu vẫn đứng phía sau chính mình gật gật đầu, chỉ thấy Phượng Tiêu tiến lên đem túi đồ trên lưng người đặt xuống dưới, đặt ở trên lão bàn nhỏ bên cạnh đại trưởng. Sau khi mở ra, liền lại trở về đứng phía sau Phượng Hiên .

Làm đại trưởng lão cùng ngũ trưởng lão nhìn vật đựng trong bao quần áo, hai người tất cả đều mừng rỡ không thôi.

5. Chương 5: Tất Cả Đều Là Kế Hoạch

“Này, đây không phải là Cung gia” Chỉ thấy đại trưởng lão thanh âm dứt quãng rồi cuộc nói không nên lời đầy đủ , mà ngũ trưởng lão nhìn Phượng Hiên với ánh mắt tán thưởng .

“Nho nhỏ lễ vật, không đáng để nhắc tới, mong rằng đại trưởng lão vui lòng nhận cho.” Phượng Hiên vẻ mặt không thềm để ý, bộ dạng cực kỳ hào phóng, biểu hiện của Phượng Vĩnh Diễm đều nằm trong dự đoán của hắn. Cuộc đời đại trưởng lão chỉ có duy nhất yêu thích: kỳ thạch trân ngọc. Nếu chính mình muốn mượn sức hắn, đương nhiên phải tìm thứ hợp ý hắn, giờ phút này chính mình mang đến ba bảo vật đều là hiếm có trân phẩm, tuyệt đối trúng ý của hắn!

“Ai da, cái này quá mức quý trọng, huống chi đây là của hồi môn của tông chủ phu nhân đã mất sớm, hắn là nên làm của hồi môn cho tiểu thư nhỏ khi xuất giá” Phượng Vĩnh Diễm miệng nói như vậy, nhưng là hai mắt lại rời không được ba bảo vật, hai tay lại trần ái luyến tiếc chạm vào chúng nó. Cung Như Mộng sau khi mất, tất cả hồi môn của nàng đều để lại cho Phượng Hiên, chỉ có Phượng Hiên mới có thể sử dụng, không nghĩ tới hắn lại hào phóng một lần đưa đến biết bao nhiêu bảo vật hiếm có, nhất thời tâm của đại trưởng lão ngày càng hướng về phía Phượng Hiên.

“Xá muội còn nhỏ, làm sao xứng có được những vật phẩm trân quý như vậy, đại trưởng lão từ trước đến nay tiếng tăm nổi danh, ba bảo vật hắn ở trong tay nhạc bá thì mới có giá trị” Phượng Hiên cây quạt trong tay lại ve vẩy, trên mặt mang nét trẻ con tràn đầy chân thành.

Đại trưởng lão trong lòng vui mừng, lần nữa nói lời cảm tạ, sau đó vui vẻ đem ba bảo vật nhận lấy.

“Thiếu tông chủ đường đi cũng đã mệt mỏi rồi, lão phu đã sai người chuẩn bị rượu cùng đồ ăn để cho thiếu tông chủ tẩy trần.” Phượng Vĩnh Diễm thập phần nhiệt tình chiêu đãi Phượng Hiên, vì thế cuộc trò chuyện

phía sau thật vui vẻ, yến tiệc tầy trần đơn giản như vậy bắt đầu.

Yến tiệc tầy trần qua đi, Phượng Hiên lại cùng năm vị trưởng lão hàn huyên một chút. Sau đó liền dẫn Phượng Tiêu cùng bọn gia nhân trở về chỗ ở của tông chủ.

Ra khỏi phủ đại trưởng lão, trên đường đến phủ tông chủ, Phượng Hiên thế này mới nâng lên khoe miệng nở nụ cười châm chọc. Hừ, Bây giờ là vì muốn lợi dụng đại trưởng lão, cho nên chính mình liền tạm thời đem vài món bảo vật gửi chỗ hắn, chờ sau này, chính mình chắc chắn sẽ tìm cơ hội cầm về ! Vật quý trọng như vậy hiển nhiên là hắn Phượng Hiên chuẩn bị làm của hồi môn cho bảo bối muội tử, đại trưởng lão làm sao có thể so sánh với bảo bối muội tử của hắn? Đêm nay chính mình vẫn là nghỉ ngơi thật tốt. Nếu không phải lúc này bốn gia tộc Phượng thị, cần tiêu phí nhân lực so với quá khứ càng ngày càng nhiều để đối phó thế lực bên ngoài, nếu không vì lý do không cho phép như vậy, vị trí thiếu tông chủ này hắn sẽ không cần bảo vệ.

Tuy nói hắn đối với vị trí tông chủ Phượng thị không hứng thú, nhưng hắn từng ở trước giường bệnh của mẫu thân đã đáp ứng mẫu thân, tuyệt không cho vị trí tông chủ rơi vào nhi tử của bất kỳ vị thiếp thất nào. Hơn nữa hắn còn từng trước mặt ngoại công Cung Còn Hi quý gối trước từ đường của Cung thị bộ tộc chỉ thiên thể sẽ làm cho Phượng gia trong tay Phượng Hiên leo tới địa vị cao nhất, sau đó lại khiến nó từ trên à rơi xuống tới tận cùng, trọn đời thoát thân không được, sẽ báo thù ẹ hắn khi ở Phượng gia chịu bao nhiêu khuất nhục, lấy điều đó để an ủi vong linh mẹ hắn trên trời!

Khuôn mặt non nớt tinh xảo tươi cười, trong đôi mắt sáng ngời lại hiện lên thần sắc âm tàn, Phượng Hiên trong tay cây quạt mở lại hợp, hợp lại mở, trong lòng lại hồi tưởng đến ngoại công Cung Còn Hi đã quy định thời gian kỳ hạn cho hắn. Khi hắn mười bốn tuổi kế hoạch sẽ bắt đầu, Cung gia sẽ toàn bộ rời khỏi triều đình, cũng chính lúc này hắn phải củng cố địa vị thiếu tông chủ của mình ở Phượng gia, mặc dù về sau không có Cung gia làm hậu thuẫn, cũng không có người giúp hắn củng cố địa vị ở Phượng gia. Hai năm kế tiếp là ngoại công cho hắn thời hạn khảo nghiệm, mười sáu tuổi, hắn phải đoạt được vị trí tông chủ Phượng gia. Sau, hắn phải đem Phượng thị bộ tộc ở trong triều địa vị đẩy lên đỉnh cao nhất, mà hết thảy gần nhất chính là lấy vị trí kế nhiệm tông chủ Cung gia làm khảo luyện thôi!

Phượng Hiên bắt đầu cân nhắc nổi lên những ngày tiếp theo, thừa dịp đại trưởng lão tiệc chúc thọ là lúc, hắn còn phải lung lạc chọn người, ân, những ngày tiếp theo đem sẽ không nhàm chán, bảo bối muội tử không ở bên người, kia đành phải làm điểm hắn có hứng thú chuyện rồi, thí dụ như nói đùa bốn nhân cho bàn tay bên trong! ?

Đêm đã khuya, trở lại chỗ ở, mệt mỏi một ngày Phượng Hiên nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, vì ngày mai nên nghỉ ngơi dưỡng sức. Mà ở một nơi nào đó, trong phòng của hạ nhân, còn có hai người nữ tử còn chưa đi vào giấc ngủ đang ngồi nói chuyện.

“Mai bình, Nhược Vũ nhà các người, thực nhu thuận! Ta đã chừng này tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy một đứa trẻ dễ thương như vậy, không khóc cũng không náo loạn, không giống mấy đứa con nhà của chúng ta ... kia, lúc trước làm một chết ta cùng tướng công!” Vị nữ tử tuổi ước bốn mươi mấy, ngồi ở bên giường, thẳng thắn nhìn đứa bé đang nằm, khuôn mặt nhỏ nhắn lẳng lặng ngủ.

“Ân, đứa nhỏ này thật đúng là giúp cho ta cùng cha hắn giảm bớt không ít chuyện.” vị nữ tử trẻ tuổi nói chuyện, vừa nói vừa trêu mến nhìn tiểu nữ anh.

“Chờ tiệc chúc thọ đại trưởng lão kết thúc, người cùng Cốc Lương Thừa trở về Nam Lăng đi?”

“Ân, mẹ ta đã lớn tuổi, đại ca của ta hắn lại mặc kệ nương, tuy nói ta có nhị tỷ cùng tiểu ca cháu cố nương. Nhưng ngài cũng biết, nhị tỷ phụ là hạng người gì, cả ngày đánh nhị tỷ ta không nói, sinh nhiều đứa nhỏ như vậy cũng không quan tâm. Mà nhà tiểu ca điều kiện cũng không tốt, trong mấy huynh muội chúng ta thì cuộc sống của nhà ta là tốt nhất. Cho nên chúng ta quyết định trở về để chăm sóc mẹ ta, may mắn Lương Thừa hắn cũng đồng ý việc này.”

“Nhà các người Lương Thừa thật là một người tốt, còn rất thương người!”

“Ân. Thật ra, mượn chuyện Nhược Vũ mà nói, ta vẫn áy náy không thể sinh một nam hài, muốn sinh thêm một đứa nữa, nhưng mà Lương Thừa hắn nói thân thể của ta không tốt. Cho nên chết sống cũng không chịu cho ta sinh, hắn so với ta còn thương bảo bối Nhược Vũ hơn!” Mai Bình nói đến đây, không khỏi nở

nụ cười, cuối cùng cảm thán một câu, “Đồng dạng trong chuyện nhân duyên, ta so với nhị tỷ ta may mắn hơn! Gặp được một phu quân như vậy không dễ, chỉ mong Nhược Vũ đứa nhỏ này tương lai có thể may mắn giống ta có được một tốt nhân duyên.”

“Không biết tương lai vị hôn phu Nhược Vũ ở nơi nào, người làm nương nên thay nàng chọn cho tốt” đại thẩm lớn tuổi nghĩ đến nhị tỷ Mai Bình mà cảm khái. Mà cùng thời khắc đó, Phượng Hiên ngủ say đột nhiên hắt hơi một cái, bừng tỉnh, có điểm mờ mịt hẳn cảm thấy không hiểu, di, đang ngủ cũng có thể hắt xì? Hẳn rõ ràng chăn mền đã đắp rất cẩn thận. A, a, quên đi, tiếp tục ngủ, vì thế hẳn trở mình không nghĩ nữa, rất nhanh trở lại cùng Chucông chơi cờ.

Mai Bình gật gật đầu, biểu tình cảm kích đối với đại thẩm nói: “Đại thẩm, lần này phủ đại trưởng lão cần tuyển mười người, thật cảm ơn ngài đề cử ta cùng Lương Thừa!”

“Ha ha, đừng nói như vậy..., ta và ngươi là đồng hương, không đề cử các ngươi thì còn đề cử ai? Đại thúc ngươi vừa vặn cùng quản gia Phượng Lộc ở phủ đại trưởng lão có chút giao tình. Dù sao cũng phải nói tay nghề thêu của Lương Thừa cùng tài nấu nướng của hắn đều thực xuất chúng. Nếu không cho dù có giao tình thâm sâu hai người các ngươi cũng vào không được! Đều là người một nhà, đừng nói những với ta những lời khách khí!” Đại thẩm hào sảng nói.

“Đại thẩm, ta cùng Nhược Vũ ở nơi này, thật sự không có ai nói gì chứ?”

“Sẽ không! Đại thúc ngươi là quản gia nơi này, tông chủ lại ít khi ở đây, nên sẽ không có chuyện gì! Chủ yếu mấy ngày hôm nay có thật nhiều khách đến đây, bởi vì bọn họ mang đến gia nhân rất nhiều, hạ nhân phòng phủ của đại trưởng lão đều đã chật ních rồi. Ta sợ ngươi mang theo đứa bé sẽ không tiện. Hơn nữa, ngày mai ngươi không phải đến phòng bếp hỗ trợ ư, quản gia Phượng Lộc có ý tứ là ngươi không thể công Nhược Vũ làm việc. Ta liền mang ngươi đến chỗ hạ nhân phòng này, lúc ban ngày ngươi đem Nhược Vũ ở tại chỗ này, khi đến giờ ăn thì ngươi trở về. Mà ta cũng có thể giúp ngươi trong nôm nàng, ngươi yên tâm, nơi này thực an toàn. Ra vào nơi này tất cả đều là gia nhân của Phượng gia, người một nhà cả, ngoại nhân không thể tùy tiện ra vào chỗ này. sẽ Nhược Vũ ở chỗ này tuyệt đối an toàn!” Nghe thấy lời của nàng, Mai Bình đồng ý gật đầu, lúc này hai người hoàn toàn thật không ngờ sẽ phát sinh chuyện tiểu oa nhi bị một người nào đó có thể ngênh ngang đi lại chỗ này như chốn không người mà không ai có thể phát hiện, sau đó cao hứng ôm đi.

“Đã không còn sớm, ngày mai còn phải dậy sớm, ngươi đi ngủ sớm một chút đi, ta cũng phải trở về rồi!” đại thẩm hướng ngoài cửa sổ liếc nhìn sắc trời đứng dậy nói.

“Tốt, đại thẩm ngài đi thông thả.” Mai Bình cũng việc dậy, chuẩn bị đưa đại thẩm ra cửa.

“Không cần đưa ta, có chuyện gì thì tìm ta! Ta ở tại bên kia!” đại thẩm nhiệt tình chỉ về phương hướng kia dặn dò.

“Ân, tốt, ta đã biết!”

Đại thẩm vừa đi, Mai Bình rửa mặt chải đầu một phen, sau đó lên giường cùng tiểu oa nhi tiến vào mộng đẹp.

Trong đêm Minh Nguyệt mắt nhìn xuống, cười nhìn hai đầu tơ hồng của hai con người giờ phút này cùng ở một chỗ nhưng lại bất đồng về phòng ngủ, không biết bọn họ cùng Chu công nơi đó có gặp đối phương không?

6. Chương 6: Hỉ Duyên Sơ Phùng

Edit: LuckyAngel

Sáng sớm hôm sau, giờ mẹo Phượng Hiên đang luyện võ cùng cận vệ Phượng Tiêu. Sau đó lại thay đổi một bộ quần áo, chuẩn bị ăn sáng.

Thời gian còn sớm, dùng xong bữa ăn sáng, nên làm cái gì tiếp theo? Phượng Hiên ngồi ở trên ghế, nhìn ngoài cửa sổ tự hỏi. Hắn cảm thấy không có tí sức lực nào, quay đầu nhìn về phía bàn ăn, đồ ăn sáng đã được người dọn xong.

Đối mặt với một bàn ăn đầy các món ngon, Phượng Hiên vừa ăn vừa nhin không được trong lòng nhớ đến bảo bối muối tử. Ô ô, ngẫm lại vào giờ này hắn phải là đang tự mình xuống bếp, thay Tiểu Vũ nhi chuẩn bị bữa ăn sáng phong phú đầy dinh dưỡng. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, sẽ dụ dỗ muối muối rời giường, hai huynh muội ngồi cùng một chỗ ăn, vui vẻ hòa thuận, làm sao giống như bây giờ một người cô đơn!

Càng nghĩ tâm tình càng không tốt, cũng bởi vậy Phượng Hiên ăn so với bình thường càng ít hơn, cảm thấy no rồi, hắn đứng dậy đi ra ngoài, quyết định dạo giải sầu.

Đứng một bên Phượng Tiêu thấy thế, vội vàng đuổi theo, Phượng Hiên đối với hắn lắc đầu nói: “Người đi ăn cơm đi, ta muốn tùy tiện đi một chút, ta đi đến phủ trưởng lão phía trước người đến Thu viện chờ ta.”

“Dạ!” Phượng Tiêu trả lời một tiếng, đã thấy Phượng Hiên xoay người đi rồi.

Cảm giác nhàm chán sâu sắc Phượng Hiên đi khắp nơi thông thả ngắm cảnh. Hắn cảm thấy người ở bất kỳ chỗ nào thoát nhìn đều cùng một dạng, không có cảm giác mới mẻ. Mà trên đường gặp bọn người hầu cung kính vội vàng nhường đường, điều này làm cho Phượng Hiên với thói quen nhìn thấy người liền tươi cười tâm tình từ nhàm chán dần dần biến thành phiền lòng.

Làm sao lại không có một chỗ nào thoát nhìn thuận mắt, ta không thể tìm được một chỗ có thể làm cho ta cảm thấy thoải mái vui vẻ sao? Phượng Hiên trong lòng chính là cảm thấy đến nôn nóng, liền lại thấy vài người, nhìn bọn họ lui qua một bên, miệng kêu “cung nghênh thiếu tông chủ”, Phượng Hiên thần sắc không thay đổi, gật gật đầu, nhưng ánh mắt lại lạnh mạc đến cực điểm, hiện lên một tia không kiên nhẫn, không vui mà nghĩ, lại gặp được người? Chẳng lẽ toàn bộ đều là như vậy sao ?

Phượng Hiên bước nhanh tránh ra, muốn tránh đi những người này, trong đầu suy tư rốt cuộc làm sao có thể làm cho tâm tình của hắn chuyển biến tốt đẹp. Phút chốc, hắn bắt đầu suy nghĩ, nghĩ đến canh giờ này công việc ban ngày mọi người đã bắt đầu làm việc rồi, mà công việc ban đêm là ngủ, rõ ràng hắn đi hạ nhân phòng đi dạo là tốt nhất, cho tới bây giờ hắn còn chưa thấy qua nơi đó có hình dạng như thế nào. Càng nghĩ càng cảm thấy đây là ý kiến hay, vì thế, Phượng Hiên tâm huyết dâng trào, đi tới nơi chưa bao giờ đi qua hạ nhân phòng.

Ấn, không sai, nơi này thật lạ, trước kia thật đúng là không tới hạ nhân phòng nhìn xem, Phượng Hiên vừa nhìn vừa tưởng. Tuy nói phòng của hạ nhân bình thường đến cực điểm, hoàn toàn so với phòng của các vị chủ tử ở đình viện kém rất xa, nhưng trong mắt Phượng Hiên chỗ này thật thú vị!

Hắn bước đi qua các gian phòng, cuối cùng chọn lấy gian thuận mắt nhất cũng không có người. Đầu tiên là nhìn chung quanh, sau đó hắn an vị bước vào trong phòng bước đến bên giường, muốn cảm thụ một chút cảm giác giường ngủ của hạ nhân là như thế nào.

So với giường của mình thật là kém chút, bất quá không sao cả, hắn đến nằm nghỉ ngơi một chút là được rồi! Phượng Hiên ngồi ở mép giường, vỗ vỗ giường, sau đó hướng đồng chân mà ngã xuống, lập tức cả người nằm trên giường. Hắn nhích tới nhích lui, đầu dần dần từ trên chân trượt xuống. Cuối cùng, đầu của hắn trượt đến trên chân xuống đụng vào tường.

Di? Cái hắn đang gối làm sao vậy? Phượng Hiên nhíu mày một chút, lười đứng dậy xem xét, đầu hắn khẽ nâng một chút, trực tiếp đưa tay ra sau đầu, thuận tay đem vật “này nọ” đưa lên trước mặt. Vì thế, căn phòng vốn là im lặng trong thoáng chốc lại lan tràn một không khí rất trầm tĩnh, đại nam hài mười hai tuổi cùng tiểu nữ anh lần đầu gặp mặt, mắt to trừng đôi mắt nhỏ! (^^ Hiên ca ca gặp Vũ tỷ tỷ là như thế này đây. Vũ tỷ tỷ bị đem làm cái gối nằm -> tội chị ghê)

Trong phòng chỉ có một đứa trẻ nít nhỏ không hiểu biết, không cần giả vờ giả vịt Phượng Hiên lông mày hướng lên trên, vẻ mặt hiện lên sự chán ghét, thật là đã tính toán sai lầm rồi, chạy tới đây muốn tìm một chỗ thanh tĩnh, thế nhưng lại gặp phải loại sinh vật phiền phức này!

Phượng Hiên đang chuẩn bị đem đứa bé ném qua một bên, lúc này nên rời đi thôi, đã thấy ở trong tã lót của đứa bé lộ ra bên ngoài một khuôn mặt nhỏ nhắn ngáp một cái. Sau đó nàng dùng ánh mắt tròn tròn

nhìn Phượng Hiên sắc mặt không tốt liếc mắt một cái, tiếp theo tự tìm tư thế thoải mái, ánh mắt khép lại, ngủ!

Chỉ một thoáng, Phượng Hiên mặt trở nên ngẩn ngơ, nhìn đứa trẻ, trong lòng trầm trồ khen ngợi, thật đáng yêu! Hắn muốn nhìn thấy một lần nữa! Vì ý xấu của mình Phượng Hiên không để ý đến sự mệt nhọc của đứa bé, lấy tay lay động nằng bắt nằng tỉnh. Đứa trẻ nào biết người trước mắt rốt cuộc muốn làm gì, cứ rần bị đánh thức, hiển nhiên không hờn giận, tiếng khóc vang lên, tỏ vẻ kháng nghị. (Hiên ca ca ác thật =.=)

“A, tốt lắm tốt lắm, đừng khóc nga!” càng nhìn càng thuận mắt, tự nhiên Phượng Hiên tính tình dịu xuống, đem kinh nghiệm dỗ bảo bối muội tử năm đó đổ dành, rốt cục làm cho đứa bé đành chỉ khóc.

Phượng Hiên làm mặt quỷ, đứa trẻ thật thương thức đem khuôn mặt “không răng” tươi cười, không biết vì sao, nụ cười kia làm cho Phượng Hiên cảm thấy tâm như nở hoa. Khiến cho tâm tình của hắn vô cùng tốt, đang nghĩ tới chính mình công lực đồ trẻ con không có lui bước, đã thấy đứa trẻ trong nháy mắt biến sắc mặt, vừa khóc lên.

Phượng Hiên đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo bằng kinh nghiệm chăm sóc bảo bối muội tử, động tác lưu loát đem tã lót đứa trẻ mở ra, sau đó trong lòng dắc ý nghĩ. Hừ hừ, ta biết ngay là nước tiểu, không ngoài ý muốn, hắn cũng không để ý đến đây là một tiểu nữ anh mà nhanh chóng tìm một miếng tã khô mát thay cho đứa bé, cầm miếng khăn vấn đầu trên người nàng xem xét.

Tiểu oa nhi không hề khóc, nhưng là Phượng Hiên lại tả nhìn trái nhìn phải, nghĩ rằng tiểu hài này mặc dù không giống bảo bối muội tử xinh đẹp, nhưng bộ dạng lại rất thanh tú, bộ dạng thật đáng yêu, khó có thể làm cảm thấy ghét, ngược lại thực thích, nhưng giờ phút này lại làm hắn có cảm giác không hài lòng.

Rốt cục, hắn phát hiện vì sao hắn không hài lòng rồi. Cái khăn trên người tiểu nữ anh quá xấu xí, cùng với sự đáng yêu của nàng thực không xứng. Phượng Hiên từ trước đến nay là phải hành động, nghĩ đến đã biết thứ trước tiên cần là gì. Nhớ đến việc quần gia đã đi Vân Châu mua vải dệt thượng đẳng, còn có các loại khăn tơ thêu rất đẹp, tất cả là chuẩn bị mang về cho bảo bối muội tử vừa vặn có thể chọn vài món đưa cho tiểu nữ anh để làm khăn vấn đầu. Vì thế, hắn ôm lấy tiểu nữ anh, để lại tờ giấy nói rõ tiểu nữ anh được mình mang đi. Sau đó vui vẻ giống như tìm được bảo vật bước nhanh về chỗ ở của mình, trong đầu bắt đầu cân nhắc xem loại vải dệt nào xứng để làm cho tiểu oa nhi trong lòng ngày càng đáng yêu

Mà tờ giấy hắn lưu lại, đặt ở trên mặt bàn không hề lên. Một ngọn gió làm tờ giấy theo trận gió bay ra bên ngoài cửa sổ, đem tờ giấy viết rõ nơi ở tiểu nữ anh rơi xuống, bất hạnh lại rơi vào chậu nước. Vì thế, giấy trở thành một mảnh mơ hồ, làm cho không người nào có thể phân biệt.

Phượng Hiên đi rồi, một lát sau, quần gia phu nhân thay Mai Bình vào nhìn Cốc Nhược Vũ ra sao. Đến phòng lại như thế nào cũng tìm không thấy, mà Mai Bình lúc này cũng về chuẩn bị cho Cốc Nhược Vũ ăn, chỉ thấy quần gia phu nhân sắc mặt khó coi. Sau nàng mới biết được con gái của mình mất tích, thiếu chút nữa trở nên điên, bởi vì toàn là người trong Phượng phủ, cho nên không thể quá mức lộ liễu, đành phải rừng rưng nước mắt cùng quần gia phu nhân cùng nhau tìm. Không khéo là Phượng Hiên lần này trên đường trở về cũng không còn gặp lấy nửa người. Vì thế, hai người hỏi thăm như thế nào cũng tìm không ra đứa nhỏ.

Mái hiên hạ nhân phòng biến thành gà bay chó sủa, kia mái hiên Phượng Hiên lại vui vẻ, không nhìn đến dáng điệu dọa người của Phượng Tiều. Lúc này hắn đang chăm chú chọn lựa khăn tơ đủ màu sắc và hoa văn để cho tiểu nữ anh thay. Hơn nữa hắn cảm thấy cái nào cũng không tệ, vì thế hắn trong chốc lát đổi một cái, đem sự ôn nhu chăm sóc của bảo bối muội tử năm đó đối đãi giống nhau.

Nay, nhỏ nhỏ Cốc Nhược Vũ đã muốn trở thành oa nhi bảo bối trong lòng Phượng Hiên. Sau mấy ngày, Phượng Hiên còn đối với cha mẹ của bảo bối oa nhi trong lòng cực kỳ bất mãn, nghĩ rằng bọn họ đem đứa nhỏ một mình ở lại phòng thì không nói đi, nay đã vài ngày qua rồi còn không đến đón về. Vì thế, người nào đó tự tiện quyết định khi quay về sẽ đem tiểu oa nhi theo. Hừ, giao cho hắn nuôi tuyệt đối so với cha mẹ không có trách nhiệm kia tốt gấp trăm lần, hắn sẽ đem nàng dưỡng thành tiểu thư khuê các giống bảo bối muội tử! Phượng Hiên trong lòng bắt đầu lên kế hoạch.

7. Chương 7: Trẻ Con Bị Sủng

Edit: LuckyAngel

Phượng Tiêu cảm giác mình muốn té xỉu, hắn thật sự cảm thấy không được rồi! Trong lòng hắn chính là nghĩ như vậy, chỉ thấy vị đầu sỏ không thể đắc tội kia không những làm cho tâm tình hắn trở nên như vậy mà còn không thềm quan tâm cách nhìn của người bên ngoài, ngược lại ở bất kỳ nơi nào cũng ôm đứa trẻ, trên mặt lộ rõ vui vẻ. Cuối cùng còn không ngừng hôn môi sủng nịch, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, làm Phượng Tiêu thiếu chút nữa run rẩy ngã xuống đất. Hắn lại thay nàng đối với vị hôn phu tương lai cảm thấy bi ai, này thiếu chủ nhân cũng không thể bởi vì đứa bé chỉ là tiểu nữ anh liền như vậy không để ý thể thống, chiếm của người ta tiện nghi!

Đang nghĩ tới đây, chỉ thấy đầu sỏ Phượng Hiên ôm nơ nhỏ Cốc Nhược Vũ quay mặt nhìn Phượng Tiêu, vẻ mặt như tìm thấy vật quý nói : “Thế nào, nàng thực đáng yêu phải không?” Lúc này, Phượng Tiêu thiếu chút nữa nước mắt trào ra, hắn nghĩ đến trừ bỏ tiểu thư trên đời này sẽ không có bất luận kẻ nào có thể làm cho người có uy thế hiên ngang như thiếu chủ nhân biến thành một bộ dạng ngu xuẩn! Trời ạ, có ai tới nói cho hắn biết, vì sao hôm qua chính là tùy tiện đi dạo một chút, có thể xuất hiện một đứa trẻ con? Loại thảm án này rốt cuộc là như thế nào phát sinh? Thiếu chủ nhân về sau sẽ không vì nhìn thấy trẻ con đều biến thành như vậy? Phượng Tiêu rất khó có thể không bắt đầu lo lắng cho hình tượng tương lai của chủ tử nhà mình.

“Cái khăn thêu mai trắng cùng với khăn lụa đỏ này thật hợp với màu da của nàng, nàng thoát nhìn càng thêm đáng yêu đúng hay không?” Phượng Hiên thật là đắc ý, cảm giác ánh mắt của mình thật sự là tốt. Hắn ôm tiểu nữ anh, nhìn đánh giá, hài lòng gật gật đầu

“Cười một cái cho ca ca xem nào!” Phượng Hiên bắt đầu đùa với tiểu nữ anh, vui đùa thật sự rất vui vẻ

Đứng một bên Phượng Tiêu nhìn không được hơi hơi run rẩy một chút, cảm tình khi thiếu chủ nhân tìm được món đồ chơi đã trở lại?

“Thiếu chủ nhân, đứa nhỏ này. Rốt cuộc là con nhà ai ?” Phượng Tiêu đánh bạo hỏi vấn đề mà hắn đã giấu ở trong lòng từ đêm qua.

“Không biết!” Phượng Hiên thành thật trả lời, nhưng lười giải thích, liền không nói chính mình không được sự cho phép của cha mẹ nàng mà tự tiện trong phòng hạ nhân đem đứa trẻ ôm đi.

Câu trả lời ngoài ý muốn làm cho Phượng Tiêu sững sốt, lập tức hắn không cần nghĩ ngợi, thốt ra nói : “Đây chẳng phải phụ mẫu nàng sẽ không biết tung tích của nàng, hiện tại sẽ rất lo lắng?”

“Ta có lưu tờ giấy nói nàng đang ở chỗ của ta, bọn họ không lại đây tìm người, chính là không có lo lắng.” Phượng Hiên trong giọng nói lộ ra một tia không kiên nhẫn, trong lòng đối với cha mẹ của tiểu nữ anh rất bất mãn, đến bây giờ vẫn không có xuất hiện, thật kém sức lực!

Lúc này Phượng Hiên nội tâm sớm nhận định cha mẹ tiểu nữ anh và phụ thân mình là cùng thuộc một loại loại người, tám phần phải là không thích đứa bé này, cho nên trong tim của hắn lại không cần thận đem Cốc Nhược Vũ cùng bảo bối muội tử mình trở thành cùng một loại, quyết định sau này chính mình sẽ đem tiểu nữ anh trở về, có hắn sủng là đủ rồi, còn có thể cùng bảo bối muội tử của hắn làm bạn, về phần phụ mẫu nàng, coi như không có!

Phượng Tiêu nghe chủ tử nhà mình nói, hơi thấy yên tâm, liền không hề nói nhiều.

“Đi sữa lấy lại đây! Nàng hắn là sắp đói bụng!” Phượng Hiên tính toán thời gian, cảm thấy nên cho tiểu oa nhi uống sữa, liền phân phó Phượng Tiêu đến phòng bếp nhỏ của Thu viện đem sữa đã được chuẩn bị sẵn cho Cốc Nhược Vũ.

Phượng Tiêu vâng một tiếng, liền rời đi, nhưng trong lòng cảm khái một phen, hắn đường đường là một thị vệ nay đã biến thành một bảo mẫu chiếu cố tiểu oa nhi. Bất quá hôm nay may mắn là chỉ sai hắn lấy đồ, không giống ngày hôm qua, tiểu chủ tử bởi vì muốn đi tiệc chúc thọ, không thể mang theo tiểu nữ anh, cho nên đem mình lưu lại chăm sóc nàng, đó mới kêu là bất hủ làm chuyện mà hắn cảm thấy thật khinh

khủng! Bất quá, nói đến đứa trẻ này, thật ra lần đầu chính mình gặp được một trẻ con ngoan như vậy, ngủ rất say không quấy nên không đem bất kỳ phiền toái gì cho chính mình.

Phượng Tiêu đi rồi, phòng trong chỉ còn Phượng Hiên cùng nho nhỏ Cốc Nhược Vũ hai người, không thấy bất kỳ người nào. Bởi vì Phượng Hiên chỉ cho phép một mình Phượng Tiêu bước vào phòng của mình, những người khác không được đi vào. Mà chỉ có người hầu đi theo hắn mới có thể bước vào Thư viện để hầu hạ, để thuận tiện bọn họ cũng ở tại Thư viện. Cũng bởi vậy, quản gia không thể bước vào Thư viện nên cũng không biết trong phòng Phượng Hiên có một trẻ nhỏ, cũng tạo thành Mai Bình cùng quản gia phu nhân mấy ngày kế tiếp cũng tìm không thấy tung tích của đứa trẻ.

Phượng Tiêu đem sữa giao cho Phượng Hiên. Sau đó chỉ thấy Phượng Hiên thật cẩn thận cho Cốc Nhược Vũ uống sữa. Nhìn nàng cố gắng mút vào, Phượng Tiêu nghĩ rằng oa nhi này thực sự tốt số, có thể bị thiếu chủ nhân đối đãi giống tiểu thư nhỏ. Từ hôm qua hắn khi tiểu hài tử bị ôm đến đây nhìn bọc khăn rất là bình thường, đoán được thân phận phụ mẫu nàng hẳn không phải là tốt lắm, nói cách khác nàng sau này cai sữa chỉ có nước cơm để uống. Nay nàng bỗng nhiên được uống sữa thượng đẳng mà chỉ có các chủ tử mới có thể uống, mà hướng chi thiếu chủ nhân đem nàng chiếu cố rất khá, từ đầu tới đuôi cũng chưa để nàng khóc lần nào, thật không phải vận may bình thường!

Phượng Hiên không biết suy nghĩ của Phượng Tiêu lúc này, hắn lúc này đang rất vui vẻ nhìn động tác cố gắng uống sữa của đứa bé trong lòng. Trong đầu không khỏi nhớ đến tăng tôn của đại trưởng lão ngày hôm qua trong tiệc chúc thọ, thật không biết đại trưởng lão đắc ý cái gì, đứa nhỏ xấu như vậy cũng dám lấy ra khoe, càng khỏi nói đứa bé kia khóc từ đầu đến đuôi, quả thực chính là ma ám hành nào! Thật là, muốn khoe ra cũng phải nhìn chính mình có đủ tư cách không, giống bảo bối muội tử của hắn – Phượng Hiên, là độc nhất vô nhị, bộ dạng đáng yêu vô cùng, hoặc là nói giờ phút này tiểu bảo bối trong lòng ngực của mình, bộ dáng tú khí, cười rộ lên ngọt vô cùng, thế này mới đáng để đem ra khoe!

Đang nghĩ thì cảm thấy tiểu oa nhi đã muốn uống no, không thể uống thêm được nữa, còn đánh ợ nho nhỏ một cái. Phượng Hiên mừng rỡ thầm nghĩ trong lòng làm sao lại có thể đáng yêu như thế! Trong lòng lại quyết định phải mang tiểu oa nhi về nhà.

Mấy ngày kế tiếp, trừ bỏ Phượng Hiên những lúc cần gặp người trong tộc để củng cố địa vị của mình, những lúc khác hắn đều ở bên cạnh Cốc Nhược Vũ, chiếu cố tiểu oa nhi chiếu cố đến vui vẻ cực điểm.

Ngày hôm đó, thời tiết đã vào cuối mùa hạ không khí có chút cảm giác mát mẻ chưa đầu thu, khí trời tốt, độ ẩm thích hợp, tâm tình vô cùng tốt Phượng Hiên sau khi dùng qua đồ ăn sáng, đi đến bên giường ôm lấy tiểu oa nhi đang ngủ ở trên giường mình đã sớm tỉnh, dứt nàng chút sữa. Sau đó quyết định ngày cuối cùng hôm nay sẽ đi tham quan khu chợ nổi danh ở đây để đi dạo, muốn mua lễ vật để đem về làm quà cho bảo bối muội tử ngạc nhiên. Nhưng hắn không nghĩ khi đi ra ngoài lại mang theo phía sau một đồng người, cũng không muốn làm cho này các tiểu thương dùng thái độ cung kính hoặc ánh mắt sợ hãi nhìn mình. Tóm lại, hắn muốn lấy thân phận một người bình thường để có thể thoải mái đi dạo. Vì thế, hắn sai Phượng Tiêu tìm tới một bộ đồng phục của hạ nhân thay. Sau đó kiên quyết không cho phép Phượng Tiêu đi theo, bắt buộc hắn phải lưu lại, nếu có người tìm mình đều phải trả lời là mình đang nghỉ ngơi, không muốn thấy bất luận kẻ nào.

Bởi vì lo lắng không muốn đem Cốc Nhược Vũ giao cho người khác, Phượng Hiên liền mang theo nàng. Vì thế, Phượng Hiên mặc một bộ đồng phục của tiểu nô bộc, mang theo ngân phiếu, trong tay ôm trẻ nhỏ, cùng nhau đi dạo!

8. Chương 8: Việc Không Tình Nguyên

Edit: Hạ Vũ

Beta: Thiên Lam

Khi Phượng Hiền đi ra ngoài, vì tránh người bên ngoài, nên từ một cửa nhỏ thừa lúc không ai trông thấy đi ra ngoài, khi trở về cũng thế. Chẳng qua giờ phút này trên tay hắn mang thắng lợi trở về, mua uội muội bảo bối thật nhiều quà, hơn nữa hắn còn đến một cửa hàng bạc nhỏ không thuộc Phượng gia, thay tiểu oa nhi trong lòng chọn một khoá nhỏ bằng vàng có khắc chữ sống lâu trăm tuổi.

Đi theo hắn ra ngoài dạo một vòng tiểu oa nhi tuy rằng không có làm gì, nhưng lúc này nàng thực hoạt bát, ánh mắt tròn tròn trở mình nhìn xung quanh, khi Phượng Hiền thấy nàng hoạt bát, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thì tâm hoa nở phóng, vô cùng thích thú, lúc này bước chân ngừng quay về Thu viện, từ trong một đồng hồ vật tìm ra chiếc khoá nhỏ bằng vàng vốn định khi trở về sẽ đeo cho nàng, giúp nàng cài lên.

Phượng Hiền càng xem càng cảm thấy vừa lòng, hướng trên khuôn mặt non nớt mềm mại của tiểu oa nhi hôn một cái, sau đó đem chiếc khoá nhỏ bằng vàng nhét vào trong lỗ của nàng, mang theo một đồng hồ vật này nọ, tiếp tục đi về phía Thu viện. Đợi hắn đi hơn khoảng chừng mười thước, hắn liền tỉnh mắt nhìn thấy một nam một nữ nô bộc dựa vào nhau ngồi ở dưới tàng cây. Trong lòng hắn nghĩ hai người này đến nơi hẻo lánh nói chuyện yêu đương nên không để ý, chẳng qua vì tránh làm cho người khác phát hiện việc hắn mặc đồ hạ nhân một mình chạy ra ngoài chơi mà cúi đầu, ôm chặt đứa trẻ trong lòng ngực, chuẩn bị bước nhanh bỏ đi.

“Này, phiền chờ một chút !” Phía sau truyền đến giọng một nam nhân trầm mạnh, Phượng Hiền lựa chọn không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“Này ! Này ! Xin người chờ một chút được không ?” Phát hiện Phượng Hiền không để ý tới hắn, người nô lại lo lắng ma hô to, hơn nữa còn có tiếng chạy hỗn độn kèm theo, rõ ràng là đuổi theo.

Khả năng giả diếc của Phượng Hiền rất cao, tốc độ dưới chân nhanh hơn, trong lòng kêu hồng hét, không hài lòng mà nghĩ đến lúc đi ra ngoài không có gặp người nào, nhưng như thế nào khi trở về lại có người xuất hiện ở đây chim không ra nơi hẻo lánh ! (cái này ai cũng tự hiểu đc há, không cần ta giải thích)

“Người đứng lại cho ta !” Giọng nam mạnh mẽ thay đổi, lần này đổi thành một giọng gào thét, giọng nữ quát to đến chói tai, hơn nữa người tới định lấy tay bắt lấy bả vai Phượng Hiền, nhưng Phượng Hiền là người luyện võ, hắn phản xạ thay đổi tốc độ dưới chân, liền né tránh tay người tới.

Trên mặt Phượng Hiền hiện lên vẻ bất mãn vẫn cúi đầu mà đi, trong lòng không vui thầm nghĩ: hắn thật muốn nhìn xem là tên nô bộc nào dám lớn mật như thế, dám gọi hắn như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình của hắn, ừ, quên đi, bị người khác phát hiện thì phát hiện đi, chỉ cần uy hiếp bọn họ không nói ra ngoài là tốt rồi !

Vì thế, Phượng Hiền rút cuộc cũng dừng chân lại, xoay người mặt hướng về phía người tới, chỉ thấy một vị phu nhân trẻ tuổi mi thanh mục tú, hai mắt nàng đỏ ngầu, sưng đỏ không thôi, rõ ràng đã khóc, hơn nữa đó lại là rất đau lòng, vẻ mặt còn hiện ra đáng vẻ tiêu tụy, mà đứng bên cạnh nàng là một vị nam tử tướng mạo đôn hậu thật thà chất phác., nam tử này hai mắt cũng đỏ ngầu, một dáng vẻ mệt mỏi.

Đúng vậy, hai người chính là cha mẹ của Cốc Nhược Vũ, Cốc Lương Thừa và Mai Bình. Mấy ngày nay họ tìm đứa nhỏ không có kết quả, đau lòng tuyệt vọng hai người tìm một nơi yên tĩnh âm thầm che lấp vết thương, nào ngờ đột nhiên từ xa thấy một tiểu người hầu đi tới, trong lòng ngực còn bế cái tã lót, có vẻ như là một đứa trẻ con. Tuy rằng chiếc khăn tã lót kia cùng với cái của nữ nhi dùng không giống nhau, nhưng vì tìm đứa nhỏ đã điên lên rồi Mai Bình phản xạ có điều kiện đó chính là đứa nhỏ của mình, liền khiến cho Cốc Lương Thừa gọi người phía trước dừng lại, ai ngờ tiểu nam hài này không ngừng ngược lại còn bước nhanh hơn, vì thế, hắn cảm thấy chột dạ có quý, Mai Bình bất chấp trong lòng ngực hắn ôm có phải là đứa nhỏ của mình hay không, tiếng rống giận dữ trong nháy mắt lộ ra.

Hai người thấy Phượng Hiền xoay người lại, vì thế tiến về phía trước vài bước, đứng ở trước mặt Phượng Hiền. Phượng Hiền hướng về phía trước khoé miệng nhếch lên, vẻ mặt như đang xem kịch, chuẩn bị xem vẻ mặt hoảng loạn của hai người sau khi biết mình là ai, vậy mà đầu tiên hai người nhìn là tiểu hài nhi trong lòng ngực của hắn chốc lát, rõ ràng sau đó nhẹ nhàng thở ra, lại là không nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ hiếm có kia của Phượng Hiền, ngược lại là tức giận trừng mắt nhìn hắn. Chỉ thấy Mai Bình cả người tức giận đến phát run, vừa nghĩ đoạt lại đứa nhỏ trong tay Phượng Hiền, vừa quát to: “Đem đứa nhỏ trả lại cho ta !”

Phượng Hiền vội vàng ôm bé gái lui ra phía sau, không chịu đưa ra, Mai Bình thấy không thể đoạt lại đứa nhỏ của chính mình, trong nháy mắt nước mắt liền đầy trong hai mắt, hai tay ở trên mặt lau đi nước mắt, nghẹn ngào hô: “Đem con gái của ta trả lại cho ta ! Nhược Vũ a ! Nương tìm con rất cực khổ !”

Mà nam tử kia khi nhìn rõ bộ dáng đứa nhỏ nằm yên trong lòng Phượng Hiền, cảm thấy yên tâm, hân hoan vỗ lưng Mai Bình, an ủi nói: “Tốt lắm, đừng khóc, đứa nhỏ đã tìm được là tốt rồi, đừng khóc nữa !”

Nghe được nội dung nói chuyện của hai người, ở tại góc ấy Phượng Hiền rất ngạc nhiên, nháy mắt hiểu được hai người họ là cha mẹ của tiểu nữ hài, từ trên dáng vẻ của bọn họ không khó nhìn ra hai người thực lo lắng cho tiểu nữ hài, đã tìm tiểu nữ hài mấy ngày, cũng không giống loại cha mẹ không chịu trách nhiệm như trong lòng hắn từng suy đoán.

Phượng Hiền có chút xấu hổ, nghi oan cho người ta không nói, còn làm hại cha mẹ tìm đứa nhỏ khắp nơi, nhưng mà hắn nhìn ra trong mắt hai người như là chỉ trích chính hắn đã lên trộm đứa nhỏ, cảm thấy oan ức, nhẹn không được mà làm sáng tỏ nói: “Ta rõ ràng có để lại tờ giấy nói năng ở chỗ ta, các người không có thấy ?”

“Chúng ta không có nhìn thấy tờ giấy gì a !” Cốc Lương Thừa tính tình thành thật, lập tức đáp, lại quay đầu hỏi Mai Bình, “Nàng có nhìn thấy tờ giấy nào không ?”

“Làm gì có tờ giấy nào ! ? Hơn nữa có tờ giấy ta có thể xem hiểu không ?.....” Sau đó chỉ thấy thần kinh căng thẳng, nhiều ngày lo lắng, Mai Bình lại không thể đoạt được đứa nhỏ trở về tức giận bùng nổ, bắt đầu đổ ập xuống mà mắng chửi Phượng Hiền, mạch lạc rõ ràng, đạo lý rõ ràng, vì thế, mặt trời ảm áp (ý nói trong lòng ảm áp trở lại), cảnh vật xung quanh cũng không sai, một gã tiểu nam hài trên người mặc y phục của tiểu người hầu vẽ mặt xấu hổ, lần đầu bị người khác chỉ vào mặt mắng như thế.

“Người nói, người tên là gì, ai là người trông nom người !” Tuy rằng Cốc Lương Thừa ở bên cạnh khuyên nàng vài lần, nhưng lửa giận của Mai Bình cũng giảm bớt, sau đó trong lòng muốn biết tên của nam hài này, báo cho vợ chồng quản gia biết, nhất định phải nghiêm trị hắn, bằng không lửa giận vẫn không nguôi !

“Các người không biết ta là ai ?” Phượng Hiền rốt cuộc cũng hiểu, trách không được bị mắng lưu loát như vậy, thì ra là người hầu mới đến, không biết chính mình.

Mai Bình còn muốn nói, Cốc Lương Thừa lại khuyên nàng nói: “Quên đi, tìm được đứa nhỏ là tốt rồi.” Nói xong, hắn liền chìa tay ôm đi tiểu oa nhi trong lòng Phượng Hiền, lại nghĩ đến muốn đem nữ nhân về.

Thấy có người muốn ôm đi tiểu hài nhi trong lòng ngực mình đi, Phượng Hiền phản xạ có điều kiện đem Cốc Nhược Vũ ôm chặt, không chịu buông tay.

Không kìm chế mong muốn ôm nữ nhân quay về, hơn nữa phát hiện đối phương không chịu buông tay, Cốc Lương Thừa đầu tiên là sững sốt, sau đó tính tình tốt đối với Phượng Hiền nói: “Ta là cha nàng, xin đem đứa nhỏ trả lại cho chúng ta.”

“Ừ, được !” Phượng Hiền đáp trả rất khá, đồng thời còn gật gật đầu, trong lòng cũng thừa nhận rằng đem tiểu hài nhi trả lại cho phụ mẫu nàng là đúng đắn, nhưng là lúc Cốc Lương Thừa lại nghĩ muốn đem Cốc Nhược Vũ ôm trở về, hắn lại phản xạ có điều kiện mà nắm chặt, không chịu buông tay.

Vì thế hai vị đồng thời cầm lấy tóc lột mất lớn tròng đôi mắt nhỏ, một hồi im lặng nhanh chóng lan rộng, Mai Bình nhìn động tác của hai người mà không hiểu.

Cốc Lương Thừa kéo lại, vẫn bất động như cũ, nữ nhân yêu thương ngay trước mắt, lại như thế nào cũng không muốn trở về, trong lòng hắn có chút lo lắng, lông mày dần dần nhíu lại, động tác trong tay tạm dừng chốc lát, nhìn thẳng Phượng Hiền, đột nhiên đem hết toàn lực kéo lại, rốt cuộc, lần này cũng đoạt được đứa nhỏ trở về.

Cảm thấy được tiểu nam hài này có tật xấu, cho nên Cốc Lương Thừa đem nữ nhân đoạt trở về, vội vàng ôm chặt nàng, sau đó lập tức vươn bàn tay nắm lấy cánh tay Mai Bình, sau đó dùng ánh mắt kẻ điên liếc mắt nhìn Phượng Hiền một cái, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cứ như vậy, người nào đó cùng nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai lần đầu gặp mặt, khụ... không cẩn thận bị xếp vào loại người xấu, hơn nữa khuôn mặt tuyệt mỹ kia trong đầu khắc sâu hình ảnh của hai người, tuyệt

đôi không quên được !

Bạn thành thật xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu thế *cuối đầu* Sự tình là bạn “đi chơi” mới về... *cười*

Truyện Xấu Nữ 1 tuần sẽ có 2 chương nhá ^o^ đầu tuần và giữa tuần

Cuộc gặp gỡ lần nhất giữa Phượng Hiên và Nhược Vũ đến đây là... kết thúc.....vỗ tay nào, yeahhh !!! yeahhh !!!!

9. Chương 9: Điền Cuồng

Edit: Hạ Vũ

Beta: Thiên Lam

Hai người đã rời khỏi nơi đó, Phượng Hiên thì bị đứng ở lại đấy ngẩn ngơ thất thần trong chốc lát, tuy rằng trong tay hắn cầm theo vài túi quà lớn, nhưng giờ phút này, hắn lại cảm thấy trống rỗng, có loại cảm giác mất mát, bảo bối bị người khác đoạt đi, trong lòng vô cùng buồn bực. Bất quá, hắn lại lập tức an ủi chính mình, thậm chí nghĩ rằng dù sao cũng là người hầu của nơi này, đợi lát nữa bảo quản gia cho người tìm họ là được, ngày mai khi quay về Kiền Đô (*) mang một nhà bọn họ theo, như vậy về sau hắn vẫn có thể nhìn thấy tiểu oa nhi đáng yêu kia lớn lên.

*Kiền Đô : Kiền hay Càn (quẻ càn) tiêu biểu cho trời đất trong bát quái, là cái tượng lớn nhất như trời. Như vua, nên gọi tượng trời là kiền tượng, quyền vua gọi là kiền cương ; Đô: thủ đô. Bạn nghĩ “Kiền Đô” là nơi thể hiện quyền lực của vua, là tên của Thủ Đô, bạn giữ nguyên văn ko đụng chạm đến >”

Hắn vừa nghĩ như vậy, tâm tình cũng tốt phần nào, cầm theo túi lớn túi nhỏ gì đó trở về Thu viện, còn chưa kịp bảo Phượng Tiêu tìm quản gia lại đây, chợt nghe thấy hắn có việc cần bẩm báo không để ý chuyện vừa nghĩ đến: Đại thiếu gia Phượng Thiếu Vân bị thương cũng đến đây.

Phượng Hiên đem đồ vật này nọ đưa cho Phượng Tiêu sau đó, đôi mắt mở to nhìn hắn, giọng nói bất mãn hỏi han: “Hắn tới làm gì ? Hắn không phải bị thương sao ?”

“Đại thiếu gia một chân bị gãy, nhưng đã khỏe, được người khác khiêng tới. Thuộc hạ còn nghe nói hắn mang theo lễ vật đến phủ của Đại trưởng lão.” Phượng Tiêu đem tin tức báo lại cho hắn biết.

Phượng Hiên âm thầm cân nhắc nhất định là phụ thân cùng Lâm Thu Sương không chịu bỏ qua cơ hội lần này, kiên quyết bắt Phượng Thiếu Vân đến đây, nghĩ bất luận như thế nào cũng phải lôi kéo Đại trưởng lão. Tuy rằng tâm Đại trưởng lão đã hoàn toàn về hướng hắn, nhưng được mẫu thân dạy dỗ nhiều lần, bất luận việc gì đều tuyệt đối không thể khinh thường đối phương, Phượng Hiên nghĩ tới nghĩ lui, cho rằng chuyện tìm quản gia có thể sau này hắn đi, hắn trước tiên phải đi đến phủ của Đại trưởng lão dò xét tình hình, tuyệt đối không thể để Phượng Thiếu Vân có cơ hội. (Ờ... không hối hận nhá huynh *liếc*)

Vì thế, hắn thay y phục, mang theo Phượng Tiêu đến phủ Đại trưởng lão, chưa cho người thông báo, hỏi rõ rằng Đại trưởng lão đang ở nơi nào, không bị cản trở mà đến nơi một người cùng tụ họp.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, may mà hắn đến đây, Phượng Hiên vẻ mặt mỉm cười, lại cười không kịp mất lạnh nhìn thấy sắc mặt khó coi của mọi người đối với sự xuất hiện của mình.

“Thiếu tông chủ đến đây a, như thế nào lại không ai thông báo, làm cho lão phu không kịp nghênh đón ?”

“Vậy thế nào không biết xấu hổ, ta cũng không có việc gì, chỉ là muốn đến đây đi dạo.” Phượng Hiên nho nhả dễ gần cười đáp, ánh mắt quét một vòng, ra vẻ kinh ngạc nói: “Sao người lại đến đây, không phải đang bị thương ư ? Như thế nào lại không ở nhà dưỡng thương ?”

Phượng Thiếu Vân mặt có chút cứng nhắc, trả lời nói: “Cha bảo ta đến đây có việc cần bàn.” Đồng thời trong lòng hắn lại mắng chửi: làm sao lại xui xẻo như vậy, hắn vậy mà lại đến đây vào lúc này ! Chính mình

đường xa mà đến đây, nghe nói Phượng Hiền ở Thu Viện, cho nên đến cả nghỉ ngơi một chút cũng không có mà lập tức đến phủ Đại trưởng lão, vì không muốn hấn biết mình mang lễ vật đến cho Đại trưởng lão, nhưng mà, hiện tại..... ánh mắt Phượng Thiếu Vân nhìn đăm đăm lễ vật đặt trên bàn, ảo não không thôi.

Lễ vật kia Phượng Hiền sớm đã thấy, tuy nói hấn tặng không phải là bảo vật đáng giá hiếm có, nhưng về mặt động tác của Đại trưởng lão khi thấy hấn đến thì, ở đây còn có sự cố gắng của Phượng Thiếu Vân. Tứ trưởng lão là có thể khiến Phượng Hiền phán đoán hoá ra lập trường của Đại trưởng lão lại biến thành trung lập.

Lão dối trá này ! Lúc trước khi đề cử chọn Thiếu tông chủ, chỉ có hấn ai cũng không chọn, ai cũng không thể sai lầm ! Hấn quả nhiên thay đổi tốt, dường như Cung gia cùng Phượng gia từng có hiệp định, đứa con thứ hai của trưởng nữ sinh ra thì phải kế tục Cung gia, lúc ấy không chỉ có cha đồng ý chuyện này, Đại trưởng lão đây cũng rất đồng ý, nhưng mà sau khi Vũ nhi sinh ra, Đại trưởng lão này bắt giọng thay đổi, nói là mặt khác bốn vị trưởng lão không đồng ý, hấn không có cách nào khác. Về phần cha từng đồng ý với mẫu thân lập lời thề không nạp thiếp, lúc ấy cũng là Đại trưởng lão này ở bên cạnh đồng thời là người đảm bảo làm chứng, kết quả Lâm Thu Sương có thai, yêu cầu lấy vào cửa cũng là hấn, hừ, tên đáng giận, đợi khi mình trở thành tông chủ Phượng Thị, người thứ nhất không buông tha chính là hấn ! Phượng Hiền về mặt không thay đổi mà ngồi xuống, ngoài mặt vô cùng bình tĩnh, mọi người bắt đầu trò chuyện vui vẻ, nhưng ngầm đấu đá với nhau.

Bên này Phượng Hiền làm cho vẻ mặt Phượng Thiếu Vân chột xanh chột trắng, bên kia vợ chồng Cốc Lương Thừa trở lại trong phòng, lập tức bắt đầu thu xếp, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Được hai người tìm trở về, nhờ vả quản gia phu nhân giờ phút này một tay ôm Cốc Nhược Vũ, một tay ngấm ngấm từ trên người nàng phát hiện kim khoá không rõ lai lịch, mặt mang vẻ nghi vấn hỏi: “Kim khoá này rốt cuộc là cái gì ? Tóm lại là ai đã đem Nhược Vũ ôm đi ?”

“Không biết, khi trở về ta liền kiểm tra Nhược Vũ có hay không bị tổn thương gì, sau đó phát hiện đồ vật kia. Ôm nàng đi là một tiểu phó (người hầu nhỏ) khoảng mười một, mười hai tuổi.” Nhắc tới Phượng Hiền, Mai Bình nói chuyện rất khó không cần rằng nghiêng lợi.

Quản gia phu nhân nhớ không được có người hầu nào khoảng mười một, mười hai tuổi, liền nện nện bên người quản gia hiếm thấy, nhìn thời giờ cũng đến, vội vã nói: “Chàng mau ngấm lại, rốt cục là ai !?”

Quản gia Phượng Phúc từ đầu đến cuối vẫn giữ im lặng mày càng nhíu chặt, buồn bực, trong nhà không nên có một tiểu phó mười một, mười hai tuổi, người hầu trong nhà cũng đều mười sáu tuổi.

Thấy hấn không nói lời nào, quản gia phu nhân tiếp tục hỏi Mai Bình nói: “Bộ dáng trông như thế nào ?”

Lời nói này vừa nói ra, hai vợ chồng trăm miệng một lời nói: “Vô cùng xinh đẹp !” Tuy rằng dùng xinh đẹp để hình dung một vị nam hài có hơi quái lạ, nhưng mà hai người tạm thời không nghĩ ra từ để hình dung nào khác.

“Hấn là sánh được với khuôn mặt xinh đẹp của Thiếu tông chủ Phượng Thị trong tin đồn kia của các người !” Mai Bình bổ sung mức độ xinh đẹp nói, diện mạo này làm cho người ta ấn tượng khắc sâu, hừ, vừa lúc làm cho người ta nhớ kỹ, lần sau lại nhìn thấy hấn thì, tuyệt đối nhận ra, cam đoan làm cho nữ nhân vây quanh hấn đi, cách hấn rất xa !

Dung mạo có thể sánh với Thiếu tông chủ ? Quản gia tiếp tục giữ im lặng, mà quản gia phu nhân cũng nhắm miệng lại, dưới trán hai người này đồng thời trắng xanh một vạch đen, trong lòng yếu ớt đoán nói: không thể nào, chẳng lẽ là Thiếu tông chủ !? Chẳngng ai bảo ai mà, hai người nhớ đến buổi sáng Thiếu tông chủ ai cũng không gặp, nên không phải Thiếu tông chủ mặc quần áo hạ nhân lên ra ngoài chứ !?

“Trong tay hấn có hay không mang theo cây quạt ?” Quản gia vì xác định suy nghĩ trong lòng hỏi, phải biết rằng Thiếu tông chủ là quạt không rời khỏi tay.

Mai Bình nhớ lại một chút, nhớ tới Phượng Hiền kia ôm nữ nhi của chính mình trong tay còn có mang theo cây quạt, vì thế gật gật đầu mà nói: “Có, bên tay phải.”

Trời ạ, mấy ngày nay tìm khắp nơi cũng không được Cốc Nhược Vũ, mà cả ngôi nhà này cũng chỉ còn lại Thu Viện của Thiếu tông chủ bọn họ không thể hỏi được, chỉ sợ người kia thật là Thiếu tông chủ, việc này

cũng giải thích được trên người tiểu oa nhi như thế nào lại có loại kim khoá đáng giá này ! Quân gia phu nhân nghĩ, vội vàng đem kim khoá trả lại Cốc Nhược Vũ, được Thiếu tông chủ tặng đồ vật này nọ, bọn họ nào dám động a !

“Ta vừa rồi hung hăng mà khư khư mắng hấn một trận.” Mai Bình tiếp tục nói, không chú ý đến vợ chồng quân gia nghe lời nói ấy thật hít một hơi, giống như mở miệng nuốt quả táo, khiếp sợ mà nhìn nàng, “Nếu không phải Lương Thừa khuyên ta, ta nhất định phải đánh hấn một chút, nên dạy dỗ hấn một phen, để cho hấn về sau cũng không dám lần nữa tùy tiện trộm tiểu hài tử của người khác !” =.=

Đánh Thiếu tông chủ một chút ! ? Hoảng sợ lập tức biến thành sợ hãi hết mức (kinh tử), vợ chồng quân gia thiếu chút nữa ngắt xỉu, hai người nhìn nhau một chút, ăn ý mà quyết định tuyệt đối không nói cho hai vợ chồng bọn họ thân phận mà trong miệng gọi là “Tiểu phó” là gì.

Vốn còn muốn giữ hai người ở lại hai ngày quân gia phu nhân liền xoá bỏ ý niệm trong đầu, lúc này không chỉ không thể giữ lại người, còn thúc giục vợ chồng Mai Bình, mang đứa nhỏ trong lòng đưa cho quân gia ôm, giúp hai người thu xếp hành lý.

Đợi tất cả chuẩn bị tốt, vợ chồng quân gia vội vàng mang hai người ra khỏi Phượng gia chủ trạch, thầm nghĩ rằng, thừa lúc Thiếu tông chủ đến phủ Đại trưởng lão còn chưa trở về nhanh chóng để hai người chạy trốn, tránh phải khi trở về, đến lượt Thiếu tông chủ đến chinh đốn bọn họ !

Về phần Phượng Hiên, đợi hấn từ phủ Đại trưởng lão trở về, phân phó quân gia Phượng Phúc đi tìm cả nhà tiểu oa nhi. Quân gia lúc này càng thêm xác định rằng tiểu phó kia chính là Thiếu tông chủ, vội vàng báo lại cha mẹ tiểu oa nhi kia chỉ là tạm thuê, sớm đã rời đi, vả lại chẳng biết đi đâu.

Lúc này, khi rời đi vợ chồng Cốc Lương Thừa lập lời thề, không bao giờ.... đến Phượng Thị phủ đệ Tông gia này làm việc, hai người mang theo Cốc Nhược Vũ nhỏ bé đứng dậy rời đi Phượng Châu cũng tốt, đi trước

Nghe thấy lời nói ấy Phượng Hiên cười cứng nhắc, mà trong lòng kia Phượng Hiên luôn là tiểu ác ma vô thiên vô pháp, lần đầu giống bị bỏ lại nơi gió lạnh trên băng thiên tuyết địa mà gào thét, nháy mắt bị đông lạnh thành khối băng, sau đó vỡ vụn, sau đó lại, nước mắt bắn ra từ tiểu ác ma ! Diên cuồng a, hối hận a ! Hấn vậy mà sự kiện trên lại không đủ mau, ngoan, chuẩn ! Vừa vặn chỉ là buông thả một chút, bảo bối oa nhi liền vô duyên tạm biệt !

Cứ như vậy, sau khi mười hai tuổi Phượng Hiên vẫn là không thích trẻ con, chẳng qua, từ nay về sau, trong suy nghĩ của hấn, trên đời này khiến cho trẻ con vui mừng hơn vị trí như vậy, hơn nữa hấn thổ huyết rung rung mà nhớ kỹ lần giáo huấn này cùng với bảo bối oa nhi kia không biết tên viết như thế nào !

Lần đầu gặp nhau, ngỡ là vô duyên, lại gặp nhau, đoán là duyên ?

10. Chương 10: Huynh Muội Hải Hước

Edit: Hạ Vũ

Beta: Thiên Lam

Phượng Hiên trước mười lăm tuổi chán ghét tiểu hài tử, hấn cho rằng kia chỉ biết lúu rúu hỏi không ngừng, cái gì cũng phải khiến cho người ta dạy bí đao lùn thật sự đáng ghét không thôi, mà nhóm tiểu hài tử khiến hấn ác cảm đầu tiên vẫn là bọn đệ đệ muội muội cùng cha khác mẹ này, nhân tiện những người lớn tuổi hơn so với chính mình chính là huynh trưởng các tỷ tỷ cũng bị hấn ở trong đầu tự ý giảm nhỏ tuổi, thu nhỏ bản thân lại, phân loại trong phạm vi cũng bị chán ghét. Cũng bởi vậy, Phượng Hiên lễ độ nho nhã, bộ dáng tươi cười ân cần dần dần bị bọn huynh đệ tỷ muội phát hiện bất luận như thế nào, bọn họ đều không muốn hấn kéo mình bước vào phạm vi. Mặc dù là gần trong gang tấc, lại luôn luôn cùng ngăn chặn khoảng cách trước mặt, chẳng qua mãi mãi khoá ý tưởng đi, hơn nữa lại cho rằng phải có dũng khí mới có thể ngưỡng mặt nhìn thấy hấn. Cho nên, trong Phượng Thị, mỗi người cùng Phượng Hiên chia thành hai phái, một phái ái chính là ghen tị thù hận, một phái ái nhất lại sợ sệt lo lắng.

Đương nhiên, tất cả tiểu hài tử trên đời này khiến Phương Hiên cảm thấy phiền chán khăng định không có khả năng là muội muội thân yêu hẳn nâng niu sủng trong lòng bàn tay ! Hẳn cho rằng muội muội thân yêu lúu rúu hời không ngừng đại diện cho sự học hỏi của muội muội, vấn đề của muội muội đương nhiên càng nhiều càng tốt, đây là hẳn thật sâu rút ra cho là chuyện lớn. Muội muội quả là thông minh lanh lợi, một chút là thông suốt, dạy muội muội đó là một loại hứng thụ của cuộc sống, khiến hẳn mỗi ngày đều có thể thích thú. Cái đầu nhỏ bé của muội muội, không chỉ đáng yêu, còn có nghĩa là có không gian sinh trưởng tốt. Nói tóm lại, muội muội đáng yêu của Phương Hiên hẳn từ đầu đến chân chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó chính là thập toàn thập mỹ ! Khi đó hẳn từng có nghi vấn, nhìn ra cả mười bốn nước còn có tiểu hài tử nào có thể so với muội muội đáng yêu của hẳn ?

Chạng Vạng mấy ngày đầu hạ này, vẫn có chút cảm giác mát, bữa tối trước bàn, Phương Hiên cố gắng ăn đồ ăn nhiều gấp đôi so với trước đây, vừa ăn vài miếng còn vừa nhai nuốt chậm một bên lại hỏi muội muội bảo bối một câu: “Thế nào, ca ca có béo hay không ?”

Nghe thấy câu hỏi như vậy , những người hầu đứng một bên tập thể muốn bất tỉnh ngất đi, mà Phương Tiêu vẻ mặt không chút thay đổi luyện mãi đã thành thói quen, nhưng trên thực tế trong lòng hẳn quả muốn hướng về phía Thiếu chủ nhân nhà mình rống hẳn vài câu, chỉ ăn vài miếng như vậy, còn chưa tiêu hoá, làm sao có thể nhìn ra dài béo hay không, vả lại cho dù là tiêu hoá xong, vậy cũng phải ăn một hai tháng mới có thể nhìn ra béo không ! Thiếu chủ nhân chìm đắm vào chiều em gái nhỏ bé, nhưng mà không đến mức hỏi ra câu này ngay cả ngốc tử cũng sẽ không hỏi vấn đề rất ngu ngốc như thế ! Thiếu chủ nhân, đầu của ngài bị hư sao ?

Nhưng mà, Phương Vũ cũng giống ca ca nhà mình, không nhìn vẻ mặt của người xung quanh, bên kia hỏi, bên này thì đáp, trước sau như một rất cho Phương Hiên mặt mũi, nàng dừng lại động tác ăn cơm, thể nhưng còn cẩn thận quan sát vẻ mặt ca ca nhà mình, nghiên cứu một chút, sau đó lắc đầu, thận trọng trả lời: “Không có béo, ca ca vẫn là rất gầy ! Phải ăn nhiều một chút !” Nói xong, chiếc đũa còn gấp vài thức ăn vào trong chén Phương Hiên.

Chỉ thấy Phương Hiên nhìn chằm chằm thứ ăn trong chén muội muội đưa tới xen lẫn tình yêu, trong mắt chợt lóe ra nổi lên nước mắt, ô, muội muội của Phương Hiên hẳn thật thiện lương am hiểu ý người a, nhỏ như thế đã biết yêu thương người làm huynh trưởng này, vì thế, người nào đó cũng gấp thật nhiều thức ăn vào chén muội muội, tiếp theo, vừa cảm động vừa ăn thức ăn đầy tâm ý trân quý của muội muội.

Nhìn thấy đôi huynh muội hài hước này, Phương Tiêu bỗng nhiên bất giác không nói gì, trong lòng ngay cả sức lực gào thét cũng không có, chẳng qua là rất, muốn, khóc chủ nhân của hẳn lại không giữ hình tượng !

Hẳn tạo thành cảnh tượng không rõ nguyên nhân như thế, Phương Hiên mười lăm tuổi giữa lúc cơ thể dài, vốn hơi cao hơn so với bạn cùng lứa tuổi trong những năm gần đây bỗng nhiên trở quá trở, dài quá dài, vóc dáng vẫn cao lên, nhưng chỉ là dựng thẳng quá dài, không có phát triển chiều ngang, cho nên trong mắt bất luận kẻ nào hẳn vừa cao nhưng cũng vừa gầy.

Bữa tối trước đó không lâu, Phương Vũ ngưỡng mộ ca ca nhà mình, nhìn chằm chằm Phương Hiên nửa ngày không nói chuyện, sau đó vung vung tay nhỏ bé, ý bảo ca ca ngồi xổm xuống. Đợi Phương Hiên ngồi xổm xuống, vẻ mặt không hiểu nhìn muội muội bảo bối, chỉ thấy Phương Vũ đau lòng sờ sờ mặt ca ca, không vui nói: “Thịt thịt không có, ca ca gầy, phải ăn nhiều cơm !”

Như thế rất tốt, trời đất bao la lời nói của muội muội lớn nhất, luôn luôn làm theo lời nói của muội muội sau khi nghe thấy thánh chỉ của muội muội Phương Hiên nghĩ xem, lúc này quyết định chính là bắt đầu từ bữa tối hôm nay, mỗi bữa cơm đều phải ăn nhiều hơn so với thường ngày, cần phải mau chóng đạt đến tiêu chuẩn muội muội cho là thích hợp.

Phương Vũ dùng cơm xong, trước tiên buông bát đũa, lẳng lặng nhìn ca ca ăn cơm, còn thỉnh thoảng lại cầm lấy đũa gấp rau cho hẳn, cho nên ngừng tiếp tục dùng bữa, trên mặt Phương Hiên là cảm động cười càng thêm ngu dại. Đợi sau khi hẳn ăn xong, cảm thấy được có muội muội mọi việc đều đủ, ha ha ha !

Trong lòng hẳn đang cười ha hả, rốt cục chờ hẳn ăn xong vẻ mặt Phương Vũ lại hưng phấn, lắc lắc cánh tay hẳn nói: “Ca ca, nhìn muội thêu này, hôm nay muội có thêu trên một mảnh vải rất nhiều đồ vật này nọ a !” Vừa nói vừa dùng bàn tay nhỏ bé hơn cái khăn bố kia đưa cho Phương Hiên xem.

Muội muội đưa cho hấn xem gì đó đương nhiên không thể chờ đợi rất muốn xem, lúc này hai người đứng đây, Phượng Hiên nắm bàn tay nhỏ bé của muội muội, từ từ mở ra, chỉ có Phượng Tiêu cùng tỷ nữ hầu hạ Phượng Vũ đi theo ra, mà người hầu khác phải ở lại thu dọn bàn ăn.

Đi vào phòng ngủ của Phượng Vũ, Phượng Vũ đem cái nạng gọi là một mảnh vải “Lớn” kia đưa cho Phượng Hiên, mong đợi nhìn ca ca nhà mình, hiển nhiên hy vọng có thể được ca ca nhà mình khen ngợi.

Ừh, em gái hấn chính là không giống bình thường, thêu này..., Phượng Hiên hiện tại xem qua, thật đã xem qua, thật sự là không phân biệt ra đây là gì, cuối cùng cho rằng kiến thức bản thân quá ít thế nên không thể nhận ra tác phẩm vĩ đại của muội muội bảo bối, lúc này ngườì nào đó vẽ mặt khiếm tốn thỉnh giáo hỏi muội muội nói: “Vũ nhi, muội đây đã thêu cái gì?”

“Đây là bãi cỏ, đây là đoá hoa, đây là mấy con bướm bay lượn!” Phượng Vũ chỉ này nọ, giải thích xong, lại mong đợi nhìn về phía ca ca.

“Ừh, ừh, thật sự là thêu rất tốt, quả là muội muội của Phượng Hiên ta!” Phượng Hiên vẽ mặt đắc ý, tán thưởng gật gật đầu, “Vũ nhi thật lợi hại, thêu cái gì cũng tuyệt!” Hiên nhiên không thấy bối rối sự thật không tính là gì, khích lệ muội muội mới là vị trí hàng đầu.

Lời khen ngợi Phượng Hiên vừa nói ra, Phượng Tiêu liền cùng tỷ nữ chung quanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mặt các nàng rõ ràng là một loại chịu đựng không được run rẩy, cuối cùng là một loại biểu tình nhìn trời không nói gì.

Phượng Hiên cảm giác vô cùng tò mò, lặng lẽ đi về phía trước vài bước, ló đầu vừa thấy, ô! Đó là cái gì? Rõ ràng chính là một đoàn lại một đoàn sợi bất hạnh bị khâu ở trên vải bố mà thôi, lại bị Thiếu chủ nhân khích lệ có lẽ giống như là tác phẩm tuyệt thế. Đây gọi là cái gì, trợn mắt nói dối? Ai, hấn đến bây giờ cần phải chấp nhận sự thật là, Thiếu chủ nhân hấn sùng muội muội từ trước đến nay là đề cao lời nói của muội muội là thánh chỉ, muội muội phải xếp thứ nhất, muội muội toàn bộ đều là xuất sắc, chuyện muội muội chắc chắn là đúng đắn, sai vĩnh viễn là người khác nguyên tắc như vậy không thay đổi.

Vì thế, biểu tình thị nữ thị vệ chung quanh hoàn toàn bị xem nhẹ, trong phòng này một lớn một nhỏ, hai huynh muội dung mạo giống chữ bát () đồng thời ở nơi ấy cười đến xán lạn vô cùng thưởng thức cái gọi là tú phẩm (*) “Không giống bình thường”, cũng bởi vậy, người nào đó mặt kệ sự thật chân chính thế nào khích lệ lung tung vị nào đó ngoài có dung mạo tuyệt thế, võ công tuyệt đỉnh ra, gần như hoàn mỹ duy nhất không hoàn mỹ đó là tạo nên tú nghệ ngàn năm như một tuyệt đối vô cùng thâm thúy.

(*)tú phẩm: hàng thêu có giá trị

Đây bắt đầu sùng muội muội không đúng mực, không biết tương lai người nào đó bắt đầu sùng nường tử sẽ như thế nào?

Đôi lời của Hạ Vũ:

Nói thật sau khi edit chương này xong, thật sự là... >” < đầu=“” tiên=“” là=“” về=“” văn=“” của=“” vân=“” phi=“” tinh,=“” đoạn=“” thì=“” quá=“” dài,=“” có=“” chương=“” thì=“” rất=“” dễ=“” edit=“” có=“” chương=“” thì=“” lại=“” rất=“” khó=“” edit,=“” điển=“” hình=“” như=“” chương=“” này=“” này.=“” nội=“” dung=“” tóm=“” lại=“” là,=“” phượng=“” hiên=“” văn=“” rất=“” ghét=“” bọn=“” huynh=“” đệ=“” tỷ=“” muội=“” kia,=“” thân=“” hình=“” rất=“” gây=“” và=“” cao,=“” phượng=“” vũ=“” thì=“” cho=“” “ra=“” đời=“” một=“” tú=“” phẩm=“” có=“” một=“” không=“”>

Thứ hai là... OMG! ta chưa thấy ai sùng muội muội như thế >” < gì=“” mà=“” ”nhìn=“” ra=“” mười=“” bốn=“” nước,=“” không=“” ai=“” sánh=“” bằng=“” muội=“” muội”,=“” gì=“” mà=“” “lời=“” muội=“” muội=“” là=“” thánh=“” chỉ”,=“” còn=“” gì=“” là=“” “cho=“” rằng=“” kiến=“” thức=“” bản=“” thân=“” quá=“” ít=“” nên=“” không=“” nhận=“” ra=“” tác=“” phẩm=“” vĩ=“” đại=“” của=“” muội=“” muội”...=“” quả=“” đúng=“” là=“” “trợn=“” mắt=“” nói=“” dối”...=“” okie=“” !=“” ta=“” chào=“”>

11. Chương 11: Hình Bộ Thị Lang

Edit: Tiểu Ngu Ngốc

Beta: LuckyAngel

Phượng Hiên bị đuổi về nhà rồi ! À không, chính xác mà nói phải nói là bị quét ra khỏi Hình bộ mới đúng! Mọi chuyện diễn ra kỳ thật rất đơn giản, từ khi Cung Như Mộng qua đời bốn năm thì quyền lực trong triều đã thay đổi từ lâu . Đầu năm trước, Cung Hữu Thừa tướng vì thân thể bệnh nhẹ mà từ quan, lúc này trong triều mọi người dường như mới chợt phát hiện toàn bộ Cung gia thể nhưng vô thanh vô tức (*) hoàn toàn thối lui ra khỏi triều đình, càng làm ọi người giật mình là triều đình lúc này đang hỗn loạn thể nhưng thể lực Cung gia lại rút lui toàn bộ

(*) vô thanh vô thức : bật hơi; im hơi lặng tiếng; im tiếng

Trong triều, thể lực mạnh nhất là Cung gia nay đã quy ẩn thoái lui làm cho người ta sinh ra nhiều hoài nghi, nhưng nay các đại gia tộc đang trong trạng thái tranh đấu gay gắt nóng lòng muốn thử mà từ năm trước Phượng Hiên lúc ấy mười bốn tuổi, tuổi nhỏ trở thành Trọng Nguyên đương triều trẻ tuổi nhất.

Hoàng thượng bởi vì ở kỳ thi Phượng Hiên thể hiện rất xuất sắc nên đặc biệt sủng ái, mà yêu ai yêu cả đường đi. Ngoại lệ bổ nhiệm Phượng Hiên vào Hình bộ mà nay chính là Hình bộ thị lang.

Phượng gia hiện có ba người làm quan ở chức vị quan trọng, bởi vậy lúc này thể lực Phượng gia có thể nói là đang nắm giữ một thể lực lớn.

Sáng sớm ngày hôm đó, trước đại môn Phượng phủ xuất hiện ba cỗ kiệu khác nhau, chuẩn bị mang Phượng TrọngNam, Phượng Thiếu Vân cùng Phượng Hiên vào triều sớm.

Trước nhuễn kiệu, Phượng Hiên nhiệt tình vắn an Phượng TrọngNamnhưng chỉ đổi lại một cái liếc mắt nhàn nhạt.

Phượng TrọngNammắt không thay đổi “Ân” một tiếng rồi xoay qua chỗ khác. Nhưng hần đối với Phượng Thiếu Vân hòa ái dễ gần, thái độ rõ ràng hoàn toàn bất đồng.

Điều này làm cho Phượng Tiêu đi theo phía sau Phượng Hiên trong lòng vừa bất mãn lại khổ sở. Bất mãn là, từ khi hần tiến vào cửa Phượng gia, vô luận Thiếu chủ làm việc nhiệt tình xuất sắc hoàn mỹ cỡ nào vẫn chưa thấy qua Phượng Trọng Nam cho Thiếu chủ một tia sắc mặt tốt, khách lệ chưa quá một lần, mà tiểu thư nhỏ như vậy càng không cần phải nói, hoàn toàn không được để ý tới!

Khổ sở là Thiếu chủ, vô luận vĩ đại cỡ nào dù sao vẫn là đứa bé a.

Tuy rằng, theo như hần thấy trên mặt Thiếu chủ chưa bao giờ thấy qua biểu hiện giống tiểu thư khát vọng tình thương của cha, nhưng dù sao thì hần nghĩ, kỳ thật trong lòng Thiếu chủ cũng hần là giống như tiểu thư, chỉ là Thiếu chủ có khả năng che dấu tâm tình của mình mà thôi.

Có lẽ như Phượng Tiêu suy nghĩ, tuy nói Phượng Hiên chán ghét Phượng Trọng Nam nhưng dù sao cũng là phụ thân của hần, mà hần cho dù năng lực có cao như thế nào, thủy chung vẫn còn con nít.

Ở trên đời này, chỉ cần là con người bất kể là ai đều cần tình thương của phụ mẫu cũng bởi vậy mà có lẽ Phượng Hiên ngay cả bản thân hần cũng không phát hiện thái độ của Phượng Trọng Nam xác thực làm cho ánh mắt của hần đột nhiên ngày một tối.

Bất quá kia cảm xúc trong nháy mắt hiện lên nhanh, làm cho chính hần chưa bao giờ nghĩ rằng mình chờ mong, hy vọng cùng chờ đợi thái độ của phụ thân.

Phượng Hiên vẻ tươi cười không thay đổi trong tay cây quạt “Xạ” một chút liền mở ra, hần phát phát cây quạt nhìn Phượng Tiêu truy đuổi hướng đi của cỗ kiệu mình.

Ngồi vào bên trong kiệu nhắm mắt lại tính toán, sau khi xong buổi lâm triều hôm nay liền đến Hình bộ làm chút gì.

Trong đầu Phượng Hiên nhanh chóng sắp hần ra một chuỗi dài công việc, toàn bộ là tăng thêm lượng nhiệm vụ cho Hình bộ.

Cùng thời khắc đó trong Hình bộ bởi vì lượng nhiệm vụ lúc trước quá nhiều nên khó có thể về nhà, mọi người ai nấy đều mang đôi mắt thâm quầng, rùng mình một cái nhìn sang sắc trời lại là một ngày mới.

Trong lòng mỗi người mong mỏi, chỉ mong ngày mới diễn ra tốt đẹp, hôm nay bọn họ thật đáng thương, thật hy vọng có thể trở về nhà ôm mềm chăn bông mà không phải ghé vào Hình bộ mà trên bàn nguội lạnh lại trải qua đêm dài đằng đẵng.

Hi vọng ông trời phù hộ làm cho vị Thị Lang đại nhân tuổi trẻ kia, đừng tăng thêm nhiệm vụ của bọn họ nữa!

Chờ đợi, hi vọng, từ trước đến nay là tốt đẹp, nhưng sự thật cũng đồng dạng là tàn khốc.

Cho nên khi Phượng Hiên cùng Hình bộ thượng thư Quách Đình Nho cùng nhau bãi triều tiến vào Hình bộ, Phượng Hiên kế tiếp ban ra một chuỗi mệnh lệnh, khiến cho trừ hần cùng Hình bộ thượng thư đại nhân ra, tất cả mọi người ai nấy sắc mặt thảm đạm không thôi, hồn phách mỗi người đều thiếu chút nữa từ miệng mà thăng thiên đi a!

Ác mộng a!

Trong lòng mọi người đồng thời gào khóc thét lên.

Không nhìn sắc mặt mọi người , Quách Đình Nho cùng Phượng Hiên đều ngồi xuống ghế ngồi.

Này Quách Đình Nho năm nay năm mươi sáu tuổi, hần trên ghế ngồi làm cho người ta rớt chén trà. Hần chậm rãi phẩm trà bộ dáng cũng thật là hài lòng nhìn Phượng Hiên làm việc.(NN: ác. O.O)

Lại cảm thấy hoàng thượng phái Phượng Hiên tới làm việc dưới tay hần văn kiện, cỡ nào là may mắn a! (NN: ta ngẫm chỉ có ông này là thấy may mắn a.)

Mọi chuyện cần thiết đều là đích thân Phượng Hiên giải quyết. Kia quả thực chính là cảm giác thành thạo, thoải mái mà được giải quyết hoàn toàn không cần hần quan tâm làm cho hần mừng rỡ, quả thật là thanh nhàn.

Ấn.

Chính là không gian ở Hình bộ có cảm giác nhỏ đi, Quách Đình Nho quét mắt nhìn toàn bộ Hình bộ.

Mỗi người trên bàn đều là văn thư chồng chất thành núi, cơ hồ mọi người đều bị bao phủ ở bên trong, có rất ít có thể thấy đầu lộ ra.

Khụ.

Quách Đình Nho rũ mắt xuống lựa chọn xem nhẹ cảnh này, tiếp tục chậm rì rì thưởng thức phẩm trà, nghĩ rằng điểm nhỏ nhỏ ấy xem chừng không coi vào đâu! (NN: nhỏ nhỏ / Sôi máu .O.)

Hần cho rằng cái này không có vấn đề gì nha, nhưng này toàn bộ người trong Hình bộ tất cả đều cho rằng có vấn đề rất lớn nha!

Bọn họ cho rằng từ khi Phượng Hiên bước vào nơi này chỉ có thể dùng một câu hình dung: việc, bề bộn nhiều việc, phi thường chiếu cố, nếu không nên hơn nữa một cái hình dung từ lời mà nói..., thì phải là thiên hôn địa ám (*).

(*) thiên hôn địa ám: trời đất mù mịt; trời đất u ám; u ám; tối tăm

Muốn nói bọn họ có thoải mái quá một lần hay không, trong trí nhớ bằng lương tâm mà nói từ trước đến nay như vậy chỉ duy nhất đúng một lần , nhưng chỉ có đúng một lần duy nhất mà thôi.

Lần đó Phượng Hiên như là lương tâm đột nhiên trỗi dậy, chưa đến thời gian là chưa trở về nhà, thậm chí có một vài ngày cùng bọn họ làm việc đến khuya.

Hần làm việc tốc độ nhanh, mọi chuyện cần thiết so với việc bình thường giải quyết còn nhanh hơn gấp đôi nha, làm ọi người có thể bình thường về nhà.

Nhớ tới việc này, mọi người ai oán nhìn về phía Phượng Hiên, vì sao loại kỳ tích này không bao giờ xuất hiện nữa?

Bọn họ có điều không biết, Phượng Hiên sợ hãi như vậy là vì một ngày trước, tiểu Phượng Vũ tò mò nơi ca ca nhậm chức là như thế nào?

Phượng Hiên sưng muội muội như vậy còn phải nói, cho rằng muội muội quan tâm đến mình, nên chính mình tự nhiên kể rõ ràng rành mạch, chỉ sợ ngay cả trên nóc nhà có bao nhiêu viên gạch cũng kể nốt.

Nghe xong ca ca miêu tả, Tiểu Phượng Vũ chỉ nói một câu: “Hình bộ có phải còn nhiều việc làm không hết phải không? Vì sao Hình bộ mỗi người trên bàn sẽ có nhiều đồ như vậy? Sao không giống Vũ Nhi trên bàn không có nhiều như vậy mới tốt!” Nói xong, tay nhỏ bé còn chỉ về phía cái bàn trống rỗng sạch sẽ kia.

Lúc này, muội muội cho rằng không tốt, kia dĩ nhiên là không tốt.

Ngày hôm sau, Phượng Hiên lập tức lấy trên bàn văn thư cao như núi của mọi người trong Hình bộ làm mục tiêu tiêu diệt.

Bận rộn vài ngày mục tiêu đạt thành rồi, nhưng là đồng dạng, Tiểu Phượng Vũ đáng thương lại hỏi: “Ca ca là vì cái gì mấy ngày nay trở về trễ như vậy, cũng không cùng Vũ Nhi chơi.”

Muội tử cô đơn rồi như vậy sao được, nháy mắt trên bàn Hình bộ văn thư nhiều hay không không trọng yếu, quan trọng là hấn – Phượng Hiên muốn đúng hạn về nhà bồi muội tử.

Vì thế, mọi người trong cảm nhận kia tốt đẹp ngày giống như phù dung sớm nở tối tàn, tuyên cáo chấm dứt!

Quách Đình Nho nhàn nhã, chậm rãi nhìn trên bàn văn thư ngẫu nhiên đập con dấu nhưng chỉ cần hấn giương mắt, sẽ phát hiện có người giống như du hồn bình thường xuất hiện trước mắt hấn bay qua bay lại, hơn nữa sẽ có một khuôn mặt thật sâu cùng với ánh mắt lờ mờ xuống, khuôn mặt xanh xao ánh mắt ai oán nhìn hấn.

Khụ.

Một lần có thể giả bộ làm như không phát hiện ra, hai lần có thể xem nhẹ nhưng khi tất cả mọi người ở trước bàn theo hấn đi qua một lần, Quách Đình Nho liền không thể không nghĩ đến, này Hình bộ chuyện tình xác thực hơn chút, mọi người mau chóng đỡ không nói.

Nhưng vào lúc này, Phượng Hiên lại một bộ dáng như muốn phân phó một đồng chuyện xuống, thấy hấn muốn há mồm, Quách Đình Nho phát hiện giờ phút này là một đám người với khuôn mặt xanh mét nhìn hấn không khỏi làm hấn rung mình một cái.

Ấn.

Hãy để cho Phượng Hiên trước tiên về nhà hảo.

Vì thế, Quách Đình Nho ý bảo Phượng Hiên đến trước mặt hấn, đầu tiên là khen ngợi hấn từ khi tiến Hình bộ tới nay biểu hiện xuất sắc, sau đó tỏ vẻ hấn như thế vĩ đại, hôm nay có thể sớm một chút về nhà.

Phượng Hiên trong lòng có điểm không hiểu, nhưng có thể trước tiên về nhà bồi muội tử đương nhiên là chuyện tốt, vì thế hấn gật gật đầu, chuẩn bị đem sự tình an bài tốt lại quay về.

Chỉ thấy Quách Đình Nho gọi hấn lại, bộ dạng ý muốn bảo hấn có chuyện gì ngày mai nói sau, hôm nay đi ra nơi này tốt lắm.

Phượng Hiên thấy thế đành phải thôi, không có gì hảo mang về nhà, tay hấn nắm cây quạt, cùng Quách Đình Nho nói tạm biệt, xoay người lại nhìn thấy mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặt lộ vẻ vui mừng.

Hấn bưng tỉnh ngộ ra không khỏi cười cười, nghĩ rằng: hôm nay hãy bỏ qua cho bọn họ tốt lắm.

Cứ như vậy, Phượng Hiên bị quét, không, hấn là bị mời ra khỏi Hình bộ, trước tiên về nhà.

Khi hấn còn chưa bước ra khỏi đại môn Hình bộ, chỉ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng hoan hô.

Lúc này, người nào đó nhe răng cười, trong lòng tiểu ác ma ý xấu xuất hiện chuẩn bị ngày mai một lần liền cấp đám người hoan hô bên trong nhiệm vụ đủ làm trong nhiều ngày. (NN: ta là ta đình công nha/ PH: liếc// NN: im lặng ____)

Bất quá, hắn lúc này không biết chờ một lát về nhà đối mặt với hắn chính là thành linh xảy ra việc hôn nhân, khiến cho hắn trong những ngày tiếp theo nhất định phải xin nghỉ quay về Phượng Châu, ở Phượng Thị cử hành nghi thức đính hôn trịnh trọng .

Mà cùng thời khắc đó tại phía nam lăng cốc Vân Châu, Cốc Lượng Thừa được người nhà báo tin tức là cậu bệnh tình nguy kịch, lúc này quyết định ngày hôm sau liền ly khai, chạy tới Phượng Châu.

Từng có kinh nghiệm chuyện nữ nhi mất tích, hai vợ chồng quyết định tuyệt đối không đi phủ đệ Phượng gia, nhưng là bọn họ không biết dù không vào địa bàn của người nào đó, thì người nào đó đi dạo chung quanh mà vẫn có thể gặp tiểu oa nhi, sau đó vừa thấy liền kinh hãi sau đó lại cao hứng xách về nhà.

12. Chương 12: Tin Tức Ngoài Ý Muốn

Edit: Tiểu Ngụ Ngốc

Beta: ss gau5555

Phượng Hiên về nhà sớm, còn có hai người ngoài ý muốn ngoại lệ về nhà sớm, đó chính là Phượng Trọng Nam cùng Phượng Thiếu Vân.

Phượng Trọng Nam trở lại Phượng gia sớm hơn so với Phượng Hiên một khắc đồng hồ, mà Phượng Thiếu Vân lại trước nửa canh giờ mới về. Ngoại công của hắn, Lâm Thành Huân đột nhiên xuất hiện ở Lễ bộ, vẫy tay với hắn ý bảo hắn đi ra ngoài.

Phượng Thiếu Vân thấy ngoại công xuất hiện cảm giác buồn bực sâu sắc. Không rõ thân là Tả thừa tướng ông lại bỗng dưng chạy đến Lễ bộ bọn họ làm cái gì, nhưng hắn vẫn buông xuống nghi vấn trong lòng mà đi đến.

Trước khi đi ra ngoài, Phượng Thiếu Vân nhìn vào mặt Lễ bộ thượng thư Lam Chí Huyền, bắt gặp thần sắc của hắn không mang biểu tình gì thì yên tâm mà ra.

Chỉ thấy Lâm Thành Huân gọi Phượng Thiếu Vân vào một cái góc nhỏ ở bên ngoài, cau mày thấp giọng hỏi:

“Mẫu thân của cháu đang bận chuyện gì sao, đã qua nhiều ngày như vậy còn không phái người hỏi âm cho ta. Làm cái gì đấy! ?” Nhớ tới liền không khỏi tức giận, làm việc thật không chắc chắn ngay cả một chuyện đơn giản như vậy đến bây giờ còn không có kết quả! Lâm Thành Huân vẻ mặt tức giận.

Ông vừa nói xong lời này làm cho Phượng Thiếu Vân không hiểu ra sao, vẻ mặt không hiểu nhìn ông.

“Hôm nay cháu trở về nói cho nương biết, bảo nó nhanh chóng giải quyết, đừng làm cho những người khác nhanh chân đến trước! Theo ta được biết, nhiều người đều đang có suy tính này, cho nên nương cùng phụ thân cháu một khi lời đã quyết định, Tuyệt Thiên có thể lập tức hướng Lâm Châu xuất phát!” Không đợi Phượng Thiếu Vân hỏi là phát sinh chuyện gì, Lâm Thành Huân đã nói xong hết chuyện mình muốn nói rồi

“Tuyệt Thiên theo Lâm Châu xuất phát đến đâu?” Vừa nghe thấy tên biểu muội yêu quý, Phượng Thiếu Vân lập tức ngăn Lâm Thành Huân tới cũng vội vàng mà chuẩn bị đi cũng vội vàng lại.

“Thải Đồ Phượng Châu.” Lâm Thành Huân lại nhích người đi, nhưng lúc này lại phát hiện Phượng Thiếu Vân vẫn không để cho đi, hỏi rốt cuộc có chuyện gì điều này làm cho Lâm Thành Huân nhíu nhíu mày, bắt đầu dĩ nói:

“Cháu đứa nhỏ này, hỏi thật nhiều! Cha cháu đã đồng ý hôn sự giữa Phượng Hiên cùng Tuyệt Thiên theo lời mà nói..., Tuyệt Thiên tất nhiên phải đến từ đường của Phượng gia cử hành hôn lễ đúng hay không!” Nói xong, Lâm Thành Huân trong lòng nói thầm, đều là nữ nhi làm việc lè mề, làm ông chờ không được, lại không muốn truyền đạt qua hạ nhân, đành phải tự mình đến đây nói cho Phượng Thiếu Vân.

Trước khi đi, Lâm Thành Huân quay lại dặn dò Phượng Thiếu Vân: “Nhớ nói rõ chuyện này cho nương của cháu” nhưng mà căn bản Phượng Thiếu Vân chẳng lọt tai. Hắn hiện đang ngăn người ra, trong đầu hắn đều xoay quanh chuyện biểu muội phải đính hôn, thế nhưng đối tượng lại không phải hắn mà là đối thủ không đội trời chung...Phượng Hiền!

Trong đầu Phượng Thiếu Vân một mảnh hỗn loạn, cuối cùng càng nghĩ càng giận. Thân là trưởng tử thế nhưng hắn từ sau khi Phượng Hiền sinh ra thì trong lòng hắn khắp nơi đều xuất hiện bóng ma.

Đầu tiên là Thiếu tông chủ không phải hắn, tiếp theo đó là nguyên bản hắn mười tám tuổi thì đậu thám hoa, mọi người đối với hắn khen ngợi không ngớt, trong ba năm này chính mình dựa theo lệ thường trước tiên ở Hàn Lâm viện đợi hai năm, sau đó bằng vào cố gắng của mình, rốt cục tiến vào Lễ bộ không lâu sau liền trở thành Lễ bộ Tả Thị lang.

Có thể nói, hắn lên chức tốc độ cực nhanh thế nhưng mà, tên kia so với hắn còn muốn nhanh hơn nữa. Vô luận so sánh về bất kỳ khía cạnh nào hắn cũng không thể vượt Phượng Hiền được, hắn xuất sắc thì Phượng Hiền so với hắn còn xuất sắc hơn.

Phượng Hiền giống như là vật sáng, còn hắn chính mình vẫn chưa đắc ý bao lâu thì hào quang liền bị che đầy kín. Phượng Hiền hành sự mọi chuyện đều tốt, giống như tuyên cáo cho hắn biết chính mình vô luận cố gắng như thế nào đều không thể vượt qua được hắn.

Hiện giờ, hắn – Phượng Thiếu Vân thích Tuyết Thiên, biểu muội lại đính hôn không phải với hắn, mà là cùng Phượng Hiền mà hắn hận nhất. Phượng Thiếu Vân phát run, giờ phút này hắn cảm giác như là có mấy chục con côn trùng chui ở trong lòng của hắn.

Lúc này đây, hắn phát hiện mình phút chốc liền ngây ngốc, quyết định lập tức về nhà, vô luận như thế nào hắn đều phải ngăn cản chuyện này, Tuyết Thiên là của hắn!

Cứ như vậy, Phượng Thiếu Vân xin nghỉ một lần, sau khi được Lam Chí Huyền chấp thuận, hắn liền nhanh chóng rời cung. Ra ngoài cung, hắn nổi giận đùng đùng, phân phó thị vệ tùy thân của mình: “Phượng Dịch, về nhà!” sau đó liền tiến vào trong kiệu.

Hương uyển của Phượng phủ vốn là nơi ngụ của chủ mẫu. Lúc trước Cung Như Mộng không được sủng bị đuổi đến một góc phía sau Thanh Phong viện, Lâm Thu Sương liền kêu ngạo tiến vào.

Hương uyển khi Cung Như Mộng còn ngụ tại đây, nơi đây mang sắc thái nhẹ nhàng mà thanh lịch nhưng sau khi Lâm Thu Sương tiến vào, nơi nơi trong viện có thể thấy được đồ dung quý giá, hiển nhiên hai người có sở thích khác nhau.

Phượng Thiếu Vân không cho gia nhân thông báo, thẳng hướng liền xông vào nội các của mẫu thân, đang muốn há mồm chất vấn lại thấy Phượng Thiếu Xuyên cà lơ phất phơ ngồi bên, lời nói không khỏi xoay chuyển câu chuyện, ngữ khí châm chọc: “Phượng tam thiếu gia, đệ còn biết về nhà! ?”

Phượng Thiếu Xuyên bĩu môi, miệng nói thầm: “Đệ sao lại xui xẻo như vậy, vừa bị nương mắng một trận, lúc này huynh vừa đến lại muốn quở trách đệ!”. Phượng Thiếu Vân đang muốn giáo huấn hắn lại bị Lâm Thu Sương cắt đứt nói:

“Được rồi, ta đã nói với nó, con cũng đừng có so đo với đệ đệ của mình nữa. Thật ra, hôm nay con sao lại sớm như vậy đã trở về, còn bộ dáng như muốn hỏi tội ai?” Thanh âm mềm mại non nớt, giọng nói nhẹ như nước, Lâm Thu Sương chậm rãi buông tách trà đang cầm trong tay nhuận ở cổ họng, ánh mắt dụ dỗ liếc mắt Phượng Thiếu Xuyên sau đó chuyên chú đặt ở trên người trưởng tử.

Phượng Thiếu Vân trừng mắt nhìn Phượng Thiếu Xuyên rồi lại quay qua nhìn về phía Lâm Thu Sương, âm tức giận thuật lại mọi sự việc mà ngoại công nói với hắn, sau đó lớn tiếng chất vấn: “Nương, đây là thật đấy sao? Các người muốn đem biểu muội Tuyết Thiên gả cho tên Phượng Hiền kia! ?”

Lông mày Lâm Thu Sương hơi nhíu, đối với trưởng tử bộ dạng ngày thường trầm ổn tức giận, chỉ là “Uh” một tiếng mà không nói gì thêm.

“Nương, con không đồng ý! Con thích Tuyết Thiên, làm sao có thể đem nàng gả cho tên Phượng Hiền kia! Con sợ dĩ đến bây giờ cũng còn chưa thành thân là chờ Tuyết Thiên lớn lên, làm sao có thể. . . .” Kịch

động a, rất kích động nhưng lại làm Lâm Thu Sương trừng mắt, Phượng Thiếu Vân lập tức đem câu nói kế tiếp nuốt trong bụng nhìn phía bên Phượng Thiếu Xuyên che miệng cười trộm trừng mắt.

“Đệ cười cái gì !?” Không thể xả giận đến trên người mẫu thân, Phượng Thiếu Vân dời đi mục tiêu, trong lòng mắng Phượng Thiếu Xuyên, đệ đệ này của hắc ca ngày chỉ biết lưu luyến ở bên người nữ tử thanh lâu, cho tới bây giờ không thể giúp đỡ việc gì, đồ vô dụng!

“Đừng phát hỏa với đệ, cũng không phải đệ nghĩ đem biểu muội Tuyết Thiên của huynh gả cho tên nam hiểm kia đâu nha !” Phượng Thiếu Xuyên ngồi không một chút hình tượng, một tay bám lấy đầu, một tay vuốt vuốt ngọc bội tùy thân mang theo bên mình, nhún nhún vai dùng ngữ điệu chọc người tức chết nói:

“Đệ xem một chút tướng ngồi của mình đi, ngồi thẳng!” Phượng Thiếu Vân quát, nghĩ rằng khi nào thì đệ đệ này của hắc ca bắt đầu làm cho người ta nhìn rất không vừa mắt ?

“Được rồi!” thanh âm Lâm Thu Sương có hơi chút đề cao, xoa dịu đi không khí giữa hai người, trong lòng có tia giận giữ, nghĩ rằng Cung Như Mộng người ta, sinh hai hài tử kia cảm tình tốt vô cùng, nhìn đi nhìn lại nàng sinh hai người này không biết đoàn kết, lại còn mâu thuẫn một đồng!

” Chuyện Tuyết Thiên cha con nói hắc ca phải suy nghĩ. Nói sau, đây là chuyện tình do người lớn quyết định, không phải do con nói không được! Còn có, con biết rõ ràng, con cho đến tận này còn chưa đón dâu, đó là phụ thân con đã sớm cầu hôn với Hoàng thượng. Hoàng thượng lên đáp ứng chính là thập nhất công chúa khi đủ mười lăm tuổi liền tứ hôn. Con có đại muội là Thái Tử Phi, cứ như vậy, tương lai con vừa là quốc cữu lại là Phò mã, kế nhiệm tông chủ chẳng lẽ còn không tốt sao!”

“Con không cần cái gì công chúa, con chỉ muốn biểu muội Tuyết Thiên !” Phượng Thiếu Vân nóng nảy, lớn giọng rống lên.

“Đệ nói đại ca này, nữ nhân lấy ai về nhà còn không phải giống nhau dùng như vậy . Mấu chốt là xem người nào mang vào điều kiện tốt hơn mà thôi. Hơn nữa, huynh ở nơi này tranh cái gì mà tranh, còn không biết biểu muội Tuyết Thiên của huynh có phải thích huynh hay không ? Phượng Hiên kia tuần mỹ hơn người, huynh tranh được sao?

Hừ!

Nữ nhân thấy Phượng Hiên, giống như sói đói thấy thịt bổ nhào vào so với ai khác đều nhanh hơn!”. Rất có kinh nghiệm, Phượng Thiếu Xuyên nhìn không được nói tiếp, hắc ca đã sớm bị dung mạo của Phượng Hiên kích thích đến không chịu được.

Điểm này xem như thông minh, nữ nhân hắc ca coi trọng tuyệt đối sẽ không hướng về phía Phượng Hiên, nếu không cho dù là nữ nhân trung trinh đến độ có thể lập đền thờ đều sẽ đổi lòng, mười con ngựa cũng kéo không trở lại. Nếu thời điểm không cẩn thận gặp phải Phượng Hiên, hắc ca từ trước đến nay đều tự nhận không hay ho, lại thay đổi người là được rồi. Nhìn lại hắc ca, tuần dật tiêu sái, Phượng Thiếu Xuyên trầm nghĩ.

Lâm Thu Sương gật gật đầu, cho rằng lời nói của con trai là đúng, lại làm cho Phượng Thiếu Vân một hơi tức trào ở ngực, tức giận đến phát run, cuối cùng rống lên một câu: “Phượng Thiếu Xuyên, đệ câm miệng cho ta!”

“Đã xảy ra chuyện gì, ở trong này la hét rống to!?” Một giọng nam trầm thấp vang lên, lời nói hiển nhiên có chứa khó chịu.

“Con không phải đang ở Lễ bộ tại sao trở về còn sớm hơn so với ta! ?” Lời này vừa nói ra, Phượng Thiếu Xuyên kia đang không hề có tư thái nháy mắt trở nên đoan đoan chính chính, mà Phượng Thiếu Vân đem lời rống kế tiếp toàn bộ nuốt xuống, quay đầu nhìn về phía người tới, ngoan ngoan kêu một tiếng: ” Phụ thân” .

Chỉ thấy Phượng Trọng Nam đứng ở cửa, hai tay chấp sau lưng, hai mắt sắc bén nhìn về phía mọi người trong phòng, hắc ca từ trong cung trở về!

13. Chương 13: Tính Toán Chính Xác

Edit: Tiểu Ngụ Ngốc

Beta: ss gau5555

Từ xa xa, cách chính sảnh của Hương Uyển khoảng chục bước chân Phụng TrọngNam đã nghe thấy có tiếng gào từ bên trong truyền ra. Dĩ nhiên là thanh âm của con trưởng Phụng Thiếu Vân. Điều này không khỏi làm cho sắc mặt hắn trầm xuống. Giờ là thời điểm đang trực trong cung, đứa nhỏ này chạy về đây làm cái gì!? Còn rống tiếng kêu to, cũng không sợ hạ nhân chế giễu.

Thật là, sao đứa con lớn này không thể giống như tiểu tử Phụng Hiên kia chứ, cho tới bây giờ làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc gì? Lúc hắn đến cửa phòng, thì thanh âm của cửa hai người con trai đều đang thành thành thật thật, mà Lâm Thu Sương vẻ mặt tươi cười, vội vàng đứng dậy nghênh đón, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ nói :

“Ngài đã trở lại a!”

Phụng TrọngNam “Uh” một tiếng rồi đi đến ghế trên ngồi xuống. Đầu tiên là nhìn chằm chằm Phụng Thiếu Xuyên, cho đến khi trong lòng hắn cảm thấy sợ hãi, mới lên tiếng nói:

“Con còn biết trở về! Chính sự không làm, cả ngày chui vào trong đồng son phấn ra không được, con như vậy, làm thế nào để giúp ca ca mình!”. Hắn nhìn Phụng Thiếu Xuyên cúi đầu không nói, tiếp lời “Con quay về phòng mình đi, những ngày tới không cho phép xuất phủ, hãy tự mình xem lại cho ta!”

“Dạ!” Phụng Thiếu Xuyên một chút cũng không dám lên tiếng tranh luận, bỏ trốn mất dạng giống như rời đi. Kế tiếp Phụng TrọngNam nhìn về phía Phụng Thiếu Vân, lạnh lùng nói:

“Vừa rồi con rớt cuộc vì chuyện gì mà lớn tiếng như vậy? Không phải đã dạy con rất nhiều lần, hỉ nộ không để lộ, làm không được như Phụng Hiên thì ít nhất cảm xúc cũng dao động không cần quá lớn!” Thật là, tuy nói hắn không thích hài tử Phụng Hiên kia, nhưng mà không phải không thừa nhận, nó chính là đứa nhỏ xuất sắc nhất của mình!

“Con.” Phụng Thiếu Vân đối mặt với phụ thân thần sắc không vui, nói chuyện không khỏi dừng một chút nhưng mà ý tưởng muốn ngăn cản biểu muội đính hôn lập tức chiếm cứ toàn bộ lý trí, hắn đánh bạo: “ Phụ thân, nương nói ngài đang cân nhắc muốn cho Phụng Hiên cùng biểu muội Tuyết Thiên thành thân, có việc này?”

“Uh, là có việc này, ta chính là vì chuyện này mới về sớm.” Phụng TrọngNam gật gù đầu, sau đó quay đầu nói với Lâm Thu Sương: “Ta buổi chiều hôm nay gặp Lệ công công, người bên cạnh hoàng thượng, ông ta nói với ta là hoàng thượng đang có ý định chuẩn bị chỉ hôn cho Phụng Hiên, có thể sẽ là thập tam công chúa.”

“Như vậy sao được!” Lâm Thu Sương vừa nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, lập tức kêu lên. Phụng Hiên này vận khí cũng quá tốt nha, đầu tiên là lên làm Trạng Nguyên, ngoại lệ liền trở thành Hình bộ thị lang. Vốn nghĩ rằng cái tên tiểu tử kia may mắn được nhận vị trí tối cao khẳng định khó có thể đảm đương trọng trách, nào biết đầu rằng hắn không chỉ chưa bao giờ phạm lỗi, còn thường xuyên nghe nói hoàng thượng đối với hắn khen không dứt miệng.

Không nghĩ tới bây giờ hôn sự của Thiếu Vân, hoàng thượng còn chưa chỉ mà lại chuẩn bị chỉ hôn cho hắn rồi! Đứa con kia của nàng còn có thể có hi vọng gì vượt qua hắn a!

“Đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Phụng Hiên một khi bị tứ hôn, làm Phò mã, càng khả năng Thiếu Vân kế nhiệm vị trí của ta càng thêm xa vời rồi! Cho nên ta trở về nói cho nàng biết, việc hôn nhân của Phụng Hiên cùng Lâm Tuyết Thiên cứ định như vậy. Chúng ta phải làm cho ý định chỉ hôn của hoàng thượng không thành, để sự tình kết cục như đã định. Ngày mai cho Phụng Hiên lấy cớ xử lý việc Phụng tộc nên xin nghỉ, rồi khởi hành tiến đến Phụng châu chuẩn bị hôn sự!” Phụng TrọngNam đưa ra quyết định thật tốt nhưng mà có người lại không thấy vui a.

” Phụ thân, con không đáp ứng! con thích Tuyết Thiên. Phụng Hiên muốn thành thân thì cùng với người khác đi!”

“Vô liêm sỉ! Chuyện này không phải do con quyết định! Chẳng lẽ con hôm nay về sớm là vì chuyện này!? Một người muốn làm đại sự, làm sao có thể vì nữ nhân chậm trễ chính mình! Con nghĩ rằng ta đồng ý hôn sự Lâm tuyết Thiển cùng Phượng Hiên, là vì tránh cho hoàng thượng tứ hôn sao? Mấy năm nay Phượng Hiên sở tác sở vi* con cũng không phải không biết. Ngăn ngừa ba năm, nó sẽ đem vị trí Thiếu tông chủ củng cố làm cho chúng ta muốn thoái cũng thoái không xong. Hiên tại nếu muốn đánh vỡ cục diện này, con nếu có thể nắm giữ được ưu thế, nhất định phải xếp người của mình bên cạnh Phượng Hiên, từ từ nắm bắt nhất cử nhất động của nó. Người muốn Phượng Hiên làm con rể rất nhiều, mà khi chọn người nhìn tới nhìn lui, chỉ có Lâm Tuyết Thiển là vật hi sinh tốt nhất! Nay, con vì một nữ nhân mà buông tha cho vị trí tông chủ tương lai!?”

Phượng Thiểu Vân không lên tiếng, hẳn muốn trở thành tông chủ của Phượng thị, vô cùng muốn đoạt lại trong tay Phượng Hiên tất cả thứ vốn định sẵn là vị trí của hắn. Trong tim của hắn đang cân nhắc, nhin đau quyết định buông tha cho biểu muội, nhưng trong lòng càng thêm oán hận Phượng Hiên. Hắn thề có một ngày hắn sẽ đem tất cả thứ vốn có của Phượng Hiên đoạt lấy !

“Nói đến việc sắp xếp cơ sở ngầm ở bên người Phượng Hiên, từ hôm nay trở đi, đem Phượng Dịch điều đến bên người Phượng Hiên đi!” Hừ, trước đó là hắn quá coi thường Phượng Hiên, cho rằng hắn chỉ là một đứa bé không cần phải lưu tâm, nào biết đâu rằng sự khinh thường của hắn kết quả là chính mình bị vấy vào hoàn cảnh xấu. Song, bây giờ hành động, thì vẫn còn có khả năng không muộn a!

“Cha, Phượng Dịch là thị vệ bên người của con! Tại sao phải mang hắn cho Phượng Hiên!?” Vừa nghe phải đem thị vệ biết toan tính nhất của mình, trung thành nhất của mình phái đến bên người Phượng Hiên, Phượng Thiểu Vân bất mãn trong lòng nhanh chóng nhảy lên!

“Không phải nói là vì xếp vào cơ sở ngầm sao?” Phượng TrọngNamcau mày, thăm nghĩ hôm nay đứa nhỏ này sao lại gốc như vậy!

“Người nào cũng biết Phượng Dịch là người trung thành của con, đem hắn phái đến bên người Phượng Hiên, không phải nói cho Phượng Hiên rằng chúng ta đang theo dõi hắn sao?” Phượng Dịch này từ nhỏ đã đi vào Phượng gia, vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, đối với hắn là trung thành và tận tâm, thậm chí có một lần hắn đi Phượng châu dọc đường gặp đạo tặc, Phượng Dịch vì bảo hộ hắn thiếu chút nữa chết. Nhưng người mình thích đã đủ tức giận đẩy mình rồi, nay lại muốn cho người hầu tốt nhất bên cạnh mình, chuyện này hắn nào có thể cam tâm!

“Phái Phượng Dịch đi qua, có thể lấy được tín nhiệm của Phượng Hiên là tốt nhất, nếu không được, ít nhất cũng có thể làm cho Phượng Hiên làm việc có điều kiêng dè.” Phượng TrọngNamsớm đã nghĩ đến. “Đi, kêu Phượng Dịch tiến vào!”

Phượng Thiểu Vân xiết chặt nắm tay, mím môi, da mặt hơi hơi run rẩy, cuối cùng, hắn vẫn thuận theo kêu Phượng Dịch tiến vào.

Ngay tại lúc Phượng TrọngNamđang hạ lệnh cho Phượng Dịch không bao lâu thì hạ nhân tiến vào bẩm báo Phượng Hiên đến.

Vừa đến, Phượng Hiên vừa mới hạ kiệu còn chưa có đứng vững thì đã thấy tổng quản Phượng Thượng Hậu đứng một bên cung kính: “Thiếu tông chủ, ngài đã trở lại! Tông chủ nói khi nào ngài trở lại phải đi gặp người, Tông chủ ở Hương Uyển chờ ngài.”

“Được, ta đã biết.” Phượng Hiên khoe miệng khê nhếch lên nở nụ cười, sau đó phe phẩy cây quạt, đi theo phía sau Phượng Tiêu hướng Hương Uyển mà đi, nhưng kỳ thật trong lòng sừng sốt một chút, chính xác là buồn bực, Phụ thân đã trở lại, ông ta rất ít gọi mình đi qua như vậy, có nói, cũng luôn luôn không phải là cái gì tốt!

Nghĩ vậy, Phượng Hiên nguyên bản không chút để ý, ánh mắt thần thái phút chốc liền sáng láng, vui vẻ thì có chuyện đều có thể làm, nhất là vui đùa Phượng Trọng Nam cùng Phượng Thiểu, là phương thức rất thú vị làm người ta xua đi phiền não trong lòng, rất hữu ích cho thể xác và tinh thần. Phụ thân gọi hắn đi đến Hương Uyển, vậy nhất định sẽ gặp nữ nhân Lâm Thu Sương kia.

Hừ, không biết khi nào hắn mới có cơ hội tốt đẹp đem cái kẻ có khuôn mặt dụ dỗ người kia đánh thành bánh bao thịt? Phượng Hiên trong lòng căm giận mà nghĩ.

Phượng Hiên vừa đặt chân đến Hương Uyển, hạ nhân liền bẩm báo với Phượng Trọng Nam.

Khi hần tiến vào chính sảnh thì đã nhìn thấy Phượng Thiếu Vân dùng ánh mắt thống hận đang nhìn mình, mặt Phượng Hiên không khỏi cười đến sáng lạn, xem ra có việc làm cho Phượng Thiếu Vân tức giận. Ha ha, xem nó là chuyện gì, chỉ cần có thể đem Phượng Thiếu Vân này tức đến chết chính là chuyện tình tốt đẹp!

Nhưng, khi Phượng Trọng Nam nói ra chuyện hôn sự, Phượng Hiên ở mặt ngoài thuận theo đáp ứng rất nhanh, nhưng kỳ thật tiểu ác ma trong lòng đầu tiên là sửng sốt, sau đó so với Phượng Thiếu Vân còn muốn tức giận hơn, giận không thể tiết ra. Thế nhưng lại áp đặt hôn sự cho hần, đối tượng vẫn là cái nhà Lâm gia kia!

Hừ!! Lâm gia, hần không đem nàng ta chặt cho cá ăn cũng là không tệ rồi, còn dám để cho hần Phượng Hiên lấy nàng ta, không có cửa đâu! Chờ coi đi, hần Phượng Hiên tuyệt đối làm cho việc hôn nhân này không thành được!

14. Chương 14: Chủ Nhân Chân Chính

Edit: Tiểu Ngu Ngốc

Beta: ss gau5555

Đối với việc thành thân, Phượng Hiên không chút do dự đáp ứng giống như toan tính của hần, chuyện này lại khiến cho Phượng Trọng Nam ngược lại cảm thấy không thoải mái.

Hần luôn luôn biết loại tiểu tử này sẽ không đơn giản như vậy, mà chuẩn bị có dự cảm chuyện gì đó sẽ xảy ra. Chính hần ở trong đầu lặp lại nhiều lần chi tiết hôn sự cùng Lâm gia, khi hần đề cập trước đó với năm vị trưởng lão toàn bộ đều tán thành. Nếu Phượng Hiên có ý không tán thành cũng không cách nào thay đổi việc này. Thế nhưng hiện tại như vậy, hần đã cảm thấy tự mình quá đa nghi.

Tâm Phượng Trọng Nam vừa để xuống, liền nói với Phượng Hiên: “Nhớ rõ mang theo ngọc bội Song Phượng đại biểu cho thân phận Thiếu tông chủ, chờ con đến Thái Đô, sẽ đem một khối giao cho Lâm Tuyết Thiên bảo quản, nghi thức như vậy thông qua.”

“Đã biết.” Phượng Hiên trả lời cực kỳ thuận theo ” Phụ thân, nếu như không có cái gì chuyện khác rồi, con trở về Thanh Phong viện ”

“Đợi chút! Còn có một việc, chuyện đàm hỏi cùng Lâm gia, với vị trí Thiếu tông chủ này của con cũng không thể làm cho chúng ta đánh mất mặt mũi trước Phượng thị. Thị vệ bên người con bây giờ chỉ có mỗi Phượng Tiêu, thật sự quá ít. Kể từ hôm nay, cho Phượng Dịch đến bên cạnh con hầu hạ đi!”

Hừ, hần đang nghĩ đầu óc của phụ thân đại nhân đột nhiên rút gân, quan tâm đến hần, nguyên lai là muốn điều người phân phó đến bên cạnh mình, nhìn mình chăm chăm! Chỉ biết cha không có hảo tâm! Phượng Hiên trong lòng khinh thường, ngoài miệng lại nói:

“Không cần, một mình Phượng Tiêu như vậy đủ rồi, không cần lại phái người cho con.”

Ý Phượng Trọng Nam đã quyết phải đem Phượng Dịch an bài ở bên người Phượng Hiên. Phượng Hiên lại có vẻ không muốn đáp ứng việc này, một bộ dáng phòng bị, làm cho Phượng Trọng Nam người đều cảm thấy quyết định này là chính xác. Phượng Hiên còn đang lo lắng cho nên nhất định phải để cho Phượng Dịch đến bên cạnh giám thị hần.

“Đủ! Chuyện ta đã quyết định, con phản đối cũng không thay đổi gì!” Phượng Trọng Nam chau mày, vỗ vào cái bàn, cất cao thanh âm nói: “Phượng Dịch! Từ nay về sau ngươi hãy đi theo bên người Thiếu tông chủ, bảo vệ tốt Thiếu tông chủ, biết không! ?”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Phượng Dịch cất bước hướng tới Phượng Trọng Nam đầu gối phải quỳ xuống, tay trái chầm đất, tay phải nắm tay để ngang trước người, cúi đầu.

“Chuyện này cứ như vậy rồi!” Phụng Trọng Nambá đạo quyết định.

Phụng Hiền vẽ mặt hết cách, cuối cùng cười nói: “Nếu người đã kiên trì như vậy, vậy con đành phải tiếp nhận, như vậy, hiện tại con trở về chuẩn bị ngày mai khởi hành, xin được cáo lui trước!”

Thấy Phụng Trọng Nam gật đầu cho phép, cây quạt trong tay Phụng Hiền dao động, liếc xéo Phụng Địch một cái, để cho hắn đuổi kịp, sau đó xoay người rời đi, từ đầu tới đuôi không có lên tiếng với Phụng Thiếu Vân, con mắt không nhìn quá Lâm Thu Sương một lần, hai mẹ con này tức giận đến nghiến răng.

Trên đường quay về Thanh Phong viện, Phụng Hiền một câu cũng không nói, theo phía sau là hai người Phụng Tiêu cùng Phụng Địch.

Cây quạt trong tay Phụng Hiền hợp lại mở, mở lại hợp, đó là biểu hiện hẩn phiền lòng. Hắn không ngừng cân nhắc nên làm gì để cho việc hôn nhân này ngấm nước nóng, trở lại Thanh Phong viện vẫn không nghĩ ra được biện pháp gì.

Cuối cùng, hắn cầm cây quạt trong tay hợp lại, trầm nghĩ: quên đi, đến Thái Đô rồi nói sau, biện pháp có thể có! Chuyện tốt này xem ra cũng có chút thú vị!

Ha ha, Thanh Phong viện chính là tốt nhất, tuy nhìn lại thì có vẻ hẻo lánh, lại nói đến phương tiện bởi vì Thanh Phong này số lượng hạ nhân không nhiều lắm, toàn bộ đều lấy từ nhà ông ngoại tới.

Trừ bỏ năm đó bên người mẫu thân có bốn vị theo từ nhà sang thì còn lại đều là sau khi mẫu thân qua đời, ngoại công quang minh chính đại đưa tới. Phụ thân sợ Cung gia đưa tới gian tế, liền phái toàn bộ đến Thanh Phong viện của mình, lại không biết chính là hợp với ý của mình!

Phụng Hiền dừng bước lại, xoay người nói với Phụng Tiêu: “Tiêu, sau này Phụng Địch ngụ ngay tại bên cạnh ta.”

Phụng Tiêu vừa nghe, ánh mắt trợn to, nhìn về phía Phụng Địch, hỏi: “Thật sự?”

“Ta đã cố gắng chối từ, nhưng phụ thân ta rất nghiêm túc kiên định yêu cầu như vậy!” Phụng Hiền tươi cười có vẻ thực vô tội.

Nghe hắn nói như vậy, Phụng Tiêu nở nụ cười lại thấy rõ kẻ chỉ điểm Phụng Địch bị xếp vào cũng đang cười. Diện mạo Phụng Tiêu hào phóng sang sảng cùng với Phụng Địch thanh tú, hai người cười rộ lên như thể ngoài ý muốn có chút tương tự.

Thật sự nếu để cho Phụng Trọng Nam ba người nghe thấy lời này mà nói... chỉ sợ sẽ tức giận đến giận sôi lên!

“Địch, mấy năm nay cực khổ! Khổ nhục kế không sai!” Phụng Hiền cười đến khoa trương đối với người đến bên cạnh Phụng Địch, hắn lại khen ngợi, chỉ thấy Phụng Địch cười đến vui vẻ cũng rất cung kính hồi đáp:

“Dạ, Thiếu chủ nhân! May mà thuộc hạ không có làm nhục sứ mệnh!”

“Đại ca, hoan nghênh trở lại bên người Thiếu chủ nhân!” Phụng Tiêu cười toe toét miệng, hai hàng răng nanh chính tề lộ liễu đi ra, nháy mắt ra hiệu.

“Ba ” một tiếng, Phụng Địch đưa tay gõ đỉnh đầu Phụng Tiêu một cái dữ dội, nhưng cũng cười đến khoa trương: “Câm miệng, Đệ là sợ người khác không biết ta là thân đại ca của đệ sao! ?”

Nguyên lai Phụng Địch này cùng Phụng Tiêu đúng là huynh đệ ruột thịt cùng một bào thai, hai người là con của thủ lĩnh thị vệ Cung gia, Cung Nhạc.

Năm đó, Cung Thượng Hi đối với nữ nhi bị Phụng Trọng Nam phản bội, trong lòng là giận tới cực điểm, nhưng ông làm việc luôn luôn kín đáo chu toàn, đợi cho lúc Phụng Hiền bảy tuổi mới bắt đầu thi hành kế hoạch đã sớm nghĩ kỹ.

Ông thừa cơ hội Phụng phủ tuyển nhận người mới, trước tiên đem phái Phụng Địch cầm đầu một nhóm người tuổi còn nhỏ đi vào, nhưng không nghĩ tới là một người cũng không được bố trí đến bên người Phụng Hiền.

Phượng Dịch cầm đầu lại bị Phượng Thiếu Vân chọn lấy. Một đám này mục đích vốn là để bảo vệ Phượng Hiên đành phải sửa làm cơ sở ngầm. Mà ba năm sau, Cung Thượng Hi lại để cho Phượng Tiêu che giấu tung tích, trên mặt dùng thuốc đậu trà trộn vào Phượng phủ.

Quả nhiên, Lâm Thu Sương ý xấu không cho quản gia đuổi Phượng Tiêu đi, ngược lại nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ ở bên tai Phượng Trọng Nam quạt gió, đem Phượng Tiêu đưa cho Phượng Hiên.

Lúc này Phượng Tiêu chân trước bị phái tới bên người Phượng Hiên, sau lưng vết đậu trên mặt liền như kỳ tích không thấy, khiến cho Lâm Thu Sương vốn có toan tính phá hư lại thất bại.

Phượng Hiên thấy Phượng Tiêu xoa đầu, lại dùng cây quạt gõ nhẹ trên đầu hần cười nói: “Hai huynh đệ các người liền ôn lại cảm tình một chút đi! Không cần đi theo ta.”

“Thiếu chủ nhân. . . .” Phượng Dịch đang muốn há mồm nói chuyện, lại bị Phượng Hiên cắt đứt.

“Ta biết, phụ thân ta đem người phái lại đây, là cho người giám thị ta, những sự tình kia sau này hãy nói” nghe Phượng Hiên nói lời này, trên mặt Phượng Dịch nháy mắt tràn ngập sùng bái, nội tâm cảm động, chính mình rốt cục cũng đã trở lại bên người chủ tử ưu tú nhất.

Lại thấy trên mặt Phượng Hiên sáng lạn tươi cười đảo mắt liền biến thành một bộ dáng ngu xuẩn cười, hai mắt thật to híp lại thành một đường nhỏ:

“Hiên tại là thời gian quý giá huynh đệ ôn lại cảm tình. Ha ha, muội tử Vũ nhi, tiểu bất điểm, tiểu khả ái, muội đang ở đâu a, ca ca đã trở lại!” Phượng Hiên mặc kệ lưu lại hai vị thị vệ trên trán có vài đường hắc tuyến, chính mình khoái hoạt đi tìm bảo bối muội tử.

Nhất thời không nói gì, chênh lệch quá lớn, rung động cực hạn, Phượng Dịch áp chế cảm giác bị kích thích trong lòng, nhắc bước đi theo mà Phượng Tiêu thấy thế vội vàng theo phía sau ca ca, nhịn không được hỏi: “Chẳng lẽ huynh không cảm giác chịu đả kích?” Đại ca như thế nào so với hần khôi phục còn nhanh hơn?

Phượng Dịch dưới chân chưa ngừng, một thanh âm buồn buồn trả lời nói: “May mắn, rất lâu trước kia nhìn thấy qua Thiếu chủ nhân thay tã cho tiểu thư làm từ đầu đến cuối, trước mắt còn có thể chấp nhận.”

Thật có thể chấp nhận sao? Phượng Tiêu nhìn thấy mặt đại ca của mình có dấu hiệu run rẩy, lời nói như là theo kẻ rằng ra.

Ha, là hần biết, chỉ cần là gặp qua chủ tử này biến sắc mặt, không thể nào mà không bị kích thích! Song, cho đến tận này, cũng chỉ có Thanh Phong viện, chúng bộc có loại vinh hạnh đã từng gặp này.

A, Thiếu chủ nhân của bọn họ a, Phượng Tiêu nhìn về phía xa xa Phượng Hiên đang ôm lấy Phượng Vũ xoay quanh nội tâm cảm khái, dù vậy, hần vẫn như cũ trong cảm nhận chính mình, chủ tử là hoàn mỹ nhất!

15. Chương 15: Em Rể Vừa Ý

Edit: Tiểu Ngu Ngốc

Beta: ss gau5555

Thân thể nho nhỏ bay vọt lên, trong tay là mộc kiếm “Chà, chà, chà” do mũi kiếm chạm đất sau đó liền hướng về phía đối phương, đã thấy đối phương không nhanh, không chậm, lách thân mình tránh một bên, tay không vòng mấy cái liền hóa giải chiêu kiếm sắc bén. Người tới ta đi, hai người tuổi không lớn, nhưng công phu này lại làm ột người tuần tú, một người tiêu sái.

Đến khi thanh âm của Phượng Hiên truyền đến “Ca ca đã trở lại nha”.Cầm mộc kiếm trong tay, lúc này bé gái thu hồi lại chiêu kiếm vừa ra, lui về sau vài bước, mộc kiếm trong tay quăng ra, mặt sáng lạn đỏ bừng do xuất mồ hôi, cười lên, xoay người liền chạy đến chỗ Phượng Hiên, thanh âm non nớt kêu lên: “Ca ca!”

“Muội muội!” từ mái hiên bên này Phượng Hiên nhiệt tình chạy tới mái hiên bên kia, mở rộng hai tay, đem muội tử đang chạy tới ôm lấy xoay vài vòng. Hai huynh muội cười so với hoa còn đẹp ý hơn.

Chúng nô bộc đồng tình liếc trộm vị khách nhân kia đột nhiên bị bỏ lại. Nhưng phát hiện ra hần chỉ thu hồi chiêu thức, lẳng lặng đứng yên ở nơi đó, nhìn cuộc gặp mặt khoa trương của hai huynh muội về mặt không có bị kích thích. Chúng nô bộc không khỏi tâm phục, “không hổ là xuất thân trong lục đại gia tộc Bích gia, quả nhiên bất phàm!”

Hai huynh muội cười khanh khách xong, Phượng Hiên liền đặt muội tử tới trước, sau đó ngẩng đầu nhìn người nọ, nhiệt tình cười nói: “Thật sự là đã làm phiền huynh, khiến huynh bớt thời giờ lại đây bồi Vũ nhi so chiêu.”

“Không có chuyện gì, dù sao ta không có bận gì a.” Khuôn mặt Bích Nhân Hoàn mang theo vài nét trẻ con nhưng lời nói không nhanh, không chậm trả lời Phượng Hiên, ánh mắt ôn nhu nhìn tiểu Phượng Vũ.

“Tiểu ca được không?” Phượng Hiên cúi đầu hỏi muội tử.

“Được!” Phượng Vũ gật gật đầu.

“Vậy còn không mau cảm tạ tiểu ca đi!” Phượng Hiên ý bảo muội tử tiến lên từng bước.

” Cảm tạ tiểu ca!” Ca ca nói gì chính là đó, Phượng Vũ lập tức nói.

“Không cần khách khí như thế, không có gì !” Bích Nhân Hoàn mỉm cười, chậm rãi nói.

“Chúng ta cùng đi ra chính sảnh.” Ba người đi đến trước chính sảnh Thanh Phong viện. Phượng Hiên lặng lẽ đẩy muội tử, để muội tử đi cùng Bích Nhân Hoàn. Tiểu Phượng Vũ ngoan ngoãn dựa theo yêu cầu của ca ca làm.

Thấy Bích Nhân Hoàn nhu hòa đang nhìn muội tử bảo bối của mình, tiểu ác ma trong lòng Phượng Hiên kiêu ngạo cười trộm.

Bích Nhân Hoàn năm nay mười một tuổi, là đứa con yêu của bộ tộc Bích thị. Quen biết hần từ cuối năm trước trong một lần tham gia yến hội do Bích thị tổ chức. Tuy nói Bích Nhân Hoàn vẫn còn con nít, nhưng trong mắt Phượng Hiên-Bích Nhân Hoàn đã được phân loại là người trưởng thành.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, Phượng Hiên đã nhìn ra người này không phải “vật trong ao”. Phàm thì khi nói luôn là bộ dạng cân nhắc, lời nói không nhanh không chậm, tuổi tác không lớn nhưng ánh mắt lại làm cho người khác không nắm bắt được, một thân bạch y, cả người tản ra khí chất nho nhã.

Qua một vài lần bắt chuyện, Phượng Hiên lại phát hiện người này phẩm hạnh chính trực. Lúc này, trong lòng “người nào đó” trộm mừng thầm, đây quả thực là vì muội tử bảo bối mà hần suy tính tạo ra vị hôn phu tương lai thôi!

Vì thế, Phượng Hiên mời Bích Nhân Hồng ghé qua Phượng phủ chơi, tiện thể hiến vật quý là đem muội tử bảo bối giới thiệu cho hần. Đối với ánh mắt Bích Nhân Hoàn ôn nhu, không bao giờ dời khỏi người Phượng Vũ, Phượng Hiên cảm giác sâu sắc vừa lòng. Rồi sau đó, Bích Nhân Hoàn thường xuyên ghé Phượng phủ, tới gần Thanh Phong viện và tiến vào tìm Phượng Hiên hoặc Phượng Vũ chơi.

Hừ, đều nói hồng nhan bạc mệnh, mẹ ruột của hần tướng mạo đẹp, tài cao, đúng là ứng nghiệm với câu nói cổ ngày xưa này. Nhưng mà hần(Phượng Hiên) mới mặc kệ dung mạo muội tử bảo bối giống như đúc với mẫu thân, có phải là vận mệnh giống nhau hay không! Chỉ cần có hần(Phượng Hiên) tuyệt đối không làm muội tử bước theo rập khuôn của mẫu thân! Cho nên, vị hôn phu tương lai của muội tử mà hần sớm bắt đầu chọn, ánh mắt hần đã trợn to, phát sáng, xem xét.

Phượng Hiên thủy chung cho rằng mẫu thân không hạnh phúc là quy kết cho ngoại công không thay mẫu thân tuyển chọn vị hôn phu tốt. Bộ tộc Phượng thị này từ trước đến nay khi nam nhi tròn mười bốn tuổi sẽ được trưởng bối mang đến thanh lâu để mở mang kiến thức. Mà ở trong lòng Phượng Hiên, phàm nam tử mà đặt chân đến thanh lâu đều là người giống với phụ thân hần, không phải là người đáng giá để chọn mà phò thác chung thân. May mà phụ thân không coi trọng hần nên không có hành động gì. Nhưng nếu phụ thân bảo hần đi, hần cũng sẽ không đi. Bởi vì hần (Phượng Hiên) ngại nơi đó bẩn.

Hắn kiếp này cũng sẽ không đặt chân đến nơi dơ bẩn kia! Hắn (Phượng Hiên) bất luận là thể xác hay tinh thần đều muốn một lòng với nương tử tương lai. Giống như hắn yêu cầu em rể tương lai cũng nhất định là thể xác và tinh thần đều phải một lòng với muội tử bảo bối!

Ban đầu là hắn muốn từ Cung gia chọn lựa em rể tương lai. Nhưng bộ tộc Bích thị này từ trước đến nay luôn giữ mình trong sạch, lại có thanh danh tốt, mà nhìn tất cả các phương diện thì Bích Nhân Hoàn là sự lựa chọn hoàn mỹ a. Vì thế, từ nhỏ Phượng Hiên cố gắng tìm cơ hội để cho hai người bồi dưỡng tình cảm. Trong lòng tính toán nếu hai người lưỡng tình tương duyệt*, như vậy đến khi muội tử cập kê là lúc để cho hai người đính hôn. Sau đó hắn có thể giữ lại muội tử hai năm.

(lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều có tình cảm-người beta)

Lúc muội tử mười bảy sẽ thành thân, sau đó sinh vài cháu ngoại trai hoặc ngoại nữ đến cho hắn chơi, khụ! cưng chiều. Về sau, cuộc sống muội tử quá hạnh phúc. Mà hắn, sẽ thành người cậu cưng chiều cháu ngoại trai hoặc cháu ngoại nữ thật tốt!

Tất cả mọi người không biết bàn tính trong lòng Phượng Hiên đang gầy lách cách. Nhưng trong lòng kế hoạch tràn đầy thì cũng có chuyện mà Phượng Hiên hắn không biết.

Hắn không biết, nếu lần này hắn không đi Phượng Châu trước, hoặc là nếu lần này hắn đi Phượng Châu về sớm một ngày, như vậy, có lẽ chuyện đã tiến hành giống kế hoạch tốt đẹp kia của hắn. Nhưng mà, hắn không thể biết trước chuyện sau này. Cho nên hắn không biết, ngày mai từ biệt, đợi lúc hắn trở về lại phát sinh sự kiện làm cho hắn không tưởng được, sự việc rung trời cuồn cuộn, khiến vận mệnh muội tử bị thay đổi. Trước tiên, khiến kế hoạch của hắn lệch quỹ đạo, rồi bất luận hắn liều mạng muốn kéo nhân sinh của muội tử quay về cái gọi là quỹ đạo của hắn, lại thủy chung vô cùng nhân ý (không theo như ý).

Về phương diện khác, tại phía xa Nam Lăng ở Vân Châu, Cốc Lương Thừa được tin tức người cậu nuôi mình lớn lên bị bệnh nguy kịch. Lập tức chạy về nhà cùng Mai Bình thương lượng đi Phượng Châu.

Mấy năm này, Cốc Lương Thừa dựa vào kinh nghiệm của mình đi khỏi Phượng Châu tích góp nhiều năm. Dựa vào sự cần cù cùng cố gắng vất vả của mình, cùng với thê tử làm công việc quản gia cần kiệm đã có một ngôi nhà thuộc về mình, tiểu điền, phòng ở cũng lớn, cảnh ngộ cuộc sống cũng không tệ lắm. Cũng bởi vì vậy, thường xuyên giúp đám huynh đệ, tỷ muội nhà mẹ đẻ của thê tử.

Quyết định ngày kia liền lên đường, hai người đang thu thập hành lý đi đường. Chỉ thấy nhị tỷ Mai Bình là Mai Phương đang dẫn năm đứa nhỏ của mình lại đây, chuẩn bị khóc lóc kể lể bất hạnh của mình: “Hai người đang chuẩn bị làm cái gì?” Mai Phương khó hiểu khi nhìn thấy hành động của hai người.

“Cậu của Lương Thừa bệnh nguy kịch, bọn muội chuẩn bị đi Phượng Châu một chuyến.” Mai Bình một bên sắp xếp tư trang, một bên trả lời.

“Vậy phòng trọ làm sao bây giờ? Ai tới trông giữ?” Mai Phương vừa nghe, nhãn tình sáng lên, vội vàng đề nghị: “Lúc muội không ở đây, không bằng cho tỷ phụ các người ở đây hỗ trợ a!”

Mai Bình kỳ quái nhìn tỷ tỷ liếc mắt một cái, trong lòng nói thầm “rõ ràng mỗi lần tới đều đối với tỷ phụ kia không rửa lại máng, lúc này lập tức đề cử tỷ phụ, rốt cuộc tỷ tỷ đối tỷ phụ là loại cảm tình gì?”

“Không cần.” Mai Bình thấy Lương Thừa từ trong điểm đi ra thì cũng đã sắp xếp xong xuôi.

“Trong điểm đã có hai vợ chồng Phú đại ca hỗ trợ trông coi.” Mai Bình cự tuyệt.

“A.” Bị cự tuyệt, sắc mặt Mai Phương có chút không tốt, bĩu môi. Trong lòng tiếp tục suy nghĩ xem có thể từ chuyện này kiếm được chỗ tốt gì không.

“Nếu người trong nhà bệnh nguy kịch, nhà chúng ta lý ra nên có người vẫn an mới đúng, như vậy được rồi, chúng ta cùng đi với hai người!” Rốt cục nàng ta nghĩ đến có thể nhân cơ hội này du ngoạn một phen.

“A?” Hai vợ chồng Mai Bình nhìn Mai Phương, đếm cái nàng ta gọi là “Chúng ta” đây chẳng phải là chỉ ít có sáu người!

Trực giác của Mai Bình đã muốn cự tuyệt. Tỷ tỷ cho tới bây giờ làm chuyện gì cũng không bỏ tiền. Bởi vì bản thân đau lòng cho tỷ gả vào nơi không tốt. Cho nên mỗi lần đều là tự mình bỏ ra, Lương Thừa đối với

mình rất tốt, chưa bao giờ nói, nhưng mà lần này thì hơi quá đáng, nhà mình nào có năng lực ra nhiều lộ phí cho sáu người như vậy!

Nàng vừa muốn há mồm, chỉ thấy Cốc Lương Thừa nói chuyện: “Nhị tỷ, như vậy đi, người đi cùng chúng ta nhưng mà bọn nhỏ lưu lại, vì đường xá quá mức xa xôi.”

“A.” Mai Phương không tình nguyện lên tiếng, chỉ lo suy nghĩ muốn cho con của mình cũng đi ra ngoài nhìn một chút. Mà từ trước đến nay toàn nhà muội muội xuất tiền khiến cho nàng dưỡng thành thói quen ích kỷ, vấn đề lộ phí căn bản không muốn bỏ ra.

Lúc này, Cốc Nhược Vũ thân hình nho nhỏ nhảy xuống ghế, hướng biểu tỷ Tề Hiểu Nhã của mình, kéo tay của nàng, chờ đợi biểu tỷ ngẩng lên đầu nhìn nói: “Nhã tỷ tỷ, chúng ta đi chơi được không?”

Ánh mắt liếc qua, liếc lại trong đầu Mai Phương vừa chuyển, rồi nói với hai vợ chồng Mai Bình: “Vậy Nhược Vũ thì sao, lưu lại không?”

Mai Bình lắc đầu nói: “Không, nó đi cùng bọn muội.” Không biết rõ đi bao lâu, nàng mới lo lắng không dám đem nữ nhi giao cho người khác chăm sóc!

“Vậy để cho Hiểu Nhã cũng đi theo chúng ta đi, cho Nhược Vũ cũng có bạn chơi được không?” Mai Phương lập tức đề nghị nói.

Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình nhìn về phía Cốc Nhược Vũ, chỉ thấy vẻ mặt của con chờ đợi mà muốn chơi đùa cùng biểu tỷ, cảm thấy nữ nhi quá cô đơn, đành phải gật gật đầu, đáp ứng cũng đem theo Tề Hiểu Nhã.

Lúc này Mai Phương vui vẻ, vội vàng lấy lòng muội muội, đối với các hài tử của mình nói: “Đều đứng ở chỗ này làm cái gì, còn không mau đi chơi với Nhược Vũ!”

Vì thế, mấy người hài tử dẫn Cốc Nhược Vũ ra cửa phòng. Xa xa, Mai Bình chỉ nghe thấy mấy người ... đứa nhỏ kia không phải đang chơi, mà là đang hỏi Cốc Nhược Vũ nơi đó có đồ ăn gì ngon. Mi mắt của nàng không khỏi hơi hơi nhíu lại, trong lòng đối với tương lai nữ nhi lo lắng không thôi.

Có câu thường nói : ba tuổi xem lớn, bảy tuổi xem già. Tuy nói nữ nhi này của nàng mới ba tuổi, nhưng tính cách nhu thuận, thiện lương đã sớm thành quy cách, tỷ tỷ bọn nhỏ tới nhà, căn bản không phải cùng Nhược Vũ chơi đùa, mà là lộ ra bộ dạng đáng thương dụ dỗ nó cho đồ ăn. Nhược Vũ nhà nàng tính tình đơn thuần, chỉ cần biểu huynh cùng đám tỷ tỷ cao hứng là tốt rồi, mình có thể một ngụm cũng không ăn.

Thật là..., loại tính cách này của con tương lai sẽ phải chịu thiệt thòi, vạn nhất bất hạnh còn gặp được một vị hôn phu chân trong, chân ngoài, vậy nó chẳng phải là còn thiện lương giúp hắn đem thiếp thất nghênh tiến vào cửa hay sao?

Càng nghĩ càng đáng sợ, Mai Bình bắt đầu quan tâm rất cuộc tìm cho nữ nhi dạng vị hôn phu như thế nào mới có thể che chở cho con, bảo hộ cho con, không cho con bị khi dễ, thương nó, đem hạnh phúc đến cho nó?

Nàng lo lắng cho tương lai nữ nhi đến tốt cùng sẽ gả cho người như thế nào? Con rể tương lai rốt cuộc ở nơi nào? Thì cùng thời khắc đó, vị vợ nó (nô bộc của vợ) tương lai kia, không hiểu hắt hơi một cái, nhưng lập tức cho rằng là bảo bối muội tử quan tâm đến mình, trong lòng vui sướng hài lòng, cho rằng cái hắt xì này đáng giá a!

16. Chương 16: Biện Pháp Hủy Hôn

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

Ngày hôm sau, Thanh Phong viện lại lần nữa trình diễn cảnh tượng huynh muội lưu luyến chia tay khoa trương. Nhưng may mắn là diễn ra không bao lâu. Nếu không, bọn người hầu trong Thanh Phong viện sẽ có một đồng miệng sùi bọt mép, run rẩy ngã xuống đất.

Chỉ thấy Phượng Hiên cùng muội tử bảo bối sau khi nói tạm biệt, mới đi chỉ có ba bước đã quay đầu lại, trên gương mặt tuyệt mỹ tình xảo tràn đầy tình cảm không muốn, đối với tiểu Phượng Vũ đang chậm rãi vẫy tay nhìn theo, hắt la lớn:

“Vũ nhi —— chờ ca ca trở về nha, muội nhất định phải chờ ca ca! Ta sẽ trở về ! Ta nhất định sẽ trở về ——! Ta thật sự sẽ trở lại ——!”

Mấy lần “Trở về” làm cho chúng nô bộc đầu óc choáng váng, mà tiểu Phượng Vũ chạy ra vài bước, sau đó dừng lại vung khăn tay, tiếp theo khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kia của nàng nhất thời suy sụp, thu hồi tay, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cắn khăn tay, hai mắt đầy lệ, khóc nhìn Phượng Hiên nức nở hô:

“Ca ca ——! Muội sẽ chờ huynh, muội nhất định sẽ chờ huynh ——! Huynh nhất định phải trở về sớm một chút a ——!”

Chúng nô bộc trên đầu có một đám quạ bay qua. Phượng Dịch không nói gì nhìn trời, mà Phượng Tiêu nhìn thiếu chủ kia tuy gương mặt suy sụp, nhưng mà lại cười híp mắt. Nhìn lại tiểu thư, đây chẳng qua là chuyển nước mắt, mà nước mắt như thế nào cũng không rơi xuống được, than nhẹ một tiếng: A, hai vị tiểu chủ nhân quả nhiên đang đùa, đây không phải trình diễn tình nhân ly biệt mấy ngày hôm trước đoàn kịch hát nhỏ mới biểu diễn qua sao?!

Lúc này Phượng Hiên đi xa nhà, trong Phượng phủ luôn luôn chỉ có Phượng Vũ tiền hân. Bộ tộc Phượng thị từ trước đến nay đối với nữ tử trong tộc yêu cầu rất nghiêm khắc, phải tuyệt đối làm tiểu thư khuê các, đại môn cũng không được ra, cổng trong cũng không được bước, học võ lại càng không thể. Không có ai ngoài Phượng Hiên sau lưng mọi người ngầm trộm dạy võ công cho Phượng Vũ. Phượng Vũ có thể nói là hoàn toàn dựa theo yêu cầu của tộc mà làm. Hơn nữa, nàng lại cùng với các huynh tỷ khác không thân. Cho nên, nàng trên cơ bản là ngay cả Thanh Phong viện cũng không ra. Cũng bởi vậy, hai huynh muội cáo biệt chỉ giới hạn ở trong Thanh Phong viện.

Phượng Hiên lần này đi trước đến Phượng Châu, vền vện chỉ dẫn theo hai người Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch. Ba người đi đến cửa chính của Phượng phủ, nhảy lên ngựa của mình, không trì hoãn nữa liền lên đường. Chính là Phượng Trọng Nam bọn họ có điều không biết, khi ba người Phượng Hiên khởi hành, sau khi đi ra khỏi phủ, dĩ nhiên là chia ra hai đường.

Phượng Hiên cùng Phượng Tiêu hai người chậm rãi lắc lư đi tới Phượng Châu. Giống như theo lời của Phượng Hiên đó là không vội, trì hoãn nó mười ngày nữa tháng cũng không quan hệ. Dù sao ngày đính hôn của hân và Lâm Tuyết Thiên đều đến sau đó mới chọn ngày hoàng đạo cử hành. Về phần Hình bộ kia lại đang hoan hô nhảy nhót, mong chờ hân càng trở về trẻ càng tốt. Mà Phượng Dịch đang giục ngựa nhanh như bay, chạy tới Cung Châu, bởi vì hân có nhiệm vụ .

Phượng Hiên vì bảo đảm phá hư việc đính hôn không thể xảy ra sơ hở, phái Phượng Dịch tự mình đi báo cho ngoại công biết quyết định của mình. Về phần rốt cuộc làm như thế nào, hôm qua đợi Bích Nhân Hồng đi rồi, hai huynh muội nói chuyện phiếm là lúc dưới sự nhắc nhở của muội tử, chủ ý sớm hình thành.

Nhớ tới chuyện này, Phượng Hiên cảm giác rất tự hào, mà một bên Phượng Tiêu nhìn không được nghĩ: trên đời này có một vị chủ tử tính cách như thế này đã đủ đáng sợ. Mà tiểu chủ nhân giống như còn dạy ra một vị có tính cách tương tự như hân (Phượng Hiên). Nghĩ đến chạng vạng hôm qua phiên đối thoại của tiểu thư cùng với thiếu chủ, hân không khỏi cảm khái:cái gì gọi là người không thể nhìn bề ngoài, cái gì gọi là thâm tàng bất lộ, hân (Phượng Tiêu) chính là từ nhỏ đã thấy được trên người tiểu thư. Nhưng ngẫm lại xem, một người bất luận người khác nói như thế nào, mặc dù có đánh nàng cũng không chịu mở miệng kêu huynh tỷ cùng cha khác mẹ một tiếng. Tính cách của nàng nhìn qua mạnh mẽ hơn rất nhiều so với bề ngoài. Mà thiếu chủ đem tiểu thư dạy thành như vậy, chỉ có thể làm cho người ta càng thêm bội phục .

Hôm qua, sau bữa cơm chiều không bao lâu, Bích Nhân Hồng cáo biệt. Hai huynh muội cảm tình tốt ngồi ở trước bàn cơm không đi, bắt đầu tán gẫu các loại chuyện này, chuyện nọ. Dù là chuyện trên trời dưới biển đều lấy ra để nói.

Nghe muội tử nói, Phượng Hiên vươn vai, thư giãn một chút, chỉ thấy tiểu Phượng Vũ lập tức im ngay đứng dậy bên cạnh hắn, lại hỏi hắn: “Ca ca, mệt lắm không? Muốn Vũ nhi giúp huynh tắm lưng hay không?”

Phượng Hiên vừa nghe xong, lúc này hai mắt mừng rỡ híp lại thành một đường nhỏ, nhìn xem một cái, muội tử của hắn (Phượng Hiên) khéo hiểu lòng người sẵn sàng tử mĩ cỡ nào a!

“Tốt!” Sự quan tâm của muội tử không hề để ý thu chi. Phượng Hiên khoát tay, để cho tỳ nữ một bên hầu hạ Phượng Vũ chuyển băng ghế nhỏ lại đây.

Tiểu Phượng Vũ đứng lên trên ghế nhỏ, vừa vịn với tới bờ vai của hắn, tay nhỏ bé trái xoa bóp, phải đầm bóp. Phượng Hiên thoải mái vẻ mặt hạnh phúc, muội tử chính là tốt nhất, tốt nhất phải là đỉnh cao!

“Ca ca hôm nay vì sao về sớm thế? Nếu về sau cũng có thể trở về sớm như vậy thì tốt rồi, có thể cùng Vũ nhi luyện công.” Tiểu Phượng Vũ vẻ mặt tò mò.

“Hắn là do người của Hình bộ ngại ca ca phân công đi làm nhiệm vụ nhiều! Bọn họ chịu không nổi, cho nên Quách Thượng Thư đã cho ca ca về nhà trước hạn.” Lo lắng muội tử một nhọc, ba câu này còn chưa nói xong, Phượng Hiên bắt lấy tay muội tử, ý bảo ngồi xuống.

Tiểu Phượng Vũ hạ ghế, ngồi trở lại trên ghế, lời nói tiếp theo từ miệng nàng làm cho bọn người hầu bên cạnh thiếu chút nữa ngã xuống. Mày của nàng nhú lại, cái miệng nhỏ nhắn cong lên nói: “Bọn họ làm sao có thể ngại ca ca, hắn là năng lực của bọn họ không đủ mới đúng! Vậy ca ca ngày mai vào triều bố trí công việc cho bọn họ nhiều hơn ngày xưa vài lần là được rồi!”. Quan điểm của Phượng Hiên cùng muội tử vĩnh viễn là giống nhau, Phượng Vũ này trong lòng ca ca nhà mình tuyệt đối không thể sai. Như vậy, những người sai kia tất nhiên phải bị trừng phạt rồi!

Phượng Hiên gật gật đầu, tán thành nói: “Uhm, ca ca cũng nghĩ như vậy. Song, bọn họ tạm thời tránh được một kiếp. Ca ca ngày mai khởi hành đi đến Phượng Châu. Cha đã an bài cho ca ca một hôn sự, cần đi bốn gia cử hành nghi thức đính hôn.”

Tiểu Phượng Vũ đáng yêu mở to mắt, cao hứng nói: “Vậy Vũ nhi có tẩu tử rồi!”. Thật tốt quá, thê tử của ca ca chính là người một nhà, có thể thêm một người thân!

Nhìn muội tử cao hứng như vậy, Phượng Hiên nhin đau đớn một gáo nước lạnh. Cây quạt trong tay hợp nhau, gõ nhẹ lên bàn ăn hai cái, chậm rãi nói: “Là người nhà của Lâm gia.”

Nụ cười trên mặt của tiểu Phượng Vũ cứng đờ, lông mày nho nhỏ chau lại, hỏi: “Chính là người nhà của con hồ ly tinh kia? Vậy ca ca chuẩn bị như thế nào để hủy việc hôn nhân này?”. Từ lúc bản thân bắt đầu hiểu chuyện, ca ca mỗi ngày đều tự nói với mình, con hồ ly tinh kia có bao nhiêu hư hỏng. Thật là, người nhà mẹ ta làm sao xứng đôi với ca ca hoàn mỹ, quả thực chính là si tâm vọng tưởng!

“Phương pháp vừa rồi lúc ăn cơm có nghĩ ra, nhưng không phải kế hoạch đặc biệt chu toàn.” Phượng Hiên thể hiện một bộ dạng tự hỏi. Sau đó vừa cười hỏi muội tử: “Vũ nhi, ca ca đến kiểm tra muội. Muội cứ dựa theo những gì ca ca dạy muội trước đây, gặp được loại việc này thì phải dùng phương pháp tự hỏi để ngấm lại xem, nên làm gì để hủy việc hôn nhân này?”

Vấn đề Phượng Hiên vừa đưa ra, tiểu Phượng Vũ không giả vờ nghĩ mà trả lời luôn: “Lấy người trước tiên có tác dụng quyết định, mà việc này mẫu chốt có tám người!”

“Tại sao là tám?” Phượng Hiên chen vào lời của muội muội, xen mồm hỏi.

“Cha, năm vị trưởng lão, còn có Lâm Tuyết Thiên cùng Lâm Tuyết Tề.”

“A?” Mặc dù mang nghi vấn, nhưng Phượng Hiên lại mang vẻ mặt vừa lòng.

“Cha cùng năm vị trưởng lão cũng không cần nói, về phần bộ tộc Lâm thị kia thì chỉ nhánh các phái từ trước đến nay thuộc loại cơ bản không có quyền, nay muốn gả nữ tử tuyệt đối là muốn nịnh bợ cha cùng các vị trưởng lão. Mà Tông gia của Lâm thị nữ tử vừa độ tuổi chỉ có hai vị: Lâm Tuyết Thiên cùng Lâm Tuyết Tề”. Tiểu Phượng Vũ thấy ca ca gật đầu, liền nói tiếp, “Muốn hủy diệt việc hôn nhân này, thứ nhất, xuống tay từ nguyên do: giết hai người Lâm Tuyết Thiên cùng Lâm Tuyết Tề. Nhưng phương pháp này giống như ca ca nói toàn bộ không chu toàn..., gần quá mức rõ ràng, thứ hai dính máu vào người như thế không đáng giá, mượn đao giết người mới là cảnh giới cao nhất. Nhưng mà, cũng phải lo lắng đến tình huống tệ nhất.

Cho nên, cần phải người đợi ở chung quanh hai người kia. Một khi không thể ngăn cản việc đính hôn, như vậy khi đó chính là lúc hai người kia phải chết!”. Nghe tiểu thư nhà mình từ trước đến nay ôn lương hòa thuận kính trọng bề trên, nay thấy trên mặt nàng hiện lên vẻ âm tàn, cảm của chúng nó bộc phát cả đều kinh sợ muốn rớt. Bọn họ không biết trong lòng tiểu Phượng Vũ đang nghĩ về mẫu thân của mình với bộ dạng ốm đau trên giường, ca ca nói đầu sở gây nên chính là Lâm gia, bọn họ là kẻ thù, đối với kẻ thù xuống tay không thể nhân từ nương tay. Không chọc mình và ca ca coi như xong, một khi đưa tới cửa, tuyệt đối không thể buông tha.

“Phân tích vô cùng tốt!” Phượng Hiên tán dương.

Tiểu Phượng Vũ còn nói: “Cha không bao giờ thay đổi chủ ý, cho nên không thể xuống tay từ cha, như vậy chỉ có làm cho năm vị trưởng lão phản đối một đường rồi!”

“Thế lực Lâm gia liên tục tăng lên, năm vị trưởng lão không hề có năng lực áp chế liên hợp lực lại. Cho nên bọn họ cũng không thể thay đổi được chủ ý.” Phượng Hiên lắc đầu, cảm giác chính mình đang để sót cái gì không nghĩ tới, nhưng mà chính là nghĩ không ra.

“Từ việc đính hôn bản thân phải đến xem là muốn mưu đồ thuận lợi, nếu bất tự không hợp.” Lời nói của tiểu Phượng Vũ lại bị cắt đứt.

“Vậy bất tự nhất định là quá hợp, nếu không bọn họ cũng sẽ không đồng ý.” Phượng Hiên nhún mày.

“Vậy cũng nên chế tạo ra điểm gì xấu a, thí dụ như nói nghi thức đính hôn không thấy việc gì quan trọng “. Thấy ca ca hai mắt đột nhiên sáng ngời, như là nghĩ tới điều gì, tiểu Phượng Vũ tiếp tục nghĩ kế, “Bình sinh năm vị trưởng lão lại rất mê tín, hết sức tin cậy hiện tượng quỷ này, đến lúc đó sẽ tìm thầy tướng số vừa may xuất hiện, nói chút lời thích hợp.” tiểu Phượng Vũ nhìn ra ca ca đã có biện pháp rồi, liền không nói tiếp.

Vì thế, hai người nhìn nhau cười. Hai dung nhan tuyệt sắc làm cho cả phòng đều phát sáng lên, cùng với khuôn mặt người hầu bên cạnh hơi chịu kích thích đã biến thành ánh sáng đối lập.

Thật sự nhịn không được, Phượng Dịch nhỏ giọng hỏi Phượng Tiêu: “Thiếu chủ còn dạy tiểu thư loại sự tình này?”

Phượng Tiêu bị đả kích nặng nề mặt chuyển sang nhìn hấn, chậm rãi gật gật đầu, khiếp sợ mà thần thờ. Trong ngày thường dù sao vẫn thấy thiếu chủ dạy tiểu thư các loại mưu kế. Nhưng hấn nghĩ đến tiểu thư ngọt ngào, đáng yêu, đối đãi với hạ nhân cực kỳ thân thiết hòa ái căn bản không nhớ kỹ bao nhiêu, còn từng lo lắng tiểu thư quá đơn thuần, thiện lương, tương lai đừng bị người lừa. Nào biết đâu rằng lúc cần ngoan thì ngoan, còn lại tiểu thư hoàn toàn là chân truyền của thiếu chủ, không chút thua kém! Về sau, tiểu thư sẽ không thay đổi thành một người cực kỳ khủng bố chứ!? Hấn đang lo lắng. Song, chuyện này đều là dư thừa. Phượng Vũ đối với người chọc tới mình không bao giờ so đo, nhưng mà một khi bất lợi với ca ca của mình, hoặc thương tổn tới một người mà nàng cho rằng là người một nhà thì mới có thể xuống tay ngoan độc, quyết không lưu tình.

Lúc sau, kế hoạch hủy hôn ở trong đầu Phượng Hiên đảo qua ba lần. Càng suy nghĩ chi tiết, càng chu toàn vạn phần, chu đáo, đối với muội tử bảo bối là vừa lòng quá mức. Nhớ tới Lâm tuyết Thiên kia, Phượng Hiên khinh thường bĩu môi, trong lòng hừ một tiếng. Có lẽ muội tử không nhớ rõ, nhưng mà hấn (Phượng Hiên) còn nhớ rõ rành mạch, Lâm tuyết Thiên từng đã tới Phượng phủ, cùng với các nữ tử khác Phượng gia, thừa dịp Phượng Hiên không ở đây, đã dẫn đầu chạy đến Thanh Phong viện chính muội tử bảo bối của hấn, lại bóp, lại nắm, còn biến Vũ nhi cả thân ướt sũng, làm uội tử phát sốt ba ngày ba đêm. Nếu không phải trước khi mình trở về nàng ta đã về Lâm Châu rồi, thì hấn lúc ấy tuyệt đối sẽ giết nàng ta. Hừ, vốn định khi hấn mười sáu tuổi đoạt được ngôi vị tông chủ, sẽ lần lượt thu thập. Song, hiện tại đưa tới cửa để cho hấn báo thù, làm sao có thể buông tha! Dám khi dễ muội muội của hấn, còn vọng tưởng gả cho hấn (Phượng Hiên). Tốt! Chờ trở thành người không rõ người, vĩnh viễn không ai thêm lấy đi!

Bên này Phượng Hiên nghĩ kỹ tính kế người như thế nào. Bên kia, mới bảy tuổi Tề Hiểu Nhã đang nghĩ như thế nào mới có thể thực hiện ý niệm độc ác trong lòng mình đã quay đi quay lại trăm ngàn lần trong đầu — đem biểu muội Cốc Nhược Vũ vứt bỏ. Cuối cùng nó quyết định, tại lần này trên đường đi đến Phượng Châu nhất định tìm được cơ hội hoàn thành ý nghĩ này.

Vì thế, sự đời thích đùa bốn người bên trong bàn tay đơn giản giống như ăn cơm. Phượng Hiền không biết tiểu nương tử hồn nhiên thiện lương thân ái tương lai được hân nâng niu trong lòng bàn tay sợ nết, ngậm trong miệng sợ tan gặp nguy hiểm!

17. Chương 17: Lòng Dạ Độc Ác

Edit: Tiểu Ngụ Ngốc

Beta: ss gau5555

Phượng Châu, mạch máu kinh tế chủ yếu đều nắm giữ ở trong tay bộ tộc Phượng thị. Chuyện đó cũng có thể nói có tiền chỉ có thể là người của Phượng thị tộc. Phàm là người biết cố gắng, hiểu được cách buôn bán, bắt lấy thời cơ là tài năng, thì tại đây vẫn có thể là địa phương tạo ra được bạc vạn gia tài. Đây cũng chính là Thái Đô trong thành Đông Thịnh. Đây cũng là nguyên nhân người trong thành này được xưng tụng phú gia đình.

Chủ nhân Thịnh thị không phải ai khác, đúng là cữu cữu (cậu ruột) của Cốc Lương Thừa-Thịnh Phú Dân. Thịnh Phú Dân dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có được thành tựu như ngày hôm nay có thể nói rất không tồi. Cốc Lương Thừa bốn tuổi mất đi song thân, sau đó sinh trưởng dưới sự săn sóc của cữu cữu. Trước đó Thịnh gia còn chưa giàu có, Thịnh Phú Dân cố gắng nắm bắt thời cơ, khi Cốc Lương Thừa còn ở tại đây kỳ thật chẳng khác nào một nô bộc, phàm là toàn bộ các việc sinh hoạt đều do hắn làm, mà lúc Cốc Lương Thừa mười bốn tuổi thì Thịnh gia giàu có. Thịnh Phú Dân sợ Cốc Lương Thừa sau này sẽ đòi chia tài sản liền tìm lý do cho tiền hắn chỉ đủ dùng ba ngày, đuổi hắn ra khỏi nhà.

Cốc Lương Thừa rời khỏi Thịnh gia, may mắn lúc tiêu sạch tiền thì lại tìm được việc lật vật trong tửu lâu để kiếm sống. Sau đó đi theo đến phòng bếp bắt chước đầu bếp học trù nghệ. Hắn là người thành thật thiện lương, không có cảm giác là bị cậu đuổi ra khỏi nhà. Ngược lại, cho rằng cậu là bởi vì hắn đã trưởng thành cho nên để hắn đi ra bên ngoài kiếm sống. Vì thế, ở trong tửu lâu được bao ăn, bao ở hắn cảm kích gia đình cậu đã nuôi hắn lớn lên, liền đem tiền kiếm được, mỗi tháng đúng hạn giao toàn bộ cho Thịnh Phú Dân. Hắn không biết rằng số tiền kia còn kém với cả số tiền mà Thịnh Phú Dân kiếm được một canh giờ, vẫn nghĩ là noi theo Thịnh Phú Dân là không sai.

Về phần việc hôn nhân của Cốc Lương Thừa, do là từ nhỏ đã quyết định. Vốn Thịnh Phú Dân căn bản không định bụng trông nom việc này, nhưng mẫu thân ông là người duy nhất yêu thương Cốc Lương Thừa tại Thịnh gia. Dưới sự thúc giục nhiều lần của bà, Thịnh Phú Dân không tình nguyện đành giúp Cốc Lương Thừa cử hành hôn lễ cực kỳ đơn sơ.

Ngày thường Cốc Lương Thừa không có bất kỳ khoản tiền để dành nào, toàn bộ chi phí đều là của Thịnh Phú Dân. Nhưng mà ông ta lại tính toán khoản đây với Cốc Lương Thừa, tiền tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đều phải trả lại cho ông ta. Hơn nữa phải trả cả lãi.

Sau khi Cốc Lương Thừa thành thân, Mai Bình nghe nói việc này, liền đem toàn bộ tiền để dành cùng tiền xuất giá mẫu thân vụng trộm đưa ỉnh đem ra, ngay cả vốn lẫn lời vừa vặn đủ hoàn thành trả chi phí hôn sự.

Sau khi hai người thành thân, Cốc Lương Thừa còn nhớ kỹ công ơn nuôi dưỡng của nhà cậu, hàng tháng đều đưa trả thù lao đến nhà cậu. Chẳng qua bởi vì hai người phải trang trải cuộc sống của mình, tất nhiên so với tiền thành thân sẽ ít hơn. Nhưng Thịnh Phú Dân lại coi Cốc Lương Thừa vong ân phụ nghĩa, mang theo nhi tử cùng gia phó, chạy đến trong nhà Cốc Lương Thừa, không chỉ đưa người của ông ta đập phá đồ đạc, trước mặt hàng xóm xung quanh, đánh cho Cốc Lương Thừa một trận, mắng hai vợ chồng, liền luy đến cả mẫu thân Mai Bình đều bị mắng.

Cốc Lương Thừa không nói tiếng nào, sợ dĩ Mai Bình lớn tiếng hơn một ít bởi vì theo lời nói của trượng phu, nàng biết được cuộc sống trước đó của Cốc Lương Thừa ở nhà Thịnh Phú Dân chính là một đũa ở. Hiện tại Thịnh Phú Dân sỗ tác, sỗ vi càng làm cho nàng tức giận. Dưới sự giận dữ, nàng không hề lui tới

Thịnh gia, mà Cốc Lương Thừa trừ bỏ ngày lễ ngày tết, còn lại cũng không đi vào nhà của Thịnh Phú Dân, nên tiền hàng tháng tất nhiên cũng không cho.

Vốn Mai Bình định bụng hai người đến Vân Châu sinh sống, liền hoàn toàn chặt đứt quan hệ cùng nhà Thịnh Phú Dân. Nhưng sau khi nhận được tin tức Thịnh Phú Dân bệnh nguy kịch, hai vợ chồng đều là người mềm lòng, chuyện dĩ vãng không hề so đo.

Có lẽ người lúc sắp chết dù sao cũng sẽ nhớ lại cả đời này hoành hành ngang ngược. Nằm trên giường bệnh Thịnh Phú Dân nổi lòng áy náy với cháu ngoại. Năm đó mất đi song thân, nhận Cốc Lương Thừa vào nhà nhưng thật ra không tình nguyện, chính mình cũng không đối xử với cháu ngoại cái gọi là thân tình, để cho hắn ngủ ở sài phòng, làm việc nặng, luôn không hề có lý do bởi móc. Nhưng cho dù như vậy, cháu ngoại Cốc Lương Thừa vẫn là đứa nhỏ rất hiếu thuận. Bởi vậy, có thể trước khi chết nhìn thấy vợ chồng Cốc Lương Thừa, Thịnh Phú Dân trong lòng cảm động mê mông, run rẩy đem một túi này nọ giao cho Cốc Lương Thừa, cầu được Cốc Lương Thừa tha thứ, không uống rời đi khỏi nhân thế.

“Muội nói đây là tài sản riêng mà cậu Lương Thừa lúc còn sống cho bọn muội?” Mai Phương hai mắt xanh lớn, giật mình hỏi.

“Uhm, thật không nghĩ tới, ông ấy lại đưa cái túi cho Lương Thừa trong đó trừ bỏ một phong thơ thì còn lại tất cả đều là ngân phiếu. Đoán chừng là một phần ba tài sản Thịnh gia đi!”. Mai Bình không chút tâm cơ nào gật đầu, đem hai chai sữa chia nhau cầm trong tay phân biệt đưa cho Tề Hiểu Nhã cùng Tiểu Cốc Nhược Vũ, ý bảo hai đứa đi ra bên ngoài chơi.

“.....” Mai Phương nửa ngày không nói lời nào, trong lòng giật mình. Sau đó lập tức một cổ ghen tị nổi lên. Chết tiệt! mệnh Mai Bình vì sao lại tốt hơn so với mình!? Bộ dạng của nó so với mình cũng đẹp hơn, gả cho Cốc Lương Thừa nhân phẩm tốt, thương nó, mà bây giờ Thịnh Phú Dân không nghĩ trước khi đi lại cho bọn họ! gia sản Thịnh gia này cả bạc vạn, một phần ba tài sản đó chính là số tiền khổng lồ mà mình không thể tưởng tượng được a! Thế nào, làm thế nào mới có thể đoạt toàn bộ số tiền kia vào tay!? Mai Phương đột nhiên nhớ lại bản thân đã từng từ chối đề nghị của nữ nhi Tề Hiểu Nhã, trong lòng không khỏi tính toán, lúc ghen tị cùng tiền tài mê hoặc, trong đầu của nàng ta dần dần đã hình thành kế hoạch ác độc hạng nhất.

Tề Hiểu Nhã dựa theo yêu cầu của dì nhỏ, nắm lấy tay của tiểu Cốc Nhược Vũ, ôm bình sữa, ngồi vào trong đình viện trong lương đình (chòi nghỉ mát).

“Nhã tỷ tỷ, chúng ta chơi cái gì?” tiểu Cốc Nhược Vũ vẻ mặt chờ đợi, ánh mắt mở to tròn, trong vắt nhìn Tề Hiểu Nhã.

“Chờ uống sữa xong rồi nói sau!” Tề Hiểu Nhã không kiên nhẫn nói, sau đó đem ba phần sữa ừng ực, ừng ực uống xong, trầm nghĩ: “uống ngon thật, quả nhiên đi theo dì nhỏ có thể được ăn ngon. Nếu không có Cốc Nhược Vũ thì tốt rồi” tâm của Tề Hiểu Nhã lại nghĩ đến, ánh mắt oán hận trừng mắt nhìn tiểu Cốc Nhược Vũ đang cúi đầu, cái miệng nhỏ uống sữa tươi. Vứt bỏ nó, chính mình lại là cô gái thân thích duy nhất, đến lúc đó dì nhỏ sẽ bởi vì nhớ thương nó đã mất đi mà đem yêu thương chuyển dời đến trên người mình, nói không chừng còn có thể thu dưỡng mình. Mới vừa rồi còn nghe thấy dì nhỏ nói bọn họ được chia gia sản, thì phải nói nếu đi theo dì nhỏ, bản thân mình có thể sinh hoạt như một vị tiểu thư! Đáng giận, rốt cuộc như thế nào mới có thể vứt bỏ Cốc Nhược Vũ? Trên đường đi Phượng Châu, mình đã thử qua rồi, việc này một mình nó không làm được, mà tìm mẫu thân, mẫu thân thể nhưng lại chửi mình! Chẳng lẽ mình cứ như vậy trở mặt nhìn Cốc Nhược Vũ vĩnh viễn sống so với mình tốt hơn?

Vừa uống sữa, cảm thấy biểu tỷ đang nhìn mình, tiểu Cốc Nhược Vũ ngẩng đầu nhìn Tề Hiểu Nhã, phát hiện biểu tỷ nhìn mình lom lom. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, non mịn hiện lên một tia khó hiểu. Tiểu Cốc Nhược Vũ nghi ngờ nhìn biểu tỷ, không rõ biểu tỷ trừng cái gì. Khi ánh mắt nó quét qua bình sữa không trong tay Tề Hiểu Nhã, nhìn nhìn lại bình sữa trong tay mình còn có hơn phân nửa thì nghĩ đến biểu tỷ là muốn uống sữa tươi, liền vươn tay, đem sữa đưa tới trước mặt Tề Hiểu Nhã, thanh âm oa nhi non nớt mà mềm mại hảo tâm nói: “Nhã tỷ tỷ, tỷ uống đi!”

Tề Hiểu Nhã đầu tiên là sững sốt, sau đó nhìn khắp bốn phía, không gặp người nào. Vì thế, một phen đoạt lấy cái chai trong tay tiểu Cốc Nhược Vũ, không chút khách khí đem sữa trong bình uống hết không còn một giọt. Sau đó, lại đem cái chai nhét vào tay tiểu Cốc Nhược Vũ. Cuối cùng, cặp mắt của nó nhìn loạn

chung quanh, vừa nhìn có người chú ý tới mình hay không, vừa đem mình miệng lau khô sạch sẽ, làm cho người ta nhìn không ra nó có uống qua sữa.

Tiểu Cốc Nhược Vũ ngây ngốc mà nhìn bình không trong tay, cảm thấy có điểm ngoài ý muốn. Mà lúc này bên tai của nó lại truyền tới giọng của Tề Hiểu Nhã giống như mệnh lệnh: “Không cho phép nói cho dì nhỏ biết tao uống sữa của mày!”

“Được.” Tiểu Cốc Nhược Vũ gật gật đầu.

Tề Hiểu Nhã há mồm còn muốn nói, lại mắt sắc thấy mẹ ruột của mình xuất hiện ở trong đình viện đang ngoắc mình ý bảo nó một mình đi qua. Vì thế, Tề Hiểu Nhã lập tức bỏ lại tiểu Cốc Nhược Vũ, một mình chạy đến nơi của Mai Phương.

Chỉ thấy Mai Phương nhìn chung quanh một chút, sau đó đưa lỗ tai thấp giọng nói với Tề Hiểu Nhã một chút. Nghe xong, Tề Hiểu Nhã mặt mày hớn hở, hỏi câu: “Vậy lúc nào thì động thủ?”

“Ngày mai đưa tang thì làm, khi đó dì nhỏ của các người khẳng định không có thời gian lo lắng cho Nhược Vũ.”

“Uhm, Được.”

Nguyên lai Mai Phương rốt cục cũng không kiềm được dục vọng trong lòng mình, quyết định ngày mai lúc đưa tang thì hai mẹ con tìm cơ hội liên thủ vứt bỏ tiểu Cốc Nhược Vũ.

Tiểu Cốc Nhược Vũ xa xa trông thấy dì Hai cùng biểu tỷ tươi cười. Không rõ vì sao nụ cười của bọn họ thoát nhìn lại cổ quái như vậy, vặn vẹo như vậy, nó còn nhỏ không biết kế hoạch ác độc của hai người, cũng không biết chính mình sẽ bởi vì người nào đó mà hữu kinh vô hiểm vượt qua một kiếp.

Cùng thời khắc đó, “người nào đó” mặt mày hớn hở ngồi trên lưng ngựa, lách lư tiến nhập Thái Đô. Ba ngày trước, Phương Hiền và Phương Tiêu ở Phương Châu cùng Phương Dịch hẹn nơi gặp mặt. Hôm nay mọi việc đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội, tâm tình của hắn (Phương Hiền) khoái trá đi vào Thái Đô, chuẩn bị tốt để chỉnh sửa người mình sớm muốn thu thập.

Trên đường đi đến chỗ ở của chủ nhân Phương gia, Phương Hiền phe phẩy cây quạt, cười cười liếc đám người đi lại bên đường. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên đứa trẻ nuôi chỉ có vài ngày năm đó ở Thái Đô này, không khỏi tiếc nuối nổi lên, tiểu oa nhi hẳn là có thể đi đường được rồi! Không biết nó sống được tốt không, nhìn tình hình, nó hẳn là được ba tuổi rồi! Ai, nếu để cho hắn nuôi, hiện tại là có thể bắt đầu dạy nó đọc sách viết chữ rồi! Phương Hiền trong lòng rất là muốn bóp cổ tay, nghĩ rằng nếu có thể gặp mặt thấy nó thì tốt rồi, nếu như có thể gặp lại, lần này hẳn nhất định sẽ nhanh, ngoan, chuẩn, quyết không kéo dài đem nó mang về nhà, ai cũng không được mang đi! Nhưng, tiểu oa nhi lớn lên hình dáng ra sao rồi? Nếu gặp lại mà nói..., mình có thể nhận ra nó sao?

18. Chương 18: Cô Gái Ngạo Mạn

Edit: Tiểu Ngu Ngốc

Beta: ss gau5555

NamViên, từ trước đến nay là bên đại trưởng lão Phương thị dùng để chiêu đãi khách nhân nữ quyền trong phủ. Cả tòa Nam Viên chiếm diện tích lớn nhất, trong đó có sáu tiểu đình viện độc lập, từng gian đình viện được lát đá mượt như lòng trắng trứng trải thành đường mòn liên tiếp, hai bên đường mòn đủ loại hoa thơm cây cỏ xanh tươi, kèm theo núi giả, nước chảy, cầu nhỏ, cảnh sắc cực kỳ cảnh đẹp, ý vui.

Thẩm Nhã cư, chính là sân đẹp nhất trong NamViên, từ trước đến nay chỉ mở ra với khách quan trọng. Nơi này ngày thường yên tĩnh không tiếng động, nay tiếng người sôi nổi, khí thế kinh người. Nguyên nhân trong đó chính là trong sân này con dâu trong lúc rảnh rỗi đi ra ngắm hoa tản bộ.

Nhìn nàng ta, mười hai người nha hoàn, vú già sáu người, thị vệ hai mươi tên, một nhóm người này vền vền vây quanh một mình nàng ta, một bộ dạng chính xác là con nhà vương công đại thần, cả vú lấp miệng em. Chuyện này không tính là cái gì, nếu như nói ngày nàng ta đến phủ đại trưởng lão, mang theo vật phẩm tùy thân cùng các thức ăn đồ dùng có khoảng bốn đến năm mươi cái hòm. Vậy càng có thể nghĩ, con dâu quý này khí thế mười phần, xuất thân bất phàm.

Nàng không phải người khác, đúng là cháu gái đời thứ ba mươi sáu của đương triều tả thừa tướng Lâm Thành Huân, đại trưởng nữ Lâm Tuyết Thiển của lục đại gia tộc Lâm thị Tông gia. Năm nay mười bảy tuổi, hình thức của nàng diễm lệ động lòng người, lại cả người tản mát ra một loại khí khái cao ngạo làm cho người ta khó có thể tiếp cận. Chỉ thấy nàng một thân hoa phục cấm y, bước chậm trên hành lang gấp khúc, đầu lại cao ngạo giơ lên, ánh mắt liếc xéo về phía cảnh sắc chung quanh, khoe miệng khinh miệt nhếch lên, trong lòng khinh thường mà nghĩ: phủ của đại trưởng lão Phụng thị này cũng chỉ như vậy mà thôi, đình viện thiết kế hoàn toàn kém hơn so với Lâm gia nàng!

Giờ này khắc này, gia chủ của Phụng thị đang ở trước cửa chính, Phụng Hiên rốt cục lấy tốc độ lặc lự đã tới. Hắn một thân phục sức màu trắng bạc, bên hông buộc đai lưng màu xanh ngọc, trên chân đang đi đôi giày da cừu trắng mềm mại sang quý, quần áo đơn giản lại tiêu sái lưu loát, càng mang theo một chút phiêu dật.

Hắn nhảy xuống ngựa, đem dây cương đưa cho hạ nhân đang đứng ở bên, liền đi vào bên trong, mà Phụng Tiêu, Phụng Địch hai người mặc trang phục màu đen, thể hiện trang phục của thị vệ, theo sát phía sau.

“Thiếu tông chủ!” Quản gia Phụng Phúc gọi lại, bước chân bay nhanh đi tới chỗ Phụng Hiên.

“Ừm? Chuyện gì?” Phụng Hiên dừng bước lại, đầu hơi hơi nghiêng một bên hỏi.

“Lâm gia đại tiểu thư đã đến.” Phụng Phúc thân thể khom người xuống bẩm báo.

“A! Ở tại nơi này chỗ ở của chủ nội?” Không cần nói cho hắn biết loại tin dữ này, Phụng Hiên mày chau lên trong lòng nói thầm.

“Không, Lâm tiểu thư ở tạm ở bên trong phủ của đại trưởng lão.”

”Uh, ta đã biết.” Phụng Hiên gật nhẹ, tiếp tục đi lên phía trước.

“Lâm tiểu thư khi ngài còn chưa tới, từng phái người đến báo cho biết nếu như ngài đến, xin ngài cùng nàng gặp mặt.” Phụng Phúc đuổi kịp bước chân của hắn, miệng tiếp tục bẩm báo, nghĩ rằng Lâm tiểu thư kia ông cũng không dám đắc tội, nàng chính là Tông gia chủ mẫu tương lai a!

Phụng Hiên dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía Phụng Phúc cũng vội vàng dừng lại, cười như không cười, hỏi: “Nàng muốn gặp ta?”

“Đúng vậy, muốn tiểu nhân hiện tại liền. . . .hay không” Lời của Phụng Phúc còn chưa nói hết đã bị Phụng Hiên cắt đứt.

“A, ta mệt mỏi, quay về Thu viện nghỉ ngơi.” khoe miệng Phụng Hiên bắt đầu giơ lên.

“Vậy Lâm tiểu thư. . . .”

“Ta hôm nay không tiếp khách, ai tới đều nói như vậy, biết không?” cây quạt trong tay phải của Phụng Hiên gõ nhẹ một chút bên lòng bàn tay trái, lời nói được cho là hòa ái dễ gần.

“Nhưng mà nếu Lâm tiểu thư muốn gặp ngài. . . .”

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy nụ cười trên mặt Phụng Hiên cực kỳ sáng lạn đáng yêu. Nhưng lời nói trong miệng cũng không phải như vậy, âm trầm nói: “Chuyện này còn không đơn giản sao?! Đuổi, ra, ngoài!”

Dứt lời, không để ý tới Phụng Phúc vẻ mặt khó xử, Phụng Hiên xoay người rời đi, cũng không dừng lại, mà còn hô lên nói: “Tiêu, Địch, theo kịp!”

“Dạ!” Hai người cùng kêu lên trả lời. Theo phía sau, bọn họ đều đồng tình nhìn Phụng Phúc liếc mắt một cái.

Chuyện này không phải Phượng Địch trước mặt là người của đại thiếu gia sao? Hắn tại sao lại đi theo bên người Thiếu tông chủ? Phượng Phúc rốt cục cũng chú ý tới, một người đi theo Phượng Hiên dĩ nhiên là Phượng Địch. Nhưng nghi vấn chỉ ở trong đầu ông dừng lại một lát, kế tiếp ông bắt đầu lo lắng làm thế nào để trả lời với Lâm gia đại tiểu thư kia. Bởi vì vừa rồi ông đã nhiều chuyện phái người thông báo đến phủ đại trưởng lão về chuyện Thiếu tông chủ đến mất rồi, thật sự là lo lắng a!

“Tiểu thư ——! Tiểu thư ——!” Một nha hoàn nghiêng ngả lão đảo từ ngoài Namviên chạy vào, cao giọng hô.

“Ba!” một tiếng, khi nha hoàn kia tới trước mặt Lâm Tuyết Thiên thì Lâm Tuyết Thiên cái gì cũng chưa hỏi, trực tiếp ột cái tát.

“Làm càn gì đó, gọi người đi đến phòng bếp bưng đồ lên, đồ còn chưa thấy người bưng ra, người lại nôn nôn nóng nóng chạy loạn kêu rống cái gì? Có chuyện gì to lớn đến nỗi người không để ý thể thống chạy loạn lên như vậy? Người là muốn cho người khác nhìn thấy người hầu của Lâm gia ta không có quý củ như thế sao!?” Lâm Tuyết Thiên bộ mặt tức giận, lớn tiếng quát.

“Thực sự xin lỗi tiểu thư.” Nha hoàn kia ôm mặt vội vàng nhận sai, các nô bộc khác đều không dám hé răng.

“Nói! Chuyện gì!” cặp mắt xéch của Lâm Tuyết Thiên hung hăng trừng lớn.

“Vừa rồi người của Phượng gia phái người đến thông báo Phượng Thiếu tông chủ đã đến.” Nha hoàn sợ hãi bẩm báo.

“Phải không?” Lâm Tuyết Thiên vừa nghe Phượng Hiên đến, trên mặt mừng rỡ như điên, còn hiện lên một chút thẹn thùng của thiếu nữ. Tiếp theo lại thêm một cái tát nữa đánh vào nha hoàn đáng thương, “Đồ đáng chết, chuyện quan trọng như vậy sao người không nói cho ta biết!”

“Nô tỳ vừa.” Nha hoàn còn chưa nói xong, liền im bật.

“Còn không mau giúp ta trang điểm lại, chúng ta đến chủ trạch (chỗ ở của gia chủ) !”. Nói xong, Lâm Tuyết Thiên liền quay về phòng ở hiện nay của mình để chuẩn bị, phải trang điểm lại thật đẹp, làm cho Phượng Hiên nhìn thấy nàng phải giật nảy mình, từ đó quý gối ở dưới váy của nàng như si, như say.

Từ phủ của đại trưởng lão đến phủ của chủ trạch trên thực tế không đến vài bước đường. Nhưng mà Lâm Tuyết Thiên này còn phải trang điểm mất một lúc lâu. Còn phải mang theo một đám người chậm rãi ngồi cỗ kiệu đi trước.

Trên mặt nàng ta lúc này toàn phần là phấn, trên người mặc ngọc vàng lấp lánh, hoa phục diễm lệ. Đối với dung mạo cùng trang phục của mình, nàng tương đối tự tin. Trên con đường ngắn ngủi này, ngồi ở trong kiệu trong đầu nàng nghĩ đến chuyện hôn sự. Nghe nói lần này là chuyện chung thân đại sự của Phượng Hiên và nàng. Làm cho nàng trong lòng mừng rỡ như điên, đã từng gặp qua Phượng Hiên vài lần, tâm hồn thiếu nữ của nàng ta quả thực giống như lời Phượng Thiếu Xuyên đoán: sớm dừng ở trên người Phượng Hiên. Hành động của Phượng Hiên không chút nào phản đối chuyện hôn nhân của hai người, làm cho nàng ta từ trước đến nay đều tự ỉnh là đúng, càng thêm tự tin cho rằng Phượng Hiên chỉ sợ cũng đã là sớm yêu mình rồi. Cho nên, mới vừa nghe đến hôn sự cùng mình, liền khẩn cấp quyết định ngày đính hôn.

Trên mặt của nàng ta là đắc ý, là thẹn thùng, là cuồng vọng. Nàng ta ảo tưởng đợi lát nữa sau khi Phượng Hiên nhìn thấy bộ dáng của mình, vọng tưởng hắn sẽ rất cao hứng, nàng ta còn nghĩ rằng Phượng Hiên sẽ ôn nhu với mình như thế nào. Nghi thức đính hôn này chấm dứt, bỏ qua khoảng cách về tuổi tác, không xảy ra vấn đề gì thì sáu tháng sau sẽ chính thức thành hôn. Đến lúc đó nàng chính là phu nhân của Thiếu tông chủ Phượng thị.

Cho đến lúc đấy, nhìn nàng từ từ dầy dổ muội muội Phượng Hiên như thế nào. Phượng Vũ năm nay hẳn là mới có tám tuổi đi. Hừ, không nên so với thiếu nữ xinh đẹp như mình, vài năm trước nó còn nhỏ như vậy mà đã có một bộ dáng mỹ nhân bại hoại, có thể che dấu đi hào quang của mình, nhìn thấy nó là đã tức giận. Đợi lúc nàng trở thành Thiếu tông chủ phu nhân, thì chuyện đầu tiên nàng cần làm chính là làm cho cái con a đầu kia trở thành câm điếc, dám không ngoan ngoãn nghe lời tấu tử (chị dâu) này. Sau đó tìm một cơ hội hủy đi dung mạo làm cho nàng chường mắt kia. Cuối cùng, không đến sáu năm nàng sẽ đem nó gả đi ra ngoài!

Trong lòng nàng đã tính toán thật tốt, lại không biết từ đầu tới đuôi đều là nàng ta tự mình đa tình. Chưa cần nói tới đính hôn hoặc là thành thân làm chủ mẫu Phượng gia, nàng ta ngay cả muốn bước chân vào chủ trạch còn chưa thể được.

Tuy nói nàng ta dẫn theo hai mươi tên thị vệ, mỗi người đều là hộ vệ của Lâm gia tông chủ mà Lâm Thành Huân cố ý an bài. Tuy rằng khí thế của nàng ta khinh người, làm cho quản gia Phượng Phúc ngăn cản không nổi sức mạnh của nàng ta. Nhưng khí thế của nàng ta, cùng người của nàng ta, toàn bộ đều không thể chống lại được quỷ linh tinh quái mà Phượng Hiên sớm đã đoán trước.

Vừa bước vào Thu viện, trong đầu Phượng Hiên đột nhiên vừa chuyển, nhớ tới thần sắc của lão quản gia Phượng Phúc, đoán chừng ông ta đã phái người thông báo cho phủ đại trưởng lão. Vì thế, hắn gấp cây quạt lại, quơ quơ, nói với Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch phía sau: “Đi, canh giữ ở cửa chính, ai cũng không cho tiến vào.”

Nhất thời, hai người hiểu được tiểu chủ nhân nhà mình không cho ai vào là chỉ người nào. Nhận lệnh, nhanh chóng trở lại cửa chính. Cũng đúng lúc hai người này trấn thủ, Lâm Tuyết Thiên kia cùng với hai mươi thị vệ lại hoàn toàn không phải đối thủ. Mặc cho Lâm Tuyết Thiên rống giận uy hiếp, hai người cũng không động, làm cho Lâm Tuyết Thiên kia chỉ có thể mang theo một bụng tức giận trở về.

Nàng ta muốn phá hủy Phượng Vũ, lại càng không cần phải nói. Từ việc Phượng Hiên tự mình dạy dỗ ra muội tử bảo bối, trong tương lai, đừng nói nàng ta động một sợi lông tơ, mà là hủy cả cơ nghiệp trăm năm vinh hoa phú quý của bộ tộc Lâm thị của nàng ta.

19. Chương 19: Đường Phố Phía Nam Ở Thái Đô

Edit: Tiểu Ngu Ngốc

Beta: ss gau5555

Không thể bước vào chủ trạch ở Phượng gia, Lâm Tuyết Thiên đành phải bỏ ngoan cố xuống, hờn hển mà đi. Nàng ta cho rằng chỉ do hai người Phượng Tiêu, Phượng Dịch tự tiện ngăn cản. Như vậy, nàng ta định bụng sau khi lên làm thiếu phu nhân của tông chủ Phượng thị thì trên danh sách muốn thu thập lại có thêm hai người.

Nhìn theo đám người cuộn cuộn mà đến, chật vật mà đi. Hai người Phượng Tiêu một thân màu đen tuy mặt không chút thay đổi nhưng trong lòng đang nói thầm: hộ vệ của Lâm gia tông chủ thân thủ bất phàm, hơn nữa có hơn mười người, theo lý thuyết hai người bọn họ hẳn là đánh nhau đến lao lực mới dừng. Nhưng mà hết sức kỳ quái, đám hộ vệ này giống như trúng tà, chiêu thức không được linh hoạt, thường xuyên bị ngã.

Hai người buồn bực nhìn nhau mang theo khó hiểu, chuẩn bị trở về Thu viện phục mệnh. Vừa xoay người muốn chạy, thì ngay người đứng ở chỗ này. Nguyên lai lúc này từ bên trên cây to rậm rạp gần cửa chính, một bóng trắng nhảy xuống, không phải người khác-chính là Phượng Hiên. Hai người Phượng Tiêu nhảy mắt hiểu rõ vừa rồi khẳng định là thiếu chủ ở một bên âm thầm tương trợ. Mà nhìn thấy sự xuất hiện của hắn (Phượng Hiên), toàn bộ người ở chỗ này trong đầu đều đã tràn ngập nghi vấn: Thiếu tông chủ đến lúc nào?

Lấy lại tinh thần, hai người Phượng Tiêu thấy Phượng Hiên chuẩn bị trở về Thu viện, vội vàng đi theo. Đi theo phía sau hắn, hai người phát hiện Phượng Hiên vừa đi vừa rung mình run rẩy ba cái, lo lắng thiếu chủ nhà mình bị làm sao, hai người vội vàng hỏi nhưng không thấy Phượng Hiên trả lời.

Sau một lúc lâu, đến cửa Thu viện, hai người chợt nghe thấy Phượng Hiên thấp giọng nói: “A, người đàn bà chanh chua giống như lão bà!” Lại rung mình.

A? Ở đâu ra lão bà? Thiếu chủ có vấn đề gì không? Đầu Phượng Dịch đầy dấu chấm hỏi, không khỏi nhìn về phía Phượng Tiêu, đang tự hỏi. Nhưng mà người ở bên cạnh Phượng Hiên lâu nhất kia- Phượng Tiêu

nhất thời bình tĩnh đại ngộ, chủ tử nhà mình không phải rùng mình, mà căn bản là bởi vì sau khi chính con người toàn vẹn kia, tâm tình cảm thấy vô cùng tốt, hẳn dám cam đoan hiện tại trên mặt thiếu chủ tuyệt đối là đắc ý cười giống như một con mèo trộm được miếng thịt.

Phượng Tiêu không tiếng động nói với Phượng Dịch: lão bà nhất định là chỉ Lâm Tuyết Thiển, thiếu chủ không chỉ không có việc gì, trên thực tế chính là tốt không thể tốt hơn rồi!

Nhìn thần ngữ của Phượng Tiêu, Phượng Dịch sửng sốt một chút, cảm thấy kỳ quái lại im lặng hỏi tiếp: Lâm Tuyết Thiển không phải chỉ hơn thiếu chủ hai tuổi sao? Không phải nói nàng ta chứ, chắc chắn thiếu chủ không khó chịu gì chứ?

Phượng Tiêu khẽ lắc đầu, đồng tình nhìn đại ca Phượng Dịch rõ ràng đang bị kích thích, đối với hắn khoa tay múa chân nói: đối với thiếu chủ, chỉ cần so với người lớn hơn, thì chính là già !

Phượng Dịch cảm thấy Phượng Tiêu nói không đúng, vừa định tiếp tục trao đổi, đã thấy Phượng Hiên ngừng lại, quay đầu nói: “Tiêu, thay ta chuẩn bị một bộ quần áo người hầu.”

“Dạ” Phượng Tiêu nhận mệnh mà đi. Nhưng trước khi đi, dương dương tự đắc nháy mắt với Phượng Dịch, ý tứ nói: nhìn đi, đệ đã nói thiếu chủ không có sao mà!

Phượng Dịch chợt cảm thấy không thể nói gì. Bởi vì vừa rồi lúc Phượng Hiên quay lại nói chuyện, biểu tình trên mặt chính mình đã nhìn nhất thanh nhị sở (rất rõ ràng), không chỉ có cười, nụ cười kia còn mang một chút giống như tên trộm, có cảm giác cười trộm.

Về phần Phượng Tiêu, vừa đi vừa nghĩ, may mắn tiểu thư không ở nơi này. Nếu không lại phải trình diễn một màn tiết mục trao đổi tình cảm huynh muội hoàn mỹ nhất.

“Thiếu chủ, ngài muốn lấy quần áo người hầu làm cái gì?” Không phải là mặc chứ? Phượng Dịch nhin không được hỏi ra.

“Sắc trời còn sớm, ta ra ngoài đi dạo.” Muội tử không ở bên người, điều này thật sự là rất nhàm chán, ra ngoài đi dạo một chút, nhìn xem có cái gì đặc biệt có thể làm lễ vật không. Bởi vì Vũ nhi ở nhà không có mình bên cạnh, rất đáng thương a! Phượng Hiên trong lòng tính toán như thế.

Sau đó, Phượng Hiên ra ngoài đi dạo dĩ nhiên không mang theo thị vệ. Phượng Dịch không kịp thích ứng, cố gắng muốn cùng đi, cuối cùng hẳn bị Phượng Tiêu cản lại. Bởi vì người từng trải-Phượng Tiêu nói cho hắn biết cho dù bọn họ đi theo, cũng sẽ bị thiếu chủ cho rút lại. Dù sao võ công của thiếu chủ là tập hợp bí truyền của hai đại gia tộc tông chủ tinh luyện mà thành. Bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ. Giống như chính hắn, trước đó cũng đã bị thiếu chủ cho rút vô số lần.

Cứ như vậy, Phượng Hiên mặc phục trang nô bộc, vui vẻ như mọi lần chuẩn bị đi ra cửa nhỏ.

Không có cái đuôi đi theo phía sau, Phượng Hiên tự do tự tại nhìn xung quanh. Không thể phát hiện ra cái gì đặc biệt để tặng uội tử bảo bối. Vì thế, hắn quyết định đi đến khu phố phía nam mà trước đây không bao giờ đi qua.

Đường phố phía nam là một trong những khu phố ở Thải Đô cực kỳ náo nhiệt. Nơi này hai bên cửa hàng san sát, chủ yếu là những người buôn bán ở trong nước, dùng vật phẩm trong nước là nhiều. Mà Phượng Hiên sở dĩ không tới nơi này là vì dọc theo khu phố phía nam kéo dài cho tới tận ngõ hẻm chính là tụ tập thanh lâu, sòng bạc

Phượng Hiên từ trước đến nay cho rằng người vào trong sòng bạc, cùng dạo kỹ viện không phải là người gì tốt, khinh thường nếu bước theo chân bọn họ đạp ở cùng một con phố nên hẳn tất nhiên đối với khu phố kia tránh thật xa.

Song, hôm nay hắn đột nhiên nhớ tới khu phố phía nam đấy. Sau đó luôn luôn có loại cảm giác ở nơi này có thể tìm được loại báu vật nào đó. Vì thế, hắn tâm huyết dâng trào ngoại lệ mà đi đến.

Phượng Hiên tỉ mỉ đi qua, đi lại ba lần, thu hoạch ít ỏi, cho nên không phải rất hài lòng. Thật là, đồ trong nước suy cho cùng cũng chỉ như thế mà thôi, sớm biết thế sẽ không đến đây! Phượng Hiên nghĩ như vậy, sau đó mua một túi hạt dẻ rang đường, quyết định vừa ăn vừa trở về.

Trên đường trở về, Phượng Hiên mắt sắc nhìn thấy phía trước mặt là thanh lâu nổi tiếng nhất Thái Đô—Tàng Kiều Các trước cửa đang tụ tập rất nhiều người.

Đã xảy ra chuyện gì? Phượng Hiên hai mắt nhú lại, trí nhớ vô cùng tốt. Hắn nhớ lúc trước đi qua ba lần, hẳn đều nhìn thấy trước cửa khu phố có một bé gái nhỏ khả năng lớn nhất chỉ có hai, ba tuổi. Ngồi ở chỗ kia, chẳng phải là chờ được mang vào Tàng Kiều Các sao? Tám phần là bị cha mẹ vứt bỏ, thật đáng thương! Nhưng không liên quan đến chuyện của hắn! Phượng Hiên cho là việc không liên quan đến mình, tâm tình dâng cao, quăng một hạt dẻ vào trong miệng, ăn a ăn, bước đi thẳng tắp.

Khi hắn sắp đi qua đám người, thì từ giữa truyền ra một thanh âm mềm mại tràn ngập phong trần của nữ tử: “Ai u, ta nói vị thiếu gia này, đứa trẻ này là do Tần mẹ ta nhìn thấy trước, tất nhiên phải theo ta về Tàng Kiều Các mới đúng.” Thanh âm người vừa nói chuyện là của Tần Kim Chi mà ma ở Tàng Kiều Các, bà vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy bé gái này ngồi tại nơi này, bộ dạng kia tuy nói không phải tuyệt sắc, nhưng bằng kinh nghiệm mấy năm nay của bà mà nói sau khi lớn lên cũng tuyệt đối có thể là mặt hàng mang đến cho bà từng bó ngân phiếu lớn! Lúc này bà rất muốn đem bé gái này lừa quay về Tàng Kiều Các.

“Hừ! Nói cho người biết, đây là thiếu gia nhà ta coi trọng trước, đương nhiên phải về thiếu gia nhà ta! Ta nói ma ma a, ta khuyên bà nên thức thời, trên đời này chỉ cần là nữ nhân thiếu gia nhà ta muốn thì không có gì không đến tay! Hơn nữa, bà có biết thiếu gia nhà ta là ai chẳng? Không cần nói đến Thái Đô này, mà ngay cả người trong kinh thành thấy thiếu gia nhà ta đều phải nhún nhường ba phần. Bà chỉ là một ma ma nhỏ của Tàng Kiều Các, thế nhưng cũng dám cùng thiếu gia nhà ta tranh giành người, ăn tìm gấu gan báo có phải hay không!?”

Nữ nhân? Kia rõ ràng chỉ là đứa nhỏ có hai, ba tuổi!? Rốt cuộc là từ đâu lại xuất hiện loại không bằng cầm thú như thế? Mọi người đều phải nhường nhịn ba phần? Hắn cũng muốn nhìn xem là ai lợi hại như vậy. Phượng Hiên nhướng mày, phương hướng dưới chân đột biến, đi tới chỗ đám người, ba...hai... một, hắn liền đi tới trước mặt.

Ánh mắt Phượng Hiên quét một vòng, phát hiện không có người quen biết. Hắn ước chừng cái người mặc một thân Hồng Y, vẻ mặt cười tà, càn lơ phát phơ kia chính là người rất giỏi “Thiếu gia nhà ta”.

Nếu không biết, như vậy không có để ý, hắn quyết định vẫn là về nhà, trước khi đi, lơ đãng hắn liếc qua nhân vật chính trong cuộc tranh đoạt này một cái. Chỉ thấy bé gái kia nhìn theo hai phe tranh tới tranh lui chịu đủ sợ hãi, hai mắt nó bối rối nhìn về phía mọi người, vừa mới đúng lúc chống lại tầm mắt của Phượng Hiên. Vì thế mắt to đối đôi mắt nhỏ, không nói gì.

Đứa bé trong hai mắt có nước mắt đảo quanh, mũi nhỏ nhỏ hiện hồng, ánh mắt đáng thương, ủy khuất sợ hãi nhìn Phượng Hiên. Sau đó dời đi tầm mắt, thân hình nhỏ nhỏ ở giữa hai phe cường thế có vẻ là hui quanh vô tội. Như vậy mà nó lại làm cho người ta cảm giác cố nén chịu đựng không khóc. Lúc này, trong lòng Phượng Hiên như bị sét đánh, ba hồn sáu phách đều nhẹ nhàng đi ra ngoài, thẳng ở nơi nào đang trầm trồ khen ngợi thương tiếc! Thật đáng yêu! Thật nhu thuận! Một người “Ba tốt” làm cho Phượng Hiên chuẩn bị đi nhưng hai chân thế nào cũng không chịu dời đi. Không chỉ có như thế, trong đầu Phượng Hiên còn bắt đầu trình diễn cảnh bé gái nếu bị đưa vào Tàng Kiều Các hoặc là đưa cho vị “Thiếu gia nhà ta” kia thử nghiệm các loại thê thảm của cuộc sống. Lúc này “người nào đó” ngàn năm khó gặp một lần quần nhân sự chỉ tâm (chỗ môn vào việc của người khác)

Vì thế, ở đây có ít người sắp không may, mà bé gái làm cho Phượng Hiên thay đổi chủ ý kia không phải người khác chính là tiểu Cốc Nhược Vũ mấy canh giờ trước bị bác ruột cùng với biểu tỷ âm thầm kế hoạch “ngày mai vứt bỏ”. Sau khi quyết định không lâu liền phát hiện hôm nay có một cơ hội tuyệt vời nên bị vứt bỏ lập tức.

20. Chương 20: Anh Hùng Cứu Tiểu Mỹ Nhân

Edit: Tiểu Ngưu Ngốc

Beta: ss gau5555

Ngay khi tay chân ở thanh lâu cùng với nhóm người hầu vị thiếu gia kia giằng co, thì vị thiếu gia ăn mặc quần áo hồng y tiến lên từng bước chuẩn bị túm bé gái đến bên cạnh mình, cùng lúc đó Tần Kim Chi cũng phản xạ đưa tay kéo lại, sau đó hai người đồng thời sửng sốt, đầu đầy dấu chấm hỏi: a, người đâu?

Giữa hàng ngũ hai bên là trống không, đứa trẻ bỗng nhiên không thấy. Nhất thời, một đám người xuống ngựa xới đất bắt đầu giúp chủ tử tìm người. Nhưng chỉ trong chốc lát, mọi người theo tầm mắt của đám người xem náo nhiệt mà phát hiện ra đứa bé lại không biết từ khi nào đã thoát ra khỏi đám người, ngồi xuống trên thềm đá phổ đối diện. Ở trước mặt nó, đứa lưng về phía mọi người là một người hầu thiếu niên. Nguyên lai là trong lòng Phượng Hiên đã ra một quyết định, lúc này thừa dịp người hai phe đang chú ý ở trên người đối phương, nhanh chóng đưa tay ra chụp tới, ôm đứa bé vào trong lòng mình, xoay người lại cố ra khỏi đám người, mà chỉ có những người xem náo nhiệt bên cạnh hần mới chú ý tới hần thôi.

“Này! Người thật to gan, cũng dám bắt đi người mà thiếu gia nhà ta nhìn trúng!” bắt luận chuyện gì xảy ra, lớn tiếng dọa người hung tợn mà hỏi! Gia phó Giáp rống giận lên tiếng.

A, Hần cái gì cũng có, gan lớn là một trong số đó, một người không biết từ nơi nào xuất hiện “Thiếu gia nhà ta” đã muốn dọa hần. Hừ, chê cười! Phượng Hiên vừa nghĩ một bên vừa nhẹ giọng dỗ đứa nhỏ: “Ngoan, không có việc gì nha!” Mắt diếc, tai ngơ từ trước đến nay là cảnh giới cao nhất mà hần có khả năng làm tức chết người. Không để ý tới người sau lưng, Phượng Hiên lấy khăn tay ra lau nước mắt sắp chảy ra của bé, nhẹ giọng dụ dỗ, trên mặt là nét cười nhu hòa, cố gắng dụ đi tâm linh nhỏ bé yếu ớt của đứa nhỏ đang bị kinh sợ.

“Ô. . . . Di di, Nhã tỷ tỷ, ô ô. . . .Nương... nương, phụ thân. . . .” Có thể là Phượng Hiên rất xinh đẹp, hòa ái dễ gần, rồi nhẹ giọng nói với nó, nên tâm tình đã được dịu đi của tiểu Cốc Nhược Vũ nhất thời nói không nên lời khóc lên. Muốn đi tìm cái kia nên kêu nó ở chỗ này chờ, rốt cuộc cũng không thấy bóng dáng của Mai Phương cùng Tề Hiểu Nhã. Càng bởi vì sợ hãi cho nên cảm thấy ủy khuất mà muốn tìm phụ thân cùng với nương của mình.

A, hần không chịu được, thanh âm của tiểu oa nhi này non mềm ngọt ngào như vậy, đến bộ dạng khóc cũng làm cho người ta đau lòng. Trong lòng Phượng Hiên kêu to, nhện không được ngậy ngốc nhìn tiểu Cốc Nhược Vũ cười. Tiếp theo, tiếp tục cầm khăn tay lau nước mắt trên gương mặt đỏ hồng của tiểu oa nhi, thuận tiện để cho nó xì mũi.

Thấy Phượng Hiên không có phản ứng, gia phó Giáp đang muốn rống lên lại thấy thiếu gia kia nói chuyện: “Ngu ngốc muốn chết! Dong dài cùng hần làm gì, còn không mau đoạt lấy người cho ta!”

“Dạ!” Vội vàng lên tiếng trả lời, gia phó Giáp lập tức xông lên trước vài bước động thủ.

Mắt thấy hần cuộn ống tay áo lên để chuẩn bị trừng trị Phượng Hiên, nhưng Phượng Hiên cũng không nhanh không chậm thu khăn tay lại. Sau đó, đem túi hạt dẻ cầm trong tay đặt vào trong lòng tiểu Cốc Nhược Vũ, để nó ôm thật tốt. Sau đó từ giữa lấy ra một viên, bóc vỏ, sau đó quăng, cuối cùng đưa tới bên miệng tiểu Cốc Nhược Vũ dỗ nó ăn.

Tiểu oa nhi không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, dù sao đại ca trước mắt này dứt nó ăn ngon, nó cứ tự nhiên mà vươn đầu lưỡi ra nuốt nó xuống như vậy, uhm, ngọt, nó thích, sau đó há mồm, thuận theo để cho Phượng Hiên dứt vào miệng. Nó giống như con mèo nhỏ, động tác vui đùa làm cho ở nơi nào đó của Phượng Hiên vui sướng. Về phần vị gia phó Giáp ở phía sau lưng hần giương nanh múa vuốt kia “không cần thận” bị người nào đó “ám khí” vào huyết vị một chút, không thể động đậy.

Không nghĩ tới gia phó Giáp tiến lên rốt cuộc lại không nhúc nhích được, một đám người đều sửng sốt. Trước khi thần trí trở về, thì vị thiếu gia kia đã giận dữ hét lớn: “Các người đều ngăn người làm cái gì! ? Còn không mau cùng tiến lên cho ta!”

“Dạ, thiếu gia!” thanh âm đồng loạt vang lên, một đám người chuẩn bị đi đối phó với Phượng Hiên đoạt tiểu oa nhi.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối Phượng Hiên như là có mắt sau lưng không hề xoay người, không phải dùng hạt dẻ xác định huyết vị của bọn họ, mà chính là ngẫu nhiên vươn cây quạt trong tay, dùng khéo léo hoá giải

động tác của đám người.

Thấy gần mười người bên ta cũng chưa động được một phần của nô bộc kia, vị thiếu gia Hồng Y tức giận đến giậm chân, quay đầu đối với hai gã hộ vệ ở bên trái bên phải của mình, thủy chung không nhúc nhích quát : “Hai người các ngươi còn đứng ở trong này làm cái gì! Không phát hiện bọn họ cần hỗ trợ sao? Còn không giúp ta bắt cái tên kiêu ngạo kia lại đây! Cũng không đến hỏi bọn thiếu gia là ai mà dám đối nghịch cùng với bọn thiếu gia. Ta muốn phạt hắn thật nặng, cho hắn biết kết cục đám đắc tội với bọn thiếu gia là cái gì!”

Kiều ngạo? Vị thiếu gia ngu ngốc này là từ đâu xuất hiện? A, hắn (Phượng Hiên) còn chưa bao giờ biết bên trong Thái Đô cũng có người so với mình có tư cách để hung hăng!

“Thiếu gia, tông chủ không phải vì loại sự tình này mà cho chúng ta bảo vệ ở bên người thiếu gia!” Người nói chuyện giữ căng mặt, ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Người, người nói cái gì!” Thủ hạ lại dám cự tuyệt, thiếu gia hồng y không nhịn được, dưới sự giận dữ đánh cho người nọ một cái bạt tai.

Người nọ mặt vẫn không chút thay đổi, nói tiếp: “Thiếu gia, xin người nhớ kỹ nơi này là lãnh địa của bộ tộc Phượng thị, tông chủ lúc trước đặc biệt dặn không nên ở chỗ này gây chuyện. Xin người chớ quên, mục đích của hành trình lần này chủ yếu là vì việc hôn sự của đại tiểu thư nếu như bởi vì đoạt nữ nhân . . . ” Con mắt còn không dám tập trung trên người tiểu oa nhi, trên mặt người nói chuyện hiện lên một tia chịu không nổi “Đoạt nữ nhân mà đập phá đám hỏi của Lâm thị chúng ta cùng Phượng thị, người phải giải thích như thế nào với tông chủ cùng với bốn vị trưởng lão?” Ý ở ngoài lời, tại đây là lãnh địa của Phượng thị, tùy thời đều có thể gặp người của tộc Phượng thị, mà tiểu bộc thân thủ bất phàm chỉ sợ lai lịch không đơn giản như vậy, không chừng là thuộc người của tộc Phượng thị, ít chọc mới tốt!

“Lâm Lợi Duy! người thật to gan, cũng dám thuyết giáo với ta! Người cho rằng người là thủ lĩnh hộ vệ, có gia gia ta là chỗ dựa có thể làm can vô lễ như thế sao? Còn không mau động thủ cho ta, người có phải đã quên vị trí tông chủ của Lâm thị này sớm muộn cũng là của ta hay không, người sẽ không sợ Lâm Tuyết Nham này sau khi lên làm tông chủ sẽ giết người sao!” Nguyên lai, vị thiếu gia hồng y này không phải ai khác, đúng là trưởng tử Lâm thị Tông gia Lâm Tuyết Nham, đại ca của Lâm Tuyết Thiển. Lâm Tuyết Nham này chính là thường xuyên với Phượng Thiếu Xuyên cùng nhau dạo thanh lâu, uống rượu có kỹ nữ hầu hạ, nổi danh bên ngoài là trẻ hư. Hắn trời sanh tính háo sắc, đối với nữ nhân là ai đến cũng không cự tuyệt, thường xuyên cưỡng hiếp dân nữ, làm nhục không ít nữ tử. Lần này, đi theo muội muội tiến đến Phượng Châu hắn đã nhần nhẹn mấy ngày, rốt cục nhẹn không được chạy tới Tàng Kiều Các nổi danh ở nơi đây dạo chơi, đã nhìn thấy tiểu Cốc Nhược Vũ, đột nhiên bắt đầu sinh ý niệm mới trong đầu, đem đứa nhỏ này trở về nuôi, đợi nó sau khi lớn lên, hắn có thể muốn làm gì thì làm .

Trên phía kia nội chiến náo loạn, ở bên này đã sớm thu xếp xong. Phượng Hiên một bên nghe đối phương nói chuyện với nhau để giải trí, một bên dứt cho tiểu oa nhi ăn. Lỡ tai Phượng Hiên sau khi nghe thấy mấy từ mấu chốt trong đối thoại của đối phương, động tác trong tay dừng một chút. Từ từ hắn vừa rồi có phải nghe được “Lâm thị”, ” việc hôn sự Đại tiểu thư “, còn có mấy từ “Lâm Tuyết Nham” hay không? A, hoá ra lại là Lâm gia-Lâm Tuyết Nham! Phượng Hiên mắt nhú lại, đem hạt dẻ cầm trong tay dứt vào miệng tiểu Cốc Nhược Vũ, nói với nó: “Ngoan, trước tiên tự mình ăn, đại ca ca lập tức quay lại!”

Tiểu Cốc Nhược Vũ nhu thuận gật đầu, trong lòng không rõ làm sao vậy, chẳng qua là cảm thấy nụ cười của đại ca trước mắt nguyên bản sáng lạn lúc này lại càng thêm chói mắt, hơn nữa còn lộ ra hai hàng răng trắng mà chính tề. Nhưng cảm giác này lại như là con hổ gặp con mèo, nhìn thấy máu tươi chuẩn bị được hưởng thì có phần âm trầm u ám.

21. Chương 21: Trẻ Hư Bị Đau

Edit: Tiểu Ngưu Ngốc

Beta: ss gau5555

Phượng Hiên trước tiên đem cái mảnh thù gia huy Phượng gia trên trang phục của người hầu xé xuống, để vào trong tay áo, lập tức tay phải “Xoát” một tiếng mở cây quạt ra. Nguyên bản đang ngồi chồm hổm hẳn liền đứng dậy, cây quạt trong tay che khuất mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to sáng ngời.

Nhìn Phượng Hiên trong lòng mọi người buồn bực: hẳn chỉ là một gã người hầu, mà trong tay lại có một cây quạt trang nhã như vậy? Nhưng trên cây quạt này một chữ cũng không có, một bức họa cũng không có, hết sức bình thường, khiến ọi người cho rằng khả năng gã người hầu này là bất chúc chủ tử nhà hắn mới dùng cây quạt. Kỳ thật cái quạt này là cái quạt Phượng hiên dùng cho xứng với bộ quần áo người hầu, phía trên không có một ký hiệu gì của hắn một mảnh trống không, thuận tiện khi hắn gặp người quen dùng để che mặt. Hắc hắc, dùng cực kỳ tốt!

Xoay người, Phượng hiên đầu tiên là nhìn mấy người Lâm Tuyết Nham liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia thị huyết. Tiếp theo dưới chân của hắn khẽ động, thân hình nhoáng lên một cái, mà trước mắt mọi người chỉ là một bông hoa, sau đó liền tiếp những tiếng kêu thảm thiết liền vang lên.

Chỉ thấy phía trước đều bị Phượng Hiên điểm huyết, toàn bộ nhóm gia phó không thể động dậy bị ném đến một bên, từng cái, từng cái rơi xuống, giống như xếp La Hán ngã thành một đoàn.

Thấy thế, Lâm Lợi Duy lập tức cảnh giác, vội vàng kéo Lâm Tuyết Nham ra phía sau, cùng với một gã thị vệ khác chuẩn bị ứng phó với ý đồ không tốt của Phượng hiên. Hắn sớm nhìn ra công phu của Phượng Hiên không thấp, nhưng không nghĩ tới trình độ võ công của Phượng Hiên lại cao đến vậy, vèn vèn chỉ dùng một bàn tay có thể làm ình luống cuống tay chân.

Ngay khi bọn họ vừa bày ra tư thế thì Phượng Hiên đã đến trước mặt bọn họ, hắn tay phải dùng quạt che mặt, tay trái “Xoát, xoát, xoát” chính là ba chiêu sắc bén bổ về phía Lâm Lợi Duy, buộc hắn lui ra phía sau, tiếp theo lại dùng ba chiêu hướng đến tên còn lại.

Nội lực thật thâm hậu! Lâm Lợi Duy trong lòng cả kinh, nhưng dù sao hắn cũng là thủ lĩnh hộ vệ của tông chủ Lâm thị, theo kinh nghiệm phong phú, hắn dần dần ổn định lại, bình tĩnh ứng đối. Hơn nữa dựa theo các chiêu thức võ công của Phượng Hiên thì có thể đoán hẳn không phải là người hầu trong nhà những người mà mình biết.

Mười chiêu, hai mươi chiêu, ba mươi chiêu, theo số chiêu tích lũy, Lâm Lợi Duy phát hiện tốc độ Phượng Hiên sử dụng chiêu từ chậm sang nhanh chóng, chiêu thức nhanh mà gọn gàng. Hơn nữa trước mắt mình lại dần dần có vài bóng dáng Phượng Hiên sáng ngời, nhất thời làm cho Lâm Lợi Duy nhớ lại trước kia. Hồi dựng nước bên người Tổ hoàng trái có rừng giúp, phải có sông đỡ, đó là có bốn người: Cung, Phượng, Lam, Bích bên người, võ công phân biệt lấy Cung gia “Mạnh mẽ – Linh hoạt”, Phượng gia “Phiêu dật”, Lam gia “Tàn nhẫn”, Bích gia “Trầm ổn” nghe đồn khắp thiên hạ. Cung gia sở dĩ võ công cầm đầu là vì Cung gia tốc độ ra chiêu vĩnh viễn so với người khác mau gấp đôi, hẳn chẳng lẽ là người Cung gia?

Sợ bị người khác nhận ra thân phận của mình, Phượng Hiên sử dụng toàn bộ chiêu thức của tông chủ Cung thị mới có thể có, tuyệt học đã lâu không có hậu thế vì thế Lâm Lợi Duy có điều hoài nghi, bởi vì hắn đã từng thấy qua chiêu thức của Cung gia. Hơn nữa, Phượng Hiên tuy rằng tuổi không lớn, nhưng ngay từ nhỏ đã đặc biệt được Cung Thượng Hi dạy, vô luận võ công hay nội lực sớm được xếp vào hàng cao thủ đương thời. Bởi vậy, Phượng Hiên cũng không cho hắn ít nhiều cơ hội tìm tòi nghiên cứu lai lịch võ công của mình. Sau khi cố ý thử công lực thủ lĩnh hộ vệ của Lâm thị hẳn rất cục cựa cũng chơi đã, bộ pháp dưới chân bỗng nhiên biến đổi, xuất ra chiêu độc nhất thiên hạ của Cung gia “Mê Thiên Ảnh bước”, nhanh như sét đánh, giống như biến mất trước mặt hai người Lâm Lợi Duy, rồi xuất hiện ở trước mặt Lâm Tuyết Nham.

Thình lình xảy ra biến hóa làm cho Lâm Tuyết Nham ngã ra sau, sợ tới mức kêu lên: “Người, người muốn làm gì!? Lâm Lợi Duy! Còn không mau . . .”

Phượng Hiên phía sau cây quạt đang cười vui thích, chán ghét nhìn Lâm Tuyết Nham, cuộc đời hắn chỉ biết sống phóng túng, nửa điểm võ công cũng không có, hắn đánh ra, chỉ nghe một tiếng “răng rắc” thanh thúy vang lên, tiếng kêu thảm thiết như tiếng giết heo lập tức truyền khắp cả con đường. Lâm Tuyết Nham rõ ràng đã bị đánh gãy chân, ngã xuống giữa đám người hầu mới bò lên không bao lâu.

Đợi Lâm Lợi Duy vì cứu Lâm Tuyết Nham đuổi tới thì thân hình Phượng Hiên đã nhanh như ảo ảnh, làm cho người ta nhìn không rõ phương hướng bóng dáng người trước mặt. Trở lại bên cạnh tiểu Cốc Nhược Vũ,

tay trái bẻ nó đang mở to ánh mắt tròn tròn, cùng với cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Thiếu gia nhà mình bị thương, tất cả mọi người đi theo cũng chạy không thoát khỏi trường phạt, mọi người bối rối vội vàng kêu lên.

“Mau nâng thiếu gia trở về, đi tìm đại phu !” Lâm Lợi Duy xem như trầm ổn, thu hồi chiêu thức, thật sâu nhìn Phượng Hiên một cái, bước nhanh đến bên người Lâm Tuyết Nham chỉ huy nói.

Bốn vị gia phó thật cẩn thận dùng sức nâng Lâm Tuyết Nham đang ra sức rên rỉ. Những người khác đi theo chuẩn bị. Nhưng mà trong lòng Lâm Tuyết Nham lửa giận ngút trời, ý bảo mọi người không cần chắn tầm mắt của hắn. Trước khi đi hắn giống như toàn bộ người bị đau biến thành trẻ hư vậy, hung tợn trừng mắt nhìn Phượng Hiên, đứng xuống quát: “Người chờ đó cho ta, hãy đợi đấy! Ta nhất định phải để cho người biết sự lợi hại của Lâm thiếu gia ta ! Dám động thủ đối với trưởng tử của Tông gia Lâm thị là ta đây, người nhất định phải chết!” Kiểm chế nói cho hết lời, hắn lại tiếp tục kêu rên.

Lâm Tuyết Nham đứng thẳng để đi dạo phố, lại được người ta nâng quay về, đoàn người chật vật mà đi. Về phần Phượng Hiên sau cây quạt, nghe thấy lời hắn nói trước khi đi..., tiểu ác ma trong lòng lúc ấy lập tức cười thoải mái, thầm nghĩ: đánh chính là Lâm gia nhà người, người khác hắn (Phượng Hiên) mới lười động thủ! Qua nhiều năm như vậy cuối cùng ngày hôm nay mới ra một chút ác khí đã chong chát bao lâu trong lòng! Bản thân coi như thủ hạ lưu tình không thiên hắn, chân cũng chỉ là cắt đứt, nuôi chút thời gian là có thể khôi phục lại mà thôi. Nếu còn không phải thời điểm, sợ tiếng xấu lan xa, chính mình chưa bao giờ thấy qua Lâm Tuyết Nham thế mà đối với mình còn nói ngoan độc như vậy, hừ!

Tầm mắt Phượng Hiên đi theo đoàn người Lâm Tuyết Nham dời về phía Tần Kim Chi, trong đôi mắt to lộ ra ý uy hiếp, nường mày, trầm giọng nói: “Người cũng muốn đưa bé này?”

Dáng người cao ngất kia, vô hình tản mát ra hơi thở tôn quý không hợp với bộ quần áo, điều này làm cho người nhận thức được. Tần Kim Chi ban đầu chậm đợi ở một bên, muốn từ trong lúc hai phe đánh nhau đắc lợi đoạt tiểu oa nhi, bây giờ đành từ bỏ. Bà bĩu môi, thất vọng giống như con rắn uốn éo, nắm khăn tơ lụa trong tay ngăn các thủ hạ trong Tầng Kiềm Các đang muốn ra tay: “Thật là, đi trở về!”

Náo nhiệt không được nhìn, đám người lộn xộn này cũng tự tản đi, khu phố khôi phục bình thường. Phượng Hiên cười cười, cây quạt trong tay hợp lại, sau đó vui vẻ nhìn về phía bé gái trong lòng

“Đại ca ca thật là lợi hại! Đánh cho người xấu chạy đi!” tiểu Cốc Nhược Vũ vẻ mặt sùng bái, thành tâm nói.

Ca ngơ ngoài ý muốn này làm cho “người nào đó” trong lòng cực kỳ hưởng thụ, đắc ý bò đầy trên mặt không chút nào khiêm tốn trả lời: “Đó là đương nhiên, chỗ lợi hại của đại ca ca còn rất nhiều! Người về sau sẽ biết!” Hắc hắc, hắn (Phượng Hiên) cái gì cũng được, nhất là các loại phương thức chinh người, đây tuyệt đối là cái gì cần có đều có.

“Chúng ta đi thôi, cùng đại ca ca đi về nhà!” Khó tìm được một tiểu hài tử có thể thuận mắt giống như muối tử bảo bối của mình. Hơn nữa, Phượng Hiên cho rằng tiểu oa nhi này bị cha mẹ nó vứt bỏ. Bởi vậy, kết luận là rõ ràng – mang về nhà, hắn nuôi!

Vừa nghe lời này tiểu Cốc Nhược Vũ sắc mặt sợ hãi, bắt đầu giãy dụa, muốn từ trong lòng Phượng Hiên nhảy xuống, đào tẩu.

Nhìn động tác đứa bé trong lòng, Phượng Hiên “uh hừ” dừng lại, ôm chặt nó, sau đó hỏi: “ Người muốn làm gì?”

“Đi đi bảo Nhược Vũ ở chỗ này chờ. Nhược Vũ phải ở chỗ này chờ đi đi, Nhã tỷ tỷ, phụ thân, nương sẽ đến đón Nhược Vũ, nếu Nhược Vũ rời đi, bọn họ sẽ không tìm được Nhược Vũ.” Giây không được, hai mắt tiểu oa nhi nhanh chóng tích tụ nước mắt, khóc nức nở ra. Mặc dù mới ba tuổi, nhưng nó vô cùng nhớ rõ mẫu thân của mình. Bởi vì lúc trước có kinh nghiệm đã làm mất nó mà dẫn đi dẫn lại nhiều lần, tuyệt đối không thể đi cùng người không biết.

Tiểu oa nhi tuổi tác không lớn, nhưng nói cũng rất rõ ràng. Song, nó trái một tiếng “Nhược Vũ”, phải một tiếng “Nhược Vũ”, làm cho Phượng Hiên trên trán rắc đầy hắc tuyến hiem thấy.

Cái gì Nhược Ngữ, Nhược Ngữ ? Là tên sao? Đợi chút! Rất quen thuộc! Trí nhớ vô cùng tốt của Phượng Hiên bỗng nhiên nhớ lại bóng dáng bé con bảo bối năm đó mất đi tên cũng phát âm giống như vậy.

“Người tên là gì?” hai con mắt Phượng Hiên lóe sáng nhìn vào tiểu Cốc Nhược Vũ trong lòng.

“Cốc Nhược Vũ.” Đã ngừng khóc, tiểu oa nhi mắt to tròn tròn nhìn lại.

“Vậy là người không phải có một cái khoá vàng nhỏ a?” Phượng Hiên vẽ mặt chờ đợi để sát vào trong lòng bé con, hồi han thật cẩn thận.

Tiểu oa nhi nháy mắt mấy cái, không rõ vị đại ca ca kia muốn làm cái gì, nhưng trời sanh tính thành thật, hỏi thì trả lời, nó lập tức lấy ra cái khoá vàng dưới cổ chân mình, vừa nâng lên cho Phượng Hiên xem, vừa gật đầu trả lời nói: “Vâng, này.”

Phượng Hiên cầm khoá vàng trong tay, nhìn kỹ, lúc này chính là tâm hoa nở phóng. Ha ha, cảm giác của hần quả nhiên đúng vậy, hôm nay xác thực có thể ở nơi này đào được báu vật.

Nguyên lai, khoá vàng nhỏ trên người tiểu Cốc Nhược Vũ chính là năm đó Phượng Hiên đưa cho nó. Bởi vì phu nhân quản gia cho rằng khoá vàng này tám phần là thiếu tông chủ đưa. Vì thế, trước khi bọn Mai Bình đi, bà một lần nữa cương quyết bắt Mai Bình phải để cho Tiểu Vũ đeo. Mà nhìn bà nghiêm túc dặn dò như vậy, tuy rằng không biết lai lịch cái khoá vàng này như thế nào, nhưng Mai Bình vẫn dựa theo lời phu nhân quản gia làm.

Về phần Phượng Hiên liếc mắt một cái có thể nhận ra là đồ mình đưa. Bởi vì, mỗi vật phẩm mà cửa hàng vàng bạc bán đi đều có kí hiệu riêng. Hơn nữa Phượng Hiên có một thói quen, tặng người ta gì đó thì rất hoan hỉ khắc lên tên của mình. Lúc hần mua khoá vàng, đã tìm người khắc hai chữ “Hiên tặng” ở nơi mà người ta không dễ dàng nhìn thấy.

Vì thế, ngay tại trên đường cái, mọi người đi lại nhìn thấy một vị thiếu niên tuyệt mỹ ôm trong lòng tiểu oa nhi thanh tú. Trên mặt của hần ngăn không được nụ cười ngu xuẩn cực kỳ tổn hại hình tượng. Hần rất vui vẻ, đứa nhỏ bảo bối năm đó đã lớn như vậy rồi, mà hần lại gặp lại nó! Trong lòng của hần bởi vì không thấy bóng dáng cha mẹ tiểu oa nhi, bỏ lại bảo bối tiểu oa nhi một mình ở bên ngoài, làm cho đứa nhỏ đáng yêu này thiếu chút nữa đã lâm vào hố lửa nên cho rằng cha mẹ Cốc Nhược Vũ không cần nó. Vì thế, lúc này đây hần lại tự tiện quy tội cho cha mẹ tiểu Cốc Nhược Vũ, lại quyết định suy nghĩ để mình mang tiểu oa nhi về nuôi. Hơn nữa, nói kiểu gì hần cũng sẽ không buông tay!

22. Chương 22: Mang Oa Nhi Về Nhà

Edit: Tiểu Ngưu Ngốc

Beta: ss gau5555

Hai con mắt trắng đen rõ ràng chuyển động nhanh như chớp, Phượng Hiên cười có chút giống như kẻ trộm. Trong đầu bắt đầu bầy quạo, tám rẽ mà chuẩn bị mang tiểu oa nhi trong lòng về nhà.

Lấy khoá vàng từ trong tay Phượng Hiên cầm lại, tiểu Cốc Nhược Vũ một lần nữa mang nó vào, đem nó nhét về trong cổ áo, sau đó lại bắt đầu giãy dụa muốn xuống dưới.

Phượng Hiên nhìn nó, trừng mắt nhìn, điều thứ nhất của quy tắc gạt người: nhất định phải thân thiết, thân thiết, tiếp tục thân thiết, làm ục tiêu bị bắt cóc buông lỏng cảnh giác, trăm triệu lần không nghĩ là bị ép buộc. Đương nhiên, điều cảnh giới cao nhất này chính là để mục tiêu có ý nghĩ thành người một nhà.

Lúc này, Phượng Hiên thuận theo tâm ý của tiểu Cốc Nhược Vũ đưa nó đứng xuống. Chỉ thấy thiên hạ nho nhỏ vừa đứng tốt, liền duỗi thẳng cánh tay, ngửa đầu, muốn đem túi hạt dẻ trong tay kia vốn là của Phượng Hiên đưa cho nó trả lại cho hần.

Phượng Hiên nhận lại hạt dẻ, tiểu Cốc Nhược Vũ liền lập tức chạy đến phố đối diện. Nó trở lại nơi ban đầu cùng Mai Phương tách ra, lại nhu thuận ngồi xuống, thành thành thật thật dựa theo lời mẫu thuẫn từng dạy, một khi bị lạc người nhà, nhất định phải ở nguyên tại chỗ chờ, để cho bọn họ tìm được nó. Nó đi qua, Phượng Hiên cũng đi theo phía sau nó, cuối cùng ngồi xuống bên người nó.

“Đại ca ca, huynh vì sao cũng ngồi ở chỗ này? Cũng chờ người nhà hả?” Phát hiện đại ca ca cũng theo lại đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Cốc Nhược Vũ tràn đầy nghi vấn, ngửa đầu nhìn Phượng Hiên ngồi xuống còn cao hơn so với nó.

“Bé con, ta là Hiên ca ca a!” Người nào đó bắt đầu thiết lập quan hệ.

“A? Hiên ca ca? Bé con?” Tiểu oa nhi ánh mắt mở to tròn tròn, không rõ nhìn Phượng Hiên.

“Bé con, muội không nhớ rõ rồi, trước kia Hiên ca ca đều gọi muội như vậy”. Nhưng thật ra là bởi vì không biết tên, cho nên tự mình chọn lấy cách gọi thuận tiện nhất mà thôi. “Muội khi đó mới có một chút như vậy a ” Phượng Hiên cầm gối to trong tay đặt ở trên đùi, sau đó hai tay phồng chùng một khoảng cách không lớn “Hiên ca ca ta có chăm sóc muội một đoạn thời gian, cái khoá vàng kia chính là ta tặng uội!” Phượng Hiên tươi cười giống như được tắm gió xuân.

“A.” Hiển nhiên không tin, thành thật thì thành thật, nhưng sẽ không dễ dàng tin tưởng theo người xa lạ, tiểu oa nhi vẻ mặt hoài nghi.

“Cha muội Cốc Lương Thừa cùng mẹ muội Mai Bình khi đó đều ở Thái Đô, còn ở nhà của ta một thời gian, đó cũng chính là lúc Hiên ca ca ta nhận thức bé con muội.” Không ngừng cố gắng, may mắn hấn đúng lúc nhớ tới năm đó quần gia Phượng Phúc có nói qua tên cha mẹ đứa trẻ này.

“Đại ca ca, huynh quen biết cha mẹ muội?” Nghe thấy mình không hề đề cập qua tên cha mẹ, nhất thời, tiểu oa nhi buông xuống phân nửa cảnh giác, bắt đầu nổi lên tin tưởng với đại ca ca trước mắt.

“Đương nhiên biết! Hơn nữa ta và cha mẹ muội còn rất quen thuộc đấy!” Phượng Hiên vẽ mặt thành khăn, để chứng thực lời nói của mình có độ tin cậy, hấn còn cố ý gật đầu, thổi phồng một số chuyện..., lần đầu tiên bị người ta giáo huấn mà chỉ gập mặt một lần.

“A.” Không chút tâm cơ nào tiểu oa nhi nháy mắt đã coi Phượng Hiên quy thành loại người quen, gương mặt nho nhỏ giờ lên thân thiết với khuôn mặt tươi cười. Đồng thời nó còn xê dịch lại gần bên người Phượng Hiên, ngồi gần chỗ hấn.

“Ngoan, về sau gọi ta Hiên ca ca là tốt rồi!” Nhìn hấn một cái, là người hòa ái dễ gần cỡ nào a! bé là người đầu tiên được mình cho phép gọi tên của mình như vậy.

“Hiên ca ca!” Tiểu oa nhi ngọt ngào thanh thúy gọi, Phượng Hiên vui vẻ không thôi, ha ha, tiểu hài tử thực ngoan! Đáng yêu nhu thuận giống như bảo bối Vũ nhi.

“Bé con Di di đâu?” Luôn nghe thấy đứa nhỏ nói phải chờ Di di, rốt cuộc sao lại thế này?

“Di di rủ Nhã tỷ tỷ cùng Nhược Vũ đi ra ngoài chơi, di di cùng Nhã tỷ tỷ có việc, cho nên di di bảo Nhược Vũ ở chỗ này chờ.”

“” Chuyện này Căn bản chính xác là kiếm cớ vứt bỏ đi? Nào có ai đem đứa nhỏ nhỏ như vậy một mình đặt tới trước cửa thanh lâu rồi đi? Phượng Hiên hoài nghi nghiêm trọng mục đích của vị di di kia “Vậy phụ thân cùng nương của bé con đâu?”

“Cữu gia gia bay lên trời rồi, phụ thân cùng nương phải giúp ông.”

“” Bay lên trời? Căn bản chính là đã chết đi! ? Người chết so với đứa trẻ con đáng yêu này có quan trọng hơn không? Thật là, không hiểu làm cha mẹ kiểu gì! trong lòng Phượng Hiên đối với hai người Cốc Lương Thừa phê phán một chút, sau đó lấy hạt dẻ ra, bóc vỏ, đút cho tiểu oa nhi, cố gắng tiêu trừ cảm giác xa lạ của tiểu Cốc Nhược Vũ đối với hấn.

Phượng Hiên giúp tiểu Cốc Nhược Vũ vui vẻ. Cuối cùng là rõ ràng nhét gì đó trong tay vào trong ngực của bé, đem bé ôm vào trong ngực của mình, tiểu oa nhi tựa vào trong lòng ngực của hấn, ăn cũng được phải không.

Quy tắc gạt người điều thứ hai: phải tìm đúng thời cơ, không để lại dấu vết đem mục tiêu lừa về nhà. Phượng Hiên cảm thấy không sai biệt lắm, một bên đút cho tiểu Cốc Nhược Vũ, một bên thuận thế nói: “Bé con, sắc trời cũng không còn sớm, muội trước tiên cùng Hiên ca ca ta trở về ăn cơm chiều. Về phần phụ thân cùng nương muội, Hiên ca ca sẽ phái người nói cho bọn họ biết, được không?!”

Phượng Hiền chờ tiểu oa nhi gật gật đầu, nói “Vâng”. Hắn chuẩn bị một khi nghe thấy sự đồng ý của bé là ôm bé đứng dậy, ai mà biết được sau khi tiểu oa nhi nghe được lời của hắn lại đem hạt dẻ trong miệng mới nhai một chút liền phun ra, vừa đúng rơi vào tay hắn đang đợi cho nó ăn chưa kịp thu hồi.

Mong muốn với phản ứng khác nhau rất lớn, mắt to đầu tiên là trừng đôi mắt nhỏ. Sau đó, mắt to nhìn sang vật ngoài ý muốn trong tay, thấy bộ mặt vô tội kia, không vui, ngưỡng mộ đôi mắt nhỏ, không nói gì.

Hai người không tiếng động đối diện trong chốc lát, sau đó tiểu Cốc Nhược Vũ lại muốn từ trong lòng Phượng Hiền giãy dụa đi xuống. Phượng Hiền buông tay ra, nhìn thấy không còn trói buộc, tiểu Cốc Nhược Vũ lại đem đồ vật trả cho hắn, đợi bé con ngồi trở lại chỗ, lại giương mắt nhìn mình một chút, sau đó lại dời tầm mắt đi, nhỏ giọng nói: “Bé con phải đợi đi đi!”

Ah? Hắn, lại, không, thành, công! Phượng Hiền nhủ lòng may lại, mở to hai mắt, khoe miệng hơi hơi run rẩy, khuôn mặt tinh xảo hoàn toàn không dám tin, từ trước đến nay mọi việc đều thuận lợi, hắn lần đầu cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác bị thất bại.

Phượng Hiền nhìn tiểu Cốc Nhược Vũ, trong lòng suy nghĩ: người bé con tuy nhỏ, nhưng thân hình nhỏ bé này lại tản ra một loại cổ chấp, tuy nói mình có thể không để ý đến ý nguyện của bé mà cứ ôm trở về, nhưng bé con kiên nhẫn đợi người nhà, nếu như chờ có người đến, vậy hắn liền dài dòng để người nhà cho phép đem bé con về, nếu đợi không được người nhà, khụ, tốt nhất là như vậy, hắn hay dùng phương pháp ngu ngốc nhất, tiểu oa nhi cuối cùng sẽ đói, cuối cùng sẽ mệt, đến lúc đó bé con đang ngủ, hắn là có thể ôm trộm mà về nhà, về phần ngày mai bé con tỉnh lại muốn tìm cha mẹ, vậy, đến lúc đó nói sau! Hạ quyết tâm, Phượng Hiền liền bắt đầu kiên nhẫn cùng tiểu Cốc Nhược Vũ chờ Mai Phương.

Theo sắc trời dần dần biến thành đen. Tiểu Cốc Nhược Vũ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, trong mắt cũng dần dần tích tụ nước mắt, thân ảnh tiểu oa nhi ba tuổi càng hiện lên vẻ hiu quạnh, ô ô, đi đi vì sao còn chưa đón Nhược Vũ, ô ô, phụ thân, nương , ô ô!

Tiểu oa nhi bắt đầu sợ hãi khóc lên, Phượng Hiền thấy thế, liền ôm nó trở về trong ngực của mình, an ủi vỗ sau lưng của nó, nhẹ giọng dỗ nói : “Ngoan nha, không khóc không khóc, phụ thân cùng nương muội khẳng định sẽ đến đây ngay lập tức, có Hiền ca ca ở cùng muội, muội không cần lo lắng, cũng không cần sợ nha!” trong lòng Phượng Hiền càng gia tăng bất mãn đối với vợ chồng Cốc Lương Thừa, càng thêm nhận định là hai vợ chồng không cần đứa nhỏ này, nếu không sẽ không đến bây giờ cũng không thấy đứa nhỏ, cũng không đi tìm. Hắn không biết là, bởi vì trước khi đưa tang một ngày, toàn bộ người Thịnh gia từ xế chiều đã bắt đầu phải túc trực bên linh cữu cho tới sáng ngày thứ hai, cho nên hai người Cốc Lương Thừa căn bản không biết giao phó cho Mai Phương không cần tham dự việc này lại dụng tâm kín đáo vứt bỏ nữ nhi của mình .

Hai người vẫn đợi cho đến canh hai, lúc này thanh lâu bên cạnh đã vô cùng náo nhiệt, mà trên đường phố lúc này chỉ còn hai ba con mèo nhỏ. Trong đó, tiểu oa nhi đang dùng sức mà khóc, Phượng Hiền làm thế nào cũng không dỗ được nó cười. Rốt cục, nó khóc mệt, uốn người ngủ tại trong lòng Phượng Hiền.

Phượng Hiền ngẩng đầu nhìn sang sắc trời, chỉ còn một mảnh tối đen. Cảm thấy đúng lúc, hắn liền ôm tiểu Cốc Nhược Vũ trong lòng đứng lên. Nhìn mặt tiểu oa nhi trong lòng bị nước mắt che kín, ngủ trong chốc lát, phút chốc hắn đạp dưới chân một cái, nhảy vọt lên nóc nhà, thi triển khinh công, từ nóc nhà đi tắt quay về chủ trạch ở Phượng thị .

Cứ như vậy, Phượng Hiền gặp lại bé con bảo bối, mang về nhà, mà đôi vợ chồng kia đang ở túc trực bên linh cữu không biết hôn ngọc quý trên tay đã không thấy.

23. Chương 23: Thị Vệ Bị Hoảng Sợ

Canh hai ở Thái Đô không có gì ngoài việc thấy nữ nhân rưng rưng bán rẻ tiếng cười hay người tiêu tiền vào những khu vực vô cùng náo nhiệt. Còn những nơi khác mọi người đã sớm đi vào giấc ngủ. Tất cả đều

im lặng mà khu vực gần chỗ ở Phượng thị kia thì càng không cần phải nói rồi chỉ thỉnh thoảng thấy người gõ mõ cầm canh đi ra. Ở ngoài này ngay cả một con mèo nhỏ cũng không thấy bóng dáng.

Giờ này khắc này, trong chủ trạch Thu viện Phượng thị không còn sự yên tĩnh như mọi khi mà là đèn đuốc sáng trưng. Nguyên nhân là chủ nhân của nó hôm nay tiến vào ở cang bởi vì vị chủ tử kia vào giờ này còn chưa trở về làm cho hai gã thị vệ đi cùng lo lắng sợ hãi không thể ngủ!

Phượng Dịch vẻ mặt nghiêm túc chau mày, hai tay nắm thành quyền một tay đặt trước ngực, một tay buông xuống cạnh sườn, luôn luôn ở tại nơi đó đi tới đi lui, thiếu chút nữa mài được cả ra hổ. Phút chốc hần ngừng lại, quay đầu trông hướng Phượng Tiêu kia bị mình đi tới, đi lui mà biến thành choáng váng đầu hoa mắt, trách:

“Chính là đệ! Tất cả đều do đệ! Ta nói muốn đi cùng thiếu chủ, đệ còn ngăn cản lại! Bây giờ đều đã ra ngoài tìm nhiều lần, vẫn không thấy bóng dáng thiếu chủ, đệ nói xem nếu thiếu chủ đã xảy ra chuyện gì ta và đệ phải giải thích thế nào với Tông chủ cùng phụ thân!”

“Bởi vì thiếu chủ trước kia chưa bao giờ như vậy, . . .” Phượng Tiêu miệng nói thầm lại bị ca ca hung hăng trừng mắt, tự động ngậm miệng, ủy khuất gục đầu xuống.

Ô, thiếu chủ, người rốt cuộc đang ở nơi nào? Nhanh chút trở về đi!

Hai người đứng ở cửa Thu viện, trong lòng thập phần lo lắng. Thật sự không nhịn được nữa, Phượng Dịch đề nghị nói: “Ta lại đi tìm xem, đệ tiếp tục ở đây đợi.”

Dứt lời, Phượng Tiêu gật gật đầu. Phượng Dịch đang muốn đi đã nhìn thấy người đang làm cho hai người lo lắng kia trong lòng ôm đồ gì đó vui vẻ từ từ xuất hiện ở cửa Thu viện đi đến.

“Thiếu chủ! Người rốt cuộc đã trở lại a!” Lo lắng lâu ngày thấy người bình an trở về, hai người trăm miệng một lời kêu lên.

“Hừ! Nói nhỏ thôi!” Phượng Hiên vừa ngăn cản hai người rống to, vừa khấn trương cúi đầu nhìn về phía trong lòng, thấy tiểu oa nhi không bị đánh thức lúc này mới yên tâm. Sau đó hần ngẩng đầu cảm thấy kỳ quái thấp giọng hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Hai người các ngươi sao lại có biểu tình này!”

“Không có việc gì!” Phượng Dịch lắc đầu hạ thấp giọng trả lời, trong lòng buồn bực thiếu chủ trong lòng đang bế cái gì?

“Chính là thiếu chủ sao lại về trễ như vậy, bọn thuộc hạ thực sự lo lắng.” Phượng Tiêu nhỏ giọng nói, hai mắt lại hồ nghi dùng sức liếc về “cái gì đó” trong lòng Phượng Hiên đã bị hần bảo vệ rất kín, trong lòng hiện lên một tia dự cảm không tốt, rất quen thuộc, một màn này rất quen thuộc! Hần không phải đã gặp qua ở nơi nào chứ?

“Ừm, gặp chút chuyện cho nên về trễ.” Phượng Hiên dương dương lồng mày tự đắc, cẩn thận ôm chặt bảo bối trong lòng, từng bước đi về phòng của mình.

Hai người thấy thế lập tức đi theo, cùng chung một mục đích là muốn biết chủ tử nhà mình bế cái gì trở về.

Chỉ thấy Phượng Hiên trở lại phòng ngủ của mình đi đến trước giường cúi người, thật cẩn thận mà đem “này nọ” trong lòng buông ra. Theo vào, hai người thấy Phượng Hiên đưa lưng về phía bọn họ nên không biết hần đang làm gì đối với vật kia. Sau đó chỉ thấy hần từ trên giường cầm lấy một đôi giày nhỏ đặt ở trước giường.

Giày? Đôi giày thật nhỏ! Phượng Dịch kinh ngạc nhìn không rõ lai lịch vật phẩm kia, mờ mịt đầy đầu.

Giày? Giày của tiểu oa nhi! Phượng Tiêu dần dần mở to hai mắt, trừng mắt nhìn đôi giày kia, vẻ mặt hoảng sợ, trong lòng bí ai kêu lên: không phải đâu! Chẳng lẽ, chẳng lẽ thiếu chủ lại tiện tay xách một tiểu oa nhi nhà ai trở về?

Không biết ý tưởng hai người phía sau, Phượng Hiên giúp tiểu Cốc Nhược Vũ cởi giày, để bé nằm ở trên giường của mình, đắp kín chăn cho bé, nhìn chăm chăm vào gương mặt đang ngủ của bé trong lòng trộm vui vẻ trong chốc lát, sau đó xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Thân thể Phượng Hiên vừa di chuyển, hai người đã nhìn thấy bé gái đang ngủ trên giường kia, Phượng Dịch giật mình, Phượng Tiêu rất muốn ôm cái trán để bắt tỉnh quên đi. Trời ạ! Chủ tử nhà hắn lại tới nữa, không cần nói cho hắn biết đứa nhỏ này là ai mà lại thuận tay ôm trở về!

“Thiếu chủ, đứa bé kia. . .” Phượng Dịch hỏi Phượng Hiên đang từ bên cạnh hắn đi qua.

“Trên đường gặp, không thấy cha mẹ của nó ta liền ôm nó mang về đây.” Phượng Hiên vừa đi vừa trả lời, trong đầu hiện đang tính toán làm cái gì ăn, bởi vì thiếu gia hắn còn chưa ăn cơm chiều, đói bụng!

“Vậy thiếu chủ! Người là vì thay nó tìm cha mẹ cho nên mới trở về trẻ thể này?” Phượng Dịch hỏi, tình huống bình thường khi gặp chuyện xảy ra.

“Tìm cha mẹ thay bé? Làm sao có khả năng, cha mẹ bé không xuất hiện mới tốt, ta là bởi vì bé không chịu theo ta trở về, không lay chuyển được bé cho nên đành phải đợi cho bé khóc mệt đang ngủ mới có thể trộm ôm bé trở về.” Tự giác cho rằng hành động đó hoàn toàn không có gì là không ổn, Phượng Hiên trả lời như thể là đương nhiên.

Nghe những lời nói ấy, nguyên bản hai người đang cùng hắn đi ra khỏi phòng ngủ trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc muốn hôn mê bất tỉnh.

“A?” Giả dối! Chuyện này, đây là hành vi ác bá đi! Thiếu chủ nhà hắn làm sao có thể làm ra loại sự tình này!? Hắn là đang nằm mơ đúng hay không!? Lần đầu trải qua việc này trong lòng Phượng Dịch run run một trận, nước mắt rất muốn phun trào.

Về phần Phượng Tiêu, hai mắt tròn tròn một lát, cả người mơ hồ, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất chủ tử nhà hắn lại trộm ôm đứa nhỏ, lại trộm ôm đứa nhỏ rồi!

Nếu như nói Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu hai người đều bị Phượng Hiên kích thích như vậy, kế tiếp trong nội tâm của Phượng Dịch lại bị đánh nghiêm trọng hơn. Bởi vì đi theo thiếu chủ nhà mình, hắn lại phát hiện là đang đi tới phòng bếp trong Thu viện.

Kế tiếp kia, động tác của Phượng Hiên làm cho bộ mặt Phượng Dịch run rẩy một trận, ngón tay run run chỉ vào chủ tử trong cảm nhận của hắn giống như thần tiên, quay đầu hỏi đệ đệ bên cạnh: “Thiếu chủ người, người, người đây là đang làm cái gì?”

“Xuống bếp!” Phượng Tiêu mới từ chuyện kia khiếp sợ, phục hồi tinh thần lại ngấm ngấm động tác của chủ tử nhà mình, sau đó cảm thấy chuyện vừa rồi quả thực không thể so sánh, không đồng ý muốn trả lời, nhưng thấy ca ca của mình vẻ mặt dờ dẩn, cảm giác như là không có nghe thấy lại bổ sung một câu: “Chính là nấu cơm xào rau!”

Này, này, này, hắn không nhìn lầm thiếu chủ thể nhưng lại tự mình xuống bếp!? Thiếu chủ biết nấu ăn? Phượng Dịch nhìn Phượng Hiên động tác xuống bếp lưu loát, đỡ cái trán của mình tựa vào trên người đệ đệ rất muốn khóc, chủ tử nhà hắn dung mạo các loại đều tốt nhất ..., theo nhận thức của hắn thiếu chủ vô luận nghe được hay là tận mắt nhìn thấy năng lực hoàn mỹ của thiếu chủ thì không ai có thể soi mói. Nhưng mà, cũng không cần hoàn mỹ đến mức ngay cả việc xuống bếp như thế này cũng giỏi được!? Ô, ô, ô! Người nào đó trong lòng nước mắt phun.

“Ngày thường, đồ ăn cùng với điểm tâm của tiểu thư ăn trên cơ bản đều là thiếu chủ tự mình làm.” Phượng Tiêu đồng tình nhìn ca ca nhà mình giải thích, trong lòng đáng thương thay ca ca hắn lúc điều đến đây thì ngày hôm sau đã bị chủ tử phái đi làm việc, không thể có cơ hội thấy được tình cảm sùng bái của thiếu chủ cùng tiểu thư bọn họ.

Người bên ngoài chịu kích thích hay không từ trước đến nay không liên quan đến Phượng Hiên, chỉ thấy hắn làm đơn giản bốn món ăn cùng với một loại canh ý bảo hai thị vệ đứng ở một bên vẻ mặt có chút thất thần bưng thức ăn!

“Dem về phòng của ta.” Nói xong hắn liền dẫn đầu đi, chuẩn bị trở về dụ dỗ tiểu Cốc Nhược Vũ cũng chưa ăn cơm chiều ăn cơm, trong lòng đã bắt đầu tính toán mỗi ngày nên cố gắng dứt cho bé con kia như nào. Uhm, bé con thật sự rất nhỏ gầy, ôm lấy cảm giác không nặng quá vài cân khó mà khỏe được. Hắn muốn chăm cho bé mập mập một chút, trong đầu Phượng Hiên hiện lên đứa nhỏ mập mập. Ha ha, hắn vừa nghĩ đến vừa cười.

Sau khi ăn xong bữa cơm đã không thể không xem như cơm chiều kia, Phượng Hiên thay tiểu Cốc Nhược Vũ lau miệng, hai người (Phượng Tiêu, Phượng Dịch) thủy chung hầu ở một bên nhìn chăm chăm hai người (Phượng Hiên, Cốc Nhược Vũ) từ đầu tới đuôi đều mơ mơ màng màng, đứa nhỏ vẫn chưa tỉnh lại nên vẫn không thể lý giải loại sự tình này tại sao lại phát sinh.

Bỗng nhiên Phượng Dịch hỏi: “Thiếu chủ, có nên thỉnh tổng quản phái người thu dọn một gian phòng khách hay không?”

“Vì sao?” Phượng Hiên ngẩng đầu nhìn sang Phượng Dịch hỏi.

“Cho bé ở a!” Phượng Tiêu tiếp lời.

“Bé đương nhiên là phải ở một chỗ với ta! Cho nên không cần phiền toái như vậy!”

” Vậy Bé ngủ thế nào?” Phượng Dịch nhin không được hỏi.

“Đương nhiên là ngủ cùng với ta!” Phượng Hiên cảm thấy kỳ quái, không hiểu đưa mắt nhìn Phượng Dịch.

“ ”

” Hiên ca ca dẫn muội đi tắm rửa, sau đó lại ngủ được không!” Phượng Hiên ôm lấy tiểu Cốc Nhược Vũ, nhìn tiểu oa nhi không một chút kiêng dè đây là nơi nào mà ngủ gật ở trong lòng mình. Hiên nhiên không nghe thấy hắn nói cái gì. Nhưng không nói gì cũng đáp ứng, Phượng Hiên tự tiện coi như được đồng ý, chuẩn bị đi đến chỗ tắm rửa chuyên dụng của hắn.

Phượng Hiên vừa nói xong, chợt nghe “Bùm” một tiếng ở bên trong phòng vang lên, Phượng Hiên ôm tiểu oa nhi đến nơi có thanh âm vừa truyền ta, chỉ thấy Phượng Tiêu từ dưới đất bò lên cười xấu hổ giải thích:

“Nhất thời sẩy chân, không cẩn thận, không cẩn thận!” Ô, chủ tử nhà hắn lại nữa rồi, nam nữ thụ thụ bất thân a! Mặc dù là chỉ là bé gái hai ba tuổi nhưng cũng không thể như vậy, may mắn hắn từ lúc ở phòng bếp đã có chuẩn bị.

Đứng vững, Phượng Tiêu vỗ vỗ tay gọi tỳ nữ hầu ở ngoài cửa lâu tiến vào chỉ thị : ” Mang bé con.. tiểu thư này đi tắm rửa!”

“Dạ!”

“Không cần phiền toái như vậy, dù sao ta cũng muốn đi rửa, cùng tắm rửa là được rồi.”

“Bùm” lại là một tiếng, chẳng qua lần này là Phượng Dịch.

“Người cũng sẩy chân ?” Phượng Hiên buồn bực.

“Dạ, đúng vậy, thuộc hạ cũng sẩy chân !”

“Thiếu chủ, bé con là con gái!” Phượng Tiêu thật sự nhin không được ngón tay chỉ chỉ đứa nhỏ trong lòng Phượng Hiên .

“Ta đương nhiên biết bé là con gái, sau đó . . . ?” Hắn rút cuộc muốn nói cái gì? A, Phượng Hiên đột nhiên hiểu rõ rồi.

”Thật là, đang suy nghĩ gì đấy! Bé mới ba tuổi! Hơn nữa cũng không phải chưa từng tắm rửa qua cho bé!” Nói xong, Phượng Hiên đem tiểu Cốc Nhược Vũ đưa cho tỳ nữ đứng ở trước cửa không ngừng dặn dò:

”Cẩn thận một chút, ôm cho tốt đừng để ngã! Tắm rửa cho bé trăm ngàn lần không được để bé bị đau . . . ” “Người nào đó” bắt đầu dong dài rồi, trong lòng lo lắng cực độ đem bảo bối giao cho người khác chăm sóc.

Trong lòng có chút không tình nguyện, Phượng Hiên nhìn tỳ nữ đem tiểu Cốc Nhược Vũ mang đi, nghĩ nghĩ, hỏi:

“Dịch, ta nghe nói lần này Phượng Thiếu Tiêm phái người thay mua cho đứa bé ba tuổi của nàng ta không ít phục sức, sau đó tạm để ở chủ trạch của Phượng gia sau này mới phái người mang về cung đúng hay không?”

“Thuộc hạ nghe nói Thái Tử Phi có phân phó việc này.”

“Ha ha, vậy thì tốt quá, chúng ta hiện tại đi nhìn một cái xem có cái gì thích hợp cho bé con dùng!”

“A? Thiếu chủ, những thứ kia là chuẩn bị cho tiểu công chúa! Không thể tùy tiện động a!” Phượng Dịch kinh sợ, vội vàng khuyên bảo.

“Vậy thì thế nào, người cho rằng vị trí thái tử ngồi mạo hiểm như vậy, bị người nhìn giống như hổ rình mồi sẽ bởi vì đồ sơ sinh của tiểu công chúa mà trách cứ ta đây sao?” Phượng Hiên mày kiếm giương lên, chẳng hề để ý, nghĩ rằng: tiểu công chúa thì thế nào, cũng chỉ là đứa trẻ ba tuổi, vừa xấu lại vừa nát, nào có tư cách đánh đồng với bé con của hần! Cái này trước hết phải để cho bé con của hần sử dụng, chờ hần mua mới cho bé con sẽ đem vài thứ kia trả lại là được rồi! Hừ!

Cứ như vậy, Phượng Hiên lớn gan đến nơi ở của Thái tử phi Phượng Thiếu Tiêm chọn vài thứ tốt nhất trong đồng đó, quần áo xinh đẹp nhất chuẩn bị mặc cho tiểu Cốc Nhược Vũ.

Ép buộc đến sang canh ba, tắm qua cũng mệt mỏi, Phượng Hiên ôm tiểu Cốc Nhược Vũ đã sớm ngủ, cười đi vào giấc ngủ. Hai người ngủ say sưa cùng giấc ý, mà trong đêm đen ánh trăng trên cao tỏa sáng một vùng như là đang che miệng cười trộm trong lòng.

24. Chương 24: Thị Vệ Không May

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

Ngủ trẻ, cho nên hiếm khi thấy Phượng Hiên thức dậy trễ so với trước kia, sắp đến giờ Tỵ hần mới từ trên giường ngồi dậy, duỗi lưng một cái rồi ngồi ngáy ngốc một lát.

Hần cảm giác được có cái gì nhích lại gần mình, quay lại cúi đầu vừa thấy nguyên lai là tiểu oa nhi còn đang ngủ không tự chủ dựa vào bên cạnh người hần. Nhất thời người nào đó vui vẻ. Hần thay tiểu Cốc Nhược Vũ đắp kín chắn, sau đó liền xuống giường, tâm tình khi đó là “thần thanh khí sảng”.

Thay đổi y phục, rửa mặt xong, Phượng Hiên đi ra phòng ngoài chỉ thấy Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu đã sớm đợi ở bên ngoài.

Thấy thiếu chủ đã ngủ dậy, Phượng Tiêu liền xin chỉ thị: “Dặn dò hạ nhân đem đồ ăn sáng bưng lên không a?”

Phượng Hiên quay đầu liếc mắt nhìn tiểu oa nhi còn đang ngủ, lo nghĩ, khoát tay áo nói: “Không cần, ta tự mình làm”. Nghĩ rằng sáng nay dậy trễ rồi, vậy đồ ăn sáng kia chắc đã sớm làm xong, phải hâm nóng lại cho bé con ăn không đủ tươi nóng, tự mình làm vẫn là tốt nhất.

Nhất hồi sinh, nhị hồi phục, chủ tử nhà mình lại muốn xuống bếp nấu cơm, trái tim Phượng Dịch đã đủ khoẻ mạnh nên có thể chống đỡ được. Đi theo phía sau Phượng Hiên, hần bấm báo: “Thiếu chủ, sáng nay phủ đại trưởng lão phái người đến báo cho biết là mời ngài giờ Tỵ đến phủ cùng các trưởng lão gặp mặt người của tộc Lâm thị, thảo luận việc đính hôn.”

“Vậy không phải là đến ngay lập tức sao?” Uhm, làm chút gì thật ngon đây? Trong đầu, trong mắt Phượng Hiên bây giờ đều là làm thế nào để dứt cho tiểu oa nhi hần ôm về ăn no, không một chút để ý đến việc trả lời.

“Đúng vậy, vậy ngài.”

“Uhm!” Phượng Hiên gật gật đầu. Nhưng “uhm” này không phải “uhm” kia, mà là hần đang nghĩ kỹ thực đơn bữa sáng, cảm thấy vừa lòng. Vì thế “uhm” một tiếng, thuận tiện còn gật gật đầu.

“A?” Phượng Dịch có chút không rõ.

“Thuộc hạ phái người báo cho người phủ đại trưởng lão biết, ngài muốn tối nay đến, được không?” Dù sao Phương Tiêu ở bên người hầu hạ Phương Hiên lâu hơn, nên phát hiện chủ tử nhà mình giờ phút này không hề nguyện ý đến phủ đại trưởng lão, chỉ sợ hiện tại trong đầu thiếu chủ bây giờ đều là bữa sáng ăn gì đi?

“Có thể, ta lập tức đi” Phương Hiên rất chuyên tâm, một bên vừa chỉ thị cho Phương Tiêu, một bên vừa chọn vật liệu hần muốn.

Động tác của Phương Hiên làm việc từ trước đến nay đều nhanh chóng. Không bao lâu, bữa sáng phong phú đã chuẩn bị xong. Sau đó hần lại bắt đầu dỗ tiểu Cốc Nhược Vũ rời giường.

“Ngoan, bé con! Rời giường, mặt trời đã chiếu lên đến mông rồi!” Hần vừa nói vừa lắc lắc tiểu Cốc Nhược Vũ. Thấy tiểu oa nhi tuy là mở mắt ra lại vẫn còn bộ dạng buồn ngủ. Hần liền ngồi vào bên giường, ôm lấy bé vào trong ngực mình, vươn tay đối với Phương Dịch cùng Phương Tiêu, khoa tay múa chân một chút nói, “Quần áo!”

Hai người chia nhau đem quần áo của tiểu oa nhi mà Phương Hiên công khai “Lấy” lại đây, để cho Phương Hiên chọn.

Phương Hiên trái chọn, phải nhìn, cuối cùng lựa chọn một bộ quần áo màu trắng hồng, vui vẻ thay cho tiểu Cốc Nhược Vũ đang dựa vào trong lòng hần tiếp tục ngủ gật.

Càng nhìn càng đáng yêu, Phương Hiên nhin không được nhìn về phía hai gã thân tín như khoe vật hiếm lạ nói : “Ha ha, bé rất đáng yêu đúng không!”

Hai người vẫn chưa biểu đạt đồng ý, chỉ thấy Phương Hiên lại ra chỉ thị: “Dịch, đi mang nước rửa mặt lại đây! Tiêu, người đi mang nước súc miệng lại đây!”

Vì thế, nháy mắt từ thị vệ biến thành người hầu mang nước, Phương Dịch nhận mệnh đi mang nước, mà số phận giống nhau Phương Tiêu trong lòng ai thán một tiếng “Ồ! ác mộng của hần lại tới nữa!”. Thiếu chủ không thích có nha hoàn hầu hạ bên người, hơn nữa làm việc luôn tự thân vận động. Bởi vậy, thân là thị vệ, bản thân chỉ cần đi theo bên người thiếu chủ, như cái loại chuyện hầu hạ mang nước này là từ trước đến giờ không tới phiên mình. Duy nhất chỉ có một lần kia chính là lần mà thiếu chủ từng ôm một đứa nhỏ về, bưng cứt bưng nước tiểu, bản thân mình thật đáng thương dù sao cũng phải làm người hầu ở bên cạnh, trời ạ, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh! Lần này lại muốn bao nhiêu lâu đây?

Rửa mặt, súc miệng xong, tiểu Cốc Nhược Vũ cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, đưa bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, miệng than thở : “Nương... nương.”

“Ha ha, ngoan nha, trong chốc lát lại đi tìm nương muội.” Phương Hiên trong tay thuần thực giúp tiểu oa nhi chải đầu. Vừa lòng với kỹ thuật của mình không bị thụt lùi, tiểu oa nhi búi tóc xong lại càng đáng yêu, “Tốt lắm, chúng ta ăn cơm đi!”

“Hiên ca ca, nương, phụ thân đâu?” tiểu Cốc Nhược Vũ cuối cùng cũng hoàn toàn thanh tỉnh, bắt đầu tìm cha mẹ.

“Nương, phụ thân ở nhà ! Chờ Hiên ca ca có thời gian rảnh, sẽ dẫn muội đi tìm bọn họ, hiện tại chúng ta đi ăn cơm trước, bé con đói bụng rồi đúng hay không?!” Phương Hiên không cần suy nghĩ, giống như đầu cơ vào ngân phiếu hần tranh thủ cơ hội a! Vậy phải thật lâu, thật lâu về sau rồi, phỏng chừng sau một thời gian dài như vậy, đến lúc đó tiểu Cốc Nhược Vũ làm sao có thể nhớ được diện mạo cha mẹ mình a! Phương Hiên trong lòng tính toán nhỏ nhất thành công, ôm lấy bé con bảo bối chuẩn bị thưởng thức bữa sáng.

Được vỗ yên, tiểu Cốc Nhược Vũ ngoan ngoãn nghe lời Phương Hiên ..., cho là hần thực sự sẽ mang mình đi tìm cha mẹ. Tâm vừa để xuống, bụng lại đói, liền chậm rãi ăn cơm.

Ăn cơm xong, thực sự tốn không ít thời gian. Phương Hiên ăn nhanh chóng. Sau khi ăn xong, thấy tiểu oa nhi vẫn đang chậm rãi, hần liền bưng lên bắt đầu đút cho bé, mà trong lúc đó đại trưởng lão liên tiếp phái nhiều người đến giục Phương Hiên qua đó.

“Thiếu chủ, đại trưởng lão lại phái người đến đây mời người qua, nói là tất cả mọi người đều đã đến chỉ chờ một mình người.” Phương Tiêu chuyển báo lại lời mời của người hầu.

“Bé con ngoan, ăn miếng cuối cùng, ăn thêm chút nữa!” Mắt diếc, tai ngơ, Phượng Hiên giờ phút này tận sức đang đút cho bé con bảo bối ăn chính là “đại sự to lớn”, còn chuyện bên phủ đại trưởng lão kia “chỉ là việc nhỏ” đương nhiên sắp xếp sau.

Tiểu Cốc Nhược Vũ mím môi, lắc đầu không chịu ăn nữa.

“Ng ngoan bé con, Hiên ca ca cam đoan đây là một miếng cuối cùng!” Phượng Hiên cười rất thành khẩn, cố gắng làm cho bé con tin tưởng đây mới thật sự là miếng cơm cuối cùng, hẳn tuyệt đối sẽ không ép bé ăn thêm một miếng.

“Thiếu chủ?” Phượng Dịch nhìn phản ứng của Phượng Hiên phản đối chuyện của đại trưởng lão làm, liền lại nhắc hẩn một câu.

“Ừm, ta đã biết.” Phượng Hiên thắng lợi đút cho tiểu Cốc Nhược Vũ một miếng cơm, bắt đầu dỗ bé ăn một “miếng cuối cùng”.

Nghe được câu trả lời của hẩn, Phượng Tiêu nhin không được nói thầm ở trong lòng : Thiếu chủ nói “Đã biết” này khẳng định phải chờ đi thôi, chờ thiếu chủ nhà hẩn làm xong cái chuyện được cho là quan trọng này mới có thể để ý đến chuyện không quan trọng kia. Xét thấy thiếu chủ từng làm cho đại thiếu gia chờ cho tới trưa, phỏng chừng người ở phủ trưởng lão cũng phải đợi rồi.

Rốt cục, Phượng Hiên thành công làm cho tiểu Cốc Nhược Vũ ăn xong, buông bát, lau miệng cho tiểu Cốc Nhược Vũ, đứng dậy, kéo bé đi đến trước mặt Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu dặn dò: “Dịch, ta cùng Tiêu đi đến phủ đại trưởng lão, trong lúc ta không có ở đây ngươi phải chăm sóc bé con.”

Nhất thời kinh ngạc, Phượng Dịch dưới tình huống trước mắt vẫn không thể tin đột nhiên trở thành bảo mẫu. Khi hẩn phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Phượng Hiên cúi đầu đối với tiểu oa nhi bên người nói: “Hiên ca ca có việc, lúc ta không có ở đây thì vị đại ca kia . . .” Phượng Hiên dừng một chút, quay đầu liếc Phượng Dịch, lại cúi đầu nói “Vị thúc thúc này chăm sóc muối, muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì tìm hẩn, Hiên ca ca rất nhanh sẽ trở lại, biết không?”

Thúc thúc!? Hẩn chỉ lớn hơn thiếu chủ ba tuổi mà thôi. Vì sao thiếu chủ có chữ lót là “Ca”, mà hẩn lại biến thành chữ lót “Thúc”? Phượng Dịch quay sang nhìn đệ đệ, lại phát hiện hẩn đang cười trộm, hơn nữa đang đồng tình nhìn mình.

Tiểu Cốc Nhược Vũ nhìn sang “thúc thúc” bên kia sắc mặt bỗng nhiên trở nên đỏ bừng, nhu thuận gật đầu, sau đó hỏi: “Vậy cũng có thể nhờ thúc thúc dẫn muối đi tìm nương cùng phụ thân sao?”

“Đương nhiên có thể !” Đương nhiên không được! Phượng Hiên trong lòng không đồng nhất nói, “Nhưng, bé con a, muối cùng vị thúc thúc này lại không quen, vạn nhất hẩn không có ý tốt đem bán muối đi ..., như thế chẳng phải muối sẽ không được gặp lại nương cùng phụ thân sao? Vẫn là chờ Hiên ca ca hết bận, cùng muối đi tìm phụ thân và nương là tốt nhất, đúng hay không?”

Đứa trẻ chỉ có ba tuổi nên không nghĩ được nhiều: nếu vị thúc thúc này không quen lại không có ý tốt, thì tại sao Phượng Hiên còn đem mình lưu cho hẩn chăm sóc. Chỉ là nghe thấy lời Phượng Hiên nói, cảm thấy giống như rất nguy hiểm, liền sợ hãi nhìn Phượng Dịch, đồng thời còn nhích lại gần bên người Phượng Hiên, vội vàng gật đầu, cho rằng cùng Hiên ca ca trở về tìm cha mẹ vẫn là tương đối an toàn. Về phần hai người một bên, đối với nguy hiểm của chủ tử nhà mình chỉ có thể nhìn trời không nói gì.

Kế tiếp Phượng Hiên dặn Phượng Dịch một đồng việc, đơn giản là phải chăm sóc kỹ lưỡng bảo bối tâm can của hẩn. Đợi hẩn và Phượng Tiêu đi rồi, trong phòng lớn chỉ có Phượng Dịch cùng tiểu Cốc Nhược Vũ một lớn một nhỏ nhìn nhau không nói gì.

Tiểu Cốc Nhược Vũ càng nhìn Phượng Dịch càng thấy hẩn ta là người xấu, nó càng ngày càng sợ hãi, không qua bao lâu đã bắt đầu khóc nức nở. Dần dần, càng khóc càng lợi hại, tiếng khóc kia làm cho Phượng Dịch tay chân luống cuống cộng thêm phiền lòng.

“Ô...ô, nương, ô...ô, phụ thân, ô...ô, Hiên ca ca.” Vừa khóc, bé con vừa dùng ánh mắt rưng rưng nhìn Phượng Dịch vài lần.

Tốt lắm, chủ tử nhà hần trong cảm nhận của tiểu oa nhi quan trọng giống như ba mẹ nó. Phượng Dịch cau mày, nghĩ rằng vạn nhất bé con này còn khóc lúc thiếu chủ trở về, vậy thiếu chủ chẳng phải cho là mình bắt nạt nó. Hơn nữa, đêm qua nghe ý tứ của thiếu chủ giải thích với đệ đệ, phỏng chừng thiếu chủ căn bản không muốn đem đứa nhỏ này trả lại. Nó cứ vừa khóc, vừa náo loạn đòi cha mẹ như vậy cũng không phải chuyện tốt. Vì thế, Phượng Dịch đột nhiên lớn tiếng quát: “Không cho phép khóc nữa!”

“Dát” một tiếng, tiểu Cốc Nhược Vũ ngừng khóc, nhưng vẻ mặt kinh hãi, hoảng sợ nhìn Phượng Dịch.

Thấy nó ngừng khóc, Phượng Dịch chậm rãi lại tăng thêm ngữ khí nói: “Không cho phép khóc nữa, cha, nương người đem người vứt ở ven đường, tức là không cần người nữa, là thiếu chủ nhà ta tâm địa tốt, thấy người đáng thương mới đem người nhặt về, cho nên từ nay về sau người xem như người của Phượng gia, về sau phải ngoan ngoan nghe lời thiếu chủ ..., không cho phép lại ầm ỹ tìm cha mẹ!”

Tiểu Cốc Nhược Vũ nghe xong, sau khi tiêu hóa toàn bộ ý tứ trong lời của Phượng Dịch, vẻ mặt khiếp sợ thương tâm, phút chốc nó gào khóc lên.

“Này, ta đã không cho phép người khóc, người không nghe thấy sao!” Hiển nhiên, người nào đó chưa giao tiếp với trẻ con, cho nên giọng nói không lịch sự tự nhiên thốt ra, mà đáp trả lời của hần là một tiếng không hề nhẹ nhàng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lời này vừa vang lên trong phòng, lập tức hai người lại có phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Phượng Dịch nhất thời khần trương, mà tiểu Cốc Nhược Vũ lại chạy đến người hỏi, khóc đến thở không ra hơi: “Hiển ca ca. . . Ô. . . Thúc thúc nói. . . Phụ thân. . . Ô. . . Nương , nương. . . Không cần. . . Ô. . . Nhược Vũ . . . Ô. . . Có phải hay không. . . Thực. . . ” Nguyên lai là Phượng Hiển dọc theo đường đi nghĩ lại cảm thấy lo lắng khi đưa bé ném cho Phượng Dịch chăm sóc. Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là đem bé mang theo trên người mới an tâm một chút. Vì thế chạy tới chỗ cửa chính ở chủ trạch, hần lại đi trở về.

“Ngoan nha, không khóc, không khóc!” Phượng Hiển không trả lời tiểu Cốc Nhược Vũ mà bế bé lên, vỗ nhẹ sau lưng, mang nụ cười trên mặt, nhưng ánh mắt lại nhìn Phượng Dịch có chút thâm ý.

Cảm thấy chủ tử nhà mình tươi cười có chút âm trầm, Phượng Dịch nhìn về phía đệ đệ đang trở về, đã thấy Phượng Tiêu đồng tình đang nhìn mình, lắc lắc đầu, không tiếng động nói ba chữ: Huynh thăm rồi!

25. Chương 25: Trừng Phạt Khác Loại

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

Thấy vẻ mặt đệ đệ, hơn nữa tự biết hành vi quát tiểu oa nhi của mình đã bị thiếu chủ vừa vặn bắt gặp, Phượng Dịch chợt dạ một trận, không biết thiếu chủ muốn trừng phạt mình như thế nào. So sánh tất cả kinh nghiệm trước đây làm hộ vệ ở bên người Phượng Thiếu Vân trong lòng hần đã tính toán chuyện tệ nhất.

Phượng Hiển nhìn chăm chú thật sâu vào hần trong chốc lát, nhìn xem trong lòng Phượng Dịch khẳng định đang sợ hãi. Sau đó mới chuyển chú nhìn về phía bảo bối trong lòng, thấy tiểu oa nhi một phen nước mũi, một phen nước mắt, còn mồm miệng nói không rõ hỏi chuyện cha mẹ. Lúc này, Phượng Hiển cảm thấy lo lắng, trong lòng cực buồn bực, bản thân nhắc nhở, cảm giác bảo bối dưới sự che chở của mình lại bị người khi dễ, phản xạ có điều kiện giống như muốn phản kích. Vì thế, trong đầu của hần nháy mắt hiện lên rất nhiều loại phương pháp trừng phạt đầu sỏ gây chuyện, phải trừng phạt thay bé con bảo bối cho hết giận mới được!

“Ngoan bé con, không khóc, không khóc, vị thúc thúc kia từ trước đến nay đều nói dối hết lần này đến lần khác, lời của hần không thể tính”. Đầu tiên là phỉ báng một chút, “Hiên ca ca không phải đã nói rồi sao, chờ Hiên ca ca có thời gian rảnh, sẽ mang bé con về nhà tìm phụ thân, nương”. Tuy rằng, cái này mới là lời nói dối. Nhưng hần gọi cái này là lời nói dối có thiện ý, không thể không tính đến.

”Đến đây, chúng ta ngồi xuống, ngoan nha, đừng khóc, lau nước mắt, nước mũi.”

Phượng Hiên ôm bé ngồi xuống bên cạnh bàn tròn trong phòng, lau khô sạch sẽ lệ rơi đầy trên khuôn mặt kia. Sau đó nhìn bé con trong lòng nói: “Bé con, Hiên ca ca dạy muội, muội phải nhớ kỹ lấy, một khi trưởng thành đừng giống như vị thúc thúc này như vậy” ngón tay Phượng Hiên chỉ Phượng Dịch, khoa tay múa chân từ trên xuống dưới, “Đừng chỉ nhìn nhả nhận thanh tú, nhưng trong bụng tất cả đều là ý nghĩ xấu, chính là muốn khi dễ bé con ngoan của chúng ta, muội nhìn xem một chút, khóe miệng hần có nốt ruồi, được kêu là miệng lưỡi, . . . “

Kế tiếp tiểu Cốc Nhược Vũ ngừng khóc, mở to đôi mắt tròn nhìn Phượng Dịch, cẩn thận nghe Phượng Hiên phê bình đánh giá Phượng Dịch. Nguyên bản diện mạo kia của Phượng Dịch giờ phút này ở trong miệng của Phượng Hiên nháy mắt thành hình dạng tiểu nhân gian trá, nghe thấy thể hai huynh đệ đầu đầy hắc tuyến.

“Đã hiểu chưa?”

“Dạ.” Tiểu oa nhi gật gật đầu, nghĩ rằng nguyên lai là người xấu vừa rồi lừa nó, nó đã nhớ kỹ, loại diện mạo này chính là tướng người xấu.

“Vậy là tốt rồi.” Phượng Hiên vui tươi hơn hở. Đột nhiên ánh mắt hần nhíu lại hỏi tiểu Cốc Nhược Vũ trong lòng, “Bé con, muốn chơi trò chơi không?”

“Được.” Vừa nghe muốn chơi, từ nhỏ chỉ có một mình luôn muốn có người chơi với mình, liền lập tức gật đầu. Dù sao phụ thân và nương không có vứt bỏ mình, chờ Hiên ca ca có thời gian rảnh là có thể đi về. Cho nên có chơi đùa làm sao có thể buông tha.”Chúng ta chơi cái gì?”

“Bé con muốn chơi cưỡi ngựa không?”

“Dạ!” Đầu nhỏ dùng sức gật.

“Chúng ta đây liền chơi trò cưỡi ngựa.” Một lớn một nhỏ vui tươi hơn hở. Trong đó vị lớn kia vừa nói vừa vươn một bàn tay, chỉ về phía Phượng Dịch, ngoắc ngoắc ngón tay với hần, lại hướng xuống dưới chĩa chĩa, ý bảo hần chính là con ngựa.

Hiểu được ý tứ của chủ tử, Phượng Dịch không có biện pháp, tiểu oa nhi tuy nhỏ, nhưng chỗ dựa sau lưng nó quá lớn. Vì thế, đường đường thị vệ nháy mắt biến thành “Mã” tiên sinh, nhận mệnh từ chủ tử đem tiểu oa nhi đặt lên trên lưng hần.

Nhìn ca ca không may mắn công bé gái trên lưng, ở nơi nào đó bò qua bò lại, thỉnh thoảng còn phải nghe thiếu chủ nói hần cẩn thận, đừng để ngã bé con. Nếu không thì chính là thiếu chủ nói hần làm con ngựa này không giống, muốn hần phải vừa đi vừa bắt chước tiếng ngựa kêu, đối với đồ chơi này Phượng Tiêu nước mắt nước mũi đồng tình nghĩ rằng: haiz, là hần biết

chủ tử nhà hần không giống với các chủ tử khác, chưa bao giờ đánh hoặc giết thuộc hạ, chỉ biết tìm các phương thức trừng phạt kì kì quái quái, làm cho bọn họ vĩnh viễn nhớ kỹ không thể phạm lại.

“Tiêu, đi thông báo cho đại trưởng lão bọn họ một chút, ta đã đi ăn cơm trưa, để cho bọn họ không cần đợi ta nữa.” Bé con bảo bối quan trọng nhất, cái khác đẩy về sau, Phượng Hiên rốt cục cũng nhớ tới chuyện mọi người đã đợi sắp đến trưa.

“Dạ” Phượng Tiêu lĩnh mệnh mà đi.

Đi đến phủ đại trưởng lão, Phượng Tiêu chuyển đạt lại chi tiết ý tứ của Phượng Hiên, nhìn sắc mặt một đám người sau khi nghe tin tức, hơn nữa lại bị đại trưởng lão mắng, trong lòng hần âm thầm lắc đầu lui xuống, trở về Thu viện.

Lại trở về trong phòng ở Thu viện, đã không thấy Phượng Dịch trên mặt đất bò qua bò lại nữa, trên cái bàn tròn trong phòng bày đầy các loại trân phẩm kỳ dị, chỉ thấy Phượng Hiên đang nhất nhất giảng giải với tiểu oa nhi trong lòng. Thỉnh thoảng, tiểu Cốc Nhược Vũ tò mò nhận đồ trong tay Phượng Hiên, mới lạ mà chơi đùa.

Phượng Tiêu ngắm những mảnh nhỏ trên mặt đất, nghe thấy “Ba ” một tiếng nữa, không biết là đồ cổ trân quý triều đại nào nháy mắt bỏ mình, mà Phượng Hiên lại cực kỳ dung túng người gây ra họa, cười lại đem bảo vật khác đưa tới trong tay tiểu oa nhi.

Thấy thế, Phượng Tiêu trong lòng kêu lên: trời ạ! Thiếu chủ không thể không thêm để ý đến bảo vật vô giá này như vậy a! Hơn nữa, rất nhiều thứ đều là vật phẩm mà Phượng Trọng Namâu yếm nhất.

“Nhường một chút!” Trong giọng nói lộ ra một tia mệt mỏi, trong tay Phượng Dịch mang đến gần chục cuộn tranh, kêu đệ đệ che ở cửa nhường đường.

Phượng Tiêu nhìn lại, chỉ thấy Phượng Dịch đang mệt mỏi đầu đầy mồ hôi.

“Thiếu chủ, đây là vài món trân phẩm cuối cùng ở trong chủ trạch.” Có thể thấy được người nào đó bị sai khiến chạy một lượt toàn bộ trong nhà.

“Uh, đặt lên bàn.” Phượng Hiên nói xong, mí mắt hạ xuống, nhìn thoáng qua Phượng Dịch, sau đó lại ra chỉ thị, “Thật sự là nóng, Dịch, lấy cây quạt, quạt át.”

“Dạ” ô, hẳn không phải là bị thiếu chủ chinh chứ? A! Tuy rằng không ai mắng một tiếng, nhưng mà từ một khắc trước, mình giống như con quay, làm việc không ngừng, hơn nữa làm việc gì cũng không thuộc về chức trách của mình .

Phượng Tiêu nhìn Phượng Dịch đang quạt mát cho hai người kia, trong lòng không quá khẳng định, cứ như vậy, thiếu chủ lần này chỉ đơn giản phạt đại ca như vậy là xong? Không thể nào! Nhớ ngày đó, từng có một lần như vậy, bản thân nói chuyện lại không để ý lời nói..., mà thiếu chủ lại không biết từ nơi này tìm một con cóc, rồi nói với mình: “Người có biết trường hợp nói chuyện không chú ý, cứ như thế mà nói là việc không tốt cỡ nào không, người đã không hiểu thì để ta dạy cho người. Ta vốn định tìm con ếch, nhưng mà không khéo là chỉ tìm được một con cóc. Nhưng cóc so với người cũng không tồi. Đến đây, để cho nó giúp người một lúc, phải biết rằng tiếng kêu của nó cùng với tiếng nói của người vừa rồi rất giống nhau. Tuyệt! Người cũng tới nhận thức một chút cảm thụ vừa rồi của ta, tốt lắm!” Nói xong, Phượng Hiên khiến cho Phượng Tiêu cột con cóc kia vào trên đầu của hắn, còn cầm một cái siêu (ấm nước), hướng trên đầu của hắn rót nước, cười híp mắt nói, “Nhớ kỹ, cho nó uống nước, đừng giết chết a!”

Vậy trên đỉnh đầu của hắn là cóc, tay cầm siêu, hơn nữa còn bị Phượng Hiên phái trên đường đi làm việc, dùng bộ dáng buồn cười kia di chuyển lần lượt trên phố lớn ngõ nhỏ, vút toàn bộ mặt mũi ở Đô thành .

Nhớ tới chuyện này là Phượng Tiêu lại đau lòng a! Cho nên, hắn không tin lần này thiếu chủ chỉ đơn giản đối đãi với huynh trưởng như vậy.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, Phượng Hiên đối với tiểu oa nhi đang xem vẽ trong lòng hỏi: “Bé con a, có muốn xem diễn không?”

“Dạ!” Bé lập tức gật đầu, một chút cũng không chậm trễ.

“Tốt lắm, uh, chúng ta liền nhìn quanh đây ... chọn một người đóng vai tiên cô hạ phàm được chào đón nhất là được rồi.” Phượng Hiên vừa cười, vừa nói, vừa dùng ngón tay chỉ Phượng Dịch, lại đối với hắn vung vung lên, ý bảo chọn hắn làm tiên cô.

Tiên cô hạ phàm? Có như vở diễn như vậy sao? Bị chỉ tên Phượng Dịch nhất thời đại ra, đã thấy Phượng Hiên thúc giục hắn: “Còn không mau đi thay quần áo, tiên, cô! Tiêu, tìm người giúp Dịch một chút .”

“Dạ . . . ” Phượng Tiêu yếu ớt đáp lại một tiếng, nghĩ rằng chủ tử nhà hắn nào có đơn giản để cho đi như vậy, cái này, đại ca thật thâm, không chỉ phải nam cải trang nữ, còn phải tự biên tự diễn “tiên cô hạ phàm được chào đón nhất ” chưa từng nghe nói kia.

Kế tiếp, Phượng Dịch kia với cách ăn mặc đồ ông, đồ thằng cùng với biểu diễn để chọc cười tiểu Cốc Nhược Vũ, làm cho nó xem thật thú vị. Nhưng nếu hắn nghĩ cứ như vậy mà chấm dứt thì... mười phần sai. Bởi

vì Phượng Hiền muốn cho Phượng Dịch khắc cốt ghi tâm nhớ kỹ: người mình phải bảo vệ tuyệt đối không chấp nhận người bên ngoài động vào.

Cho nên, Phượng Dịch đáng thương nam cải nữ trang diễn trò, bị sai khiến đi ra ngoài trên đường mua đồ. Thậm chí xé chiều còn cùng Phượng Hiền đi đến phủ đại trưởng lão gặp người gia tộc Lâm thị làm tất cả chuyện này cho đến ban đêm Phượng Hiền mới buông tha cho hắn.

26. Chương 26: Gặp Trước Khi Đính Hôn

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

Phượng Dịch xem như kiến thức cùng trí nhớ được mở rộng. Trước đây, thiếu chủ nhà mình trên khuôn mặt chỉ có một loại biểu tình – cười, khiến hắn nghĩ đến thiếu chủ tính tình vô cùng tốt sẽ không tức giận. Tuy rằng bây giờ thiếu chủ vẫn có biểu tình như trước nhưng thân nam nhi mà mình lại bị hoá trang mặt hoa da phấn, đầu đội cây trâm, đang mặc váy nữ bị nằm vị trưởng lão cùng với người của Lâm thị dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá, thông thường loại sự thật này chỉ có thiếu chủ nhà hắn mới nói rõ được. Nhưng cũng không thấy có động tĩnh gì. Bởi vậy, làm ình mất hết mặt mũi!

Phượng Dịch ở trong lòng thề hắn về sau tuyệt đối, cam đoan, nhất định không làm trái với tâm ý của thiếu chủ, thiếu chủ sủng người nào thì hắn phải đội lên trên đầu để phụng dưỡng.

Lúc này, Phượng Hiền cùng tiểu Cốc Nhược Vũ đã dùng xong bữa trưa. Trong lúc đấy chính Phượng Dịch chạy ra chạy vào, quay về bảy tám lần, cảm thấy mỹ mãn, lúc này hắn mới nắm bàn tay nhỏ bé yếu ớt của tiểu oa nhi đi vào phủ đại trưởng lão cùng hai vị trưởng lão gặp mặt với Lâm Tuyết Thiên thảo luận việc đính hôn.

Lần này chuyện đính hôn của Lâm thị cùng tông chủ Phượng thị tương lai là sự kiện quan trọng cho nên gia tộc Lâm thị không chỉ có bản thân Lâm Tuyết Thiên, còn có ba vị trưởng lão, hơn nữa Thiếu tông chủ của Lâm thị- Lâm Tuyết Nham cũng cùng đi đến Phượng châu. Song, theo nhị trưởng lão của Lâm thị nói thì Lâm Tuyết Nham kia không biết bị bệnh gì không thể lộ diện đã phải quay về Lâm Châu. Cho nên trước mắt trong đại sảnh của phủ đại trưởng lão phân biệt năm vị trưởng lão của Phượng thị, ba vị trưởng lão Lâm thị, Lâm Tuyết Thiên là chín người.

Phượng Hiền nắm tay một tiểu oa nhi đi theo phía sau là Phượng Dịch, Phượng Tiêu, thẳng tắp đi đến trên ghế. Chỉ thấy hắn xoay người mặt nhìn mọi người đem vạt áo vén lên, ngồi xuống, bỏ qua cái nhìn tò mò của mọi người, ôm tiểu Cốc Nhược Vũ bế lên đặt vào trong lòng.

“Đã để cho chư vị đợi lâu, đều tại ta đang tranh giành với thị vệ làm trễ nải thời gian quá lâu, hại ta không thể đến đây sớm một chút mong rằng chư vị trưởng lão bao dung.” Trừng phạt còn chưa xong, Phượng Hiền không quên đem những điều sai đó đổ lên người Phượng Dịch. Quả nhiên, các trưởng lão Phượng thị đang chịu đựng tức giận ánh mắt toàn bộ phóng đến Phượng Dịch.

Phượng Dịch một thân mồ hôi lạnh, hơi hơi cúi đầu, nội tâm gào thét. Trong lòng Phượng Hiền lại đắc ý cười trộm, trừng phạt Phượng Dịch hại bé con khóc là một trong những mục đích mà giờ này, khắc này chính mình thể hiện thái độ không mấy thân thiện với Phượng Dịch, nhất định sẽ từ trong tứ trưởng lão đang ngồi ở đó truyền quay lại trong tai phụ thân đại nhân cùng Phượng Thiếu Vân. Như vậy sẽ không để cho Phượng Dịch trước mặt hai người kia mất đi tín nhiệm, một công đôi việc.

Mọi người đang ngồi nào ai biết được ý nghĩ của hắn, thấy cách ăn mặc của Phượng Dịch chẳng ra cái gì cả toàn bộ cau chặt mày, cảm thấy khó coi, thay đổi tầm mắt nhìn về phía đứa nhỏ trong lòng Phượng Hiền kia không biết xuất hiện từ bao giờ.

Chỉ thấy tiểu oa nhi kia đầu buộc hai búi tóc bằng sợi dây tơ tằm màu hồng, đang mặc bộ váy màu trắng hồng, trên chân đi một đôi giày thêu tinh xảo, bé ngũ quan đoan chính, cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhẹ,

thanh tú đáng yêu, làn da trắng nõn hiện lên chút hồng, đôi mắt tròn, trắng đen rõ ràng, không sợ mà nhìn toàn bộ mọi người đang nhìn mình. Đợi bé sau khi nhìn mọi người xong, chớp mắt, cúi đầu dùng hai tay nhỏ bé bắt lấy đồ trang sức thất ở bên hông Phượng Hiên chuyên chú thưởng thức.

Quần áo vải dệt trên người bé vừa thấy đã nhận ra là xuất xứ từ nơi danh tiếng, khiến cho các trưởng lão đang ngồi đều suy đoán bé là tiểu thư nhà ai được Phượng Hiên mang đến chơi. Vì thế mọi người cũng lấy nghi vấn từ trong lòng ra để hỏi.

Nhưng nhìn Phượng hiên ôm bé gái kia, Lâm Tuyết Thiên cảm thấy không vừa mắt thậm chí cảm ghen tị, cho rằng đó là Phượng Vũ. Nhưng mà nghĩ nghĩ đến tuổi lại thấy không đúng. Vậy chính là người không có huyết thống với Phượng Hiên. Nghĩ đến có giống động vật cái ngồi trong lòng Phượng Hiên, tâm Lâm Tuyết Thiên nhất thời cảm tức, tay tức giận nắm chặt khăn tơ lụa, trên mặt lại cố gắng bảo trì biểu tình không thêm để ý.

“Thiếu tông chủ, vị này là nhị trưởng lão của Lâm thị, vị này là tam trưởng lão, ...” Đại trưởng lão Phượng Vĩnh Diễm từ từ giới thiệu, Phượng Hiên cười gật đầu chào hỏi người được giới thiệu.

Giới thiệu đến Lâm Tuyết Thiên thì chỉ thấy trang phục của nàng từ đầu đến chân làm cho người ta không thể soi mói, sống lưng thẳng tắp ngồi ở chỗ kia, hơi hơi gật đầu với Phượng Hiên một cái, gơ tay nhắc chân đều cao hơn người khác một bậc làm cho các trưởng lão Phượng thị cảm thấy cô gái này trở thành phụ nhân tông chủ Phượng thị tương lai hoàn toàn xứng đáng. Mà Phượng hiên lại nhìn nàng thật sâu một lát, tiếp theo trên mặt của hắn gợn lên nụ cười vô cùng sáng lạn với Lâm Tuyết Thiên, nhìn nụ cười tuyệt mỹ kia thiếu chút nữa làm hồng mắt mọi người, nhất là làm cho Lâm Tuyết Thiên trong lòng như nai con chạy loạn, vui không thể nói.

“Thiếu tông chủ, nghi thức đính hôn cử hành ba ngày sau, lão phu đã tìm người tính qua, đó là một ngày lành.”

“Uh, tốt.”

“Mời Thiếu tông chủ đem ngọc bội Song Phượng thuộc về nhà trai giao cho Lâm tiểu thư, vào thời điểm thực hiện nghi thức đính hôn song phương lại trao đổi. Về phần nghi thức đính hôn cần chú ý một số chuyện bây giờ sẽ có chuyên gia giải thích với thiếu chủ cùng Lâm tiểu thư.”

“A, như vậy a! Tốt.” Phượng Hiên đứng lên, tay trái hắn cầm cây quạt, tay phải ôm tiểu Cốc Nhược Vũ đi đến trước mặt Lâm Tuyết Thiên lại đối với tiểu oa nhi trong lòng nói, “Bé con, thay Hiên ca ca lấy ngọc bội ra ở trong quần áo Hiên ca ca.”

Tiểu Cốc Nhược Vũ nghe thấy lời của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, ngón tay út chỉ vào ngực của hắn hỏi: “Nơi này?”

“Đúng, chính là trong chỗ này, ở trong quần áo.”

Taynhỏ bé với vào trong quần áo của Phượng Hiên, tìm tới tìm lui, lấy ra hai khối ngọc bội, mỗi tay một cái, tiểu oa nhi đưa đến trước mắt Phượng Hiên, ánh mắt tròn tròn nhìn hắn không tiếng động hỏi là cái nào.

“Cái ở tay trái kia, ngoan, cầm nó đưa cho vị tiểu a di này.” Phượng Hiên nói một tiếng, tiểu oa nhi động tác làm theo.

Tiểu, a, di! ? Lâm Tuyết Thiên trừng mắt nhìn tiểu Cốc Nhược Vũ đưa ngọc bội tới trước mắt nàng, lông mày nhỏ nhăn nhúm lại, nàng không phải nghe lầm, vì sao Phượng Hiên là ca ca, mà chính mình lại là a di!? Nàng cũng chỉ lớn hơn Phượng Hiên hai tuổi mà thôi a! Nhưng không đợi nàng nghĩ nhiều, bên tai của nàng liền truyền đến thanh âm trầm thấp làm say lòng người của Phượng Hiên.

“Lâm tiểu thư, mau tiếp nhận đi a, đây là miếng ngọc bội Song Phượng thuộc về nhà trai.”

Lâm Tuyết Thiên đưa tay tiếp nhận, ngẩng đầu nhìn Phượng Hiên chỉ thấy mặt hắn mang ý cười, ánh mắt thâm thúy mê người đang nhìn mình, nhất thời nàng đem nghi vấn trong lòng vứt bỏ ra sau đầu làm sao còn có thể nghĩ đến.

“Ngọc bội kia rất quan trọng, chính là thay mặt từ những đời trước của gia tộc Phương thị chúng ta. Cho nên Lâm tiểu thư cần phải giữ lấy thật tốt, trăm ngàn đừng làm đánh mất nó!” Lời nói ôn nhu hoà ái, nhưng thời điểm Phương Hiên nói những lời này trong mắt lại hiện lên một tia dụng tâm kín đáo.

“Chuyện này là tất nhiên, Phương thiếu tông chủ xin yên tâm đi! Ta nhất định sẽ giữ gìn nó thật tốt.” Bị Phương Hiên cố ý phóng điện Lâm Tuyết Thiên đầu óc mê muội trả lời.

“Hôm qua ta vừa đến Thái đô hơi mệt, liền phân phó ai cũng không gặp. Nhưng cũng không bao gồm Lâm tiểu thư. Đầu là ta đây không có mắt để thủ hạ tự tiện cản Lâm tiểu thư,” Phương Hiên dùng cây quạt ở tay trái chỉ chỉ Phương Dịch, tiếp tục đem lỗi đổ lên trên người hắn, làm cho hắn bị xem thường, “Nàng không nên tức giận, nếu ta biết Lâm tiểu thư sẽ đến, nhất định sẽ đích thân nghênh đón, làm sao có thể để sự tình người bị chặn ở cửa, về việc đả thương thị vệ của tiểu thư, vì chuyện này ta đã trừng phạt hắn người trăm ngàn đừng để trong lòng.”

“Tất nhiên.”

“Nếu như Lâm tiểu thư không chê mà nói..., chúng ta đi dạo đến hậu viên được không?”

“Dạ.”

Thấy thái độ của Phương Hiên giống như rất vừa ý với Lâm Tuyết Thiên, trưởng lão hai nhà cảm thấy vui sướng. Mà Lâm Tuyết Thiên biểu tình thẹn thùng lại làm cho Phương Tiêu ở một bên đồng tình sâu sắc. Ai! người đáng thương, trên đời này nào có mấy người có thể đào thoát khỏi khi thiếu chủ cố tình hấp dẫn, nàng ta làm sao có thể cho rằng thiếu chủ chán ghét Lâm thị như vậy sẽ thích nàng ta, tự mình xem ra thiếu chủ có khả năng thích bé gái trong lòng ngực của người còn lớn hơn.

Lâm Tuyết Thiên đứng lên chuẩn bị cùng Phương Hiên đi dạo hậu hoa viên một chút, đã thấy tiểu oa nhi trong lòng Phương Hiên mở mắt to tròn nhìn mình chăm chăm. Trong lòng của nàng nhất thời cảm thấy vô cùng chán ghét.

Tiểu Cốc Nhược Vũ phát hiện Lâm Tuyết Thiên đang trừng mình, có chút sợ, co lại trong lòng Phương Hiên, sau đó cầm lấy quần áo Phương Hiên kéo ý bảo Phương Hiên cúi đầu.

Phương Hiên thấy bé con bảo bối giống như muốn nói suy nghĩ của mình, vội vàng tiến đến trước mắt bé hỏi: “Bé con, chuyện gì.”

“Vị tiểu a di kia trên mặt rơi rất nhiều bụi, nhiều bụi trắng!”. Tiểu Cốc Nhược Vũ thấp giọng nói, lúc nói còn ngấm hai mắt Lâm Tuyết Thiên.

Thanh âm của bé tuy rằng rất nhỏ, nhưng mà ở trước mặt Lâm Tuyết Thiên lại nghe rõ, nháy mắt sắc mặt của nàng ta trở nên xanh mét.

Phương Hiên đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo vui vẻ cười lên, ha ha, quá buồn cười rồi!

Hắn nhìn Lâm Tuyết Thiên liếc mắt một cái, sau đó đối với tiểu oa nhi trong lòng giải thích: “Oa nhi, đây không phải là bụi, đó là phấn dùng để hoá trang, có thể đem mình biến thành phiêu phiêu gì đó.”

Lâm Tuyết Thiên vừa nghe thấy hai chữ “Phiêu phiêu” tâm hoa nộ phóng. Nhưng lời kế tiếp trong câu nói của Phương Hiên lại giống như mũi tên nhọn đâm trúng vào nàng, đúng là tuyệt đối đả kích người.

“Vào tình huống bình thường, dùng để che những chỗ thiếu hụt của mình bộ dạng không được đẹp để mới dùng loại này, giống bé con cùng Vũ nhi tỷ tỷ của muội đều thuộc về thiên sinh lệ chất (đẹp tự nhiên), không cần dùng loại đồ vật này, biết không?”

“Vũ nhi tỷ tỷ?”

“Uh, Vũ nhi tỷ tỷ của muội, muội muội của Hiên ca ca, bộ dạng của nàng rất đẹp!” Trong giọng nói khó nén vẻ tự hào, “Không bao lâu muội đã có thể nhìn thấy nàng, về sau muội có thể cùng Vũ nhi tỷ tỷ chơi đùa.”

“Dạ.” Nghe thấy có người có thể cùng mình chơi đùa, tiểu oa nhi vui vẻ mà gật đầu lên tiếng trả lời.

Phượng Hiên ôm tiểu Cốc Nhược Vũ cực kỳ đặc ý đi ra chính sảnh. Mà đi theo sau, Lâm Tuyết Thiên sắc mặt lúc trắng, lúc xanh đột nhiên có loại cảm giác không rõ ràng lắm, Phượng Hiên rốt cuộc thích hay không thích mình?!

27. Chương 27: Khách Không Mời Mà Đến

Nói là đến hậu hoa viên đi dạo nhưng trên thực tế Lâm Tuyết Thiên phát hiện chỉ có Phượng Hiên cùng tiểu oa nhi hai người kia vừa đi, vừa nói cười. Mà nàng cũng chỉ giống như nhóm người hầu đi ở phía sau đi cùng theo mà thôi.

Nàng đường đường là đại tiểu thư của Lâm gia nhưng lại bị xem như người làm nèn. Nghĩ đến đây, trong lồng ngực hừng hực lửa giận như có hỏa mà không thể phát. Lâm Tuyết Thiên cũng chỉ có thể hai mắt bốc hỏa hung hăng trừng trừng Phượng Hiên đang nắm lấy tay nhỏ bé của tiểu oa nhi đi ở phía trước.

Nguyên bản còn đang chăm chú nghe Phượng Hiên giảng giải những hoa quý báu trong hậu viên này, tiểu Cốc Nhược Vũ ngẩng đầu nhìn Lâm Tuyết Thiên liếc mắt một cái, vừa vặn cùng tầm nhìn của nó, phát hiện ra vị tiểu a di kia đang giận giữ trừng mình. Tiểu Cốc Nhược Vũ không rõ nguyên nhân nó cảm thấy có chút sợ hãi, khuôn mặt nho nhỏ nháy mắt tràn đầy bất an. Không tự chủ, tới sát chỗ của Phượng Hiên hai tay nhỏ bé gắt gao mà cầm lấy tay hắn.

Cảm giác được tiểu oa nhi đang dựa vào trên người mình, dùng sức nắm tay của mình, Phượng Hiên dừng giải thích lại, cúi đầu vừa thấy bé con bảo bối đang ngửa đầu nhìn mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đáng thương, oh, đây là làm sao vậy? Bé con sao lại đáng thương như thế?

Không cần nghĩ ngợi, Phượng Hiên hơi hơi cúi người, bế tiểu oa nhi từ trên mặt đất lên, sủng nịch dỗ bé nói: “Bé con đi một chút hay không? Vậy để Hiên ca ca ôm muội nhé, ngoan nha!” Nói xong, hắn nhìn thấy ánh mắt tiểu Cốc Nhược Vũ hơi ủy khuất vô tội, mày nhíu lại, cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhẹ, biểu tình hé ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn chọc cho người yêu thương. Vì thế, trong lòng kêu to lên chính mình thể nhưng tìm lại tìm được tiểu oa nhi đáng yêu như thế, thật sự là rất vui. Phượng Hiên “Ba” một chút ngay tại trên mặt tiểu Cốc Nhược Vũ hôn một cái.

Nháy mắt, Lâm Tuyết Thiên đi theo một bên cảm thấy ngực như bị chặn ngang, lên cũng không lên được, xuống cũng không xuống được. Mà cảm thấy tiểu Cốc Nhược Vũ hai tay vây quanh cổ của Phượng Hiên, đồng thời đem đầu nhỏ cũng uồn tại nơi đó, chà chà, im lặng không lên tiếng. Về phần Phượng Hiên chỉ lo tiểu oa nhi thơm ngào ngọt, mềm mại non nớt đáng yêu trong ngực mình, căn bản không nhìn người nào đó, không chú ý tới bầu không khí không đúng lắm.

Vì thế, chuyện này ai cũng không biết phu nhân tương lai chính quy của tông chủ Phượng thị, cùng người được đề cử phu nhân tông chủ, hai người lần đầu tiên giao phong. Không cần phải nói là phu nhân tông chủ nho nhỏ tương lai thắng được, thiên hạ nho nhỏ không cần tốn nhiều sức trong lúc vô tình đã làm cho đối phương tức giận choáng váng đầu óc, sắc mặt xanh mét đen thui.

Mà một bên khác cứ “Khéo” như vậy, Phượng Hiên cùng Lâm Tuyết Thiên đi dạo hậu hoa viên không bao lâu, bên ngoài phủ đại trưởng lão Phượng thị đã có người cầu kiến. Nghe được người tới báo danh khiến cho hai tộc trưởng lão Phượng, Lâm đang hàn huyên nói chuyện phiếm cũng cảm thấy mừng rỡ ngoài ý muốn, đại trưởng lão tự mình đi ra ngoài đón.

Chỉ thấy người nọ khuôn mặt gầy yếu, hai mắt lại sáng ngời có thần, râu dài đến tận ngực, cầm trong tay một cây phất trần đang mặc đạo bào, một bộ dạng giống như thần tiên. Người này không phải ai khác mà chính là “Kỳ quái tiên nhân” bói toán tài tình mà nổi tiếng thiên hạ Kỳ Toán Tử!

“Không biết Đạo Trưởng đường xa mà đến, ta không biết để tiếp đón từ xa a!”. Đại trưởng lão vẫn muốn mời Kỳ Toán Tử đến Thái Đô giúp bộ tộc Phượng thị xem mạng buôn bán, kết quả tính cũng không tính được người mời thì không đến, thế nhưng không mời mà tự đến. Liền vội coi người tôn sùng là khách quý mời Kỳ Toán Tử vào bên trong phủ, đồng thời còn sai người đem Bắc viện Thanh Vân Cư quét tước sạch sẽ, chuẩn bị cho Kỳ Toán Tử ở.

“Bộ tộc Phượng thị những ngày gần đây sẽ có đại sự phát sinh, bản đạo đã từng tính qua nhiều lần, nên không rõ là tốt hay xấu, kết quả đều chưa rõ, đây là việc mà cuộc đời bản đạo hiếm thấy, cho nên bản đạo mạo muội đến đây muốn biết nguyên nhân vì sao để có thể cẩn thận tính lại một lần.” Được mời đến chính sảnh ngồi, Kỳ Toán Tử đầu tiên là hành lễ đối với đại trưởng lão, sau khi ngồi xuống mới giải thích ý đồ đến.

“Đại sự!” Chúng trưởng lão hai mặt nhìn nhau, đại trưởng lão lại trầm ngâm, sau đó nói ” Sắp tới đây Thiếu tông chủ nội tộc của ta cùng đại tiểu thư của Lâm thị đính hôn, không biết Đạo Trưởng là chỉ việc này. . . hay là nói bộ tộc ta sẽ có chuyện khác phát sinh?”

“Tất nhiên là chỉ chuyện này. Không biết bản đạo có thể gặp hai vị đương sự?”

“Đương nhiên có thể.” Đại trưởng lão gật đầu đáp ứng, cũng chỉ thị người đi ra hậu hoa viên mời hai người lại đây.

“Người nói kỳ quái tiên nhân đến đây, đặc biệt đến bói toán việc đính hôn của ta cùng Phượng Thiếu tông chủ, đúng không?” Lâm Tuyết Thiên giật mình hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thậm chí có chuyện tốt như vậy, thật sự là quá tốt! Không nghĩ tới Kỳ Toán Tử lại không mời mà tự đến. Nghe đồn có thể có được danh hào “kỳ quái tiên nhân” này thì trên thông hiểu thiên văn, dưới xét thời vận, xem xét tương lai. Nghe nói Kỳ Toán Tử này bói toán chưa bao giờ xảy ra sai. Phượng Thiếu tông chủ, đối với chuyện chung thân của chúng ta mà nói thật sự là một điềm tốt! Đúng hay không!?” Lâm Tuyết Thiên tươi cười thản nhiên nhìn Phượng Hiên nhưng trong lòng nàng lại khinh miệt tiểu Cốc Nhược Vũ bộ dạng còn nghiêm túc nghe mình nói chuyện. Cho rằng nó căn bản không hiểu mình đang nói cái gì, dù sao cũng chỉ là tiểu nha đầu cái gì cũng không biết.

“Uhm, không còn có chuyện nào tốt hơn, chúng ta cứ đi qua nhìn xem.” Phượng Hiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tiểu ác ma trong lòng lại cười có ý khác.

Trong lúc mời hai người tới, đại trưởng lão đã đem ngày tháng sinh đẻ của hai người-Phượng Hiên cùng Lâm Tuyết Thiên giao cho Kỳ Toán Tử. Chỉ thấy hắn sau khi xem qua bát tự trong tay một chữ cũng không nói. Ngược lại nhắm hai mắt, đợi khi hắn mở hai mắt ra thì nói với đại trưởng lão: “Hiên tại bản đạo đã biết nguyên nhân, nhưng cứ để bản đạo sau khi gặp qua hai người xem qua tướng trước mặt hai người mới có thể biết ứng đối như thế nào.”

“Vậy làm phiền đạo trưởng rồi!” Đại trưởng lão nhất thời yên tâm.

“Phía trước đã tìm người tính qua bát tự hai người nói là rất hợp không biết có phải thật sự hay không ?” nhị trưởng lão Lâm thị không yên tâm hỏi.

“Chỉ xem bát tự là xứng đôi, nhưng có biến số, duyên phận vợ chồng không có sâu như vậy. Song, có thể vượt qua một cửa trước mắt nhưng chỉ là một cửa thì nhân duyên không thể tốt hơn đâu! Bất luận là đối với Phượng thị, hay là đối với Lâm thị cũng là đại cát!” Cái gì nhân duyên không thể tốt hơn. Ai! Rõ ràng là bát tự hợp, nhưng vô duyên vợ chồng, tiểu quỷ kia thêu dệt bắt nói một đồng này làm ình giống như một lão đạo khoác lác, ở trong này nói lung tung đập bể uy tín của mình. Thật là! Nếu không phải sư huynh yêu cầu mình tại sao có khả năng ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi đây để cố hết sức làm cái loại chuyện không tốt đẹp này? Ở mặt ngoài Kỳ Toán Tử vẻ mặt trang trọng nghiêm túc nhưng mà trong lòng cũng đang nơi đó gờ chân máng cái người hại hắn đến Thái Đô.

Trong lòng hắn chính là đang trộm máng cái người ôm tiểu oa nhi nọ, bên cạnh là Lâm Tuyết Thiên phụ họa, phía sau hai hộ vệ cùng với một chuỗi dài nha hoàn của Lâm Tuyết Thiên đến chính sảnh .

Đại trưởng lão thay song phương giới thiệu giải thích xong. Sau khi mời mọi người ngồi xuống, Phượng Hiên hỏi: “Bây giờ là như thế nào đây?”

Phượng Hiên hỏi xong, mọi người đem tất cả tâm mắt đều tập trung trên người Kỳ Toán Tử, nào biết ánh mắt của hắn lại cùng tiểu Cốc Nhược Vũ chống lại. Chỉ thấy hắn nhìn tiểu Cốc Nhược Vũ trước mặt không chớp mắt, sau đó tâm mắt qua lại ở trên mặt Phượng Hiên cùng bé rồi bồi hồi.

Không bao lâu, chỉ thấy hần ha ha cười, tay vuốt chòm râu, gật đầu thoải mái nói bốn chữ: “Duyên, duyên, duyên a!”

Ha? Mọi người không hiểu, mà Phượng Hiên sưng sốt một chút, buồn bực: mình có bảo Phượng Dịch dạy hần nói lời này sao? Viên cái gì viên a?

“Người muốn nói cái gì viên sao?” Bị Kỳ Toán Tử làm cho không hiểu, Phượng Hiên hai mắt híp lại, tươi cười có chút quái dị, ánh mắt cố gắng nhấn chìm: người làm chính sự cho ta, nếu không thể chinh Lâm Tuyết Thiên hơn nữa cái cốc đỉnh hôn này không thể hủy diệt, đến lúc đó ta liền cho người chôn cùng hai tỷ muội Lâm gia!

Viên gì đó? Kỳ Toán Tử sau khi nghe được, khóe miệng nhin không được hơi hơi run rẩy, thầm nghĩ: chính mình rõ ràng nói rất rõ là duyên, hần rốt cuộc là liên tưởng như thế nào, có thể nghĩ đến là viên chứ!? Ông thầy tướng số mù này, đều đã lớn như vậy rồi thế nhưng năng lực bói toán vẫn như cũ, một chút tiến bộ cũng không có! Thật là có làm nhục tên các thế hệ tông chủ Cung gia!

Kỳ Toán Tử không phải ai khác mà chính là sư đệ của tông chủ Cung thị Cung Thượng Hi. Cung gia vô công nổi tiếng thiên hạ, nhưng Cung gia còn có một tuyệt học không một ai biết đó chính là bói toán, đó là thuật học được truyền qua nhiều đời tông chủ. Trừ lần đó ra mỗi đời tông chủ đều đem môn học này truyền ột đệ tử khác của họ, nên đệ tử cuối cùng cả đời không thể thu đồ đệ. Từ đó các đệ tử khác đều kế thừa danh hào “Kỳ quái tiên nhân”. Kỳ Toán Tử đúng là thế hệ kỳ quái tiên nhân này.

Về phần tại sao hần lại ở trong lòng máng Phượng Hiên là thầy tướng số mù. Nhắc tới việc này ngay cả Cung Thượng Hi đều đã lắc đầu thở dài. Trong nội bộ của Cung thị, Thiếu tông chủ Phượng Hiên vô luận văn hay là võ, vô luận mưu lược hay là tâm kế đều là tốt nhất rất có xu thế trở giỏi hơn thầy. Chỉ là, trên đời chẳng ai hoàn mỹ, khi Phượng Hiên học tập tính toán, bói toán ở Cung gia, Cung Thượng Hi mới phát hiện ngoại tôn hần hoàn mỹ này mười phần là thầy tướng số mù. Vô luận chính mình hay là nữ nhi dạy nó như thế nào nó đều không học được. Thật sự không có biện pháp, Cung Thượng Hi quyết định đổi người dạy lại, liền ời sư đệ Kỳ Toán Tử khi thì ẩn cư, khi thì chạy thiên hạ để hần dạy cho Phượng Hiên.

Thời gian này, ngoại tôn thiên tài trong miệng sư huynh chỉ có thể làm cho Kỳ Toán Tử dùng một câu hình dung đó là :“gỗ mục cũng không thể chạm khắc”!Dạy muốn học mau a! Thử hỏi ngay cả nhìn thủ tướng (chỉ tay) đường nhân duyên cùng đường số mệnh cũng không phân biệt được, không gọi bói toán ngu ngốc thì gọi là gì?!

Nhìn đến biểu tình Kỳ Toán Tử, Phượng Hiên biết hần lại đang trong lòng chửi mình bói toán ngu ngốc rồi. Thật là, chính mình cùng môn bói toán này trước nay đều xung đột. Cũng lạ, bản thân ngay cả điều cơ bản nhất gì đó đều không nhớ được, nghĩ đến gì đó, đầu óc liền thất lại, chuyện này không có cách nào khác. Hơn nữa, tuyệt học này đã được mười tử bảo bối kế thừa như vậy còn so đo làm cái gì! Đúng rồi, hần vừa rồi hình như là nhìn bé con mới nói ra những lời này, đầu óc Phượng Hiên bỗng nhiên vừa chuyển, chỉ vào tiểu Cốc Nhược Vũ đang ngồi vững chắc trong ngực mình nói: “Có thể xin ngài thay ta tính cho bé con được không.”

“Bất tự của nó.” Trong lòng cũng muốn, Kỳ Toán Tử lập tức hỏi.

“Bé con, bất tự là cái gì?” Phượng Hiên cúi đầu hỏi.

“Bất tự?” trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con không hiểu rõ, chỉ nhìn lại Phượng Hiên.

“Uhm. . . Không biết.” Phượng Hiên lắc đầu với Kỳ Toán Tử.

“Đưa tay cho ta xem.” Kỳ Toán Tử đứng dậy đi đến chỗ Phượng Hiên, bé được sự cổ động của Phượng Hiên vươn tay nhỏ bé lòng bàn tay hướng lên trên để cho Kỳ Toán Tử xem.

“Còn trẻ trôi chảy, mười bảy gặp tam kiếp, ba năm sau sẽ qua, khổ tận cam lai (cuộc sống an nhàn sẽ tới). Từ nay về sau phú quý gia thân cho đến cuối đời. Nhân duyên chính là tam duyên chung thân, vợ chồng ân ái cả đời, phu quân tương lai làm quan to nhất phẩm trong triều, hơn nữa sẽ được phong hầu, bé sẽ là mệnh Vương Phi Phú Quý!”

Ha ha, bé con nhà hần mạng vô cùng tốt, thật tốt quá!A! Đợi chút! “Ba kiếp? Như thế nào để tránh đi?” Phượng Hiên đột nhiên nghĩ đến lời của Kỳ Toán Tử có một đoạn không tốt, lúc này phải giúp bé con tránh

được ba kiếp kia.

“Cả đời phú quý, chỉ gặp ba kiếp thì có ngại gì, bần đạo chỉ có thể sửa một ít tiểu vận, đại kiếp nạn không thể sửa loạn sẽ gặp những chuyện thuộc trời tính không thể thay đổi!” Kỳ Toán Tử ngồi trở lại vị trí của mình, hải lòng nhìn thấy trên mặt Phượng Hiên hiện lên một tia tức giận, vui vẻ mà nghĩ: chính mình quả nhiên không tính sai, tương lai bé con này sẽ đánh vỡ cái mặt nạ kia của Phượng Hiên, thực chờ mong ngày nào đó sẽ đến!

Nói vậy! Nào có loại sự tình này, rõ ràng hắn không muốn sửa! Phượng Hiên tức giận trong đầu bắt đầu nghĩ phải làm thế nào để cho Kỳ Toán Tử hỗ trợ, cho dù không được, cho dù tìm ngoại công cũng phải làm được chuyện này.

28. Chương 28: Bị Người Trêu Đùa

Trong chính sảnh mọi người đang nghe lời tiên đoán kia của Kỳ Toán tử. Không có ai ngoài Phượng Hiên biết, cũng không hiểu được tại sao lại biến thành thầy tướng số của tiểu oa nhi rồi! Lâm Tuyết Thiên nghe thấy tương lai bé gái có ba kiếp nạn nhất thời vui sướng một trận khi người gặp họa. Nhưng tâm tình trộm vui mừng của nàng nháy mắt đã bị câu cuối cùng của Kỳ Toán Tử “Vợ chồng ân ái cả đời, phu quân tương lai làm quan to nhất phẩm trong triều, hơn nữa sẽ được phong hầu và có số mệnh Vương Phi Phú Quý” phá hư hầu như không còn. Cảm xúc người khác so với mình tốt hơn thật khó chịu. Nàng bĩu môi, ánh mắt khinh thường bắn về phía tiểu Cốc Nhược Vũ, từ trên xuống dưới đánh giá tiểu oa nhi, muốn nhìn bộ dạng của nó làm sao có thể xưng là mệnh phú quý.

Lúc ấy, Phượng Hiên đang muốn cải mệnh của tiểu oa nhi để bé tránh được ba kiếp nạn. Như vậy nhìn qua đang cực kỳ trân trọng tiểu oa nhi trong lòng ngực của hắn. Thoáng chốc Lâm Tuyết Thiên đổ kị ghen ghét trong lòng bay lên. Nàng ra hiệu nha hoàn phía sau cúi xuống đối với nha hoàn nhỏ giọng vài câu, chỉ thấy nha hoàn kia gật đầu lên tiếng trả lời. Sau đó đi đến phía sau nhị trưởng lão của Lâm thị không biết nói gì đó với Lâm nhị trưởng lão, chỉ thấy Lâm nhị trưởng lão nhìn nhìn Lâm Tuyết Thiên gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Phượng Hiên trong đầu đang di chuyển không biết nên thuyết phục Kỳ Toán Tử như nào lại không nghĩ rằng lời nói mới định cất lời thì bị Lâm nhị trưởng lão cắt đứt.

“Không biết việc hôn nhân này đến tột cùng có chỗ gì không ổn mong rằng đạo trưởng chiếu sáng.” Hiên nhiên Lâm Tuyết Thiên để cho nha hoàn truyền đạt với Lâm nhị trưởng lão chính là làm cho Kỳ Toán Tử trở về vấn đề chính.

Kỳ Toán Tử thanh thanh hắng giọng, âm thầm may mắn, may mắn được ông ta cắt đứt lời của Phượng Hiên. Nếu không, với tính cách đó của Phượng Hiên thì không đạt mục đích quyết không bỏ qua.

“Là như vậy, sau khi xem qua bát tự và tướng mạo của Phượng Thiệu tông chủ cùng Lâm tiểu thư, bần đạo có thể kết luận bát tự hai người xứng, vợ chồng duyên mỏng, hai người đính hôn tất sẽ xảy ra biến. Nhưng nếu có thể vượt qua được cửa này thì sẽ từ duyên mỏng biến sâu, đầu bạc đến già, ân ái cả đời.” Lời nói này được Kỳ Toán Tử cảm thấy tốt nhất. Những lời này căn bản chính là sư huynh Cung Thượng Hị cùng Phượng Hiên truyền đạt lại ین nói ... Còn đầu bạc đến già, ân ái cả đời đâu chứ, bóng dáng hộ vệ của Cung gia đã sớm phân thành hai nhóm, chờ vận nhất không thành công đoạt lấy mạng hai nàng Lâm thị, phải nói một khi duyên nhìn như biến sâu Diêm Vương lập tức triệu kiến mới đúng!

Hắn nghĩ như vậy người khác lại không biết, vừa nghe lời của hắn xong Lâm tuyết Thiên rất muốn hỏi làm thế nào mới có thể vượt qua được cửa ải này. Nhưng nàng vẫn nhẫn nại chờ đợi người khác thay nàng hỏi ra.

“Vậy phải làm thế nào mới tốt?” Phượng Vĩnh Diễm vẻ mặt nghiêm túc hỏi, nghĩ rằng quyết không thể từ bỏ cửa hôn nhân này.

“Uhm . . .” Kỳ Toán Tử nhắm hai mắt lại, tay phải ở nơi nào bấm đốt ngón tay một lát, đợi hần mở mắt ra mới trả lời Phượng Vĩnh Diễm ..., “Nói vậy nghi thức đính hôn đã sắp xếp ba ngày sau đi? Ngày đó là một giờ lành, không thể có ngày nào tốt hơn! Còn lại sẽ xem Lâm tiểu thư.”

“. . . .” Kỳ Toán Tử từ từ nhìn Lâm Tuyết Thiên chỉ thấy nàng không lên tiếng trả lời, nhưng biểu tình trên mặt lại hiển lộ không rõ.

“Muốn vượt qua cửa này thì trong nghi thức đính hôn, cũng chính là từ giờ trở đi Lâm tiểu thư cần phải làm vài việc. Thứ nhất, không thể gặp vị hôn phu tương lai, cũng chính là Phượng Thiếu tông chủ; Thứ hai, mỗi ngày làm việc thiện, cần tập trung tất cả khát cái ở Thái Đô lại Lâm tiểu thư phải tự mình chiếu cố áo cơm; Thứ ba, phải ở tại am ni cô bản địa, ăn chay, kị ăn mặn! Thứ tư, mỗi ngày cần phải đến suối băng trên Vụ Tuyền sơn ở Thái Đô tắm rửa lau.” Kỳ Toán Tử nói tiếp những lời mà Cung Thượng Hi cùng Phượng Hiên nói cho hần.

Điều thứ nhất cùng điều thứ ba có thể tiến hành, có vẻ đơn giản, nhưng điều thứ hai cùng điều thứ tư làm cho sắc mặt Lâm Tuyết Thiên trở nên rất khó coi.

“Nhất định phải như vậy phải không, đạo trưởng?” Lâm nhị trưởng lão cau chặt mày, đối với điều thứ hai cùng điều thứ tư hiển nhiên cũng hiểu được có chút khó khăn.

“Nhất định phải như vậy! Việc này mấu chốt là muốn xem Lâm tiểu thư đối với chuyện hôn sự lần này có bao nhiêu coi trọng, tâm thành tắc linh (có lòng thành tất sẽ linh), phải chân chính thiết thực đi làm! Còn có nhớ lấy, trong nghi thức đính hôn nhất định không thể có bất kỳ điềm xấu gì phát sinh, nếu không sẽ mang đến đại nạn cho hai gia tộc!”. Ngoài miệng nói được rất tốt. Kỳ thật, Kỳ Toán Tử trong lòng hoài nghi nghiêm trọng Phượng Hiên an bài như vậy không có gì ngoài cố ý lừa bịp, kì thực là càng muốn mượn cơ hội này chính Lâm Tuyết Thiên.

Hần không nghĩ sai, bắt được cơ hội Phượng Hiên đâu chịu buông tha Lâm Tuyết Thiên. Điều thứ nhất là để nàng ta đỡ làm phiền mình, điều thứ hai là dạy nàng ta cái gì gọi là việc thiện. Mặt khác, làm cho nàng ta mệt chết. Điều thứ ba, Phượng Hiên ngại nàng ta ác độc chua ngoa, để nàng tu thân dưỡng tính đi. Điều thứ tư còn lại là thay muối muối báo thù, dám làm Vũ nhi bảo bối của hần bị bệnh. Như vậy, nàng ta hiện tại hãy mỗi ngày đến suối băng trên Vụ Tuyền sơn mà tắm trong những ngày đông lạnh đi! Hừ! Ai cũng không phát hiện khóe miệng Phượng Hiên cười lên một tia lãnh khốc.

Lâm Tuyết Thiên mặt lộ vẻ khó xử. Nhưng mà lúc này Phượng Hiên ôm tiểu Cốc Nhược Vũ đứng lên, đi đến trước người của nàng về mặt thâm tình, lại còn cố ý phóng điện nhìn Lâm Tuyết Thiên, ôn nhu nói: “Lâm tiểu thư, thật sự là làm khó nàng đã cố gắng chịu đựng vì tương lai của chúng ta”.

“Nói chi vậy, đây đều là nên làm.” Nháy mắt người nào đó tim đập giống như nai con đi loạn, một chút đỏ ửng lây sang hai má. Mà Phượng Dịch chỉ cảm thấy dạ dày bốc lên, may mắn giữa trưa bị thiếu chủ trừng phạt không thể ăn nhiều, nếu không nhất định sẽ nổ ra. Về phần Phượng Tiêu, hần cả người nổi da gà, khẽ run lên, may mắn thiếu chủ nhà mình không phong lưu, nếu không Thanh Phong viện trong Phượng phủ chẳng phải thiếp thất đầy cả sảnh đường so sánh ngang với hậu cung?

“Nếu chúng ta không thể trước ngày đính hôn gặp mặt mà lại vừa vặn có việc khác như vậy ta xin cáo từ trước. Ta thực chờ mong nghi thức đính hôn tiến hành thuận lợi. Sau đó ta lại cùng Lâm tiểu thư đi dạo ở Thái Đô được không?”

“Dạ.” Lâm Tuyết Thiên ngậm khê một tiếng, trong lòng giống như mật ngọt. Đột nhiên cảm giác được hai yêu cầu nguyên bản rất khó khăn kia chẳng coi là gì. Chỉ cần có thể cùng Phượng Hiên đính hôn, trở thành tông chủ phu nhân tương lai của Phượng thị, ba ngày khổ này nàng có thể chịu được.

“Như vậy chuyện sau đó liền để đại trưởng lão đến an bài, các vị trưởng lão, ta cáo từ trước!”. Phượng Hiên chào từng người một cái. Sau đó ôm tiểu oa nhi chuẩn bị trở về chủ trạch. Trước khi đi, còn quét mắt nhìn Kỳ Toán Tử, nghĩ rằng sau việc đính hôn này kết thúc, hần lại đến giải quyết việc ba kiếp kia của bé con bảo bối.

Vì thế, giai đoạn thứ nhất của mưu kế thuận lợi hoàn thành, Phượng Hiên mang tâm tình sung sướng quay về chủ trạch, yên lặng nghe tin lành giai đoạn thứ hai.

Lúc này trong đây Phượng Hiên dẫn tiểu Cốc Nhược Vũ đi trước đến thư phòng. Hắn ôm bé vào trong ngực, ngồi ở trước bàn, cầm lấy một cái bút lông nho nhỏ nhét vào bàn tay nhỏ của tiểu oa nhi, bắt đầu dạy tiểu oa nhi viết chữ.

Dĩ nhiên, cuộc đời học tập của tiểu Cốc Nhược Vũ hai chữ đầu tiên chính là đại danh người nào đó “Phượng Hiên”.

“Phượng, Hiên!” Phượng Hiên chỉ chỉ nắm tay tiểu oa nhi mà viết ra hai chữ, “Nhớ kỹ nha, đây là tên Hiên ca ca.”

Tiểu Cốc Nhược Vũ ngẩng đầu nhìn sang Phượng Hiên, lại cúi đầu nhìn chữ trên giấy, vừa chỉ vừa đọc, cực kỳ rõ ràng. Nhìn bé nhận biết tên mình, Phượng Hiên vui vẻ nói: “Mấy ngày nay chúng ta trước tiên học viết hai chữ này. Sau đó Hiên ca ca lại từ căn bản dạy uội.” Ha ha, muội tử bảo bối cũng là học hai từ này trước tiên. Nhìn hắn đem muội tử bảo bối giáo dục ưu tú như thế nào a! Phượng Hiên dương dương đắc ý mà nghĩ.

Thời gian kế tiếp hai người đều ở trong chữ viết nghiêng bảy, xoay tám của tiểu oa nhi mà vượt qua. Thời gian vui vẻ luôn luôn ngắn ngủi. Lúc Phượng Hiên tiến đến bấm báo kế hoạch giai đoạn thứ hai vẫn chưa như Phượng Hiên mong muốn thì việc này cũng đã xong (tức là việc dạy học cho Tiểu Vũ).

Phượng Hiên để tiểu Cốc Nhược Vũ một mình ngồi ở bàn, hắn đứng lên đi qua đi lại trong phòng, cây quạt trong tay mở lại hợp, hợp lại mở, trong lòng vô cùng tức giận. Hừ, hắn quá coi thường nha hoàn bên người Lâm Tuyết Thiên! Đáng giận, rút dây động rừng rồi!

29. Chương 29: “trộm” Cùng Tiểu Oa Nhi

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

Mơ mơ màng màng, tiểu Cốc Nhược Vũ nửa mê nửa tỉnh, nghĩ muốn đi nhà xí. Bé ngồi dậy dùng tay nhỏ bé dụi dụi mắt còn buồn ngủ, nhìn xung quanh thấy Phượng Hiên đang mặc một thân quần áo màu đen, trong đầu nảy sinh nghi vấn, chợt thanh tỉnh.

“Hiên ca ca?” Tiểu oa nhi vẽ mặt nghi hoặc, nghiêng đầu nhỏ hỏi.

Vừa đổi quần áo xong, Phượng Hiên nghe thấy tiểu oa nhi đang gọi hắn. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiên hạ nho nhỏ mở to một đôi mắt tròn, sáng nhìn hắn. Nhất thời trong lòng Phượng Hiên trầm nghĩ: không phải chứ! Hắn thật vất vả đem bé khóc ròng đòi cha mẹ dỗ ngủ, như thế nào không quá bao lâu bé đã lại tỉnh! Xong rồi, nếu bé lại bắt đầu khóc tìm cha mẹ, vậy chính mình chẳng phải là không thể phân thân?

“Bé con, như thế nào lại tỉnh?”

“Đi tiểu!” Tiểu oa nhi nói xong ngôn ngữ trẻ nhỏ, cho thấy bé có lý do thanh tỉnh, đồng thời hai tay đưa ra ý tứ hàm xúc muốn ôm ôm.

Phượng Hiên đi đến trước giường, ôm bé vào trong lòng, ngồi ở mép giường cầm lấy giày nhỏ ở dưới đất thay bé đi vào. Vốn định ôm bé đi nhà xí, kết quả sau khi đi giày vào tiểu Cốc Nhược Vũ giẫy giụa muốn xuống dưới. Phượng Hiên đành phải để tùy ý đi theo phía sau bé, nhìn bé nện hai bước ngắn ngủi đi đến nhà xí.

Giờ này khắc này, đêm đã khuya. Ban ngày, sau khi biết được kế hoạch giai đoạn thứ hai thất bại cùng tiểu Cốc Nhược Vũ chơi thêm một buổi tối Phượng Hiên quyết định đêm khuya thì tự thân xuất mã, thực thi kế hoạch.

Nguyên bản hắn nghĩ tại am ni cô hộ vệ chung quanh Lâm Tuyết Thiên nghiêm mật, không dễ dàng động thủ đổi ngọc bội. Nhưng trên am ni cô, bản địa không cho phép nam tử tiến vào. Hơn nữa đường đi thông lên núi không thể nâng kiệu cho nên Lâm Tuyết Thiên phải đi bộ đi trước bên người nàng nhiều nhất vài nha hoàn là khá lắm. Cứ như vậy để ngoại công phái nữ tử ở trên núi động thủ, treo đầu dê bán thịt chó còn có thể lấy cớ diễm xấu.

Nhưng mà hiển nhiên lần này người ngoại công phải đi không đủ để đảm nhiệm. Không những không thể hoàn thành nhiệm vụ còn bị bắt đi, tức chết hắn! Không nghĩ tới nha hoàn bên cạnh Lâm Tuyết Thiển lại có nhân vật lợi hại. Chẳng lẽ nói nữ tử bên người Lâm thị đều có trải qua huấn luyện mà đặc biệt an bài làm nha hoàn? Được, về sau phải chú ý một chút. Đứng chờ ở ngoài nhà xí, Phượng Hiên trong lòng suy nghĩ.

Đợi tiểu oa nhi đi nhà xí xong trở lại bên trong phòng. Vốn định dỗ bé ngủ lại thì Phượng Hiên phát hiện bàn tay bé nhỏ đang cầm lấy vạt áo của hắn, vừa túm vừa nói: “Hiên ca ca, ngủ!”

“Uhm, uhm, muội ngủ trước, Hiên ca ca lập tức cũng ngủ.” Tiếng nói vừa dứt, đối phương không hề biến hóa, đôi mắt to trắng đen rõ ràng mở lớn nhìn hắn, miệng tiếp tục gọi hắn ngủ. Hiển nhiên, những lời Phượng Hiên dỗ tiểu oa nhi mà nói... lần này không thể dùng được. Tiểu Cốc Nhược Vũ rõ ràng cảm giác được Phượng Hiên muốn đi ra ngoài trong lòng sợ hãi, cho nên làm thế nào cũng không chịu buông ra. Cảm thấy Phượng Hiên miễn cưỡng lấy lệ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Cốc Nhược Vũ dần dần hiện lên biểu tình đáng thương: cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất, tay nhỏ bé dùng sức túm vạt áo của hắn, biến thành kháng nghị không một tiếng động.

Nụ cười trên mặt Phượng Hiên có chút vắn vẹo, trong lòng kêu đau nói: hắn, hắn, hắn nếu bỏ bé lại, thế nhưng sẽ có loại cảm giác tội ác!

Ai! nội tâm Phượng Hiên ai thán một tiếng, bắt đầu lo lắng. Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch được mình phải đi cứu cái người làm việc không thành kia, ngu ngốc có thừa đến bây giờ cũng còn không có tin tức. Hiện tại trừ mình ra không có ai thích hợp đi đổi ngọc bội. Nhưng mà trước mắt còn phải chăm sóc tiểu oa nhi, bỏ một mình bé lại tâm không đành lòng a!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tiểu oa nhi chiến thắng tất cả. Nghĩ rằng còn hai ngày nữa, Phượng Hiên quyết định đêm mai phải hai người Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch đi lấy ngọc bội trở về là được rồi. Trong lòng đã có quyết định, Phượng Hiên nói với tiểu Cốc Nhược Vũ: “Được rồi, được rồi, Hiên ca ca hiện tại đi nằm ngủ”. Vừa nói vừa đem y phục dạ hành lại thay đổi xuống, thành thành thật thật nằm ngủ cùng tiểu oa nhi.

Sáng ngày thứ hai, Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch bẩm báo người đã cứu ra. Lập tức Phượng Hiên giao cho hai người nhiệm vụ buổi tối. Nhưng đến sáng sớm ngày thứ ba Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch báo cho biết nhiệm vụ thất bại. Vẫn như cũ không thể đổi ngọc bội của Lâm Tuyết Thiển trở lại. Khuôn mặt tươi cười của Phượng Hiên rất khó không cứng lại. Thật sự nhịn không được, âm điệu so với bình thường cất cao hơn hỏi: “Không đổi trở về!? Là ai bị phát hiện sao? Không phải cho các người sử dụng mê hồn tán sao? Ngọc bội không phải do Lâm Tuyết Thiển bảo quản lấy, rất dễ dàng tìm được đấy sao?”

Ba cái “Sao” làm cho hai người Phượng Tiêu hổ thẹn, đầu so với trước lại cúi thấp hơn nữa.

Chẳng lẽ ngọc bội không do Lâm Tuyết Thiển bảo quản tự mình nghĩ sai lầm rồi!? Phượng Hiên ảo não một trận, đang suy nghĩ ngọc bội khả năng do ai bảo quản, làm thế nào trước ngày nghi thức đính hôn có thể đem ngọc bội trở về thì Phượng Dịch nói chuyện.

“Ngọc bội là ở chỗ Lâm tiểu thư, nô tài tìm được rồi.”

A? Phượng Hiên nhăn mày lại, tìm được rồi vì sao không cầm về?

“Nói chính xác là thấy được.” Phượng Dịch nói tiếp.

“Sau đó. . .” Phượng Hiên hai mắt mím cười híp lại ý nghĩa cần giải thích.

“Vị trí không tốt lắm, lấy không được.” Giọng nhỏ nhỏ của Phượng Tiêu bổ sung thêm.

“Ha? Là ở bầu trời với không tới?” Tươi cười có chút âm trầm tràn ra ngoài mùi thuốc súng, Phượng Hiên cực kỳ không hài lòng với loại lý do này.

“Lâm tiểu thư mang theo ngọc bội tùy thân, nhưng mà không phải đeo ở trên cổ mà là đặt ở. . .” Trên mặt Phượng Dịch có điểm vắn vẹo có điểm khó có thể mở miệng. Ai, có thân phận tiểu thư nào biết đâu rằng tướng ngủ lại kém như thế, hơn nữa còn cổ quái, cổ quái thật sự làm cho người ta có chút không chịu nổi.

“Để ở nơi nào?” Làm sao không nói cho xong? Phượng Hiên rất khó không tức giận.

“Chỗ lồng ngực trong cái yếm”. Cuối cùng vẫn là Phượng Tiêu trả lời. Nếu không phải ngọc bội lộ ra một chút, bọn họ thật đúng là không phát hiện được. Nói trở lại, cái yếm kia thể nhưng lại có một chút, chỉ có thể che khuất được điểm quan trọng của bộ phận này. Chuyện này thật làm cho người e lệ!

“Vậy thì có sao, vậy thì sao nào!? Vươn tay, lấy ngọc bội đem ngọc bội giả đặt tại nơi đấy rồi đem tay trở về nhiệm vụ hoàn thành, thuận tiện các người còn có thể chiếm chút tiện nghi!” Phượng Hiên đưa tay, khoa tay múa chân, thật sự không hiểu có cái gì khó lại làm cho hai người không thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Thiếu chủ!” Hai người trăm miệng một lời cả kinh kêu lên.

“Loại tiện nghi này chẳng lẽ ngài sẽ đi chiếm?” Phượng Tiêu hỏi tiếp.

Đương nhiên sẽ không! Hắc (Phượng Hiên) nếu chạm phải nữ nhân ngoại trừ nương tử gần gũi tương lai, tay hắc nhất định sẽ bị đứt! Ghê tởm muốn chết! Nội tâm Phượng Hiên lập tức phản bác.

Nhìn hai vị tâm phúc mặt lộ vẻ ủy khuất, Phượng Hiên dương dương hai hàng lông mày đen đặc lại hơi hơi cần môi một chút, trầm nghĩ: được rồi, đây là cái dạng thuộc hạ mà chủ nhân nuôi thành cái gì, thân đã biết thuộc hạ là loại hình thức chính nhân quân tử làm sao có thể thừa cơ làm ra việc không đạo đức chứ! Nhưng cũng bởi vì như vậy mà lấy không được ngọc bội, có phải quá nghiêm túc hay không?

Đáng giận Lâm Tuyết Thiển, lại đem ngọc bội đặt ở cái nơi đó, đợi hắc thu hồi ngọc bội nhất định phải đem ngọc bội rửa sạch một trăm lần! Trong lòng Phượng Hiên không cam lòng hừ một tiếng. Quyết định tối nay nhất định phải tự mình đi, hơn nữa suy nghĩ tìm ở đâu ra một nữ tử đáng giá tín nhiệm giúp hắc đổi ngọc bội từ trên người Lâm Tuyết Thiển lại. Đáng giận, nếu không phải cái người nữ tử ngoại công phái ra đang trọng thương vì chịu niềm hình thì mình bây giờ cũng không lo lắng chọn người như vậy.

Cảm thấy không khí không đúng, tiểu Cốc Nhược Vũ từ đầu tới đuôi cái hiểu, cái không nghe bọn họ Phượng Hiên nói. Nhìn sang cái này, lại nhìn sang cái kia tiểu oa nhi liền thích giúp người kéo cánh tay Phượng Hiên, thuận lợi đem sự chú ý của hắc chuyển dời đến trên người mình còn dùng cái giọng điệu non nớt dò hỏi: “Hiên ca ca, làm sao vậy?”

Mắt to chống lại đôi mắt nhỏ, một trận trăm mặc, bỗng nhiên trong đầu Phượng Hiên linh quang vừa hiện, hắc hắc, có! Để cho bé con giúp hắc tốt lắm, vừa vặn mình cũng không cần lo lắng thời điểm ban đêm tự mình đi thì bé con làm sao bây giờ! Thật tốt quá!

Phượng Hiên cười khanh khách nói với tiểu Cốc Nhược Vũ: “Bé con, buổi tối cùng Hiên ca ca đi ra ngoài làm một chuyện được không?”

“Được.” tiểu oa nhi nhu thuận lập tức gật đầu nói được.

“Nhưng buổi tối Hiên ca ca dẫn muội đi làm chuyện gì thì ai cũng không thể nói nha! Phải giữ bí mật!”

“Dạ được, giữ bí mật!” tiểu Cốc Nhược Vũ gật gật đầu.

“Chúng ta đây ngoéo tay, một lời đã định!” Phượng Hiên vươn ngón út, tiểu Cốc Nhược Vũ cũng vươn ngón út hai người ngoéo tay ước định.

Vì thế ban đêm trước nghi thức đính hôn một ngày, Phượng Dịch bị giữ lại. Phượng Tiêu lại mặc trang phục dạ hành đi theo, Phượng Hiên ôm tiểu oa nhi đi trước đến am ni cô chỗ ở của Lâm Tuyết Thiển chuẩn bị đi làm việc treo đầu dê bán thịt chó kia.

30. Chương 30: Đêm Đổi Ngọc Bội

Đêm khuya, dưới ánh trăng chiếu rọi, tiểu Cốc Nhược Vũ mở lớn đôi mắt tròn, nhìn cảnh sắc chung quanh nhanh chóng biến đổi khi di chuyển. Mà chính nó lại được Phượng Hiên ôm, hai cánh tay quấn quanh cổ của hắc, đầu nhỏ tựa vào trên vai hắc.

Phượng Hiền cùng Phượng Tiêu hai người thi triển khinh công, nghĩ muốn đi nhanh về nhanh. Nhưng ở trên đường đối tới, đối lui quá mệt mỏi. Phượng Hiền ngại đường xá quá xa như vậy, cho nên còn chưa rời khỏi chủ trạch ở Phượng phủ bao lâu, lòng bàn chân của hắn nhún một cái, nhảy lên nóc nhà, nhẹ nhàng mà đi tắt ở phía trên. Phượng Tiêu tất nhiên là đi theo.

Cảnh sắc bên cạnh đột nhiên chuyển đến dưới chân, đầu nhỏ của tiểu Cốc Nhược Vũ rời khỏi bả vai của Phượng Hiền, dùng sức trừng mắt nhìn phía dưới.

“Hiên ca ca!” Bé nhện không được đặt câu hỏi.

“Uhm? Lạnh phải không?” Phượng Hiền mắt liếc bảo bối trong lòng. Nghĩ rằng ban đêm lạnh, để chuyển bé lại tránh gió không bị cảm. Chân hắn vẫn chưa ngừng, một tay ôm chặt tiểu Cốc Nhược Vũ, một tay đưa ra giúp bé kéo lại cái áo choàng trên người. Cuối cùng ra hiệu bảo bé buông hai cánh tay ra, nắm lấy quần áo ở ngực hắn. Sau đó dùng áo choàng nhỏ bọc lại thật kín, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ ở bên ngoài.

“Không lạnh”. Thuận theo chỉ thị của Phượng Hiền làm, nhưng đầu nhỏ vẫn lắc lắc, tỏ vẻ bé có việc khác “Hiên ca ca, nhà đều ở dưới!” Một cánh tay giãy kéo áo choàng ra, ngón tay út chỉ xuống phía dưới.

“Uhm.”

“Chúng ta giống chim nhỏ” Ánh mắt chớp chớp, bé nghĩ tới nghĩ lui, tìm ra ví dụ có thể biểu đạt ý nghĩ của mình dễ nhất.

“Ha ha, đúng, chúng ta đang bay!” Phượng Hiền vui vẻ, tiếp theo lời của bé.

“Bay?” trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, nháy mắt một loại tình cảm sùng bái ngẫu nhiên nảy sinh, “Hiên ca ca thật là lợi hại, có thể bay!”

“Đó là đương nhiên!” Phượng Hiền rất đắc ý, nếu không phải đang ở ban đêm, không thể rêu rao quá mức, thì người nào đó chỉ sợ đã cười to ra tiếng, “Bé con, có muốn bay cao hơn?”

“Muốn!” Đầu nhỏ gật, gật, gật.

“Tốt lắm, Hiên ca ca mang theo muội bay cao.” Tiếng nói vừa dứt, Phượng Hiền đề khí, dừng bước, thân hình giống như một cái cầu vồng phút chốc bay vọt lên khoảng năm trượng có thừa.

Thấy Phượng Hiền làm như vậy, tiểu Cốc Nhược Vũ theo bản năng vươn hay tay ra, gắt gao bầu vú ôm lấy cổ của hắn. Sau chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn của tiểu oa nhi khê nhếch lên, ngạc nhiên nhìn bầu trời thay đổi mà cười khanh khách.

“Bay, bay, bay!” Bé cao hứng vừa vung một cánh tay, âm thanh giống như ở vùng biên cương vừa phải mà kêu lên.

Thích thú, hơn nữa đỡ tiểu oa nhi vui vẻ là điều thú vị nhất. Phượng Hiền dọc theo đường đi cứ như vậy đi trước đến am ni cô. Mà đi theo phía sau hắn, Phượng Tiêu đầu đầy hắc tuyến, trong lòng kêu khổ nói: đây là làm việc hay đi chơi? Hơn nữa, thiếu chủ a! Có thể chậm một chút hay không, công lực của mình không có mạnh như thiếu chủ, vẫn phải miễn cưỡng đi theo, mệt mỏi quá a!

Ngay tại khi Phượng Tiêu sắp gục xuống, rốt cục cũng đến nơi, khiến cho hắn cảm động thiếu chút nữa rơi lệ. Ô ô, thật tốt quá, rốt cục dừng lại rồi. Hắn chưa từng có giờ khắc nào thích am ni cô như vậy! Một chết hắn!

Về phần Phượng Hiền, khi dừng lại hắn đặt tiểu Cốc Nhược Vũ lên trên, vươn tay đặt ở miệng ngoài nói với tiểu Cốc Nhược Vũ: “Bé con, phải lặng lẽ, không thể lên tiếng nha!”

“Hừ, phải lặng lẽ!” tay nhỏ bé của tiểu oa nhi cũng tương tự học động tác của Phượng Hiền. Ngắc đầu dùng ánh mắt tròn tròn nhìn Phượng Hiền, trông rất đáng yêu.

Ôi, hắn có một bé con đáng yêu độc nhất vô nhị! Phượng Hiền mừng rỡ cười híp mắt, lại nhìn Phượng Tiêu khóe miệng đang co giật.

Vì tránh cho phiền toái không cần thiết, Phượng Hiền cùng Phượng Tiêu đều che mặt. Về phần tiểu Cốc Nhược Vũ, Phượng Hiền cũng không quên dùng khăn nhỏ che mặt cho bé.

Chuẩn bị xong, Phượng Hiên ôm lấy tiểu Cốc Nhược Vũ, nhảy tường mà vào. Phượng Tiêu dẫn Phượng Hiên đi vào chỗ ở của Lâm Tuyết Thiển. Hai người nhanh chóng làm nha hoàn hôn mê. Về phần Lâm Tuyết Thiển đã sớm ngủ cùng với vài nha hoàn hầu hạ cũng không tránh được mê hồn tán. Dù sao Phượng Hiên không muốn trong quá trình đổi ngọc bội có ai bất chợt tỉnh dậy.

Đi vào phòng ngủ Lâm Tuyết Thiển, Phượng Tiêu châm ngọn nến, mà Phượng Hiên đem tiểu Cốc Nhược Vũ đặt xuống dưới. Sau đó theo ánh sáng nhìn lại trên giường. Không nhìn còn khá! Vừa nhìn, làm ắt Phượng Hiên thoáng cái liền đỏ bừng. Hiếm khi không thể khống chế được biểu tình của khuôn mặt, giống như trông thấy ác quỷ, đáng cười tự nhiên cũng tán loạn không ra hình dạng.

Theo thiếu chủ nhà mình lộ ra ánh mắt kia cũng có thể thấy được hấn bị kích thích rất lớn. Phượng Tiêu rất cố gắng mới không làm ỉn bật cười. Ha ha, chuyện này thiếu chủ mới biết vì sao đêm qua bọn họ không thể hoàn thành nhiệm vụ!

Phượng Hiên xoay người, đưa lưng về phía Lâm Tuyết Thiển trên giường, trong lòng rên rỉ nói: hấn sắp bị đau mắt, hấn thật sự bị đau mắt! A ! Hấn dĩ nhiên không thấy cái gì đó không trong sạch. Thật sự là bản cặp mắt của mình a! Trời a! Chết tiệt! nữ nhân Lâm gia quả nhiên đều vô cùng ghê tởm. Là hấn biết, chỉ cần dính vào Lâm gia, sẽ không có chuyện gì tốt!

Tiểu Cốc Nhược Vũ cũng nhìn thấy Lâm Tuyết Thiển nằm ở trên giường. Sau đó thật là khó hiểu, chỉ thấy người trên giường kia gần như là lộ ra trọn vẹn, thân hình tản ra hơi thở cô gái thanh xuân lả lướt đầy hứng thú, toàn thân chỉ có nơi nào đó quá to lớn bị một cái yếm quá nhỏ miễn cưỡng che lấp. Còn tư thế ngủ kia hiện lên cả hình chữ đại, còn có thanh âm vù vù làm nhạc đệm. Về phần Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch từng đã nhìn thấy ngọc bội, nay không thấy bóng dáng.

Tiểu Cốc Nhược Vũ ngưỡng mộ nhìn Phượng Hiên xoay lưng ra chỗ khác, kỳ quái hỏi hấn: “Hiên ca ca, nàng vì sao không mặc quần lót, là sợ đái dầm sao?”. Nhớ rõ mình lúc còn rất nhỏ, nương nói mình hay đái dầm, cho nên lúc ngủ, không được mặc quần lót. Nhưng mà, người trên giường kia vì sao cũng không mặc? Minh bây giờ cũng không giống nàng ta như vậy!

Bộ mặt Phượng Hiên hơi hơi run rẩy một chút, nội tâm trả lời: bởi vì nàng ta không cảm thấy thẹn! Mặc dù là ở trong phòng của mình, nhưng làm sao có thể như vậy! Hấn không nói ra lời. Nghiêng người, cúi đầu nhìn về phía tiểu oa nhi đang có vấn đề, vội vàng tiến hành giáo dục đối với bảo bối của mình một chút, đừng để cái đồ trên giường không hề biết liêm sỉ đó ảnh hưởng tới: “Ngoan, trăm ngàn đừng bắt chước nàng ta như vậy, chuyện đó không hợp với lễ giáo, để cho người ta biết sẽ chê cười! Thật sự là làm nhục tên tiểu thư khuê các!”

“Dạ!”

“Bé con, đi đi, đến người nàng ta tìm ra ngọc bội đưa cho Hiên ca ca. Sau đó lại đem ngọc bội này đặt tới chỗ miếng ngọc bội ban đầu kia của nàng ta, biết không?”. Phượng Hiên bắt đầu dặn việc chính, trong lòng một khắc cũng không muốn ở lâu thêm nữa. Muốn nhanh chóng đổi ngọc bội, lập tức trở về.

Tiểu Cốc Nhược Vũ tiếp nhận ngọc bội Phượng Hiên đưa ỉn, cúi đầu nhìn xem ngọc bội trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Phượng Hiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có nghi vấn.

“Ngọc bội?”

“Chính là cái mấy ngày hôm trước Hiên ca ca bảo muội đưa cho vị tiểu a di kia đấy” Bé nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhớ lại là có một sự việc như vậy, “Uhm, nhớ rõ.”

“Đúng, chính là thứ này, dùng cái này đổi lại!”. Phượng Hiên cười, duỗi ngón tay dài chỉ ngọc bội trong tay tiểu Cốc Nhược Vũ.

“A.” Bé cúi đầu nhìn lại ngọc bội trong tay, không biết đang suy nghĩ gì, đứng ở nơi đó bất động!

Ồ ? Vì sao còn không đi đổi a? Phượng Hiên có chút không rõ, nhìn tiểu oa nhi, nhin không được vỗ nhẹ nhẹ lưng bé, thúc giục bé nhanh đi: “Nhanh đi a, bé con!”

Mà giờ khắc này tiểu Cốc Nhược Vũ ngẩng đầu nhìn Phượng Hiên, nướng mày nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới khăn che mặt tràn đầy vẻ không đồng ý, lời kế tiếp của bé, thiếu chút nữa làm cho Phượng Hiên

cùng Phượng Tiêu ngã xuống.

“Hiên ca ca, nương nói không thể tùy tiện lấy đồ của người khác, nếu không được người ta cho phép, đổi cũng không thể lấy! Nếu làm như vậy mà nói..., chính là, chính là. Uhm. Trộm! Như vậy cũng không phải là đứa bé ngoan! Nhược Vũ là bé ngoan, nghe lời nương nói..., cho nên không thể giúp Hiên ca ca làm. Uhm. Chuyện xấu!” thiên hạ nhỏ nhỏ nói đúng tình đúng lý lại làm cho người nghe đầu đầy hắc tuyến, “Hiên ca ca, huynh cũng không thể làm như vậy !”

Trộm !? Chuyện xấu!? Hai cái nón bắt nhả chụp ở trên đầu, nhất là từ trong miệng bé con yêu thương nói ra. Phượng Hiên thiếu chút nữa ngất đi. Thực sự cố gắng lắm hắn mới bảo trì được bộ mặt tươi cười, vội vàng giải thích: “Bé con, ngọc bội kia là của Hiên ca ca, Hiên ca ca chỉ đổi lại đồ của mình, cho nên không phải trộm, cũng không phải là làm chuyện xấu!”

“Phải không? Đó là đồ của Hiên ca ca?” Mắt to tròn tròn chứa đựng hoài nghi, hiển nhiên không tin.

“Đương nhiên là của Hiên ca ca rồi! Muội đã quên ngày đó là lấy từ trong lòng Hiên ca ca đưa cho vị tiểu a di kia ?” Ô ô, hắn đây là trêu chọc ai, tự dưng nhân duyên bay tới tai họa bất ngờ: thuộc hạ hành sự bất lực, hại hắn tự mình ra trận, chuyện này còn chưa đủ lại bị bé con hoài nghi “Trộm” lại bị chụp mũ trên đầu. Thật là, hắn (Phượng Hiên) chẳng qua chỉ muốn “Lấy” lại đồ của mình trở về mà thôi, như thế nào lại phiền toái như vậy!?

“A.”

“Đã biết rồi! Vậy nhanh lên đi giúp Hiên ca ca đổi lại !”

“Nhưng mà Hiên ca ca hình như là đưa cho nàng, vì sao còn muốn đổi lại.” thiên hạ nhỏ nhỏ cho rằng không hợp lý, thủy chung không chút sứt mẻ, không chịu đi đổi.

“Ngày đó thiếu chủ là bị bức bách a! Bé con đã quên ngày đó chung quanh có rất nhiều người sao, bọn họ đều không có lòng tốt, buộc thiếu chủ đem ngọc bội đưa cho nữ chủ nhân kia. Nếu thiếu chủ không đưa mà nói..., bọn họ sẽ đánh thiếu chủ, bắt thiếu chủ làm việc cực nhọc. Thậm chí muốn giết thiếu chủ. Rơi vào đường cùng, thiếu chủ mới giao ngọc bội ra. Nhưng mà ngọc bội kia đối với thiếu chủ rất quan trọng giống như mạng sống. Cho nên hiện tại thiếu chủ mới chịu khó đổi lại nó.” Phượng Tiêu chen vào nói, hắn cố gắng làm cho giọng điệu của mình thật đáng thương, chiếm được đồng tình của tiểu oa nhi, chờ đợi bé nhanh chóng giúp thiếu chủ đem ngọc bội kia đổi lại. Nếu không thiếu chủ nhất định sẽ bắt mình đi đổi, đây tuyệt đối là ác mộng!

Uhm, nói cho cùng! Không hổ là tâm phúc Phượng Hiên hắn xem trọng nhất! Phượng Hiên đưa ánh mắt tán thưởng cho Phượng Tiêu. Mà Phượng Tiêu liếc nhìn thiếu chủ nhà mình không tiếng động quay về đón lấy ánh mắt “Làm sao, làm sao, điều thuộc hạ cần làm “.

Vừa nghe nguyên lai Hiên ca ca đáng thương như vậy, thiếu chút nữa bị người ta đánh, còn có thể bị người giết. Bé nhất thời cảm giận bất bình, tất nhiên nảy sinh đồng tình. Lập tức bước những bước chân, chạy tới bên giường.

Vù! Rốt cục thuyết phục được rồi! Hai người nhẹ nhàng thở ra. Phượng Hiên còn nói cho tiểu Cốc Nhược Vũ ngọc bội ở trong tấm vải duy nhất trên thân.

Tiểu Cốc Nhược Vũ người tuy nhỏ, nhưng rất thông minh cẩn thận. Sau khi tìm được ngọc bội, cố gắng nhớ kỹ ngọc bội cùng với cái yếm cột lại như thế nào. Sau đó gỡ ngọc bội xuống, lại thay miếng ngọc giả kia, buộc lại giống nhau như đúc, lại nhét quay về trong cái yếm của Lâm Tuyết Thiên, cầm lại ngọc bội thật, hoàn thành nhiệm vụ.

Kế hoạch giai đoạn thứ hai rốt cục thực thi thuận lợi. Phượng Hiên ôm tiểu Cốc Nhược Vũ lại “bay” trở về chủ trách ở Phượng thị, dặn dò tiểu oa nhi chuyện tối nay nhớ không được nói ra ngoài, vui vẻ chờ đợi ngày kế đến nghi thức đính hôn .

Về phần bọn nha hoàn bị hôn mê này sau khi tỉnh lại chỉ cho là bản thân quá mệt mỏi mà ngủ, hoàn toàn chưa phát hiện mình từng bị hôn mê. Trong khi đó, Lâm Tuyết Thiên vẫn đang vù vù mà ngủ trằn.

31. Chương 31: Nghi Thức Đính Hôn

Trời tờ mờ sáng, đàn chim nhỏ đã sớm tỉnh bắt đầu hót líu ríu chào ngày mới. Về phần Phụng Hiên, cả đêm không ngủ được bao lâu thế nhưng cũng thức dậy. Qua nhiều năm như vậy có cơ hội để nhìn thấy Lâm thị trên mặt xanh trắng lần lượt thay đổi, há có thể không làm cho hân hưng phấn.

Song, nghi thức đính hôn vào chạng vạng, mà thời gian còn khá dài. Tất nhiên, Phụng Hiên thức dậy sớm như vậy cũng không phải không có việc để làm. Tâm tình vô cùng tốt hân không hề nghĩ ngợi, đem tiểu oa nhi ngủ ở một bên cũng ép buộc thức dậy.

“Bé con, Hiên ca ca dạy võ công uội được không?” Hiển nhiên người nào đó cao hứng quá, không chỉ có quên tổ huấn của Phụng thị võ công chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ, mà ngay cả quy định không thể truyền cho người ngoài đều xem nhẹ không suy nghĩ. Dù sao chỉ có tông chủ Phụng thị mới có thể học được bí kíp, mà hân cũng dám vụng trộm truyền uội tử bảo bối thì dạy võ công cho bé con lại tính là gì. Mấu chốt ở chỗ hân (Phụng Hiên) nhìn xem thuận mắt muốn dạy là được! Về phần bé con mới ba tuổi cũng không trong phạm vi lo lắng. Nghĩ đến hân (Phụng Hiên) hai tuổi cũng đã được mẫu thân truyền khẩu quyết võ công của Cung thị cùng dạy hân cái gì gọi là “Chính trị” rồi. Muội tử bảo bối bốn tuổi mà đã bắt đầu học võ công của Phụng Thị, cho nên bé con cục cưng học trước thời gian một năm cũng không sao.

Hân tính toán thật tốt, nhưng mà người tính không bằng trời tính! Chỉ thấy tiểu Cốc Nhược Vũ cứng rắn bị đánh thức bĩu môi, nhíu mi, không cao hứng lắm. Tính tình dù sao vẫn còn là một tiểu hài tử. Hơn nữa, mới ngủ trong chốc lát đã bị người đánh thức, thánh nhân cũng sẽ phát điên. Vì thế có thể nghĩ: Phụng Hiên huých đúng vào cái đỉnh rắn- rất buồn ngủ tiểu Cốc Nhược Vũ không cần nghĩ ngợi trả lời: “Không cần!” Nghĩ rằng cái gì ngủ công lực công a, người ta buồn ngủ!

Sau khi cự tuyệt gọn gàng linh hoạt, tiểu oa nhi nguyên bản đang ngồi bỗng “Đông” ngã đầu tiếp tục ngủ.

Trừng mắt nhìn bé con không để ý tới mình một trận. Tiếp theo, không có thói quen nhận từ “Không” Phụng Hiên đưa tay bắt đầu quấy rối tiểu Cốc Nhược Vũ: “ Thức dậy, bé con ngoan, bé xem chim nhỏ cũng đã rời giường rồi!”

Một người không bắt bẻ, thiên hạ nho nhỏ nhắm mắt lại, một cú “Vô Ảnh Cước” liền đập lại đây. Đối với bé không hề cảnh giác người nào đó xem ra vừa vận trúng mặt.

Bắt lấy chân nhỏ đang đá loạn kia, Phụng Hiên cười hắc hắc, đưa tay cản trở. Bị hân làm như vậy tiểu Cốc Nhược Vũ muốn ngủ cũng không ngủ được, thở phì phì đứng dậy, cố gắng dùng cặp mắt hắc bạch phân minh kia dùng sức mở to trừng trừng nhìn Phụng Hiên để chứng tỏ bé rất tức giận.

Cảm giác thấy tiểu oa nhi bị hân làm cho tức giận. Bộ dạng tức giận kia làm cho Phụng Hiên chột dạ một trận, tự giác giống như sai lầm, lại vội vàng lấy lòng tiểu Cốc Nhược Vũ nói: “Bé con, còn muốn ngủ a, vậy ngủ tiếp một chút nữa đi?”

“Hừ!” thiên hạ nho nhỏ lại hừ một tiếng. Tức giận đến phồng mang trợn má, lại trừng mắt nhìn Phụng Hiên một cái, xoay người bò đến chỗ tốt nhất trên giường, đưa lưng về phía hân nằm xuống tiếp tục ngủ, dùng hành động trả lời câu nói của Phụng Hiên.

Tự làm mất mặt, Phụng Hiên bĩu môi nhìn bóng lưng tiểu Cốc Nhược Vũ một lát. Sau đó quyết định đi luyện công, làm đồ ăn sáng để đợi bé con sau khi tỉnh lại làm giảm tức giận của bé. Thuận tiện hân còn suy nghĩ đợi tiểu oa nhi sau khi thức dậy thì nên học cái gì ngày hôm nay. Cái bản tính trong não nháy mắt liệt ra một chuỗi dài những thứ tiểu Cốc Nhược Vũ cần phải học tập phỏng chừng tiểu oa nhi muốn thực hiện kế hoạch đi học của hân, nhất định sẽ bị mất đi nửa cái mạng.

Nhưng hoàn hảo, có lẽ tiểu Cốc Nhược Vũ trời sinh chính là khắc tinh của hân. Đừng nói nguyên bản toàn bộ kế hoạch mà hân chuẩn bị, kết quả là ngay cả một trong những cái đó cũng không thực hiện được. Tiểu Cốc Nhược Vũ bởi vì sáng sớm bị người quấy rầy giấc mộng cùng hân náo loạn cả một ngày, tính tình dịu ngoan từ trong xương cốt lại được bé như đóng kín lại. Một ngày không nói với hân một câu làm cho

Phượng Hiên trong lòng buồn bã vô cùng cam đoan sẽ không trêu bé con nữa, miễn cho ngày sau làm ỉn trôi qua không có tí sức lực nào như hôm nay.

Trước chàng vạng, ngàn dỗi vạn dỗi, hơn nữa Phượng Hiên bởi vì nghi thức đính hôn mà đổi lại một thân quần áo đồ thẩm. Tiểu Cốc Nhược Vũ rút cục tức giận cũng tiêu tan, lực chú ý bị quần áo của Phượng Hiên hấp dẫn.

“Hiên ca ca, huynh phải làm gì thế?”

“Hiên ca ca đi làm một việc, không bao lâu nữa sẽ quay trở lại, trong khoảng thời gian này vị thúc thúc sẽ chơi với muội, đừng chạy khắp nơi biết không?” Phượng Hiên ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào tiểu Cốc Nhược Vũ, ngón tay chỉ Phượng Tiêu đứng ở một bên trả lời.

“A.” Vẫn là không biết Phượng Hiên muốn làm cái gì. Nhưng tiểu oa nhi nghe lời gật đầu. Về phần Phượng Tiêu, tất nhiên mặt mày suy sụp, vẻ mặt kinh ngạc, vì sao lại là hắn? Hắn mới dựa theo phân phó của thiếu chủ cầm ngọc bội kia rửa sạch một trăm lần. Vì sao chuyện chăm sóc tiểu oa nhi này lại đến phiên mình? Hơn nữa để cho hắn chăm tiểu hải tử coi như xong. Vì sao chỉ lớn hơn thiếu chủ một tuổi hắn lại có chữ lót là “thúc” ?

Hắn oán giận tất nhiên không ai biết. Sau khi dàn xếp xong cho bé con bảo bối. Phượng Hiên đi trước, theo phía sau là Phượng Dịch đi đến phủ đại trưởng lão, chuẩn bị nghiệm thu thành quả mấy ngày hôm nay của hắn.

Đính hôn, nói như vậy chỉ cần song phương trao đổi tín vật đính hôn là được. Nhưng ở Ngự Phong quốc, như đại tộc Phượng thị đây nhất là người đính hôn lại là người trong hoàng thất, cần phải tiến hành theo nghi thức đính hôn chính quy. Thứ nhất, là bởi vì loại đính hôn này đối tượng hơn phân nửa chính vì nguyên nhân chính trị cùng là chi tộc hiển hách phải biểu hiện ra coi trọng đối tượng. Thứ hai, là biểu hiện chỗ cao quý của bọn họ không giống với người thường.

Nghi thức đính hôn ở Phượng thị nói phức tạp cũng không phức tạp, nói đơn giản cũng không đơn giản, chính là nhất định phải theo trình tự. Trong đó khâu quan trọng nhất đó là tại Từ Đường Phượng thị tế bái tổ tiên, trao đổi tín vật.

Lần này, nghi thức đính hôn của Thiếu tông chủ Phượng thị giống như nghi thức trong hoàng cung, chỉ khác một chút là nhiều hơn một người không liên quan – Kỳ Toán Tử. Giờ phút này, nghi thức đã tiến hành thuận lợi đến bước cuối cùng — tế bái tổ tiên cùng trao đổi tín vật.

Chỉ thấy trong từ đường Phượng thị, các trưởng lão song phương đứng ở hai bên nhìn hai người đang mặc lễ phục quỳ lạy trước linh bài. Sau đó, đại trưởng lão của Phượng thị để cho hai người đem Ngọc bội Song Phượng để trên cái khay ông bưng lên được trùm khăn đỏ, chuẩn bị trao đổi.

Lâm Tuyết Thiển vừa đặt ngọc bội, vừa vụng trộm nhìn về phía Phượng Hiên bên cạnh. Vừa vặn Phượng Hiên cũng nhìn về phía nàng. Hơn nữa hắn không quên nở nụ cười mê người với nàng, làm cho người nào đó tâm hoa nở phóng, hai má bị lây một chút đỏ ửng.

Mắt thấy nghi thức này sắp chuẩn bị xong, đến bây giờ còn chưa xuất hiện điềm xấu gì, không uống phí nàng ba ngày cố gắng. Còn có, nàng chỉ biết đêm qua nằm mơ biểu thị hôm nay thuận lợi! Đêm qua nàng mộng thấy Phượng Hiên đối với mình thâm tình, chân thành nói “Ta yêu nàng”. Tiếp theo hôn mình. Hơn nữa còn với tay vào, với tay vào bên trong cổ áo của mình, chạm vào ngực của mình. Ai nha, mắc cỡ chết người! Nghĩ đi nghĩ lại, mặt Lâm Tuyết Thiển càng đỏ hơn. Hiển nhiên là đêm qua nàng gặp mộng xuân, hơn nữa đoán chừng là thời điểm tiểu Cốc Nhược Vũ ở trên người nàng tìm ngọc bội.

Nàng ở nơi nào ngượng ngùng, chỉ lo nghĩ đến chuyện này cho nên không có chú ý tới Phượng Vĩnh Diễm khi thấy nàng đặt ngọc bội ở trên khay thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại không dám tin để sát vào cẩn thận coi, tiếp theo mặt biến sắc rất là khiếp sợ.

“Này, này. . . .Làm sao có thể. . . .” Ông không dám tin nhìn về phía các trưởng lão Phượng Thị khác.

A? Làm sao vậy? Lâm Tuyết Thiển nghe thấy Phượng Vĩnh Diễm trước mặt đang nói chuyện, lập tức phục hồi tinh thần lại. Không hiểu nhìn ông. Đồng dạng các vị trưởng lão của Lâm thị cùng Phượng thị nghi ngờ hai mặt nhìn nhau.

Hắc, trò hay đến đây! tiểu ác ma trong lòng Phượng Hiên một tay che miệng, ngăn không được ở nơi nào đó cười trộm.

“Vĩnh Tích, ông xem đây là. . . .” Phượng Vĩnh Diễm cau mày cầm cái khay vươn ra, ý bảo nhị trưởng lão sang đây xem.

“Chuyện này. Tại sao có thể như vậy! ?” Phượng Vĩnh Tích sau khi nhìn kỹ hai ngọc bội ở trong khay, quá sợ hãi. Tiếp theo ông nhìn về phía Lâm Tuyết Thiên, cả giận nói “Lâm tiểu thư, chuyện này đến tột cùng là làm sao?”

Vì thế, nghi thức đính hôn ở bên trong, dựa theo Phượng Hiên an bài, đã xuất hiện tình huống.

32. Chương 32: Hối Hôn

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

“A?” Bị nhị trưởng lão của Phượng thị chất vấn Lâm tuyết Thiên không hiểu ra sao.

“Ngọc bội Song Phượng của Phương thị là do cùng một khối Ngọc Thạch chế thành, Ngọc Thạch được sản sinh ra ở nơi nổi tiếng nhất thiên hạ về Ngọc Thạch – Lam Châu Thanh Điền, hơn nữa khó khăn nhất chính là ánh sáng màu vàng ngọc thuần khiết.” Đại trưởng lão cau mày trầm giọng giải thích, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm tuyết Thiên, đưa khay tới trước mắt Lâm tuyết Thiên.

“Chuyện này.” Hai miếng ngọc bội rõ ràng làm cho người ta nhìn thấy ánh sáng bất đồng, miếng Lâm tuyết Thiên giao ra có màu sắc hơi hơi sẫm hơn, nếu chỉ có một mình xem lại thêm năng mới bảo quản ba ngày, tất nhiên là không nhận ra được, nhưng bây giờ đặt ở cùng nhau thật giả hiển nhiên hiện rõ.

“Ngọc bội là do ta tự mình bảo quản, chưa bao giờ cách thân thể của ta, Phượng Thiếu tông chủ giao cho ta như thế nào thì chính là như vậy!” Chẳng lẽ Phượng Hiên giao nhầm là đồ giả? Lâm Tuyết Thiên bắt đầu hoài nghi.

“Không có khả năng! Người khả năng không có chú ý tới lúc Thiếu tông chủ giao ngọc bội cho người là do tiểu oa nhi kia đưa cho người, lão phu sợ đứa bé kia làm rơi mất vật quan trọng này còn tự mình đi đến bên người Thiếu tông chủ nhìn, thấy không có việc gì mới về đến chỗ ngồi của mình. Ngọc bội Song Phượng này trước khi Phượng thị quyết định chọn người cho Thiếu tông chủ đều do lão phu bảo quản, thật giả lão phu là không thể nào nhận sai, Thiếu tông chủ giao ngọc bội cho Lâm tiểu thư là đồ thật! Xin hỏi Lâm tiểu thư ngọc bội đâu?”

“Không, không có khả năng!” Lâm Tuyết Thiên có chút hoảng sợ.

“Đừng nóng vội, nàng hãy suy nghĩ một chút xem mấy ngày nay có chỗ nào không thích hợp không, thí dụ như có người nào tiếp cận nàng a” khuôn mặt tuấn đạt của Phượng Hiên ôn nhu mang ý cười, tiếng nói mê người ôn nhu trấn an, nội tâm cũng không ngừng trầm trồ khen ngợi bản thân.

“Uh.” Lời của người trong lòng tất nhiên uy lực vô cùng, Lâm Tuyết Thiên bình tĩnh lại, đột nhiên kêu lên, “Đúng rồi, ta ở trên núi am ni cô từng gặp được một nữ tặc, lúc ấy nàng ta muốn trộm vật phẩm tùy thân của ta kết quả bị nha hoàn của ta chế phục, chẳng lẽ lúc ấy nàng ta đã thành công rồi?” Lâm Tuyết Thiên hai mắt mở lớn, nghiêng răng nghiêng lợi “Đáng giận, cuối cùng còn để cho nàng ta chạy trốn!” Tính sai, chính mình lúc ấy chỉ kêu người đánh nàng ta, không để cho người lục soát thân thể của nàng ta!

“Ai, làm sao có thể bất hạnh gặp loại sự tình này! Trộm sao lại biết trên người nàng có hay không có vật quan trọng chứ? Chẳng lẽ nàng ở bên ngoài lấy ngọc bội kia ra?” Phượng Hiên làm ra vẻ lại hỏi.

“Ta, ta chỉ là nhìn xem có cất kỹ nó hay không mà thôi.” Lâm Tuyết Thiên vẻ mặt hối hận, chẳng lẽ vì vậy mà làm cho người ta nhìn thấy mới bị trộm đi?

A? Hẳn chỉ tùy tiện hỏi ra hai câu mà thôi nữ nhân ngu ngốc này thật đúng là ở bên ngoài lấy ra xem qua? Đối phó với người ngốc như vậy thật đúng là làm cho hấn (Phượng Hiên) không có cảm giác chiến thắng!

Lâm Tuyết Thiên vừa vội lại vừa sợ, giống như muốn khóc, đã thấy Phượng Hiên an ủi nàng nói: “Đừng nóng vội, chờ sau khi nghi thức đính hôn hoàn thành, ta cùng nàng đi tìm nó trở về là được!”

“Dạ!” Nghe hấn nói như vậy tảng đá trong lòng Lâm Tuyết Thiên rơi xuống, đang cảm thấy cao hứng thì đại trưởng lão Phượng Vĩnh Diễm đột ngột nói giống như sét đánh.

“Không có đơn giản như vậy! Lão phu mặc kệ là lý do gì nhưng mà người ngay cả ngọc bội còn bảo quản không tốt sao có thể làm phu nhân tông chủ tương lai của Phượng thị ta! Trong nghi thức đính hôn xuất hiện việc không may mắn như vậy quả thực chính là đại hung hiện ra, ta thay mặt cho Phượng thị trăm triệu lần không có khả năng chấp nhận việc này! May mà nghi thức đính hôn chưa hoàn thành, nên lễ đính hôn này sẽ không có nghĩa, Lâm nhị trưởng lão xin lỗi!” Câu nói sau cùng, Phượng Vĩnh Diễm là đối với nhị trưởng lão Lâm thị nói.

“Chuyện này làm sao có thể! Ngọc bội đã đánh mất Lâm thị của ta có thể tìm trở về, nếu Phượng Thị của ông hủy hôn thì còn gì mặt mũi của Lâm thị! Đám hỏi lần này mọi người đều biết nếu như ông đối ý vậy Tuyết Thiên tương lai làm sao có thể gả ra! Huống hồ việc này là do tông chủ Phượng thị ông cùng tông chủ Lâm thị ta hai bên quyết định, há lại từ một mình ông bội ước!” Lâm nhị trưởng lão sắc mặt lập tức biến đổi, quyết không nhượng bộ nói.

“Đây là chuyện do ta cùng năm vị trưởng lão Phượng thị cùng nhau quyết định” Phượng Vĩnh Diễm nói xong nhìn về phía bốn vị trưởng lão Phượng thị khác, chỉ thấy bốn người bọn họ toàn bộ gật đầu “Cho dù là do tông chủ quyết định, cũng phải tham khảo ý kiến của chúng ta, ngọn nguồn chuyện này năm vị trưởng lão chúng ta sẽ tự mình đến bẩm báo tông chủ, việc này thuộc về nội bộ Phượng thị chúng ta sẽ không làm phiền Lâm thị quan tâm!”

“Không cần vội vã kết luận như vậy, chúng ta có thể thương lượng kỳ hạn, tại kỳ hạn đó Lâm thị chúng ta nhất định sẽ tìm ngọc bội về, sau đó lại một lần nữa tổ chức nghi thức đính hôn, được không?” Lâm tam trưởng lão ý đồ vấn hồi, không cho quan hệ hai tộc bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Ngọc bội ở trong tay Lâm thị các ông quảng, đương nhiên phải tìm được trả lại cho Phượng thị, về phần hôn nhân đó là không có khả năng rồi! Trước khi diễn ra nghi thức đính hôn cũng đã nói quyết không để xuất hiện điềm xấu, nếu không hai tộc sẽ có đại nạn, nay việc này đã xuất hiện ngay lúc đó ta quả quyết sẽ không đồng ý!” Năm vị trưởng lão Phượng thị tuyệt đối tin tưởng lời Kỳ Toán Tử nói..., không một người muốn vấn hồi chuyện hôn nhân này.

“Phượng đại trưởng lão, người cũng bởi vì một lời của Mao Sơn đạo sĩ mà quyết liệt cùng Lâm thị sao?” Lâm tứ trưởng lão cả giận nói.

Phượng Vĩnh Diễm đầu chậm rãi ngẩng lên chuyển hướng một bên, không nhìn Lâm thị trưởng lão, cũng không đáp lời, nghĩ rằng: mặc dù trở mặt với Lâm thị là không sáng suốt, nhưng nếu đính hôn tiếp tục sẽ nhận lấy đại nạn thì làm sao có thể không tránh, hơn nữa Phượng thị của ông cũng không phải sợ Lâm thị như vậy!

“Lâm tiểu thư đối với việc hôn nhân lần này cũng không phải thành tâm như vậy a! Nếu không tại sao lại còn sợ bọn khát cái, ngại bẩn, còn đánh mắng bọn họ?” Từ đầu tới đuôi Kỳ Toán Tử ở đây đột nhiên xen vào một câu, châm biếm sai lầm của Lâm Tuyết Thiên, “Phượng đại trưởng lão, thật đáng tiếc vẫn không thể nào thay đổi kết quả, bản đạo cảm giác hồ thẹn sâu sắc. Ở quý phủ quá lâu như vậy bản đạo cũng nên đi ở chỗ này cáo từ!” Kỳ Toán Tử xoay người đối với năm vị trưởng lão hành lễ.

“Đạo trưởng ở thêm mấy ngày nữa đi!” Phượng Vĩnh Diễm vội vàng giữ lại, ông hận không thể làm cho Kỳ Toán Tử ở luôn trong Phượng thị bọn họ.

“Không được, đa tạ đã khoản đãi nhiều ngày nay, bản đạo còn có việc, phải đi rồi.” Chuyện này mắt thấy đã xong, hấn nếu không đi đến lúc đó Phượng Hiên nhất định sẽ bắt mình cải mệnh giúp tiểu oa nhi kia, không biết tiểu oa nhi kia chính là nhân họa đặc phúc, nếu hấn thực sự giúp nó né qua qua ba kiếp, kết quả hại “người nào đó” tuổi già cô đơn cả đời mà nói..., hấn không chỉ bị sư huynh đuổi theo đánh còn có thể bị

toàn bộ tộc Cung thị đuổi giết! Bởi vì hắn là đầu sỏ gây tội hại tông chủ Cung thị tương lai không thể sinh ra người nối nghiệp.

Quả nhiên như hắn sở liệu, Phượng Hiên còn nhớ rõ việc ba kiếp của bé con bảo bối. Hắn lập tức dùng ánh mắt sai khiến Kỳ Toán Tử lưu lại, kết quả Kỳ Toán Tử giả vờ không phát hiện, sau khi cự tuyệt các trưởng lão Phượng thị giữ lại, đã đi. Ra khỏi Từ Đường Phượng thị, hắn nhanh chân bỏ chạy, mười mấy năm cũng chưa dám ở trước mặt Phượng Hiên lướt qua, bởi vì hắn vô cùng hiểu biết dám ở trước mặt Phượng Hiên nói “Không” thì người đó muốn được Phượng Hiên chỉnh lại.

Thấy hắn đi rồi, Phượng Hiên đành phải đem lực chú ý quay lại, trong lòng đang nghĩ không giống như sở liệu của Kỳ Toán Tử mà muốn sau khi tạm biệt thì dùng phương pháp gì để chỉnh hắn, còn có cả việc bé con bảo bối của mình.

“Phượng thiếu tông chủ, người nghĩ như thế nào, cũng muốn hỏi hôn sao?” Thấy các trưởng lão Phượng thị đã quyết định, Lâm tam trưởng lão chuyển sang hỏi Phượng Hiên-người có thể thay đổi kết quả.

Mặt đen cũng phải để cho các trưởng lão nhà mình hát, hắn (Phượng Hiên) đương nhiên phải làm người tốt, căn bản không để người ở trong nhìn ra hắn mới là người chân chính muốn hủy diệt việc hôn nhân này, chắc chắn các trưởng lão nhà mình không có khả năng thay đổi chủ ý, Phượng Hiên biện hộ thay cho Lâm thị, ý tứ đồng với Lâm tam trưởng lão, kéo dài thời hạn đợi sau khi tìm được ngọc bội, lại tổ chức nghi thức đính hôn một lần nữa.

“Thiếu tông chủ, chuyện này là đại sự của tộc ta, tuyệt không thay đổi! Kể cả hiện tại tông chủ ở đây, lão phu ta cũng tuyệt đối không thể đồng ý việc này!”

Ha ha, cảm tạ! Không đồng ý! tốt ! Hắn (Phượng Hiên) muốn chính là câu này! Trên mặt tiếc nuối nhưng trong lòng Phượng Hiên vì được như ý nguyện mà hoan hô nhảy nhót.

Thấy không thay đổi được, hơn nữa bên ta còn bị đuổi lý, Lâm nhị trưởng lão vung tay áo, quát một tiếng “Chúng ta đi!”, toàn bộ người Lâm thị rời khỏi từ đường Phượng thị, mang theo tức giận đi. Lâm Tuyết Thiên nước mắt giàn giụa, cứ ba bước lại quay đầu nhìn Phượng Hiên, không biết trên đời này có nữ tử sử dụng nước mắt làm cho Phượng Hiên động dung, mặc dù là tính cả tương lai còn chưa sinh ra, nhưng tuyệt đối không quá năm đầu ngón tay, rất không may danh sách trong năm người kia như thế nào cũng không tới phiên nàng ta.

Cứ như vậy, chuyện này cuối cùng cũng tan rã trong không vui, tạo thành vết rách đầu tiên trong quan hệ giao hảo của hai tộc, mà theo sau dưới sự nỗ lực không ngừng cố gắng của Phượng Hiên cùng kỳ muội Phượng Vũ, cái vết rách càng lúc càng lớn, làm cho hai phe đối địch, cuối cùng hai huynh muội đều tự đem Lâm thị ăn sống nuốt tươi.

33. Chương 33: Đính Hôn Vui Đùa

Lâm thị đi rồi, năm vị trưởng lão của Phượng thị cùng Phượng Hiên đi ra Từ Đường. Sau khi thương lượng ở trong chính sảnh của chủ trạch, nhất trí đồng ý đi đến Thiên Khải. Toàn bộ giao Phượng Hiên sẽ tự mình bảo đảm chân tướng với tông chủ nhà mình. Đương nhiên, mục đích quan trọng nhất là thương nghị sách lược ứng đối với việc trở mặt lần này cùng Lâm thị.

Thảo luận xong tất cả, Phượng Hiên “xoát” hợp cây quạt lại. Bởi vì do nghi thức mà tạm cách ly cười đến nhơ nhả lẽ độ, ánh mắt liếc về phía đại trưởng lão nói: “Như vậy, trong lúc năm vị trưởng lão rời khỏi Phượng Châu, việc lựa chọn người quản lý mọi việc quan trọng trong tộc thì đại trưởng lão hãy sắp xếp. Bữa tiệc tối lúc đầu an bài sau khi nghi thức xong ở phủ đại trưởng ta nghĩ cũng hủy bỏ đi! Bận rộn nhiều ngày nói vậy các vị cũng mệt mỏi rồi, về sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

Phượng Vinh Diễm lên tiếng trả lời tiếp nhận nhiệm vụ. Năm người cáo từ. Phượng Hiên đứng dậy. Chính là ý tứ đi theo sát đến cửa chính sảnh, nhìn theo năm người mà thôi. Năm vị trưởng lão đi rồi. Phượng

Hiên vẫn bảo trì tư thế, đưa lưng về phía đám người hầu trong chính sảnh, vẫn không nhúc nhích, nụ cười đậm nhả trên mặt kia dần dần mở rộng, xem ra rõ ràng là đang nhảy nhót hoan hô, khuôn mặt họa thủy bỗng nhiên cười xấu xa. Sự tình đã thực hiện được như ý nguyện, chẳng phải nên vui mừng sao? Nếu không phải từ nhỏ đã bị giáo dục không thể hiển lộ ý nghĩ chân thật, thì Phượng Hiên giờ phút này khẳng định sẽ bỏ nhào trên mặt đất để hoan hô chúc mừng.

Tự mình vụng trộm vui mừng xong, hẩn mở cây quạt ra hiệu để Phượng Dịch đuổi kịp, hẩn bước chân đi về phía Thu viện. Bởi vì hủy bỏ tiệc tối, hơn nữa hẩn còn chưa dùng qua bữa tối. Phượng Hiên muốn trở về nhìn xem bé con ăn chưa, chưa ăn thì sẽ cùng ăn.

Phụng mệnh chiếu cố tiểu Cốc Nhược Vũ. Từ thời khắc bắt đầu chăm sóc bé thần kinh Phượng Tiêu liền buộc chặt gắt gao, giống như có đại địch, rất sợ chỉ một cái không đúng, chọc cho vị thượng khách nhỏ này khóc. Vậy đến lúc đó sẽ đến phiên hẩn nên khóc.

Tiểu Cốc Nhược Vũ lúc Phượng Hiên đi rồi, ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhỏ lên, mặt không thay đổi nhìn Phượng Tiêu đứng ở một bên. Một lớn, một nhỏ bốn mắt nhìn nhau, yên tĩnh lan tràn. Người nhỏ nhỏ nào đó sau khi nhìn chăm chú đến nỗi mồ đại nhân trong lòng sợ hãi, mới cúi đầu, im ắng chơi đùa với vạt áo của mình. Tuy rằng không biết vạt áo kia có cái gì hay để chơi đùa, nhưng chân cũng không chịu thua kém như muốn nhũn ra. Phượng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, lần này so với khóc còn tốt hơn. Ai, hẩn đường đường là một nam tử hán, làm sao để chiếu cố tiểu oa nhi a!

Cứ như vậy, sợ thất lễ với tiểu Cốc Nhược Vũ, Phượng Tiêu tất nhiên sẽ không để cho bé bị khát bị đói. Đợi khi Phượng Hiên trở về, tiểu oa nhi đã sớm dùng qua bữa tối. Điều này làm cho Phượng Hiên có hơi thất vọng, một người dùng bữa quá cô đơn. Nhưng sau khi thay quần áo xong, Phượng Hiên nghe được tiếng nói ngon ngọt của tiểu Cốc Nhược Vũ kia nói muốn cùng hẩn ăn cơm, cảm giác mát mát nháy mắt không cánh mà bay. Phượng Hiên ôm lấy bé con thân thiết, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé một cái.

“Hiên ca ca, cái gì là đính hôn?” Phượng Hiên ăn nhanh cho tới khi nào xong thì thôi, tiểu Cốc Nhược Vũ bỗng nhiên hỏi đến vấn đề này.

“A? Bé con tại sao muốn hỏi cái này?” Nhìn xuống tiểu oa nhi bên người, Phượng Hiên khó hiểu.

“Thúc thúc nói Hiên ca ca là đi đính hôn.” Tay nhỏ bé chỉ vào Phượng Tiêu, hoá ra nguyên do đến từ chính hẩn. Phượng Tiêu nhất thời kinh hãi, suy nghĩ từng đáp án đã trả lời tiểu Cốc Nhược Vũ xem có phải là không ổn hay không.

“Nha, đính hôn chính là.” Phượng Hiên nghĩ dùng câu nói như thế nào đơn giản nhất để giải thích cho tiểu oa nhi mới ba tuổi nghe hiểu được. “Chính là nam nữ hai người đối với một đoạn thời gian trong tương lai, hoặc là một loại ước định trước khi thành thân.” Uhm, hẩn không phải giải thích có chút kỳ quái chứ, bé con có thể nghe hiểu sao?

“Đính hôn phải làm cái gì? Chơi có vui không?”. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không hề rõ ràng. Hiên nhiên không có nghe hiểu hết, nhưng mà tiểu Cốc Nhược Vũ lại không có truy vấn. Bé con hơn ba tuổi đối với một sự kiện quan trọng đó là có chơi vui không.

“Ha ha!” Rõ ràng nghe thấy bé con bảo bố muốn tìm chuyện vui, Phượng Hiên cười ra tiếng. Một bên ra hiệu ý bảo hẩn đã ăn no. Sau khi triệt hạ đồ ăn, ôm lấy tiểu Cốc Nhược Vũ, để bé ngồi ở trên đùi của mình, khuôn mặt tuần mỹ để sát vào bé cười nói: “bé con muốn chơi đùa sao?”

“Muốn!” Nếu chơi vui đương nhiên muốn chơi.

“Tốt lắm, Hiên ca ca ta sẽ cùng bé con chơi trò đính hôn!” Giải thích như vậy mới rõ ràng sáng tỏ, mà nghe hẩn nói như vậy tiểu Cốc Nhược Vũ rất là vui vẻ.

Đính hôn, trò chơi? Đây, chuyện đính hôn này có thể làm trò chơi? Thiếu chủ là muốn làm sao? Hai hộ vệ nhìn nhau một chút, không hiểu hành vi của Phượng Hiên.

“Đến, đem ngọc bội đến đây.” Phượng Hiên cầm ngọc bội lấy về từ nơi của Lâm Tuyết Thiên nhét vào bên trong áo tiểu Cốc Nhược Vũ. Tiểu oa nhi không nói lời nào, chờ đợi Phượng Hiên an bài kế tiếp.

“Đi, chúng ta đi chọn quần áo. Định, nghi thức đính hôn hôm nay làm như thế nào người cũng biết, người đi trước chuẩn bị, dựa theo mà làm là được rồi. Sau đó đi theo bé con. Tiêu, người đi theo ta!” Phương Hiền ôm tiểu Cốc Nhược Vũ đứng dậy.

Không nhìn biểu tình của hai vị tâm phúc như muốn ngắt đi. Phương Hiền chuẩn bị cho tiểu oa nhi một bộ quần áo hồng phục màu đỏ. Giúp bé thay, sau đó mình cũng thay đổi một thân hồng phục.

“Đính hôn là việc vui, cho nên phải mặc quần áo màu đỏ.” Phương Hiền giải thích, bé con nghe xong gật gật đầu, hé miệng cười tỏ vẻ đã hiểu.

“Vậy chúng ta bắt đầu chơi!” Chưa từng coi trọng chuyện đính hôn, Phương Hiền bởi vì lúc trước việc đính hôn như nguyện bị hủy mà tâm tình vô cùng tốt. Hẳn hiện tại nghĩ chơi đùa vui vẻ với bé con, giải thích cặn kẽ cho bé đính hôn như thế nào. Còn nữa, lúc trước mặc dù không có cùng Lâm Tuyệt Thiên hoàn thành nghi thức đính hôn. Nhưng mà tiến hành cũng tới 90%, đúng là đoạn trí nhớ không tốt đẹp. Cái loại trí nhớ này đương nhiên phải dùng trí nhớ vui vẻ khoải hoạt lau đi mới tốt!

Kế tiếp, trừ bỏ hai người bên cạnh chỉ có Phương Định, Phương Tiêu, đi theo, không giống lúc trước cùng Lâm Tuyệt Thiên khi đó có một số đông người tùy tùng ở bên ngoài. Cái khác hoàn toàn dựa theo nghi thức đính hôn của Thiếu tông chủ Phương thị mà tiến hành.

Lúc bước vào Từ Đường của Phương thị trong chủ trạch, tâm tình Phương Hiền hoàn toàn bất đồng với lúc trước. Hẳn sung sướng nhìn về bé con bên cạnh. Phát hiện bé đang cố gắng bước qua cửa. Phương Hiền vui tươi, cười hơn hở, xoay người ôm bé đi vào Từ Đường, đặt ở trên mặt đất.

Hai người dẫm lên đệm cỏ làm bước tiếp theo, Phương Định kéo dài thanh âm hô: “Quỳ —— bái —— tổ —— tiên!”

Phương Hiền vén vạt áo, liền quỳ xuống, một bên Phương Tiêu đối với tiểu Cốc Nhược Vũ còn đứng ở nơi nào vẫy tay thấp giọng ý bảo bé cũng quỳ xuống theo đi. Thiên hạ nhỏ nhỏ nhìn Phương Hiền, thấy hẳn quỳ ở nơi đó, liền học theo quỳ gối trên đệm cỏ.

“Cúi đầu ——! Nhị bái ——! Tam bái ——!” Phương Định ở nơi nào đó kêu, tiểu Cốc Nhược Vũ học theo động tác bái của Phương Hiền.

Đợi hai người sau khi đứng lên. Phương Định tay cầm khay, đi đến trước mặt hai người, tiếp tục kêu: “Trao đổi tín vật!”

Phương Hiền lấy mảnh ngọc của mình đặt ở trên, mà tiểu Cốc Nhược Vũ không biết rõ đứng ở nơi đó nhìn hẳn.

“Bé con, đem ngọc bội lấy ra nữa.” Phương Hiền nghiêng đầu nhìn xuống tiểu oa nhi.

“Nha.” Rốt cuộc đã biết làm cái gì, bé móc ngọc bội ra đặt ở trên khay mà Phương Định đang khom lưng bê trước mặt của bé.

Hai miếng ngọc bội trên khay lúc này là chân chính đồng chất đồng màu. Phương Hiền cầm ngọc bội của nhà trai, lại ý bảo tiểu Cốc Nhược Vũ lấy ngọc bội nhà gái, đợi hai người sau khi đã cầm ngọc bội ở trong tay xong, Phương Định hô: “Kết thúc buổi lễ!”

“Bé con, chơi vui không?” Phương Hiền đem ngọc bội để vào bên trong áo, rồi ôm lấy tiểu oa nhi hỏi.

“Chơi vui!” Hỏi hẳn có ý nghĩ gì, thì chỉ có là chơi vui, bé hướng về phía Phương Hiền nheo miệng cười. Sau đó cúi đầu vuốt vuốt miếng ngọc bội kia, bộ dạng yêu thích không buông tay.

“Bé con thích cái ngọc bội này a?” Thấy thế, Phương Hiền hỏi.

“Dạ! Xinh đẹp!” Tiểu oa nhi không ngần ngại đầu lên trả lời.

“Nếu bé con thích, vậy Hiền ca ca sẽ đưa uội!”. Hẳn nhiên hẳn không coi trọng chuyện đính hôn, càng không muốn để ngọc bội tượng trưng cho phu nhân Thiếu tông chủ ở trong lòng. Bé con yêu quý thích, hẳn đã muốn đưa cho bé, không cần lý do nào khác, cũng không quản hai hộ vệ cầm sập rơi.

“” Tiểu oa nhi nhìn Phượng Hiên, nhìn nhìn lại ngọc bội trong tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một vẻ mặt muốn nói lại không dám, “Nương nói không thể tùy nhận đồ của người khác!”

“Hiên ca ca làm sao có thể tính là người khác chứ! Tới đây, đưa cho bé con nha, hãy bảo quản thật tốt, biết không?”. Phượng Hiên đem ngọc bội nguyên bản còn có sợi dây thừng bằng bông đeo trên cổ bé, nhét vào bên trong quần áo của bé. “Bé con, nhớ kỹ nha, không thể nói cho bất luận kẻ nào biết Hiên ca ca đưa ngọc bội uội, đây là bí mật của Hiên ca ca cùng muội, phải giữ bí mật!”

Tiểu Cốc Nhược Vũ nghe những lời này của hắn, lại nhìn Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu ở phía sau. Hiển nhiên bé cảm thấy đã bị người khác biết. Phượng Hiên vì thế bổ sung thêm một câu: “Hai người bọn họ sẽ không nói ra”.

“Dạ, ngoéo tay!” Nhân tố bất an bị bài trừ, bé lập tức đồng ý tay nhỏ bé liền đưa ra ngoài.

Hai người sau khi kéo móc xong, tiểu Cốc Nhược Vũ ách xì một cái. Nhìn bộ dáng rất mệt nhọc. Vì thế, bốn người cùng nhau trở lại Thu viện. Phượng Hiên phái tỷ nữ mang tiểu Cốc Nhược Vũ đi rửa mặt, chuẩn bị để cho bé đi ngủ.

Bé đi rồi, Phượng Tiêu nhin không được hỏi Phượng Hiên: “Thiếu chủ, chúng ta về sau không phải gọi bé là Thiếu tông chủ phu nhân chứ?”

“A?” Phượng Hiên không rõ nhìn hắn.

“Vừa rồi ngài cùng bé hoàn thành nghi thức đính hôn.” Chỉ không có tộc nhân (thành viên trong tộc) ở đây mà thôi.

“Đây chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi.” Phượng Hiên không cho là thật.

“Ngài còn đem ngọc bội của Thiếu tông chủ phu nhân đưa cho bé!” Đây là mấu chốt trong mấu chốt, Phượng Dịch cũng nói xen vào.

“Vậy thì thế nào?” Đính hôn có thể làm cái gì? Hắn (Phượng Hiên) chán ghét đính hôn. Nghĩ đến phụ thân cùng mẫu thân trước đó còn cùng người khác đính hôn hai lần, kết quả vẫn đổi ý, kết quả chính là hại đối phương. Cho nên nói đính hôn căn bản không có ý nghĩa gì! Hắn (Phượng Hiên) tương lai muốn kết hôn với nữ tử sẽ trực tiếp cưới, không cần cái gì đính hôn, lời thề của hắn cả đời chỉ làm một lần, không thay đổi, duy nhất một lần! Hắn chính là cùng chơi đùa với bé con mà thôi. Hơn nữa, hắn trước kia cũng cùng muội tử bảo bối chơi trò thành thân. Chẳng lẽ còn có thể thật sao? Thật là! Hắn sao lại có hai hộ vệ dong dài như thế a? Trong lòng Phượng Hiên không kiên nhẫn, lại không biểu hiện ở trên mặt. Nhưng hành vi của hắn lộ ra là không muốn nói tiếp đề tài này.

Tiểu Cốc Nhược Vũ sau khi rửa mặt xong trở về. Phượng Hiên đã bắt đầu đuổi người: “Đều mệt mỏi cả một ngày rồi, ta lát nữa cũng muốn ngủ, các người hôm nay lui xuống trước đi!” Phượng Hiên ôm tiểu Cốc Nhược Vũ lên giường, đắp chăn cho bé, vỗ nhẹ bé cho bé ngủ.

Lên tiếng trả lời, hai người lui ra. Trước khi đi mắt nhìn Phượng Hiên đang kiên nhẫn dỗ tiểu oa nhi ngủ. Bỗng nhiên có loại cảm giác hai người rất xứng đôi. Mặc dù bộ dạng tiểu oa nhi chỉ là thanh tú, dung nhan căn bản kém hơn so với chủ nhân nhà mình. Nhưng cũng là loại cảm giác vô cùng thích hợp! Thiếu chủ còn chưa tới tuổi yêu đương, còn tiểu oa nhi này lại tiếp tục ngốc nghếch. Sớm hay muộn thì thái độ của thiếu chủ đối với bé cũng không giống người thường, sẽ chuyển biến thành một loại tình cảm khác, trong tâm hai người khẳng định...

Giờ này khắc này, việc hôn nhân tương lai của nữ nhi nhà mình Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình hoàn toàn không biết. Tương lai luôn muốn cho Thiếu tông chủ nhà mình đính hôn lại bị chuyện này dẫn dắt đến phát điên. Các trưởng lão Phượng thị cũng không biết. Bọn họ căn bản cũng không biết, không hiểu được hàm ý không coi đính hôn là thật của Phượng Hiên cùng Tiểu Cốc Nhược Vũ. Hai người theo ý nghĩ nào đó thì cũng là đính hôn rồi! Tiểu oa nhi là người duy nhất Phượng Hiên cử hành đầy đủ nghi thức đính hôn.

34. Chương 34: Bé Con Về Nhà

Cả một ngày hôm sau Phượng Hiên đều chơi đùa cùng tiểu Cốc Nhược Vũ, có thể hình dung hai người chơi đùa đến phát cuồng. Phượng Hiên còn dẫn tiểu Cốc Nhược Vũ đi dạo một vòng xem đường phố náo nhiệt ở Thái Đô, mua cho bé cái này, mua cho bé cái kia, mà hai người Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch đáng thương lại ở chủ trạch sắp xếp hành lý. Tuy đến không lâu, nhưng mà lễ vật Phượng Hiên mang về uội tử bảo bối là được thắng lợi lớn, nhưng những đồ mới của vị “tân thượng khách” (Cốc Nhược Vũ) kia lại hại hai người chỉ đạo hạ nhân sắp xếp cả ngày. Đồ vật mới Phượng Hiên vì tiểu Cốc Nhược Vũ mà đặc chế đã được mang đến, tất nhiên hai gã thị vệ lại thêm việc không đúng phận sự – đi đến nơi để đồ của Thái tử phi trả lại đồ mà họ đã “tạm mượn” cho tiểu Cốc Nhược Vũ dùng mấy ngày trước.

Thời điểm sắp đến giờ Tỵ, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, Phượng Hiên chỉ để ý ôm hành lý nhỏ duy nhất của hân —tiểu Cốc Nhược Vũ, những thứ khác đều giao cho hạ nhân quản lý.

“Giờ Tỵ xuất phát, gặp lại ở trước cửa phủ của đại trưởng lão sau đó đi ra ngoài phố, biết không?” Phượng Hiên nói với Phượng Tiêu.

“Chúng ta bay đi, Hiên ca ca, chúng ta bay đi! Bay đi ăn kẹo đường đi!” tiểu Cốc Nhược Vũ cố gắng dời đi lực chú ý của Phượng Hiên với Phượng Tiêu, tay nhỏ bé vừa nói vừa vung thể hiện sự kích động trong đó, cái miệng nhỏ nhắn cười mở ra lộ hai hàng gạo kê (răng đều), trên gương mặt còn có hai má lúm đồng tiền nhỏ.

Từ ngày bé được “bay” qua ban đêm, bé nhớ mãi không quên, ngày hôm qua còn quần lầy Phượng Hiên thi triển khinh công, “Bay” nhiều lần.

“Được, Được! Chúng ta bay!” Nhìn bé vui vẻ, Phượng Hiên lập tức đáp ứng.

“Nhưng mà thiếu chủ, lập tức sẽ khởi hành.” Phượng Dịch ra tiếng ngăn cản.

“Chúng ta ở trong phố chờ các người!” Tiếng nói vừa dứt, Phượng Hiên ôm bảo bối của hân đã bay không thấy bóng dáng, hai thị vệ lại bị bỏ rơi, nghĩ đến còn phải bẩm báo năm vị trưởng lão mà thiếu chủ nhà hân tạm thời rời đi trước, hai người nhất thời như nhũn đầu.

Đối với tiểu Cốc Nhược Vũ mà nói ban ngày được Phượng Hiên ôm “Bay” còn sung sướng hơn. Bởi vì từ trên này có thể nhìn thấy nhiều thứ. Bé hưng phấn dọc theo đường đi chỉ cho Phượng Hiên cái này cái kia, mà ban ngày ban mặt Phượng Hiên tuy là đi trên nóc nhà nhưng tất nhiên không chọn những nơi nhiều người tụ tập, miễn cho có người ngạc nhiên. Cảm thấy không sai biệt lắm, cũng sắp đến trung tâm đường phố rồi, Phượng Hiên chọn lấy một đường nhỏ liền nhảy xuống.

“Hiên ca ca, vì sao không bay?” Tiểu oa nhi còn chưa có chơi đã.

“Ngao nha, giữ lại về sau lại bay, được không?”

“Dạ, được!” Bé hé miệng cười với hân, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy có người bán đồ chơi làm bằng đường, lực chú ý lập tức bị dời đi, vươn cánh tay chỉ chỉ, miệng hô, “Hiên ca ca, đường đường, đường đường!”

“Vật kia không sạch sẽ!” Tuy nói hôm qua bị bé con quần quít mua một cái, nhưng không quá nguyên ý để cho tiểu oa nhi ăn đồ gì đó ở bên ngoài, Phượng Hiên hôm nay vẫn rất muốn cự tuyệt.

Không quan tâm nó sạch sẽ hay là không sạch sẽ, tiểu Cốc Nhược Vũ thất thần nhìn Phượng Hiên một cái, sau đó tiếp tục vung cánh tay về phía đó kêu: “đường đường, đường đường!” Động tác của cơ thể cộng thêm ngôn ngữ minh xác cho thấy: ta muốn ăn!

“Vậy chỉ cho ăn một cái!” Phượng Hiên vẫy vẫy tay ý bảo người nọ dừng lại.

Dạ.” tiểu Cốc Nhược Vũ vui vẻ tiếp nhận đồ chơi làm bằng đường Phượng Hiên đưa cho bé, bắt đầu ăn.

Trả tiền, Phượng Hiên ôm bé đi đến giữa phố, bé ăn hai cái vẫn không quên để cho Phượng Hiên nếm thử, chỉ thấy bé đem đồ chơi làm bằng đường đưa tới trước mặt Phượng Hiên nói: “Hiên ca ca cũng ăn!”

Ha ha, nhìn một cái xem còn nhỏ đã biết hiểu chuyện như vậy, cũng biết cho Hiên ca ca, thật là đáng yêu, “Ba” một tiếng Phượng Hiên ngay tại trên khuôn mặt non nớt của bé hôn một cái, sau đó nhún nhường nói:

“Không được, bé con tự mình ăn đi, Hiền ca ca là người lớn, ăn cái này sẽ bị người khác chê cười, ngoan nha!” Thiên hạ nhỏ nhỏ gật gật đầu, tự mình ăn lấy.

Về mặt Phượng Hiền tươi cười, tiếp tục đi đến trung tâm. Đại khái cách trung tâm khoảng bảy, tám thước thì nhìn thấy ở cửa lối ra một cặp nam nữ đang ngồi ở một bên, trong đó người nam còn giống như đang an ủi nữ nhân kia, còn nữ nhân hiển nhiên đang khóc.

Vốn không có toan tính, nhưng Phượng Hiền đang vui vẻ nhìn tiểu oa nhi trong lòng ăn kẹo, bỗng nhiên có loại dự cảm bất thường, cũng bởi vậy mới đem che kín tiểu oa nhi đi, không muốn để cho người thấy hình dáng của bé, hơn nữa tăng nhanh bước chân đi nhanh qua hai người kia một chút, đi đến trung tâm hội họp với người của mình.

“Này, phiền toái chờ một chút!” Lúc Phượng Hiền sắp đi qua khỏi hai người kia bước vào trung tâm thì phía sau truyền tới một giọng nam hùng hậu.

Không phải chứ! Phượng Hiền bừng tỉnh như không nghe thấy dưới chân lại đi nhanh hơn.

“Này! Này! Người làm ơn chờ một chút được không?” Người đứng phía sau lo lắng hô to không quên hữu lễ, hơn nữa kèm thêm bước chân và thanh âm hỗn độn, đuổi theo.

Không, không phải đâu! Hắn sao lại đối với cảnh tượng này có chút cảm giác quen thuộc. Chết tiệt!? Phượng Hiền nghe như chưa nghe ôm chặt bé con, nghĩ có nên thì triển khinh công đến nháy mắt không thấy hay không? Nhưng mà còn chưa chờ hắn quyết định xong bé con trong lòng dừng ăn lại, nghiêng lỗ tai nhỏ đang nghe, miệng than thở một câu: “Phụ thân?”

Hai chữ của bé làm cho bước chân của Phượng Hiền dừng lại, kết quả khiến cho hắn bỏ qua cơ hội, phía sau vang lên tiếng gầm giận giữ cộng thêm sắc nhọn của nữ nhân: “Người dừng lại cho ta!” Người tới còn đưa tay muốn nắm lấy vai Phượng Hiền. Vì thế Phượng Hiền vốn là muốn dùng bộ pháp chạy trốn lại bị bắt đối thành tránh né, đợi hắn đứng vững cùng lúc biến thành tình cảnh đối mặt với đôi nam nữ kia, tức thì khiến cho đối phương nhìn tiểu oa nhi trong lòng một cách rõ ràng.

“Phụ thân! Nương, nương!” Tốt lắm, chơi vui mấy ngày hôm nay cũng không làm cho tiểu Cốc Nhược Vũ quên được mặt cha mẹ, nhận ra cha mẹ bé vui vẻ nghĩ cha mẹ đến đón mình, trong tay còn cầm đồ ăn thừa làm bằng đường, lại vươn hai tay muốn ôm ôm.

Hai mắt sưng đỏ, che kín tơ máu, thần sắc tiêu tụy Mai Bình vừa nghẹn ngào vừa oán giận nói: “Thật tốt quá, thật là Nhược Vũ! Nhược Vũ a, con chạy đi nơi nào cha mẹ tìm con thật khổ con có biết hay không! Nương nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại con nữa!”

“Tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi!” Cốc lương Thừa vỗ vỗ vai Mai Bình, mấy ngày liên tiếp lòng sắp không chịu nổi rốt cục cũng buông tay muốn ôm đứa nhỏ trở về nào biết không được như nguyện.

Thật đúng là cha mẹ bé con, hắn còn dự cảm đúng! A! Hắn sao lại không may mắn như thế a! Còn kém một chút là hắn có thể mang bé con thân không biết quỷ không hay mà đi, hai người bọn họ có phải tính toán thật tốt hay không, sao chuyên chọn đúng giờ này địa điểm này xuất hiện!? Trong lòng Phượng Hiền ô ô a a ở bên trong, thấy bảo bối trong lòng sắp bị mang đi sao có thể bằng lòng chứ. Lần này hắn nhất định phải mang bé con về xem ra không phải cha mẹ bé con để cho đi đi của bé mang bé vứt bỏ, thì người nọ là người bất hảo, tự chủ trương. Nếu như vậy thương lượng với hai người bọn họ một chút khiến bọn họ cũng đi theo chính mình đến Kiền Đô là được rồi, thêm hai miệng hắn nuôi được tốt, cha mẹ bé con cùng sống cùng bé con thì tốt hơn nhiều. Đã quyết định Phượng Hiền đang muốn mở mồm biểu đạt ý tứ của hắn lại bị một tiếng hét kinh hãi chen vào.

Nguyên lai Cốc Lương Thừa không thể ôm nữ nhi trở về hai vợ chồng cả kinh, lại tập trung nhìn vào, phát hiện thiếu niên ôm nữ nhi mình nhìn qua như thế nào lại quen mắt như vậy? Khuôn mặt quá mức tuyệt mỹ, ngay cả khi gặp cách đây ba năm phàm là người đã gặp qua làm sao có thể nào quên, nhất là hai vợ chồng cố ý nhớ kỹ trong đầu. Vì thế, trước mắt đã chứng minh bộ dạng thật đẹp cũng là một loại sai lầm thâm án rõ ràng liền đã xảy ra, cha mẹ tiểu Cốc Nhược Vũ nhận ra Phượng Hiền.

“Đúng, là người ...!” Hai người lên tiếng kinh hô, tay run chỉ vào Phượng Hiền.

A, ha ha, nha, nhận ra hần nữa à! Trên mặt Phượng Hiên nở nụ cười, nhưng sau lưng lại cất giấu một tia căm hận.

Hiếm khi thấy Cốc Lương Thừa tính tình tốt mà sắc mặt đại biến, tiến lên từng bước, đoạt lấy nữ nhi, thấy hần (Cốc Lương Thừa) khí thế hùng hực, sợ bị thương bé con bảo bối nên Phượng Hiên không dám tranh giành chỉ có thể buông tay.

Về phần Mai Bình, kinh hãi nói : “lại, lại là hần! Cái người điên kia! Cái tên xấu xa kia!” Lần trước trộm nữ nhi của nàng không đủ, lần này làm trầm trọng thêm thăng cấp thành lừa gạt! Mai Bình càng nghĩ càng giận, mấy ngày qua lo lắng hãi hùng cộng thêm thương tâm muốn chết, giờ phút này giống như lũ bất ngờ bộc phát, tức giận đến mức không thể ngăn cản, cho nên... Phượng hiên thẫn!

Chỉ thấy Mai Bình bộ mặt tức giận vọt tới trước mặt Phượng Hiên, vừa mắng hần hỗn đản, vừa đưa tay cầm lấy lỗ tai của hần để kéo. Mà bởi vì chú ý bé con bảo bối bị ôm qua có bị thương hay không Phượng Hiên nhất thời không bắt bẻ để Mai Bình thực hiện được. Bởi vậy người chúng ta luôn luôn không dám động năng lực giống như thiên nhân, chỉ có hần sửa chữa người chứ không người khác không chỉnh được hần (Phượng Hiên)- Phượng Thiếu tông chủ lần đầu tiên bị người ta đánh. Hơn nữa lại là ở trung tâm phố người tới người đi nhìn thấy được sự kiện xấu hổ như thế.

Ai ui, đau, đau a! Phát hiện lỗ tai mình bị nhéo, Phượng Hiên trong lòng kêu đau lại lo lắng đây là mẫu thân của bé con, nhấn nạt không có một chương đánh ra. Sự thật chứng minh hành động này của hần giờ phút này là chính xác, nhiều năm về sau hần may mắn vạn phần, may mắn mình anh minh như vậy không có ra tay. Nếu không hôm nay hần đánh nhạo mẫu đại nhân thì hần làm sao có thể cười được nường tử thân ái ?

Mai Bình nào biết được thân phận lợi hại của hần, giáo huấn cho hần hết giận mới là quan trọng nhất, tính tình so với Cốc Lương Thừa nóng nảy hơn nàng quát: “Tiểu tử chết tiệt! Người cho là chỉ gặp qua một lần còn không biết trộm ở đâu trang phục hoa lệ giả vờ làm thiếu gia là ta không nhận ra người sao!?” Ta kéo, kéo, kéo!

“Ta không có!”

“Người còn dám nói vậy!” Ta véo, véo, véo!”Hỗn đản! Người trộm một lần không đủ lại vẫn dám lừa gạt một lần nữa!”

“Ta không lừa gạt bé con.” Ôi, hần oan a, rõ ràng là hần cứu bé được không? A, đương nhiên tuy rằng hần giữ trong lòng một chút muốn đem tiểu oa nhi chiếm để mình dùng nhưng chuyện này có thể không đáng kể, không đáng kể a!

“Ta lại còn nói vậy!” Ta đá, đá, đá!

Lại bị Mai Bình đá ba phát, từ trước đến nay chỉ lo ăn miếng trả miếng. Lúc này hần (Phượng Hiên) rất muốn đánh trả nhưng nhìn thấy tiểu Cốc Nhược Vũ đứng trên mặt đất trợn to ánh mắt tròn tròn không biết làm sao nhìn bọn họ, bộ dạng kia của bé khiến người đau lòng. Phượng Hiên nhịn xuống trong lòng mặc niệm “nàng ta là nường của bé con, nàng ta là nường của bé con” cho nên hần nhẫn! Nụ cười trên mặt hần vẫn không thay đổi, hơn nữa cố gắng khiến nó nhìn qua thực sự thành khẩn.

“Người còn dám cợt nhả! Cười cái gì mà cười!” Thấy nét tươi cười của hần lại càng tức giận. Mai Bình buông lỗ tai của Phượng Hiên ra hai tay sửa thành đánh hần, “Ta xem người còn dám trộm tiểu hài tử của người khác không! Ta xem người còn lừa tiểu hài tử nhà người ta nữa không!” Dùng đánh lại một chút.

Nàng tại sao lại đánh thuận tay như vậy? Tục ngữ nói thân thủ bất đắc tiểu kiếm nhân (không ra tay đánh người luôn cười), nàng không phát hiện ra mình cười thành khẩn như vậy sao? Như thế nào mọi việc hần đều thuận lợi tươi cười giờ phút này lại không dùng được a! Lại vẫn bị hình dung thành cợt nhả!? Trong lúc nhất thời Phượng Hiên lần đầu không biết nên ứng đối như thế nào.

35. Chương 35: Tiếc Biệt Ly

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

“Bình nhi, được rồi, giỏi lắm! Chúng ta trở về đi!” Cốc Lương Thừa kiểm tra nữ nhi bị mất xong, phát hiện ra bé không bị tổn thương gì, lại nhìn thấy chung quanh bắt đầu tụ tập nhiều người xem náo nhiệt cảm thấy ngượng ngùng khuyên Mai Bình.

“Ta cảnh cáo ngươi, để ta gặp lại ngươi thì xem ta đánh chết ngươi như thế nào! Cách nữ nhi của ta xa một chút!” Mai Bình cũng nhìn thấy người chung quanh đang đến xem náo nhiệt liền hung ác nói với Phượng Hiên. Thuận tiện lại đá hắt một cước, xoay người ôm lấy nữ nhi muốn đi.

“Đợi chút!” A, bé con của hân đứng lại cho hân ôm đi!

Hai vợ chồng đâu chịu để ý đến hân. Mai Bình quay lại trừng hân một cái. Hai người không dừng bước mà rời khỏi nơi này. Không chịu buông tha cho bé con. Phượng Hiên chuẩn bị đuổi theo, nào ngờ lại nhìn thấy đội ngũ nhà mình đi đến Kiền Đô đang từ không xa nghênh diện mà đến. Mấu chốt là nhìn thấy Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch bị trói gô, làm cho hân trong lòng cả kinh, nghĩ rằng đã phát sinh chuyện gì quan trọng rồi. Vì thế hân chỉ có thể trở mắt nhìn tiểu Cốc Nhược Vũ được cha mẹ ôm đi cách xa hân lại không thể đuổi theo. Chờ năm vị trưởng lão mặt như bị băng bó cười ngửa lại đây thì sẽ biết rõ chuyện đã xảy ra để còn cứu hai tâm phúc của hân.

Thật vất vả đợi cho bọn họ đi đến trước mặt, xuống ngựa, vẫn nhìn xem khoảng cách đối với bé con có xa lắm không. Đồng thời ở trong lòng tính toán để nhanh chóng đuổi theo bé con. Phượng Hiên lắc lắc cây quạt, chuyên tâm chuẩn bị chuyện trước mắt để sau đó nhanh chóng đoạt bảo bối của hân về.

“Đã xảy ra chuyện gì, hai gã hộ vệ của ta sao lại bị trói?” Phượng Hiên mặt ngoài đang cười nhưng tiểu ác ma trong lòng cũng đang giơ chân muốn đối phương nhanh chóng trả lời.

“Thiếu tông chủ, người ra ngoài thế nhưng hai người bọn họ lại không có theo hầu bên cạnh quả thực chính là khinh thường cương vị công tác! Cho nên lão phu đem trói lại cần phải khiển trách một phen!” Phượng Vĩnh Diễm trả lời.

Ha?! Có mỗi việc nhỏ như vậy? Thật là! Chậm trễ thời gian của hân. Hân nên nhanh chóng chạy theo bé con mới phải, chuyện này xử lý sau! Phượng Hiên nghĩ, cước bộ vừa đưa ra một nửa nhìn lại phía sau đội ngũ, đang nghĩ phải tìm kiếm bé con ở đâu thì trong lòng lại ngẩn ra, bé con đâu? Rõ ràng vừa mới còn cách nơi này rất gần, tầm mắt của hân vừa mới rời đi một cái sao người đã không thấy tăm hơi!? Rốt cuộc rẽ vào trong cái ngõ nhỏ kia rồi sao!? Lo lắng, Phượng Hiên lập tức muốn đi tìm đã thấy năm vị trưởng lão đứng thành một hàng che ở trước mặt của hân.

“Thiếu tông chủ, trong tộc có huấn tông chủ ra ngoài chỉ ít phải có bốn gã hộ vệ tùy thân cùng đi, thiếu tông chủ ra ngoài không thể ít hơn hai gã hộ vệ đi theo, người sao có thể làm trái với quy định này!”. Tứ trưởng lão khó có cơ hội bắt được một lần hành vi của Phượng Hiên không làm đúng, từ trước đến nay ông luôn tôn sùng Phượng Thiếu Vân trở thành thiếu tông chủ nên muốn làm lớn chuyện này như thế.

“Ha ha, chuyện này bản thân ta không chú ý, không thể ít hơn hai hộ vệ a? Thật kỳ quái tông chủ trước khi ta tới Thái Đô vẫn chỉ cấp cho ta một gã hộ vệ Phượng Tiêu mà thôi. Nguyên lai tông chủ đều không có chú ý tới chính ông ta mới làm trái với quy định của tộc a!”. Lẽ còn không làm mà còn phi lễ như vậy. Dám nói hân (Phượng Hiên) làm trái với tộc quy. Hừ! Một câu, Phượng Hiên sẽ đem cái tội danh trái với tộc quy bị chụp mũ kia quay về chỗ dựa vững chắc của tứ trưởng lão-trên đầu cái người được gọi là phụ thân làm đáp lễ.

“Chuyện này. . .” Không nghĩ tới bị chặn quay về, tứ trưởng lão nhìn về phía Nhị trưởng lão người có vẻ thiên vị ông.

“Thiếu tông chủ, đó là trước kia không có người thích hợp chuyện tình bất đắc dĩ nhưng mà hiện tại tông chủ đã an bài hai hộ vệ ở bên người, người phải chú ý chuyện này. Đây cũng là vì suy nghĩ cho an toàn của người”. Nhị trưởng lão tiếp nhận cây gậy, già mồm ắt lẽ phải thay tứ trưởng lão giải vây.

“Tốt, ta đã biết, lần sau sẽ chú ý, thay bọn họ mở trời đi!” Trong lòng Phượng Hiên như đang bốc hỏa, nhưng ở mặt ngoài lại yên lặng như nước.

“Trăm triệu không thể, lần này nhất định phải cho bọn hán một bài học mới đúng! Lão phu còn nghe quản gia Phượng Phúc nói đây không phải lần đầu tiên thiếu tông chủ không mang theo thị vệ, đơn độc tự mình ra ngoài. Lúc trước còn phát sinh chuyện thiếu tông chủ mặc quần áo người hầu ra ngoài!”. Nguyên lai lúc đại trưởng lão chất vấn Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch thì quản gia Phượng Phúc nhất thời sợ hãi, liền dựa vào chứng cứ sau khi ông ta nhiều lần quan sát được báo cáo với năm vị trưởng lão.

Đồ đáng chết, chỉ biết ông ta không phải người của mình không đáng tin cậy. Thế nhưng lại để cho ông ta phát hiện! Phượng Hiên rất không thoải mái. Vừa muốn đoạt tiểu oa nhi về, vừa phải cởi bỏ cục diện lúc này quyết không thể để cho tứ trưởng lão bọn họ lấy chuyện này để rêu rao!

Vì thế, chỉ thấy ba vị trưởng lão này không chịu buông tha cho Phượng Hiên, mà bắt đầu thay nhau oanh tạc. Ngẫu nhiên, thỉnh thoảng còn có hai vị trưởng lão khác xen vào. Lần đầu bị nắm túi, Phượng Hiên chỉ có thể nghĩ cách hóa giải. Mặc cho tiểu ác ma trong lòng từ trước đến nay xưng vương xưng bá gào khóc mà không thể đem bé con bảo bối trở về.

Tiếc là hán không thể phân thân ra, chỉ có thể đi theo đội ngũ quay về Kiền Đô. Vốn định phái người đi tìm tiểu oa nhi trở về nhưng bởi vì hai người Phượng Tiêu vẫn bị phạt đến Kiền Đô, mà những người khác thì hán lại không tin nhiệm năng lực để phái đi. Khi muội tử bị trở thành lễ vật đưa cho vị tính tình đại biến-Lục hoàng tử trong cung kia giống như một đòn cảnh cáo, chính thức rạn nứt với cha ruột của mình, hiểm độc đoạt vị trí tông chủ. Muốn từ tẩm cung của Lục hoàng tử mang muội tử trở về cũng không được như ý nguyện. Bận rộn cả ngày làm cho hán không rảnh suy nghĩ chuyện của tiểu oa nhi. Cho nên thời gian sắp tới của hán đều bận rộn làm thế nào để kéo cuộc sống của muội tử bảo bối lại theo quỹ đạo mà chính hán đã tính toán. Nên chuyện của tiểu Cốc Nhược Vũ cũng bị chậm trễ đến vô kỳ hạn.

Kỳ thật Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình cũng không có ôm tiểu Cốc Nhược Vũ rẽ vào cái ngõ hẻm kia. Mà là tại trung tâm phố này vừa vặn có cửa hàng của Thịnh Thị. Hai người tiến vào trong cửa hàng, đi vào hậu viện. Hai vợ chồng lại nhìn tiểu Cốc Nhược Vũ một chút muốn hỏi bé rốt cuộc có bị ngược đãi hay làm cái gì kỳ kỳ quái quái..hay không.

“Nhược Vũ a, mấy ngày nay con đều ở cùng một chỗ với người kia?” Cốc Lương Thừa hỏi trong lòng cảm tạ ông trời đã cho bọn họ tìm được nữ nhi. Từ lúc tức tặc bên linh cửu xong, sau khi nghe được tin Mai Phương để lạc mất nữ nhi, hán và thê tử sốt ruột đến độ muốn nổi điên, nghĩ muốn nhờ vợ chồng quản gia Phượng thị giúp bọn họ tìm. Nhưng phu nhân quản gia lại không có ở đây, bọn họ lại không quen với quản gia, đành phải thôi. Nếu như nói hôm nay vẫn không thể tìm thấy bé thì hai người bọn họ nhất định sẽ phát điên! May mắn, may mắn tìm được rồi a!

“Dạ, ở cùng một chỗ với Hiên ca ca!” Bé không rõ nhìn cha mẹ.

“Hán có làm chuyện gì kỳ quái với con hay không?” Mai Bình nhất thời khẩn trương, nữ nhi của nàng a!

“A?” Tiểu oa nhi không rõ chuyện kỳ quái là cái gì.

“Nhược Vũ a, mấy ngày hôm nay đều làm cái gì, nói cho phụ thân, nương nghe một chút.” Cốc Lương Thừa thay đổi cách hỏi.

“Uhm, ăn hạt dẻ, mặc quần áo mới, ăn bánh ga tô, nhảy dây, ăn chân gà, ăn trứng tôm, ăn con cua (làm liều mà được lợi), ăn kẹo đường.” tiểu Cốc Nhược Vũ nắm chặt lấy đầu ngón tay đếm. Mặc cho hai vợ chồng khẩn trương đến không nói gì, lấy ăn là việc chính, giống như cuộc sống của tiểu trư?

“Còn có bay bay!” Uhm, nghĩ đến chuyện này thích nhất .

“Bay bay?” Đây là cái gì? Hai vợ chồng lại bắt đầu khẩn trương.

“Ở trên bầu trời bay!” Thốt ra lời này, trên trán hai vợ chồng hạ thêm vài hắc tuyến, lựa chọn xem nhẹ coi nữ nhi còn nhỏ đang nói mê sảng.

Nghe tới, nghe qua, nữ nhi giống như không bị tổn thương gì, hai người thả lỏng trong lòng, chuẩn bị mang nữ nhi quay về Thịnh phủ sau đó lập tức khởi hành rời đi khỏi Thái đô. Gặp quỷ này hai người thế sẽ không

đến Thái đô nữa, tới một lần lại lạc mất đứa nhỏ một lần, đây là địa phương không nên xâm nhập.

Về phần Phương Hiên, hai người nhất trí cho rằng : cho dù có chăm sóc nữ nhi tốt thì cũng không thể tùy tiện trộm đứa nhỏ nhà người ta. Cho nên hai người không thay đổi ý nghĩ ban đầu cho là đầu óc hẩn chẩn có bệnh. Vì thế Phương Hiên đáng thương cùng nhạc phụ, nhạc mẫu tương lại không cần thận gặp nhau lại bị phân loại trong phạm vi “người không bình thường”.

“Vây đây là cái gì?” Chuẩn bị ôm tiểu Cốc Nhược Vũ đứng dậy, Mai Bình mắt sắc thấy trên cổ nữ nhi có một sợi dây thừng bằng bông, đưa tay muốn lấy ra xem, đã thấy hai tay tiểu Cốc Nhược Vũ che chở không chịu để cho nàng lấy.

“Bí mật, không thể cho nương xem!” Bé còn nhớ rõ ước định cùng Phương Hiên, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn thấy miếng ngọc bội.

“Ta là mẹ con, có đồ vật mà bí mật đến nỗi không thể cho nương xem?” Mới ba tuổi đã có bí mật? Ô, ô, nữ nhi của nàng học xấu!

Cốc Lương Thừa ngăn trở tay Mai Bình muốn thăm dò bằng được, cười nói: “Đừng xem, có nhỏ đi nữa thì tiểu hài tử cũng phải có bí mật của mình phải không?! Dù sao nhỏ như vậy cũng sẽ không có bí mật gì lớn, đừng bắt buộc con.” Thấy thế Mai Bình đành phải thôi.

Cốc Lương Thừa ôm lấy nữ nhi, sủng ái nói với bé: “Nhược Vũ của chúng ta đều đã lớn rồi thậm chí còn có bí mật của mình!”

“Kéo qua cái móc, cái móc, Nhược Vũ phải giữ chữ tín!” Thiên hạ nhỏ nhỏ mím môi vừa nói còn vừa lắc đầu. Lời nói còn toát ra một câu thành ngữ, chọc cho hai vợ chồng cười vui vẻ.

“Ha ha, bảo bối của chúng ta lại biết dùng thành ngữ, thật thông minh!”

“Nhược Vũ còn có thể viết chữ, Hiên ca ca dạy viết chữ!” Bé nhớ tới chuyện này, tuy rằng từ đầu tới đuôi người nào đó tự kỷ chỉ dạy mình hai chữ kia.

“A? Như vậy a! Vây Nhược vũ thích học chữ sao?” Cốc Lương Thừa có chút kinh ngạc hỏi.

“Thích!” Tiểu oa nhi gật gật đầu.

“Được rồi, cầm kỳ thư họa, Nhược Vũ thích học cái gì phụ thân sẽ cố gắng kiếm tiền mời người dạy cho con!” Cốc Lương Thừa quyết định.

“Lương Thừa!” Mai Bình có chút giật mình. Phu quân nhà mình sủng ái nữ nhi còn chưa tính, lại cho phép nữ nhi học tập những thứ chỉ có tiểu thư quan gia mới có thể học.

“Con trai cùng con gái không phải giống nhau, tương lai tài sản của chúng ta đều là của Nhược Vũ, cái gì cũng không hiểu mà nói... sẽ thiệt thòi.” Cứ như vậy, tuy nói tiểu Cốc Nhược Vũ cuối cùng không thể được Phương Hiên bồi dưỡng có chút tiết nuôi. Nhưng dưới sự khai sáng của phụ thân nên cầm kỳ thư họa mọi thứ bé đều tinh thông, tài tình học thức đều không kém so với tiểu thư nhà vương công quý tộc.

Sau khi hai vợ chồng đem tiểu Cốc Nhược Vũ quay về Thịnh gia. Nhìn thấy hai người tìm được bé rồi, Mai Phương cùng Tề Hiếu Nhã trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Chuyện này đối với đôi vợ chồng thiện lương từ đầu tới đuôi cũng chưa nghĩ đến là hai người Mai Phương làm chuyện xấu. Bởi vì hai người ấy thời điểm thông báo không tìm thấy nữ nhi biểu hiện vô cùng đau đớn, bộ dạng kêu trời trách đất thật quá mức. Hơn nữa bản thân đối với một nhà Mai Phương cũng không tệ, lại là thân nhân. Cho nên đã tìm được tiểu Nhược Vũ hai vợ chồng cũng không truy cứu hỏi lại nữ nhi.

Trên đường quay về Vân Châu tiểu Cốc Nhược Vũ luôn nhớ mãi không quên tìm Hiên ca ca. Kết quả luôn bị Tề Hiếu Nhã lòng dạ hiểm độc thừa dịp Mai Bình cùng Cốc Lương Thừa không chú ý hung tợn bác bỏ nói : “Cái gì Tuyên ca ca! Ta còn Tiên ca ca đây! Cầm miệng!” Lại gia tăng thêm, tiểu Cốc Nhược Vũ luôn nói Hiên ca ca có thể bay, chuyện này đã bị Tề Hiếu Nhã khinh thường giải thích thành tiểu Cốc Nhược Vũ có bệnh. Lại cho rằng tiên nhân từ trên trời bay xuống chơi đùa cùng bé, còn có thể cười xưng là Tiên ca ca!

Vì thế, theo tuổi tăng lên, trí nhớ nổi khổ phai nhạt, lời này lại xứng với dung mạo như thiên nhân kia của Phượng Hiên. Dần dần, ở trong trí nhớ Cốc Nhược Vũ đã mất bóng dáng Hiên ca ca, có cũng chỉ là một vị tiên nhân từ phía trên trời bay xuống, một người chơi đùa cùng nàng, sẽ cho bé cái bé cần, Tiên ca ca! Mà miếng ngọc bội kia là liên hệ duy nhất còn lại của bé cùng với Hiên ca ca, ai cũng không thể xem bí mật.

Thời gian đang dần dần trôi qua, sau khi Phượng Hiên mười lăm tuổi thì vẫn chán ghét tiểu hài tử. Ở trong triều từng bước thăng chức, chức vụ càng quan trọng thì hần mỗi ngày đều phải vội vàng đi tới, đi lui từ trong cung cho đến Phượng phủ, nghĩ làm thế nào để đoạt lại muội tử, thiết kế làm sao để chiếm thượng phong trong cuộc chiến ngầm mãnh liệt cùng Lâm thị. Cuộc sống bận rộn làm cho vị kia không có gì ngoài Phượng Vũ. Còn tiểu oa nhi duy nhất có thể khiến hần cho rằng đáng yêu dần dần bị chôn vùi trong trí nhớ.

Lần thứ hai gặp lại, đoán là mộng duyên. Ba lần gặp lại, duyên là vật gì?

36. Chương 36: Thời Cuộc Thay Đổi

Edit: ss gau5555

Beta: ss Vi Tiểu Bảo

Gió đêm hơi hơi thổi nhẹ, mùi hoa hợp lòng người tràn ngập trong không khí. Trong vườn đã tràn ngập những đoá hoa quý dung đua theo gió như thì thảo nói thầm với nhau. Dù sao so với các loài hoa ở nhà khác thì nhóm hoa nhỏ càng muốn đua tranh trở thành Hoa Trung Chi Vương nhà mình, mỗi một cành đều cố gắng mở tốt nhất, hấp dẫn nhất, kiều ngạo ình là đoá hoa đẹp nhất.

Nhưng khi tất cả loài hoa đối diện với người nọ, tính tình trẻ con đang từ đường nhỏ về trong viện của mình, khoe miệng hàm chứa nụ cười tươi, tản ra mùi thành thực khuôn mặt hoạ thủy thì chỉ có thể phun nước mắt, cúi đầu, cảm giác sâu sắc không có mặt mũi gặp người. Hoa nhưng lại không sánh được bằng người. Thật sự là thẹn với liệt tổ liệt tông của hoa! Chỉ thấy thân hình hần cao to, đang mặc triều phục, cây quạt trong tay phe phẩy một chút, lại một chút, tóc dài đen bóng chưa buộc lên tán mác tại trên vai, cả người một bộ dạng phóng đảng không kèm chế được, không nhanh không chậm đi ở trên đường nhỏ. Ở trên đời này có thể có được họa thủy chi nhan (khuôn mặt gây họa) không có mấy người, hần dĩ nhiên là tiểu ác ma kiều ngạo hoành hành hai mươi chín năm Phượng Hiên.

Mười bốn năm qua, trong vòng một đêm, từ lúc mười lăm tuổi liền đi lên vị trí tông chủ Phượng thị. Hần từ Hình bộ thị lang, thăng tới Hình bộ thượng thư, dưới thủ đoạn của hần toàn bộ tội phạm ở Ngự Phong quốc chột giảm. Phạm nhân trong phòng giam chỉ có hai ba con mèo nhỏ. Đương nhiên kết quả như vậy khiến cho Hình bộ có một biệt danh – bộ Gấu mèo. Bởi vì ngoài trừ Thượng thư Phượng Hiên thì người trong Hình bộ đều lộ ra mắt gấu mèo 0.0, gọi bộ Gấu Mèo hoàn toàn xứng với cái tên.

Bảy năm trước tiên đế băng hà. Lục hoàng tử Ngự Thiên Lan kế nhiệm đế vị. Phượng Hiên bị tân đế ra hình phạt điều tới Lại bộ trở thành Lại bộ Thượng thư. Tự nhiên biệt danh bộ Gấu mèo này cũng đi theo đổi đến trên đầu Lại bộ.

Hiên nay thế lực trong triều có thể nói chia làm ba phái. Một phái lấy Phượng thị cầm đầu, một phái lấy Lâm thị cầm đầu, phái thứ ba là phái trung lập. Kỳ thật nguyên bản thế lực của Lâm thị ở trong triều trước đây có một đoạn thời gian chiếm cứ thượng phong. Lúc ấy trọng thần trong triều có bốn người: Tả thừa tướng Lâm Thành Huân, Hộ bộ Thượng thư Lâm Thu Lang, Hình bộ thượng thư Lâm Thành Hiên, Lễ bộ Thị lang Lâm Thu Mãn. Mà Phượng thị bởi vì năm Phượng Hiên mười lăm tuổi, trừ Phượng Trọng Nam bị giam lỏng mà từ quan không nói, Phượng Thiệu Văn cũng bị Phượng Hiên tìm lý do khiến cho từ quan chạy về Phượng Châu. Mà những người khác trong tộc Phượng Thị linh linh tán tán nhậm chức ở trong triều chỉ cần là thuộc về phái của Phượng Trọng Nam đều bị Phượng Hiên tìm cơ hội trừ đi, không cho lão già này một chút cơ hội Đông Sơn tái khởi. Cũng bởi vậy khi đó người của Phượng thị ở trong triều có thể dùng được chỉ có một mình Phượng Hiên hần.

Khi đó Phượng Hiên đối với hai tộc vừa sinh ra vết rách không chỉ không cứu chữa còn họa vô đơn chí đem Lâm Thu Sương cùng hơn mười mấy người thiếp kia của Phượng Trọng Nam chạy về am ni cô ở Phượng Châu. Với kỳ danh là vì tu thân dưỡng tính! Hơn nữa cấm các nàng liên lạc với bên ngoài. Như vậy làm cho Lâm Thành Huân nhiều lần yêu cầu gặp mặt Lâm Thu Sương không có kết quả giận không thể tiết. Lại thêm Hình bộ phá án thường xuyên tóm bắt đến người của Lâm thị. Vì thế Lâm thị cùng Phượng thị trên mặt bàn không chân chính trở mặt nhưng dưới mặt bàn là đối thủ một mất một còn. Sau vài năm Lâm thị từng muốn đem Phượng Hiên- người duy nhất của Phượng thị ở trong triều kéo xuống. Kết quả lại là bốn người đầu không lại được một người. Làm cách nào cũng không lay động được vị trí của Phượng Hiên ở trong triều.

Bất ngờ, toàn bộ nhóm hoàng tử tranh giành để vị trong một đêm bị phế, bị giáng chức, được ban cho cái chết. Hoàng thượng hạ chiếu lập Lục hoàng tử làm Thái tử. Sau đó không đến hai canh giờ liền băng hà. Lâm thị phát hiện dần dần ưu thế của bọn hần không thể tiếp tục thêm nữa. Bởi vì tân đế kế vị, một năm sau thị vệ bên người của hần liền ngoại lệ khâm mệnh thống lĩnh toàn bộ Ngự Lâm quân. Hơn nữa có thể tùy thời chuyển binh lực trong Kiềm Đô. Người kia không phải ai khác chính là người tám tuổi đã bị Phượng Trọng Nam muốn mượn tay Lục hoàng tử trừ bỏ đã đưa tới đến bên cạnh hần (Lục hoàng tử) Phượng Vũ.

Lúc này người nhận chức mới trong triều đúng là muội tử cùng cha cùng mẹ với Phượng Hiên. Tân đế cho nàng đặc quyền này có thể thấy đối với nàng là vô cùng tín nhiệm. Lâm thị sao có thể bằng lòng để cho loại sự tình này phát sinh. Một Phượng Hiên đã đủ cho bọn họ đối phó rồi, lại thêm một người cho dù là nữ cũng không thể cho phép. Vì thế Lâm thị âm thầm an bài khơi mào bất mãn với Ngự Lâm quân, đưa tới tranh chấp lại không lường trước Phượng Vũ mới mười sáu tuổi chấp nhận toàn bộ những người khiêu chiến không phục nàng tài nghệ trấn áp quần hùng. Hơn nữa không lưu tình chút nào tự tay giết Ngự Lâm quân đã khơi mào chuyện kia, không chấp nhận năm người kháng chỉ, chấn kinh toàn bộ triều đình. Từ nay về sau trong Ngự Lâm quân không có một người nào dám cãi lời tân nhậm thống lĩnh đại nhân, càng không tái xuất hiện việc cãi lời thánh chỉ. Phượng Vũ tại triều nhậm chức đối với Phượng Hiên là như hổ thêm cánh làm cho Phượng Hiên cực kỳ đặc ý. Hần dạy dỗ muội tử người bình thường há lại có thể đối phó.

Cùng năm, tân đế còn bổ nhiệm Trạng Nguyên mười lăm tuổi ở các bộ đều nhậm chức qua, cũng là Hữu Thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử-Thừa tướng Bích Nhân Hoành, cũng chính là nhân vật tân tông chủ mới của bộ tộc Bích thị mà Lâm thị đã sớm dự đoán mượn sức người. Nhưng sức thì chưa mượn được ngược lại phát hiện hần cùng với Phượng Hiên đúng là hảo hữu chí giao (bạn tốt, bạn tri kỷ), toàn bộ bộ tộc Bích thị dưới sự dẫn dắt của hần (Bích Nhân Hoành) đứng về phe Phượng thị. Không đến mấy năm tân đế làm cuộc biến động đối với các chức vị trong triều làm cho Lâm thị chỉ có phụ tử Lâm Thành Huân giữ chức vị quan trọng. Vì thế dưới tình huống này, Phượng thị bằng năng lực của hai huynh muội Phượng Hiên chiếm cứ một phe trong triều đình cùng Lâm thị thế lực ngang nhau.

Hạ triều trở về, Phượng Hiên chuẩn bị về phòng của mình trước đối xong triều phục. Vừa xong, hần mắt sắc ngấm thấy bóng lưng của muội tử xa xa chợt lóe lên ở cửa viện của mình. Lập tức nói với Phượng Tiêu vẫn đi theo phía sau hần: “Tiêu, đi gọi tiểu thư đến.”

“Dạ!” Phượng Tiêu lập tức lên tiếng trả lời và rời đi đuổi theo Phượng Vũ.

“Biết tiểu thư là muốn đi đâu sao?” Phượng Hiên hỏi Phượng Dịch còn lại phía sau.

“Thuộc hạ không biết.” Hần vẫn đi theo tông chủ nhà mình làm sao có thể biết tiểu thư làm chuyện gì. Chủ tử hần là nên đến hỏi nha hoàn Phượng Thúy cùng Phượng Linh tùy thân bên người tiểu thư mới đúng chứ!

Phượng Hiên cầm cây quạt trong tay hợp lại. Hai tay chấp sau lưng, đứng ở nơi đó chờ muội tử lại đây.

Phượng Vũ vốn phải ra khỏi cửa, lại bị Phượng Tiêu đuổi theo ngăn lại báo cho biết Phượng Hiên gọi nàng đi qua. Nghĩ đến ca ca có chuyện gì quan trọng nên nàng thay đổi tuyến đường, đi theo Phượng Tiêu vòng vo trở về.

Hai người đi qua trong vườn tới viện của Phượng Hiên, mà nhóm hoa nhi trong vườn kia sau khi nhìn thấy Phượng Vũ lại uể oải. Một người dung nhan họa thủy đến kích thích chúng nó đã đủ đáng giận rồi, lại thêm một người nữa! Người vừa rồi mạnh mẽ khí khái, thì người hiện tại này lại ôn nhu động lòng người hơn cả hoa, tức chết hoa!

Phượng Vũ, Phượng Tiêu hai người vừa đi tới trước mặt Phượng Hiên, chỉ thấy hấn đánh giá trang phục của Phượng Vũ một chút sau đó hỏi: “Đều đã hạ triều rồi, Vũ nhi muội còn mặc đồng phục thống lĩnh đi đâu a?”

“” Hồngбет! Nguyên lai không phải có chuyện quan trọng a! Hai mắt Phượng Vũ thật to có chút chột dạ cùng chống lại cặp mắt to kia, “Muội đi cái kia.”

“Lại muốn hồi cung ?” Phượng Hiên đoán được nói.

“Ha, ha, Dạ!” Phượng Vũ lấy lòng cười.

“Ngự Lâm quân có nhiều người như vậy làm sao phải cần thống lĩnh như muội đến buổi tối cũng phải qua chứ? Tháng này muội đã không ở nhà vài buổi tối rồi.” Mất hứng, buổi tối muội tử cũng đến trong cung, Phượng Hiên nói.

“Hoàng thượng tìm muội chơi cờ.” A, không nên nói câu này!

Mới nghĩ xong, Phượng Hiên không nghĩ Phượng Vũ nói như vậy. Khuôn mặt tuần tú suy sụp, ai oán dùng mắt to nhìn về phía muội tử. Lại hợp thời xoay người đưa lưng về phía Phượng Vũ, cho nàng một cái bóng lưng hiu quạnh, còn than thở nhỏ một câu “Trong lòng Vũ nhi đã không còn ca ca” để nàng vừa nghe thấy.

Đứng ở một bên, Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch vụng trộm làm bộ dạng bất đắc dĩ, thầm nghĩ: ha, lại tới nữa! Đây là chiêu số mấy năm gần đây chủ tử thích dùng nhất với tiểu thư mà kỳ quái là cùng chiêu thức đó vẫn còn có người “lũ gặp lũ nhận”.

Chỉ thấy Phượng Vũ vẻ mặt áy náy đi đến bên cạnh Phượng Hiên, ôm lấy cánh tay Phượng Hiên, lắc lắc, làm nũng nói: “Được rồi ca ca, thực xin lỗi nha, hoàng mạng nan vi (không thể không theo ý của hoàng thượng). Muội cam đoan ngày mai buổi tối sẽ ở nhà, không đi vào trong cung. Muội yêu thương nhất cũng quan trọng nhất là ca ca, không nên tức giận!”

“Thật sự? Ngày mai cũng sẽ không xuất hiện cùng hoàng thượng luyện võ ... ?” Phượng Hiên quay đầu hỏi muội tử bảo bối, khóe miệng của hấn nhin không được kéo lên trên, hắc hắc, hấn là ca ca quan trọng nhất của muội tử! Vị hoàng đế kia tính cái gì làm sao có thể so với mình! Hừ!

“Thật sự!” Phượng Vũ dùng sức gật đầu.

“Vậy được rồi, muội đi đi!”

“Vây, ca ca, tạm biệt!” Tiếng nói vừa dứt, người nào đó chân vừa động, thân nhoáng lên một cái không thấy bóng dáng. Hiên nhiên Phượng Vũ sợ Phượng Hiên thay đổi chủ ý vội vàng trốn.

Trùng mắt trong không khí, Phượng Hiên cảm thấy rất bất mãn, chạy trốn nhanh như vậy! Hừ! Hoàng thượng, hoàng thượng, luôn hoàng thượng! Hoàng thượng có cái gì tốt! A —! Tức chết hấn!

Phượng Hiên vừa bước chân vào viện của mình. Vừa đi trong đầu vừa xuất hiện những lời đại nghịch bất đạo. Tất cả đều là ân cần thăm hỏi hoàng thượng, càng nghĩ càng giận. Hấn dừng bước, đứng trước hình nộm thật to dựng đứng không đúng chỗ trong đình viện. Quay đầu, giận trùng nhìn hình nộm này, trong lòng mắng: đáng giận Ngự Thiên Lan! Thời điểm làm hoàng tử đã không trả muội tử bảo bối ình. Gặp quỷ là không biết gặp vận cứt chó gì mà lại làm hoàng thượng, lại nghiêm trọng hơn đem muội tử thân ái của mình giữ tại bên người, làm hại muội tử của hấn (Phượng Hiên) loay hoay đều hai mươi hai còn chưa có thành thân, hấn cố ý đúng không!? Rất đáng giận! Vốn dựa theo sắp xếp của mình, hấn (Phượng Hiên) hiện tại cũng đã có mấy tiểu cháu trai ngoại đáng yêu rồi! Càng nghĩ càng giận, nhin không được Phượng Hiên đánh một chưởng về phía đầu của hình nộm kia. Thoáng chốc, toàn bộ hình nộm đáng thương làm nơi trú ẩn hóa thành bột phấn. Có thể thấy được công lực của người nào đó mười bốn năm qua tăng trưởng ở tốc độ đáng sợ.

Uhm! dễ chịu hơn, Phượng Hiên ngấm ngấm bột phấn trên mặt đất nghĩ như vậy. “Chà” đem cây quạt mở ra, trở về phòng thay quần áo đi.

Cùng lúc đó, Phượng Tiêu và Phượng Dịch liếc nhìn bột phấn kia thấy nhưng không thể trách. Một người thì gọi người quét sạch nơi này, một người thì phái người đi làm thêm một hình nộm nữa đặt tại chỗ. Đường nhiên Phượng Tiêu vẫn là thích ở trong lòng nói thầm đánh giá tổng chủ nhà mình, hấn vô cùng hoài nghi.

Khụ! kỳ thật hẳn có thể khẳng định cho rằng hình nộm kia chính là Lục hoàng tử- hoàng đế Ngự Thiên Lan đương nhiệm. Từ mười bốn năm trước trở lại Kiền Đô chủ tử mỗi ngày đều đi đến tẩm cung Lục hoàng tử gặp tiểu thư kết quả đều thất bại mà về, khi đó bản thân bắt gặp trong phòng ngủ của chủ tử xuất hiện hình nộm nhỏ. Sau đó cái hình nộm kia dần dần biến thành lớn, trở thành bộ dạng như hiện tại đứng ở trong viện. Mà chỉ cần gặp được sự kiện Lục hoàng tử xuất hiện bên cạnh tiểu thư thì hình nộm kia từ nhỏ đến lớn đều bị đâm, bị chặt, còn có bị các loại phương thức chưởng lực bổ tới. Bởi vậy có thể thấy được chủ tử có bao nhiêu chán ghét đương kim hoàng thượng. May mắn hoàng thượng là người hoàng tộc, nếu không việc này cũng sẽ không phải dùng hình nộm để thừa nhận rồi.

Phượng Tiêu đang cảm thán, chỉ nghe thấy trong phòng truyền tới thanh âm hất xì. Đánh hất xì đúng là Phượng Hiên, chỉ thấy một mình ở bên trong phòng, Phượng Hiên bĩu môi, trợn mắt một cái trong lòng kêu gào, rốt cuộc là ai! Là ai luôn hắt hất đánh hất xì!?

Nói đánh một cái hất xì không coi vào đâu, đánh hai cái hất xì cũng coi như bình thường! Nhưng là mười bốn năm như đứng hạn buổi sáng một cái, buổi tối một cái. Chuyện này thật quái dị! Trong lòng kêu lại kêu, không có biện pháp, không nói được nguyên do. Phượng Hiên nhún nhún vai đi thay quần áo.

Về phần cái hất xì quái dị kia, tạo nên nó chính là “nguyên nhân” giờ phút này đang ở bên trong khuê phòng của mình, phía xa Vân Châu Nam Lăng, nằm lỳ ở trên giường, mười bốn năm như một ngày, đứng hạn lấy ra ngọc bội bảo bối của nàng giống như nói với “Tiên ca ca” của nàng biết hôm nay xảy ra chuyện gì mới mẻ.

“ . . . Cho nên ta cảm thấy nó thật đáng thương, mang nó trở về may mắn nương đáp ứng để Nhược Vũ nuôi nó, ta cũng gọi nó nhiều hơn, được rồi, hôm nay chơi đùa gì đều nói cho người biết “. Ánh mắt tròn tròn cười khanh khách, cái mũi khéo léo hít hít, khóe môi đỏ hồng túm khí trên mặt trái xoan bởi vì tươi cười mà xuất hiện hai má lúm đồng tiền. Mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng ngọt ngào động lòng người.

“Nhược Vũ, đang làm gì đấy?” Một vị phu nhân tiến vào trong phòng, kêu cô gái đang ở trên giường lảo đảo.

“A, nương, nữ nhi không có làm cái gì!” Thu hồi ngọc bội, quay đầu nhìn về phía mẫu thân đang vào nhà, ôn nhu cười cười. Sau đó đứng dậy nàng xoay người đi tới, làn váy màu hồng theo động tác của nàng mà tìm một độ cong ở trên không.

Sau mười bốn năm. Nay tiểu oa nhi ba tuổi đã mười bảy.

37. Chương 37: Nam Lăng Cốc Gia

Edit: ss gau5555

Beta:

“Thêu ở Nam lăng, châm rơi mặt vô khâu, chỉ thêu nhỏ như tơ, màu sắc tinh tế tuyệt diệu, ngàn hoa cực yếu diệu, chim bay giống như ghen tị, nước từ trên núi chảy xuống, lầu các thâm thúy, mọi vật sinh động” những lời này, là miêu tả của mười bốn nước đối ngành thêu đặc sắc ở Vân Châu Nam lăng. Nơi ngành thêu nổi tiếng nhất thiên hạ này là nơi Mai bình sinh sống, chỗ Cốc lương thừa cảm rãnh, cũng là nơi Cốc Nhược Vũ trưởng thành.

Cốc gia ở Nam lăng, nay chính là thủ phủ Nam lăng, mười bốn năm trước Cốc lương thừa mang di sản của cậu cùng người nhà về tới đây, trung hậu thành thật nhưng không mất thông minh, hẳn, dựa vào thái độ cần cù vững chắc, dần dần khuếch trương mặt tiền cửa hàng, hơn nữa ban đầu từ một quán cơm nhỏ, dần dần buôn bán với các địa phương, có được tưu lâu, cửa hàng tư lự, hiệu thuốc bắc các loại cửa hàng.

Nhắc đến Cốc gia, thì người ở Nam lăng có ba ấn tượng, thứ nhất là Cốc gia lương thiện, Cốc gia ngày thường hay tạo cầu lót đường, cứu tế lương thực không nói, còn chi tiền mướn đại phu mỗi tháng vì người

nghèo khó chữa bệnh ba ngày, dùng thuốc miễn phí lấy từ hiệu thuốc bắc của Cốc gia, là đã mang danh tâm địa Bồ Tát .

Thứ hai là con gái của Cốc gia, kế thừa thêu nghệ cao siêu của mẹ nàng không nói, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, mười bốn tuổi là lúc nổi danh tài nữ, diện mạo giống mẹ nàng, đẹp nhẹ nhàng cổ điển cùng với một khí chất điềm tĩnh, mỗi khi Cốc gia cứu tế lương thực hoặc là mướn đại phu chữa bệnh từ thiện đều nhìn thấy thân ảnh của Cốc gia tiểu thư mang khăn che mặt hỗ trợ. Cốc gia tiểu thư từ mười bốn tuổi đã có bà mối tới cửa cầu hôn, nhưng chẳng biết tại sao, vợ chồng Cốc thị vẫn không đáp ứng một nhà nào, cho nên, các nhà người nào đều nóng lòng muốn thử sức.

Thứ ba vì thân thích của Cốc gia, nói đến thân thích của Cốc gia, người ở Nam lăng chỉ có thể dùng một câu để hình dung: da mặt dày so với tường thành! Không có ai có thể hiểu được vì sao vợ chồng Cốc thị lại có thể nhẫn nhịn như vậy, Cốc lương thừa không có bất kỳ thân thích nào ở Nam lăng, chỉ có thỉnh thoảng biểu đệ ở Thái Đô xa xôi lui tới, nhưng bởi vì mợ qua đời, cho nên biểu đệ một nhà dời tới nước này, số lượng thư lui tới cũng không nhiều lắm rồi ngừng hẳn. Bởi vậy lui tới chỉ có nhà mẹ đẻ thân thích của Mai bình

Mai bình cùng Cốc lương thừa bắt đầu ở Nam lăng định cư thì đã đón mẫu thân Mai bình đến ở trong nhà, mà Mai phương khi đó liền quán lấy bọn họ. Cốc gia dần dần phát tích, nàng ta lại dùng sức đi dần dần tới gần họ, cuối cùng rõ ràng là trầm trọng hơn khi Cốc gia đổi tòa nhà lớn khác thì tự chuyển đi vào, khi đó ban đầu Mai bình cảm thấy yêu cầu này quá đáng, thì thấy Mai phương kêu trời trách đất, nói nàng bây giờ tốt rồi, không để ý tình nghĩa tỷ muội, khóc hô bản thân đáng thương cỡ nào, còn có năm đứa nhỏ phải nuôi. Bất đắc dĩ, hai vợ chồng tâm địa thiện lương liền đáp ứng. Ở tại Cốc gia, người của Tề gia ăn mặc chiếm toàn bộ Cốc gia , so với ba người Cốc gia còn xa xỉ hơn. Mai Bình cảm thấy bọn họ có phần quá đáng, lại bị mẫu thân Lý thị bắt công ngăn cản.

Đại ca Mai bình là Mai Minh căn bản không nuôi được mẫu thân mình, lại càng không lui tới đệ đệ cùng muội muội của mình, gia cảnh tốt hơn nên hẳn rất sợ bọn họ chiếm tiện nghi của mình, mà khi phát hiện tiểu muội càng ngày càng tài phú thì thái độ đại chuyển biến 180°, mỗi ngày đều đến Cốc gia, giả vờ thân thiết, chính là từ từ để cho đứa nhỏ của mình giành vị trí sản nghiệp của Cốc lương thừa.

Nhị ca của Mai bình là Mai nhân xem như đỡ, không ở tại Cốc gia, cũng không có ở trong cửa hàng của Cốc lương thừa tìm việc sống, nhưng, hẳn lại hay khóc than, mặt khổ đi đến trước mặt ngăn hai vợ chồng, tâm địa thiện lương nên hai người sẽ cấp cái này, cấp cái kia còn giúp hắn mua nhà ở. Có khi Mai nhân muốn làm ăn cái gì, liền lôi kéo Cốc lương thừa chung vốn, nếu thua lỗ, uể oải ngăn lại, Cốc lương thừa liền toàn bộ gánh chịu, nếu tránh rồi, thì tìm là trăm ngàn loại lý do, kết quả, toàn bộ tiền cho nhà hắn, vợ chồng Cốc lương thừa một phần cũng chưa lấy.

Cho nên, người ở Nam lăng kỳ thật rất kỳ quái, có một thân thích giống như hổ lang vậy, lại không làm cho Cốc gia suy sụp, ngược lại phát triển không ngừng, nguyên nhân có lẽ là ông trời có mắt, đối xử tử tế với người tốt, người tốt tất có báo đi! Chính là, có khi cũng chưa chắc, gia sản khổng lồ cũng chỉ có một nữ nhi, làm sao không để cho người ta đổ mắt chứ?

“Còn nói không làm cái gì, lại đang xem bí mật của con đúng hay không?” Ở ngoài cửa chỉ nghe thấy tiếng của nữ nhi lầm bầm lâu lâu, Mai bình bất đắc dĩ, từ mười bốn năm trước sau khi tìm nữ nhi về, xuất hiện một Tiên ca ca không nói, nữ nhi còn đối với bí mật của nàng có một tật xấu, nếu không phải là mình hiểu rõ chuyện của nữ nhi, thì thật đúng là nghĩ đến con có bệnh! Bản thân đã vụng trộm xem qua, biết bí mật kia là một miếng ngọc bội, tám phần là lần đó chính từ cái tên tiểu tử hỗn đản kia không biết trộm ở nơi nào. Thật là, nữ nhi còn cứng vô cùng, còn đặc biệt làm một cái túi giấu đặt nó ở bên trong, đeo trên cổ.

“” Đứng ở nơi đó Cốc Nhược Vũ không thừa nhận cũng không phản bác, chỉ hé miệng ra cười với mẫu thân của mình.

“Con đứa nhỏ này! Đem tất cả nha hoàn đuổi ra bên ngoài, tự mình ở trong này, không phải là bởi vì không muốn cho người khác nhìn thấy bảo bối của con!” Mai bình không tán thành nói.

“Nương ——! Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Cốc Nhược Vũ cười lấy lòng, tiếng nói dịu dàng, làm nũng kêu mẫu thân mình một tiếng.

“Được rồi, nương không nói con nữa, ngày mai đi du lịch gì đó đều đã chuẩn bị xong chưa?” Mai bình đi đến bên giường, ngồi ở mép giường, ý bảo Cốc Nhược Vũ ngồi vào bên người bà đi.

“Dạ, Hương Nhi các nàng đã giúp nữ nhi chuẩn bị tốt rồi.” Ngồi vào bên người mẫu thân Cốc Nhược Vũ nữ nhi nhanh chóng trả lời.

“Vậy là tốt rồi, nhớ rõ hôm nay đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai còn muốn cùng gia đình cậu, đi đi chơi, lên chùa Thượng Nam Vân thắp hương!”

“Nữ nhi biết, sẽ nghe lời của mẹ, đi ngủ sớm một chút. Cha cùng nương cũng muốn phải nghỉ ngơi sớm một chút”

“Ha ha! Nhược Vũ đã mười bảy rồi, cha cùng nương vẫn luyện tiếc con, cứng rắn để con lại vài năm, nếu không chừng con đã làm nương rồi!” Càng nhìn nữ nhi của mình càng cảm thấy tự hào Mai bình vui vẻ nói.

“Nương ——!” Cốc Nhược Vũ đỏ mặt không thuận theo kêu nhỏ một chút.

“U, đỏ mặt, ha ha, con cũng nên tìm chồng rồi, ngày mai dâng hương thì bốc quẻ nhân duyên đi, nhìn xem thế nào. Chỉ cần con gả tốt, ta và cha con đều thấy thoải mái!” Mai bình lôi kéo tay Cốc Nhược Vũ, vỗ nhẹ nói.

“Nương ——! Nếu có người giống như Tiên ca ca, nữ nhi liền gả, nếu không thì ở lại với Nhị lão người, không đi!” Cốc Nhược Vũ kéo cánh tay Mai bình qua ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào bả vai của bà chà chà.

“Con lại nói dối rồi, làm gì có Tiên ca ca nào từ trên trời bay xuống ! Điều là giả dối, cho dù có tiên nhân, vậy sao lại để cho chúng ta tùy tiện nhìn thấy!”

“Cho nên nói sao, nữ nhi có ý tứ là không, gả! Vẫn muốn ở cùng cha mẹ!” Tròn tròn mắt to híp lại mang theo ý cười, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

“Ha ha, cô nương kia đi nói cho cha cô biết, ông ấy còn phải vất vả thêm một chút, bởi vì phải nuôi lão cô nương như con ở nhà.” Vui đùa xong, hai mẹ con đều nở nụ cười.

Hai mẹ con cứ như vậy vui tươi hơn hờ trò chuyện, sau đó lại thêm Cốc lương thừa tiến vào, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, ngày nhìn qua là hạnh phúc như vậy ! Nhưng, thường thường có một số việc lại không dễ phòng mà phát sinh ra, mà cuộc sống hạnh phúc lại có thể làm cho người ta không tưởng tượng được trong vòng một đêm long trời lở đất!

Giờ phút này, Cốc Nhược Vũ cùng người nhà tụ cùng một chỗ, còn ở bên Thái Đô phía xa, bởi vì muội tử lại đột nhiên từ trong cung trở về mà làm cho Phượng hiên vui vẻ, hai người kia cũng chưa nghĩ đến, có một ngày thân nhân ở tại bên người lại chia lìa, một phút tối như vậy làm cho người ta trở tay không kịp. Một năm này, sẽ không yên tĩnh, bất kể là đối với Cốc Nhược Vũ hay là đối với Phượng hiên mà nói, đều là một năm thống khổ.

38. Chương 38: Cầu Hôn

Chạng vạng gió lạnh thổi lật phát nghỉ ngơi trên hoa cỏ, xuyên qua lương đình trong viên vui đùa âm ỉ. Sắc trời đã tối, nhưng trong ngoài lương đình lại đèn đuốc sáng trưng, Phượng tiêu cùng Phượng dịch hai người lấy thái độ của hộ vệ đứng ở một chỗ bên trong đình, hai mắt không rời khỏi đám người Phượng Hiên ngồi trên mặt ghế đá kia

Chỉ thấy Phượng Hiên thay triều phục đang mặc lấy cẩm y màu trắng ngà, khoe môi nở nụ cười, con người thâm thúy làm cho người ta đoán không ra hắn đang ngồi nhìn ba người đối diện. Đêm nay thật là khéo léo, muội tử sau khi trở về, đồng thời lại có ba người đến tìm hắn, hừ, thật sự là chậm trễ thời gian liên lạc cảm tình của hắn và muội tử yêu quý.

Phượng hiên chậm rãi phe phẩy cây quạt trong tay, bỗng nhiên hất hợp cây quạt lại, rũ mắt xuống, che lại tâm tư của mình, đưa tay bưng chén rượu trên bàn đá lên, uống một hớp nhỏ, lại đem nó đặt trên bàn rồi nhìn về phía người đang ngồi đối diện kia, trên khóe miệng giương cao, hai hàng lông mày nhướng lên rồi hạ xuống, trong lời nói hơi châm chọc: “Không biết hôm nay ngọn gió nào lại đem tả thừa tướng đại nhân thổi tới? Văn bối thật đúng là cảm thấy vinh hạnh gấp bội a!”

Lâm Thành Huân trong lòng có chút không quá tình nguyện định nói tiếp..., nhưng nghĩ đến Tôn tử nhà mình lấy cái chết bức bách, không có biện pháp ông nhìn nhìn hai người bên cạnh, hơi chút gật đầu theo chân bọn họ một cái sau đó, ho khụ, thanh thanh cổ họng, trên mặt xấu hổ cười cười mới nói: “Lão phu là vì Tuyết nham nhà của ta muốn cầu hôn với muội muội Phượng thống lĩnh của Phượng đại nhân.”

Lời này vừa nói ra, hai người kia đang ngồi có chút ngoài ý muốn quay lại nhìn ông ta sau đó, lại nhìn Phượng hiên, muốn biết phản ứng của hắn. Một bên Phượng dịch vội vàng đem mặt chuyển tới một bên, miễn cho bị nhận thấy biểu tình không chịu nổi của hắn, về phần Phượng tiêu lại đem lực chú ý chuyển đến trên người Lâm Thành Huân, muốn nhìn ông ta rốt cuộc có chỗ nào không bình thường, chẳng lẽ ông ta không biết thối trước Lâm Tuyết Nham chạy đến quý phủ nhà mình tự mình cầu hôn tiểu thư nhỏ, sau khi bị chúa thượng biết ý đồ của hắn đến, một chương đánh hắn bất tỉnh, kết quả khiến cho hắn đụng hòn núi giả trong viên, còn để lại vết sẹo trên lông mày phải, sau đó chúa thượng sai người huỷ hòn núi giả này đi, cũng bởi vì bị người nhà Lâm gia chạm qua. Chuyện cự tuyệt rõ ràng như vậy, tả thừa tướng này sao lại còn có thể chạy đến quý phủ nhà mình nhắc đến chứ? Chẳng lẽ ông ta cho rằng chúa thượng sẽ để lại mặt mũi cho ông ta sao? Nói vậy ông ta không phải rất tự đại mà là điên rồi!

Phượng hiên nghe thấy lời này còn cười ha ha lên, cười đến có chút khoa trương rồi trả lời: “Lâm lão, xá muội có thể được công tử của quý phủ ưu ái, thật đúng là tam sinh hữu hạnh a ! Nhưng, Lâm thiếu gia ông đã có chính thê rồi, xá muội làm thiệp mà nói..., không khỏi có phần ủy khuất!”

“Tất nhiên là hai bên lớn! Lão phu cam đoan, Phượng thống lĩnh nếu gả vào Lâm gia ta, tuyệt đối sẽ không bị ủy khuất gì! Phượng đại nhân, cửa hôn nhân này nếu như có thể thành, vậy, đối với hai nhà chúng ta đều là chuyện tốt a, hơn nữa Tuyết nham là trưởng tôn Tông gia của Lâm thị ta, đây là chuyện tình môn đương hộ đối. Không biết ý ngài như thế nào?”

“A hai bên lớn a, là rất môn đương hộ đối ! Chuyện tốt! Chuyện tốt! Văn bối cũng rất vui lòng!” Những lời này làm cho Lâm Thành Huân mừng rỡ, lại làm cho những người khác ở đây cảm ngoài ý muốn thì Phượng hiên cười đến như là chờ đợi chuyện lâu lắm rồi nói tiếp, “Nhưng, khi nào thì muốn đính hôn hay là muốn từ từ lựa chọn, dù sao hai tộc chúng ta đều là đại tộc hiển hách a!”

“Vậy, hai người này tuổi tác cũng không còn nhỏ rồi, không bằng để Phượng đại nhân chọn ngày tốt, lão phu phái người đến, sau đó sẽ tiến hành lễ thành hôn cho hai người, được không?” Còn tưởng rằng Phượng hiên sẽ làm mọi cách cản trở, lại không nghĩ rằng hắn sẽ đáp ứng sáng khoái như thế, Lâm thành huân cao hứng lên.

“Như vậy a! Văn bối cho rằng hay là đính hôn trước, sau đó thành thân có thể so sánh tốt hơn. Về phần ngày đính hôn, ta xem cứ làm như thế cho tốt nhất, khi nào thì Lâm thiếu gia nhà ông chức quan phẩm cấp cao hơn Vũ nhi nhà ta, thì thời điểm ấy đính hôn là được rồi! Sau đó ngày thành thân thì phiền toái Lâm đại nhân tới đặt rồi!” Phượng hiên đầy mặt tươi cười, ánh mắt híp lại, ánh mắt lãnh khốc vô cùng nhìn Lâm thành huân, như nguyện sau khi ông ta nghe thấy như thế sắc mặt liền cứng đờ.

Phượng hiên không cho ông ta có cơ hội nói chuyện lại, “Như thế nào, chẳng lẽ chuyện này đối với Lâm thiếu gia nhà ông có chút khó khăn sao?” Hắn dừng một chút, sau đó bỗng nhiên như bừng tỉnh đại ngộ lớn tiếng nói, “Ai da, nhìn một người đầu óc như ta đây, lại đã quên Lâm thiếu gia nhà ông ngay cả cử nhân cũng chưa qua được, chờ quan chức phẩm cấp của hắn có thể cao hơn Vũ nhi nhà ta thì phỏng chừng lúc ấy văn bối còn lớn hơn Lâm gia ngài bây giờ mấy tuổi rồi!”

“Phốc xuy” , không biết là ai cảm thấy buồn cười mà cười lên tiếng, bởi vì Lâm Tuyết Nham không ra hôn mọi người đều biết, chuyện này làm cho Lâm thành huân sắc mặt lúc xanh lúc trắng lần lượt thay đổi, nói không ra lời.

“Nếu chuyện này đối với Lâm thiếu gia nhà ông quá khó khăn, vậy, Uhm, vậy được rồi! Tiêu!” Phượng hiên cho Lâm thành huân một nụ cười không cần lo lắng nói

“Có thuộc hạ!”

“Đi đem con cóc nuôi trong phủ mang tới đây, đưa cho tả thừa tướng đại nhân mang về! Lâm lão, khi nào thì Lâm thiếu gia nhà ông có thể đem huấn luyện con cóc kia đến có thể ăn giống như thịt thiên nga, thì lúc đấy xá muối hãy cùng Lâm thiếu gia nhà ông cử hành nghi thức đính hôn!” Một câu trước là đối với Phụng tiên nói, sau một câu cũng là đối với Lâm Thành Huân nói.

“Người. . . .” Lâm thành huân vốn tưởng rằng Phụng tiên sẽ kiêng kị mình vài phần mới đến cầu hôn, lúc này mới phát hiện ra là hắn đang đùa giỡn mình, Lâm thành huân tức giận đứng lên, trừng mắt nhìn Phụng tiên nói không ra lời.

“Ta làm sao vậy? Lâm đại nhân! Lâm đại nhân đề cập chuyện hôn nhân, văn bối cũng đáp ứng rồi, chẳng qua nói ra cái điều kiện nho nhỏ tiên quyết mà thôi, có cái gì không thoả đáng sao?” Chắc chắn Lâm Thành Huân sẽ không trở mặt ngay với mình sắc mặt Phụng tiên không thay đổi, tăng thêm ngữ khí nói, trên mặt tuyệt mỹ mang theo vẻ khó hiểu, thần nhiên cười, nhìn không chuyển mắt cùng chống lại ánh mắt của Lâm thành huân, trong mắt có phần khiêu khích, có phần ngoan sắc.

“. . . .” Tức giận đến run run, cảm thấy mất mặt, biết việc hôn nhân này là không có khả năng Lâm thành huân phát tay áo nói, “Hừ! Lão phu cáo từ!”

“Vậy lão ngài đi thông thả, văn bối sẽ không tiến! Văn bối sẽ nhớ rõ phái người đem lễ vật đưa đến Lâm phủ.” Hừ, đưa tới cửa tự rước lấy nhục, Phụng tiên hừ sao lại buông tha, tên đáng giận, thế nhưng muốn uội tử bảo bối của Phụng tiên hẳn cùng hai người khác chia xẻ trượng phu, ông ta cho rằng mình là ai? ? Cho dù là hoàng thượng, Phụng tiên hẳn cũng không nguyện ý, một người chỉ biết ăn chơi đàng điếm ăn chơi trác táng còn muốn cóc ăn thịt thiên nga! Tay Phụng tiên nắm cây quạt có chút mạnh, vừa rồi nghe thấy Lâm thành huân giải thích ý đồ đến thì hẳn phải có sức lực rất lớn mới không làm ình một chưởng đánh ông ta ngoài.

“Tiêu, nhớ rõ ngày mai đem lễ vật đưa đến Lâm phủ đi!” Nhìn bóng lưng Lâm thành huân, Phụng tiên dặn dò.

“Thuộc hạ đã biết!” Thật tốt quá! Hắn muốn đi đốt pháo, con cóc kia dù sao cũng được chúa thượng lấy ra trừng phạt mình làm chuyện sai, giết cũng giết không xong rốt cục có thể đưa ra ngoài rồi! Phụng tiên trong lòng mừng thầm.

“A, chậm trễ Văn đại nhân, thật sự là ngại quá!” Phụng tiên đem lực chú ý thu hồi, tầm mắt chuyển hướng về phía người nọ ngồi bên phải, khách khí cười nói.

“Đâu có, không thể nào, ngài quá khách khí!” Mới nhậm chức không bao lâu Công bộ Thượng thư Văn Thiệu Uẩn khoát tay khẽ cười nói.

“Không biết Văn đại nhân đã trễ thế này tìm đến Phụng mỗ là có chuyện gì?” Có chút buồn bực, người này tuy nói ở trong triều đã được một thời gian, bởi vì năng lực không tồi, nên gần đây được hoàng thượng đề bạt đến vị trí Công bộ Thượng thư, nhưng mình chưa bao giờ từng quen biết với hắn ta, không quá quen thuộc, chẳng lẽ là tới kéo hợp lại quan hệ ?

“Chuyện này. . . .” Nghe nói tông chủ Phụng thị từ trước đến nay sâu không lường được, trong lúc tươi cười chính là hàm nghĩa khiến người khác không nhận ra, nguyên lai là thật sự, vừa rồi lúc bắt đầu mình thiếu chút nữa cho là hắn thật tâm đáp ứng cầu hôn của Lâm Thừa tướng. Đều nói đến Phụng phủ cầu hôn tiểu như nhỏ của Phụng Thị đều bị Phụng tiên lời tạt xấu ra, tìm lý do cự tuyệt, nói vậy cũng là thật sao! Vậy hẳn hôm nay tới đây, đoán chừng là phải thất bại mà về, Văn Thiệu Uẩn có chút thẹn thùng, nhưng nghĩ đến đã nhận ủy thác của người ta, nên vẫn giải thích ý đồ đến, “Ta là đến làm mai !”

“ A?” Phụng tiên có chút kinh ngạc nhưng không biểu lộ ra, “Văn đại nhân muốn thay ai làm mai mối?”

“Bích Nhân Hoành hữu Thừa tướng đại nhân.” Vừa nói xong việc ủy thác, Văn Thiệu Uẩn hoài nghi mình có phải hoa mắt hay không, nếu không vì sao Phụng đại nhân này lại tươi cười sáng lạn lên, làm cho cả người hắn càng thêm chói mắt, còn có cảm giác thân thiết đối với mình? Không thể phân biệt Phụng tiên tươi cười đến tột cùng là có ý gì Văn Thiệu Uẩn sợ mình nói không tốt, hại Bích Nhân Hoành mất mặt mũi,

hắn nói nhanh chóng thông thả, tìm từ nghiêm túc cẩn trọng nói, “Bích đại nhân đối với Phượng tiểu thư có lòng ái mộ, hy vọng có thể may mắn kết duyên gần bó suốt đời. . . .”

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Phượng hiên hỏi: “Bích đại nhân là tông chủ Bích thị, theo lý thuyết hẳn phải là Bích thị trưởng lão tới cửa cầu hôn mới đúng, sao lại là Văn đại nhân đến?”

“Đây là bởi vì. . . . ý của Bích đại nhân là việc hôn nhân này không mang theo ý nghĩ đám hỏi chính trị, hoàn toàn là ý tứ của cá nhân hắn, thuần túy là thích Phượng tiểu thư, về phần để cho ta tới cầu hôn là vì. . . .” Nghĩ đến Phượng hiên quả nhiên là đang đâm chọc, nhất định sẽ cự tuyệt lời của Văn Thiệu Uẩn còn chưa nói hết, lại bị Phượng hiên cắt đứt.

“Bích đại nhân có nhờ ngài mang tin vật trao đổi không?” Phượng hiên mở mắt thật to, có chút chờ đợi nhìn hắn, thân thiết cười nói.

“Có, là cái này.” Văn Thiệu Uẩn từ trong ống tay áo lấy ra vật Bích đại nhân trao ình — một miếng ngọc bội cho Phượng hiên xem, hắn cảm giác mình có phải lại nhìn lầm rồi hay không, Phượng đại nhân này giống như vừa dùng ánh mắt chờ đợi nhìn mình?

Phượng hiên tiếp nhận miếng ngọc bội kia, lại đưa cho Văn Thiệu Uẩn một miếng ngọc bội không biết xuất hiện từ nơi nào, cười đến ánh mắt sắp híp lại nói: “Vậy làm phiền Văn đại nhân trở về nói cho Bích đại nhân việc hôn nhân này ta đồng ý, bảo hắn chọn ngày nào tốt để tiến hành hôn lễ!”

“. . . .” Nhìn tín vật ngọc bội trong tay mình lom lom, Văn Thiệu Uẩn hoài nghi mình đang nằm mơ, cứ như vậy mà thành? Chỉ đơn giản như vậy? Vừa rồi tín vật của Bích đại nhân làm cho người ta cảm giác bị đoạt qua? Lấy lại bình tĩnh, cảm giác sứ mệnh của mình hoàn thành Văn Thiệu Uẩn nhìn về phía Phượng hiên nói cáo từ, “Vậy Phượng đại nhân, ta liền cáo từ, đi báo cho Bích đại nhân biết tin tức tốt này!”

“Được, đi thông thả!” Phượng hiên cười vô cùng vui vẻ, trong lòng mừng rỡ giống như con mèo trộm được miếng thịt, hắc hắc, rốt cục hắn cũng đã chờ được, Nhân Hoành mấy năm nay không thấy có động tĩnh, thiếu chút nữa hại mình cho rằng hắn không thích Vũ nhi! Thật tốt quá! Hiện tại tảng đá lớn trong lòng hắn rốt cuộc cũng có thể buông xuống, có thể làm việc vui của muội tử, Nhân Hoành nhất định sẽ thương yêu muội tử bảo bồi nhà mình, muội tử nhất định sẽ sống hạnh phúc ! Tiểu tử này, là đang thẹn thùng đi! Cùng mình quen thuộc như vậy, không tự mình nói, lại sai người đến cầu thân, ha ha! Ai nha, hắn Phượng hiên có em rể lý tưởng a! Thật khiến cho người ta vừa lòng!

Văn Thiệu Uẩn đứng dậy, Phượng hiên phái Phượng dịch đưa hắn ra Phượng phủ, mà bản thân đem lực chú ý chuyển hướng tới người thứ ba — nguyên là ngũ trưởng lão của Phượng thị, hiện là tứ trưởng lão của Phượng thị Phượng Trọng Bắc, kế tiếp, nên đến phiên Phượng hiên nói chuyện chung thân của mình rồi!

39. Chương 39: Lựa Chọn Bức Hoa Để Kết Hôn

Ngồi xuống lần nữa, Phượng hiên liếc mắt Phượng Trọng Bắc nói: “Sao từ Phượng châu đến đây cũng không nói một tiếng? Là có chuyện gì quan trọng sao?”

“Chúa thượng, vừa rồi ngài đối với Lâm Thành Huân có phải là hơi quá mức hay không? Thế lực Lâm thị không thể khinh thường, vẫn là không cần trở mặt ngay!” Thấy vừa rồi Phượng hiên nói với Lâm thành huân làm cho Phượng Trọng Bắc có chút lo lắng nói.

“A, chuyện này ông không cần quá lo lắng, ông tới là có chuyện gì?” Đừng để chậm trễ thời gian của hắn nữa, hắn có tin tức tốt muốn cùng muội tử chia xẻ, sớm xử lý chuyện nơi đây nhanh một chút, hắn là có thể nhanh một chút đến phòng ngủ của muội tử, Phượng hiên trong lòng nói thầm .

“Thuộc hạ là đem những bức họa này đến cho ngài xem qua. Mấy ngày hôm nay lại có người thay khuê nữ nhà mình làm mai sự, còn kèm theo bức họa. Mặt khác mấy vị trưởng lão chúng ta cũng lựa chọn một ít nữ tử khéo léo, diện mạo không tệ, gia thế khá tốt. những bức họa này là thuộc hạ mang tới xin ngài xem

qua.” Nói xong, Phượng Trọng Bắc ra hiệu cho gia phó của ông ta đến cầm cuộn tranh ở trong tay đặt ở trên bàn đá.

“A, những người đó là nhìn trúng ai, mà lại vẫn cần tông chủ ta đây tự mình chọn lựa?” Kỳ thật đối với ý đồ của Phượng Trọng Bắc đến Phượng Hiên đã đoán đến tám chín phần nhưng vẫn bắt đầu giả ngu, không muốn xem.

Khóe miệng Phượng Trọng Bắc nhin không được hơi hơi run rẩy một chút, trả lời nói: “Chúa thượng, chuyện này đương nhiên là việc hôn nhân của ngài. Ngài cũng đã hai mươi chín tuổi, lại vẫn chưa thành thân, thậm chí ngay cả thiếp thất cũng không có. . . .” Nhìn toàn bộ trong triều hoặc là sáu tộc, người nào người đấy làm gì có ai đến tuổi này mà chưa cưới vợ? Nhiều người lại ba vợ bốn nàng hầu! Thế mà tông chủ nhà mình ở nơi này, một đại nam nhân lại giống như hoà thượng, không dính nữ sắc! Còn như vậy đi xuống, rất khó không bị người hoài nghi nơi kia của chúa thượng có vấn đề, ngay cả có đồng tính chi thích (gay)! Đoạn nói cuối cùng kia, Phượng Trọng Bắc không dám nói ra suy nghĩ trong lòng như vậy, dừng một chút tiếp tục nói, “Ngài vẫn nhìn xem ở đây có chỗ nào vừa ý hay không, cho dù là trở thành thiếp thất cũng tốt!” Bọn họ cũng đã yêu cầu không cao rồi, chỉ cần Phượng Hiên khẳng định là tốt rồi, Phượng Trọng Bắc trong lòng thầm nhủ, lấy tay đem cuộn tranh đẩy tới trước mặt Phượng Hiên.

Nhìn Phượng Hiên sau khi cầm cuộn tranh lên, tầm mắt Phượng Trọng Bắc đảo qua Phượng Tiêu cùng với Phượng Dịch đưa Văn Thiệu Uẩn trở về bên trong đình, lại nhìn bọn họ vệ đang mặc trang phục màu xám canh giữ ở ngoài đình, toàn bộ đều nam nhân, đừng nói đến tỷ nữ, ngay cả nửa giống động vật cái đều không có, thiếu chút nữa làm cho ông chảy nước mắt chua xót xuống. Từ mười bốn năm trước sau việc hôn nhân bị hỏng kia, không biết vì tông chủ Phượng Hiên đã đề cập qua bao nhiêu việc hôn nhân, nhưng hần luôn tìm lý do cự tuyệt. Từ bắt đầu có chỗ đứng ở trong triều rồi không rảnh, biến thành nhà gái có thể sẽ ảnh hưởng đến chính trị của Phượng thị, gần đây lại biến thành soi mói khuyết điểm bối cảnh mọi người trong nhà gái, tóm lại, tông chủ nhà mình có đủ loại lý do kiểu dáng kỳ quái cự tuyệt đối tượng các vị trưởng lão vì hần lựa chọn. Tông chủ nhà mình dung mạo địa vị tất nhiên làm cho bao nhiêu thiếu nữ nói tiếp nhau, nghĩ hết biện pháp muốn lên giường của hần, nhưng mà, khi thì thân thể nữ tử mỹ lệ tản ra thanh xuân mị lực mềm nhẹ như tơ xuất hiện ở trước mặt tông chủ nhà mình thì hần, hần, hần lại làm ngơ xoay người bước đi, còn hạ lệnh kêu người đem nhóm người động lòng người kia có thể làm cho cả chính ông một lão nhân gia biến thành một con rồng sống, ngay cả cái giường cũng mang vắt đi. Trời ạ! Tiếp tục như vậy thì năm nào tháng nào Thiếu tông chủ tương lai của Phượng thị bọn họ mới có thể ra sinh a!

Đang suy nghĩ, trong lòng mong mỗi lần này có thể có nữ tử trúng tuyển, Phượng Trọng Bắc mang theo ánh mắt hy vọng nhìn về phía Phượng Hiên đang cẩn thận xem kỹ bức họa, thầm nghĩ, từ trước tới nay tông chủ hoặc Thiếu tông chủ, bất kể như thế nào, việc hôn nhân đều nghe theo các trưởng lão trong tộc an bài, nhưng từ khi tông chủ đương nhiệm kế nhiệm tông chủ thì cái đó liền thay đổi, trong tộc không ai dám bắt buộc hần làm một chuyện gì, bởi vì năm vị trưởng lão đều khắc sâu nhớ kỹ năm đó Phượng Hiên mất lạnh cười như thế nào xem nguyên đại trưởng lão Phượng Vĩnh Diễm chết đi mà uy hiếp bất luận kẻ nào cũng không được giúp, lại lạnh lùng đem cha mình nhốt trong chùa miếu ở Phượng châu đến hơn mười năm, khí thế chèn ép các huynh đệ cùng cha khác mẹ, khiến cho vô ngày nổi danh, hơn nữa chỉ mới có mười lăm tuổi lại dựa vào lực lượng một mình làm cho thế lực của Phượng Thị không ngã.

Chợt phát hiện cuộn tranh đã bị đẩy trở về trước người mình, Phượng Trọng Bắc từ trong suy nghĩ của mình phục hồi tinh thần lại, vội vàng hỏi nói : “Chúa thượng, có vừa ý ?”

Phượng Hiên tiếc cười cười, hơn nữa lắc lắc đầu, biểu tình có chút vô tội, mặc dù có một người nhìn qua thực thuận mắt, nhưng hần làm sao có thể từ bức họa liền quyết định lấy ngay một người cho tới bây giờ chưa thấy qua người đâu! Cho nên, hần đành bất đắc dĩ cũng không còn biện pháp a! Muốn trách thì trách các nàng không thể làm ình thần hồn điên đảo, thật không phải là lỗi của mình!

Không thể chấp nhận loại kết quả này Phượng Trọng Bắc cầm lấy một cái trong đó, mở ra, đặt tới trước mặt Phượng Hiên, vội vã nói: “Người này rất tốt a, diện mạo đoan chính, gia thế không tồi, là nữ nhi của tri huyện Lam châu, bức họa này thuộc hạ đã đối chiếu với bản thân của nàng, bức tranh cực kỳ rất thật, không hề xuất nhập!”

“Trên thân so với hạ thân dài hơn, ông cảm thấy mang nàng đi ra ngoài nói là tông chủ phu nhân, trên mặt sẽ có mặt mũi sao?” Phượng Hiên dùng cây quạt chỉ chỉ, khóe miệng tươi cười có chút gian.

Phượng hiên vừa nói như thế, ban đầu còn không có nhìn thấy Phượng Trọng Bắc càng xem càng cảm thấy là có chuyện như vậy, không thể nói, đành phải đem bức họa kia thu hồi, để qua một bên, cầm lấy một cái khác, tiếp tục.

“Chỗ này có nốt ruồi, sẽ miệng lưỡi!”

Miệng lưỡi tông chủ phu nhân? Như vậy sao được! Để một bên.

“Vừa thấy chính là sinh nữ nhi!”

Hình như là có chuyện như vậy, không sinh ra nhi tử tương đương vô dụng, lại để một bên.

“Mất tà, tâm bất chính, sẽ trộm người!”

Phải không? Nhìn tông chủ nhà mình mặt họa thủy một cái, vô cùng hoài nghi sẽ có người sau lưng gương mặt này đi trộm người Phượng Trọng Bắc nhú nhú mày, nhưng vẫn không thể để loại người này vạn nhất làm mất mặt Phượng thị, vì thế, lại để một bên.

Phượng hiên đối với mỗi một bức họa mở ra đều có thể vạch chỗ làm cho Phượng Trọng Bắc kiêng kị, dần dần, đồng bức họa giống như một ngọn núi nhỏ kia nhanh chóng giảm bớt, cuối cùng, chỉ còn hai cái.

Không phải chứ! Chẳng lẽ lần này ông phải thất bại mà về? Phượng Trọng Bắc cầm lấy một bức, giương lên mở ra, vừa thấy, ông kích động chỉ vào người trong bức họa nói: “Chúa thượng! Vị này là chi nữ của Doanh Phó tướng Hắc Hồ ở phía đông, diện mạo dung mạo đều tốt nhất, học thức cũng rất cao, võ công cũng không yếu, là người thuộc hạ lựa chọn thích hợp nhất trong tất cả!”

Chỉ thấy người trong bức tranh kia dáng vẻ thướt tha mềm mại, tươi cười quyến rũ, xác thực không tồi. Phượng hiên gật gù đầu, hỏi Phượng Trọng Bắc một câu: “Nàng là các ông lựa chọn, hay là phụ thân nàng phái người tới cửa cầu thân?”

“Cha của nàng phái người tới cửa cầu thân.” Không rõ Phượng hiên vì sao hỏi như vậy, còn tưởng rằng có hi vọng Phượng Trọng Bắc thành thật trả lời.

“Vậy đúng rồi, đừng nhìn nàng mặt ngoài không có gì, nhưng mà nhà gái lại chủ động, liền đại biểu cho tám phần là có bệnh không tiện nói ra!”

Bệnh không tiện nói ra? Không thể nào! Không nghe nói qua a!

“Có thể không sinh được đứa nhỏ!” Người nào đó loạn phỉ báng.

Không sinh được đứa nhỏ! ? Vậy còn gì nữa! Không được! Lại bị phủ quyết để một bên.

Phượng Trọng Bắc cầm lấy một bức họa cuối cùng, tâm tình uể oải, không cần mở ra, hẳn cũng biết người này là ai, cô gái vừa rồi là nhóm thân phận cao nhất rồi, điều kiện cũng tốt nhất rồi, mà cái còn lại là thân phận thấp nhất. Ông đem bức họa mở ra giới thiệu nói: “Vị này là chi nữ thủ phủ Nam lăng, năm nay mười bảy tuổi, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, tài tình học thức tuyệt không thua kém chi nữ công vương quý tộc, gia giáo vô cùng nghiêm cẩn.” tiêu chuẩn của Bọn họ cũng đã từ hoàng tộc, sáu gia tộc lớn, chi nữ của các đại thân thấp nhất trong chiều các quan chức nhỏ bé, cùng với chi nữ thương nhân rồi, nếu không thành, vậy phải làm sao bây giờ a! Chẳng lẽ đợi một năm nữa, hay là chờ các bé gái đi vào tuổi trưởng thành?

“Nam lăng? Vân Châu nơi đó?” Không có ai phát hiện Phượng hiên đối với cô gái ôn nhu điềm tĩnh trong bức tranh kia nhìn không chuyển mắt.

“Đúng! Người này cha mẹ là người đôn hậu thiện lương thành thật, ở toàn bộ Vân Châu đều là nổi danh đại thiện nhân, nàng này tính tình cũng giống cha mẹ, nghe nói là tâm địa Bồ Tát.”

“Cũng là cha của nàng phái người tới cửa cầu thân?” Cũng không có ai phát hiện người nào đó đang nhìn chằm chằm cặp mắt to tròn tròn xinh đẹp trong bức tranh kia, nhìn ra khuôn mặt tuần tú hơi hơi đỏ.

“Không phải, là thuộc hạ vì việc hôn nhân của chúa thượng nơi nơi hỏi thăm tìm nữ tử thích hợp, cảm thấy nàng cũng không tệ lắm, vừa vặn người nhà tìm người họa bức tranh của nàng, liền phái họa tượng nhà mình đi, vẽ thêm một bức mang theo về.”

“A.” Càng không có ai phát hiện người nào đó từ trước đến nay trấn tĩnh lúc này tim đập nhanh hơn.

“Chúa thượng, người cảm thấy như thế nào?” Không chịu buông tha ột đường hi vọng cuối cùng Phượng Trọng Bắc xin chỉ thị.

Phượng hiện trừng mắt nhìn, nghiêng mắt nhìn Phượng Trọng Bắc một cái, lại đem tầm mắt chuyển tới trên bức họa, dừng lại như vậy trong nháy mắt, bỗng nhiên đưa tay đem bức họa kia cuốn lại, rồi cười nhìn về phía Phượng Trọng Bắc nói: “Tứ trưởng lão từ Phượng châu tới đây, nói vậy dọc theo đường đi đã cực khổ, hiện tại cũng có vẻ mệt mỏi, trở về Tùng viên nghỉ ngơi đi!”

Tông chủ lại nói một đằng trả lời một nẻo, Phượng Trọng Bắc không chịu buông tha cho: “Chúa thượng, chuyện này. . . .”

“Tiêu, Dịch, đưa tứ trưởng lão đến Tùng viên. Thuận tiện đem những bức họa này mang đi! Đến lúc đó đi đến phòng ngủ của tiểu thư nhỏ, ta ở nơi đó.” Không để ý tới Phượng Trọng Bắc muốn nói lời kế tiếp..., Phượng hiện độc đoán hạ lệnh .

“Tứ trưởng lão, mời!” Chà chà, hai thân ảnh xuất hiện ở trước mặt Phượng Trọng Bắc, che tầm mắt của ông cùng Phượng Hiện. Thấy so với trước kia hai người càng cường tráng, thân thủ rất cao, Phượng Trọng Bắc đành phải tiếp nhận mệnh lệnh, rầu rĩ không vui mà thẳng bước đi.

Vì thế, bất luận là Phượng Trọng Bắc vội vã muốn khuyên Phượng Hiện lựa chọn đi nữa, thì vẫn là đưa ông ta đi, Phượng dịch và Phượng tiêu thuận tiện đem bức họa ôm đi cùng, cũng không có ai phát hiện cái bức họa cuối cùng bị cuốn kia được Phượng hiện lên lút để trên mặt bàn, nắm trong tay, không ang đi.

Nhìn bóng lưng ba người, Phượng hiện đứng lên, nhìn nhìn chung quanh đưa lưng về phía bọn họ vệ, thấy không có người nhìn mình, liền”Xoát” đem cuộn tranh trong tay lại mở ra, kinh ngạc nhìn cô gái ôn nhu ánh mắt long lanh như mang theo ý cười trong bức tranh.

Được rồi, hần thừa nhận, người này duy nhất thuận mắt, không phải thực thuận mắt, mà là vô cùng thuận mắt! Khụ, mình đang làm cái gì, nhìn chăm chăm một bức họa giống như ngốc nghếch ngu dân ! Phượng hiện có chút ngượng ngùng lại nhìn chung quanh một chút, xác định ngốc dạng vừa rồi không làm cho người ta nhìn thấy, liền thu hồi bức họa, nắm ở trong tay, trong đầu bắt đầu tính toán: Uhm, hần gần đây có nên tìm cơ hội xin nghỉ, đi Vân Châu Nam lãng một lần hay không?

40. Chương 40: Quyết Định Sai Lầm

Edit: ss gau5555

Beta: Soidaydo

Tuy rằng nổi lên ý niệm đi Vân Châu Nam Lãng trong đầu, nhưng Phượng hiện vẫn chưa quyết định được ngày. Vẫn là đem chuyện hôn nhân của muội tử ra lo liệu trước, rồi lo chuyện của mình sau. Hần cực kì cao hứng chạy đến phòng ngủ của muội tử, báo cho nàng biết Bích Nhân Hoành tới cầu thân, nhưng phát hiện muội tử không hề cao hứng như mình nghĩ, trái lại rất giật mình, khuôn mặt lộ vẻ khó xử. Sau đó lại thoáng nhìn qua đồng vải vụn mà muội tử bảo bối giấu ở phía sau lúc mình tiến vào, không khỏi liên tưởng đến người nào đó, Phượng hiện lúc này mới chậm nửa nhịp phát hiện người trong lòng muội tử thích không phải Bích Nhân Hoành, mà là kẻ làm ỉn chán ghét nhất từ trước đến nay, Thánh Thượng Ngự Thiên Lan.

Lần đầu, trước mặt muội tử, Phượng Hiện thu lại nụ cười, mặt không thay đổi hỏi người muội tử thích chẳng lẽ là hoàng thượng, sau khi nhìn muội tử ngẫm thừa nhận, Phượng hiện không nói gì đi đến thư phòng. Phượng Hiện ngồi trước bàn trầm tư nguyên một đêm không ngủ, biểu tình ngẫm thừa nhận của muội tử không ngừng luẩn quẩn trong đầu, lại đem chuyện mấy năm nay Phượng Vũ ở cùng với Ngự Thiên Lan thường xuyên tiếp xúc với nhau nhớ lại, hai loại ý niệm không ngừng tranh chấp nhau trong lòng. Nếu là vì hạnh phúc của muội tử, nên gả nàng cho Bích Nhân Hoành mà mình vừa ý, nếu muốn uội tử vui vẻ, nên chọn hoàng thượng. Gả cho hoàng thượng, ắt hẳn phải có lỗi với hảo hữu chí giao (hảo hữu chí giao:

bằng hữu thâm giao) mà khả năng muội tử hạnh phúc cũng rất nhỏ. Nếu gả cho Bích Nhân Hoàn, sẽ đi ngược lại với tâm ý của muội tử!

Suy nghĩ cả đêm, tình yêu thương đối với muội tử của Phượng Hiên đã khiến cho ý niệm muốn hoàn thành tâm ý của muội tử chiếm thể thượng phong (thượng phong: ưu thế), quyết định trước tiên đi thăm dò ý tứ của hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng đối với Phượng Vũ có một chút tình cảm nam nữ, như vậy, người làm ca ca này sẽ hoàn thành tâm nguyện muội tử! Nhìn sắc trời dần sáng ngoài cửa sổ, Phượng Hiên rốt cục cũng quyết định, mà cái quyết định này ngày sau thiếu chút nữa làm cho hấn hối hận cả đời.

Cùng thời khắc đó, cùng với Phượng Hiên bên này thanh tĩnh, Cốc phủ ở Nam Lăng lại vô cùng náo nhiệt. Sắc trời vừa sáng, bọn người hầu nha hoàn trong phủ đã thức dậy hầu hạ cả gia đình chủ tử đi du lịch. Cốc gia du lịch, tuyệt đối không có chuyện chỉ có một nhà ba người Cốc Lương Thừa, loại sự tình này từ trước đến nay tất nhiên không thể thiếu một hàng dài đám thân thích theo đuôi phía sau. Toàn bộ một nhà ba người ca ca tỷ tỷ của Mai Bình đến đông đủ thôi thì không nói, đằng này năm nay còn có thêm một nhà Tri phủ đại nhân mới nhậm chức Thôi Nhân Quý. Bởi vì con thứ hai của Mai Phương, Tề Hiểu Dũng, cưới thiên kim của Tri Phủ, nên xem như là thân thích của Cốc gia. Cũng bởi vì sự kiện này, cái đuôi của Mai Phương vênh lên so với trời còn cao hơn, bộ dáng giống như nàng mới là chủ nhân Cốc phủ, dáng vẻ đầy kiêu ngạo, thường xuyên vung tay múa chân trông coi việc này, chỉ đạo việc kia.

Bởi vì mục đích đến là chùa Nam Vân nằm ở vùng ngoại thành Nam Lăng trên núi Nam Vân, cách Cốc phủ tương đối xa, ước chừng mất khoảng một hai canh giờ. Cho nên sau khi tất cả mọi chuyện đều được chuẩn bị xong, mấy chiếc xe ngựa cùng với đội ngũ nhân mã của đám gia phò hộ vệ mới chịu lên đường đi đến chùa Nam Vân.

“Đại nhân, về sau tiền đồ của Hiểu Dũng mong được đại nhân chiếu cố nhiều hơn!” Trưởng phu của Mai Phương, Tề Tăng Phú, khuôn mặt mập mạp đầy vẻ nịnh nọt nói với Thôi Nhân Quý đang ngồi chung trên một chiếc xe ngựa.

“Đúng vậy, đại nhân, Hiểu Dũng giống như con của ngài, con đường làm quan của nó toàn bộ đều nhờ đại nhân ngài!” Không ngồi trên xe ngựa của nữ quyền, Mai Phương không thèm để ý đến thể thống mà ngồi trên xe ngựa này, khuôn mặt đầy nếp nhăn tươi cười không khác gì chồng nàng.

“Chuyện này là đương nhiên, thân gia (ông bà thông gia) cứ yên tâm đi! Tuy nói ta chỉ là một Tri phủ địa phương, nhưng vẫn có người trong triều, sang năm Hiểu Dũng tham gia hội thi tất nhiên sẽ có người đảm nhận, không cần lo lắng!” Đôi mắt nho nhỏ, gương mặt tròn tròn, hai hàng râu cá trê, Tri phủ đại nhân này sờ sờ râu mép của mình, nét mặt lộ ra ý cười trả lời. Trong lòng cũng đang suy nghĩ: Đây là đương nhiên, nếu phải hấn nhìn trúng Tề Hiểu Dũng không chỉ là một cử nhân, mà năng lực xác thật không tồi, tiền đồ tương lai không hạn chế, còn có tài sản của Cốc gia, ông làm sao có thể kết thông gia với một đôi phu thê thấp kém như vậy! ? Hừ!

“Vậy thật đa tạ đại nhân!” Cốc Lương Thừa thành tâm nhìn về phía Thôi Nhân Quý đáp tạ, lại quay đầu nhìn Tề Hiểu Dũng đang ngồi ở cuối xe quan tâm dặn dò, “Hiểu Dũng a, một năm này cháu phải cố gắng chuẩn bị, đạt được một kết quả tốt trong kì thi hội năm sau, có thể tham gia vào hội thi đình, làm rạng rỡ tổ tông a!”

“Người yên tâm đi, cháu nhất định sẽ đạt được kết quả cao!” Người trai trẻ đầy tự tin, nhưng khóe miệng tươi cười lại mang theo vẻ kiêu ngạo tự đại, trong hai tròng mắt có sự ngoan độc, tuy rằng không biết hấn là muốn hung ác đối với ai

Phu thê Mai Phương cùng Thôi Nhân Quý, còn có Mai Minh cùng Mai Nhân bên cạnh đều bởi vì câu trả lời của hấn mà thích ý cười to, chỉ có Cốc Lương Thừa nhàn nhạt cười, lại nhìn thật một cái thật sâu trong mắt của Tề Hiểu Dũng, trong lòng có điểm lo lắng, nghĩ: đứa nhỏ này năng lực mạnh mẽ, nhưng mà thái độ luôn mười phần kiêu ngạo quá mức, hơn nữa tính cách có phần ngoan độc, tương lai sẽ không đi lên con đường lạc lối chứ? Mọi người bên trong xe ngựa đều không biết Cốc Lương Thừa đang đánh giá thái độ của Tề Hiểu Dũng, dọc theo đường đi đều không có tâm tư đáp chuyện qua lại.

Bên trong một chiếc xe ngựa khác dành cho nữ quyền, Cốc Nhược Vũ vẫn lẳng lặng ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, mà cùng xe, sau khi phu nhân của Thôi Nhân Quý nhìn nàng đánh giá một phen từ đầu

đến chân, bèn quay đầu nói với Mai bình bên cạnh: “Nữ nhi nhà ngươi thật dịu dàng, bộ dạng cũng xinh đẹp, năm nay cũng đã mười bảy rồi đi?”

“ Vâng.” Mai Bình gật gù đầu, ôn nhu nhìn xem nữ nhi bên cạnh, trong mắt có vui mừng.

“Ha ha, như thế nào còn chưa tìm chồng lập gia đình a! Ta không có nhi tử, nếu không nhất định sẽ đề nghị kết thông gia với ngươi, đây quả là một người con gái tốt a !” Thôi phu nhân một bộ dạng vừa lòng nhìn Cốc Nhược Vũ.

Tốt? Khá lắm! Đáng giận, tại sao lại luôn khen ngợi Nhược Vũ, mình cũng không kém a! Bà ta làm sao lại không khen mình? Tề Hiểu Nhã cùng xe trong lòng bất mãn, khinh thường hướng bên cạnh liếc mắt khinh bỉ.

“Nữ sợ gả sai chồng, ta cùng cha nàng hy vọng có thể tìm cho nàng một người chồng tốt, để nàng có thể được hưởng hạnh phúc!”

“Chuyện này là đương nhiên. Ta thấy cháu của ngươi Mai Hiểu Diệu cũng không tồi, bộ dạng ngay thẳng lanh lợi, ba năm sau nếu tham gia kì thi hương, nhất định sẽ có kết quả không tồi. Đến lúc đó có lão gia nhà ta, cùng Hiểu Dũng giúp đỡ, tiền đồ khẳng định thuận lợi.” Thôi phu nhân đề nghị nói.

Bà nhắc tới Mai Hiểu Diệu, Tề Hiểu Nhã liền có chút nóng nảy. Đáng giận, biểu ca Hiểu Diệu là người mình nhìn trúng, làm sao có thể bị Nhược Vũ đoạt đi! Mình cũng đã hai mươi mốt, sao lại không có người thay mình suy nghĩ, lúc nào cũng luôn Nhược Vũ, Nhược Vũ ! Làm cho người rất phẫn nộ. Trong ngày đến cầu hôn cũng hướng Nhược Vũ nói trước, sau khi bị đi đi cùng dượng cự tuyệt, liền chuyển hướng sang nói mình. Nàng Tề Hiểu Nhã là ai! Làm sao có thể lượm đồ thừa của Nhược Vũ! Cứ chờ xem! Đồ mà Tề Hiểu Nhã nàng muốn nhất định sẽ đoạt về trên tay, ngay cả biểu ca Hiểu Diệu, Nhược Vũ có muốn cũng không được!

“Còn có tứ ca Tề Hiểu Hổ của cháu cũng không tồi a, ba năm sau cũng tham gia kì thi hương, tiền đồ vô tận, thích hợp với Nhược Vũ nhất rồi!” Biểu muội gả cho ai cũng được, chỉ là không thể gả cho biểu ca Hiểu Diệu của nàng!

Rất không thích văn bối nói leo, Mai bình đưa mắt nhìn Tề Hiểu Nhã, rồi lại nói với Thôi phu nhân: “Ta cùng cha nàng còn đang lo lắng, nhưng, năm nay khẳng định sẽ tìm chồng cho nàng. Ai! Nữ nhi lớn lên, liền có nhiều chuyện để quan tâm hơn!” thở dài xúc động, nàng vẫn còn muốn được chăm sóc nữ nhi của mình a.

Nghe thấy những người bên cạnh không thèm để ý đến sự có mặt của mình mà ở nơi này thảo luận chuyện chung thân của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn ra ngoài cửa sổ của Cốc Nhược Vũ dần trở nên đỏ bừng. Đến tuổi thanh xuân, nàng dĩ nhiên đối với việc chung thân của mình tràn ngập chờ mong, chỉ là hai cái tên được nêu vừa rồi không thể kích lên trong cho lòng nàng có một gợn sóng nào. Biểu ca Hiểu Diệu cùng biểu ca Hiểu hổ a, bất kì một ai trong hai người làm trưởng phu của mình đều có cảm giác là lạ, nhưng, bất kể là ai, nàng đều nghe theo ý muốn của cha mẹ ! Nghĩ đến đây, tay phải của nàng liền theo thói quen sờ vào nơi đeo ngọc bội, nghĩ thầm: Tiên ca ca, người chồng tương lai của mình đến tột cùng là người nào đây?

Vì thế, ở một nơi xa xôi, Phượng Hiên đang thượng triều không cẩn thận hắt hơi một cái, buồn bực hắt xì nhiều hơn một lần lần: Chẳng lẽ đêm qua ở một đêm trong thư phòng nên bị cảm lạnh rồi?

Đến nơi, các nữ quyền đi dâng hương, thành tâm ở nơi này khẩn cầu cái này van xin cái kia, mà Cốc Lương Thừa bọn họ thì lại đến lương đình gần đó đàm tiếu nói chuyện, nha hoàn cùng bọn người hầu ở một bên trải thảm lên cỏ, đem các hộp đựng điểm tâm đã chuẩn bị sẵn mang theo bày ra, chờ sau khi các phu nhân cùng tiểu thư trở về rồi mở ra.

Sau khi dâng hương xong, Mai bình lập tức dẫn Cốc Nhược Vũ đi cầu quả nhân duyên, Mai phương tất nhiên cũng không chịu rời lại phía sau, cũng dẫn Tề Hiểu Nhã đi theo, vì thế một đám nữ quyền cũng đều theo sau. Đợi sau khi hai người đều cầm quả nhân duyên ở tay, còn chưa xem, Mai phương liền vội vã hỏi thế nào. Từ trước đến nay đều thích so sánh, vậy nên Tề Hiểu Nhã tâm tư muốn để Cốc Nhược Vũ nói trước tiên.

Cốc Nhược Vũ cầm quả trong tay lên xem, cười cười, đưa cho Mai bình. Thấy thế, phu nhân của Mai Nhân

lập tức bước đến trước mặt Mai Bình, để có thể nhìn thấy rõ nhất, rồi lớn giọng kêu lên: “Ai da! Quẻ Tốt nhất!”

“Tẩu tử, đừng lớn tiếng như vậy, còn đang trong đèn thờ, chúng ta đi ra ngoài rồi nói!” Mai Bình thấy là quẻ tốt nhất, trong lòng rất là cao hứng, nhưng bị tẩu tử nhà mình lớn giọng làm cho hoảng sợ, cảm thấy có điểm mất mặt.

Các nữ quyến đều đi ra bên ngoài, Tề Hiểu Nhã muốn xem quẻ của mình, nghĩ rằng nếu biểu muội rút được quẻ tốt nhất, thì mình khẳng định cũng thế. Kết quả quẻ vừa được lật ra, Thu Tú tiến đến trước mặt nàng lại lớn giọng nói: “Ôi, là quẻ xấu nhất!” Lúc này Mai phượng cùng Tề Hiểu Nhã sắc mặt liền trở nên xanh mét.

Cảm thấy tẩu tử nhà mình không dung, Mai bình liền nháy mắt ra hiệu với bà ta, để bà ta im miệng lại. Mai Phượng đứng một bên sắc mặt khó coi liếc nhìn quẻ trên tay Mai bình, nhỏ giọng nói: “Thứ này, làm sao có thể đưa ra đáp án được! Rốt cuộc nhân duyên của ai là quẻ tốt nhất, nhân duyên ai là xấu nhất chỉ có sau khi gả, mới có thể biết!” Nói xong, mắt hứng dẫn con gái của mình đi trước.

Nhìn bóng lưng hai người, Thôi phu nhân tò mò hỏi Mai bình: “Muốn đi giải đoán sâm (giải quẻ) không?”

Mai bình lắc đầu, nói: “Chúng ta cũng đi thôi! Đi đến Lương đình.” Trong nội tâm bà có tính toán, một tháng nay luôn có một đạo sĩ cầm bảng ghi “Kỳ quẻ tiên nhân” đi lại gần nhà bà, bà đã phái người quan sát một thời gian dài, phát hiện ông ta không phải đạo sĩ khoác lác, nghe nói tính toán rất chuẩn xác. Bà đã dự định xong mọi việc, hôm nay sau khi xem quẻ xong, sẽ mời ông ta đến quý phủ, nhờ ông ta tính toán bát tự cùng bài thơ trên quẻ này của nữ nhi.

Cứ như vậy, sau khi du ngoạn từ sáng đến tối, Mai Bình trở về phủ phái người mời Kỳ Toán Tử “Kỳ quẻ tiên nhân” vào phủ, bởi vì sợ Mai phượng lại ở nơi này kêu gào, liền để cho người đem ông ta từ cửa sau của quý phủ vụng trộm vào đây.

Cốc Nhược Vũ không biết mẫu thân gọi nàng vào phòng ngủ của cha mẹ nàng làm cái gì, chỉ cảm giác là chờ người nào đó, mặc dù hiểu kỳ, nhưng không có hỏi ra tiếng, nhu thuận ngồi ở một bên chờ đợi.

Kỳ Toán Tử vừa đến, Mai Bình ra hiệu, Cốc lương Y thừa liền đi thẳng vào vấn đề, lấy ra bát tự cùng quẻ nhân duyên của Cốc Nhược Vũ để cho Kỳ Toán Tử xem.

Nhìn qua bát tự cùng với quẻ nhân duyên của Cốc Nhược Vũ, Kỳ Toán Tử trong lòng thầm nhớ đến năm đó quả nhiên không có tính sai, xem qua bát tự càng xác định hơn.

Nhưng, không biết ông ta cùng với Cốc Nhược Vũ đã từng gặp mặt, đã từng xem một quẻ, hai vợ chồng nhin không được hỏi: “Đạo trưởng thế nào?”

Kỳ Toán Tử buông tờ giấy trong tay, nhìn hai người, hồi đáp: “Thiên kim quý phủ nhân duyên chính là mỗi nhân duyên tốt trăm năm khó gặp, phu quân tương lai của nàng chính là nhất phẩm đại nhân của cả triều đình, cho nên xin lão gia cùng phu nhân yên tâm, không cần lo lắng việc hôn nhân của tiểu thư.”

Lời vừa nói ra, Mai bình vui mừng nhường mảy, hai vợ chồng trong lòng buông xuống một tảng đá lớn.

Kỳ Toán Tử lại chuyển hướng nhìn Cốc Nhược Vũ, lời nói kế tiếp mới chính là mục đích mà một tháng nay ông thường hay qua lại gần đây, ông gia tăng ngữ khí nói với Cốc Nhược Vũ: “Tiểu thư, lời nói tiếp theo của bản đạo, ngài cần phải nhớ kỹ!”

Cốc Nhược Vũ không biết ông ta muốn nói gì, nhưng vẫn là gật gật đầu còn nghiêm túc nghe.

“Tiểu thư” Kỳ Toán Tử vẽ mặt thành thật, “Trăm ngàn lần không được chết!”

“A?” Nàng, nàng làm sao có thể chết? Cốc Nhược Vũ vẽ mặt kinh ngạc nhìn Kỳ Toán Tử.

“Càng không thể uống thuốc tự tử!” Trăm ngàn lần phải làm theo lời nói của hần a! Ông chính là muốn trở về Cung Châu mà không được, bởi vì mười bốn năm trước bỏ trốn mất dạng mà không dám quay về, chỉ biết đắc tội với Phượng Hiên trở về nhất định sẽ bị chính. Thật không nghĩ đến tiểu tử đó ghi hận chuyện này quá mức như thế, ghi nhớ một chuyện suốt mười mấy năm, cho dù hần không thấy mặt mỗi, nhưng

chính mình cũng đã mệt mỏi lắm rồi a! Cho nên hẳn phải khiến nàng ghi nhớ lời của hẳn, như vậy sau này trước mặt Phượng Hiền hẳn đã có sẵn trong tay một lệnh bài miễn tử a!

Một nhà ba người đều không hiểu được Kỳ Toán Tử rốt cuộc đang nói cái gì, Mai bình có điểm sốt ruột hỏi: “Đạo trưởng, đây là ý gì? Uống thuốc tự tử không phải sẽ chết sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ ông muốn nói nữ nhi của ta sẽ.” Tự sát? Mai Bình về mặt vạ phần sợ hãi.

“Không phải như suy nghĩ của ngài đâu, thiên kim quý phủ là một người có phúc, cho nên không cần lo lắng, tiểu thư chỉ cần nhớ kỹ lời nói của bản đạo là tốt rồi.” Kỳ Toán Tử cười nhẹ nhàng an ủi Mai bình một chút, sau đó quay qua nói với Cốc Nhược Vũ, “Tiểu thư, thời điểm đau khổ đến tột cùng, cứ chậm rãi đi về phía tây!”

“Đi về phía tây?” Cốc Nhược Vũ lại hỏi xuống.

“Đúng, đi về phía tây, nhớ rõ phải lựa chọn con đường đi đến Thanh châu Lệ Đô để đi trước!”

“Nga, ta đã nhớ kỹ rồi!” Tuy rằng không rõ ý tứ của vị đạo trưởng nói đến chuyện gì khiến mình thống khổ, còn cần phải đi xa, nhưng Cốc Nhược Vũ chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

Cảm giác cuối hàm nghĩa của mấy câu nói cuối cùng không tốt, Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình muốn mời Kỳ Toán Tử giải thích rõ ràng một chút, nhưng thấy Kỳ Toán Tử đã muốn đứng dậy, không có ý định giải đáp lại, trong miệng chỉ nhắc nhớ kỹ một câu nói rồi chậm rãi đi ra ngoài.

“Duyên tốt trăm năm khó gặp, ngàn năm khó được lòng si mê; ba kiếp nạn vừa qua, phú quý lã lẽ tới, ân cừ phu quân trả; tam duyên nhất kết, lưỡng tình tương duyệt định chung thân! Tốt! Tốt! Tốt!” Nói xong ba cái tốt, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng của ông ta, ba người chợt phát hiện đã không thấy Kỳ Toán Tử.

Mai Bình có chút sợ, nói với Cốc lương thừa: “Lương thừa, chàng nghe thấy không! Nghe ý tứ vừa rồi của đạo sĩ, Nhược Vũ giống như có ba kiếp nạn! Làm sao bây giờ! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ!”

“Đừng nóng vội! Đừng nóng vội! Chúng ta tìm biện pháp, tìm biện pháp!” Trong lòng Cốc Lương Thừa rất lo lắng.

“Cha! Nương! Hai người không cần lo lắng như vậy, đạo trưởng không phải nói nữ nhi là người có phúc sao.” Cốc Nhược Vũ thấy khuôn mặt lo lắng của cha mẹ, liền an ủi.

“Nhưng mà có ba kiếp.” Mai bình lo lắng nói

“Nương ——! Đời người đâu phải luôn thuận buồm xuôi gió? Cho dù cuối cùng mọi chuyện không xảy ra như mong muốn, nhưng, cuối cùng cũng sẽ qua, cho nên cha mẹ không cần quá lo lắng, hẳn là nên vui vẻ mới phải, con rể tương lai của hai người là một đại quan nha!” Cốc Nhược Vũ quyết định nói chút chuyện vui vẻ để dời đi lực chú ý của cha mẹ.

“Cũng đúng, tùy theo ý trời là được rồi!” Cốc lương thừa vỗ vỗ vai Mai bình an ủi.

“Vậy, Lương thừa, chàng cảm thấy trong những người cầu hôn chọn ai có thể tốt nhất?” Mai Bình chuẩn bị chọn con rể .

Vì thế, hai vợ chồng thương lượng đến thương lượng đi, thế nhưng đã đưa ra một quyết định sai lầm, gieo xuống mầm tai họa

41. Chương 41: Việc Hôn Nhân Không Mỹ Mãn

Edit: ss gau5555

Beta: Soidaydo

Đối với người được chọn làm con rể, Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình nguyên bản vừa lòng với hai người, một người là đứa con thứ hai của Mai Nhân – Mai Hiên Diệu, một người khác là đứa con thứ tư của Mai

Phượng – Tề Hiểu Hổ. Nguyên nhân là hai người họ đều chỉ có một nữ nhi là Cốc Nhược Vũ, tất nhiên không hy vọng nữ nhi gả quá xa, hoặc là gả ột người không quen biết. Bọn họ đã nhìn hai đứa nhỏ này từ bé đến lớn, lại đều có quan hệ tốt với nữ nhi của bọn họ, hơn nữa cũng đều có tình ý với nữ nhi. Chỉ là hai người vẫn không biết chọn ai thì tốt hơn.

Hôm nay bởi vì một lời nói của Kỳ Toán Tử, mà Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình cuối cùng cũng đồng ý cho Cốc Nhược Vũ đính hôn với Mai Hiểu Diệu. Bởi vì so với Tề Hiểu Hổ, Mai Hiểu Diệu thông minh lanh lợi hơn một chút, đối với người ngoài xử sự cũng rất tốt, không giống Tề Hiểu Hổ thường ít nói, đôi khi có lúc lộ ra vẻ âm trầm. Tương lai vị trí nhất phẩm đại thần kia thế nào cũng thấy Mai Hiểu Diệu có xác xuất cao hơn. Đương nhiên, Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình như thế nào cũng không nghĩ tới trong tương lai kia, kẻ làm cho bộ mặt của hai người thường xuyên co giật, dờ khóc dờ cười chính là vị con rể đã sớm ngồi vào vị trí nhất phẩm đại nhân từ rất lâu, chi phối hướng đi của triều đình không biết bao nhiêu lần.

Sau khi chọn người xong, rạng sáng ngày thứ hai, Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình không dám cho đám người trong nhà Mai Phượng biết nên lặng lẽ phái người mời cả nhà Mai Nhân lại đây, thiết lập việc hôn nhân của hai người, thương lượng ba tháng sau tổ chức thành thân cho hai người. Toàn bộ công việc chuẩn bị cho việc hôn nhân đều do nhà Mai Nhân lặng lẽ tiến hành, Mai Bình đối với tiểu ca cùng tẩu tử của bà, và hai cháu Mai Hiểu Chương cùng Mai Hiểu Diệu, ngàn dặn, vạn dò, tạm thời cố gắng không cho những người trong nhà Mai Phượng biết chuyện này, miễn cho Mai phượng vì Tề Hiểu Hổ vừa khóc lại vừa nháo.

Đêm đó, Cốc Nhược Vũ nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại mà vẫn không ngủ được, nghĩ tới quyết định của cha mẹ ngày hôm qua sau khi vị đạo sĩ kia đi, còn có sáng nay cùng một nhà cậu nhỏ gặp mặt, tâm tình liền không yên, nàng đem túi gấm nhỏ đeo trên cổ lôi ra, sau khi ngơ ngác nhìn một lúc, lại móc ngọc bội bên trong đi ra, đối với nó lẩm bẩm: “Tiên ca ca, cha ta cùng nương ta đã đáp ứng làm xui gia với nhà cậu nhỏ. Ta sắp thành thân rồi, là cùng biểu ca Hiểu Diệu. . . .” Nói đến đây tự động dừng lại, Cốc Nhược Vũ khẽ thở dài, không có một chút cảm giác vui sướng, ngược lại trong ngực có chút buồn, “Biểu ca Hiểu Diệu đối với ta mà nói giống như ca ca ruột thịt, biểu ca Hiểu Hổ cũng thế, nhưng mà nếu cha mẹ lựa chọn cho ta một người không quen biết, đối với ta mà nói... người đó quả thật quá xa lạ. Nương nói trong ngày thường biểu ca Hiểu Diệu đối với ta rất tốt, tình yêu nam nữ sau khi thành hôn có thể chậm rãi bồi dưỡng, Tiên ca ca, huynh nghĩ như vậy có phải không? Rốt cuộc tình yêu nam nữ chính xác là cảm giác như thế nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ khó hiểu, đối với chuyện tình cảm Cốc Nhược Vũ thuộc loại trì độn, cho nên đến tận bây giờ nàng chưa từng cảm giác động tâm với ai. Bất quá lúc này, nàng phải hiểu thuận, nàng lẩm bẩm trong miệng một hồi, sau khi suy nghĩ một lát, nàng vẫn quyết định nghe theo lời cha mẹ, theo khuê huấn (những lời giáo huấn dành cho khuê nữ) đã được học từ nhỏ. Sắp xếp những ý tưởng trong đầu, chuẩn bị trở thành thê tử của Mai Hiểu Diệu. Nhưng bởi vì đã thân quá mức quen thuộc, không có cảm giác thần bí, cho nên nàng cho rằng cuộc sống sau này cùng với cuộc sống hiện tại sẽ không có quá nhiều khác biệt, không giống như đại đa số các thiếu nữ khác đối với phu quân tương lai của mình có chút chờ mong, cũng không có loại cảm giác ngưỡng ngùng vui sướng, “Tiên ca ca, huynh sẽ chúc phúc cho ta, đúng hay không?”

Hắn, một chút cũng không muốn chúc phúc! Trừng mắt nhìn sinh lễ rất phong phú ở trên mặt đất, bỗng nhiên hắt hơi một cái khiến Phượng Hiền khó chịu tới cực điểm. Tuy nói sau một đêm hôm trước, hắn đã quyết định sẽ thỏa mãn tâm ý của muội muội, nhưng mà, kỳ thật hắn đang ôm hi vọng cho rằng hoàng thượng từ trước đến nay luôn coi nữ nhân là vô vị, không có ngoại lệ, càng không có khả năng đối với bảo bối muội tử của mình phát sinh tình ý. Chỉ cần như thế, Phượng Hiền hắn sẽ có đủ mười phần sức mạnh mà khuyên em mình gả cho người mà mình vừa ý – Bích Nhân Hoàn. Thế nhưng, thế nhưng ! Ngự Thiên Lan kia thật ghê tởm! Từ mười bốn năm trước khi bản thân muốn mang muội tử quay về, cũng là lần đầu tiên gặp mặt hắn, hắn giống như một tảng hôi thối, chắn ở trước mặt Phượng Hiền, chưa hề làm cho Phượng Hiền vừa ý dù chỉ một lần!

Ngắn ngủi chỉ với hai ngày, vô luận là quan sát, hay là nói bóng nói gió, đều có thể làm cho Phượng Hiền rút ra một kết luận—— nếu hoàng thượng đối với Vũ nhi không có một tia tình ý, vậy Phượng Hiền hắn sẽ đem đầu cắt bỏ đưa cho Lâm thị! Tóm lại, ai cho phép Ngự Thiên Lan thích muội tử bảo bối của mình?! Thật không có công lý a, muội tử được mình nâng trong lòng bàn tay như tâm can thể mà lại đi thích Ngự Thiên Lan!

Phượng Hiền nghĩ sẽ chúc phúc cho nhân duyên của muội tử bảo bối, nhưng mà hắn tuyệt không muốn chúc

phúc cho vị Hoàng Thượng sớm đã có rất nhiều phi tần kia. Cho nên hắn trong giờ phút này, trừng mắt nhìn Bích Nhân Hoành phải người đưa sính lễ tới, trong lòng phát điên mà suy nghĩ nên làm thế nào đối với những sính lễ này bây giờ? Chết tiệt, hết lần này đến lần khác, hắn không hiểu vì sao Ngự Thiên Lan từ một người hoàng tộc lại có thể trở thành Hoàng Thượng, làm cho Phượng Hiên hắn không có cách nào động vào. Nếu không cục diện hiện giờ xảy ra ngay trước mắt cũng đâu khó khăn như vậy, tình thân cùng tình bằng hữu chỉ có thể hai chọn một! ?

Kỳ thật Phượng Hiên biết trong lòng mình đã sớm có quyết định, nhưng nghĩ đến việc không những có lỗi với Bích Nhân Hoành mà còn phải lợi dụng hắn mười phần mới có thể đạt được tâm nguyện của muội tử, khiến trong lòng Phượng Hiên không ra tư vị gì. Nửa chấp nhận, Phượng Hiên nặng nề thở dài rồi không chút do dự quyết định, bảy ngày! Mình phải dùng thời gian bảy ngày tiếp theo để bức hoàng thượng nhìn thẳng vào tâm ý của hắn ta, khiến muội tử toại nguyện!

Vào thời điểm mỗi khi Phượng Hiên quyết định làm một chuyện, hành động cùng năng lực của hắn từ trước đến nay đều là kinh người, cho nên, không đến bảy ngày, chỉ vồn vện với bốn ngày, làm cho cả triều đình bất ngờ trước thánh chỉ được ban ra, Hoàng Thượng không biết sao lại bất thành lĩnh sung hạnh Phượng Thống lĩnh đại nhân, cũng hạ chỉ phong nàng làm Đức Phi, vào ở Vân Đức Cung, vị trí thống lĩnh nay do phó thống lĩnh đại nhân Trình Nhiễm kế nhiệm.

Thời điểm nghe được tin tức này, trên tuấn nhan tao nhã của Bích Nhân Hoành hiện lên một tia tiếc nuối cùng thương tâm, làm cho nội tâm Phượng Hiên nổi lên một trận chột dạ áy náy, há mồm muốn nói gì, lại lần đầu tiên nói không ra lời.

Lúc sau, được Phượng Hiên đặc biệt mời đến Phượng phủ, nói muốn an ủi Bích nhân Hoành để bản thân không cảm thấy áy náy nhưng hắn không chịu để cho Phượng Hiên an ủi mình. Chỉ dùng một giọng điệu thật chậm để nói với Phượng Hiên: “Cho dù đính hôn thì thế nào, làm thần tử sao có thể tranh giành nữ nhân với hoàng thượng, việc đính hôn lúc trước coi như chưa bao giờ phát sinh qua! Những sính lễ này coi như kẻ làm ca ca ta đây gửi Tiểu Vũ làm quà chúc mừng! Thật không nghĩ tới việc đính hôn lần này ngược lại làm cho Hoàng Thượng ăn dấm chua quá mức, khiến hắn phải nhìn thẳng vào tâm ý của chính mình!” Bởi vì Phượng Hiên thực hiện quá mức bí mật mà Bích Nhân Hoành bởi vì quá suy sụp nên chỉ nghĩ tới nguyên nhân phát sinh việc hôn nhân gấp rút này chứ không nghĩ rằng rất nhiều chuyện là do Phượng Hiên cố ý dẫn dắt trở nên như vậy.

“A? Đây là ý gì?” Chẳng lẽ trước kia Bích Nhân Hoành đã biết Hoàng Thượng thích Vũ nhi?

“Huynh không nhìn ra Hoàng Thượng cho tới nay đối xử với Tiểu Vũ một chút cũng không giống với những người khác, chứng tỏ hắn rất thích nàng không phải sao?” Bích Nhân Hoành có chút ngoài ý muốn nhìn Phượng Hiên.

“Không biết!” Phượng Hiên hắn cả ngày bận rộn suy nghĩ làm thế nào để cướp bảo bối muội tử tay của Hoàng Thượng trở về. Nếu không phát hiện ra tâm ý muội tử thì hắn làm gì chú ý tới loại sự tình này! Ô, hiện tại không chỉ có không cướp về được, ngược lại còn tự tay đem muội tử đẩy vào trong lòng “Kẻ Thù”, khiến cho Ngự Thiên Lan không công chiếm được tiện nghi của muội tử bảo bối. Nhớ tới đây, khiến cho hắn chỉ muốn hộc máu rơi lệ a!

Tuy rằng Phượng Hiên không có cam lòng, nhưng sau khi thấy qua dáng vẻ tươi cười thoả mãn của muội tử trong cung, cảm giác không cam lòng liền mọc cánh bay đi, hơn nữa thái độ Hoàng Thượng cũng không giống như bình thường, không thấy qua đêm ở trong tử cung của các phi tần gì đó mà hằng đêm đều lưu lại Vân Đức Cung, hơn nữa cũng không bắt Phượng Vũ uống thuốc giống như những nữ nhân từng được sủng ái khác, hiển nhiên là muốn để Phượng Vũ sinh hạ hậu duệ để đi lên vị trí hoàng hậu.

Vì thế, Phượng Hiên cho rằng muội tử của mình đã chiếm được hạnh phúc mà nàng mong muốn. Sau khi nhận được tin tức của Tam trưởng lão nguyên đang ở Phượng Châu, Nhị trưởng lão đương nhiệm bị ám sát mất mạng, Tứ trưởng lão Phượng Trọng Bắc cũng lọt vào tầm ám sát mà bị thương, Phượng Hiên liền yên tâm xin nghỉ, đi đến Phượng châu, xử lý chuyện đại sự trong tộc, hắn còn muốn trên đường trở về Phượng Châu, thuận tiện đi đường vòng đến Vân Châu Nam Lăng. Dù sao, chuyện muội tử đã xử lý xong, có thể đến phiên hắn rồi, hắn muốn gặp nữ tử trong bức tranh kia. Chỉ là, hắn tạm thời rời khỏi Kiền Đô, nhưng không biết rằng, nửa tháng sau, hắn phải đối mặt với tin muội tử được hoàng thượng ban cho cái chết mà mất mạng.

42. Chương 42: Việc Trong Tộc

Edit: ss gau5555

Beta: Soidaydo

Khi Phượng Hiên đến nơi cũng đã sáu ngày sau, những kẻ ám sát Phượng Nhị trưởng lão cùng Phượng Tứ trưởng lão đã bị hấn tra xét ra, không nghĩ tới kẻ chủ mưu lại là Phượng Thiếu Xuyên. Hiện tại toàn bộ người trong tộc Phượng thị từ trên xuống dưới đều suy đoán tôn chủ đại nhân muốn xử trí đám người Phượng Thiếu Xuyên như thế nào.

“Không nghe thấy ta nói các ngươi tránh ra ngay lập tức sao!” Tiếng rống tràn đầy tức giận, người phát ra tiếng kêu giận dữ như thế chính là Phượng Trọng Nam – người mà mười bốn năm trước đã bị Phượng Hiên đá khỏi vị trí tôn chủ, giam lỏng trong chùa Thái Đô, mang tiếng là tu thân dưỡng tính. Bốn năm trước bởi vì Phượng Vũ cầu tình mà Phượng Trọng Nam mới được thả ra.

Chỉ thấy Phượng Trọng Nam cùng mái tóc hoa râm sau khi rống xong, đang giận giữ trừng mắt nhìn Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch đứng như hai pho tượng môn thần (thần giữ cửa), hai người này giống như mất diết tại nơi, cũng không nhúc nhích, hiển nhiên không đem mệnh lệnh của Phượng Trọng Nam để vào mắt một chút nào.

“Chủ thượng hiện tại không gặp bất luận kẻ nào, vẫn là xin ngài chờ đến lúc chủ thượng thay đổi chủ ý, rồi lại đến đi!” Phượng Dịch có lòng tốt trả lời.

“Làm càn, người đang nói cái gì! Khi nào thì phụ thân muốn gặp nhi tử còn cần phải chờ đồng ý ! ?” Kẻ đang nói chuyện là người đi theo phía sau Phượng Trọng Nam, thanh âm mềm mại trước sau như một, bộ dạng thướt tha cùng khuôn mặt có chút nóng vội. Không ai khác, chính là Lâm Thu Sương, người mà được Phượng Trọng Nam yêu cầu thả ra sau khi ông ta được thả.

“” Người này có thể xem nhẹ, Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu hai người đều nhìn Phượng Trọng Nam, làm như không phát hiện ra Lâm Thu Sương phía sau ông ta, dĩ nhiên, lời nói của bà ta cũng giống như muỗi kêu, không cần để ý tới!

“Các ngươi đây là thái độ nên có đối với chủ mẫu sao! ? Hồn tướng, dám không để bề trên vào trong mắt sao!” Phượng Trọng Nam tức giận đến phát run, chuẩn bị ra tay tự mình giáo huấn hai người này.

“Đã xảy ra chuyện gì? Bên ngoài sao lại ầm ỹ như vậy !” Một giọng nói của nam nhân mang theo vẻ biếng nhác truyền ra từ trong phòng ngăn chặn cuộc tranh đấu sắp phát sinh ở ngoài

“Chủ thượng, lão gia cầu kiến!” Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu xoay người về phía cửa, đối với người nọ đang ở bên trong cánh cửa bấm báo.

“Đều cho vào đi!” Thanh âm lười biếng trầm thấp, sau giữa trưa, cảm thấy có chút nhàm chán, Phượng Hiên có phần buồn ngủ.

Nghe được mệnh lệnh cho phép, Phượng tiêu cùng Phượng Dịch mở cửa, tạo thành một con đường, vươn tay, khom người làm một tư thế xin mời.

Thu lại nội lực trong tay, bất mãn”Hừ” một tiếng, Phượng Trọng Nam sau khi hung hăng trừng mắt nhìn hai người, mới rảo bước tiến vào trong phòng, mà Lâm Thu Sương theo sau Phượng Trọng Nam cũng lập tức đi vào. Về phần Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch cuối cùng cũng đi vào phòng trong, bảo vệ bên cạnh Phượng Hiên đang miễn cưỡng nằm nghiêng trên ghế dựa.

“Đang lúc nghỉ trưa, có chuyện gì cần phải ở nơi này cãi cọ ầm ỹ, om sòm chết đi được, đã vậy còn có thêm tiếng gà mái già ồn ào, thật làm cho người khác phiền lòng!” Phượng Hiên dùng một cái cánh tay chống đỡ cái đầu, không mời hai người đứng trước mặt ngồi xuống, ngược lại trên mặt lại nở nụ cười như không cười nhìn bọn họ, khiến cho trong bụng hai người Phượng Trọng Nam rất tức giận, “Không biết phụ thân đại nhân đại giá quang lâm là vì chuyện gì?”

“Người chuẩn bị làm gì Thiếu Xuyên! ?” Lâm Thu Sương lòng nóng như lửa đốt mở miệng hỏi trước Phương Trọng Nam.

“Tiêu, ta cho phép một con gà mái già cùng vào đây lúc nào?” Ánh mắt có phần khùng bố, nhưng nét mặt tươi cười tuần mỹ vẫn như trước, âm thanh cũng lạnh lẽo đến cực điểm.

“Người, người, tốt xấu gì ta cũng là kẻ thất (vợ kẻ) của phụ thân người! Người. . . .” Người bị chỉ đích danh là gà mái già không thể không phát tiết.

“Kẻ thất? A! Phải nói cho rõ ràng, người là bởi vì ta thông cảm với phụ thân đại nhân có nhu cầu sinh lý tất yếu, ông ta nhiều lần cầu khẩn, hạ mình cầu xin, ta mới bất đắc dĩ cho phép phụ thân đại nhân từ trong đám thiếp thất đông đúc để lựa ra một người cho hắn tiết dục. Hay là, người muốn quay về am ni cô tiếp tục ngu ngốc, nếu vậy ta đành phải để cho phụ thân đại nhân chọn một người khác?” Khóe miệng mang theo ý cười châm chọc, thấy đáng vẻ tức giận mà không nói gì của Lâm Thu Sương như mong muốn.” Phụ thân đại nhân là vì chuyện Phương Thiếu Xuyên mà đến sao?”

“Nó là ca ca người!” Phương Trọng Nam không dám chỉ trích thái độ của Phương Hiên đối đãi với Lâm Thu Sương, nhưng đối với chuyện Phương Hiên gọi thẳng tính danh Phương Thiếu Xuyên lại bất mãn nói.

“Phương Hiên ta chỉ có một muội muội là Phương Vũ.” Lời nói mang theo hàm nghĩa tất nhiên không cần tìm hiểu, không cho Phương Trọng Nam cơ hội nói chuyện, Phương Hiên tiếp tục nói, “Thật không nghĩ tới, Phương Thiếu Xuyên ngày thường chỉ biết lưu luyến ở trong bụi hoa lại có thể làm ra loại chuyện này. Phụ thân đại nhân, người cảm thấy đem chuyện của Phương Thiếu Xuyên xử lý theo quy tộc thì như thế nào? Hay còn cần hài nhi bỏ qua cho Phương Thiếu Xuyên, tiếp tục truy ra người phía sau hắn?” Hai mắt thật to nhìn chăm chăm Phương Trọng Nam, ánh mắt mang theo hàm ý sâu xa.

Trong lòng Phương Trọng Nam có chút hốt hoảng, tâm niệm liền chuyển, tốt xấu gì lần này cũng đã diệt trừ được Phương Nhị trưởng lão – người luôn luôn ủng hộ Phương Hiên, còn Phương tứ trưởng lão kia phỏng chừng cũng sống không được bao lâu, chung quy vẫn sẽ có cơ hội, thua keo này bày keo khác, hy sinh một Thiếu Xuyên so với hy sinh Thiếu Vân lại tốt hơn, chỉ có thể trách Tthiếu xuyên không may mắn, không bị bắt được tất nhiên không có việc gì, nhưng mà bắt được, tộc quy có ghi tuyệt đối không cho phép người trong tộc tự giết lẫn nhau . Vì thế, ông đành dụ xuống khuôn mặt nghiêm nghị, đồng thời đưa ra quyết định bất đồng nói: “Ta chỉ đến hỏi một chút con định làm như thế nào thôi, con là tôn chủ, đương nhiên là do con quyết định.”

“Nếu như vậy, mời phụ thân trở về đi, con tất nhiên sẽ cho tộc nhân một kết quả vừa lòng .” Cây quạt trong tay Phương Hiên hướng ngoài cửa, lên tiếng đuổi người, thêm một khắc cũng không nguyện cùng Phương Trọng Nam ở chung một phòng.

Phương Trọng Nam lúc tới hung hung như thế nào, thì lúc đi lặng lẽ như thế đó, dẫn theo Lâm Thu Sương bên cạnh đang không ngừng hỏi nhử của mình như thế nào.

“Địch, truyền lệnh của ta, toàn bộ người tham dự ám sát lần này bỏ tộc tịch (giống như hộ khẩu vậy), đuổi ra khỏi Phương châu, cả đời không thể bước vào trong Phương châu một bước. Về phần người chủ mưu Phương Thiếu Xuyên, dựa theo tộc quy, bãi bỏ tộc tịch, xử tử tại mộ địa Phương thị, nhưng không thể chôn cất vào trong mộ địa Phương thị, cũng không được đem bài vị đặt trong từ đường Phương thị.” Phương Hiên hoàn toàn dựa theo tộc quy của Phương thị để hành sự, hắn mặc dù biết chủ mưu phía sau Phương Thiếu Xuyên là ai, nhưng hắn không thể nào nói ra miệng, vì không có chứng cứ, hơn nữa hắn đã rời khỏi Kiền đô gần một tháng rồi. Sỡ dĩ hắn đối với chuyện này không truy xét nữa, cũng không muốn tra cứu tiếp nữa, định bụng chấm dứt chuyện này ở đây sớm một chút, là vì muốn đi đến Nam Lăng một chuyến, có thể sẽ mang tấu tử về cho bảo bối muội tử.

Về phần Phương Thiếu Xuyên, lần đầu nghe lời xúi giục của Phương Trọng Nam cùng Phương Thiếu Vân làm cái việc gọi là chính sự, nhưng mà một loạt kế hoạch phía sau vẫn chưa thể thực thi lại không may mắn bị Phương Hiên tra ra, đồng thời còn bị cha cùng ca ca của mình vứt bỏ như một quân cờ. Mà bởi vì Phương Hiên không tiếp tục tra xét để đẩy Phương Trọng Nam cùng Phương Thiếu Vân vào chỗ chết, nên để lại mối họa, mang đến cho của bản thân trong tương lai không ít phiền toái. Chính là từ nay về sau, hai người này đích thị càng thêm cẩn thận dè dặt, tìm cách Đông Sơn tái khởi (Đông Sơn tái khởi: cơ hội trở

lại như trước) , không bao giờ dám khinh thường Phượng Hiên nữa, bọn họ chuẩn bị để có thể tùy thời đâm một dao sau lưng hắn.

Một đại tộc bên này có đại sự xảy ra, mà một đại tộc khác đã ẩn cư từ rất lâu cũng đang tiến hành một đại sự lớn nhất, chính là đại tộc Cung thị. Tại địa bàn Cung Châu của bộ tộc Cung thị, trên một ngọn núi cao chín tầng mây, ẩn vào trong núi chính là chủ trạch (nơi ở của những người đứng đầu) của người trong tộc Cung thị, bốn nữ tử đang tiến đến. Sau khi bốn người tiến vào đại sảnh, hành lễ trước mặt một lão nhân khoảng bảy mươi tuổi đang ngồi trên vị trí chủ vị, tuân theo mệnh lệnh của lão nhân mà ngồi ngay thẳng vào vị trí hai bên trái phải, cùng nhau đợi lão nhân tuyên bố mệnh lệnh.

43. Chương 43: Xuân Dược

Edit: ss gau5555

Beta: Soidaydo

Mặc dù đã qua tuổi bảy mươi, nhưng khuôn mặt vẫn hồng hào, hai mắt sáng ngời có thần, đầu đầy tóc bạc nhưng Cung Thượng Hi nhìn qua cũng chỉ khoảng hơn năm mươi. Ông dùng ánh mắt sắc bén từ trước đến nay đánh giá bốn vị nữ tử, nhìn mỗi một vị đều đoan trang khéo léo, tư sắc thượng thừa, nghĩ đến bất luận người nào cũng đều có thể ghép đôi cùng đứa cháu ngoại đáng tự hào của ông cũng không hề quá đáng, Cung Thượng Hi hài lòng gật gật đầu nở nụ cười. Ông hơi hơi nghiêng đầu đối với thủ lĩnh hộ vệ Cung Nhạc đang bảo vệ ở một bên hạ lệnh: “Nhạc, kêu các nàng mang đồ vật lên.”

Nhận được mệnh lệnh Cung Nhạc gật đầu một cái, hai tay vỗ hai cái, hô: “Đem đồ vật mang lên!” Theo chỉ thị của ông, bốn tỷ nữ xuất hiện, chỉ thấy các nàng mỗi người bưng một cái khay nhỏ, trên từng cái khay đều đặt một bình sứ nhỏ. Sau khi sai bọn họ đặt ở trên bàn bên cạnh bốn nàng, Cung Nhạc vung tay lên, bốn tỷ nữ lại lui xuống, chỉ để lại sáu người trong sảnh.

Bốn nàng không hiểu nhìn sang vật kia trong khay, lại nhìn về phía Cung Thượng Hi, chờ đợi chỉ thị của ông.

“Bốn người các ngươi từ nhỏ đều được bồi dưỡng dựa vào tiêu chuẩn của phu nhân tông chủ Cung thị, nhưng hiện tại xem ra, cũng đều ngang sức ngang tài, ai cũng không thua ai. Cho nên, rốt cuộc ai có thể ngồi vào trên cái ghế kia, vẫn không thể kết luận.” Ánh mắt Cung Thượng Hi chậm rãi đảo qua mỗi một nữ tử, “Bây giờ cho các ngươi một khảo nghiệm duy nhất cũng là sau cùng, ai có thể đem cái lọ thuốc bên cạnh các ngươi kia để cho Thiếu tôn chủ uống, rồi mang thai con nối dòng, người đó chính là phu nhân tông chủ Cung thị tương lai. Nếu đều thành công, vậy dựa theo đứa nhỏ sinh trước sinh sau để sắp xếp thứ tự, về phần để cho Thiếu tôn chủ chủ uống xong dược mà lại không thể mang con nối dõi, thì chỉ có thể trở thành thiếp thất của Thiếu tôn chủ. Muốn tham gia khảo nghiệm này hay không, đều là quyết định của các ngươi, không bắt buộc. Đều hiểu rõ chưa?”

“Hiểu rõ rồi.” Bốn nàng cùng kêu lên trả lời, bốn người bọn họ đều rất ngạc nhiên đối với chỉ thị của Cung Thượng Hi, tất cả đều nhìn lọ thuốc kia, suy tư.

“Chúa thượng, có thể xin hỏi trong chai thuốc này của ngài là thuốc gì không?” Người đưa ra câu hỏi tên là Khang Vĩnh Nhân, dáng người nàng tinh tế cao gầy, người cũng như tên, ôn nhu dịu dàng ít nói, trang nghiêm nhưng không lỗ mãng.

“Ha ha, ” Cung Thượng Hi vuốt vuốt râu dài của mình, vừa cười vừa nói, “Tất nhiên là xuân dược rồi! Với công lực của Hiên nhi thì không thể ngăn cản, hắn không thể miễn dịch với xuân dược!”

Đại khái có thể đoán ra vật trong bình, thời điểm chúng nữ nghe thấy đáp án hai mắt nhìn nhau, cảm thấy không bình thường, không biết nói như thế nào cho đúng.

“Chúa thượng, làm như vậy không tốt lắm đâu! Thật sự là không hợp với lễ giáo.” Cung Thiên Uyển, một trong những biểu muội của Phượng Hiên, vóc người mềm mại đoan trang tao nhã, bộ dạng nói chuyện từ tốn.

“Cho nên do chính các người quyết định, cũng không miễn cưỡng.”

“Nếu chúa thượng nói như vậy, Thiên Li ta liền làm như vậy. biểu ca Phượng hiên” Phượng tiêu bên cạnh, “Là của ta!” Cùng với thanh âm cười khanh khách, Cung Thiên Li muội muội của Cung Thiên Uyển cầm lấy bình sứ nhỏ ở trong tay thưởng thức, có dung mạo xinh đẹp hoạt bát tương tự với Cung Thiên Uyển, đôi con ngươi ranh mãnh chuyển động một vòng tròn, trong lời nói bộc lộ dụng ý riêng của nàng. Lúc này, ở phương xa, Phượng Tiêu đang làm theo mệnh lệnh của Phượng Hiên đi đến Nam lăng chuẩn bị công việc, bỗng trên lưng xẹt qua một cảm giác ớn lạnh, có loại dự cảm không tốt giống như bị người tính kế.

“Những người khác thì sao, quyết định thế nào?”

“Xin tuân theo sự xếp đặt của tôn chủ!” Người nói chuyện hé miệng cười, tuy là người lớn tuổi nhất trong bốn vị nữ tử, nhưng bởi vì có một khuôn mặt búp bê mà nhìn có vẻ nhỏ nhất, Phượng Tư Liên xinh xắn động lòng người cầm lấy bình sứ nhỏ, trong mắt hiện lên một tia tình thế bất buộc. Nàng chờ đã đủ lâu, nếu có thể được tông chủ cho phép, cơ hội tốt như vậy há có thể buông tha, thê tử của biểu ca Phượng hiên nhất định là mình!

Tuy rằng cảm thấy không hợp với lễ giáo, nhưng trước mị lực của Phượng Hiên, lễ giáo có coi là gì, có cơ hội để có được huynh ấy, há có thể mặc kệ không để ý đến. Vì thế, ngoài miệng đề cập đến lễ giáo Cung Thiên Uyển cũng không có cự tuyệt chuyện này, mà Khang Vĩnh Nhân lại cầm cái lọ kia trong tay giống như bảo vật, cho dù phải cùng người khác chia xẻ trượng phu, nàng cũng tuyệt đối chấp nhận để được đứng ở bên cạnh biểu ca Phượng hiên!

Vì thế, Cung thị đưa ra quyết định trong nội bộ để chọn một trong bốn người làm phu nhân tôn chủ tương lai, có ba người hạ quyết tâm, tất cả đều giống như dê ác bỏ nhào về phía sói, đều là những nữ tử thêm nhỏ dãi Phượng hiên không thôi, cũng không từ thủ đoạn để đoạt đến tay.

Về phần Cung Thiên Li kia cũng không phải không thích Phượng Hiên, chẳng qua nàng thông minh, phát hiện bản thân ở trước mặt biểu ca Phượng Hiên giống như hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình, nghĩ tới nghĩ lui thay vì tìm một người không tìm mình, không bằng tìm một người yêu mình, nên lúc này thay đổi mục tiêu, ví dụ như vị Phượng Tiêu bên cạnh Phượng Hiên kia, nhìn thấy mình thì luôn đỏ mặt, còn không ngừng nói cả lăm, thật không tồi. Nhưng mà xem chừng Phượng Tiêu này sẽ để ý đến vấn đề thân phận, cho nên dậm chân tại chỗ chứ không chịu tiến. thật là nàng tức chết. Vì vậy, mượn cơ hội lần này đem hấn đoạt tới tay, đến lúc đó bẩm báo tông chủ cùng phụ thân đại nhân, lấy lý do vì “Làm đối tượng ngoài ý muốn” thì nàng đã có thể được như nguyện .

Bốn người, rốt cuộc ai có thể đạt được mục đích của mình, không thể biết được! Điều duy nhất được biết rõ đó là, Phượng Tiêu – hộ vệ của tông chủ Phượng thị nhưng đồng thời cũng là người được Thiếu Tôn chủ Cung thị tín nhiệm nhất, đang gặp nguy hiểm. Bởi vì thứ mà hai người phải đối mặt lần này là thứ họ không cảnh giác nhất, Cung gia.

“Tốt lắm, các người nhớ kỹ, thuốc này mỗi người chỉ có một lọ, dùng một lần, cho nên nắm chắc cơ hội thật tốt, không có bình thứ hai ! Cũng không thể sử dụng thuốc khác! Mặt khác, Hiên nhi sắp từ Thái đô khởi hành đến Vân Châu Nam Lăng, trên đường phải đi qua Tì Đô, các người đến chỗ này chờ hấn đi!” Cung Thượng Hi biết rõ vị trí của ngoại tôn nên cũng nói luôn vì trí của hấn, sau khi bốn nàng lên tiếng trả lời, liền bảo các nàng có thể lui xuống.

Bốn người họ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai ngườiCung Thượng Hi cùng Cung Nhạc. Cung Nhạc năm nay hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn một bộ dạng tráng kiện (tráng kiện = khỏe mạnh), làm người từ trước đến nay đều biết khiêm, không nói nhiều. Nhưng lúc này ông quay đầu cung kính hỏi Cung Thượng Hi: “Chúa thượng, làm như vậy được không? Theo tính cách của Thiếu tông chủ, chỉ sợ sẽ khiến cho ngài ấy phản công lại, cho dù thành công, Thiếu tông chủ cũng sẽ không đồng ý cưới người vào cửa vào cửa.”

“Không có việc gì, đứa bé Hiên nhi kia là một đứa nhỏ có trách nhiệm, cho dù không thương, hấn cũng sẽ cưới người vào cửa, đối đãi thật tốt.” Cung Thượng Hi khẳng định nói.

“Nhưng mà. . . .” Cung Nhạc vẫn cảm thấy biện pháp này không tốt lắm.

“Ta cũng không muốn như vậy đâu? Chỉ là đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, nhưng tại sao những truyện này nó, hẳn lại có thể giống như Liễu Hạ Huệ. Trước đây không thúc giục nó, là bởi vì Kỳ sư đệ nói còn chưa tới thời điểm. Lần này, chim bồ câu của Kỳ sư đệ truyền tin lại đây nói, năm nay Hiên nhi sẽ nhờ tác động bên ngoài để có được một đứa con, sau này còn có thể hai đứa, nhưng nếu bỏ qua lần này, Hiên nhi sẽ trúng mục tiêu vô hậu tự (không có con nối dõi), như vậy sao được? Huyết mạch của Cung gia cũng không thể bị chặt đứt trên người nó. Mà để cho nó chủ động chạm vào nữ nhân, quả thực so với lên trời còn khó hơn, bất đắc dĩ, ta mới ra hạ sách này!”

“Chúa thượng, ngài có tính được kết quả của chuyện này không?”

“Ta đã tính qua, nhưng không được rõ ràng. Người cũng biết đến, thuật bói toán của Cung thị chúng ta chỉ có thể bói với người ngoài, một khi tính đến việc nhà mình, là rất khó bói ra, cho dù bói ra, cũng thường xuyên không chính xác, cho nên mỗi đời tông chủ đều thu nhận một đồ đệ khác họ (nghĩa là không thuộc Cung thị). Nhưng giống như Mộng nhi có thể tính ra vận sự của người trong bộ tộc Cung thị thì trăm năm mới có một người, bởi vậy, chuyện tình Hiên nhi, phải nghe Kỳ sư đệ, phải làm như vậy!” Đề cập đến nữ nhi, Cung Thượng Hi có chút thương cảm, nữ nhi chết sớm bởi vì Phượng Trọng Nam bạc tình, hai là bởi vì tính ra vận sự trăm năm của bộ tộc Cung thị, tiết lộ thiên Cơ, gây thọ. Về phần lời tiên đoán vận sự trăm năm kia, chỉ có Hiên nhi hoàn toàn nhớ kỹ, bản thân mình chỉ nhớ đến chuyện mười năm sau này.

Thấy thế, Cung Nhạc không còn nêu lên ý kiến gì nữa, tuy rằng cảm thấy không ổn, nhưng trong lòng ông cũng đang chờ đợi ai đó trong bốn người có thể thành công, sau đó một vị thiếu tông chủ Cung thị nho nhỏ đáng yêu có thể sớm ngày sinh ra!

44. Chương 44: Âm Mưu Quỷ Kế

Edit: ss gau5555

Beta: Soidaydo

Từ chính sảnh đi ra, Phương Tư Liên gọi ba người kia lại, hỏi: “Các tỷ muội có chú ý gì không?”

Cung Thiên Uyển lắc đầu tỏ vẻ không có, Khang Vịnh Nhân lại trầm mặc không nói, hơi phồng bị nhìn Phương Tư Liên.

“Biểu tỷ Tư Liên, vậy tỷ có ý tưởng gì tốt sao!” Cung Thiên Li hỏi lại.

“Đúng, ta có ý tưởng.” Khuôn mặt búp bê hồn nhiên mang theo nụ cười ngọt ngào, chẳng qua lời nói ra có thể nói tâm cơ đủ nặng, “Biểu ca Phượng Hiên cũng không phải là người có thể để người khác dễ dàng chiếm được tiện nghi của mình, hoặc có thể ra tay hạ thủ đối với huynh ấy. Nếu chúng ta đều thực hiện, tuy nói khả năng thành công rất lớn, nhưng mà không phải chắc chắn mười phần mười. Chỉ e nhận lấy khả năng thất bại, nếu như muốn thành công trăm phần trăm, ta cho là chúng ta cần phải liên thủ mới được!”

“A, vậy cũng được! Nếu biểu ca Phượng Hiên dễ dàng để cho người ta đoạt tới tay như vậy, thì chúng ta đây hiện tại đã phải có không biết có bao nhiêu vị biểu tẩu rồi!” Cung Thiên Li lắc đầu, bề ngoài đồng ý, âm thầm may mắn vì mục tiêu của mình nhìn qua có vẻ dễ dàng hơn nhiều!

“Vậy tỷ định làm như thế nào?” Khang Vịnh Nhân cũng cho rằng một mình xuống tay, khả năng thành công quá thấp.

“Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần không để cho biểu ca Phượng Hiên nghi ngờ là được. Đồng thời mặt khác lại ngầm ra tay.” Phương Tư Liên chau đôi mày tinh tế, nói ra những dự định trong lòng.

“Đồng thời mặt khác ngầm ra tay?” Đám người Cung Thiên Uyển không hiểu rõ.

“Bỏ thuốc không phải đặt ở trong nước trà, thì chính là trong thức ăn, nếu không trực tiếp khiến cho biểu ca Phương hiên uống hết, với võ công của biểu ca Phương hiên thì dù ta và muội liên thủ, bắt huynh ấy để trực tiếp mớm thuốc là không có khả năng, cho nên chỉ có xuống tay ở trong nước trà cùng đồ ăn. Nếu như chúng ta tách nhau ra tay, một khi người đầu tiên thất bại, khiến cho biểu ca Phương Hiên cảnh giác, tất nhiên người phía sau cũng không thể thành công, cho nên chúng ta phải đồng thời mời biểu ca Phương Hiên dùng bữa cùng nhau. Về phần ra tay ngầm thì là vì không có khả năng bốn lọ thuốc đều để cho biểu ca Phương hiên đồng thời ăn vào, được tính quá lớn sẽ có ảnh hưởng không tốt, khiến cho huynh ấy bị thương, cho nên chúng ta rút thăm quyết định trình tự trước sau, ba người khác giúp một người còn lại, làm cho tất cả nhìn qua trước sau đều tự nhiên. Ưu thế của chúng ta ở chỗ biểu ca Phương Hiên tuyệt đối sẽ không phòng bị chúng ta, cho nên chỉ cần bốn người chúng ta không lộ ra sơ hở, như vậy khẳng định có thể làm cho biểu ca Phương Hiên uống thuốc này vào! Sau khi người đầu tiên thành công, trước khi được tính của biểu ca Phương Hiên kết thúc, lại để cho huynh ấy uống vào một cái khác, cứ dựa theo trình tự mà làm!”

Nghe lời nàng nói xong, Cung Thiên Li chợt liếc mắt, trời ạ, không cần nói bất nhã như vậy, quả thực chính là ác nữ bỏ nhào vào lang, dĩ nhiên, nàng cũng sẽ đi bỏ nhào, chẳng qua nàng cùng mục tiêu lưỡng tình tương duyệt (lưỡng tình tương tuyệt: tâm đầu ý hợp), còn ba biểu tỷ đều quá có chấp, thật quá kinh khủng! Không biết đối với vị biểu ca Phương Hiên từ trước đến nay nồng cuồng tự cao tự đại mà bị bắt làm những chuyện như thế này, sẽ có loại biểu tình gì?

Cung Thiên Uyển cùng Khang Vịnh Nhân trầm ngâm không nói, đều tự hỏi, nếu đáp ứng kế hoạch của Phương Tư Liên, như vậy tất phải cùng chung một chồng, nhưng nếu để cho các nàng một mình đi làm chuyện này, nói thật, nói không sợ biểu ca Phương Hiên đó là giả dối, nói không chừng chỉ cần bị đôi mắt to của biểu ca Phương Hiên nhìn, các nàng liền chột dạ mà lộ mất. Hiểu được phân chia so với không chiếm được tốt hơn, trong lòng đã quyết định, hai người gật đầu đáp ứng.

“Thiên Li, còn muội?” Phương Tư Liên nhìn thấy Cung Thiên Li chỉ cười nhìn mọi người lại không gật đầu đáp ứng liền hỏi.

“A, các tỷ làm việc của các tỷ, ta làm của ta!” Cung Thiên Li lắc đầu, khoát tay, mục tiêu khác nhau, nàng cũng không cùng các tỷ lẫn vào một chỗ. Nói xong, nàng muốn đi, lại phát hiện ra mình bị ba người bao vây thành ba hướng .”Làm cái gì vậy?”

“Ta tuyệt không cho phép có người phá hủy kế hoạch của chúng ta, Thiên Li, một mình muội làm có thể sẽ thất bại, còn có thể liên lụy đến chúng ta!” ngay thời điểm Cung Thượng Li muốn đi, Phương Tư Liên dùng cặp mắt sắc bén nhìn hai người kia, không chịu thả nàng đi.

“Muốn đánh nhau phải không? Ba người hợp lại, cũng không chắc ta sẽ thua. Chẳng qua, tộc quy của Cung thị không cho phép nội đấu, ta không nghĩ lớn như vậy còn bị phạt quỳ ở Từ Đường, ta không cùng các tỷ đánh nhau bởi vì mục tiêu khác nhau, tránh ra !” Cung Thiên Li đem chai thuốc cầm trong tay ném xuống, trên mặt là biểu tình chẳng hề để ý.

“Thiên Li, ý muội là gì?” Khang Vịnh Nhân giận tái mặt hỏi nàng.

“Ý là các tỷ cứ đi bỏ thuốc biểu ca Phương Hiên, ta đây, bỏ thuốc đối với Phương Tiêu của ta, mọi việc không liên quan với nhau không thể làm chung!”

“Phương tiêu? Ai a?” Cung Thiên Uyển không hiểu hỏi muội muội.

Nhìn trên mặt ba người đều lộ ra biểu tình không biết, Cung Thiên Li không khỏi liếc mắt khinh thường nói: “Là hộ vệ bên người biểu ca Phương Hiên, nhi tử của đại thúc Cung Nhạc! Biết các tỷ mỗi lần đều chỉ chú ý tới biểu ca Phương Hiên, nhưng không thể đến mức không coi ai ra gì chứ!”

“Hộ vệ! ? Làm sao có thể xứng với thân phận của chúng ta, Thiên Li, làm sao muội có thể đi làm loại sự tình này? Tỷ tỷ ta tuyệt không đồng ý!” Cung Thiên Uyển sắc mặt đại biến.

“Tỷ không đồng ý là việc của tỷ, ta đã nói rõ ràng, ta đi làm chuyện ‘ không cần thận gấp điều bất trắc’, các tỷ tự suy nghĩ làm cách nào để hưởng chung phú quân tương lai của các tỷ đi, nếu các tỷ dám nói cho tông chủ hoặc cha ta, phá hư chuyện tốt của ta, ta liền nói cho biểu ca Phương Hiên biết các tỷ bỏ thuốc huynh ấy, như vậy ai cũng không được đạt được việc tốt, nhớ kỹ!” Cung Thiên Li nàng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, nói xong, nàng vòng qua Cung Thiên Uyển chuẩn bị rời khỏi nơi này, nhưng lại dừng lại nói

vài câu, “Thiếu đi ta, các tỷ tranh giành biểu ca Phượng Hiên, còn không tốt hơn sao? Hừ! Khi nào xuất phát đừng quên gọi ta!”

Vì thế, Phượng Hiên dưới tình huống không biết gì, kế hoạch dự tính của hắn cứ như vậy tạm thời bị đẩy lùi xuống, ngoài Cung Thiên Li, ba người khác đều trên đường đến Vân Châu Ti Đô không ngừng cân nhắc nên thực hiện kế hoạch cụ thể như thế nào, mà giờ phút này, ở một mái hiên khác nơi Nam Lăng xa xôi kia, một ngòi nổ âm mưu đang chuẩn bị đốt.

Tuy rằng nói việc hôn nhân của Cốc Nhược Vũ lặng lẽ chuẩn bị ở bên trong, nhưng nhà Mai Phương lại ở ngay trong Cốc phủ, sao có thể không phát hiện ra, vì thế, chuyện này được giấu diếm gần một tháng, vào lúc này đã bị Tề Hiểu Nhã với tâm cơ sâu phát hiện.

Gần đây Tề Hiểu Nhã cảm giác không khí trong phủ không đúng, hơn nữa số lần biểu ca Hiên Diệu nàng yêu mến xuất hiện ngày càng nhiều, đương nhiên, có thể được gặp người trong lòng, nàng thật cao hứng, nhưng nếu như người trong lòng kia lại cùng Cốc Nhược Vũ dính với nhau, vậy cũng không phải là chuyện làm cho người ta cao hứng rồi, ngược lại làm cho nàng ta sinh một bụng tức giận. .

Càng giận hơn là, mỗi khi nàng đến gần hai người này một chút, biểu ca Hiên Diệu kia liền dùng lời huynh ấy đang nói lại..., cảm giác, có chuyện gì không muốn cho nàng biết.

Buồn cười! Vì thế, hôm nay vào thời điểm Mai Hiên Diệu cùng Cốc Nhược Vũ đi dạo ở hoa viên, nàng len lén núp ở một bên, muốn nghe xem rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì.

“Nhược Vũ, vừa nghĩ đến chuyện có thể cùng nàng thành thân, ta thật cao hứng vô cùng, hận ngày thành thân không thể đến ngay lập tức. Nàng có biết ta thích nàng bao nhiêu không?” Mai Hiên Diệu thâm tình nhìn Cốc Nhược Vũ, trong ánh mắt lộ rõ ngọn lửa yêu thương.

“Dạ.” Cốc Nhược Vũ ôn nhu cười với hắn, đầu nhỏ hơi cúi nhẹ một chút, có điểm lúng túng nhìn tỷ nữ chung quanh, nghĩ rằng, haiz , cho dù trước kia mình không biết biểu ca Hiên Diệu thích mình bao nhiêu, nhưng bây giờ muốn không biết cũng không có khả năng. Từ sau khi đính hôn, mỗi lần biểu ca Hiên Diệu tới đều bộc lộ tình cảm thâm tình của hắn, làm mình cũng ngượng ngùng. Nhưng, nếu như vậy, cuộc sống tương lai của hai người sau hôn nhân hắn là sẽ tốt đẹp giống như cha mẹ hằng mong muốn! Cốc Nhược Vũ không khỏi chờ đợi, quyết định có quan hệ tốt để báo đáp lại tình ý của biểu ca Hiên Diệu, có thể sớm yêu hắn một chút.

Mai Hiên Diệu ở nơi đó tỏ tình, thì Tề Hiểu Nhã núp một bên con mắt đã cháy lên hai ngọn lửa phẫn nộ, thành thân! ? Làm sao có thể! Đây là chuyện gì? Biểu ca Hiên Diệu là của Tề Hiểu Nhã nàng! Cho dù chết, nàng cũng sẽ không để cho huynh ấy lấy Nhược Vũ ! Nàng tức giận giết đứt có ở một bên, nắm ở trong tay chà đạp, hận ý dày đặc ở trong lòng hô: Cốc, Nhược, Vũ! Ta Tề, Hiểu, Nhã tuyệt, đối, không, cho người tiếp, tục, hạnh, phúc ! Chúng ta cùng chờ xem!

45. Chương 45: Tâm Mang Ý Xấu

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Tề Hiểu Nhã quay về nhà mình, nói cho người Tề gia tin Mai Hiên Diệu đính hôn cùng Cốc Nhược Vũ, hơn nữa sắp tới ngày thành hôn, người Tề gia nghe xong có những phản ứng khác nhau, nhưng có chung một điểm nhau là đều tức giận .

“Chuyện lớn như vậy, di nhỏ sao có thể gạt chúng ta, thật quá đáng!” Tuy nói gia cảnh nghèo nàn, dù sao cũng phải dựa vào nhà di nhỏ, nhưng không hiểu lấy đâu ra sự kiêu ngạo, từ trước đến nay đều kiêu căng, luôn cho rằng tài sản của nhà di nhỏ dĩ nhiên thuộc về bọn họ, Tề Hiểu Dũng bất mãn nói. Việc thành thân của hắn cơ bản đều là do Cốc gia xử lý, sau khi thành thân mua nhà khác, hắn đã chuyển đến bên ngoài

ở, nhưng hôm nay theo lẽ thường hẳn trở về một chuyến, nghe thấy chuyện như vậy làm cho hẳn phần nộ, cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, hoàn toàn cho rằng vợ con Mai Bình là kẻ trộm.

“Vậy Hiếu Hổ làm sao bây giờ? Tiểu muội làm sao có thể đối với tỷ tỷ là ta đây như vậy! Ta muốn đi tìm nó!” Mai phương nói xong liền đứng dậy muốn đi náo loạn.

“Bà ngồi xuống cho tôi! Ngu ngốc hết mức!” Tề Tăng Phú ngăn Mai Phương lại, đôi mắt nhỏ xíu trên khuôn mặt béo tròn của ông nhú lại, trong mắt lóe ra ý đồ bất chính, “Náo loạn cái gì náo loạn! Bà đi tìm Mai Bình nói, thì nàng ta sẽ thay đổi chủ ý sao? Bây giờ chúng ta nên thương lượng xem, làm thế nào mới có thể âm thầm phá hủy hôn sự này, làm cho Nhược Vũ trở thành nương tử của Hiếu hổ.” Kỳ thật, tài sản của Cốc gia sau lưng Cốc Nhược Vũ mới là mục đích thật sự của ông ta, mất đi hôn sự này, đồng nghĩa với việc vô duyên cùng với tài sản của Cốc gia, làm như vậy chẳng phải quá tiện nghi cho bọn người Mai Nhân sao.

“Đúng, phải để bọn họ biết tay!” đứa con thứ ba của Mai Phương – Tề Hiếu An, một bộ dạng oán hận, hẳn từ trước đến nay luôn đề cao bạo lực, đưa ra đối sách noi, “Bất Hiển Diệu kia lại. . . .” Còn chưa nói hết, đã bị Tề Hiếu Nhã một lòng muốn che chở người yêu cắt đứt.

“Không cho phép huynh động đến biểu ca Hiển Diệu! Động đến Nhược vũ thế nào cũng được, chỉ là không thể động đến biểu ca Hiển Diệu!” Tề Hiếu nhã trừng mắt quát ca ca của nàng, sợ nói chậm sẽ làm ảnh hưởng tới Mai Hiển Diệu, “Cha! Không thể làm tổn thương biểu ca Hiển Diệu!” Rống xong anh ruột, nàng ta lại chuyển đến cha của mình, trình trọng tuyên bố yêu cầu của nàng.

“Được, được, ngoan, cha biết con thích Hiển Diệu, đương nhiên sẽ không làm hại đến hẳn, yên tâm đi!” Đối với nữ nhi duy nhất, Tề Tăng Phú vẫn rất sủng ái nàng.

“Vậy phải làm như thế nào? Hiếu Hổ, mày nghĩ sao?” đứa con lớn nhất của Mai Phương – Tề Hiếu Giang hỏi Tề Hiếu Hổ vẫn đang trầm mặc không nói.

Khuôn mặt âm trầm nhẹ ngược lên, hai tròng mắt đầy vẻ ngoan độc, Tề Hiếu Hổ từ trước đến nay vốn không nói nhiều nhưng hôm nay khi nói ra ý tưởng của mình đã làm ọi người ngẩn ra, nhưng không một ai phản đối. Nhất là Tề Tăng Phú, gương mặt mập mạp đầy vẻ đắc ý, cho rằng không hổ là con ông.

Âm mưu được hình thành trong một nhà dưới sự cân nhắc không ngừng, mà Tề Hiếu Hổ chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là hẳn phải, đoạt, được, Cốc Nhược Vũ, không từ thủ đoạn!

Tối hôm đó, trên bàn cơm chiều, giống như bình thường, hai nhà Mai Bình và Mai Phương cùng nhau dùng bữa. Đồ ăn mang lên không bao lâu, khuôn mặt Mai Phương liền tỏ vẻ hoà ái dễ gần mở mồm hỏi Mai Bình về việc hôn nhân của Cốc Nhược Vũ.

Hai vợ chồng Mai Bình mặc dù biết sớm hay muộn sẽ bị nhà Mai Phương phát hiện, nhưng thời điểm sự tình bại lộ, bọn họ vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ, có chút cảm giác có lỗi với Mai Phương cùng Tề Hiếu Hổ

“Chuyện này, Hiếu Hổ, di di cùng dượng không phải cho rằng cháu không tốt, mà là Hiển Diệu cùng Nhược Vũ thích hợp hơn một chút, chuyện này cháu trăm ngàn lần đừng để ý trong lòng nha!” Mai Bình giải thích với Tề Hiếu Hổ, hi vọng trong lòng hẳn sẽ không tồn tại khúc mắc nào.

Tề Hiếu Hổ không nói lời nào, chỉ gật gật đầu, vẻ mặt làm người ta nhìn không ra hẳn đang suy nghĩ điều gì.

“Ai da, chuyện này tất nhiên là do các người quyết định, chọn ai cũng đều là người một nhà của mình cả sao! Chỉ là, tiểu muội, làm sao muội có thể dấu chuyện này không nói cho chúng ta biết chứ? Như thế nào? Sợ người tỷ ta đây tức giận sao? ta nhỏ nhen như vậy sao? Thật là!” Mai phương đầu tiên là cười nói, tiếp theo là hơi ngược đầu lên, ngữ khí chất vấn đối với Mai Bình, lộ ra vẻ bà ta có chút bất mãn.

“Nhị tỷ, không phải ý tứ này, chỉ là chúng ta không biết nên nói chuyện này thế nào, này. . . .” Cốc Lương Thừa vốn thật thà nên cảm giác áy náy ngày càng tăng dần.

“Quên đi! Không có chuyện gì!” Mai Phương bĩu môi, không thoả mái liếc nhìn Cốc Lương Thừa một cái, tiếp theo đưa mắt nhìn sang Cốc Nhược Vũ, lại đổi thành bộ dạng vui vẻ nói, “Ai da, nhìn một cái xem, Nhược Vũ của chúng ta đều đã lớn đến tuổi lập gia đình rồi, thật sự là thật là làm cho người ta cao hứng!”

“Đúng vậy! biểu muội Nhược Vũ đã phải lập gia đình! Thật tốt! Hơn nữa còn là cùng biểu ca Hiển Diệu, nói như vậy, sau khi Nhược Vũ kết hôn, tỷ tỷ như ta đây vẫn còn có thể thường xuyên cùng muội chơi đùa!” Tề Hiểu Nhã ra vẻ chúc phúc, bên ngoài nhìn vào một chút cũng không nhận ra nàng ta rất muốn đem toàn bộ thức ăn trên bàn đổ lên đầu Cốc Nhược Vũ.

Cốc Nhược Vũ không đáp lại, nàng cúi đầu, không dám nhìn mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ rực. Lúc trước nàng lo lắng Mai Bình sẽ nổi giận, hai nhà sẽ ồn ào không thoải mái, nhưng sau bị phát hiện, họ lại không ngừng nói đến chủ đề hôn sự của mình, thật khó nén ngượng ngùng, đành phải giả bộ cái gì cũng không biểu hiện, cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

“Dì nhỏ, nhị ca cháu xế chiều hôm nay có trở về nói chuyện phiếm, khi nói có nhắc đến chuyện huynh đệ tỷ muội chúng cháu vẫn chưa có cơ hội đi đến những Đô thành khác xem. Nhị ca nói qua vài ngày Nhị tẩu cháu muốn đi đến Ti Đô du ngoạn một chuyến, nên thừa cơ hội này, xin tiên bối cho chúng cháu đi cùng, bảo cháu mời cả Nhược Vũ!” Tề Hiểu Nhã quay đầu nhìn về phía Cốc Nhược Vũ bên cạnh, trên mặt tươi cười mà xúi giục nói, “Thế nào, Nhược Vũ, muốn đi không? Trước ngày thành thân, cùng đi chơi, muội không phải vẫn rất muốn đi đến nơi khác nhìn xem sao?”

“Ti Đô là nơi nào?” Cốc Nhược Vũ lập tức ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, tuy nói các mặt hàng thêu thùa của Nam lăng là tuyệt vời nhất, nhưng vẫn muốn xem các phong cách khác nhau của các tác phẩm thêu thùa thuộc các địa phương khác nhau, lần này đến Ti Đô – Vân Châu, nàng muốn sớm nhìn thấy một chút, hơn nữa còn nghe nói phong cảnh Ti đô rất xinh đẹp.

Cốc Nhược Vũ vui vẻ quay qua Mai Bình, bay ra khuôn mặt tươi cười, hưng phấn muốn hỏi Mai Bình mình có thể đi hay không, nhưng thấy sắc mặt mẫu thân không tốt, chợt nhớ tới gần đây mình bị cha mẹ cấm túc, hơn nữa trước khi thành thân phải chuẩn bị nhiều thứ, không khỏi đem câu hỏi ở đầu miệng nuốt vào.

Thu lại vẻ tươi cười, Cốc Nhược Vũ có phần tiếc nuối nhìn Tề Hiểu Nhã, từ chối nói: “Hiểu Nhã tỷ tỷ, ngại quá, muội không đi được, về sau có cơ hội rồi nói sau!” Lời tuy nói như vậy, nhưng tâm tình Cốc Nhược Vũ nháy mắt có chút ỉu xìu, lại có chút ủy khuất. Thật rất muốn đi nha, hơn nữa còn đi cùng nhóm biểu ca biểu tỷ, thật náo nhiệt! Nhưng đều do vị đạo trưởng kia nói không thể uống thuốc tự tử, kết quả câu nói kia làm cha mẹ hiểu rằng là mình sẽ gặp bất hạnh, sẽ chết khi chưa kết hôn, vì thế, để phòng ngừa vạn nhất, trước khi thành thân, trừ việc chờ đợi ở trong, mình như thế nào cũng không được đi!

“A? Vì sao?” Nguyên lai tưởng rằng nàng sẽ đáp ứng, nào biết sẽ bị cự tuyệt, mặt Tề Hiểu Nhã thiếu chút nữa biến sắc, cố gắng lắm mới không tiết lộ cảm xúc chân thực của mình, “Buổi chiều Tam ca đã đến hỏi qua biểu ca Hiển Chương cùng Hiển Diệu, bọn họ đã đáp ứng cùng đi chơi. Cùng đi cả nha, tất cả mọi người đều đi, chỉ có muội không đi, thật không hay!” Rất không hay, nếu nàng ta không đi, kế hoạch của các nàng làm sao có thể thực hiện được?

“Chính là , Nhược Vũ, cháu cùng biểu ca biểu tỷ bọn họ đi chơi đi, cơ hội như thế rất khó có được a!” Mai Bình vội vàng giúp đỡ thuyết phục nàng.

“Nhị tỷ, bọn chúng sắp thành hôn, việc gần đây rất nhiều, công việc bề bộn, chờ sau khi thành thân xong có cơ hội rồi nói sau!” Mai Bình nhớ tới lời Kỳ Toán Tử..., trong lòng thập phần bất an, không dám để nữ nhi trước khi thành thân rời khỏi tầm mắt của mình

“Vậy thì có cái gì bận rộn, chuyện thành thân, những việc cần chuẩn bị đều do trưởng bối chúng ta làm, tiểu bối bọn họ muốn đi chơi, thì cứ đi! Hơn nữa bọn Hiển Diệu cũng cùng đi, vợ chồng son thừa dịp này ra ngoài đi chơi, thật quá tốt!” Việc hôn nhân trước mắt này không thể thành được, Nhược Vũ phải gả cho Hiểu Hồ nhà bà, đó mới thật sự tốt!

“Nhị tỷ, tỷ không biết, trước khi Nhược Vũ thành thân không nên xuất môn!” Tuy rằng Kỳ Toán Tử không phải nói như vậy, nhưng mà theo Mai Bình lý giải chính là như vậy, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, an toàn của nữ nhi vẫn đứng ở vị trí thứ nhất.

“Hả?”

“Bọn muội đã tìm người tính qua cho nó, chuyện này, trước khi thành thân tốt nhất không đi ra ngoài, bằng không sẽ gặp bất trắc!” Cốc Lương Thừa giải thích nói.

“Cái gì? Bởi vì một thầy tướng số ? Ta nói, muội phụ, tiểu muội, các người khi nào thì trở nên mê tín như vậy? Thầy tướng số nói như vậy mà cũng có thể tin sao? Không phải có thầy tướng số nói Hiểu Dững nhà chúng ta sẽ lấy một nữ nhi tiện mạng (người con gái nhà nghèo), nói cái gì cha của nàng là chộc tới một vị quan quyền quý trong triều không nên chộc vào mà bị xử tử chết đi, nàng phải đi làm nô tỳ? Kết quả thì sao? Hiểu Dững nhà chúng ta đã cưới được nữ nhi Tri Phủ! Cho nên mới nói, thầy tướng số chỉ có thể nghe một chút, nhưng không thể tin!”

A! Thầy tướng số nói biểu ca Hiểu Dững như vậy từ khi nào ? Gia đình Nhị biểu tẩu sẽ không vì đắc tội với người nào mà lãnh họa vào thân chứ? Trong lòng Cốc Nhược Vũ có chút kinh ngạc nhìn Mai Phương, mọi người ngồi cùng đều không khỏi nghĩ đến những lời nói kia có khả năng nói đến chuyện trong tương lai.

“Chuyện này” Đột nhiên cảm giác hình như là vậy, mình có chút mê tín quá mức, Mai Bình cảm thấy đuối lý.

Kế tiếp, Mai Phương dùng miệng lưỡi uốn ba tấc ra sức dụ thuyết (dụ dỗ + thuyết phục) vợ chồng Cốc Lương Thừa đồng ý để cho Cốc Nhược Vũ đến Ti Đô chơi, bên cạnh còn có những người khác trong Tề Gia thỉnh thoảng hát đệm, hơn nữa Cốc Nhược Vũ dùng ánh mắt tha thiết chờ đợi, mở to đôi mắt tròn tròn nhìn bọn họ. Lúc này hai vợ chồng không khỏi nghĩ đến có sáu vị biểu ca, ba vị biểu tẩu, một vị biểu tỷ, hơn nữa nô tỳ cùng gia phó nhiều người như vậy đi cùng nhau, nữ nhi chắc sẽ không có gì nguy hiểm, vì thế, rốt cục thời điểm Mai Phương cảm thấy không còn từ nào để dùng nữa, thì gật đầu đáp ứng.

Được cha mẹ đồng ý, Cốc Nhược Vũ nhất thời nhoẻn miệng cười, rất vui vẻ, tâm tình sung sướng chờ mong hành trình đến Ti đô. Bọn người Tề Gia đạt được bước đầu tiên trong kế hoạch cũng cười, chỉ là nụ cười kia đều ẩn chứa dã tâm, nụ cười có chút âm hiểm mà thôi.

Vào thời khắc này, từ Thái đô đi đến Nam Lăng, ba người Phượng hiên đã cách Ti Đô cũng không đến mấy ngày. Dọc theo con đường này, Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch trong lòng luôn nghi vấn, không rõ chủ tử nhà mình đến loại địa phương như Nam Lăng làm cái gì, hai người đã từng nhịn không được chia nhau hỏi Phượng Hiên.

Mà khi tâm phúc hỏi chuyện này, trước khuôn mặt Phượng Hiên nhịn không được có chút hồng lên, có chút không được tự nhiên, không có ý nói cho hai gã tâm phúc biết kỳ thật mình nhìn thấy một nữ nhân trong bức họa, càng nhìn càng thích, mà mình càng xem càng có chút không giống mình bình thường, mặt sẽ nóng lên, tim sẽ nhảy loạn, chuyện này, có vẻ như mình đã đến tuổi thành thân rồi, cho nên muốn đi xem thử có thể tìm tẩu tử trở về uội tử bảo bối hay không

Tuy nhiên, tiểu ác ma luôn luôn vô pháp vô thiên lần này da mặt lại mỏng, chết sống không chịu nói cho hai người kia biết sự thật, mỗi lần nói đều dung hai chữ “Làm việc” cho có lệ, làm cho Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch hai người cảm thấy mắt bọn họ giống như có tật, nếu không làm sao có thể thấy chúa thượng từ trước đến nay đều là mặt không đỏ tim không loạn lại có sắc mặt hơi hơi phiếm hồng chứ?

Cứ như vậy, mùa hè năm nay, phong cảnh tú lệ, Vân Nam Ti Đô náo chứa tất cả các mặt hàng thêu thùa trong thiên hạ. Đi đến Nam lăng, trải qua Ti Đô Phượng Hiên không biết đã có người đang ở nơi đó chờ hần nhiều ngày rồi, mà xuất phát từ Nam lăng, đi đến Ti đô du ngoạn Cốc Nhược Vũ cũng không biết người cùng đồng hành với nàng không hề có ý tốt, dĩ nhiên, chuyện này bất kể người nào mang theo mục đích dự định thực hiện, bọn họ đều không biết đến tột cùng mọi chuyện có thể thành công như họ mong muốn hay không!

Vì thế, Phượng Hiên cùng Cốc Nhược Vũ hai bên lại đồng thời đến Ti đô, một trước một sau đều ở trong khách sạn lớn nhất địa phương, tương đối gần nhau!

46. Chương 46: Gặp Lại Ở Ti Đô

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Khí hậu ở Vân Châu Ti Đô từ trước đến nay đều dễ chịu, cho nên tới gần Ti Đô một chút, ba người Phương hiên liền cảm thấy nơi này không nóng bức giống các địa phương khác, vì thế, Phương Tiêu cùng Phương Dịch người một câu, ta một câu bắt đầu thảo luận vấn đề thời tiết. Đầu óc Phương Hiên lại nghĩ đến chuyện khác, hẳn cảm thấy là lạ ở đâu đó, giống như mình quên mất một việc gì đó.

Khi ba người cưỡi ngựa vừa mới đi qua cửa thành, tiến vào Ti Đô thì Phương Hiên rốt cục nghĩ đến hẳn đã quên chuyện gì. A! Quên hỏi tên họ của thủ phủ gia (thủ phủ gia: gia đình giàu có) là gì rồi! Cũng không hỏi tên của người con gái kia! Thật đúng là. . . . ! Phương Hiên âm thầm oán mình làm việc không chu toàn, hẳn kéo dây cương lại, làm cho ngựa dừng lại, nhảy xuống ngựa, đứng ở nơi đó bất động, cây quạt trong tay mở ra rồi lại hợp lại, cân nhắc việc mình đi Nam lăng, gặp cô gái kia thì nên dùng tên gì cho thỏa đáng. Nghĩ tới nghĩ lui, thỉnh thoảng có khi bước tới bước. Tứ trưởng lão nói các phương diện khác của nàng đều tốt, nhưng trên thực tế như thế nào, mình cũng không biết, rõ ràng nên để cho Tiêu hoặc là Dịch đi trước giúp mình thám thính rõ ràng, sau đó tự mình tính bước tiếp theo là được rồi. May mắn nhà nàng là thủ phủ Nam lăng, cho dù không biết tên, cũng có thể hỏi thăm được..

Trong lòng quyết định xong, Phương Hiên liền xoay người nhìn về hai người ở phía sau cũng đã xuống ngựa chờ đợi động tác kế tiếp của hẳn, hẳn nhìn Phương Tiêu, lại nhìn sang Phương Dịch, cuối cùng quyết định để cho hai người cùng đi, vừa vặn bản thân có thể một mình tiêu dao tự tại một lát. Hẳn phân phó hai người đi đến Nam Lăng thăm hỏi sự tình ở thủ phủ Nam Lăng, rồi quay về Ti đô bẩm báo mình.

Hai người không biết rõ nguyên nhân vì sao nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh. Đến buổi chiều, bởi vì thời giờ còn sớm, hai người đặt ra địa điểm hẹn gặp mặt với Phương Hiên, sau đó dừng ở Ti Đô một lúc rồi mới đến Nam Lăng, thực hiện nhiệm vụ kia, cũng chính vì nhiệm vụ kia mà đi lôi tám đời tổ tông của một số thủ phủ gia ra hỏi thăm.

Hai người vừa rời đi, Phương Hiên dắt ngựa của mình, thong dong đi đến khách sạn lớn nhất Ti Đô —— khách sạn Tứ Quý.

Ngựa được dắt đi, đặt phòng, tiểu nhị đang muốn dẫn Phương Hiên đến phòng của hẳn thì Phương Hiên chạm mặt với một nữ tử, thấy nàng kia như nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên ngừng lại, xoay người kinh ngạc kêu lên: “biểu ca Phương Hiên!”

Nghe thấy có người gọi mình, Phương Hiên quay đầu lại nhìn, mới phát hiện là biểu muội Cung Thiên Li của nàng, chỉ thấy nàng vẻ mặt ngoài ý muốn đang nhìn mình, hỏi: “biểu ca Phương Hiên, làm sao huynh lại ở chỗ này?”

“Ta tới đây làm chút chuyện, nhưng muội tại sao lại ở chỗ này?” Vừa thấy là người Cung gia, Phương Hiên xoay người trả lời, nụ cười trên mặt có vẻ chân thành.

“Muội cùng tỷ của mình, còn có biểu tỷ Tư Liên, biểu tỷ Vĩnh Nhân tới nơi này học một chút các phương pháp thuê thửa khác, nâng cao tay nghề thuê thửa của muội. A! Tỷ, biểu tỷ! Các người nhìn xem ta gặp ai?” Cung Thiên Li vẫy tay phía sau Phương Hiên.

Phương Hiên theo động tác của Cung Thiên Li quay đầu nhìn về phía sau, phát hiện ba vị biểu muội khác cũng ở nơi đây, liền thân thiết đi về phía các nàng chào hỏi.

Chỉ thấy ba nữ vẻ mặt như vui mừng vì cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên ngoài ý muốn, Phương Hiên không hề biết rằng khi hẳn đặt chân đến Ti Đô thì bốn người bọn họ đã được cơ sở ngầm của Cung gia báo tin. Sở dĩ để cho Cung Thiên Li là người xuất hiện đầu tiên, là vì nàng đối với Phương Hiên một chút chột dạ cũng không có, dù sao hẳn cũng không phải là mục tiêu của nàng!

“Không cần gọi biểu ca Phương Hiên, đều đã nói qua bao nhiêu lần rồi, kêu biểu ca là tốt rồi.” Phương Hiên cười dùng cây quạt xoa xoa đầu Thiên Li

Cung Thiên Li le lưỡi cười cười, không ngừng mà hướng phía sau Phương Hiên nhìn, lại không nhìn thấy Phương Tiêu mà nàng muốn gặp, thật sự nhịn không nổi nữa liền hỏi: “Biểu ca, làm sao lại có một mình huynh, không mang thị vệ theo sao?” Rõ ràng nhận được tin tức nói Phương Tiêu đã ở đây a!

“Ta vừa kêu bọn họ ra ra khỏi Ti Đô làm chút chuyện, mấy ngày nữa mới trở về.”

Ra, ra khỏi Ti Đô! Cung Thiên Li sắc mặt đại biến, mục tiêu của nàng không thấy, làm thế nào để tạo ra “sai lầm ngoài ý muốn” đây!

“Làm sao vậy? Có phải rất thất vọng khi không thấy Phượng Tiêu ở đây hay không, không nên xúi bậy thị vệ của ta nha!” Phượng Hiên buồn cười nhìn nàng, không biết biểu muội nay vì sao lần nào cũng thích đem Phượng Tiêu ra chơi đùa, may mà mình đã phái Phượng Tiêu đi rồi, giúp hần thoát một kiếp nạn, haizzz, mình thật sự là một chủ tử tốt a!

“Không, không phải!” Cung Thiên Li tâm tình đột nhiên biến hóa, nào dám nói ra nguyên nhân thực sự, chỉ có thể thừa nhận không may, cũng không còn tâm tình trợ giúp các tỷ muội khác khiến các nàng ấy có thể đạt được mục đích.

“Biểu ca, huynh ở phòng nào, không bằng chúng ta ở cùng nhau đi, chúng ta đã bao cả Hạ Vũ viện này, phòng trống còn rất nhiều.” Cung Thiên Uyển ôn nhu đưa ra lời mời.

Tiểu nhị bên cạnh vừa nghe, sắc mặt nhất thời suy sụp, như vậy chẳng phải là mất một khoản tiền? Phượng Hiên thoáng nhìn qua sắc mặt hần rồi lắc đầu cười nói: “Không cần, ta sẽ ở tại Thu Diệp viện, không cần thay đổi, các muội có việc cứ đi trước, đến buổi tối, biểu ca ta mời các muội ăn cơm.” Nói xong, cây quạt trong tay của hần chỉ chỉ từ lâu ở đối diện khách sạn Tứ Quý. Khách sạn cùng từ lâu này đều cùng một chủ mở, vì muốn tạo cảm giác tốt nhất cho khách nhân, nên đem hai nơi ăn và ở tách riêng ra.

“Vây chút nữa chúng ta gặp lại sau!” Khang Vĩnh Nhân lễ phép khẽ gật đầu một cái với Phượng Hiên, bốn người tạm thời cáo biệt với Phượng Hiên.

Ngay sau đó, tiểu nhị trong lòng mừng thầm vì tránh mất một khoản dẫn Phượng Hiên đi đến Thu Diệp Viện. Ở phía sau, khách sạn Tứ Quý lại nghênh đón một vụ làm ăn lớn, ngoài khách sạn có mấy chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại, đoàn người Cốc Nhược Vũ cũng đã đến.

“Cẩn thận một chút, tiểu thư!” Nha hoàn Phú Mỹ bên người Cốc Nhược Vũ cẩn thận giúp đỡ Cốc Nhược Vũ xuống xe ngựa, thân là nữ quản gia (lớn hơn nha hoàn) vốn đã được Cốc Nhược Vũ cho nghỉ ngơi từ vài ngày trước, nhưng vì phải xuất phát đến Ti Đô nên quay trở lại Cốc gia.

“Tiểu Mỹ, không cần đỡ ta, giúp ta đem hai nhóc kia xuống là được rồi.” Cốc Nhược Vũ cười ngọt ngào, bởi vì sợ hai sủng vật kia thích lang thang lại lạc đường, nên lần du ngoạn này Cốc Nhược Vũ đem chúng nhốt vào trong lồng sắt.

Nhắc đến chuyện này, Tề Hiểu Nhã đi phía sau âm thầm liếc mắt khinh thường, cực kỳ chán ghét hai sủng vật kia của Cốc Nhược Vũ, thầm nghĩ: cũng chỉ là một con mèo ngu ngốc cụt chân, cùng một con chó bị mù một mắt cũng có thể làm cho nàng ta thích như vậy, thật là, đi chơi mà lại mang theo cái thứ vừa thối vừa bẩn đấy! A ——! Mình rất cuộc còn phải chịu đựng nàng ta tới khi nào, nếu không phải vì muốn đoạt được biểu ca Hiểu Diệu, nàng sẽ không cho phép Nhược Vũ làm chị dâu của mình đâu! Thật buồn cười!

Tuy nói đoàn người này bao một cái viện khác của khách sạn Tứ Quý – Đông Tuyết viện, nhưng hai người Mai Hiểu Diệu cùng Cốc Nhược Vũ đều không phát hiện Tề Hiểu Dũng lại vụng trộm chạy đến chỗ chường quầy đặt trước một phòng trong Thu Diệp – nơi gần với Đông Tuyết viện nhất, để tiện ột sự kiện nào đó.

Sửa sang lại hành lý một chút, nghỉ ngơi một lát, lại đi ra ngoài đi dạo trong một chốc, chẳng mấy chốc trời đã sập tối, đến thời điểm dùng bữa. Cốc Nhược Vũ theo biểu ca biểu tỷ đi vào từ lâu của Tứ Quý, ngồi trên lầu hai

Tâm tình của nàng rất tốt nên muốn Phú Mỹ đem hai sủng vật nhỏ thả ra, để chúng nó được ăn một chút, nhưng lại bị vẻ mặt ghét bỏ của Tề Hiểu Nhã cản trở

“Ta nói này muội, sao lại có thể đem thú vật thả ở nơi này? Muội nhìn vẻ mặt không nguyện ý của Tiểu nhị thử xem! Thật ảnh hưởng tới khẩu vị của người khác!” Nếu là hai con vật xinh đẹp một chút còn có thể, đằng này lại là hai con vật xấu đến như vậy!

Cốc Nhược Vũ nhìn tiểu nhị ở một bên đang chờ gọi món ăn, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt khó xử của hần, cảm thấy ngượng ngùng nói xin lỗi: “Thực xin lỗi a, ta không nghĩ đến.”

Còn chưa nói hết, Tề Hiểu Nhã liền thúc nàng một cái, mắt húng chỉ trích nói: “Nói xin lỗi cái gì ! Chỉ hạ thấp thân phận của chúng ta!”

“Chuyện này. . . .” Làm sai thì nói xin lỗi là chuyện đương nhiên, Cốc Nhược Vũ thấy biểu tỳ đang trừng mắt nhìn mình, nghĩ nàng lớn tuổi hơn mình, nên không cãi lại, đành phải nhịn xuống lời chưa nói, chỉ có thể quay đầu cười xin lỗi với tiểu nhị, sai người đem hai sủng vật nhỏ trở về khách sạn Tứ Quý, đợi nàng ăn xong lại cho chúng nó ăn.

Gọi xong đồ ăn, các huynh đệ tỳ muội bắt đầu nói chuyện phiếm, không bao lâu, đồ ăn dần dần mang lên, mọi người bắt đầu động đũa. Mà dưới lầu, một nhóm khách nhân khác đi vào, tiểu nhị gật đầu tiếp đón đám người Phụng Hiên, dẫn bọn họ cũng lên lầu hai.

Dáng người cao to, quần áo được may từ vật liệu thượng đẳng, mặt như quan ngọc, ánh mắt hút hồn người, khóe miệng câu lên một nụ cười mê người, Phụng Hiên sau khi lên lầu hai, trùng hợp đi ngang qua Cốc Nhược Vũ đang cúi đầu ăn, không để ý đến đám người ngồi nghiêm chỉnh ở bàn bên đó, đi theo phía sau tiểu nhị ngồi vào bàn bên cạnh, dựa lưng về phía vị trí ngồi của Cốc Nhược Vũ

Một bàn người bên này vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, chỉ có Tề Hiểu Nhã lơ đãng nhìn thấy Phụng Hiên đi lên lầu, nhất thời, ngây người, đầu chỉ có thể nhìn theo từng hành động của Phụng Hiên, đẹp, người này thật xinh đẹp!

Bộ dạng này của nàng làm cho bốn nữ nhân đi theo phía sau Phụng Hiên vừa vặn nhìn thấy, Cung Thiên Li trong lòng khinh thường nói: lại có người say mê biểu ca Phụng Hiên. Mà ba nữ nhân còn lại thì giống như là vật sở hữu của mình bị người khác dòm ngó, khí thế bức người liếc xéo Tề Hiểu Nhã, nhắc nhở nàng ta tự giác một chút.

Cảm thấy có ánh mắt nhìn mình chằm chằm, Tề Hiểu Nhã dời tầm mắt, vừa vặn phát hiện bốn nữ tử có dung mạo cùng tư chất cao ngạo, tản ra hơi thở cao quý, bất mãn nhìn mình, hơn nữa phía sau của các nàng có hơn mười thị vệ mặc trang phục áo xanh bảo vệ, vừa thấy liền biết xuất thân từ thế gia vọng tộc, không khỏi cảm thấy bị hạ xuống một bậc.

Thấy biểu tỳ bên cạnh bất động nửa ngày, không gấp thức ăn, Cốc Nhược Vũ nhìn về phía Tề Hiểu Nhã, nhắc nàng ăn cơm, lại phát hiện vẻ mặt nàng không đúng đang ngẩng đầu nhìn về phía bên cạnh mình. Cốc Nhược Vũ khó hiểu nhìn theo tầm mắt của Tề Hiểu Nhã, nhìn thấy bốn nữ tử, nàng nhất thời ở trong lòng cảm thán nói: các nàng ấy thật xinh đẹp a!

Vì thế, không có địch ý cùng tâm cơ nào Cốc Nhược Vũ hướng về bốn người cười thiện ý.

Bốn nàng đồng thời ngẩn ra, nhìn vào cặp mắt trong suốt sáng ngời của Cốc Thừa Vũ, có loại cảm giác không được tự nhiên, thêm vào đó Phụng Hiên thấy các nàng chưa chịu qua đây, nên lên tiếng gọi bọn họ đi qua, bốn nàng không dừng lại, ngồi xuống bàn kề cận.

Chẳng qua là, có lẽ nữ nhân bẩm sinh có giác quan thứ sáu, ngoài Cung Thiên Li không có ý định gì đối với Phụng Hiên, ba nữ còn lại vừa nhìn thấy bộ dạng ngọt ngào thanh tú của Cốc Nhược Vũ, không biết vì sao loại cảm giác không tốt giống như bị uy hiếp, cảm thấy chán ghét nàng.

Thấy các nàng đi rồi Cốc Nhược Vũ liền cảm thấy có người kéo cánh tay nàng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tề Hiểu Nhã có chuyện nói với nàng.

“Người kia thật khá!” Thật sự là chưa thấy qua nam tử nào xinh đẹp làm cho người ta choáng váng như vậy, thật muốn nhào tới, Tề Hiểu Nhã nhịn không được nhỏ giọng phát biểu ý kiến với Cốc Nhược Vũ, sau đó còn đưa tay chỉ chỉ về phía Phụng Hiên.

“A?” Cốc Nhược Vũ theo hướng biểu tỳ chỉ, nhìn về phía sau, lại chỉ thấy bóng lưng một gã nam tử, tóc đen soã trên vai cùng với cách ăn mặc làm cho người ta có một loại cảm giác tiêu sái ngạo mạn, nhưng không thể thấy diện mạo của hắn, lại bị ba nữ tử ngồi ở đối diện hắn không hiểu sao cứ liên tục trừng mắt nhìn, Cốc Nhược Vũ có chút ngượng ngùng, chỉ có thể đối với biểu tỳ cảm thán một tiếng “Nha”.

“Nhược Vũ, mau ăn, đồ ăn sắp bị gấp hết rồi!” Mai Hiên Diệu thấy hai người không biết nói cái gì, sợ biểu muội thân yêu chưa ăn no, vừa gấp chút đồ ăn vào trong bát của Cốc Nhược Vũ, vừa gọi nàng, thoáng chốc đem lực chú ý của Tề Hiểu Nhã quay trở về, dầm chua bốc lên điên cuồng.

Nhược Ngũ(*)? Tên nghe quen quen, Phượng Hiền phản xạ có điều kiện quay đầu lại nhìn, đúng lúc Cốc Nhược Vũ vừa mới ngồi thẳng nhìn về phía Mai Hiền Diệu, nghe lời của hắn tiếp tục ăn cơm. Kết quả, Phượng Hiền cũng chỉ thấy được bóng lưng của nàng.

(*): Nhược Vũ - , phiên âm tiếng hán là /ruo yu/. Nhược Ngũ - , phiên âm là /ruo yu/, cách đọc của 2 từ này giống nhau nên Phượng Hiền hiểu lầm.

“Biểu ca, có món gì ngon?” Phượng Tư Liên cảm thấy sắc mặt của Phượng Hiền có chút kỳ quái.

“Ta đã gọi vài món, còn lại các muội cứ gọi thứ mình thích a!” Phượng Hiền lại quay đầu trở về, ngồi thẳng, cười trả lời. Cảm giác mình suy nghĩ quá nhiều, Nhưng, tiểu oa nhi trông trí nhớ vốn đã phủ đầy bụi từ lâu nay lại hiện lên trong lòng, không khỏi nghĩ đến tuổi của tiểu oa nhi năm đó, năm nay bé con hắn đã trở thành một thiếu nữ mười bảy tuổi duyên dáng yêu kiều!

47. Chương 47

Trong lúc dùng bữa, Tề Hiểu Nhã tuy rằng bị hành động gấp rau cho Cốc Nhược Vũ của Mai Hiền Diệu làm nổi lên lòng ghen tỵ, nhưng mỗi khi thanh âm nói chuyện của nam tử phía sau truyền đến tai, cảm thấy âm thanh của hắn thật dễ nghe, nhìn không được liên rời đi lực chú ý

Cốc Nhược Vũ ở bên cạnh phát hiện biểu tỹ luôn nghiêng tai, nghiêng người lui về phía sau, nàng tò mò nhìn Phượng Hiền ở phía sau một chút, nhưng không nhìn thấy mặt, không thể chứng minh hắn đẹp như thế nào, Cốc Nhược Vũ nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Tề Hiểu Nhã: “Hiểu Nhã tỹ tỹ, thực sự xinh đẹp đến như vậy sao?” Có thể làm cho tỹ trở nên như vậy!

“Muội không tin lời của ta à! Ta nói đẹp chính là đẹp, hơn nữa không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp đó! Ta thấy gia thế của hắn chắc chắn cũng rất tốt, ôi chao, nếu có thể gả cho người như thế, ta chết mà không uổng!” Biểu ca Hiền Diệu cũng có thể miễn cưỡng tặng cho kẻ ngu ngốc như người! Tề Hiểu Nhã hạ giọng bất mãn nói.

Gả cho? Cốc Nhược Vũ lo lắng Tề Hiểu Nhã có thể thật sự nghĩ muốn gả ột tên nam nhân chỉ mới gặp một lần trên đường đi hay không, vội vàng khuyên bảo: “Hiểu Nhã tỹ tỹ, mẹ muội nói nam nhân không nên có bộ dáng xinh đẹp, sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, hơn nữa nếu gia thế không tồi, vậy càng không thể một vợ, nhất định là sẽ có thêm thiếp, lưu luyến nơi thanh lâu, người như thế không nên gả! Tỹ xem bên cạnh hắn đi theo bốn nữ tử, tuy rằng dựa vào ăn mặc có thể nhận ra họ chưa lập gia đình, nhưng trong nhà hắn khẳng định đã có không biết bao nhiêu vị phu nhân. Người từng có nhiều nữ nhân như vậy chỉ có thể là đồ háo sắc, phải càng tránh xa mới đúng!” tuy rằng vẫn luôn dạy dỗ nữ nhi của mình rất tốt, nhưng Mai Bình bởi vì sợ Cốc Nhược Vũ quá mức thiện lương, tương lai sẽ chủ động giúp đỡ con rể đem thiếp ghênh vào cửa, ủy khuất chính mình, vì thế, từ nhỏ đã dạy nàng rất nhiều thứ tương tự như nam nhân lấy thiếp chẳng khác nào đồ háo sắc, nam nhân xinh đẹp cũng tương đương đồ háo sắc, tuyệt đối không thể tìm loại đồ háo sắc này.

Từ trước đến nay đem lời nói của mẫu thân là tôn chỉ, Cốc Nhược Vũ đương nhiên nhớ rất kỹ, sợ biểu tỹ đi lầm đường, nàng trừ bỏ tiếng kêu “Hiểu Nhã tỹ tỹ” nhỏ kia, thì các thứ khác không cần thận càng nói càng lớn tiếng, chắc hẳn Phượng Hiền phía sau đã nghe được rõ ràng!

“Hơn nữa, diện mạo một đại nam nhân lại có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, vậy khẳng định bộ dạng rất giống nữ nhân, chỉ cần tiếp xúc với hắn sẽ nghĩ đến ngay hắn là một tên ảo lả!” Vì muốn đưa biểu tỹ quay về chính đạo, Cốc Nhược Vũ vắt hết óc miêu tả những thiếu sót đằng sau dung mạo của nam tử kia.

“Loại này vừa không đứng đắn vừa không có khí khái nam tử, không chừng còn bị bệnh hoa liễu” Bỗng nhiên nhìn biểu tình của Tề Hiểu Nhã mở to hai mắt mới hậu tri hậu giác phát hiện thanh âm mình nói chuyện quá lớn, Cốc Nhược Vũ ngừng nói, vẻ mặt xấu hổ, trong lòng hối hận không thôi, người nọ ở phía sau khẳng định nghe thấy được, trời ạ, nương đã nói qua đi ra ngoài chơi chỗ xen vào chuyện khác, ô, nàng làm sai rồi! Nàng thế nhưng lại nói lung tung, tùy tiện bình luận người khác!

Từ trước đến nay Phương Hiên vốn ghét bị người khác đem dung mạo của mình làm đề tài bình luận nên sau khi nghe Cốc Nhược Vũ nói, tâm tình liền trở nên tồi tệ, tay gấp thức ăn khựng lại, nhưng bởi vì đối phương là nữ nhân, hấn cố gắng trấn an không cho tiểu ác ma trong lòng chạy loạn.

Nhưng, khi hấn từ trong miệng Cốc Nhược Vũ từ nhiều thiếp, háo sắc đến biến thành ẻo lả, rồi cuối cùng dứt khoát cho hấn bị bệnh hoa liễu, gân xanh của tiểu ác ma kia đã gần như nổ tung tóe.

Phát điên.

Không cần biết đó là nữ nhân hay là nam nhân, hấn cũng muốn nhìn xem là tên oát con nào có đủ can đảm nói Phương Hiên hấn như vậy, vẻ mặt tươi cười có phần khùng bố, ánh mắt có chút sắc bén, Phương Hiên từ trước đến nay vốn có cừu tất báo, quay về phía Cốc Nhược Vũ, muốn phản kích, đúng lúc Cốc Nhược Vũ ngừng nói vì cảm giác mình nói quá lớn.

Vì thế, Phương Hiên nhìn thấy sườn mặt của Cốc Nhược Vũ, cái sống mũi nhỏ rất khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên chính là tên đầu sỏ đã lải nhải phỉ báng bảy tội của mình, hai má trắng nõn bởi vì xấu hổ mà đỏ rục.

Thanh tú! Hai chữ này trong nháy mắt hiện lên trong đầu của Phương Hiên, nhưng bởi vì bức họa cùng người thật có khác nhau, nên mới nhìn sườn mặt Phương Hiên tất nhiên không có nhận ra nàng là nguyên nhân lần này hấn đến Nam lăng, càng không nhận ra nàng là tiểu oa nhi ba tuổi năm đó.

Thoạt nhìn chỉ là tiểu cô nương mới mười mấy tuổi, quên đi, hấn không chấp nhận với nàng, lửa giận của Phương Hiên hơi tắt, quay người lại tiếp tục ăn.

Cảm thấy có người ở nhìn mình Cốc Nhược Vũ vội vàng ngồi thẳng, chột dạ đợi trong chốc lát, phát hiện đối phương không có truy cứu, trái tim lúc này mới yên lòng hạ xuống, nàng lè lưỡi.

Bị nàng dẫn dắt như vậy, Phương Hiên bỗng nhiên mất khẩu vị, không có tâm tình gì ăn cơm, cho nên chưa ăn được vài miếng, hấn liền đặt chiếc đĩa xuống, từ đầu tới đuôi mọi chuyện đều lọt vào tầm mắt của các nàng, thấy như vậy họ cũng đều nói mình ăn no, cứ như vậy, tuy nói là đoàn người Cốc Nhược Vũ tới trước, nhưng bọn người Phương Hiên lại chuẩn bị rời đi trước.

Năm người đứng dậy, hộ vệ cũng theo hầu hạ bên cạnh, thời điểm Phương Hiên đi qua Cốc Nhược Vũ, thấy nàng có thể vì nhận ra người đứng phía sau đứng dậy mà chột dạ co đầu nhỏ lại.

Phương Hiên dừng bước chân lại, nhìn chằm chằm vào đầu nhỏ này, tâm ngứa khó chịu, vô ý thức chìa tay ra, lòng bàn tay hướng đến cái ót của Cốc Nhược Vũ ấn một cái, dùng sức đè nó xuống, thành công đem mắt Cốc Nhược Vũ ụp vào món món Tạc Tương Diện*. Phương Hiên thực hiện động tác một mạch lưu loát. Mà bất kể bốn nữ nhân cùng bọn thị vệ phía sau hấn, hay là đám người đang ngồi cùng bàn với Cốc Nhược Vũ, toàn bộ đều vì động tác của hấn mà giật mình, lặng ngắt như tờ

(Bột: Đây là món Tạc Tương Diện -)

Mọi người ngây ngốc nhìn Phương Hiên trẻ con vỗ đầu Cốc Nhược Vũ hai cái, sau khi hoàn toàn khiến nàng cùng mặt bàn kia tiếp xúc thân mật, mới buông tay ra, thanh thoi mở cây quạt, quạt hai cái, ừm, tâm tình của hấn bỗng nhiên đặc biệt vui vẻ, vẻ buồn bực vừa rồi không cánh mà bay, tốt! Thật tốt quá!

Đột nhiên bị người làm như vậy, cho dù tính tình của Cốc Nhược Vũ không bướng bỉnh, cũng rất khó có thể không giận ngút trời, nàng ngẩn đầu, hai tròng mắt bốc hỏa nhìn Phương Hiên.

Vì thế, mười bốn năm sau, một đôi mắt to thâm thúy tiếp tục trừng một đôi mắt tròn trắng đen rõ ràng

Trong mắt Phương Hiên có chút khiêu khích, nhìn khuôn mặt dính đầy tương của Cốc Nhược Vũ giống như khuôn mặt nhỏ bé của mèo tam thể, càng nhìn không được cười to lên tiếng.

Phát hiện dung mạo của nam tử trước mắt không thể chỉ dùng xinh đẹp để hình dung, đó là một loại tuấn dật lộ ra tiêu sái, trưởng thành mà liêu lĩnh, không một chút ẻo lả như nàng nói, tiếng cười của hấn vang dội mạnh mẽ, dáng người cao thẳng, khí chất cao quý, nếu hấn mà không có khí phách nam tử, thì tất cả mọi nam tử trên đời e rằng đều là ẻo lả.

Phương Hiên thấy Cốc Nhược Vũ bởi vì dung mạo của mình mà ngẩn người, liền khom người xuống.

Đem khuôn mặt sát ngay trước mặt của Cốc Nhược Vũ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, không nghĩ ngợi duỗi tay ra đem ngón tay trở phếch một chút nước tương trên chóp mũi của nàng, lại bỏ vào miệng của mình, sau khi nhắm nháp một chút, bầy vẻ mặt của tay ăn chơi nói: “Uh, ăn ngon thật!”

“Người. . . . Người người này làm sao có thể như vậy!” Khuôn mặt quá mức tuấn mỹ kia đột nhiên phóng đại trước mặt, dọa Cốc Nhược Vũ nhảy dựng, còn chưa kịp phản ứng, cái mũi đã bị hắt sờ một cái, càng quá đáng hơn chính là hắt lại còn thử ném nước tương dính trên chóp mũi của nàng, Cốc Nhược Vũ từ trước đến nay vốn không mắng người rồi cục cũng bắt mẫn lên tiếng!

48. Chương 48

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Giống như bị ma xúi, Phượng Hiên khó có thể chống lại ý muốn trêu chọc chủ nhân của đôi mắt to tròn này, vì thế, dùng thái độ không nghiêm túc nói ra những lời hồ biên loạn não(*): “Thế nào, có vừa lòng với diện mạo của ta không? ừm, nhìn bộ dạng ngây ngô của ngươi, hẳn là rất thích mới đúng, tuy nói trong nhà của ta đã có một vị chính thất, tám vị tiểu thiếp, ngoài ra còn có năm vị hôn thê, bảy vị hồng nhan tri kỷ, nhưng bằng gia thế không ai bì nổi của nhà ta, tuyệt đối vẫn có thể đủ để nuôi thêm người, nếu như ngươi nguyện ý, nói cho ta biết nhà ngươi ở nơi nào, ta lập tức phái người đưa sính lễ tới! Cao hứng chứ, hử?” Phượng Hiên đứng thẳng người nhìn xuống Cốc Nhược Vũ, biết rõ mị lực của mình nhưng hẳn vẫn muốn xem thử nàng sẽ nổi giận không kìm nén được hay sẽ bối vì được gả cho người có dung mạo như hắn mà mừng rỡ như điên.

(*) hồ biên loạn não: chỉ cách nói chuyện vô căn cứ, không hợp tình hợp lý, chỉ là thuận miệng nói ra (nguồn: baike.baidu)

Tức, tức chết nàng, quả nhiên là cái tên chơi bời trăng hoa! Cốc Nhược Vũ còn chưa kịp đáp lời, Mai Hiển Diệu bên cạnh nàng rốt cục kịp phản ứng, cả giận nói: “Ngươi ít đùa giỡn vị hôn thê của người khác đi!” Nói xong, liền vươn nắm tay muốn đánh nhau với Phượng Hiên, chẳng qua không biết rõ võ công của Phượng Hiên nên đối với Phượng Hiên quả đấm này chỉ như tú hoa chấm đầu (**), không có sức lực. Phượng Hiên tránh sang một bên, duỗi tay ra, hoá giải khí lực của Mai Hiển Diệu, một tay bắt lấy hai tay của hắn, một tay bắt lấy cổ áo của hắn, làm cho hắn không thể động đậy.

(**) Tú hoa chấm đầu: ý chỉ những thứ chỉ có bề ngoài nhưng không có chất lượng, ở đây ý nói nắm đấm này nhìn cách ra chiêu thì tốt nhưng thực chất không có tác dụng gì với Phượng Hiên

Thấy biểu ca bị người khác bắt lấy, Cốc Nhược Vũ sợ hãi vì mình mà bị thương nên lo lắng la lên: “Buông biểu ca ra!” Nàng đứng lên, bắt lấy cánh tay Phượng Hiên muốn cho hắn buông ra, đám người Tề Hiểu Dũng ở bên cạnh vốn định hỗ trợ, nhưng thấy Phượng Hiên lại lịch không đơn giản, mà thị vệ phía sau hắn lại rút kiếm ra, nên đành làm rùa đen rút đầu, không dám cử động nữa, chỉ còn Tề Hiểu Nhã lo lắng cho biểu ca Hiển Diệu của nàng, nhưng lại mong mỗi đối phương tốt nhất nên giết chết Cốc Nhược Vũ.

Chống lại ánh mắt sợ hãi lo lắng của Cốc Nhược Vũ, Phượng Hiên lúc này mới cảm giác được bản thân không bình tĩnh như bình thường, giống như một tên ăn chơi trác táng vì người khác nói mấy câu mà giả bộ bá đạo, đang muốn buông tay ra, tha cho Mai Hiển Diệu, nào biết Cốc Nhược Vũ lại hô một câu muốn hắn buông biểu ca nàng ra, không kéo được cánh tay của hắn nên nàng quýnh lên dứt khoát há miệng cắn vào cổ tay của hắn.

Đau! Tiểu ác ma ở trong lòng nhú mào dậm chân la to, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn là tươi cười nhưng khuôn mặt cười của Phượng Hiên có chút cứng ngắt, rất muốn ném Cốc Nhược Vũ tránh xa người hắn, cũng rất kỳ quái làm thế nào cũng không hạ thủ được.

Ngoan cố dùng hết sức lực cắn, vẫn chưa thấy đối phương buông tay ra, Cốc Nhược Vũ ngẩng đầu lên, giương đôi mắt đầy lệ trừng Phượng Hiên, Phượng Hiên phát hiện trong mắt nàng có nước, trong lòng liền nhùng nhả, tay cũng lỏng dần rồi buông ra.

Thấy Mai Hiến Diệu rất cục được buông ra, lập tức rút lui vài bước, vẻ mặt sợ hãi, Phượng Hiên thoáng thấy động tác đó, tâm liền thay đổi, cây quạt trong tay vung lên, một thị vệ của Cung gia hiểu ý hẩn, tiến lên đưa kiếm qua, gác ở trên cổ Cốc Nhược Vũ .

Quét một vòng người đồng hành với Cốc Nhược Vũ , thấy vẻ mặt của toàn bộ bọn họ đều hiện lên vẻ yếu đuối sợ hãi, ngay cả vị hôn phu vừa rồi lao vào đều giống như vậy mà kinh hoàng đứng ở nơi đó không dám tiến lên, thậm chí từ trên mặt của bọn họ đều không nhìn thấy vẻ mặt giận mà không dám nói, khoe miệng Phượng Hiên giương lên nụ cười chế nhạo, quả nhiên không ngoài sở liệu của mình, không có người lao tới, đều là đám nhát gan bảo vệ thì làm sao bảo vệ được người khác! Không khỏi có chút đồng tình nhìn Cốc Nhược Vũ hiện không có người tương trợ. Phượng Hiên thay đổi tầm mắt, lại nhìn nàng đang bị kiếm dọa, không dám động, nhưng vẫn phần nộ trừng mắt nhìn mình, không có ý định thương tổn nàng, chẳng qua chỉ muốn chứng minh ý nghĩ của mình một chút, hẩn vốn định sai hộ vệ thu hồi kiếm, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt mèo tam thể bé nhỏ kia của nàng, khiến hẩn không nịn được nở nụ cười, hẩn tiến lên từng bước, lần thứ hai đem khuôn mặt tuần tú của mình để sát vào mặt của nàng, sau khi chăm chú nhìn trong chốc lát, cảm thấy cặp mắt to tròn kia có điểm quen thuộc, ngay sau đó, hẩn đem cây quạt đang cầm trong tay thu hồi vào tay áo, lại từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn, một tay hơi hơi giữ cầm của nàng, một tay cầm khăn lau nhẹ trên mặt nàng.

Cốc Nhược Vũ tuy rằng không muốn, nhưng khi bản thân còn bị một thanh kiếm uy hiếp, cùng lo lắng cho sự an toàn của nhóm biểu ca biểu tỷ bên cạnh mình, nàng không dám động đây, hơn nữa bởi vì lần đầu gần người khác như vậy, còn chạm vào mặt của nàng, mặt Cốc Nhược Vũ không khỏi nóng lên, đỏ bừng, càng không động đây tim càng đập nhanh hơn.

Sau khi tương trên mặt dần dần được lau sạch, lúc này hẩn mới nhìn rõ dung mạo của Cốc Nhược Vũ, nhìn rất quen mắt! Phượng Hiên dừng động tác lại, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào mặt Cốc Nhược Vũ, trong đầu có gằng nhớ thử đã gặp nhau ở nơi nào, đột nhiên linh quang vừa hiện, nhớ tới đây không phải là nữ tử trong bức họa mà gần đây mỗi ngày hẩn đều xem sao?

“Người là chi nữ thủ phủ nam lăng?” Thốt ra câu hỏi.

(***) Chi nữ: con gái. Thủ phủ: nhà giàu nhất. Chi nữ thủ phủ Nam Lăng : con gái nhà giàu nhất của Nam Lăng

“Làm sao người biết ?! Chẳng lẽ người quen với biểu muội ta?” Cốc Nhược Vũ còn chưa có trả lời, Tề Hiểu Nhã lại bởi vì Phượng Hiên nói đúng mà kinh ngạc, hẩn thế nhưng lại quen biết biểu muội, lo lắng hẩn sẽ để ý nàng, mà đứng dậy lên tiếng, hỏi lại vấn đề.

Phượng Hiên không để ý đến Tề Hiểu Nhã, nhìn Cốc Nhược Vũ, chờ câu trả lời của nàng

“Người, làm sao người biết?” Nàng quen biết người này sao? Vì sao hẩn lại nói ra được lai lịch của mình?

Nghe được câu trả lời vừa lòng, Phượng Hiên ngoài ý muốn nở nụ cười, song hẩn chậm chạp phát hiện ra tay của mình còn vuốt mặt người ta, khuôn mặt tuần tú nhất thời hiện hồng, gấp gấp thu hồi động tác về.

Thật là khéo, thế nhưng lại có thể gặp nàng ở chỗ này, một chút tức giận vốn còn sót lại ở lòng Phượng Hiên nay lại biến mất không có gì, hẩn đem khăn thu hồi, đem cây quạt trong tay áo ra, vẩy vẩy tay, để thị vệ thu thanh kiếm vào, sau đó hẩn mới cao thấp đánh giá Cốc Nhược Vũ, thấy thân thể của nàng chỉ cao đến cằm của mình, nhìn cử chỉ càng cảm thấy thuận mắt, thấy nàng đáng yêu thanh tú, làm cho tâm tình Phượng Hiên tốt hơn.

A, chỉ xem bức họa còn tưởng rằng nàng rất ôn nhu, suy nghĩ cả nửa ngày hóa ra chỉ là một con cọp con, vừa rồi cần làm hẩn đau muốn chết! Ngắm ngấm đầu rằng khéo léo trên cổ tay mình, trên mặt Phượng Hiên hiện ra một nụ cười sùng nịnh mà chính mình cũng không biết, thấy người thật càng làm cho hẩn vừa lòng, bởi vì ở trong triều lẩn lộn nhiều năm, cả ngày lục đục với nhau hẩn tất nhiên có thể từ trong ánh mắt trong suốt của Cốc Nhược Vũ nhận ra nàng là một người không có ác ý, hơn nữa ít có nữ tử nào nhìn thấy hẩn mà không bày ra một bộ dạng si ngốc muốn quẩn lấy, chứ đừng nói chi là đến việc dám cần hẩn.

Không ngờ Phượng Hiên thế mà lại vươn tay cầm cây quạt gõ vào đầu nhỏ của Cốc Nhược Vũ, lại dùng cây quạt chỉ chỉ một số biểu ca biểu tỷ của nàng, có lòng tốt đề nghị nói : “Có lòng tốt đề nghị người, cách

những người này xa một chút, người nếu gặp chuyện không may mắn, khẳng định không thể thiếu phần của bọn họ!”

“Người, người đừng nói lung tung!” Không rõ hẳn vì sao phải nói như vậy, nhưng Cốc Nhược Vũ cho rằng hẳn đang khích bác ra sức ly gián nên phản bác.

Biết nàng không đem đề nghị này đặt vào trong lòng, cũng không hề tin tưởng Phượng Hiên, hẳn cũng không quan trọng mà chỉ cười cười, trong lòng đã hạ quyết tâm, ngày mai liền khởi hành, không cần chờ Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch trở về bẩm báo tin tức do thám mà bọn họ tìm hiểu được, chính hẳn muốn đích thân đi cầu hôn, đến lúc đó nhóm người thoát nhìn không vừa mắt này cứ để Phượng Hiên hẳn lo là được rồi.

Vừa nghĩ vừa định xoay người đi, nhân tiện còn nhìn lướt qua đám người bị hẳn phân vào loại không lương thiện ... Phượng Hiên, sau khi nhìn thấy Mai Hiến Diệu, chợt nhớ tới hẳn xưng Cốc Nhược Vũ là vị hôn thê, trong lòng nhớ đến liền thấy khó chịu, thật phiền toái, nàng thế nhưng lại đính hôn rồi, Nhưng mà mình sẽ nghĩ biện pháp huỷ việc hôn nhân này, để nàng có thể gả ỉnh. (Bột: haha anh nham hiểm quá)

Vì thế, không để Mai Hiến Diệu vào trong mắt, trước khi đi Phượng Hiên quay đầu lại nhìn Cốc Nhược Vũ, để lại một câu nói lạnh lùng: “Vẫn là gả cho ta tốt hơn, chỉ có ta mới có khả năng vì nàng che mưa chắn gió!” Nói xong, cây quạt trong tay của hẳn “Xoát” một cái liền mở ra, sau đó tiêu sái rời khỏi.

Chỉ là, lúc Phượng Hiên mới vừa đi ra khỏi tửu lầu Tứ Quý thì hẳn đột nhiên nhớ tới một việc, dưới chân không khỏi dừng lại, tiểu ác ma trong lòng vốn có mười phần chắc chắn có thể ôm được nương tử thân ái về nhà, nay lại ngửa mặt lên trời kêu thảm một tiếng, a ——! Hẳn, hẳn làm sao có thể không nhớ tới lúc trước mình đã nói cái gì? Một vị chính thất, tám vị tiểu thiếp, năm vị hôn thê, bảy vị hồng nhan tri kỷ, trời ạ! Hai mươi một nữ nhân! Thảm! Lần đầu gặp mặt, hẳn lại không để lại cho nàng một ấn tượng tốt

Cứ như vậy, bầu trời bao la chiếu xuống những ánh nắng rực rỡ, người nào đó không che giấu tiểu ác ma trong lòng mà lại liên tục đấm ngực giậm chân, biểu lộ rõ vẻ hối hận

49. Chương 49

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bột Aly

Tuy nói tiểu ác ma ở nơi nào đó trong lòng hối hận dậm chân, nhưng, Phượng Hiên là ai, làm sao có thể để chuyện này làm khó hẳn, cho nên hẳn lo lắng không được bao lâu liền trấn tĩnh lại, cất bước quay về khách sạn.

Tuy rằng hẳn chỉ muốn bịa ra một chút chuyện, nhưng thành thật mà nói, Phượng Hiên hẳn lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có quan hệ không rõ ràng với bất cứ nữ tử nào, đừng nói đến thị thiếp, mà ngay cả tỳ nữ bên cạnh hẳn cũng không có, ngay cả ven đường của thanh lâu kĩ viện cũng chưa từng đi qua, bởi vậy không có gì phải lo lắng, hơn nữa, Phượng Hiên hẳn muốn tài có tài, muốn mao có mao, sinh ra lại tài trí hơn người, ngay cả tính cách đều hoàn mỹ, nói như vậy nếu hẳn muốn cưới nương tử về nhà, hẳn không phải là việc khó, lúc này, tiểu ác ma không chỉ có không còn lo lắng, ngược lại còn bắt đầu tự kỷ.

Phượng Tư Liên đi ở phía sau, ban đầu vì giác quan thứ sáu trời sinh của nữ nhi mà không thích gặp Cốc Nhược Vũ ở tửu lầu, nhưng vừa rồi Phượng Hiên thể hiện thái độ như vậy với Cốc Nhược Vũ, càng làm cho nàng cảm thấy nàng ta tuyệt đối chính là nỗi đe dọa của nàng, cho nên Phượng Tư Liên vốn định từ từ tìm cơ hội xuống tay, sau khi trải qua chuyện này, quyết tâm nhanh chóng động thủ, miễn cho đêm dài lắm mộng, hơn nữa trạch nhật bất như chàng nhật (*), hôm nay ngược lại là một cơ hội tốt, nàng có thể tìm được lý do khiến Phượng Hiên ăn bất cứ món ăn mà các nàng bày ra.

(*) “trạch nhật bất như chàng nhật”: “trạch nhật” tức là tùy ý, thuận theo ý trời, “chàng nhật” nghĩa là liễu lĩnh, đắm đầu vào một chuyện gì đó. Ý câu này bảo thay vì chờ mọi chuyện thuận theo ý trời không bằng thử liễu lĩnh một phen.

Trong lòng đã quyết, nàng cân nhắc lại từng bước của kế hoạch, cảm thấy không có sơ hở nào, liền ở trên đường trở về khách sạn, mở miệng mời Phương Hiên đến đến Hạ Vũ viện chỗ các nàng.

“Biểu ca, đến chỗ bọn muội ngồi một chút đi, đã lâu không gặp, chúng ta cùng tán gẫu một chút, hơn nữa bọn muội còn định biểu diễn một ít phương pháp thâm thù đã học được ở đây trong những ngày qua, thuận tiện mời biểu ca huynh làm trọng tài cho bọn muội, xem thử trong chúng ta ai có kỹ thuật thâm thù tốt nhất!” Nghe nàng nói như vậy, ba nữ tử khác từ trước đến nay vốn rất thông minh, lập tức hiểu được ý của nàng, vội vàng phụ họa theo nàng, mời Phương Hiên đến Hạ Vũ viện.

Các biểu muội đã mời như vậy, Phương Hiên nghĩ rằng dù sao buổi tối cũng không có việc gì làm, dù sao cũng là người thân, nên có mối quan hệ tình cảm tốt một chút, hơn nữa từ trước đến nay hẳn cùng Cung gia vốn thân thiết nên hẳn cũng không lo lắng gì, lập tức đáp ứng: “À, được! Quả thật cũng đã lâu không gặp các muội, hơn nữa ngày mai ta còn phải rời khỏi Ti Đô, cũng chỉ có đêm nay để tán gẫu.”

“Nhưng mà biểu ca, huynh mới vừa rồi lúc ăn cơm không phải nói muốn ở Ti Đô thêm một thời gian nữa, chờ bọn người Phương Tiêu trở về đây sao?” Cung Thiên Uyển lập tức hỏi ra tiếng lòng của chúng nữ, hồngбет, vừa rồi các nàng vì có thể được đi theo bên cạnh huynh ấy, đều nói ở Ti Đô du ngoạn mấy ngày, lúc này biết tìm lý do gì để đi theo huynh ấy đây?

Trong lòng Cung Thiên Ly lại càng đau xót, vốn nghe nói vài ngày nữa Phương Tiêu sẽ đến Ti Đô nên ôm hy vọng, nhưng lúc này biểu ca Phương Hiên lại không đợi hẳn đến mà đi trước, vậy chẳng phải mình sẽ không gặp được Phương Tiêu sao?

“Uhm, hiện tại nhớ đến có chút chuyện cần phải xử lý!” Phương Hiên cười có chút đáng yêu, hai mắt lấp lánh thật to, tiểu ác ma ở nơi nào đó đang tính toán, hắc, thừa lúc tên hôn phu kia còn đang ở Ti Đô, hẳn đến Nam Lăng nghĩ biện pháp dụ dỗ, khiến nhạc phụ nhạc mẫu tương lai choáng váng, đầu óc không thể hoạt động bình thường, sau đó đem vị hôn phu hiện tại biến thành vị hôn phu trước (nguyên văn tiếng Hán là “tiền vị hôn phu”, ý cả câu là biến hôn phu hiện tại thành vị hôn phu cũ) còn mình thì đem người trong lòng cùng trở về Kiền Đô.

“Vậy biểu ca huynh đến nơi nào làm việc?” Cung Thiên Ly trong đầu bắt đầu chuyển, làm thế nào mới có thể đi theo, để có thể gặp Phương Tiêu của nàng

“À, ta làm xong việc sẽ trở về Kiền Đô!”

Đáp phi sở vấn (**), cho dù là người Cung gia, nhưng Phương Hiên cũng không có thói quen để cho người khác biết mục đích riêng tư của mình.

(**)"Đáp phi sở vấn": trả lời lạc đề, không đúng với nội dung của câu hỏi

Thấy rõ Phương Hiên không muốn tiếp tục đề tài này, Khang Vĩnh Nhân chuyển đề tài, đề nghị đến đình nghỉ mát trong Hạ Vũ viện tán gẫu. Phương Hiên gật đầu đáp ứng, nhưng lúc trước khi Cốc Nhược Vũ cản hẳn, nước tương dính vào tay áo của hắn, cho nên Phương Hiên trở về phòng của mình thay bộ quần áo trước, rồi mới đến Hạ Vũ viện.

Trong lúc hắn thay quần áo, Phương Tư Liên đem những gì mình tính toán nói cho các biểu muội, ba người đều nhất trí thông qua và chuẩn bị kỹ càng. Trong lúc chờ Phương Hiên đến, các nàng cho người chuẩn bị dụng cụ thâm, bày điểm tâm trên bàn đá trong đình, ngoài đình đèn đuốc sáng trưng

Trong bốn người trừ bỏ Cung Thiên Ly vẫn lú lú theo Phương Hiên nói không ngừng, ba người khác là đều ngồi thâm, thỉnh thoảng, dừng lại mở miệng tán gẫu vào câu chuyện đang diễn ra.

Lúc này Cung Thiên Ly trái tim phải dò, mắt thấy không có cơ hội để đi theo Phương Hiên để gặp Phương Tiêu, tâm tình khó tránh khỏi suy sụp, cuối cùng nàng cảm thấy không có tí sức lực nào, thấy ba người nọ tối nay sẽ được mãn nguyện, mà nguyện vọng của mình lại còn lâu mới thực hiện được, tâm tình trong nháy mắt hạ xuống mức thấp nhất, không muốn ngốc nghếch ở đây hỗ trợ các nàng, nên quyết định rời khỏi.

“Mọi người cứ từ từ tán gẫu, ta đi đây! Biểu ca, huynh ngồi chơi, muội muốn nghỉ ngơi!”

“Hả, Muội phải đi sao?!” Ba người nghe thấy người duy nhất có thể làm các nàng trấn định – Cung Thượng Ly, muốn rời khỏi, đều thấy rất căng thẳng, tất cả đều đồng thanh hỏi.

“Ừ, muội mệt mỏi!” Cung Thiên Ly làm bộ như không phát hiện ánh mắt ra hiệu bảo nàng ở lại của ba người.

“Muội còn chưa thêu gì đó cho biểu ca xem mà đã muốn đi sao?!” Phương Hiên có chút kinh ngạc, Cung Thiên Ly ngày thường rất có tinh thần thể nhưng lúc này lại mệt mỏi sớm hơn ba người còn lại.

“Ha ha, biểu ca, huynh cũng biết, những thứ muội thêu đều không thể trông vừa mắt được, không có cách nào khác, người có võ công cao thì không thể thêu gì tốt được!” Nói đến thêu, Cung Thiên Ly liền cười xấu hổ.

“Ai nói, võ công của Vũ nhi không biết còn cao hơn muội bao nhiêu, nhưng kỹ thuật thêu của nó so với Cung Thiên Uyển các nàng còn tốt hơn, muội đây là muốn lấy cớ lung tung.” Nhắc đến muội muội, cảm giác tự hào sâu sắc, tuy nói đám biểu muội không tồi, nhưng sao có thể vượt qua bảo bối muội tử được, Phương Hiên vốn sủng muội tử điên cuồng nên lúc nói chuyện phiếm rất khó có thể không đem trọng tâm câu chuyện dời về người muội tử

Hắn vừa nói ra những lời này, ba người đang cầm kim chỉ nhất thời đều đâm vào tay mình, mà Cung Thiên Ly càng cứng ngắt, trên trán bốn nàng đồng thời hiện ra hắc tuyến, mặc dù các nàng chỉ biết một chút về biểu tỷ Phương Vũ của mình, không mấy thân thiết, trước đây Phương Hiên vốn đã từng khoe nàng ấy thêu gì đó, so với Cung Thiên Uyển đều là người tám lạng kẻ nửa cân.

Cảm giác rõ ràng khả năng thưởng thức của Phương Hiên có vấn đề nên Cung Thiên Ly quyết định không phát biểu ý kiến, nàng bày ra biểu tình mệt mỏi, kiên định đòi rời khỏi, cuối cùng ai cũng không thể lưu nàng lại.

Nàng đi rồi, ba người còn lại đành phải tự dựa vào chính mình, bắt đầu thực thi kế hoạch.

“Đúng rồi, biểu ca, bọn muội có mang theo đặc sản của Cung châu – Cửu Lộ Sái (không tìm ra thông tin về rượu này), huynh có muốn uống một chút không?” Người rút thăm thứ nhất – Cung Thiên Uyển, nói.

“Ừ, đã lâu không được uống.” Phương Hiên lập tức gật đầu, nói thật, cùng các nàng xem thêu thừa cùng nói chuyện phiếm, thật là nhàm chán!

“Để muội sai người xuống phòng bếp chuyên dụng trong viện làm một ít đồ nhắm rượu được không?”

“Được, được!” Phương Hiên gật đầu, ang đồ nhắm rượu lên, hắn cũng có cảm giác hơi đói .

“Biểu ca, vừa rồi huynh chưa ăn được bao nhiêu, hiện tại uống chút rượu, ăn chút đồ ăn, sau đó lại ăn cái khác nữa, lúc muội trở về, có sai người hầm chút canh thịt, làm đồ ăn khuya vào ban đêm, làm theo phương pháp của mẹ muội đó nha.” Người rút thăm ngẫu nhiên thứ hai Khan Vịnh Nhân cũng chuẩn bị thật tốt nếu Cung Thiên Uyển thất bại, tuy rằng nàng cho rằng khả năng thất bại kia là không

Phương Hiên nhất thời rất vui vẻ, đồ ăn có thể làm cho hắn vừa lòng từ trước đến nay không nhiều lắm, canh thịt làm theo phương pháp của biểu di được xem là một trong số đó.

Thấy sự tình so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn, Cung Thiên Uyển trong lòng vô cùng vui sướng, mà hai người khác tất nhiên cũng thả lỏng trong lòng, chỉ chờ Phương Hiên đem rượu đã được hạ thuốc uống vào trong bụng...

50. Chương 50

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Thời điểm đám người phiền phức kia bưng rượu và thức ăn lên, ba người đều rất khẩn trương, ba người đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, nhưng lại có thể khiến Phượng Hiên từ trước đến nay không nhận ra bản thân có tình ý với hắn, đủ thấy được các nàng đều là loại người tâm cơ rất nặng, cho dù vì nguyên nhân gì nhưng nếu tỏ ra khuôn trương ở nơi này thì có chút quái dị, nên các nàng đều cố gắng giúp đỡ che dấu lẫn nhau để vượt qua.

Nếu các nàng là nữ tử Lâm thị, hoặc là những nữ tử muốn dán lên người Phượng Hiên ở Kiền Đô, e rằng...Phượng Hiên đã sớm phát giác ra, nhưng mà các nàng là những người Cung gia mà Phượng Hiên vẫn thường thân cận nhất, cho nên Phượng Hiên không hề phòng bị, ăn vài miếng, sau đó bưng lên chén rượu mà Cung Thiên Uyển giúp hắn rót định uống.

Mau, uống nhanh lên! Ba người ngừng động tác gấp thức, không tự chủ nuốt nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm chén rượu mà Phượng Hiên đang bưng đang dần dần tiếp cận miệng hắn, đáy lòng hy vọng sẽ thành công

“Meo!” Mắt thấy chén rượu kia cũng đã đụng tới miệng Phượng Hiên thì đột nhiên một tiếng mèo kêu vang lên, tiếp theo ba nữ liền nhìn thấy một bóng đen bay ra, nhảy lên trên người Phượng Hiên, đụng phải cánh tay của hắn, Phượng Hiên vốn không phòng bị nên bị hù dọa, không cẩn thận làm đổ chén rượu kia. (Bọt: đọc đến đoạn này thấy hạnh phúc tràn trề hêê)

Mấy người kia còn không kịp phản ứng, chỉ thấy con mèo kia lại từ trên người Phượng Hiên nhảy lên bàn đá, lúc này, nguyên bản nhìn thấy rượu của Phượng Hiên bị đổ, Cung Thiên Uyển vốn an ủi chính mình nói rượu vẫn còn, rót chén khác cho huynh ấy là được, nào biết con mèo kia ở trên bàn đá nhảy lên nhảy xuống, không chỉ có đồ ăn bị phá hoại, mà quan trọng hơn là cái bình rượu đã bị nàng hạ thuốc kia cũng bị đổ, lúc này toàn bộ rượu đều không còn.

Cả ba người cùng Cung Thiên Uyển đều bị chuyện ngoài ý muốn này làm ngây người, chỉ có thể nhìn con mèo không biết xuất hiện từ nơi nào uống rượu cùng ăn cá trong thức ăn, nhảy xuống bàn đá, nhìn lại các nàng, sau đó con mèo mang theo con cá khập khiễng chạy đi.

Chết tiệt! Làm sao lại xuất hiện một con mèo bị què chân? Què chân mà vẫn có thể linh hoạt như vậy! Cung Thiên Uyển tức giận đến phát run, phải dùng sức xiết chặt nắm tay, mới không để cho cảm xúc biểu lộ ra ngoài.

Đồng tình nhìn Cung Thiên Uyển đã bị loại, Khang Vĩnh Nhân đối với Phượng Hiên đang lau quần áo vì bị rượu hắt vào nói: “Biểu ca, chỗ đồ ăn này đều đã bị hỏng rồi. muối sai người chuẩn bị món ăn, bưng canh thịt lên luôn.”

“Uhm.” Vội vàng lau rượu trên quần áo, Phượng Hiên cảm thấy hôm nay y phục của hắn rất gặp tai họa, đã thay đến bộ thứ hai, nhưng lúc này vừa mới ăn vài miếng vào bụng, nên càng cảm thấy đói, đành chấp nhận ăn xong rồi về thay

Cung Thiên Uyển bất đắc dĩ mà thua, hai người khác lại cảm thấy may mắn lúc trước rút thăm ngẫu nhiên không trúng số thứ nhất, nếu không hiện tại người phải khóc ở trong lòng chính là nàng .

Lần này, đồ ăn mới làm cùng canh thịt mà Khang Vĩnh Nhân hạ thuốc đều được bưng lên, nàng liền chú ý xem con mèo nhảy lên phá rồi nàng hay không.

Canh thịt cũng không nhiều, đại khái chỉ có ba chén, bên trong còn có khúc xương thịt, nàng đưa một bát cho Phượng Hiên, Phượng Hiên mời các nàng cùng ăn, nhưng ba người đều từ chối nói không muốn ăn, vì thể canh thịt này đều là của Phượng Hiên.

Phượng Hiên ngửi canh thịt trước mặt, sau khi nói câu “Thơm quá”, cầm chiếc đũa lên, gắp một khúc xương thịt, chuẩn bị thưởng thức. Còn chưa kịp đưa đến miệng, liền nghe thấy hai tiếng “gâu gâu”

Phượng Hiên dừng tay lại, nghĩ thầm hôm nay làm sao vậy, đầu tiên là mèo, sau là chó, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là một con chó không biết từ đâu tới đây, nó ngồi ở chỗ kia, mong mỏi nhìn hắn, uhm, là nhìn khúc xương thịt trong tay hắn! Phượng Hiên nhìn sang con chó, rồi nhìn lại khúc xương thịt mà chiếc đũa của mình đang gắp, cảm thấy con chó kia đang thêm nhỏ dãi đồ ăn mà mình chuẩn bị ăn.

Hắn vì tiếng sủa mà để ý con chó nên không thấy Khang Vịnh Nhân biến sắc ngay sau đó, nằng lo lắng con chó này sẽ quấy rối giống như con mèo kia, hại mình thất bại, Khang Vịnh Nhân lập tức sai người đuổi con chó kia đi, nào biết lại bị Phượng Hiên cản lại.

Cảm thấy động vật này so với người còn đáng yêu hơn gấp nhiều lần, hơn nữa biểu tình của con chó kia quá mức tội nghiệp, lại thêm việc nó lại còn bị mù một con mắt, Phượng Hiên cho rằng nó thật đáng thương nên kêu người đem con chó đến đây.

“Đói bụng đúng không? Cho người này!” Phượng Hiên đem xương thịt trên chiếc đĩa ném tới trước mặt con chó, chỉ thấy con chó kia lập tức cúi đầu gặm, hiển nhiên đói bụng lắm.

Xoa xoa đầu của nó, Phượng Hiên không hề nghĩ ngợi đưa tay bưng cái bát sứ đựng canh thịt trên mặt bàn kia, đặt trên mặt đất, xem ra là muốn cho nó ăn, làm cho Khang Vịnh Nhân trong lòng thiếu chút nữa rơi lệ, chuyện này vẫn chưa xong, Phượng Hiên tiếp tục bưng chén của mình lên, ba nữ tử đều cho rằng hắn muốn ăn, ngay lúc cảm thấy cực kỳ may mắn, không biết hắn nghĩ như thế nào lại đem canh thịt trong chén kia đổ trở vào cái bát sứ trên mặt đất.

“Ha ha, ngoan ngoãn ăn hết đi, xem ra người rất đói bụng!” Phượng Hiên lại xoa xoa đầu con chó, rồi ngồi thẳng, không phát hiện không khí không đúng nên lại tiếp tục ăn đồ ăn.

Ba nữ tử kinh ngạc nhìn con chó kia không chút khách khí hưởng thụ bát canh thịt mà Khang Vịnh Nhân hạ thuốc vào, hoàn toàn không nói gì, tại sao lại có thể xui xẻo như vậy! ? Rốt cuộc là ai, nuôi, —— chó! ? Vị thứ hai tuyên bố thất bại – Khang Vịnh Nhân ở trong lòng phát điên la lên.

Đúng vậy, còn mèo lúc trước đoạt cá, cùng con chó lúc sau đoạt thịt, đều là hai sủng vật nhỏ mà Cốc Nhược Vũ cực kỳ sủng ái, cũng là con mèo què chân ngu ngốc cùng con chó mù vợ vẫn trong lòng Tề Hiểu Nhã

Nói đến đám người Cốc Nhược Vũ sau khi bị Phượng Hiên dẫn vật một trận, không còn cảm thấy ngon miệng nữa nên đều quay trở về khách sạn Tứ Quý, cho dù Phượng Hiên đã giúp Cốc Nhược Vũ lau hết nước tương trên mặt, nhưng toàn thân vẫn đầy mùi tương nên Cốc Nhược Vũ vẫn phải đi tắm.

Mới đầu lo lắng cho hai sủng vật nhỏ bị đói bụng nên nằng an bài nha hoàn Phú Mỹ bên người mình đi cho chúng nó ăn, nhưng Phú Mỹ cương quyết giúp nằng tắm rửa, Cốc Nhược Vũ không lay chuyển được nằng nên đành sai người khác làm.

Nhưng người hầu vừa mới xách lồng sắt lên cho hai sủng vật ăn thì bị Tề Hiểu Nhã bắt gặp, thấy hai động vật chán ghét kia, trong đầu Tề Hiểu Nhã không khỏi hiện lên ác ý, kêu người đưa hai cái lồng sắt cho nằng, nói là để nằng cho ăn.

Như vậy, đợi người hầu kia đi rồi, mang theo hai cái lồng sắt, Tề Hiểu Nhã không có ý tốt thừa lúc không có người chú ý, mà Cốc Nhược Vũ lại đang tắm rửa, liền đi đến cửa Hạ Vũ viện, nơi cách Đông Tuyết viện của nằng xa nhất, mở lồng sắt ra, thả hai sủng vật đi, nằng nghĩ nơi này không phải Nam Lăng, mà hai con vật này từ xưa đến nay đã quen lang thang, lần này vứt bỏ chúng, có thể nói..., Cốc Nhược Vũ chắc chắn không thể tìm lại được, quả là một cơ hội tốt để loại bỏ hai thứ chướng mắt này!

Đạp mèo cùng chó hai cước, đuổi bọn chúng vào Hạ Vũ viện, Tề Hiểu Nhã mang theo lồng sắt đi tới trước phòng của Cốc Nhược Vũ, để hai lồng sắt đặt ở ngoài cửa phòng, phỉ phỉ tay, hài lòng bước đi.

Lúc này mèo và chó đã bị đuổi vào Hạ Vũ viện, vốn đang đói bụng, hơn nữa lại không biết phân biệt Đông Tay Nam Bắc, nhưng ngửi thấy có mùi đồ ăn, liền xông về nơi đó, kết quả thật không may mắn, bởi vì ý xấu của Tề Hiểu Nhã, cả mèo cùng chó đều làm rối loạn kế hoạch của ba nữ tử, khiến hai người trong số đó thất bại ngoài ý muốn.

Sợ con chó kia sau khi uống thuốc vào có biểu hiện khác thường, khiến mọi chuyện bị phát giác, đợi sau khi nó ăn xong, Phương Tư Liên liền vội dùng ánh mắt sai thị vệ bên cạnh len lút bắt nó lôi đi.

Đương nhiên bị Phượng Hiên phát hiện, hắn cảm thấy buồn bực, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Muội để cho người ta mang nó đi ăn cái khác.” Phương Tư Liên sắc mặt không thay đổi, nhanh chóng tìm cái lấy cớ.

“À.” Đối với chuyện này Phượng Hiên không có ý kiến gì khác nên không xen vào nữa .

“Biểu ca, đêm nay đánh một ván cờ với muội được không, chúng ta lâu rồi không so tài!” Cảm giác sâu sắc thực hiện kế hoạch trong đình là một sai lầm, Phương Tư Liên không cho phép những con vật không biết từ đâu xuất hiện phá hỏng kế hoạch của mình được.

Phượng Hiên nhìn sang sắc trời, nghĩ nghĩ sau đó trả lời: “Chỉ chơi được một ván, đã muộn rồi.”

“Đó là đương nhiên rồi, buổi tối bên ngoài lạnh, không bằng chúng ta vào trong phòng chơi cờ được không?” Phương Tư Liên mặt không biến sắc bình tĩnh dẫn Phượng Hiên rời xa nơi này theo mong muốn của nàng.

Phượng Hiên cảm thấy không có gì nên dĩ nhiên đáp ứng, vì thế hẳn cùng nhóm người không khác lúc trước khi ăn là mấy, đi vào nhà, Phương Tư Liên sai người bưng điểm tâm lên cùng với bình trà có thuốc.

Vì thế, đêm này sẽ không còn bình tĩnh nữa, ngay tại trong thời gian này, dưới mái hiên này Phượng Hiên cùng biểu muội đánh cờ mà buông ly nước trà được Cung Thiên Uyển rót giùm, ở mái hiên bên kia vì biểu tỷ “không cẩn thận” không đóng lồng sắt mà lạc mất hai sủng vật khiến Cốc Nhược Vũ đang thương tâm, nên bị biểu tỷ đó cố tình đặt bát mỳ có cho thêm “thuốc” để bồi tội với Cốc Nhược Vũ.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống mặt đất, khê than lòng người gian xảo, chỉ là, trời đã quyết định, ai có thể ngăn cản, dù sao mưu kế được tính toán tường tận, có thể không làm sao được đây? Bầu trời đầy sao như ánh mắt nhấp nháy đang cười oán trách mà kiếm cơ một mối để rơi đi, nhưng lại chạy tới nóc nhà Thu Diệp viện, nơi Cung Thiên Ly đang nằm ngắm bầu trời, thì thảo khê nói: nữ tử Cung thị từ trước đến nay vẫn võ song toàn, mà người thích lo chuyện bao đồng nhất chính là Cung Thiên Ly! (Bột: cái đoạn này đáng lẽ lãng mạn nên thơ lắm kìa, nhưng văn phong mình dở quá nên...nó chẳng hay tẹo nào T_____T chỉ đủ để hiểu dc nội dung thôi T_____T)

51. Chương 51: Thất Bại Trong Gang Tắc

Trong mắt lộ ra vẻ khát vọng sâu sắc, đầu ngón tay hơi hơi run run, cái trán lâm tím mồ hôi, trong lòng hồi hộp, sau khi toàn bộ nước trong ấm trà vào bụng mục tiêu, tay vì kích động mà cầm chặt quân cờ, nàng thành công! Phương Tư Liên hạ mí mắt xuống che đậy nội tâm đang kích động, nàng không phải là người đầu tiên lập kế hoạch lên người biểu ca Phượng Hiên, nhưng mà nàng lại là người đầu tiên thành công cũng sẽ là người duy nhất!

Mỗi khi gặp biểu ca Phượng Hiên, bản thân đều quyết tâm tương lai nhất định phải gả cho huynh ấy, nay mình cũng hai mươi hai tuổi rồi, đợi nhiều năm như vậy, rốt cục nàng cũng chờ được, tất cả mọi thứ đã qua đều đáng giá!

Cho là mình đã thành công, nàng nhìn sang Cung Thiên Uyển cùng Khang Vịnh Nhân bên cạnh, ý tứ hàm xúc hai người cần phải đi, mặc dù hai người không tình nguyện, trong lòng hận đến học máu nhưng đều tự tìm lấy cớ, rời đi.

Sau khi hai người đi, vẫn đánh cờ cho tới khi nào xong thì thôi, tính toán thời gian, công dụng của dược sắp phát tác, trên khuôn mặt trẻ con của Phương Tư Liên nhin không được nở một nụ cười vui vẻ, Phượng Hiên khó hiểu nhìn nàng một chút, cảm thấy vẻ mặt của nàng thật kỳ quái, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy, chẳng lẽ nghĩ đến phương pháp chuyển bại thành thắng sao?”

Nghe thấy lời của hắn nói, Phương Tư Liên nhìn bàn cờ một chút, biết rõ mình thua, cười lắc đầu nói: “Không có, kỹ thuật đánh cờ của biểu ca vẫn cao như vậy, Tư Liên muội thua rồi.”

“A, tài đánh cờ của muội cũng đã nâng cao không ít”. Phượng hiên nhìn Phương Tư Liên, phe phẩy cây quạt trong tay, thấy Tư Liên lại cười với mình, đột nhiên cảm thấy môi của nàng trông thực mê người, tiểu ác ma trong lòng nhanh chóng lắc lắc đầu, hẳn thế mà lại sinh ra ảo giác, kỳ quái! Hơn nữa nhiệt độ không khí chung quanh giống như lên cao, mình tại sao lại thấy nóng như vậy?: “Quá muộn rồi, ta cần phải trở về.”

“Biểu ca, ở lại một chút nữa nha, muội muốn huynh giảng uội một chút rốt cuộc muội đánh sai ở chỗ nào, vừa mới bắt đầu cũng không tệ lắm, nhưng mà đến lúc sau, đột nhiên phát hiện không biết khi nào thì quân cờ của huynh đã bao vây quân cờ của muội rồi!”

“Uhm, là nơi này. . . .” cây quạt trong tay Phương Hiên chỉ một chỗ trong bàn cờ, nhưng cảm giác càng ngày càng nóng làm cho hắn cực kỳ khó chịu, dừng lại lời muốn nói.

Không bình thường! Thân thể cảm giác rất kỳ quái! Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn Phương Tư Liên.

Chỉ thấy khuôn mặt trẻ con mỉm cười hỏi thăm: “Làm sao vậy, biểu ca, huynh không thoải mái sao?” Nói xong, nàng đi đến bên cạnh Phương Hiên, đưa tay sờ trán của hắn một chút, “Biểu ca, sao huynh lại đổ mồ hôi, muốn đến giường nằm một chút hay không?”

Bị tay nàng đụng chạm cảm giác vô cùng thoải mái, cho nên khi tay nàng rời đi thì Phương Hiên không hề nghĩ ngợi đưa tay nắm tay nàng kéo lại đặt lên trán mình, nhưng sau đó lại phát giác không đúng, liền đem bỏ tay nàng ra.

“Biểu ca.” Biết được hiệu đã phát huy tác dụng trong lòng Phương Tư Liên mừng thầm một trận.

Không đúng! Cảm giác toàn thân đều hướng về chỗ nào đó trong thân thể, mà chính mình chỉ cần nhìn Phương Tư Liên liền có loại cảm giác muốn nhào tới, cho dù Phương Hiên không có bất kỳ kinh nghiệm nào, nhưng lúc này cũng hiểu rõ mình bị người ta hạ được.

Ánh mắt trong chớp lát trở nên sắc bén, cảm giác bị người tính kế làm cho nội tâm Phương Hiên phần nộ điên cuồng, hắn đưa tay ra sức hất tay Phương Tư Liên đang dán lại, đưa tay cầm chén trà trên bàn lên nhìn, sau đó quay đầu mở to mắt to cao giọng quát vấn Phương Tư Liên: “Người thật to gan, không đem tộc quy để vào mắt, dám hạ thuốc ta!”

Mặc dù nói chưa bao giờ thấy qua biểu tình nào khác ngoài tươi cười của biểu ca Phương Hiên, nhưng hiện nay, dưới tình huống như thế, nụ cười trên mặt Phương Hiên vẫn như cũ chưa hề thay đổi, bất quá, nhìn nụ cười kia không biết sao, làm cho nàng có loại cảm giác u ám ớn lạnh cả lưng.

Nếu lúc này là Phương Tiêu hoặc một người nào đó từng thấy Phương Hiên mười bốn năm trước vào cái đêm hắn đoạt được vị trí ban chủ, chắc chắn sẽ nói cho Phương Tư Liên biết, nụ cười của Phương Hiên lúc này không khác gì so với đêm đó, nàng nhất định rất thê thảm!

Đáng tiếc Phương Tư Liên không biết, cho nên vẫn còn lớn gan nói: “Muội không có vi phạm tộc quy, đây là tông chủ cho phép!”

“Ngoại công ta!” Đáp án này thực sự làm cho Phương Hiên cảm thấy ngoài ý muốn, hắn dùng nội lực muốn bức thuốc ra bên ngoài cơ thể, nhưng phát hiện vô dụng, ngược lại cảm giác càng ngày càng gay gắt hơn, nếu không phải định lực của hắn so với người thường mạnh hơn, chỉ sợ giờ phút này việc tốt của Phương Tư Liên đã sớm hoàn thành.

“Hơn nữa biểu ca huynh biết không? Muội vẫn luôn yêu huynh, từ lần đầu tiên gặp huynh, muội đã quyết tâm phải gả cho huynh, có thể trở thành người được gia tộc chọn làm phu nhân của Thiếu tôn chủ, muội đã cao hứng biết bao nhiêu!” Nói ra tình cảm che giấu đã lâu trong lòng, Phương Tư Liên đánh bạo bắt đầu cởi quần áo ra.

Bởi vì được hiệu mà ý chí dần dần trở nên mơ hồ, thiếu chút nữa đi đến chạm vào đáng người hoàn hảo đang dần dần lộ ra của nàng, nhưng dù sao tiểu ác ma không phải người thường, Phương Hiên mạnh mẽ đánh thức tinh thần, dùng sức lắc lắc đầu, ngoài dự liệu của Phương Tư Liên, thanh âm chén trà vỡ vụn vang lên, từng giọt từng giọt máu theo bàn tay mà Phương Hiên đang nắm chén trà rơi xuống.

Bởi vì đau đớn làm cho Phương Hiên thanh tỉnh rất nhiều, kể tiếp hắn giống như Phương Tư Liên mong muốn đi tới trước mặt nàng, chạm vào nàng, nhưng sự đụng chạm này so với ước muốn của nàng có chút khác biệt, chỉ thấy một bàn tay của Phương Hiên gắt gao bóp chặt ở cổ nàng, đem nàng ta đứng dựa vào tường.

“Bất kể là ai cho phép, dám cài bẫy ta, người hắn nên chuẩn bị tâm lý.” Tay hơi dùng sức, cả người Phương Tư Liên mềm nhũn không thở được, “Ai tham dự việc này, sau này ta sẽ tra thật rõ ràng, một người cũng sẽ

không buông tha!” Thông minh như hần, thấy có sự tham dự của ngoại, như vậy việc gặp các biểu muội ở đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, “Nhưng, người thứ nhất bị trừng phạt phải là người!” Tiếng nói vừa dứt, tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên, Phương Tư Liên mềm yếu như không xương lướt xuống ngã trên mặt đất, không chỉ có bị Phượng Hiên phế bỏ vô công, còn phế đi cánh tay mà nàng đã dùng để hạ thuốc.

Buông tay ra, không hề nhìn nàng ta, Phượng Hiên cố nén dục vọng, nghiêng ngả lão đảo rời khỏi nơi này, bởi vì là ngoại công an bài, cho nên được của ngoại công cấp lĩnh dù không tìm nữ nhân cũng sẽ không làm tổn hại thân thể của mình, lại càng không chết, chỉ là đêm nay hần sẽ phải khó chịu rất lâu .

Tất cả chuyện phát sinh ở nơi này, Cung Thiên Uyển cùng Khang Vĩnh Nhân không biết, bởi vì hai người đều không muốn thấy người mình yêu cùng người khác ân ái, cho nên hai người dẫn tất cả hộ vệ nha hoàn đi ra ngoài dạo chợ đêm .

Nơi này kế hoạch sắp thành lại bại, còn bên kia cũng rất bất hạnh không kém, vì sự xuất hiện của một Trình Giảo Kim ở giữa đường mà kế hoạch cũng thất bại trong gang tấc .

Thời điểm Phượng Hiên bị Phương Tư Liên mời vào nhà chơi cờ, ở Đông Tuyết viện, Tề Hiểu Nhã không có ý tốt bưng một bát mì nước, để an ủi Cốc Nhược Vũ mất đi sủng vật nhỏ, Cốc Nhược Vũ thương tâm thấy biểu tỷ vẻ mặt áy náy, còn hướng mình bồi tội từng li từng tí, cũng không thể nói thêm cái gì, vừa vặn lúc trước vị bị Phượng Hiên ụp mặt vào tương nên chưa ăn xong, mà trời đã trễ thế này, nàng cũng có chút đói, cho nên toàn bộ bát mì nước này tất nhiên đều trôi xuống bụng nàng

Lúc nàng bắt đầu ăn mì, Tề Hiểu Nhã lấy lý do đêm nay hai tỷ muội các nàng muốn cùng nhau ngủ mà đuổi hết toàn bộ nha hoàn bên người Cốc Nhược Vũ.

Nhìn đến cái bát mì nước bỏ thêm “thuốc” kia bị Cốc Nhược Vũ bưng hướng lên trời ăn, nghĩ đến kế hoạch của nhà mình thành công một cách thuận lợi, Tề Hiểu Nhã khó nén được đắc ý, vì mưu kế được thực hiện mà nở nụ cười.

Bộ dáng tươi cười kia, đã được Cốc Nhược Vũ khắc sâu vào trí nhớ trước khi mất đi tri giác cuối cùng, thấy nàng đã bất tỉnh nhân sự, Tề Hiểu Nhã vội vàng ra khỏi phòng, đi đến cửa phòng Tề Hiểu Hổ nhẹ nhàng mà gõ.

Cửa được mở ra, Tề Hiểu Hổ xuất hiện còn chưa kịp nói, nhưng trái lại Tề Hiểu An phía sau hần lại hỏi trước: “Thế nào, thành công không?”

“Đương nhiên!” Cảm thấy Tam ca hỏi có điều thừa, Tề Hiểu Nhã có chút mất hứng.

“Vội nhanh một chút, đại ca cùng nhị ca đang dây dưa với đám người Hiển Diệu, chúng ta đừng để cho bọn họ phát hiện.” Tề Hiểu Hổ nói, sự tình thuận lợi, làm cho tâm hần vốn buộc chặt nay đã buông lỏng xuống .

Vì thế ba người đến phòng Cốc Nhược Vũ , đem nàng vào bao tải đã được chuẩn bị trước, để trên đường vô tình gặp được ai sẽ nói là đồ vật khác

Tề Hiểu Hổ cùng Tề Hiểu An khiêng Cốc Nhược Vũ đi đến Thu Diệp viện, nhờ sự giúp đỡ của Tề Hiểu Nhã mà không gặp một ai lui tới

“Biết là gian phòng nào không?” Tề Hiểu Hổ hỏi.

“Biết, ta đã từng đi theo Nhị ca tới đây.” Tề Hiểu An nắm chắc mọi việc trong lòng nói.

Ba người lén lút đi vào Thu Diệp viện, lại nhất thời tìm không thấy rốt cuộc là gian phòng nào.

“Ngu ngốc muốn chết! Rốt cuộc là thế nào, người không phải nói người đã tới đấy sao?” Tìm nửa ngày không thấy, lại thêm có tạt giạt mình, Tề Hiểu Nhã sốt ruột lớn tiếng .

“Ầm ỉ cái gì mà ầm ỉ, ta. Ta bỗng nhiên không nhớ ra được là gian nào!” Tề Hiểu An vụng về khấn trương nói.

“Cái gì!” Hai người còn lại nhin không được kêu lên tiếng, đúng là không nên để cho cái tên ngu ngốc này làm chuyện này! Tề Hiểu Hổ cùng Tề Hiểu Nhã trở nên luống cuống.

“Các người đừng ầm ỉ, để cho ta từ từ nhớ lại!”

Hai người giận trừng mắt Tề Hiểu An, nếu hắn không nghĩ ra rất có thể sẽ đem hắn chôn sống.

Mê được của Cốc Nhược Vũ dần mất hiệu lực, nàng động đậy trong bao bố, nhất thời làm cho ba người lo lắng hơn.

“Người nhanh một chút, được tính của nàng ta sắp qua! Nếu đợi xuân được của nàng ta cũng qua..., người đợi đến lúc trở về bị mọi người chúng ta chém là tốt lắm!” Tề Hiểu Nhã nghiêng rằng nghiêng lợi uy hiếp ca ca nói.

“A! Là gian kia!” Rốt cục nhớ ra, người nào đó chỉ về phía gian phòng đối diện với gian của Phượng Hiên .

“Vội nhanh chút!” Tề Hiểu Hồ ôm một bụng tức giận, dứt khoát tự mình khiêng Cốc Nhược Vũ trên người, hướng đến mục tiêu mà đi.

Chính là mới đến gần, ngay cả cửa phòng còn chưa sờ thấy, chỉ thấy một thân ảnh từ trên trời hạ xuống, dọa bọn họ nhảy dựng lên, bình tĩnh nhìn lại, nguyên lai là một trong bốn nữ tử đã gặp ở tửu lâu vào bữa tối..

“Tránh ra, đừng lo chuyện bao đồng!” Cảm giác người này muốn xen vào việc của người khác Tề Hiểu Hồ trầm giọng nói.

Người từ trên nóc nhà nhảy xuống lúc này đúng là Cung Thiên Ly, nàng vốn không muốn ở Hạ Vũ viện xem các nàng thực hiện kế hoạch, mà phòng của biểu ca thì hẳn lại không xài đến, cho nên liền quyết định tạm dùng phòng của huynh ấy một chút.

Bất quá, vì cảm xúc kém nên nàng muốn giải sầu, liền chạy lên trên nóc nhà nằm xem bầu trời đêm, bởi vì cảnh đêm rất đẹp, tâm tình của nàng dần dần trở nên tốt hơn, nào biết phía dưới đột nhiên xuất hiện thanh âm của vài người, vậy còn chưa định làm gì, tai nàng nghe được hai chữ “Được tính” kia, liền trở nên khó chịu trong nháy mắt, lại nghe thấy “được tính của xuân được” nữa, tâm tình liền bốc lửa lớn, tại sao lại như vậy? Tối nay là thời cơ tốt để hạ thuốc hay sao mà mọi người, đều chọn tối nay! Chuyện của các biểu tỷ Cung Thiên Ly nàng không thể quản, nhưng chuyện này nàng dư sức quản! Hừ!

Vì thế, ba huynh muội không may mắn bị Cung Thiên Ly đột nhiên nhảy ra xen vào việc của người khác trên đùa chơi trong chốc lát, sau đó điểm huyết toàn bộ, khiến bọn họ không thể động đậy, chỉ có thể đứng ở nơi đó.

Lúc nhảy xuống dưới liền nhận ra bọn họ là người lúc bữa tối đã gặp qua, bởi vậy, mở bao tải ra thấy Cốc Nhược Vũ bên trong, Cung Thiên Ly cũng không hề bất ngờ.

Cung Thiên Ly nghĩ nghĩ, sau đó đem Cốc Nhược Vũ từ trong bao ra, ôm nàng vào phòng Phượng Hiên, đem nàng đặt lên trên giường, phỉ phỉ tay, nhưng ý muốn chơi đùa nổi lên, Cung Thiên Ly quyết định ra khỏi phòng chính ba người không may mắn kia, đóng cửa cho kỹ, đi đến chỗ ba người đứng không nhúc nhích, đem đám người Tề Hiểu Nhã từng bước từng bước xách lên tiến vào phòng mà ban đầu Tề Hiểu Hồ chuẩn bị để chiếm lấy Cốc Nhược Vũ, bắt đầu triển khai tài năng.

Chỉ là không bao lâu sau, Cung Thiên Ly nghe thấy đối diện có tiếng bước chân nghiêng ngả lảo đảo, nàng tò mò mở cửa ra nhìn, phát hiện cửa phòng đối diện có một người đang dựa vào, nhìn kỹ lại, đúng là Phượng Hiên đang kiểm chế được tính, đi trở về .

Phượng Hiên cũng phát hiện ra nàng, trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, xoay người mở cửa, vào nhà, đóng cửa, cuối cùng còn cố ý khóa cửa lại.

A ——! Không xong! Vốn giật mình vì sự xuất hiện của Phượng Hiên, Cung Thiên Ly đứng ở nơi đó bỗng nhiên kịp phản ứng, trong lòng kêu thầm một tiếng, vọt tới trước cửa Phượng Hiên đẩy, quả nhiên cửa đã khoá ở bên trong.

Trời ạ, nàng làm cái gì! Bộ dạng của biểu ca Phượng Hiên rõ ràng đã bị hạ được, mà nàng vừa ôm vào một nữ tử cũng bị hạ được vào phòng. Má ơi ——!

Người nào đó chợt nổi điên, định phá cửa, nhưng lại phát hiện dưới tay ướt đầm, nhìn xuống, đây là máu, máu! ? Đột nhiên nghĩ đến sự xuất hiện của Phượng Hiên ở nơi này, vậy các biểu tỷ của nàng đâu? Hình như quần áo của biểu ca vẫn đầy đủ, vậy là kế hoạch không thực hiện được! Thế còn máu, Cung Thiên Ly

nghĩ đến chẳng lẽ biểu ca Phượng Hiên nhất thời nổi cơn thịnh nộ giết nhóm biểu tỹ rồi? Lo lắng một hồi khiến Cung Thiên Ly đập dưới chân một cái, quyết định không xen vào chuyện sẽ phát sinh giữa hai người kia trong căn phòng đó, xoay người rời đi, chạy tới Hạ Vũ viện.

Đem cửa khóa kỹ, rất sợ có nữ nhân nào thừa lúc mình thần chí không rõ tiến vào, phát sinh chuyện tình chôn vùi cả đời mình, Phượng Hiên giữ cái chốt an toàn trên cửa, còn ra sức đem cái bàn cùng ghế ở trong phòng dựa vào cửa để ngăn chặn. (Bột: anh này con nít thế =]])

Thiếu chút nữa phát sinh chuyện xấu làm cho hấn buồn bực, chưa từng nghĩ đến Phượng Hiên hấn cũng sẽ có lúc chật vật như vậy, về sau nhớ kỹ, chỉ cần là nữ nhân sẽ phòng bị!

Hấn bước từng bước không ổn định đến giường, chuẩn bị vượt qua một đêm đầy, chỉ là hấn vừa đặt mông ngồi vào trên giường, đưa tay vỗ lên giường một cái, liền đụng tới một vật thể, quay đầu lại nhìn, phát hiện hoá ra có một người.

Trong bóng đêm Phượng Hiên rất khó để không biến sắc mặt, đưa tay đã muốn tóm lấy người nọ, ném ra ngoài cửa sổ, vậy mà vừa nhìn đến, dung mạo của người nọ đập vào mắt hấn, Phượng Hiên liền lấp bắp kinh hãi, lực đạo trong tay giảm xuống, sắc mặt cũng nhu hòa rất nhiều.

Nàng! Nàng làm sao lại ở trong này? Nghi vấn của Phượng Hiên không có cơ hội nhận được câu trả lời, bởi vì mê dược của Cốc Nhược Vũ đã có dấu hiệu mất công dụng, xuân dược bắt đầu có hiệu quả, không biết mình ở nơi nào, đang làm cái gì, Cốc Nhược Vũ chỉ cảm thấy rất nóng cõi y phục của mình ra, thời điểm đụng tới tay của Phượng Hiên, nàng cảm giác thật thoải mái, liền ôm lấy không tha, hơn nữa càng ngày càng muốn nhiều hơn.

Nếu đây là nữ tử khác mà nói..., chỉ sợ tiểu ác ma còn có thể sẽ kiên trì, nhưng trước mắt là người mà Phượng Hiên muốn kết hôn vào cửa, không cần thận nhìn thấy thân thể người nào đó không một mảnh vải, lúc này, gân xanh của tiểu ác ma nào đó như nứt ra, không thể suy nghĩ thêm được gì mà cúi xuống hôn lên thân thể mê người kia, mà hai tay của Cốc Nhược Vũ cũng bò lên trên cổ Phượng Hiên.

Cứ như vậy, dưới loại tình huống này thiên thời —— bóng đêm đang sâu, mặt trăng như đang cười trời, bầu trời đầy sao; địa lợi —— trong phòng khách sạn, còn là quan trọng nhất là cùng ở trên giường; nhân hòa —— hai người đang triền miên đều bị hạ độc, trong đó người lớn kia lại rất vừa ý với người nhỏ, dưới tình huống như thế, tình hình trong phòng hiện đang phi lễ chỗ nhìn!

52. Chương 52: Tin Dữ Đến

Một đêm triền miên, thẳng đến lúc sáng sớm hai người mới ngủ, nhưng không bao lâu, Phượng Hiên bỗng nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, nhớ tới chuyện lúc trước, hấn lo lắng có phải vì dược hiệu mà nhận lầm người hay không, hấn nhanh chóng quay đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang nặng nề ngủ của Cốc Nhược Vũ đập vào mắt thì Phượng Hiên mới yên tâm, tiếp theo, hấn nhìn không được vui vẻ ôm nàng vào trong lòng. Sau khi ôm chặt nàng, hấn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào thiên hạ trong lòng, biểu tình trên mặt cực kỳ ôn nhu, nhẹ nhàng vén những sợi tóc của Cốc Nhược Vũ đến sau tai nàng, sau đó triu mến lần lượt hôn xuống cái trán, ánh mắt, chớp mũi của nàng, cuối cùng lại hôn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. (Bột: sao không hun môi =()

Dĩ nhiên, tuy nói đã uống nhầm thuốc, nhưng may mắn lại lên đúng giường, dù vui vẻ hài lòng, nhưng Phượng Hiên vốn là người luôn thích mang thù thì làm sao có thể bởi vì vậy mà tha thứ cho đám người dám tính kế hấn, khiến hấn lần đầu tiên làm ‘chuyện tốt’ nhưng không được như tình thơ ý họa, thuận theo tự nhiên mà phát sinh, lại phát sinh dưới tình huống bị hạ dược, thật không thể tha thứ! Hừ, chờ sau khi hấn lấy được ý trung nhân về nhà, sẽ từ từ thu thập các nàng!

Phượng Hiên nghĩ chờ sau khi Cốc Nhược Vũ tỉnh lại, sẽ cùng hấn đi đến Nam lăng cầu hôn. Lần này tiết kiệm cho hấn không ít chuyện, gạo đã nấu, cơm cũng đã chín, người trong lòng nhất định là của mình rồi,

tâm tình vui vẻ, hần lại đem Cốc Nhược Vũ ôm vào lòng.

Đây là cái gì? Đột nhiên nhìn thấy trên cổ Cốc Nhược Vũ đeo một túi gấm nhỏ, Phượng Hiên ngồi dậy, tò mò cầm lên xem, phát hiện bên trong còn có chứa vậy gì, người nào đó lại không cần nghĩ ngợi hay chờ đợi sự cho phép của chủ nhân mà tự tiện mở ra.

Đây không phải là miếng Ngọc bội Song Phượng để đưa cho nhà gái sao? Phượng Hiên ngây người, ngoài ý muốn nhìn ngọc bội nằm đó đưa cho bé con lại xuất hiện ở nơi này. Oa, Bé con! Nàng là bé con! Nháy mắt liền xác định được thân phận Cốc Nhược Vũ, vẻ mặt của Phượng Hiên khó nén nổi kích động.

Tuy nói cô gái mười bảy tuổi trên người đã không còn bóng dáng lúc ba tuổi kia nữa, nhưng mà đôi mắt to tròn này Phượng Hiên không quên được, trách không được khi mình nhìn thấy bức hoạ đã thấy nàng có loại cảm giác thân thiết, nguyên lai hôm qua ở tửu lâu cũng không có nghe lầm tên của nàng, chuyện này, chuyện này thật sự là rất trùng hợp! Phượng Hiên nhìn không được cười ngây ngô. (Bột: anh trai đáng yêu thế :x)

Hần nhớ tới năm đó, khi Cốc Nhược Vũ còn nhỏ, bản thân mình còn tự tay thay tã cho nàng, không khỏi buồn cười. Hần đem ngọc bội đặt lại bên trong túi gấm của nàng, nhẹ nhàng nhéo yêu gương mặt của nàng, không nghĩ Cốc Nhược Vũ ngủ sâu như vậy, nguyên nhân là vì hần làm cho người ta mệt muốn chết rồi, nàng giống như con heo lười nhỏ nằm lằm bằm trong lòng hần, giống như giấc ngủ êm đó

Thần thái sáng láng, tinh thần sung sức, Phượng Hiên đắp kín chăn cho Cốc Nhược Vũ, đứng dậy mặc quần áo xong, lại băng bó vết thương trên tay thật kỹ, định ra ngoài gọi tiểu nhị chuẩn bị tốt nước tắm cùng đồ ăn, muốn Cốc Nhược Vũ sau khi tỉnh lại, nàng có thể tắm rửa một cái, sau đó ăn điểm tâm.

Ra khỏi phòng, Phượng Hiên đóng cửa thật kỹ càng, mới đi đến chính giữa sân Thu Diệp viện, phát hiện đám người Cung Thiên Li đang đứng ở cửa viện. Trên mặt Phượng Hiên mang theo ý cười, khiến các nàng nhìn không ra tâm tư của mình. Vốn tưởng rằng mấy người này không phải đến bồi tội thì chính là để xin tha, nhưng Phượng Hiên phát hiện ánh mắt của các nàng lại lộ rõ bi thương

Bi thương cái gì, hần cũng không giết Phượng Tư Liên, Phượng Hiên nhìn thoáng qua Phượng Tư Liên nghĩ. Nhưng Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch hần là phải đi Nam Lăng cũng xuất hiện ở phía sau các nàng, khiến Phượng Hiên cảm thấy có chút kinh ngạc .

“Các người hần là ở Nam Lăng mới đúng, sao lại không đi?” Tính toán thời gian, hai người chắc phải đang trên đường quay trở lại.

“Chúa, chúa thượng.” thanh âm của Phượng Tiêu có chút nghẹn ngào, sau khi kêu Phượng Hiên một tiếng, nghiêng mặt đi, không dám nhìn hần, trong lòng khổ sở, trên đường đi Nam Lăng lại đụng phải cha cùng tông chủ, nhận được tin dữ như vậy, nếu chúa thượng biết mà nói, mọi chuyện sẽ như thế nào đây ?

“Có chuyện gì xảy ra sao? Ngoại công?!” Cảm thấy không khí bất bình thường, trong đầu Phượng Hiên tự hỏi chuyện gì có thể làm cho bọn họ như vậy. Ngay cả ngoại công Cung Thượng Hi và thủ lĩnh hộ vệ Cung Nhạc, cùng với tất cả hộ vệ của Cung gia đều xuất hiện ở Thu Diệp viện này, cảm giác bất an mãnh liệt khiến Phượng Hiên khẳng định có chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra mà hần không biết.

“Hiên nhi, con phải bình tĩnh một chút” Cung Thượng Hi dừng lại, trong lòng không nở, nhưng vẫn nói tiếp..., “Mười ngày trước, hoàng thượng hạ chỉ, vì ghen tị thất đức, nhiều loạn hậu cung, can thiệp triều chính nên Đức phi được ban cái chết ! Vũ nhi, nàng đã đi rồi!”

Trong nháy mắt, trời đất thay đổi, thế gian giống như không còn tiếng vang, chỉ có lời nói “Đức phi được ban chết, Vũ nhi, nàng đã đi rồi” ở trong đầu Phượng Hiên không ngừng xoay quanh, Đức Phi, muội muội của hần, mười ngày trước mới được phong phi tròn một tháng, Ngự Thiên Lan, hần đã làm gì với Vũ nhi?!

Tiếng thét dài phần nộ chột vang lên, một bóng người nhảy vọt lên trên cao, khi thân ảnh Phượng Hiên vừa động, Cung Thượng Hi đã sớm đoán được phản ứng của hần nên vung tay lên ra hiệu đám người sớm đã được đặc biệt đưa đến đây chạy lên, tất cả hộ vệ đều tiến lên cản lại Phượng Hiên vốn đã mất lí trí muốn rời đi

Võ công của Ngoại tôn so với tướng tượng của ông còn cao hơn nữa, Cung Thượng Hi hít một hơi xong sau đó tự thân ra tay, cũng không có cách nào khiến Phượng Hiên đang đánh nhau trở nên bình tĩnh. Vốn là quả bất địch chúng (*), lại có thêm ngoại công vốn có võ công cao hơn hẳn ra tay, không bao lâu, Phượng Hiên đã bị điểm huyết, trối lại.

(*) Quả bất địch chúng: số ít không thể đấu lại với số đông

“Buông!” Hắn vô cùng hối hận, rất hối hận, rốt cuộc chính mình là người tự tay đẩy muối muối xuống Hoàng Tuyên, hắn không nên để cho nàng tiến cung !”Ta muốn giết hắn rồi! Ta nhất định phải giết tên ghê tởm kia.” Cầu hoàng thượng! Hắn muốn xuất binh tạo phản, giết hắn thay muối muối báo thù! Hai mắt đỏ lên, cả người sát khí, vẻ tươi cười cũng không còn thấy nữa, Phượng Hiên dùng sức muốn giải huyết đạo của mình, găm lên giận giữ, nhưng trước khi tên đầy đủ của kẻ kia bị tên đại nghịch bất đạo này hô lên , Cung Thượng Hi bắt đầu đi phải điểm huyết ngũ của hắn.

(**) Bột giải thích: trong tiếng Hoa có hiện tượng đảo ngữ trong các cụm từ (hơi giống tiếng Anh). Ví dụ, trong lời thoại của Phượng Hiên ở phía trên, nếu là người Việt mình sẽ nói “Tên Ngự Thiên Lan ghê tởm kia”, nhưng người Hoa sẽ là “ ghê tởm tên kia Ngự Thiên Lan”. Ở trường hợp này, Cung Thượng Li đã kịp ngăn cản khiến Phượng Hiên dừng lời nói đến “ghê tởm tên kia...”, chưa kịp gọi tên Ngự Thiên Lan. Nhưng vì muốn mạch văn được trôi chảy nên Bột và bạn editor không thể diễn tả trọn vẹn cảnh lời nói của Phượng Hiên bị cắt ngang, đành phải viết riêng mấy dòng giải thích cho cả nhà

“Dẫn nó trở về.” Cung Thượng Hi cau mày, quả nhiên không ngoài dự liệu, ngoại tôn nghe được tin tức này nhất định sẽ muốn mưu phản, làm việc đại nghịch bất đạo, Phượng thị như thế nào Cung Thượng Hi ông mặc kệ, nhưng mà bộ tộc Cung thị của bọn họ tuyệt đối không thể bởi vì chuyện này mà bị diệt cửu tộc.

Vì để muốn Phượng Hiên tỉnh táo lại, không muốn hắn vì bị thương nhất thời mà phạm vào sai lầm lớn, Cung Thượng Hi mang theo hắn trở về Cung châu. Từ Ti Đô đến Cung Châu vốn đã mất nhiều ngày, hơn nữa sau khi trở về còn bị trối ba ngày ba đêm, Phượng Hiên đau khổ đến điên cuồng, vì thế, đợi cho khi Phượng Hiên tỉnh táo lại, nghĩ đến chuyện muối tử chết đi chẳng phải đơn giản, hắn cần phải quay trở về từ từ tìm ra tên đầu sỏ gây chuyện, cũng đã hơn mười ngày .

Nhưng mà, trong thời gian mười ngày ngắn ngủi này, cuộc sống của Cốc Nhược Vũ cũng đột nhiên trở nên long trời lở đất, kiếp nạn nối tiếp nhau mà đến, tất cả mọi thứ giống như từ trên bầu trời rớt xuống đầy cốc. Bởi vậy, sau khi nhận mệnh lệnh của Phượng Hiên đi đến Nam lăng tìm Cốc Nhược Vũ, Phượng Dịch không thể mang người Phượng Hiên muốn gặp trở về, ngược lại lại mang về hai tin dữ: thủ phủ Nam Lăng nhà tan cửa nát cùng Cốc Nhược Vũ đã qua đời.

Họa vô đơn chí, một năm này đối với Phượng Hiên mà nói là bi thương gấp đôi, không những muối tử thân yêu nhất rời đi nhân thế, hắn còn mất đi người yêu duy nhất. Vào một ngày nào đó, khi nghe được tin Cốc Nhược Vũ đã qua đời, hắn đem chính mình nhốt vào phòng suốt một ngày một đêm, sau đó, hắn lại trở về triều đình giống như xưa, trên mặt vĩnh viễn đeo nụ cười lười nhác. Chỉ có trái tim đã từng yêu thương này được đóng lại chặt chẽ, cuộc đời này không hề nhắc đến chữ ‘tình’

53. Chương 53: Ba Kiếp Ấp Xuống

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bột Aly

Sau khi Phượng Hiên bị Cung Thượng Hi bắt đi không bao lâu, Cốc Nhược Vũ tỉnh dậy. Lúc tỉnh lại nàng cảm giác rất mệt mỏi, cả người đau nhức, giống như bị ai đánh ột trận. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một số đoạn kí ức xấu hổ ngất ngưởng, Cốc Nhược Vũ trong lòng cả kinh, ngồi dậy, cúi đầu vén chăn lên, vừa thấy, nhất thời trở nên cực kì sợ hãi.

Vì, vì sao mình không mặc quần áo? Cốc Nhược Vũ trong lòng sợ hãi, dùng sức nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm qua, nàng ăn một chén mì, sau đó nhớ rõ biểu tỳ hình như là tươi cười khi đạt được việc gì đó. Sau đó? Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Cố gắng nhớ lại lại chỉ có thể nhớ được một ít đoạn nhỏ, ấn tượng khắc sâu duy nhất là một đôi mắt chứa đựng tình cảm thâm thúy mãnh liệt..

Cốc Nhược Vũ đem chân xốc lên nhìn một chút, có máu! Trong mắt của nàng nháy mắt chứa đầy nước mắt, những hình ảnh không trọn vẹn không đồng đều bị ngắt quãng, cảm xúc cùng các hình ảnh kia không ngừng đan xen nhau, bởi vì sắp thành thân, mẫu thân đã nói với nàng một ít chuyện trong đêm đông phòng, cho nên biết trên người mình khẳng định đã xảy ra chuyện không nên phát sinh, tay nàng cầm lấy chân, nghẹn ngào khóc thảm thiết.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng chưa lập gia đình nhưng lại thất trinh, hơn nữa còn không biết là ai làm, xem ra người ta đã sớm bỏ chạy. Làm loại sự tình này, nàng làm sao có mặt mũi sống trên đời này! Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lệ rơi đầy mắt, vẻ mặt nhu nhược bất lực cực kỳ đáng thương.

Nàng đứng dậy chậm rãi đem quần áo được xếp gọn gàng không biết của ai mặc vào, hồn bay phách tán gỡ tấm khăn trải giường ra, ném qua xà nhà, sau đó thắt nút, rồi bưng ghế tới, bước lên trên, tiếp theo muốn đưa đầu vào.

Nàng hẳn là nên nghe lời cha mẹ, trước hôn nhân không nên đi đâu, Cốc Nhược Vũ hối hận mà nhớ lại. Nhớ tới cha mẹ của mình, Cốc Nhược Vũ nguyên bản muốn tự sát thì động tác bỗng nhiên dừng lại, nếu như mình chết, vậy cha mẹ sẽ như thế nào? Để cho người đầu bạc tiễn người đầu xanh, nàng sao có thể bất hiếu như vậy! Nhưng mà, trinh tiết nữ nhân quan trọng giống như mạng sống, thất trinh làm sao có thể tiếp tục sống sót!

Vì thế, hai loại ý niệm bắt đầu ở trong đầu Cốc Nhược Vũ tranh chấp không ngừng nghỉ, là vì cha mẹ sống sót, hay là vì thất trinh mà tự sát, cuối cùng nàng nhớ tới mẫu thân từng có một lần nói với nàng vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ muốn nàng còn sống là tốt rồi. Nghĩ vậy, Cốc Nhược Vũ chậm rãi buông lỏng tay ra, nàng không thể chết, không thể để cho cha mẹ đối mặt với cái chết của mình, chỉ cần không lấy chồng là được rồi, đợi cho cha mẹ sống đến trăm tuổi, nàng vào am ni cô xuống tóc làm ni cô là được rồi.

Bỏ đi ý niệm tự sát trong đầu, Cốc Nhược Vũ xuống ghế. Mở mắt nhìn trong phòng, lúc này vừa thấy, đã phát hiện bọc đồ mà Phượng Hiên đem theo lúc đến nhưng không thể quay về lấy.

Không cầm bọc đồ đi, có phải người còn có thể trở về hay không? Trong lòng dấy lên một tia hi vọng, dù sao có thể khiến đối phương chịu trách nhiệm vẫn tốt hơn. Cốc Nhược Vũ lau nước mắt, cầm lấy gói đồ, ôm vào trong ngực, ngồi xuống bắt đầu chờ người. Chỉ tiếc người nợ đáng lẽ sẽ trở lại nhưng trong giờ phút này đã hôn mê

Cốc Nhược Vũ yên lặng ngồi trong góc, sợ hãi nhìn cửa phòng, nhưng mà càng chờ càng không thấy người, nhin không được, nước mắt nàng lại rưng rưng. Cốc Nhược Vũ nghẹn ngào, đưa mắt nhìn các vật phẩm trong phòng, lại nhìn thấy quần áo của Phượng Hiên ngày hôm qua thay ra. Nhìn rất quen mắt! Cốc Nhược Vũ ôm bọc đồ đứng dậy, đi đến quần áo trước mặt, cầm lên xem.

“Tuy nói trong nhà của ta đã có một vị chính thất, tám vị tiểu thiếp, ...” Bên tai bỗng nhiên vang lên lời nói ngả ngớn ngày hôm qua người nào đó nói..., đôi mắt tròn của Cốc Nhược Vũ mở lớn, nhớ tới đã từng gặp ai đó mặc bộ quần áo này. Là người bại hoại có một, chín, Cốc Nhược Vũ bắt đầu ở trong lòng đêm, có hai mươi một nữ nhân xinh đẹp.

Ô, hẳn nhất định là ghi hận mình đắc tội với hắn, cho nên tìm cơ hội cưỡng hiếp mình! Không đúng! Cốc Nhược Vũ đột nhiên lại nghĩ đến về mặt biểu tỳ đêm qua, cùng với chén mì mình ăn xong liền mất đi tri giác. Cốc Nhược Vũ nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn cảm thấy biểu tỳ có tham gia vào chuyện này, nhưng vẫn không thể nào nghĩ thông suốt vì sao nam tử kia lại liên thủ với biểu tỳ, nhưng, từ nay về sau, trong lòng nàng bắt đầu có nghi ngờ, đối với biểu tỳ Tề Hiếu Nhã có cảm giác phòng bị, chỉ là đến lúc này đã trễ mà thôi.

Đã biết là ai cướp đi trinh tiết của mình, hơn nữa đem Phượng Hiên liệt vào trong hàng ngũ đẳng đồ tử ,đại phối đản (*) Cốc Nhược Vũ cúi đầu lại nhìn bọc đồ trong lòng một chút, nghĩ nghĩ, sau đó mở bọc đồ ra, trong đó là mấy bộ quần áo, một ít ngân lượng, còn có một miếng ngọc bội.

(*) đăng đồ tử: tên dân tộc, đại phối đàn: tên bại hoại

Vậy, còn ngọc bội kia. , trong mắt Cốc Nhược Vũ hiện lên tia hoảng loạn, vội vàng sờ túi giấu nhỏ trên cổ mình, mở ra nhìn, nhất thời trong lòng liền trở nên thả lỏng, may mắn, ngọc bội của Tiên ca ca vẫn còn, nhưng mà. , Cốc Nhược Vũ cảm thấy không hiểu, đem ngọc bội để trong bao để cùng với ngọc bội tùy thân của mình ghép lại, không ngờ chúng lại khớp với nhau thành một khối. Nó giống như ngọc bội hình phượng, có cùng tính chất, chẳng qua là một trái một phải.

Tiên ca ca? Cốc Nhược Vũ không khỏi hoài nghi trên đời thực sự có Tiên ca ca, hơn nữa có thể là Phượng Hiên, nhất thời đối với Phượng hiên sinh ra một ít hảo cảm, nhưng nàng chợt lắc lắc đầu, phủ nhận nói: “Người này đã huỷ đi trong sạch của mình tại sao có thể là Tiên ca ca mình thích nhất !

Cốc Nhược Vũ đem miếng ngọc bội kia của Phượng Hiên đặt vào trong bọc đồ của hần, lại chỉnh sửa bọc đồ lại thật tốt, rồi buộc lại, ôm lấy, quyết định không thể ngồi đây đợi chết, vẫn là tự mình đi ra ngoài tìm người. Nàng mở cửa phòng, nhìn đến cảnh tượng bên ngoài, quả nhiên không phải Đông Tuyết viện mà nàng ở.

Chỉ là người không thể tìm được, vì khi nàng vừa mới ra khỏi Thu Diệp viện thì cổ bị người ta đánh một cái, liền chìm vào trong bóng đêm. Đợi khi nàng tỉnh lại thì phát hiện tay chân mình bị trói, miệng bị nhét vải, Cốc Nhược Vũ kinh sợ nhìn xem mình đang ở đây. Có cảm giác ở dưới lắc lư, hơn nữa không gian bịt kín, hình như là trong xe ngựa, lại vừa thấy, xung quanh toàn là hành lí, nhận ra đó là hàng lí của nhà nàng, nàng muốn mở miệng kêu cứu, nhưng bởi vì có vải trong miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô, nàng muốn khiến các đồ vật trong xe va vào nhau, để cho người khác phát hiện ra mình, nhưng có rất nhiều đồ vật, mà nàng căn bản không có cách nào để cơ thể chuyển động

Xe ngựa chỉ dừng qua một lần, hình như là thời gian giữa trưa, sau lại không biết qua bao lâu, xe ngựa lại ngừng lại hần, nàng nghe thấy người ở phía ngoài hình như đang dùng cơm, dần dần tiếng người biến mất, đoán chừng là đều ngủ nghỉ ngơi. Lại đối lại sợ Cốc Nhược Vũ chỉ có thể bất lực bối rối nhìn hành lí chung quanh mình.

Thật lâu sau, nàng nghe thấy tiếng động ngoài xe ngựa, tiếp theo cửa xe ngựa bị mở ra, hành lí trước mặt nàng cũng bị dịch ra, nhất thời, nàng kêu lên, cho là có người phát hiện ra mình rồi, lại vừa thấy, là bọn người biểu ca Tề Hiểu Dũng.

“Động tác nhanh một chút, đừng để cho người khác phát hiện.” Tề Hiểu Dũng hạ giọng nói với nhóm huynh muội phía sau hần, sau đó hần và Tề Hiểu Hổ lên xe ngựa, đem cốc Nhược Vũ khiêng xuống xe.

“Ô ô ô ô ô ô ô!” Các người muốn làm gì?! Cốc Nhược Vũ nhận ra đám người này không phải muốn thả mình ra nên la lên.

” Sang bên kia đi!” Tề Hiểu Nhã chỉ vào một hướng nói.

“Ô ô ô!” Buông!

Không có người nào để ý Cốc Nhược Vũ, nàng bị mang ra khỏi xe ngựa. Lúc này nàng nhìn thấy sắc trời tối đen, đúng là đêm khuya, mà nàng hình như là ở ngọn núi phải đi qua nếu muốn trở về Nam Lăng. Cảm thấy không bình thường, nàng dùng sức giãy dụa kêu la, nhưng không có nhiều tác dụng lắm.

Đợi sau khi cách đoàn xe rất xa, nàng bị nặng nề ném xuống trên mặt đất.

“Từ chỗ này ném xuống thế nào?” Tề Hiểu An nhìn xem phía sau Cốc Nhược Vũ, đề nghị nói.

Nghe hần vừa nói như thế, Cốc Nhược Vũ nhìn lại, phía sau đều không có gì, một khoảng tối như mực, nàng lập tức quay đầu, dùng sức lắc đầu nói: “Ô ô!” Không cần!

Mấy huynh muội đều cảm thấy chỗ này không tồi, vì thế đem Cốc Nhược Vũ ở trên mặt đất nâng lên.

“Từ từ, thả nó xuống!” Tề Hiểu Nhã bỗng nhiên ngăn cản động tác của huynh trưởng.

Lại bị ném xuống mặt đất, Cốc Nhược Vũ bị dọa, tim đập rất nhanh, thấy mình lại bị thả xuống, nhẹ nhàng thở ra ,mắt nàng rưng rưng nhìn biểu tỳ, không rõ tại sao lại xảy ra chuyện này, nàng còn tưởng rằng biểu tỳ của nàng còn có lương tâm, nhớ tới mình là biểu muội cùng huyết thống, cùng lớn lên!

Nào biết Tề Hiểu Nhã căn bản không giống như suy nghĩ của nàng, mà là từ trong tay áo lấy ra một cái dao nhỏ, nói câu “Để cho ta phát tiết toàn bộ cảm hận lên nàng ta rồi ném sau”. Sau đó đứng ở trước người Cốc Nhược Vũ.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô! ?” Hiểu Nhã tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì! ? Cốc Nhược Vũ sợ hãi nhìn con dao sáng chói cách mặt mình càng ngày càng gần.

“Mỗi khi nhìn thấy gương mặt này của ngươi, ta đều cảm thấy chán ghét! Chán ghét còn chưa tính, lại còn dám cướp đi biểu ca Hiểu Diệu của ta!” Trong mắt lóe lên ý nghĩ ác độc, khóe miệng mang theo nụ cười ngoan độc, Tề Hiểu Nhã không chút do dự cầm dao ra sức chém xuống xuống, vui vẻ rạch trên mặt Cốc Nhược Vũ vài nhát

“Ô ——!” A ——! Cơn đau đớn từ trên mặt truyền đến, Cốc Nhược Vũ đau đến mức thiếu chút nữa ngất đi

“Muốn trách thì trách mạng ngươi rất tốt, làm cho người ta ghen tị !” Tề Hiểu Nhã vẫn tức giận nói. Mặt đau, khóe mắt mang theo nước mắt, Cốc Nhược Vũ không dám tin quay về trừng mắt nhìn Tề Hiểu Nhã, tầm mắt lại theo thứ tự đảo qua huynh muội Tề gia, cho tới bây giờ không nghĩ tới cùng nhau lớn lên, hơn nữa nhà mình đối với đám người Tề gia cũng không tệ, sao có thể đối với mình như vậy. Bỗng nhiên trong lòng của nàng cả kinh, bọn họ đối với chính mình như thế, vậy cha mẹ thì sao! Cha mẹ của nàng bọn họ sẽ đối xử như thế nào?

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô! ?” Các người muốn đối xử với cha mẹ ta thế nào! ?

Có lẽ hiểu được ý tứ của Cốc Nhược Vũ, Tề Hiểu Dũng cũng ngồi xổm xuống quyết định giải thích trước khi nàng chết: “Biểu muội, muội cứ yên tâm thoải mái ra đi! Di thư của muội chúng ta đã thay muội viết xong, tới hôm qua không để cho Hiểu Hổ thực hiện được, mà để người khác chiếm tiện nghi, mất đi sự trong sạch, không còn mặt mũi nào còn sống ở trên đời này, đành phải một mình tự tử ra đi. Về phần di nhỏ, muội không cần phải lo lắng, tốt xấu gì chúng ta cũng có cùng huyết thống, biểu ca ta sẽ không để uội tịch mịch, không bao lâu, chúng ta sẽ đưa di di cùng dưỡng đi cùng muội, để một nhà ba người được đoàn tụ!” Nguyên lai ba người sau khi thất bại thấy Cung Thượng Li rời liền tự giải huyết đạo, nhìn thấy Cốc Nhược Vũ bị ôm vào cửa phòng như vậy, lại phát hiện không biết nàng đang cùng một chỗ với ai, sau khi trở lại Đông tuyết viện nói chuyện với các huynh đệ khác, lúc này Tề Hiểu Dũng cho rằng Cốc Nhược Vũ sau này nhất định sẽ biết đám người họ có ý đồ xấu, nàng còn sống sẽ mang đến phiền toái cho bọn hắn, dứt khoát giết nàng diệt khẩu. Thương lượng một đêm, thấy Cốc Nhược Vũ không quay về Đông Tuyết viện, mấy người đoán rằng nàng còn ở Thu diệp viện, liền chờ ở cửa Thu diệp viện, vừa vặn không ai lui tới, nàng vừa mới từ trong phòng Phượng Hiên đi ra, bọn họ liền đánh nàng bất tỉnh, dấu ở hành lý trong xe.

“Ô ô! Ô ô ô ô ô ô ô ô! Ô ô ô ô ô ô ô , ô ô ô ô!” Không cần! Không cho phép ngươi xuống tay với cha mẹ ta! Các người lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa! Bất chấp đau đớn trên mặt, Cốc Nhược Vũ dùng sức hô, ra sức đứng dậy, vọt tới Tề Hiểu Dũng, lại bị Tề Hiểu Nhã đẩy sang một bên.

“Không cần nhiều lời nữa, nhanh chút đi!” Người trong lòng bị người khác chiếm được, nhất thời không còn tình cảm gì, Tề Hiểu Hổ cau mày không vừa ý Nhị ca cùng Ngũ muội nói nhiều lời như vậy.

“Này, cho ngươi! Vừa rồi thấy ngươi ôm bọc đồ này rất chặt!” Tề Hiểu Nhã đem bọc đồ mà lúc Cốc Nhược Vũ ôm rất chặt lại đây, vứt xuống trong ngực nàng, đưa chân hung hăng đạp nàng một cước.

Cứ như vậy, trong không gian vô định Cốc Nhược Vũ lăn xuống khe núi sau lưng, vết dao trên mặt cùng với vết thương do va chạm với đất đá gây nên, khiến cả người nàng chỉ toàn là máu, thẳng đến khi đụng phải một thân cây, mới bị ngăn cản mà ngừng lại, nhưng nàng đã hôn mê.

*Ở các chương này thì các nàng phải xem thêm truyện “Niết bàn chi vũ” mới có thể hiểu rõ lý do tại sao Phượng Hiên phải rời đi sớm và truyện gì đã xảy ra sau đó. Truyện “Niết bàn chi vũ” nói về em gái của Phượng Hiên. Như ta đã nói ở phần văn án là ngoài truyện này còn 2 truyện về con và em gái của Phượng Hiên nữa

54. Chương 54: Họa Vô Đơn Chí

Trong núi, gió vù vù thổi mạnh, nơi nào đó chỗ mấy chiếc xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi, có một người ngồi ở bên cạnh đồng lửa gác đêm. Bỗng nhiên từ trong lều vải bên cạnh có ba người đi ra, một người vóc dáng ột chút, hai người còn lại đều là tiểu hài tử.

Ba người chào hỏi người gác đêm kia, cầm cây đuốc đi đến phía núi. Dọc theo đường đi ba người cãi nhau âm ỉ, chỉ thấy người thanh niên lớn hơn kia vỗ đầu một đứa nhỏ trong đó, sau đó nói: “Người thật nhất gan, đều đã lớn rồi, còn cần chúng ta giúp?”

“Bát ca! Đừng đánh đầu của đệ! Đêm nay trời tối như mực, lại đang ở trong núi, vạn nhất gặp dã thú làm sao bây giờ?” Hắn sợ rằng tên ấy ý kiến, tiểu hài tử quay về trừng Bát ca trong miệng, che chắn đầu của mình, rất sợ lại bị đánh.

“Bát ca, đừng đánh đầu Cửu ca! Lỡ trong núi nếu có dã thú làm sao bây giờ?” Một vị tiểu hài tử khác che chở cho người bị đánh kia nói

“Đệ nha, so với Thập nhi còn nhất gan hơn! Nhanh chút, sau khi xong, ta còn muốn trở về đi ngủ, đang ngủ ngon, lại bị tiểu quỷ này đánh thức đến đây.” Thiếu niên chỉ ngón tay, dưới ánh lửa gương mặt có vẻ hơi non nớt, nhưng vô cùng ưa nhìn, con ngươi chuyển động quan sát xung quanh, có thể thấy là một người cơ trí. Chỉ tiếc dựa vào thể bài mang trên người, ba người này đều là dân du mục, có thân phận thấp nhất

Coi chừng dùm để hai đệ đệ đi nhà xí, thiếu niên vẻ mặt nhàm chán, vì tu vi võ công không thấp nên tai hắn nghe thấy có tiếng bước chân vội vàng, phản xạ có điều kiện tắt cây đuốc trong tay đi. Đưa tay che chở hai đệ đệ đã đi xong, núp vào.

Vì thế, đám người Tề Hiểu Dũng muốn đem Cốc Nhược Vũ giết chết vẫn chưa phát hiện bên cạnh có người. Lúc Tề Hiểu Nhã đột nhiên tàn nhẫn xuống tay trên mặt Cốc Nhược Vũ thì hai tiểu hài tử thiếu chút nữa sợ hãi kêu lên, nhưng may mắn bị ca ca của mình bịt lại.

Cảm thấy những người này quá tàn nhẫn, thiếu niên này sau khi nghe thấy Tề Hiểu Dũng nói những lời kia, nhất thời nhịn không được ở trong lòng mắng: “Là thân thích mà lại như vậy, đồ mất trí!

Bởi vì đối phương có năm người, hơn nữa không biết nội tình bên trong, lại lo lắng cho hai đệ đệ năm tuổi bên người, thiếu niên chịu đựng không có ra tay.

Cốc Nhược Vũ bị đá xuống núi, đám người Tề Hiểu Dũng nhìn xuống xem thử, cảm thấy Cốc Nhược Vũ khẳng định không lên được, lại không có ai cứu nàng, nhất định không thể sống sót, liền rời khỏi. Bọn họ chân trước vừa đi, thiếu niên ở phía sau lưng liền buông tay, vọt tới nơi Cốc Nhược Vũ gặp chuyện không may, mở to hai mắt nhìn xuống, nhưng trời quá tối, cái gì cũng đều nhìn không thấy.

“Bát, Bát ca! Bọn họ giết người!” Xem đi, nó đã nói trong núi này có nguy hiểm, thậm chí so với dã thú còn đáng sợ ác độc hơn, còn nó vốn nhất gan, hừ!

“Bát ca bọn họ giết người!” Nói như vẹt, lại nói thêm một câu nữa.

“Cầm lấy ngọn đuốc, giúp ta chiếu sáng xuống dưới, để ta xuống đó xem thử!” Thiếu niên đem cây đuốc châm một lần nữa, đưa cho đệ đệ.

“Bát ca, chuyện này quá nguy hiểm! Từ nơi này ngã xuống khẳng định không thể sống sót!” tiểu hài tử xếp thứ chín lập tức bắt lấy thiếu niên, không chịu để cho hắn làm chuyện nguy hiểm này.

“Quá nguy hiểm, sống không được!” người ít tuổi nhất kia là thấy Cửu ca làm gì, nó liền làm theo bắt lấy cánh tay của thiếu niên.

“Không nguy hiểm, không thấy đây chỉ là sườn dốc thôi, xuống dưới nữa mới là vách núi, ta thấy nàng may mắn không ngã xuống đâu.” Thiếu niên lộ đầu nhìn ra, dùng cây đuốc chiếu rọi xuống, lại thêm nhãn lực của hắn rất tốt, mơ hồ thấy Cốc Nhược Vũ bị chặn trên một thân cây.”Các đệ lui về sau, giúp ta chiếu sáng là tốt rồi, ta đi qua đó.”

Thiếu niên chậm rãi đi xuống, cuối cùng thuận lợi đến bên người Cốc Nhược Vũ. Hắn tự tay xem xem hơi thở của nàng, phát hiện nàng còn thở, lúc này trong lòng mới thả lỏng, cố gắng vác nàng lên trên người, lòng bàn chân đạp một cái, hướng lên trên nhảy, không đến vài cái liền trở về bên cạnh hai đệ đệ.

“A ——!” Hai tiểu hài tử sợ hãi kêu lên tiếng, bị dọa đến lui về sau.

“Làm sao vậy?” Thiếu niên trong lòng cả kinh, nghĩ đến đã xảy ra chuyện gì.

“Nàng, mặt của nàng.”

Thiếu niên nghiêng đầu vừa thấy, phát hiện mặt tựa vào trên vai mình tràn đầy máu tươi, trong lòng cũng cảm thấy khủng bố, hắn nuốt nước bọt xuống, đối với hai đệ đệ nói: “Chúng ta mau trở lại, nàng hình như bị thương rất nặng!”

Vì thế, bọn người Tề Hiểu Dũng không hề biết Cốc Nhược Vũ vẫn chưa chết như bọn họ mong muốn, mà là may mắn được cứu.

Gặp vô số ác mộng, đau đớn trên mặt khiến Cốc Nhược Vũ cuối cùng cũng tỉnh lại. Đầu nàng đầy mồ hôi, mê mang nhìn phía trên, chưa phục hồi tinh thần lại.

“Cô nương, cô đã tỉnh à!” giọng nữ ôn nhu vang lên, một cái đầu xuất hiện ở trong tầm mắt của Cốc Nhược Vũ, vươn tay còn giúp nàng lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Ta.” Đây là nơi nào? Cốc Nhược Vũ nhìn đại nương trước mặt muốn hỏi nàng, lại phát hiện cổ họng của mình khàn khàn không nói được.

“Đừng nóng vội nói, người đã hôn mê mười ngày rồi, đến uống nước!” Nói xong, bà giúp đỡ Cốc Nhược Vũ ngồi dậy, rót nước dứt cho nàng, “May mắn xương cốt người không bị thương, những vết thương xuất hiện khi bị ngã cũng không đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng là tốt rồi, ...” Chỉ là khuôn mặt bị thương quá nặng, thiếu chút nữa không sống được! Bà nhìn mặt Cốc Nhược Vũ được băng bó, lời nói tiếp theo không nói ra được.

Cốc Nhược Vũ rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước, trong ánh mắt hiện lên một trận hoảng loạn, được uống một hớp nước, cảm thấy cổ họng tốt hơn một chút rồi vội vã nói: “Đây là nơi nào?”

“A, nơi này là Nam lăng. Tuy rằng chúng ta ở trên đường tìm đại phu giúp người trị thương, nhưng mà thương thế của người quá nặng, phải nhờ đến đại phu trong đô thành mới có thể khá hơn một chút, cho nên chúng ta liền lại dẫn người đến nơi này.”

Cốc Nhược Vũ nghe đã trở về nhà, lại nghĩ tới những lời kia của Tề Hiểu Dũng, nhất thời muốn đứng dậy, muốn về nhà.

“Cô nương! Cô đây là muốn làm cái gì?” Đại nương vội vàng ngăn cản nàng.

“Ta muốn về nhà!” Cốc Nhược Vũ bất chấp thương thế của mình, trong mắt nháy mắt tràn đầy nước, nghĩ đến mình hôn mê cũng đã mười ngày, lo lắng cha mẹ trong mười ngày này gặp phải chuyện bất trắc, cả người hỗn loạn muốn trở về.

“Người còn bị thương trên người, như thế này làm sao có thể đi ra ngoài! Cô nương, người đừng vội, từ từ sẽ đến, nhà người ở nơi nào, ta sẽ bảo con ta đi báo tin!” Đại nương trấn an Cốc Nhược Vũ không cho nàng lộn xộn, sau đó hướng về phía bên ngoài lều lớn tiếng kêu lên, “Bất nhi! Bất nhi!”

Tiếp theo Cốc Nhược Vũ chỉ nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng đáp lại, tiếng chạy bộ, sau đó rèm cửa bị xóc lên, một thiếu niên tiến vào, hắn thấy Cốc Nhược Vũ, vẻ mặt vui mừng kêu lên: “A, người rốt cục cũng tỉnh rồi! Ha ha, thật tốt quá, không uống phí ta cứu người! Đây, ta là ân nhân cứu mạng của người, nhớ kỹ đó, ta gọi là Nguyệt Bát, nguyệt là ánh trăng, bát là con số!” Trên khuôn mặt ưa nhìn hiện lên vẻ dương dương đắc ý, vẻ mặt tranh công, nhưng không thể vui mừng được bao lâu đã bị mẹ ruột của hắn Nguyệt thị đưa tay nhéo lỗ tai, ngũ quan trên mặt nhăn lại.

“Câm miệng! Còn dám xưng mình là ân nhân cứu mạng, con nếu muốn thực sự ra tay cứu người mà nói..., người ta sao có thể bị thương thành như vậy!”

Đầu Nguyệt Bát trong nháy mắt liền cúi xuống, hắn cũng không phải cố ý, lúc ấy có hai đệ đệ ở bên người cần hẩn bảo hộ nha!

“Cô nương, người đừng vội, nhà người ở nơi nào, nói cho hẩn biết, hẩn giúp người báo tin, gọi người nhà tới đón người.” Nguyệt thị buông tay ra, ngồi trở lại bên người Cốc Nhược Vũ trấn an ôn nhu hỏi.

Thấy thế, cảm xúc của Cốc Nhược Vũ mới dịu đi một chút, đem túi gấm tùy thân của mình gỡ xuống, đưa cho Nguyệt bát nói: “Nhà của ta ở tại Cốc phủ, hỏi thăm rất dễ. Người đi cầu kiến quản gia nói là tiểu thư bảo người đến, đem cái túi gấm này cho ông ta xem, ông ta sẽ dẫn người đi gặp lão gia cùng phu nhân, trăm ngàn đừng để cho người khác thấy!”

“Uhm, ta biết, không cho của biểu ca biểu tỷ của người thấy!” Thông minh Nguyệt bát nghĩ đến chuyện đêm đó hiểu tỏ, tay hẩn vừa đụng tới túi gấm nhỏ, nhưng dường như lại nghĩ tới gì đó tay đột nhiên ngừng lại, “Cốc phủ? Nam lăng này có mấy nhà Cốc phủ?”

“Chỉ một nhà!” Cốc Nhược Vũ không rõ hẩn vì sao hỏi như vậy.

“Thủ phủ Nam lăng Cốc gia đúng không?” Nguyệt Bát lại xác nhận một lần.

Cốc Nhược Vũ gật đầu, lại phát hiện Nguyệt Bát cùng Nguyệt thị bởi vì nàng xác thực mà sắc mặt trở nên rất khó coi, cảm giác không bình thường, nàng tròn tròn mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cô nương a! Cái kia.” Nguyệt thị cau mày nói không nên lời.

“Ta, nhà của ta đã xảy ra chuyện gì sao?” Chẳng lẽ chỉ trong mười ngày ngắn ngủn, cha mẹ của nàng đã phát sinh bất trắc rồi? Cốc Nhược Vũ nguyên bản nước mắt vừa lau khô liền chảy ra, tay bởi vì sợ hãi lo lắng mà run rẩy.

Nguyệt Bát nghĩ nghĩ, tuy không đành lòng nói, nhưng mà vẫn nói đầu đuôi chuyện tình mà bọn họ sau khi nghe được.

Nữ nhi của thủ phủ Nam Lăng ở Vân Châu không may mắn gặp tặc nhân, sau khi mất đi trong sạch, không chịu nổi cơn nhục nhã này, chỉ lưu lại một phong di thư sau đó tự sát, thi thể không thấy, bởi vì việc này, nghe nói thân thích ở thủ phủ bởi vì tự trách, dời xa Cốc phủ, thay chỗ ở. Năm tháng trước, triều đình tìm thấy lượng lớn quan ngân(*) bị thất lạc, kẻ trộm bị thương đào thoát, nhưng năm ngày trước lại phát hiện tên trộm ở trong Cốc phủ. Tên trộm bị xử tội chết, đồng thời Cốc gia phạm phải trọng tội chưa chấp khâm phạm của triều đình nên bị tịch thu gia tài, gia nhân cho thôi việc, vợ chồng Cốc thị bị phán lưu ở phía tây làm nô dịch.

(*) quan ngân: tiền của quan phủ

“Không chỉ có như thế, nghe nói vợ chồng Cốc thị lúc trước xâm chiếm gia sản của đám người thân thích là Tề gia, bọn họ bởi vì gia tài lớn của Cốc thị, mà không dám đắc tội, đợi Cốc thị bị tịch thu gia tài, sau đó liền kiện lên quan phủ, Tri phủ đại nhân vì chính nghĩa, hoàn toàn điều tra, sau đó dường như có thân thích khác làm chứng Cốc gia chiếm đoạt tài sản của Tề gia, cuối cùng Tri Phủ phán quyết một nửa tài sản Cốc gia cấp cho Tề gia, một nửa khác nộp lên trên triều đình.” Vốn tưởng rằng là như thế này, nhưng nếu vợ chồng Cốc thị kia là cha mẹ cô gái trước mắt này, vậy Nguyệt Bát hẩn khẳng định bọn họ bị oan !

Không thể nào, cha nàng nương làm sao có thể chứa chấp khâm phạm của triều đình, bọn họ nào có xâm chiếm qua tài sản người khác, mỗi một vật trong Cốc gia đều là do cha mẹ vất vả làm ra.

Tri phủ kia là nhạc phụ của Tề Hiểu Dũng, bọn họ đều cùng một hội! Tình huống này cho dù mình xuất hiện nói Tề gia mới là kẻ hại người thì cũng vô dụng! Nghe tin dữ này, Cốc Nhược Vũ khóc không thành tiếng, chỉ trong mười ngày ngắn ngủn, có thể hại nàng nhà tan cửa nát, bọn họ căn bản đều đã lập kế hoạch trước! Cha mẹ thật lòng dối đãi với người khác, vì sao lại nhận được hồi báo như vậy, thân thích khác, không phải chỉ có gia đình của hai cậu thôi sao, bọn họ làm sao có thể làm giả chứng cứ, phỉ báng cha mẹ! Nhà mình từ trước đến nay đối với bọn họ cũng không tệ bạc mà!

“Còn có hôn nhân trước kia của tiểu thư Cốc gia tất nhiên cũng không tính, cái kia, vị hôn phu của người đã cùng Ngũ tiểu thư Tề gia đính hôn!” Nguyệt Bát đồng tình nhìn Cốc Nhược Vũ lệ rơi đầy mặt.

“Cha mẹ ta. Khi nào thì. Sẽ bị lưu đầy?” Biểu ca kia không cần cũng được, quan trọng nhất là cha mẹ của mình, Cốc Nhược Vũ lệ rơi đầy mặt nghẹn ngào hỏi.

“Hôm nay.”

Vừa nghe hôm nay cha mẹ sẽ bị lưu đầy, khởi hành đi đến vùng biên giới hẻo lánh ở phía Tây của Ngự phong quốc làm nô dịch, tim như bị đao cắt, Cốc Nhược Vũ giãy dụa xuống giường, muốn đi tìm cha mẹ của mình.

“Người muốn làm gì! Không được làm càn!” Muốn cho Cốc Nhược Vũ tỉnh táo lại Nguyệt thị đột nhiên rống lên hai câu, sợ tới mức Cốc Nhược Vũ sợ đến ngơ ngác nhìn bà.”Ta biết người muốn gặp cha mẹ mình, nhưng mà nếu ngày đó người giết người biết người còn chưa chết, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người! Nói sau, để cho người khác phát hiện người là tiểu thư Cốc gia, người cũng phải đi lưu đầy theo cha mẹ người!”

“Có thể đi theo cha mẹ ta cùng một nơi dù lưu đầy, vậy còn hơn, dù sao ta có thể ở bên cạnh chăm sóc bọn họ!” Cốc Nhược Vũ khóc nói.

“Cha mẹ người chắc chắn sẽ không muốn như vậy! Không được đi ra ngoài, ta đi hầm chút cháo cho người ăn” Nguyệt thị kiên quyết không đồng ý, đứng dậy nói với Nguyệt Bát ở bên, “Con nhìn nàng, đừng nói cho Nguyệt Cửu cùng Nguyệt Thập biết thân phận của nàng, miễn cho bọn họ còn nhỏ không hiểu chuyện, nói ra ngoài.”

Nguyệt Bát gật đầu đáp ứng, đợi Nguyệt thị đi rồi, lập tức chuyển băng ghế ngồi vào trước giường Cốc Nhược Vũ, trông người.

Thấy Nguyệt Bát định thực hiện lời nói của mẹ, Cốc Nhược Vũ biết không còn hi vọng gặp được cha mẹ, nghĩ đến cảnh ngộ tương lai của cha mẹ, cảm thấy lo lắng cho bọn họ, nhưng không biết bao giờ mới gặp lại bọn họ, không khỏi thất thanh khóc rống lên, càng khóc càng thương tâm, khóc đến thở không ra hơi.

55. Chương 55: Sinh Mệnh Ngoài Ý Muốn

Cầm túi gấm nhỏ trong tay, Cốc Nhược Vũ vừa khóc vừa ở trong lòng hô: Mẹ ——! Cha ——! Ô ——! Nữ nhi bất hiếu, cũng không thể ở bên hai người chăm sóc hai người, không có năng lực giúp hai người rửa sạch oan khuất, con nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ mới có thể cứu hai người!

Thanh âm như ma quỷ xuyên qua não! Tiếng khóc của cô gái này càng lúc càng lớn, khóc không ngừng, thiếu chút nữa làm cho Nguyệt Bát hấn sinh ra ảo giác mình chính là đầu sỏ gây tội hại nàng! Nguyệt Bát thật sự có điểm chịu không nổi cảnh Cốc Nhược Vũ khóc, an ủi nàng nói: “Đừng khóc, trên mặt người còn bị thương, nếu còn khóc về thương sẽ càng nặng thêm!”

Ô ô., Cốc Nhược Vũ giống như không nghe thấy, tiếp tục khóc, bả vai run lên run lên, thương tâm đến cực điểm.

Vì muốn dỗ nàng ngừng khóc, Nguyệt Bát đứng dậy cầm cái túi lại đây, đưa cho nàng nói: “Đừng khóc nữa, này, đây là bọc đồ của người, ta đem người trên lưng núi về thì cầm giúp người, một thứ cũng không có quàng!”

Lúc này, nhìn đến bọc đồ của Phượng Hiên, Cốc Nhược Vũ nhớ tới chuyện trong sạch của mình bị mất, mặt mũi còn bị dao chém bị thương, nghĩ tới dung mạo cũng bị hủy rồi, hơn nữa tình cảnh cửa nát nhà tan ở trước mặt, nước mắt trong chốc lát lại chảy, khóc càng dữ dội hơn.

Thấy khuyên không thành, ngược lại tưới dầu vào lửa, Nguyệt Bát biết cảm thấy thất bại. Hấn biết tư vị mất đi người thân, nhìn Cốc Nhược Vũ như vậy, trong lòng khó tránh khỏi dâng lên sự chua xót, ý nghĩ đồng tình bắt đầu tràn ra, vì thế, hấn suy tính một phen, cuối cùng giống như hạ quyết tâm, thở dài nói: “Nếu người đáp ứng ta không nói lời nào, không kêu to, như vậy khi đội ngũ áp giải cha mẹ người khởi hành thì ta sẽ dẫn người đi tiễn cha mẹ người!”

“ Có, có thể chứ?” Cốc Nhược Vũ nghe được có thể đi tiễn cha mẹ, lập tức nhìn về phía Nguyệt Bát, chờ đợi hỏi.

“Uh, nhưng mà người nhất định không được nói chuyện, chỉ có thể nhìn theo, vạn nhất để cho người ta phát hiện là người, khó có thể thành công!” Nguyệt Bát vẻ mặt thành thật nói.

“Được! Ta đáp ứng người!” Cốc Nhược Vũ gật đầu, nghe thấy hẳn khẳng định mang nàng đi gặp cha mẹ, nhất thời kích động lên.

“Cha mẹ người khẳng định nghĩ người đã chết, cho nên phải có biện pháp để cho bọn họ biết người còn sống, như vậy trong lòng bọn họ sẽ thấy thoải mái hơn, sẽ cố gắng sống sót. Chỉ cần có thể còn sống, các người còn có cơ hội một ngày đoàn tụ!” Nguyệt Bát chu đáo nghĩ !

Bởi vì tai họa liên tiếp xảy ra, cho nên vốn không lo lắng đến chuyện này, Cốc Nhược Vũ cảm thấy hẳn nói rất có lý, trong lòng cảm kích nói: “Cám ơn người!”

“Ha ha, không cần khách khí!” Nghe người ta cảm ơn, Nguyệt Bát cảm thấy ngượng ngùng nở nụ cười, hẳn thoáng nhìn túi gấm nhỏ trong tay Cốc Nhược Vũ, trong đầu linh quang chợt lóe, chỉ vào nó nói, “ Cái túi gấm nhỏ kia là được rồi, đợi lát nữa tìm cơ hội đưa cho bọn họ, bọn họ sẽ hiểu!”

Cốc Nhược Vũ vừa nghe, lập tức đưa túi gấm nhỏ cho hẳn, sau đó lại nghĩ đến, đem ngọc bội đã lấy ra cũng giao cho hẳn, để cho hẳn đặt bên trong túi gấm, đến lúc đó cùng giao cho cha mẹ, như vậy Tiên ca ca sẽ phù hộ bọn họ .

Đem ngọc bội bỏ vào trong túi gấm nhỏ thật chu đáo, Nguyệt Bát để Cốc Nhược Vũ chờ một chút, ra khỏi lều trại một chuyến, khi hẳn trở về, còn dẫn theo một người trở về, hẳn giới thiệu nói là Nguyệt Tam.

Cốc Nhược Vũ khó hiểu nhìn Nguyệt Tam đưa lưng về phía nàng, ngồi xổm xuống, Nguyệt Bát dịu dàng nói muốn giúp nàng đi nhanh hơn, nàng mới hiểu được là muốn công nàng.

Ghé vào trên lưng Nguyệt Tam, Cốc Nhược Vũ khó hiểu nhìn Nguyệt Bát tìm đồ vật tạo ra hình dáng giống như nàng đang ngủ trên giường, dùng chân đạp lên, sau đó thấy Nguyệt Bát cười hắc hắc, nói như vậy là không để ẹ hẳn biết bọn họ mang nàng đi ra ngoài. Có thể nói trên mặt Cốc Nhược Vũ trừ bỏ cái trán cùng ánh mắt, vốn là bị băng bó kín mít, nhưng vì không để cho người khác cảm thấy quái dị, Nguyệt Bát tìm cái khăn che mặt che từ phía dưới mắt của nàng.

Vì thế, dưới sự trợ giúp cùng lòng tốt của Nguyệt Bát cùng Nguyệt Tam, Cốc Nhược Vũ mang khăn che mặt đi tới ở ngã tư đường.

Đội ngũ áp giải phạm nhân lưu đầy đi đến ngã tư đường, không như thường ngày, lần này hai bên ngã tư đường không phải chỉ lựa thưa mấy người đến xem, mà là một đám người đông đúc đến tiễn đưa, có người lau nước mắt, thỉnh thoảng còn có người đuổi theo xe chở tù không để ý quan binh ngăn cản, nhét đồ ăn vào trong xe

Trên cơ bản toàn bộ mọi người ở Nam Lăng cho rằng vợ chồng Cốc gia giống như Bồ Tát là vì thiện lương, nhất thời mềm lòng mới chứa chấp tặc nhân kia, vô tội bị liên lụy. Về phần việc xâm chiếm tài sản kia, không ai có thể tin tưởng, đây cũng là nguyên nhân mà hai huynh đệ Tề gia cùng Mai gia không ai dám xuất hiện, sợ chọc nhiều người tức giận.

Xa xa đã nhìn thấy cha mẹ một thân áo tù nhân, vô cùng bất thụ ngồi trong xe tù, cổ cùng với tay chân đều là xiềng xích, Cốc Nhược Vũ nước mắt trong hốc mắt liên tràn ra, cha, mẹ! Ô. , nàng chỉ có thể im lặng kêu trong lòng, bàn tay nhỏ bé không khỏi gắt gao cầm lấy quần áo Nguyệt Tam. Hiểu được khổ sở của nàng, Nguyệt Tam cùng Nguyệt Bát tận lực chen chúc lên phía trước.

Xe chở tù càng ngày càng gần, Cốc Nhược Vũ phát hiện ra Cốc Lương Thừa cùng Mai Bình già đi rất nhiều, hai người thậm chí đã bạc đầu. Tâm, đau nhức như nghẹt lại, Cốc Nhược Vũ miệng há ra lại đóng lại, không dám tin, nước mắt rơi như suối, hận không thể xuống dưới xông lên phía trước, nhưng mà lúc trước khi đi Nguyệt Bát đã luôn dặn, hơn nữa cũng phải vì người Nguyệt gia mà suy nghĩ, nàng chỉ có thể dùng sức cắn môi dưới, ngăn ình không khóc lên..

Nguyệt Bát đối với Nguyệt Tam khoa tay múa chân một chút, chỉ thấy Nguyệt Tam gật đầu tỏ vẻ hiểu được, sau đó Nguyệt Bát liền nhảy ra chỗ đám người, chạy về phía xe chở tù, tránh thoát quan binh ngăn cản, đưa tay đem túi gấm nhỏ kia ném vào xe chở tù, cố ý ném vào trước mặt Mai Bình.

Bịch một tiếng, liền hấp dẫn lực chú ý của Mai Bình, bà cúi đầu vừa thấy, không thể tin được hai tay run run nhặt lên túi gấm nhỏ vốn là vật bất ly thân từ trước đến nay của nữ nhi, nháy mắt, bà lấy lại tinh thần, quay đầu bắt đầu sốt ruột tìm kiếm.

“Nơi này!” Nghe thấy tiếng la, Mai Bình hướng nhìn về nơi phát ra thành âm, thấy một người thiếu niên chỉ có mười bốn, mười năm tuổi chạy theo xe chở tù, sau khi bà nhìn hẳn, thiếu niên kia liền vừa vẫy tay, vừa chạy tới bên đường, vì thế, theo chỉ dẫn của hắn, bà nhìn thấy Nguyệt Tam công Cốc Nhược Vũ.

Cho dù che mặt, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra con gái của mình, Mai Bình bi hi(*) vội vàng lay lay Cốc Lương Thừa một bên, đem túi gấm nhỏ đưa cho ông, lại chỉ về phía bên đường cho ông xem, vì thế, Cốc Lương Thừa cũng nhìn thấy Cốc Nhược Vũ.

(*) bi hi: vừa vui vừa buồn

Hai vợ chồng ôm lấy lan can xe tù, thần sắc khó nén kích động, vui mừng mà nghĩ: thật tốt quá, Nhược Vũ còn sống, nàng làm sao có thể chỉ vì như vậy mà chết được!

Phải sống sót, nhất định phải sống sót! Mai Bình nghẹn ngào, há mồm không lên tiếng dặn.

Chúng ta nhất định còn có thể gặp mặt, con nhất định phải sống sót! Còn sống để gặp lại chúng ta! Đôi mắt của Cốc Lương Thừa đỏ đi, gắt gao nắm lấy lan can, cũng không tiếng động dặn dò nữ nhi.

Hiểu được ý tứ của cha mẹ, Cốc Nhược Vũ lại đau khổ nước mắt tuôn rơi, nàng bắt lực chỉ có thể gật gật đầu.

Nữ nhi còn sống, vợ chồng Cốc Lương Thừa chợt cảm thấy cuộc sống còn có một chút ý nghĩa, hai người lưu luyến rời lệ nhìn Cốc Nhược Vũ.

Xe chở tù chậm rãi đi phía trước, Nguyệt Tam công Cốc Nhược Vũ ở ngã tư đường chạy theo bên cạnh, một bên còn có Nguyệt Bát che chở, thẳng đến khi xe chở tù ra khỏi cửa thành, lúc này mới bắt đầu dừng lại, sau đó trở lại lều trại nơi Nguyệt gia đóng trại.

Cốc Nhược Vũ nằm lại trên giường, nhìn nàng cố nén bi thương, Nguyệt Bát cũng khổ sở theo, nghĩ đến các chuyện bất hạnh đã phát sinh, trong lòng đối với tên đầu sỏ gây ra chuyện này cũng sinh ra hận ý, nhin không được nói: “Khóc lên đi! Khóc thoải mái một lần đi, đem tất cả mọi bất mãn cùng bi thương trong lòng đều khóc ra, sau đó phải cố gắng sống sót, còn về phần trướng thối này, ông trời đều nhìn thấy trong mắt, một ngày nào đó bọn họ sẽ chịu báo ứng!”

Cảm xúc trong lòng như được mở chốt, Cốc Nhược Vũ đau khổ khóc thành tiếng, miệng không ngừng mà hô cha cùng mẹ.

Ngày đó, Cốc Nhược Vũ khóc thật lâu, khiến cho nữ tử của Nguyệt gia nhớ tới những thân nhân từng mất đi là Nguyệt Tứ cùng Nguyệt Lục, còn có Nguyệt Thất trở nên điên loạn, không khỏi cũng khóc theo.

Ngày thứ hai, được người Nguyệt gia có lòng tốt thu lưu, Cốc Nhược Vũ theo xe ngựa của Nguyệt gia rời khỏi Nam Lăng – nơi đã sinh trưởng trong nhiều năm. Không đến vài ngày, vết thương trên người đã không còn quá nặng, nàng đã có thể xuống giường. Vì báo đáp người Nguyệt gia, nàng cũng không phải không biết xấu hổ mà cái gì cũng không làm, nàng thường giúp việc cho Nguyệt gia, giúp đỡ một chút, dĩ nhiên, tuy rằng nàng muốn giúp việc, nhưng vẫn thường xuyên bị người Nguyệt gia lương thiện cự tuyệt.

Rời khỏi Nam Lăng được sáu mươi sáu ngày, Nguyệt gia gặp phải chuyện bất hạnh lớn, Nguyệt Thất bởi vì bị người ta làm nhục mà trở nên điên loạn, ngày đó bỗng nhiên thanh tỉnh, thừa dịp bọn họ ai cũng không chú ý, trang điểm cho chính mình, rồi nhảy xuống giếng tự vẫn.

Đối mặt với nỗi đau xót mất đi thân nhân của Nguyệt gia, Cốc Nhược Vũ cố hết sức làm việc giúp đỡ.

Ngày hôm sau, vì hậu sự của Nguyệt Thất, Cốc Nhược Vũ đi theo Nguyệt Bát dừng lại trong trấn nhỏ mua đồ. Nhìn sắc mặt Nguyệt Bát bình thường luôn vui tươi hơn hờ mà nay khó nén bi thương, Cốc Nhược Vũ

an ủi hẳn nói: “Bất nhi, đừng quá khổ sở.”

“Ta không sao!” Nguyệt Bát lắc đầu, “Kỳ thật tỷ tỷ của ta như vậy cũng tốt, tỷ ấy rất cục cựa cũng có thể giải thoát rồi!” Ngừng một chút, hẳn lại không cam tâm cảm giận nói: “Tự sát cái gì! Không biết người thân sẽ khổ sở sao? Chết tiết, đây đúng là cách hành hạ người khác, sao tỷ lại có thể làm như vậy!”

Nhìn đôi mắt đỏ của Nguyệt Bát, biết hẳn rất khổ sở, Cốc Nhược Vũ im lặng mà an ủi, đưa tay đặt lên đầu vai hẳn.

Ngay tại lúc đó, thanh âm của tiếng kiếm vang lên, mọi người xung quanh chỉ trở, thanh âm xì xào bàn tán không ngừng, Cốc Nhược Vũ cùng Nguyệt Bát đều cảm thấy không khí có điểm không bình thường, xoay người nhìn lại, phát hiện ra tiêu điểm của mọi người đều ở trên người một cô gái đang lao đảo đi trên đường.

Khi Cốc Nhược Vũ thấy dung mạo của nàng kia thì không khỏi ngây ngẩn cả người, so với bộ dạng của người chiếm sự trong sạch của mình, có đến tám phần giống nhau! Nữ tử tay trái cầm kiếm, trên thân kiếm máu đã sớm khô cạn, y phục hoa lệ nhưng bản thân rách nát không chịu nổi, cả người đều là vết máu, các vết thương chồng chất nhau.

Còn chưa chờ Cốc Nhược Vũ lấy lại tinh thần, Nguyệt Bát bên người nàng liền vọt lên phía trước người nàng ấy kêu lên: “Tỷ tỷ!” Cốc Nhược Vũ chậm nửa nhịp nhưng cũng liền đi theo.

Thấy có người che ở trước người mình, nữ tử dừng chân, Nguyệt Bát cùng Cốc Nhược Vũ lúc này mới nhìn thấy rõ ánh mắt trống rỗng của nữ tử, giống như đã chịu qua cái gì kích thích, cả người tản ra bi thương cùng tuyệt vọng.

Như là nhận ra Nguyệt Bát trước mắt, chỉ thấy trong đôi mắt to của nàng nước mắt chậm rãi chảy ra, môi khô nứt giập giập, nhẹ nhàng mà khàn khàn kêu lên một câu: “Bất nhi. . . .” Sau đó nàng liền khép mắt lại ngất đi.

Hai người vội vàng đón được nàng, đem nàng mang về nơi Nguyệt gia đóng trại.

Nữ tử kia thật sự là Phượng Vũ mới từ trong quan tài leo ra được bảy ngày, mà Cốc Nhược Vũ lần đầu tiên cùng em gái tương lai của chồng mình gặp nhau.

Kế tiếp Nguyệt gia một trận luống cuống tay chân, vốn thêm một Cốc Nhược Vũ huỷ dung, lại thiếu mất Nguyệt Thất tâm trí điên loạn, lúc này lại tới thêm một Phượng Vũ sau khi tỉnh lại mất đi trí nhớ cùng mù.

Tuy rằng không biết rõ quan hệ sâu sa của cô gái này cùng Nguyệt gia, nhưng không nghĩ tới người Nguyệt gia lại để cho cô gái này lấy thân phận Nguyệt Thất đã chết, kêu Thất nhi còn sống sót, trước ý tứ của cả nhà ân nhân, Cốc Nhược Vũ chỉ có thể nghe theo lời nói dối trắng trợn – đem khuôn mặt tuyệt sắc kiên cường của Phượng Vũ cùng bộ dạng trong sáng của Nguyệt Bát thành chị em sinh đôi.

Ngay tại lúc người Nguyệt gia nghĩ biện pháp thoát khỏi kẻ thù của Phượng Vũ, Cốc Nhược Vũ đem nỗi thống khổ của mình để ở một bên, vội vàng giúp đỡ Nguyệt Thị hết mức, thời điểm đó Phượng Hiên đang cách Cốc Nhược Vũ một trấn nhỏ chỉ có vài ngày lộ trình.

Bị lôi trở về sau hơn mười ngày, Phượng Hiên rốt cục tỉnh táo lại, xuất phát từ Cung Châu, phái Phượng Dịch đi xuống Nam lăng, hẳn hi vọng có thể khiến cha mẹ Cốc Nhược Vũ đồng ý, đem nàng đưa đến Kiền Đô.

Phượng Hiên ra roi thúc ngựa từ Cung Châu đuổi tới Kiền Đô, trên đường đụng phải đoàn người ngự y Hồng Hi Nghiêu, biết được muội muội của mình đã được cứu ra, chỉ là quan tài đã mở, người lại không biết đi đâu. Khiến hẳn dấy lên hi vọng mang theo Phượng Tiêu cùng Hồng Hi Nghiêu và người hầu Hồng Phổ quay trở lại vùng hoang sơ tìm muội muội mất tích, mở rộng phạm vi tìm.

Phượng Vũ thể thân Nguyệt Thất, khiến cửu nhân của nàng nghĩ rằng nàng đã chết, dần ông Nguyệt gia thay phiên trông coi thi thể Nguyệt Thất cách đó không xa đợi kẻ thù của Phượng Vũ xuất hiện, sau đó mới thu hồi di thể Nguyệt thất.

Ngày thứ hai trông coi thi thể, đến phiên Nguyệt Bát phải ở nơi nào đó trông coi thì trùng hợp đến thời gian bữa trưa, Cốc Nhược Vũ xưng phong nhận việc muốn đi đưa cơm cho Nguyệt Bát, không lay chuyển

được nàng, Nguyệt thị đành phải để cho nàng đi.

Nguyệt Bát ăn cơm do Cốc Nhược Vũ đưa tới không bao lâu, thì nghe thấy tiếng vó ngựa ở cách đó không xa vang lên, vì thế, hắn liền đề thấp đầu Cốc Nhược Vũ, hai người gục xuống núp vào.

Phượng Hiên vẻ mặt mỗi một cười ngựa, sau khi nhìn cổ thi thể ở chỗ xa xa, nắm chắc dây cương, để cho ngựa ngừng lại. Sau khi dừng lại trong chốc lát, hắn mới từ từ xuống ngựa, chậm rãi đi đến chỗ thi thể kia, phía sau hắn Phượng Tiêu cùng Hồng phổ cũng đi theo.

Ba người đi đến bên cạnh thi thể nữ tử, Hồng Phổ nhận ra đó là quần áo Phượng Vũ mặc, Phượng Hiên không muốn tin tưởng sự thật trước mắt, nhưng Phượng Tiêu từ trên cổ nữ tử lấy ra một cái khoá vàng vốn là vật bất ly thân từ trước đến nay của muội tử, lộ ra nốt ruồi chỗ xương quai xanh, rồi cuộc Phượng Hiên khó có thể không chế bi thương, hô lên một tiếng “Không ——!” Sau đó, thẳng tắp quỳ xuống, không ngại thi thể đã bốc mùi, khẽ run đưa tay ôm thi thể vào trong lòng, thất thanh khóc thảm thiết lên.

Ông trời làm sao có thể cho hắn hi vọng sau đó lại tàn nhẫn đoạt nó đi! Muội muội của hắn, một tay hắn nuôi lớn từng chút từng chút một, sẽ vẫy vẫy tay nhỏ bé với hắn, sẽ cười với hắn, sẽ nghênh ngang đi theo phía sau hắn, đây là muội muội mình yêu thương đến tận xương tủy! Tại sao lại chết thảm như vậy! Ôm sát thi thể trong lòng, Phượng Hiên khó nén bi thống thét dài lên một tiếng.

Cảnh tượng như thế làm cho Nguyệt Bát cùng Cốc Nhược Vũ đang trốn đều giật mình. Nhìn thấy Phượng Hiên ngay trước mặt, Cốc Nhược Vũ liền nhận ra hắn là ai, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, vốn định tiến lên chất vấn hắn có phải là người đêm đó không, nhưng Cốc Nhược Vũ lại sờ sờ chính khuôn mặt băng bó của mình, hai tròng mắt tối sầm lại, cảm thấy vẫn là quên đi, trước khi bị thương chưa chắc hắn đã phụ trách, huống chi lại là hiện tại dung nhan đã bị huỷ rồi đâu!

Sau khi thấy hắn bị thương như vậy, nghĩ đến cái người giả Nguyệt Thất kia có khuôn mặt rất giống hắn, cho rằng hai người nhất định là huynh muội, tâm Cốc Nhược Vũ liền mềm nhũn, cảm thấy Phượng Hiên thật đáng thương, nàng nghĩ muốn đi lên nói cho hắn biết, nhưng bị Nguyệt Bát cản lại. Không rõ dụng ý của Nguyệt bát, nhưng Cốc Nhược Vũ theo ý của hắn, nhịn xuống.

Phượng Hiên trong lúc khóc rống không biết muội tử mà hắn cho rằng đã chết, hiện đang ở ngay tại trần nhà gần đó, trong bi thương hắn lại không chú ý tới người yêu mến gần trong gang tấc, không bao lâu sau, đem thi thể đi hỏa táng, nhìn ánh lửa, trong mắt Phượng Hiên tràn đầy hận ý, ở trong lòng thề nói: tất cả, toàn bộ người hại chết muội muội hắn, Phượng Hiên hắn một người cũng sẽ không buông tha! Hắn sẽ hoàn lại gấp trăm lần!

Vô tình trong lúc đó, Phượng Hiên cầm tro cốt của “Muội tử”, giục ngựa quay lại Kiền Đô, cứ như vậy bỏ lỡ cơ hội gặp lại Cốc Nhược Vũ và muội tử bất hạnh Phượng Vũ. Bỏ qua lần này, hắn cùng với muội tử Phượng Vũ ly biệt hai năm rưỡi, mà cùng Cốc Nhược Vũ, lại là hơn ba năm rưỡi.

Đợi đám người Phượng Hiên đi rồi, Nguyệt Bát giải thích với Cốc Nhược Vũ suy nghĩ của hắn, thấy có lý nên Cốc Nhược Vũ liền đáp ứng hắn sẽ giữ bí mật chuyện vừa rồi với người khác, hai người trở về nơi Nguyệt gia đóng trại, ngày đó, Cốc Nhược Vũ cùng Phượng Vũ đều theo Nguyệt gia rời khỏi nơi này, bắt đầu cuộc sống chạy tứ phương.

Hơn một tháng sau, Cốc Nhược Vũ đột nhiên trở nên ăn gì ới nấy, thiếu chút nữa làm người Nguyệt gia sợ hãi. Cảm thấy rất có lỗi Nguyệt gia, chính mình thế nhưng lại lãng phí lương thực, Cốc Nhược Vũ cố gắng làm ỳnh nuốt cơm xuống, nhưng vẫn là ới không ngừng.

Ngày nào đó, thật sự chịu không nổi bộ dạng kia của nàng, Nguyệt Bát lẩm miệng nói một câu: “Người cũng không phải là phụ nữ có thai, làm sao lại ới không ngừng a!”

Cạch! Mọi thứ trong tay, những chuyện đang nói của mọi người xung quanh đều dừng lại, chỉ còn một không gian yên tĩnh, Nguyệt Gia phải chậm đến nửa nhịp, lúc này mới nhớ tới Nguyệt Bát từng nói qua nàng không may mắn mất đi sự trong sạch, chợt, nhận không được, không có ai ngoài Nguyệt Thất vì bị mù, tâm mắt mọi người cũng không cần thận dời về phía bụng Cốc Nhược Vũ. Cốc Nhược Vũ lại thêm bối rối cũng nhìn về phía bụng của mình, thậm chí kêu một tiếng, không thể nào, nàng xui xẻo như vậy sao?

Sau đó, Nguyệt Bát từ trước đến nay đều thích phát biểu ý kiến, không nghĩ ngại lại hỏi một câu: “Người

sẽ không thực sự mất đi sự trong sạch của chính mình chứ?” Nhất thời, cách nói chuyện không che đậy của hắn bị người nhà một cước đạp sang một bên.

Đám người Nguyệt thị thật cẩn thận nhìn Cốc Nhược Vũ, không lên tiếng hỏi. Cốc Nhược Vũ trong mắt rưng rưng gât gât đầu, thoáng chốc, tuy rằng đã thấy qua chuyện nữ tử nhà mình mất đi trong sạch, nhưng mà ba người đều lần lượt tự sát, người nhà Nguyệt gia chưa từng gặp chuyện này nên cũng không biết phải làm sao.

Nguyệt Bát lại quay về nói nhiều : “A, người so với ta chỉ lớn hơn hai tuổi, mà lúc này lại đã làm mẹ rồi à!” Không cần nghĩ, cũng không cần nhìn đến ánh mắt của mọi người, lúc này cũng đã bị người nhà hành hung một trận, sau đó đạp qua một bên.

Tuy nói việc này là ngoài ý muốn, nhưng Cốc Nhược Vũ cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn muốn giữ lại đứa bé này, cũng bởi vì việc này, nàng đã nhớ lại lời của Kỳ Toán Tử..., vì thế, nàng quyết định không quấy rầy một nhà Nguyệt thị nữa, trước khi sinh hạ đứa nhỏ tạm thời tìm một chỗ để ở lại, sau đó chậm rãi đi từ Thanh châu Lệ Đô đến biên cảnh phía tây tìm cha mẹ.

Người Nguyệt gia không giữ lại được nàng, đành đưa nàng đến gần Thanh châu Lệ Đô, sau đó giúp đỡ nàng sống ở nhà của một Viên Ngoại, rồi cáo biệt. Vì thế, Cốc Nhược Vũ mang thai tạm thời ở Liễu trấn, ở trong này nàng phải vượt qua khoảng thời gian ba năm đầy gian nan khổ khổ.

Gần tám tháng sau, Cốc Nhược Vũ dưới sự giúp đỡ của vị đại thẩm phòng bếp, sinh hạ một bé trai nho nhỏ. Vừa sinh hạ trẻ con nhiều nếp nhăn nên không nhìn ra giống ai, nhưng không qua bao lâu, làn da của đứa trẻ trở nên mềm mại, trên khuôn mặt nho nhỏ, tinh tường nhìn ra được đôi mắt tròn tròn của nó giống hệt của Cốc Nhược Vũ, còn cái khác hoàn toàn giống cha nó, nói tóm lại, đó chính là một đứa con nít mang danh tiểu Phượng Hiên.

Kể đó, đầu sở gây nên chuyện là ai thì không cần phải hoài nghi nữa, mà kẻ gây hoạ ở nhân gian, vô tình, lại nhiều thêm một người!

56. Chương 56: Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi

Đã nhiều ngày, cả Phượng phủ bao trùm một tầng không khí thấp, mỗi người làm việc đều nhẹ tay nhẹ chân, nói chuyện lại hạ giọng, từ trước đến nay chủ nhân luôn luôn cười nhưng nay mặt không có chút biểu cảm, làm ối người bọn họ khó tránh khỏi kinh hồn bạt vía, lại thêm nghe nói tông chủ tiền nhiệm cùng đám người đại thiếu gia lại bị nhốt lại, ai biết tông chủ đại nhân có muốn tìm nơi trú ẩn mà đem tức giận đổ lên người bọn họ.

Tuy đã trở lại Kiền đô đã nhiều ngày, Phượng Hiên tạm thời không đi vào triều, ngày đó giữa trưa lúc Phượng Dịch từ Nam Lăng trở về lại mang theo tin dữ, nhất thời, độ ẩm bên trong người Phượng Hiên lại giảm thêm vài lần, thiếu chút nữa đông chết người. Lạnh lùng nói một câu “Đi ra ngoài” , Phượng Hiên liền tự nhốt mình vào trong phòng ngủ không xuất hiện.

Một mình hắn ở bên trong phòng, trong đầu xoay quanh câu nói kia về Cốc Nhược Vũ bởi vì mất đi trong sạch mà tự sát. Lấy ra bức hoạ duy nhất của nàng, Phượng Hiên nhìn không được nén âm thanh nức nở khóc lên. Hắn rất cuộc biết tên của nàng rồi, nhưng lại là sau khi nàng đi. Ngày đó, nếu không phải Vũ nhi chết đi, hắn sao lại có thể rời đi như vậy, vốn tất cả cũng sẽ là tốt đẹp, nay lại trở thành thiên nhân vĩnh viễn xa cách!

Hai mạng người! Hai chết hai mạng người quan trọng nhất của Phượng Hiên hắn, hắn nhất định phải làm cho Ngự Thiên Lan nếm thử tư vị như thế nào! Dùng sức xiết chặt nắm tay, vẻ mặt tươi cười ngày xưa, giờ phút này, trừ bỏ cừu hận còn thêm toan tính của hắn. Thời gian tiếp theo, Phượng Hiên đều đắm chìm ở trong ký ức, bất kể là muội tử cũng tốt, hay là Cốc Nhược Vũ cũng tốt, mà Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch lại lo lắng canh giữ ở ngoài cửa.

Giữa trưa ngày thứ hai, một vị khách đến Phụng phủ, Phụng Tiêu nhẹ nhàng mà gõ cửa một cái, bấm báo nói: “Chúa thượng, Bích đại nhân tới .”

Không hề đáp lại, Phụng Dịch cùng Phụng Tiêu hai người không khỏi nhìn nhau một chút, sau đó Phụng Dịch lại xin chỉ thị: “Chúa thượng, vẫn là giống như trước, ai cũng không gặp, mời Bích đại nhân trở về sao?”

Trong phòng im ắng, hai người không biết Phụng Hiên là đang ngủ, hay là có ý tứ khác, đang thương lượng có nên mời Bích Nhân Hoàn trở về hay không, cửa phòng lại mở.

“Nhân Hoàn ở nơi nào chờ?”

“Chính sảnh.” Phụng Dịch vội vàng trả lời, giương mắt nhìn lại, nhất thời ngây người.

“Tiêu, đi mời hân đến lương đình, ta ở đó chờ hân. Mặt khác, ta đói bụng, gọi người làm điểm hoặc cơm mang lại đây!”

“Dạ” Phụng Tiêu lên tiếng trả lời sau đó sững sờ nhìn theo bóng lưng của Phụng Hiên.

Trong lòng hai huynh đệ đồng thời đều nảy ra một ý niệm trong đầu, chúa thượng khiến người ta cảm thấy thật kinh khủng! Trên mặt của người giống như chưa bao giờ phát sinh ra bất cứ chuyện gì, biểu tình cùng trước kia giống nhau, hoàn mỹ không một chút sơ hở, nhưng cũng chính vì như thế, mới làm người ta cảm thấy càng thêm đáng sợ.

Lúc Bích Nhân Hoàn tới lương đình thì đã nhìn thấy Phụng Hiên đang chậm rãi uống rượu, ăn đồ ăn, khi hân thấy Bích Nhân Hoàn, liền vẫy vẫy tay, mời Bích Nhân Hoàn hôm nay cùng nhau dùng cơm trưa.

Bích nhân Hoàn không cự tuyệt, ngồi đối diện với Phụng Hiên. Nhìn thấy người hầu ở trước mặt hân bỏ thêm một đôi bát đĩa, hân ngẩng đầu nói với Phụng Hiên: “Người hầu chung quanh hơi nhiều.”

Đong đưa chén rượu, Phụng Hiên nhìn rượu trong chén rồi giương mắt nhìn hân một chút, vung tay lên, gia phó cùng với hộ vệ chung quanh đều lui xuống, chỉ chừa Phụng Hiên cùng với Bích Nhân Hoàn và tâm phúc của mình

“Có chuyện gì không? Đã nhiều ngày nghe nói huynh đều đến đây mỗi ngày.” Nhìn Bích Nhân Hoàn, Phụng Hiên liền hỏi hân không đem muội muội gả cho hân.

“Tưởng rằng sẽ có việc, nhưng hiện tại xem ra là không có việc gì, song, nếu có chuyện gì cần ta mà nói..., cứ việc nói, bất luận là chuyện gì, ta đều sẽ hỗ trợ” Một câu hai ý nghĩa, Bích nhân Hoàn trước sau như một, giọng điệu thông thả, khuôn mặt của hân như không có gì thay đổi, chỉ có đôi mắt nhìn chằm chằm Phụng Hiên, lại đầy thâm ý. Thù của Tiểu Vũ tính thêm cả hân! Chỉ cần người yêu sống thật tốt, hân Bích Nhân Hoàn có thể nhẫn, có thể nhường, nhưng mà, hoàng thượng lại ban cho nàng cái chết, hân chỉ giận bản thân không thể làm gì để thay đổi nó!

Nhìn thấy hân ý lóe lên trong mắt hân, Phụng Hiên không có ý định kéo hân vào, nên không nói ra những điều mà Bích Nhân Hoàn muốn nghe..., chỉ đổi đề tài khác.

“Dịch, kể lại tỉ mỉ một chút nguyên nhân khiến thủ phủ Nam Lăng bị phán lưu đây.”

Phụng Dịch lập tức cẩn thận đem chuyện vợ chồng Cốc Lương Thừa bị lưu đây nói lại một lần, hơn nữa hân đem thái độ hỏi thăm từ người dân ở Nam Lăng ra nói hết.

Tuy rằng Bích Nhân Hoàn không rõ Phụng Hiên vì sao đối với chuyện Phụng Vũ một chữ cũng không nói, lại lôi việc thủ phủ Nam Lăng ra, nhưng hân vẫn nghiêm túc nghe xong một lần.

“Nhân hồng, Huynh thấy thế nào?” Phụng Dịch nói xong, Phụng Hiên liền cười hỏi Bích Nhân Hoàn.

“Có ẩn tình, nhưng nếu muốn lật lại bản án, sẽ chậm một chút, bởi vì kẻ cướp kia đã bị xử tử, chứa chấp khâm phạm là trọng tội, khó tránh được. Bởi vì tội danh này, toàn bộ tài sản đều bị tịch thu, cho nên tài sản xâm chiếm có phải là sự thật hay không, đã không quan trọng. Như thế nào, huynh muốn phụ trách việc này?” Bích Nhân Hoàn khẽ nhíu mày, không cho rằng Phụng Hiên thích chõ mũi vào chuyện của người khác.

Phượng Hiên cười mà không nói, nhưng Bích Nhân Hoàn rất ăn ý lúc này đã hiểu rõ ý tứ của hắn, vừa suy tư vừa nói: “Không thể xuống tay theo quốc pháp, như vậy cũng chỉ có thể dùng quyền thế cưỡng bức thôi, chỉ là gần đây trong triều còn đang vì chuyện Tiểu Vũ chết đi mà đoán huynh là sẽ có lòng phản loạn, như vậy huynh lại tự tay phụ trách chuyện này, đơn giản làm cho tình cảnh của huynh càng trở nên nguy hiểm, chỉ vừa ý với người khác thôi, như vậy, huynh là muốn để ta quản lý chuyện này?”

“Cảm tạ!” Không phủ nhận, khoe miệng của Phượng Hiên nhếch lên cười, rất hài lòng Bích Nhân Hoàn đoán được tâm ý của hắn.

“Nếu ta nói không thì sao?”

“Vậy ta đành phải tự mình xử lý.” Phượng Hiên chẳng để ý nói, trong mắt kiên định, bé con đi rồi, ít nhất cha mẹ của nàng hắn sẽ thay nàng chiếu cố thật tốt, để nàng đi được an tâm.

Nhìn ra quyết tâm của Phượng Hiên, Bích Nhân Hoàn thở dài một hơi hỏi: “Huynh muốn kết quả!”

“Thoát lưu đầy, bỏ nô tịch.” Phượng Hiên nói ra yêu cầu của mình.

“Phong Tự, ngày mai theo ta lên đường đi xem biên giới phía tây, tìm Tây Tương Đại tướng quân Cố Tín, bảo là ta nói, muốn ông ta cần phải tự mình tìm được vợ chồng Cốc thị mới từ Vân Châu Nam Lăng bị đưa đến đây lưu đầy, kêu ông ta tự mình nghĩ biện pháp loại tên của hai người ra khỏi danh sách lưu đầy cùng nô tịch, hơn nữa không thể đem việc này lộ ra ngoài!” Bích Nhân Hoàn hơi hơi nghiêng đầu, hạ lệnh đối với tâm phúc phía sau hắn Bích Phong Tự, sau đó lại cố ý đối mặt với Phượng Hiên nói một điều kiện tiên quyết: “Nếu đôi vợ chồng này còn có thể còn sống đến phía tây biên cảnh!”

Kỳ thật cũng lo lắng đến chuyện vợ chồng Cốc thị không còn bình an tới phía tây biên cảnh, Phượng Hiên nghe thấy một câu cuối cùng kia của Bích Nhân Hoàn thì trong lòng nhin không được khẩn trương, nhưng hắn cũng không ở nơi này lộ ra mà nói với Phượng Dịch: “Dịch, người cũng đi, nhưng phải đợi sau khi Cố Tín tướng quân đem chuyện xử lý cho tốt, mới ra mặt mang theo vợ chồng Cốc thị đi đến nơi bọn họ muốn định cư, vô luận là ăn ở, hay là người hầu đều thay bọn họ chuẩn bị tốt, nếu bọn họ còn muốn tiếp tục làm chút buôn bán mà nói..., cũng giúp bọn họ sắp xếp thật tốt. Tóm lại, bọn họ muốn cái gì liền cấp cái đấy, cần phải dàn xếp cho hai người thật tốt!”

Hai người lo lắng vợ chồng Cốc thị có bình an trên đường hay không cũng không quá đáng. Tri Phủ Nam Lăng Thôi Nhân Quý đưa tiền cho quan binh phụ trách áp giải hạ mật lệnh, bảo bọn họ ở trên đường giải quyết vợ chồng Cốc thị.

Chính là, trên đời này không phải tất cả đều là vong ân phụ nghĩa, người Nam Lăng không ít người đã chịu ân huệ của vợ chồng Cốc thị. Nhận được mệnh lệnh mấy người nghĩ tới nghĩ lui, lương tâm bất an, bọn họ thương lượng thật kỹ, rồi đem vợ chồng Cốc thị bình an đến biên cảnh, lại trở về bẩm báo Tri Phủ nói bọn họ đã chết, dù sao Tri phủ đại nhân cũng sẽ không thực sự đến biên cảnh để thẩm dò. Cho nên, vợ chồng Cốc thị không chỉ có bình an tới nơi, hơn nữa dọc đường không chịu bất cứ khổ sở gì.

Nhưng, hai người đến biên cảnh phía tây lại không có vận tốt như vậy. Chỗ này luôn luôn hoang vắng, tuy nói không có trấn nhỏ linh tinh, nhưng bởi vì nhiều năm lại có chiến tranh lớn nhỏ cùng với các nước láng giềng, bởi vậy nơi này chủ yếu là quân đội đóng quân, mà toàn quyền ở nơi này là ở một trong bảy vị Tướng quân—— Tây Tương đại tướng quân phụ trách.

Phía tây sở dĩ đưa tới phân tranh, là vì tài nguyên khoáng sản vô cùng phong phú của nó. Toàn bộ người bị lưu đầy không phải là bị an bài đến các khu vực khai thác mỏ, làm việc khổ cực, thì chính là bị chọn làm nô bộc trong nhà quan viên. Làm nô bộc so với làm việc khổ cực tốt hơn nhiều, nhưng có thể trở thành nô bộc kia cần phải nhờ vận khí, hơn nữa phải xem người ta có thiếu người hay không.

Vợ chồng Cốc Lương Thừa không có vận tốt như vậy, sau khi bọn họ đến nơi này, lập tức bị đưa đến mỏ khuân vác tảng đá. Vất vả mệt nhọc không nói, người vừa mới tới sẽ bị những người khác khi dễ, dù sao nơi này trên cơ bản đều là người phạm tội, tâm địa cũng không tốt là bao, thường xuyên sẽ xuất hiện chuyện đoạt cơm, hai người sống nương tựa vào nhau, ăn không đủ no, thỉnh thoảng còn có thể bị bọn họ nhìn không thuận mắt mà đánh đập tàn nhẫn.

Cứ như vậy, hai người vượt qua một tháng còn thê thảm hơn là chết, sau đó bỗng nhiên vào một ngày được

người tới mời ra khỏi mỏ, nghĩ là được lựa chọn làm nô bộc trong nhà quan viên, hai người hơi cảm thấy an ủi, nào biết chuyện này còn vui hơn bọn họ nghĩ.

Nghe vị kia nói là quản gia của Tây Tương đại tướng quân bảo cho biết nô tịch của bọn họ đã được bãi bỏ, lưu đây coi như là chưa từng có, khi có thể rời đi, hai người còn tưởng rằng đang nằm mơ. Quản gia kia trước khi rời đi còn kinh ngạc hỏi lại một câu, bọn họ rốt cuộc là tại sao có thể biết một đại nhân vật trong triều đình, lại có thể để cho hắt ra mặt kẻ tây tương đại tướng quân miễn trừ tội phạt của bọn họ, vợ chồng Cốc thị lại giống như hoà thượng không hiểu sự đời.

Sau đó Phượng Dịch xuất hiện thay hai người an bài cuộc sống thiết yếu, cảm giác không thể tin được vợ chồng Cốc thị hồi nửa ngày cũng không thể từ miệng Phượng Dịch biết được nửa chữ về ân nhân. Nếu bánh đã từ trên trời rơi xuống, vậy bọn họ sẽ không khách khí ăn.

Lo lắng đến nữ nhi chắc chắn sẽ không ở lại Nam Lăng, không biết hướng đi của con, chỉ có thể cho rằng nàng cuối cùng sẽ tới biên cảnh phía tây tìm bọn họ, cho nên hai vợ chồng cuối cùng quyết định ở lại chỗ này tiếp tục sống. Về phần cái khác, đều bị hai người cự tuyệt. Bọn họ thầm nghĩ mượn Phượng Dịch một chút tiền, có thể mua bán chút gì đó sống tạm, nhưng lại ngại không dám nói đến số tiền đó.

Dĩ nhiên, chuyện hai người cự tuyệt bị Phượng Dịch xem nhẹ, làm như không phát sinh. Hắn dựa theo yêu cầu của tông chủ nhà mình, ở trong thôn trấn lớn nhất của biên cảnh phía tây mua một gian tương xứng có đình viện, còn có nhiều gian phòng cho vợ chồng Cốc thị, an bài nô bộc thật tốt, lưu lại ngân lượng, hơn nữa còn đưa tám lệnh bài, nói cho hai người nếu như thiếu tiền, có thể dùng lệnh bài kia để lấy tiền. Sau đó, để lại hai vợ chồng Cốc thị nhìn lễ vật “từ trên trời giáng xuống” này mà cảm thấy mờ mịt, còn hắn thì phục mệnh quay lại Kiền Đô.

Vì thế, mỗi khi lo lắng cho cha mẹ mình, Cốc Nhược Vũ đều cầm một miếng ngọc bội khác từ trong quần áo của Phượng Hiên, mỗi ngày khấn cầu Tiên ca ca có thể phù hộ cho cha mẹ của nàng bình an thì “Tiên ca ca” của nàng không phụ kỳ vọng của nàng, đem cuộc sống của hai người an bài thỏa đáng.

Dàn xếp tốt cho vợ chồng Cốc thị, xem như yên tâm, Phượng Hiên liền chuyên chú tìm đầu sỏ gây nên cái chết của muội muội, không nghĩ tới người ấy lại là Lâm thị, thù mới hận cũ làm cho Phượng Hiên hoàn toàn cùng lâm thị trở mặt, bắt đầu rõ rệt khắp nơi đều coi Lâm thị là địch, âm thầm tìm cách diệt Lâm thị cứu tộc.

Phượng Hiên nguyên tưởng rằng vợ chồng Cốc thị sẽ theo sắp xếp của hắn, sẽ trải qua cuộc sống giàu có không lo, nào biết hai người kia tính tình hiền lành căn bản không bị ảnh hưởng bởi chuyện bị các thân thích vong ân phụ nghĩa. Hai người ở loại địa phương như biên cảnh phía tây, nhìn thấy rất nhiều người đáng thương, từ trước đến nay lòng thông cảm vốn thừa nay lại càng tràn ra. Vì thế, lúc Phượng Hiên lần thứ ba gặp lại bọn họ thì thấy hai người nghèo rớt mồng tơi, cả tòa nhà lớn dường như trở thành nơi tập hợp của ăn mày, tiểu ác ma là trợn mắt há hốc mồm, vốn muốn tranh công với nương tử thân ái về thành tích, nay lại thiếu chút nữa rơi nước mắt, muốn bất tỉnh.

Cứ như vậy, thời gian ngày từng ngày trôi qua, Phượng Hiên mỗi ngày vội vàng việc báo thù, vợ chồng Cốc thị mỗi ngày cố gắng làm việc thiện tích đức, Phượng Vũ trở thành Nguyệt Thất chạy tứ phương.

Về phần Cốc Nhược Vũ, còn cố gắng ôm bụng vất vả làm việc, đến khi đứa nhỏ sau được sinh ra, liền cực khổ vừa làm việc vừa chăm đứa nhỏ. Nhặt nhèo trôi qua, tuy rằng cuộc sống khó khăn, lại bởi vì dung mạo bị hủy mà bị nhiều người kỳ thị, bị đội lên đầu cái tên “Xấu nữ”, nhưng mỗi khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười chưa bao giờ khóc của tiểu oa nhi thì tất cả chua xót đối với Cốc Nhược Vũ mà nói đều biến mất.

Cảm thấy sinh mạng mới này như ánh sáng xuất hiện trong cuộc đời nàng, tiểu oa nhi chính là bảo bối ông trời ban cho nàng, Cốc Nhược Vũ đặt cho nó tên là Cốc Lượng. Tiểu oa nhi lớn lên từng ngày, từ khi hắn bị bỏ tập nói, bỏ qua bỏ lại, đến khi hắn có thể vừa chạy vừa nhảy, lại có thể bảo vệ mẫu thân, cũng là khi Phượng Hiên cùng Cốc Nhược Vũ xa cách nhau ba năm.

57. Chương 57: Sở Thích Đoạn Tụ

Trước ba mươi hai tuổi, Phụng Hiên chỉ có một vị nương tử kia thôi, chỉ tiếc người duy nhất hần yêu đã hương tiêu ngọc huân rồi, cho nên cho đến tận này, phong độ của hần vẫn như vậy, dung nhan hoạ thủy nguyệt hại chúng nữ của hần vẫn là như cũ – một thân quý tộc vui vẻ đơn độc, cho nên chúng nữ đều hăm he muốn tranh được miếng thịt béo thượng đẳng này.

Thêm vào đó, chuyện phát sinh ở Ti Đô năm đó chỉ có trời biết đất biết, Phụng Hiên biết, Cốc Nhược Vũ biết, Cung Thiên Li biết, người đời đều không biết. Bởi vậy, mọi người trong triều đình cùng với trưởng lão hai tộc Phụng, Cung đều cho rằng, Phụng Hiên vẫn thuần khiết như cũ, thậm chí còn thuần khiết đến mức phát hỏa! Nghĩ đến việc hần đi vòng qua thanh lâu kỹ viện, thị thiếp sủng cơ không thấy một bóng, tùy tùng bên cạnh đều vì nam, vì thế, rất khó không khiến mọi người đều cho rằng hần không bình thường. Dần dần, lời đồn Lại bộ Thượng Thư đương triều có sở thích đoạn tụ được lưu truyền đi khắp nơi.

Đối mặt với lời đồn đãi này Phụng Hiên cảm thấy oan uổng gấp đôi, Phụng Hiên hần thực sự bình thường, làm sao có thể thích nam nhân? Hần chẳng qua là đã có người thương, kết quả không may mất đi nàng, thêm nữa bởi vì cảnh ngộ của mẫu thân, trong lòng có chút thích sự sạch sẽ, quyết định cuộc đời này chỉ yêu một người, không nhắc đến tình yêu nữa, chỉ thích như vậy, như vậy chẳng lẽ rất kỳ quái sao? Hòa thượng không phải không có nữ nhân vẫn sống được đấy sao? Phụng Hiên hần vì sao không thể? Thế nhưng sự vô tội của hần vẫn bị người ta cưỡng quyết đặt cái mũ mê nam sắc ở trên đầu!

Nhưng may mắn, không chỉ có mình Phụng Hiên bị oan uổng, còn có Bích Nhân Hoành cũng bị đội chiếc mũ này lên đỉnh đầu, cuối cùng cũng có bạn. Chỉ là, Phụng Hiên không biết người bạn này cũng sắp thoát khỏi danh hiệu yêu thích đoạn tụ này.

Một tháng này, triều đình đối với người ngoài tuyên bố Tuyên Đế Ngự Thiên Lan – vốn đã thoái vị mất tích, đã băng hà, tôn đế đăng cơ, niên hiệu Phong long. Vận mệnh trong triều tất nhiên nhiên cứ như vậy biến hoá theo tôn đế. Hôm nay, tôn đế lúc lâm triều ra thánh chỉ biểu lộ ý tưởng hần sẽ thay đổi chức vị của mọi người, có ý muốn tiêu giảm thế lực của một số người.

Giờ này khắc này, sắc trời đã tối, bên trong lương đình ngày nào của Phụng phủ, có hai vị nhân vật chính, mọi thứ vẫn như cũ, chỉ có cảnh sắc xung quanh thay đổi từ hè sang đông, tâm phúc phía sau Bích Nhân Hoành cũng đã thay người. Một tháng, Kiền Đô cũng còn rất lạnh, nhưng trong đình lúc này hai người dường như không cảm thấy lạnh, điều đáng sợ đó là không biết công lực của họ thâm hậu đến bao nhiêu mà lại ăn mặc ít như vậy.

“Đây là cái gì?” Phụng Hiên chau lông mày, nhìn thiếp hồng trên bàn đá mà Bích Nhân Hoành đưa cho hần, không muốn tin tưởng hỏi.

“Hi thiếp.” Có chút bất đắc dĩ với việc Phụng Hiên vốn biết rõ mà còn cố ý hỏi, nhìn thấy hần vừa muốn há mồm hỏi thì Bích Nhân Hoành vội vàng thêm một câu, “Của ta, cùng Vân La công chúa.”

Đôi mắt bỗng nhiên mở lớn, Phụng Hiên cảm thấy ngoài ý muốn liền không nghĩ ngợi mở miệng hỏi: “Chính là muội muội bé nhất của hoàng thượng, rất điệu ngoa, tàn nhẫn, công chúa Ngự Thiên Kiền? Huynh điên rồi, cưới nàng ta! ?” Cho dù không cưới được Vũ nhi, huynh cũng không thể cam chịu đến mức này! Phụng Hiên nhẩn nại lắm mới không đem câu cuối cùng nói ra.

“Cưới ai còn không đều giống nhau, quan trọng là có thể mang đến ích lợi cho bộ tộc Bích thị ta.” Giống như những gì Phụng Hiên nghĩ, Bích Nhân Hoành bởi vì Phụng Vũ còn sống không thể tiếp nhận tình cảm sâu sắc của mình, nên bây giờ cưới ai cũng không sao cả, hần quyết định chọn hôn nhân chính trị.

“Nàng ta không phải mấy năm trước bị ngã, vẫn hôn mê bất tỉnh sao? Chẳng lẽ huynh thật sự cưới một người vô dụng về nhà?” Phụng Hiên bắt đầu vắt hết óc tìm cách ngăn cản việc hôn nhân này.

“Mấy ngày hôm trước nàng tỉnh lại như kị tích, hoàng thượng vẫn chưa công bố ra ngoài, trước tiên đính ước hôn sự này với ta, hai tháng sau chúng ta sẽ thành hôn. Đã chuẩn bị xong hi thiếp, ta lấy đưa cho huynh trước.” Bích Nhân Hoành giống như nói đến việc hôn nhân của người khác, một chút cảm xúc dao động đều không có.

Nghe lời ấy, Phượng hiên rũ mắt xuống, suy tính có nên để cho ông nuôi Hồng Hi Nghiêu – thân là ngự y, làm cho bệnh tình công chúa Vân La đột phát, không thể trị hết bệnh, nhằm cứu vớt tương lai bạn tốt. Bích Nhân Hoành đoán ra tâm tư của hắn nên lập tức thêm một câu: “Không cần vì chuyện này động tay chân.”

Phượng hiên giương mắt nhìn về phía Bích Nhân Hoành, phát hiện hắn nghiêm túc, không khỏi cảm thấy bối rối. Vẫn áy náy với bạn tốt, Phượng hiên đương nhiên hi vọng trái tim hắn có thể buông muội tử Phượng Vũ vốn đã sớm thành thân, đạt được hạnh phúc, nhưng công chúa Vân La kia thấy thế nào cũng không phải lựa chọn tốt, cho nên một lòng muốn giúp Bích Nhân Hoành tìm một hôn nhân thật tốt, Phượng hiên tất nhiên muốn náo loạn. Chỉ là, giờ phút này thấy khuôn mặt hắn trầm xuống, không muốn mình âm thầm động tay chân, khiến Phượng hiên nhớ tới, năm ngoái cùng Bích Nhân Hoành gặp lại muội tử bảo bối giả chết, trước khi đi, cố ý vì Bích Nhân Hoành tính toán một quẻ trong đó có nói hắn sẽ thành thân năm nay, hơn nữa sống thật sự hạnh phúc.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phượng hiên cuối cùng quyết định thuận theo tự nhiên, không can dự vào việc này, hắn hơi giả bộ vô tội phủ nhận nói: “Nào có, ta không muốn làm chuyện gì, chỉ là nhớ đến chuyện Vũ nhi trước khi đi nói huynh năm nay sẽ thành thân, quả nhiên thật chính xác.” A, nếu quả thật chính xác như vậy, vậy Nhân Hoành sẽ lấy nương tử so với mình nhỏ hơn nghìn tuổi rồi cuộc là ý tứ gì? Thấy bói mù Phượng Hiên chậm chạp suy nghĩ [Bột: có vẻ BNH lấy một chị gái xuyên không ô_ô]

Bích Nhân Hoành vốn không biết chuyện Phượng Vũ giả chết lấy thân phận Nguyệt Thất để làm Hoàng Hậu, nhưng nhìn hắn đau đớn như vậy, Phượng Hiên thật sự nhịn không được nên đã thông báo cho hắn. Nhớ tới Phượng Vũ chuẩn bị rời khỏi đất nước này, thần sắc Bích Nhân Hoành không khỏi tối sầm lại, hỏi: “Tiểu Vũ nàng hiện tại làm sao rồi?” Đi đã mấy tháng rồi, đã không còn ở Ngự phong quốc sao?

Đề cập đến muội tử bảo bối, trong nháy mắt, mặt mày Phượng hiên hớn hở, cả người thoáng chốc giống như tản ra hào quang, đâm vào mắt người khác khiến họ mở mắt không ra. Ha ha, muội tử đáng yêu của Phượng hiên vẫn còn sống, người nào đó nhất thời nhịn không được cười ngây ngô, nhưng, ngại Bích Nhân Hoành nhìn thấy nét tươi cười của hắn mà chói mắt, Phượng hiên liền thu nụ cười lại, tiếp theo lòng vui rạo rực nói: “Vũ nhi bây giờ đang ở Thanh châu Lệ Đô, muội ấy đi với Nguyệt Cửu cùng Nguyệt Thập, nói là muốn dạy xong khẩu quyết võ công cho Nguyệt Cửu rồi lại đi.”

“Là hai tiểu tử được tiên hoàng ban tên là Nguyệt Vũ Diệu cùng Nguyệt Vũ Nhân cho sao?”

“Uhm, Vũ nhi đem hai người đó phó thác cho ta, con đường làm quan tương lai của hai đứa, huynh nên giúp đỡ chúng một chút!”

“Đã biết.” Một câu trả lời, hai tiểu hài tử vốn cô độc vì mất đi thân nhân, nay sau lưng lại có hai đại thế lực làm chỗ dựa, tương lai không phải lo nghĩ. Tiếp theo, Bích Nhân Hoành bùi ngùi nói, “Không nghĩ tới tiên hoàng sẽ vì Tiểu Vũ mà bỏ qua ngôi vị hoàng đế, Tiểu Vũ lần này đã có thể đạt được hạnh phúc!”

Nụ cười sáng lạn phút chốc cứng đờ, cái trán nhịn không được hiện lên gân xanh, rất muốn tóm lấy cái tên tiểu nhân kia, Phượng hiên bất mãn “Hừ” một tiếng, chưa đủ hoàn mỹ! Điều duy nhất làm cho Phượng hiên vẫn không vui chính là chuyện này! Muội tử giả chết rồi quê hương đi xa, cái tên Ngự Thiên Lan âm hồn bất tán lại đi theo, a —— tên ấy từ trước đến giờ vốn không thể làm ình hài lòng, lần này cũng vậy, tên Ngự Thiên Lan rồi cuộc có thù gì với mình a! ? Phượng Hiên vốn mong chờ bảo bối muội tử sẽ buông tay tên ấy, nhưng, tiểu ác ma trong lòng Phượng hiên tâm niệm vừa chuyển, cười hắc hắc, hừ, triều đình đã tuyên bố tiên đế băng hà rồi, Ngự Thiên Lan vẫn cũng không còn thân phận hoàng tộc, hiện giờ thân phận duy nhất của hắn là em rể Phượng Hiên, chờ xem chính mình đến lúc đó chinh hắn như thế nào! Theo muội tử từ tám tuổi cho đến bây giờ, trong mười bảy năm, Phượng Hiên vẫn nhận được bao nhiêu tức giận từ tên ấy sẽ trả lại gấp bội! Nghĩ vậy, tâm tình Phượng hiên chuyển biến tốt đẹp, cùng Bích Nhân Hoành hàn huyên.

“Vốn ta còn tưởng rằng tới nay huynh đến là vì thánh chỉ được ban bố lúc lâm triều, lo lắng cho ta!” Phượng hiên ra vẻ tiếc nuối, nhưng nụ cười trên mặt tiết lộ hắn thật ra không thêm để ý.

“Huynh bị liên lụy trong vụ án ở Lại Bộ Thị Lang, quả thực làm cho ta ngoài ý muốn. Nhưng, hành sự mà để người khác bắt được, thật không giống như tác phong của huynh. Lần này hoàng thượng hạ chỉ làm cho huynh mất chức điều tra, dựa theo định luật, tông chủ của sáu tộc được miễn lao ngục, nhưng trong lúc điều

tra không được ở tại Kiền đô, chuyện này, kỳ thật đều là kết quả mà huynh muốn đi?” Bích nhân Hoàn cảm thấy Phượng hiên là người mà người khác không cần lo lắng, cho nên hẳn thật sự hoài nghi hàm ý sau lưng chuyện này.

“Uhm, chỉ có huynh hiểu ta, tân đế lên ngôi, nhất định sẽ kiêng kị một ít thế lực vốn có, nhất định muốn chen ép, nếu để mũi nhọn lộ khắp nơi, tân đế nhất định coi chúng là cái đinh trong mắt, thôi thì cứ làm theo ý của hắn đi.” Phượng hiên gật gật đầu.

“Sau khi chắc chắn không tra ra cái gì, mà Hoàng Thượng lại cảm thấy huy dễ đối phó hơn tưởng tượng, sẽ không liệt huynh vào những đối tượng cần diệt trừ. Chuyện trong triều lại không thể thiếu huynh, đợi đến đúng thời điểm Hoàng Thượng dĩ nhiên là sẽ đem huynh quay về lần thứ hai, ta nói cp1 đúng không?” Bích Nhân Hoàn bổ sung.

Phượng hiên cười mà không nói, bưng chén rượu trên bàn đá lên, kính Bích Nhân Hoàn, sau đó uống một ngụm.

“Đám người ở Lại Bộ Thị Lang huynh đã sớm muốn thay đổi phải không, vừa vặn có cơ hội này nên tiện tay diệt trừ?” Bích Nhân Hoàn hỏi ra nghi vấn của mình.

Phượng hiên gật gật đầu, nhưng vẻ mặt bỗng nhiên lại cười trộm, hai mắt híp lại nói: “Hơn nữa làm như vậy, ta sẽ có rất nhiều thời gian nhàn rỗi, có thể đi thăm Vũ nhi. Bọn ta đã không gặp nhau vài tháng rồi, khẳng định sẽ rất nhớ người ca ca này. Ta lo lắng muội ấy ăn uống không tốt, ai biết có còn bị ai khi dễ hay không!” Nghĩ đến thời điểm muội tử bị mất trí nhớ, hiện giờ còn sống, lại phiêu bạt bên ngoài, một vị làm nô dịch uội tử như Phượng Hiên sao có thể ngồi ở đây được, hơn nữa lo lắng muội tử có bị Ngự Thiên Lan khi dễ hay không, cho nên Phượng hiên mỗi ngày đều suy nghĩ làm thế nào để có thời gian đi thăm muội tử.

Thời điểm trong lòng đang bội phục Phượng hiên, thì hắn lại nói ra một câu làm cho cái trán của Bích Nhân Hoàn nháy mắt rơi đầy hắc tuyến, nghĩ đến đây mới là nguyên nhân hắn làm như vậy, không khỏi thốt ra hỏi: “Huynh không phải đã sớm sắp xếp xong hành lý chứ!?”

“Uh, nếu không nghĩ đến cáo biệt cùng với huynh, sau khi lâm triều nhận được thánh chỉ, ta liền lập tức khởi hành đi.” Phượng hiên cảm thấy đây là điều đương nhiên nên gật đầu.

Khóe miệng hơi hơi run rẩy, mình lại bại dưới tay hắn, đã nói muốn không trở thành cái gai trong mắt tân đế còn có rất nhiều cách, thế nhưng hắn lại lựa chọn ngay cái nguy hiểm nhất để làm, hóa ra là vì một lý do nhỏ bé không đáng như vậy

“Vậy cha huynh cùng Phượng thiếu vân phải làm sao, thời điểm huynh không ở đây, bọn họ nhất định sẽ mượn cơ hội khuếch trương thế lực của mình.” Bích Nhân Hoàn bỗng nhiên nghĩ đến Phượng Trọng Nam cùng Phượng Thiếu vân được tiên đế triệu hồi, cũng đã trở thành tả thừa tướng cùng Hộ bộ Thượng thư.

“Rất đúng lúc, bộ tộc Lâm thị vừa bị lưu đầy, thiếu đối thủ làm cho người ta cảm thấy tịch mịch, hiềm thấy có đối thủ nào có thế lực ngang hàng như thế nhảy ra làm cho ta vô cùng vui vẻ, ta còn sợ thế lực của bọn họ gia tăng không đủ lớn!” Phượng hiên thờ ơ lắc lắc cây quạt, nhưng tiểu ác ma trong lòng lại mở ra quyển sách đối với Ngự Thiên Lan gạch thêm một khoản, trước khi đi trả lại ình phiền toái lớn, đáng giận đem hai người mình nhốt lại tung ra ngoài!

Thấy Phượng hiên đã định liệu trước, Bích Nhân Hoàn liền không nói thêm.

“Đáng tiếc, rượu mừng của huynh ta không uống được rồi, muốn ta trở lại trong triều, ít nhất cũng phải một năm sau. Trước tiên ở nơi này chúc mừng huynh, hi vọng huynh có thể sống hạnh phúc.” Phượng hiên thành tâm chúc phúc Bích Nhân Hoàn.

“Nói lên chuyện này, bản thân ta cũng muốn hỏi huynh, Tiểu Vũ đã thành thân, ta cũng vậy sắp thành thân, còn huynh, huynh cũng sắp ba mươi hai tuổi rồi! Nghe nói mấy năm nay trưởng lão Phượng thị không ngừng thu xếp chuyện này cho huynh, trước đó vài ngày vì chuyện này, trưởng lão Cung thị lên Kiền đô một lần để thúc giục huynh, huynh rốt cuộc là tính thế nào? Chẳng lẽ huynh không nghe thấy người ta đồn đãi nói huynh có sở thích đoạn tụ sao? Ngay cả dân chúng trong Phong Quốc này cũng đều cho rằng như vậy!”

“Ha ha, cũng không phải chỉ có một mình ta bị gán cho cái tội này, không phải cả huynh cũng có sao?” Nhắc tới chuyện chung thân của mình, Phượng hiên bắt đầu giả ngu.

“Hai tháng sau ta thành thân, lời đồn sẽ tự sụp đổ, đến lúc đó lại để cho người ta truyền một ít nguyên nhân về việc ta cho tới nay chưa thân là do đang đợi công chúa thức tỉnh, khi đó, ta lại không còn là đồ đệ của nam sắc gì gì đó, mà là người Hán si tình trong mắt mọi người.” Nói đến lời đồn đãi kia khiến cho Bích Nhân Hoành cảm thấy khá tức giận.

Lời của hắn giống như mũi tên nhọn phút chốc bắn trúng vào tim của tiểu ác ma nháy mắt hóa thành nham thạch, Phượng hiên trong lòng kêu thảm một tiếng a! Về sau không có bạn rồi! Nhưng, đây chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, sau đó, ý niệm trong đầu Phượng hiên vừa chuyển, không muốn để cho người ta lại thúc giục chuyện chung thân của hắn, liền bắt đầu đùa giỡn, đưa ánh mắt buồn bã giận hờn sang nhìn Bích Nhân Hoành, mở cây quạt trong tay ra, che lại cái miệng đang cười trộm của mình, nói: “Đúng rồi, còn có lời đồn đãi nói ta với huynh yêu nhau, nay huynh phải thành hôn, ta làm sao bây giờ? Người khác sẽ cho rằng ta bị huynh từ bỏ, cho nên, vì ta, huynh đừng thành hôn vẫn tốt hơn!”

Bích Nhân Hoành cảm thấy rét lạnh, cho dù khuôn mặt Phượng hiên cùng với Phượng Vũ mà mình yêu thương gần như giống nhau, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà yêu nam nhân! “Con người huynh thật là!” Hắn khuyên không được lắt đầu, quyết định chạy lấy người, “Coi như suy nghĩ cho thị vệ bên cạnh huynh mà lo lắng chuyện thành thân đi, bọn họ đều bị mọi người dùng ánh mắt khác thường đối đãi, bị coi như là nam sủng của huynh.”

Ô ô! Đúng là người tốt! Bích đại nhân, nói quá đúng, Phượng tiêu đứng phía sau Phượng hiên cảm động âm thầm gật đầu, đại ca đã thành thân, cho nên người bị đem ra đầu tiên trở thành nam sủng theo ý người khác chính là kẻ đáng thương mình đây, ô, hại hắn đã không được thành thân, còn làm cho người mà hắn thích – Thiên Li tiểu thư, hiểu lầm mình là người của chúa thượng, hắn, hắn quá oan a! Chúa thượng a, thành thân đi! nội tâm Phượng tiêu chân thành reo hò chờ đợi, đồng thời, phát hiện đại ca nhà mình Phượng địch đồng tình nhìn hắn, càng làm cho Phượng tiêu cảm thấy buồn bực.

Sau khi nói xong, cùng Phượng hiên nói một tiếng từ biệt, liền đứng dậy, Bích nhân Hoành như là nhớ tới cái gì liền dừng bước chân lại, xoay người hỏi Phượng Hiên: “Còn có một việc, không biết có phải lỗi của ta hay không, cảm giác huynh gần đây giống như nhìn qua càng ngày càng trẻ tuổi?”

Nghe xong lời của hắn, Phượng hiên nhất thời cười ha ha lên, từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho Bích Nhân Hoành. Nhận được bình nhỏ Bích Nhân Hoành không hiểu nhìn hắn.”Mới thể mà đã thấy rõ vậy sao? Xem ra thuốc điều dưỡng nhan sắc của ông nuôi điều chế ra rất có hiệu nghiệm. Vũ nhi nhìn qua chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, ta đây làm ca ca cũng không thể không đứng cùng một chỗ với muội muội, nếu không sẽ giống cha con vậy! Cho nên ta liền quần quít lấy ông nuôi, để cho ông bào chế ra thuốc nước này. Thứ này nghe nói còn có thể xóa bỏ vết sẹo dù có sâu bao nhiêu. Mặt khác, ta còn kêu ông nuôi làm không ít thứ gì đó dùng trên mặt, chuẩn bị rất nhiều bình, để cho Vũ nhi dùng qua, như vậy thanh xuân của Vũ nhi vĩnh viễn được giữ lại, cái tên không tốt đẹp kia sẽ không có khả năng thay lòng đổi dạ!” Tên không tốt đẹp kia dĩ nhiên là chỉ Ngự Thiên Lan, vì muội tử có thể vĩnh viễn bắt lấy tâm Ngự Thiên Lan, Phượng hiên hao hết lực để khiến cho Hồng Hi Nghiêu chuẩn bị những thuốc nước này, nhưng, Phượng Vũ một giọt cũng chưa dùng đến, đều bị Phượng hiên liên tục lừa dùng đến trên mặt người nào đó. Hắn chìa bình nhỏ trên tay Bích Nhân Hoành, nói tiếp: “Huynh cầm mà sử dụng, nếu thích, lại kêu ông nuôi làm cho huynh một ít!” Ha ha, để cho Nhân Hoành cũng dùng một chút, dù sao lấy người nhỏ hơn mười tuổi, nhìn qua sẽ không giống như ông cháu! Phượng hiên vui đùa nghĩ.

Hoá ra là lý do này? Nhìn khuôn mặt họa thủy kia càng ngày càng trẻ ra, Bích Nhân Hoành á khẩu không trả lời được. Phượng hiên vốn đã khiến cho nhiều người đánh nhau tàn nhẫn, nay hắn còn tuyên truyền làm ình không tuổi, rốt cuộc là chuẩn bị làm hại nhân gian bao nhiêu năm a! Bích Nhân Hoành chịu không nổi, ném lại cái chai cho Phượng hiên, nói câu hắn không cần, rồi đi.

Thấy hắn không cần, Phượng hiên cũng không gọi lại, hắn chính là thử xem thuốc này có phải thật giống như theo lời Hồng Hi Nghiêu nói không mà thôi. Không ngừng vuốt vuốt chai thuốc trong tay, nghĩ đến chuyện hôn nhân, suy nghĩ của Phượng hiên liền chuyển đến trên người Cốc Nhược Vũ, nghĩ rằng nếu nàng cũng giống như muội tử, kỳ thật còn sống, thật là tốt biết bao!

Bích Nhân Hoành không nghĩ tới công chúa đại nhân mà hắn cảm thấy không sao cả cười vào cửa lại không biết ai với ai, nhưng đoán chừng là hôn mê lâu lắm, đầu óc bị hỏng mất, thường xuyên nói những lời mà hắn nghe không hiểu..., còn làm chút chuyện kỳ quái, làm cho cái khuôn mặt hắn từ trước đến nay vô ngần

vô ba lại có thất tình lục dục, mỗi ngày là tức giận đến nhảy lên, cuộc sống từ đó giống như gà bay chó sủa, mà Phượng hiên ngày hôm sau chuẩn bị khởi hành đi đến Thanh châu cũng không biết sau khi hấn đến Lệ Đô, lại không cẩn thận phát hiện một người tưởng đã chết nhưng thực tế vẫn còn sống, hơn nữa lại được tặng thêm đứa nhỏ, lúc này người nào đó vui mừng đến hôn mê rồi cuộc không thể đi như trước, mà là đuổi theo một lớn một nhỏ sống chết không buông tay, tiểu ác ma ý đồ xấu kéo đến ùn ùn, vì muốn lừa gạt người nào đó đến tay, kết quả không cẩn thận lần đầu đem muối tử bảo bối quăng ra sau đầu, khiến kế hoạch thăm viếng muối tử đến nhiều năm sau mới thực hiện được. Vì thế trước ba mươi hai tuổi Phượng hiên là muối nô (nô dịch của muối tử), đặt muối tử bảo bối ở trên đỉnh đầu để thương yêu; sau ba mươi hai tuổi Phượng hiên là bắt đầu cuộc sống vợ nô, là đặt nương tử thân ái ở trong lòng bàn tay để yêu.

Về phần Cốc Nhược Vũ, từ vài năm trước đã mang theo Cốc Lượng bé nhỏ định cư ở tại Thanh châu Lệ Đô, sau khi chuẩn bị đủ lộ phí, liền đi đến biên cảnh phía tây tìm vợ chồng Cốc thị. Mà Cốc lượng kia đã sắp ba tuổi là một tiểu quỷ lớn, tính cách của nó không khác cha mấy, thậm chí còn cao hơn một bước, không có việc gì cũng đột nhiên tự hiểu rõ những lời “Không đánh vào những người có khuôn mặt tươi cười” này, trong lòng chú nhóc này luôn có một quyển sách, ghi rõ tên những người dám mắng hoặc dám khi dễ mẫu thân ôn nhu xinh đẹp nhất thế gian là “Người quái dị”, đối với “Kẻ thù”, luôn tìm đúng cơ hội, tuyệt không nương tay để hấn có cơ hội trở về “Báo thù”.

Mặt khác, trong những năm ở đây, vợ chồng Cốc thị thường xuyên sai người đi Nam lăng hỏi thăm chuyện nữ nhi, chỉ tiếc những gì nghe được đều là đám vong ân phụ nghĩa đó thắng chức rất nhanh. Tề Hiểu Dũng cùng Mai Hiên Diệu mặc dù bất đồng nhiều năm, nhưng đều trúng bằng nhãn. Hai người Mai Hiên Diệu dựa theo nhạc phụ cùng nhau đến Kiền đô nhận chức, tiến vào trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng. Mà Mai Hiên Diệu kia cưới Tề Hiểu Nhã, mà Tề Hiểu Hổ thế nhưng lại lấy là muối muối của tông chủ Phượng thị trong lục đại gia tộc, đã trở thành thành viên hiển hách nhất trong bộ tộc.

Vợ chồng Cốc thị không khỏi cảm khái người tốt không được báo đáp. Nữ nhi vẫn như cũ không thấy bóng dáng, mà người hại cốt nhục bọn họ chia năm xẻ bảy thì việc vui liên tục. Chỉ là bọn họ không nghĩ tới, tương lai bởi vì con rể đưa bọn họ đến Kiền đô, cùng ba gia đình đã sớm định cư ở Kiền đô gặp lại, thù này gặp mặt. Dàn xếp cho ba người Cốc gia xong, Phượng Hiên hết sức tức giận. Ngay cả hoàng thượng hấn còn dám trả thù, đừng nói chỉ đến báo thù cho nương tử thân ái, tuyệt đối dứt khoát, sẽ không nương tay.

58. Chương 58: Gặp Lại Ở Lệ Đô Nồi Tiếp Duyên, Thiếu Niên Bé Gái, Chỉ Là Duyên Mỏng

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bột Aly

Trọng phùng cự đô, oa oa thân đính, nghi thị xảo duyên;

Ngẫu ngộ Ti Đô, nhất dạ kích tình, tương thị vô duyên;

Kinh thức Lệ Đô, ái mộ hồ khuynh, thiên chú nhân duyên!

[chuyển nghĩa: Gặp lại ở cố đô, đính ước cùng cô dâu nhỏ, nghi ngờ chỉ là duyên không có thực;

Vô tình gặp lại ở Ti Đô, một đêm kích tình, đều tưởng vô duyên;

Kinh hãi nhận ra nhau ở Lệ Đô, dốc lòng yêu thương nhau, trời nổi nhân duyên.]

Cậu bé nhỏ tròn to đôi mắt tròn tròn, trong mắt ánh lên vẻ vô tội, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn mang theo nụ cười tươi, cố gắng ngược cổ ngẩng đầu nhìn người đứng ở trước mặt nó, còn thân hình trẻ con thực hiện ngôn ngữ thân thể biểu đạt rõ những lời nói không tiếng động của hấn: phạm sai lầm không phải là cháu, cháu thực sự vô tội!

Phu nhân quản gia dáng người cao to chỉ nhìn nó liếc mắt một cái, lúc này trong lòng hiện lên một chữ “không phải”, đem đứa bé loại khỏi danh sách phạm nhân, hòa ái thân thiện nói với nó: “Tiểu Lượng a, đi sang một bên chơi đi, nhưng đừng chạy khắp nơi, miễn cho đến lúc đó mẹ cháu không tìm được cháu!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nở một nụ cười đáng yêu, đầu nhỏ nhu thuận mà gật gật, tiểu oa nhi bước từng bước chân ngắn ngủi rời đi, ác ma nho nhỏ trong lòng cũng cười hắc hắc.

Đi được một đoạn tiểu oa nhi bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía nhóm tiểu hài tử đang bị thẩm vấn, hài lòng nhìn phu nhân quản gia sau khi phát hiện trên tay mấy tiểu hài tử có vết bùn, giận không thể tiết, tỏ vẻ muốn trừng phạt bọn họ cùng với người nhà của bọn họ.

Đại khái chỉ có trong lòng tiểu oa nhi hai ba tuổi “Hừ” một chút, thầm nghĩ: ngu ngốc, xem cha mẹ các người còn dám khi dễ mẹ ta không, còn dám mắng mẹ ta là người quái dị không! Nó đưa mắt nhìn vào rượu thượng đẳng bên cạnh, làm ra vẻ không biết bị ai mở ra mà ném vào bùn, sau đó lại bước chân chạy lấy người, rời khỏi phòng bếp, mà hai tay nhỏ bé bên sườn buông xuống là mười ngón sạch sẽ, một chút cũng nhìn không ra dấu vết từng dính bùn.

Tiểu oa nhi không phải người khác, đúng là tiểu họa thủy mà Cốc Nhược Vũ mang thai 10 tháng, rồi sinh hạ —— Cốc lượng.

Mùa thu năm trước, vẫn muốn kiếm thêm chút tiền, để sớm khởi hành đi đến biên cảnh phía tây, Cốc Nhược Vũ thông qua đại thẩm phòng bếp nhà viên ngoại hỏi thăm nhiều cách, rốt cục biết được Biệt trang Cung thị ở Lệ Đô đang nhận người. Đại thẩm ở phòng bếp đang tìm người phụ giúp, nên Cốc Nhược Vũ đã được như ý nguyện mà ở trong sơn trang làm việc kiếm sống.

Chính là, không có nhiều người có thể có được sự đồng tình giống như phu nhân quản gia mà phá lệ chiếu cố hai mẹ con Cốc Nhược Vũ, những người hầu khác đều bởi vì mặt nằng quá mức đáng sợ mà không muốn qua lại với nằng, thậm chí còn có người coi nằng làm thần ôn dịch, bói móc khi dễ nằng, muốn bắt nằng rời đi.

Tiền công nơi này nhiều hơn, nên tất nhiên, vô luận đã bị bao nhiêu vũ nhục, hay là ủy khuất, Cốc Nhược Vũ đều nhịn xuống, chỉ cần có thể sớm đến ngày gặp lại cha mẹ, dù khổ ra sao bọn ta đều có thể nuốt vào.

Nghĩ như vậy, vì sợ hù đến người khác nên Cốc Nhược Vũ luôn che mặt, ra sức giặt đồ bên con suối nhỏ trước Biệt trang. Có khi bị nứt da chảy máu, nằng vẫn nhịn đau, cố gắng đem đồng quần áo đi giặt hết.

Lúc trở về không biết trong tộc Cung thị xảy ra chuyện lớn gì, mà trong biệt trang ở Lệ Đô này đột nhiên có rất nhiều thị vệ tùy tùng ra vào, thậm chí ngay cả toàn bộ mười bốn vị trưởng lão của Cung thị Tông gia vốn ở riêng nay đều đến đông đủ, nghe nói lần này tới còn có nhóm hộ vệ của tông chủ Cung thị. Duy nhất không tới chỉ sợ sẽ là người đã kế thừa tôn chủ sau khi tôn chủ Cung thị Cung Thượng Li qua đời, cũng chính là người vốn được xem là thân bí trong mắt mọi người, ai cũng không biết tôn chủ tân nhiệm của Cung thị là ai.

Nhiều người đến như vậy, chắc hẳn công việc của bọn họ sẽ được tăng lên không ít, giống như nằng, số lượng quần áo phải giặt lên đến gấp đôi, hơn nữa từ trước đến nay nằng đều bị người ta ức hiếp, trên cơ bản mà nói, toàn bộ quần áo phải giặt của các nô tỳ khác đều ném về phía nằng, có thể hiểu được, nằng gần đây có bao nhiêu mệt mỏi.

Như những gì Cốc Nhược Vũ biết, bộ tộc Cung thị lấy chòm sao Thanh Long cùng Chu Tước trong Tứ Tượng thuộc bẩy tước mệnh danh, giờ phút này mười bốn vị trưởng lão đang tụ tập ở bên trong chính sảnh tại Biệt trang, thương lượng chuyện cực kỳ quan trọng trong tộc —— tôn chủ của bọn họ Phương Hiền khi nào thì mới có thể thành thân, khi nào thì bóng dáng của tiểu thiếu tôn chủ Cung thị được sinh ra.

Hơn mười ngày trước, tin tức Hoàng Thượng cách chức Phương Hiền được truyền đến, trưởng lão Cung thị cùng trưởng lão Phương thị phản ứng hoàn toàn bất đồng, Phương thị lo lắng thế lực sẽ trở nên yếu đi, mà các trưởng lão Cung thị lại muốn mượn cơ hội này để bắt buộc hần thành thân. Dĩ nhiên, vết xe đổ vài năm trước của Phương Tư Liên – bị phế đi vô công, cùng mục đích của tôn chủ tiền nhiệm chưa thành công, khiến các trưởng lão Cung thị đều cảm thấy đau đầu, không biết nên dùng phương pháp gì mới có thể làm cho Phương Hiền cười vạ.

Mọi người sau khi biết được Phượng Hiên sắp tới sẽ đi qua Lệ Đô, liền quyết định tới nơi này ngăn người vì tránh né việc hôn nhân mà không chịu hồi Cung châu Phượng Hiên. Các vị trưởng lão lúc ở Cung châu đã thương lượng mấy lần, kết quả là trước tiên thận trọng cho Phượng Hiên biết tầm quan trọng của việc này, nếu hắn còn cự tuyệt, liền đem hắn buộc lại trở về Cung châu, sau đó dùng tình thân để tấn công, bắt hắn hiểu rõ việc lớn, không ngừng quần quít bám chặt lấy, cần phải khiến cho Phượng Hiên áy náy và có ý thức trách nhiệm, phải làm cho hắn phiền đến nỗi không thể không đáp ứng mới thôi, cũng bởi vậy, vì bắt được Phượng Hiên, mọi người đều đem theo hộ vệ cùng rất nhiều thị vệ tùy tùng tới, dù sao từng có kinh nghiệm bắt Phượng Hiên nhưng vì hắn trơn trượt như các trạch, nên không dễ bắt!

Đứng bên trong trang, thân ảnh nho nhỏ chạy tán loạn xung quanh, thấy gần đây luôn có rất nhiều người, bên trong trang rất náo nhiệt nên tiểu oa nhi Cốc lượng cảm thấy mới lạ, nó nghĩ rằng dù sao nó có thể tự tìm được phòng của mẫu thân, nên không sợ lạc đường, vì thế, nó rời khỏi phòng bếp, đi khắp nơi, xem khắp nơi. Trên đường gặp thị vệ không nhận ra nó, chỉ cảm thấy nó rất xinh đẹp đáng yêu, lại thêm thấy nó mới hơn ba tuổi, nên không ngăn cản. Kết quả, thiên hạ nho nhỏ không có trở ngại, đến trước cửa chính sảnh, tò mò nhìn vào bên trong.

Vì người kia quá nhỏ, nên khi một trong những nô tỳ đưa trà bánh lên rồi rời khỏi chính sảnh, không nhìn thấy nó, vô tình đụng phải thiên hạ nho nhỏ, khiến cho nô tỳ kia sợ tới mức hô lên một tiếng. Lúc này, toàn bộ lực chú ý của một phòng toàn các nhân vật lớn đều hướng về phía cửa.

Tiểu oa nhi bị té, mông chạm đất nhưng cũng không khóc, chỉ đứng dậy vỗ vỗ bụi trên quần áo, tiếp tục nhìn vào phía trong phòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười cùng lúc Ki túc trưởng lão Cung Như Tích vừa vặn nhìn qua, chỉ một thoáng, ông giống như trông thấy quỷ, phút chốc liền đứng lên, mở to mắt nhìn Tiểu Cốc lượng, tiếp theo liền xông về nó, đem nó bế lên.

Ngoài ý muốn bị người ta bế lên, trong lòng Tiểu Cốc lượng có phần sợ hãi, giãy dụa hai cái, nhưng làm sao địch nổi sức lực của người học võ, phát hiện mình làm vậy chỉ uống phí sức lực nên nó bỏ qua việc phản kháng, bị Cung Như Tích bế vào trong chính sảnh.

Mới đầu các trưởng lão khác vẫn không rõ Cung Như Tích bị làm sao, nhưng khi bọn họ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Cốc lượng giống như được khắc từ một khuôn mẫu của tôn chủ nhà mình thì nhất thời ồ lên, sau đó trợn mắt há hốc mồm.

“Chẳng lẽ chúa thượng đã sớm có nữ nhân, chỉ là không nói ra mà thôi?” Có người đoán ngay ra.

“Có phải thân phận nàng kia không đủ, sợ chúng ta phản đối, cho nên lên dấu đi hay không?” Mọi người nhin không được suy đoán tiếp.

“Chúng ta làm sao có thể phản đối, chỉ cần sinh ra là được!” Người nói xong câu này lúc này đã bị người khác trừng mắt nhìn, đây cũng không phải đang tìm heo mẹ để đẻ nha! Nhưng, đây cũng là sự thật, có thể đẻ được mới là điểm quan trọng.

“Các ông cho rằng đứa nhỏ này là do chúa thượng lúc bị hạ xuân được, dục hỏa đốt người, lại thấy hương diễm nên bị kích thích còn có thể đưa tay phế bỏ võ công của đối phương, sau đó quay đầu chạy lấy người!” Ngay tại đoàn người đang đoán chuyện tốt đẹp thì Tỉnh túc trưởng lão Thượng Quỳnh không khách khí hắt một chậu nước lạnh vào mọi người, sau đó tiếp tục đả kích nói, “Hơn nữa, theo tính cách của chúa thượng, làm sao sẽ sợ chúng ta phản đối, nếu là ngài ấy thích, cho dù đối phương là nữ khuất cái, ngài ấy cũng sẽ cưới vào cửa!”

Ngẫm lại quả thật là có chuyện như vậy, Cung Như Tích đang hung phần dị thường liền đem tiểu oa nhi thả lại trên mặt đất. Nghiêm túc hoài nghi tôn chủ nhà mình không hề bình thường khiến các trưởng lão đều rất muốn phun nước mắt, nghĩ nếu ngày nào đó tôn chủ nhà họ có thể có một đêm phong lưu, làm ra việc nho nhỏ ngoài ý muốn, rồi tạo ra một mạng người, bọn họ không quan tâm do nữ nhân nào sinh ra, họ tuyệt đối sẽ cho cả tộc ăn mừng. Thật sự là, trên đời này có thể xuất hiện chuyện hai người không có cùng chung huyết thống nhưng lại có bộ dạng giống nhau như đúc, vậy tại sao lại không xuất hiện kỳ tích khiến tôn chủ của bọn họ thích nữ nhân chứ?!

Giác Túc trưởng lão Cung Thượng Tí vẫy vẫy tay đối với tiểu oa nhi đứng ở trên sân nhà đang lần lượt nhìn về phía mọi người. Tiểu Cốc lượng nghiêng đầu suy tư một chút, liền đi về phía ông ta, đi đến trước mặt

ông ta thì được ông ta ôm ngồi trên đùi.

Nhìn Tiểu Cốc lượng, Cung Thượng Ti cảm khái nói: “Nhìn bé con này, khiến cho ta nghĩ tới chúa thượng trước đây, thật đúng là giống nhau như đúc. Nếu không phải chúa thượng là một người so với Liễu Hạ Huệ còn lợi hại hơn thì ; lão phu thật sự sẽ nghĩ đứa nhỏ này là con của chúa thượng !” Sau đó ông cầm điểm tâm trên bàn đưa cho Tiểu Cốc Lượng để cho nó ăn.

Nhìn điểm tâm trong tay ông ta, tiểu oa nhi suy nghĩ ông ta có phải có ý xấu hay không, ánh mắt vừa quay một vòng, tay nhỏ bé tiếp nhận điểm tâm kia, lại đưa tay đưa tới trước mặt Cung Thượng Ti, hồn nhiên cười với ông ta. Thanh âm trẻ con non nớt nói: “Gia gia, ngài ăn trước!”

Hành động này làm cho Cung Thượng Ti cảm thấy nó rất ngoan ngoãn, rất lễ phép, mừng rỡ gật đầu nói ngoan, đem điểm tâm kia nuốt vào. Sau khi nhìn thấy ông ta ăn không có việc gì, Tiểu Cốc lượng thế này mới yên tâm ăn điểm tâm còn lại mà Cung Thượng Ti đưa hân.

Cho vào miệng lập tức tan ra, hương vị ngọt ngào ngon miệng, Tiểu Cốc Lượng cảm thấy ăn rất ngon, muốn nói lấy mang về ấu thân của nó một ít, sau khi đợi Cung Thượng Hi nói một câu đều cho nó ăn hết, trong nháy mắt, tất cả mọi người khó hiểu nhìn nó lấy ra một cái khăn, mở ra, không chút khách khí đem điểm tâm đặt vào trong, sau đó gói lại .

“Làm cái gì vậy?”

“Mẹ làm việc, sẽ mệt, ẹ ăn.” Có thứ tốt phải chia xẻ cùng với mẹ

“Ha ha, nhỏ như vậy, đã biết hiếu thuận ” ai, nếu là con của tôn chủ bọn họ thì thật tốt!” Cho mẹ của cháu ăn, vậy còn cha cháu đâu?” Cang túc trưởng lão Cung Thượng Tương vẫn mang một tia hy vọng hồi.

“Cha? Đã chết!” Tiểu Cốc Lượng không cần nghĩ ngợi trả lời, nó cho tới bây giờ chưa nhìn thấy cha, từng hỏi mẹ, cha nó ở nơi nào, mẹ không trả lời, mà chỉ khóc, cho nên, không phải đã chết thì là cái gì? Tiểu oa nhi chắc hẳn là vậy nên đem người cha thân yêu liệt vào loại không còn sự sống.

Mà giờ phút này, cái người “Đã chết” kia sắp tới gần biệt trang, liên tiếp hắt xì hai cái, thầm nghĩ là ai đang nguyên rửa hân?

Từ Kiền Đô đến, đem tất cả lễ vật của muối tử ném cho Phượng tiêu cùng Phượng địch, lòng nóng vội muốn đi gặp muối tử, Phượng Hiên liền bỏ rơi hai người rồi đi trước, chạy vài ngày đường, Phượng Hiên cảm thấy hơi mệt, quyết định đến Biệt trang của Cung thị ở Lệ Đô nghỉ ngơi một đêm, liền nắm ngựa của mình, chậm rãi đi trên đường.

Cảm thấy con ngựa cũng mệt mỏi rồi, Phượng Hiên sờ sờ đầu của nó, trấn an nói: “Cũng sắp đến rồi, khát không? Gần biệt trang có một dòng suối nhỏ, có thể ày uống nước, còn ta đi rửa mặt, sau đó chúng ta đến biệt trang nghỉ ngơi.” An bài xong, Phượng Hiên liền nắm yên ngựa đi tới dòng suối nhỏ.

Không bao lâu, một người một con ngựa liền tới nơi. Phượng Hiên vỗ nhẹ con ngựa một chút, khiến nó tự đi uống nước, còn mình ngồi xổm xuống vung nước lên, rửa sạch mặt một chút, sau đó dùng khăn lau khô mặt, đứng lên nhìn con ngựa uống nước.

“Ha ha, xem ra nhiều ngày nay đã làm ày mệt mỏi!”

Nguyên bản Cốc Nhược Vực hột nghe thấy tiếng vó ngựa, cảm giác có người đến gần, sau khi nghe thấy giọng nói của Phượng Hiên, lơ đãng dừng động tác giặt quần áo trong tay lại, quay đầu nhìn thoáng qua, kết quả, cái nhìn này khiến cho nàng ngây người, dưới khăn che mặt là khe há miệng kinh ngạc, trái tim không nghe theo sai khiến mà nhảy dựng lên, đập thành thạch kích liệt

Cảm giác được có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, Phượng Hiên rất tự nhiên quay đầu qua, nhìn xuống Cốc Nhược Vũ đang ngồi chồm hổm, vì thế, một đôi mắt to tròn giống như đã từng quen biết đập vào vào mắt.

59. Chương 59: Bỏ Trốn Mất Dạng

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Giống như đôi mắt vẫn luôn hoài niệm trong lòng, Phượng Hiên không khỏi thấy vật nhớ người mà nhìn không chớp mắt, Cốc Nhược Vũ thấy hắn nhìn về phía mình, vội vàng phản ứng quay đầu lại, tiếp tục gõ quần áo, dùng công việc để che dấu hoảng loạn trong lòng mình.

Đôi mắt biến mất khỏi tầm mắt, Phượng Hiên sững sốt một chút, lập tức định thần lại, thay đổi tầm mắt nhìn về phía mặt nước, sau đó lâm vào trong ký ức.

Mỗi ngày Cốc Nhược Vũ đều đối mặt với một khuôn mặt nhỏ nhắn y hệt hắn, nên nàng liếc mắt một cái liền nhận ra Phượng Hiên chính là người nằm đó, mặc dù biết hắn chắc chắn sẽ không nhận ra mình, nhưng dù sao cũng là người đoạt đi lần đầu tiên của mình, trong lòng của nàng vẫn hiện lên một tia khổ sở.

Đã nhiều năm như vậy, hắn dường như vẫn không thay đổi, trên mặt vẫn như cũ mang theo vẻ xấu xa như thế, còn kèm theo một nụ cười trào phúng, cuối cùng vẫn làm cho người ta có cảm giác hắn chỉ đứng bên ngoài nhìn mọi thứ, thoải mái, không có một chút cảm giác thuộc trần gian, lại phối hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ kia, thiếu chút nữa làm cho người ta tưởng nhầm là thần tiên không cần thận ngã xuống nhân gian, uhm, thần tiên hư hỏng! Cảm thấy mình đánh giá hắn rất đúng, Cốc Nhược Vũ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng bỏ thêm chữ hư hỏng vào.

Vừa giặt quần áo, Cốc Nhược Vũ vừa thỉnh thoảng liếc trộm Phượng Hiên, không biết tại sao, tuy rằng đáng người hắn vẫn cao ngất như cũ, khí thế hiên ngang bức người nhưng giờ phút này, thân ảnh của hắn lại làm cho người ta một loại cảm giác cô đơn bi thương!

Là ảo giác sao? Cốc Nhược Vũ nghĩ.

“Này, người giặt quần áo xong chưa! ?” Tiếng gọi đột nhiên dọa Cốc Nhược Vũ nhảy dựng, đương nhiên cùng với thanh âm còn có động tác, “Gọi người đấy! Người quái dị!”

Bị người ta đẩy một phen xong, Cốc Nhược Vũ vội vàng đứng vững lại, quay đầu nhìn về phía người tới, phát hiện là nhóm người làm chung lưỡi biếng. Nàng tính tình thiện lương, chỉ chỉ vào quần áo đã giặt xong ở một bên, giải thích nói: “Quần áo đã giặt xong để ở trong đó rồi, còn ba cái trong tay ta nữa là xong hết.”

“Cái này chúng ta cầm đi trước, đúng rồi! Nếu người dám tố cáo với phu nhân quản gia..., người nhất định phải chết!” Quảng xuống vài câu độc ác, bọn họ để lại một cái chậu cho Cốc Nhược Vũ, ôm quần áo khác đi.

Phượng Hiên đang ở trên bờ suy nghĩ đến bé con thân yêu không có duyên với hắn, một giọng nữ sắc bén làm nhiễu loạn suy nghĩ của hắn, khiến hắn cảm thấy khó chịu. Hắn quay đầu nhìn về phía mấy người làm hắn khó chịu, phát hiện trên quần áo của các nàng ta có thêu gia huy của Cung gia, lúc này vừa thấy là nô bộc nhà mình, hiểu rõ trong đám nô bộc cũng phát sinh chuyện kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, nên cảm thấy rất bình thường, vì thế, không muốn đi so đo với hạ nhân, cũng không thích chõ mõm vào chuyện khác, nên Phượng Hiên cũng không thêm để ý

Nhưng, sau khi mấy người kia nghênh ngang rời đi, Phượng Hiên nhìn không được mà đánh giá Cốc Nhược Vũ từ trên xuống dưới, nàng ấy bị lú lẩn à? Bị người ta khi dễ mà không biết phản kích, người như thế không phải là người thiện lương, mà chính là người yếu đuối ngu ngốc! Nhìn nàng, cả người đầy miếng vá, lại nhìn đôi bàn tay kia, vô cùng thô thảm, bây giờ là mùa đông, phải ngâm tay vào trong nước suối lạnh, không tổn thương do giá rét mới lạ! Chẳng lẽ Cung gia hắn đối với hạ nhân tệ bạc đến nỗi ngay cả quần áo cũng không có mà mặc, hay là tiền công ít đến mức ngay cả thầy thuốc cũng khinh thường à!

Trong lòng bất mãn, nhưng có lẽ nhớ tới ánh mắt của nàng giống người mình yêu thương, yêu ai yêu cả đường đi, Phượng Hiên hiếm khi xuất hiện đồng tình, nay lại mở bọc đồ của mình ra, lật tới lật lui, tìm được một lọ thuốc, lấy ra, sửa sang bọc đồ ngăn nắp lại, rồi xoay người nói với Cốc Nhược Vũ: “Hey! Cái này cho người!”

Nhận ra hấn ở bên cạnh chẳng biết tại sao lại gọi mình, Cốc Nhược Vũ khẩn trương vô cùng lo lắng, tim đập thình thịch không ngừng, nghĩ chẳng lẽ hấn nhận ra mình rồi? Hay là có chuyện gì khác? Bỗng nhiên nàng nghĩ đến nhi tử Cốc Lượng, lại liên tưởng đến những nhà giàu sang bình thường, bọn họ thường rất coi trọng nam hài, mà người này nhìn qua cũng biết thân phận không hề thấp, nếu để cho hấn phát hiện sự tồn tại của Cốc Lượng, hấn có thể cướp Cốc lượng đi hay không?!

Càng nghĩ càng lo lắng Cốc Nhược Vũ sau khi nghe thấy tiếng kêu của Phượng Hiên, lúc này như chim sợ cành cong nhảy dựng lên, hoảng sợ nhìn hấn, dừng lại một chút, sau đó, cầm lấy quần áo, giắt cũng không giắt, ném gậy gỗ vào chậu gỗ, ôm lấy chậu gỗ, không quay đầu lại, nhanh chân bỏ chạy, động tác liên mạch lưu loát, không có một chút do dự. Phượng Hiên từ trước đến nay hiếm khi có lòng tốt tự mình đưa thuốc nước quý báu này, hấn vẫn duy trì một tư thế vươn tay.

Quác! Một con quạ bay qua đầu Phượng Hiên, hấn vừa xấu hổ lại vừa khó hiểu, vậy cũng quá khoa trương rồi! Phượng Hiên hấn đã mất khả năng làm cho nữ nhân như sói dán trên người mình từ khi nào, đã vậy còn hoảng sợ chạy trốn giống như gặp quỷ?! Chẳng lẽ nhìn hấn giống đàng đồ tử sao, hay là diễn xuất của mình có chỗ nào không hợp lý?

Phượng Hiên chậm rãi thu hồi cánh tay, xoay người cúi đầu nhìn về phía mặt nước. Hấn nhìn hình ảnh mình trong đấy, nhìn kỹ nửa ngày, không đúng, hấn vẫn giống như trước, ngọc thụ lâm phong, nụ cười vô cùng hoàn mỹ, bộ dáng rất dễ gần! Hấn có thể hấp dẫn người, chứ không thể dọa người mới đúng. Hừ, quên đi, người ta không cảm kích, vẫn là để Vạn Linh Sương Lưu này lại uội tử bảo bối dùng được rồi!

Đem thuốc buộc chặt trong tay áo, Phượng Hiên nắm con ngựa đã ăn no hướng Biệt trang của Cung gia. Hấn vừa đến Biệt trang, hạ nhân lập tức bẩm báo với các trưởng lão. Kế tiếp, Phượng Hiên lại ngoài ý muốn phát hiện bên trong Biệt trang đang có một đám người chờ hấn.

“Trong tộc phát sinh đại sự gì sao? Làm thế nào mà mười bốn vị trưởng lão các ông đều rời khỏi Cung châu, công việc trong tộc do ai xử lý?!” Phượng Hiên cảm thấy kỳ quái, sau khi vào chính sảnh, ngồi xuống chủ vị (chỗ ngồi giành cho tông chủ), liền hỏi bọn họ

“Chúa thượng không cần phải lo lắng, trong tộc tất cả đều bình thường. Ta chờ ở đây là vì nghe nói Hoàng Thượng hạ chỉ cất chức ngài để điều tra, liền muốn mời ngài về Cung châu.”

“Chúa thượng, vừa vặn mượn cơ hội này, hoàn thành chung thân đại sự!

Kế tiếp là một tên lại một tên tiếp theo, không ngừng nói làm cho đầu óc Phượng Hiên choáng váng, hoa mắt, tiểu ác ma trong lòng buồn bã kêu ‘a, a’.

Không ổn! Lần này bọn họ có chuẩn bị mà đến, mình phải nghĩ biện pháp trốn đi mới được, Phượng Hiên hấn không cần thành thân! Chuyện bãi chức này vốn là vì muốn gặp mặt muội tử bảo bối mới làm ra, nay lại phải kiếm một nữ nhân về cưới, như vậy... Phượng Hiên hấn chẳng phải là mất nhiều hơn được sao. Quá ngu ngốc! Trước trấn an bọn họ một chút rồi nói sau.

“Ta đói bụng!”

Két? Giác tức trưởng lão Cung Thượng Ti đang thao thao bất tuyệt diễn thuyết, bỗng nhiên bị câu nói kia của Phượng Hiên tác động khiến ông miễn cưỡng ngừng lời đang nói .

“Còn nữa, ta đã đi đường vài ngày, hiện tại mệt muốn chết, có chuyện gì ngày mai lại tiếp tục.” Phượng Hiên tỏ vẻ mệt mỏi, nhưng thật ra là giả.

“Vậy trước hết mời chúa thượng dùng bữa tối.” Thấy thế, mọi người quyết định ngày mai tiếp tục.

Đêm nay sau khi ăn xong, Phượng Hiên bảo là muốn về phòng nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế hấn không trở về phòng, mà một mình ở trong Biệt trang Cung gia đi loanh quanh, làm như vậy là để điều tra tình hình của “Kẻ địch”, tìm đường chạy trốn, nhưng thật rất khó, sau khi hấn nhanh chóng đi qua mọi nơi trong biệt trang Cung gia xong thì trên đầu hấn giống như bị cái lông đen chụp xuống.

Bọn họ rốt cuộc dẫn theo bao nhiêu người đến đây?! Cứ vài bước lại có một tốp thị vệ, tất cả cửa trừ bỏ thị vệ, đều có ý an bài thêm hộ vệ! Những hộ vệ này không cần phải nói, võ công của người nào cũng cao cường, nhưng bọn thị vệ được mang tới đây cũng không kém, đều là thị vệ tinh duệ trong tinh duệ của Cung thị.

Hơn nữa lại thêm mười bốn vị trưởng lão, a ——! Tức chết hắn, nếu như đây là kẻ địch thực sự, Phương Hiền hẳn có thể độc ác ra tay giết chết, giết được người nào bớt được người đó, nhưng đây đều là người trong nhà mình ! Không được, hắn không thể dùng cứng đối cứng, gây khó dễ cho từng người không được thì bao vây toàn bộ là được, cho dù võ công mình cái thế cũng đánh không lại được nhiều người như vậy! Đến lúc đó làm cho các trưởng lão phát hiện mình có mưu đồ chạy trốn, thì chắc chắn sẽ đem mình buộc trở về Cung châu, nơi đó so với nơi này binh lực còn nhiều gấp chục lần, đến lúc đó mình có chạy đằng trời cũng không thoát!

Phương Hiền vừa đi vừa suy nghĩ phương thức tốt nhất để chạy trốn, bỗng nhiên nghe thấy có thanh âm mắng chửi người, hắn nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, liền phát hiện ra đó là nữ tử vừa gặp ở bên dòng suối, giờ phút này nàng đang cúi đầu bị người ta chỉ tay vào mắng chửi.

“ , quần áo người giặt ít nhất, lại không chịu giặt sạch sẽ, không giặt xong lại chạy trở về! Lần này coi như bỏ qua, ta cho người biết, lần sau người còn dám như vậy, mặc kệ phu nhân quản gia có thương yêu người hay không, ta sẽ cho người rời khỏi đây! Đứng ở nơi này làm cái gì! Còn không đi phơi quần áo! Hay là người đang chờ ai giúp người phơi hả?!”

Mắt Cốc Nhược Vũ đầy nước, vội vàng gạt đầu lên tiếng trả lời, bưng chậu gỗ lên đi phơi khô quần áo.

Nhìn Cốc Nhược Vũ vừa lau nước mắt vừa đi phơi khô quần áo, Phương Hiền nhịn không được nói thầm, nữ nhân này rốt cuộc khác túi trút giận ở chỗ nào? Rõ ràng quần áo đều là do nàng giặt, kết quả, ngược lại thành nàng giặt ít nhất, quả là một loại động vật hiếm có! [Bột: Chị là người mà anh =.=”]

Nói thầm xong, Phương Hiền phát hiện ra mình thế nhưng lại ở đây nhìn nàng, hắn liền dừng bước chân lại, không nghĩ ra mình đang bị làm sao, muốn xoay người đi, nhưng ánh mắt lại không chế không được nhìn về phía nàng, thấy thân thể gầy yếu của nàng, ánh mắt đỏ hoe, thỉnh thoảng lấy tay chà xát người, trong lòng Phương Hiền nảy lên một trận đau lòng.

A? Không đúng! Hắn cũng không phải yêu thương nàng, hắn là vì nàng có ánh mắt giống bé con. Hắn đi qua nhìn một chút thôi, tuyệt đối không phải đi an ủi nàng, mà là đi chứng minh mình không phải là kẻ có thể dọa người ta chạy. Sau khi tự tìm ra một lý do hợp lý, Phương Hiền liền bước chân đi đến chỗ Cốc Nhược Vũ.

Cốc Nhược Vũ sau khi đau lòng xong, lúc đang phơi quần áo, nàng ở trong lòng mắng Phương Hiền, đều do hắn, chỉ biết mỗi lần thấy hắn liền gặp chuyện không tốt! Vừa rồi căng thẳng quá nên bỏ chạy về mà quên không giặt quần áo, kết quả hại nàng bị đại thẩm quản sự bắt được mắng một trận, không chỉ trở về phải đem quần áo đi giặt, còn vô duyên vô cớ giặt thêm vài bộ quần áo. Thật vất vả giặt xong trở về, lại bị đại thẩm quản sự giáo huấn một lần, hắn đúng là ôn thần!

Mới vừa ở trong lòng mắng xong, Cốc Nhược Vũ ngồi xổm xuống từ trong chậu gỗ lấy quần áo đứng lên phơi, trong tâm mắt lại xuất hiện nhiều hơn một đôi giày, sau đó nàng chậm rãi từ từ ngược đầu lên nhìn, a, y phục này không phải của người nọ mặc đấy sao? Nghĩ vậy, đầu nàng đột nhiên ngẩng lên, nhìn đến Phương Hiền đang bày ra khuôn mặt tươi cười, sắc mặt Cốc Nhược Vũ dưới khăn che mặt nháy mắt đại biến, hắn, hắn tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là đuổi theo nàng đến đây! ?

Ánh mắt kinh ngạc nhìn Phương Hiền, phút chốc, Cốc Nhược Vũ nhẹ buông tay, nhảy dựng lên lên, bước, bước, bước lui vài bước, quẹo phải, bỏ chạy! Động tác không hề lộ vẻ dè dặt, mà là gọn gàng linh hoạt.

“Xảy ra.” Phương Hiền định hòa nhã dễ gần đến hỏi thăm, rồi từ từ lựa lời an ủi nhưng hắn chưa nói xong, thì người nghe đã bỏ chạy đến khi chỉ còn một điểm nhỏ.

Vù ——! Phía sau Phương Hiền nổi lên một trận gió lạnh, gân xanh trên trán hắn giật giật, hơi hơi co rúm người lại, nàng, nàng, nàng, lại chạy! Mình chẳng lẽ là ôn thần sao? Khiến nàng vừa gặp liền bỏ chạy! Ánh mắt của nàng giống như đang gặp quỷ! Còn nữa, quần áo nàng vẫn chưa phơi xong, chẳng lẽ chờ bị mắng nữa? Buồn cười, lòng tốt lại không được báo đáp! Phương Hiền hắn nếu gặp lại nàng, lại để ý đến lời nói của nàng, liền lấy nàng, cho nàng cùng họ với mình! Hừ!

Phương Hiền trong lòng căm giận bất bình, oán hận cầm lấy quần áo trong chậu gỗ kia, phơi lên! [Bột: há há]

60. Chương 60: Kẻ Trộm Nửa Đêm

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Phơi khô phơi khô, Phượng Hiền bỗng nhiên nhận ra mình đang giúp đỡ nàng, lúc này, hẳn cho rằng nguyên nhân tám phần là do cặp mắt kia quấy phá làm ình không bình thường. Hắn nhìn nhìn y phục trong tay, lắc lắc đầu, nghĩ rằng quên đi, cũng đã giúp, vậy giúp cho đến cùng, hẳn tự nhìn mình, quả là người tốt!

Đem quần áo trong chậu phơi xong, Phượng Hiền bỗng nhiên thấy một bộ quần áo thị vệ phơi ở một bên, trong đầu hiện lên một tia sáng, a, hẳn có cách chạy trốn rồi! Ha ha, lòng tốt vẫn luôn được báo đáp! Hắn nhìn trái nhìn phải, làm bộ như lơ đãng đi đến chỗ quần áo kia. Quả nhiên vì được một số thứ ngăn cản trước mặt, nên người khác gần như không thấy rõ hắn đang làm cái gì. Vì thế, Phượng Hiền trong lúc phơi quần áo tìm được trang phục thị vệ, chọn lấy một bộ quần áo, nhanh chóng mặc vào, không đi tới phương hướng lúc đến, mà là theo một đường khác không có thị vệ trông coi trốn ra ngoài.

Về phần vài tên thị vệ vẫn luôn theo dõi hắn thì nhìn thấy rất rõ ràng, vẫn lén nhìn về nơi phơi quần áo kia, chờ hắn từ nơi đó đi ra. Nhưng mà, thời gian dần trôi qua, tôn chủ đại nhân vẫn còn ngây ngốc ở trong đồng quần áo cùng vải dệt kia, không biết rốt cuộc đang làm cái gì. Rốt cục cảm thấy có điều lạ nên vài người đi tới, lại phát hiện đã sớm không thấy bóng dáng Phượng Hiền đâu, nhất thời quá sợ hãi, bắt lấy Cốc Nhược Vũ bên cạnh vừa trở về để phơi quần áo dò hỏi: " Người đâu? ! Người vừa rồi ở chỗ này đi nơi nào?!" Tên thị vệ nhất thời sốt ruột, nên khó tránh khỏi bày một bộ dạng hung tợn.

Bỗng nhiên bị thị vệ bắt lấy, lại hung ác hỏi như vậy, Cốc Nhược Vũ thiếu chút nữa bị hù chết. Nàng không hề nghĩ ngợi vội vàng lắc đầu nói không biết. Nàng vừa mới trở về, muốn phơi quần áo, đang lúc buồn bực thế nhưng lại thấy tất cả quần áo được phơi xong, lúc này thị vệ liền nhảy ra, sau đó bắt lấy nàng rồi rồng lên, khiến nàng không biết người bọn họ bắt là ai.

Vài tên thị vệ khẳng định tôn chủ đại nhân của bọn họ đã chạy thoát rồi, liền vội vàng vàng rời đi, chuẩn bị trở về bẩm báo.

Cốc Nhược Vũ sau khi ổn định cảm xúc, liền cảm lấy chậu gỗ, chuẩn bị cất nó đi. Nàng đi được hai bước, đột nhiên suy nghĩ, chẳng lẽ người bọn họ muốn tìm là người nọ? Không thể nào! Hắn thoát nhìn không giống như người làm chuyện gì xấu đến nỗi bị bắt! Nhưng mà, hẳn rốt cuộc là ai, tại sao lại ở chỗ này đây? Chẳng lẽ hắn trà trộn vào biệt trang có mục đích gì đó, kết quả bị người ta phát hiện, cho nên mới muốn bắt hắn?

Nhớ tới liền thấy khủng khiếp, trong lòng Cốc Nhược Vũ vô cùng rối bời, nghĩ tới nghĩ lui, đành đến hẳn rất nguy hiểm, mặt khác, vạn nhất không cẩn thận để hắn phát hiện Lượng Nhi, vậy thì càng nguy hơn. Vì thế Cốc Nhược Vũ âm thầm tính lại những thứ mình đã tích góp được, xem thử có đủ chống đỡ đi đến biên giới phía tây không. Mới đầu vốn muốn để dành thêm một chút rồi mới đi, nhưng bây giờ xảy ra tình huống như thế này, để chắc chắn, vẫn là hôm nay cáo từ với phu nhân quản gia, ngày mai khởi hành là tốt nhất.

Cốc Nhược Vũ đã quyết định, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, liền chạy đến chỗ của phu nhân quản gia nói chuyện này. Tuy nói phu nhân quản gia vì yêu thương nàng chỉ có một mình lại mang theo đứa bé đi đến nơi xa lại, hai ba lần giữ lại, nhưng Cốc Nhược Vũ đã quyết định đi, phu nhân quản gia thấy thế cũng không có biện pháp, liền khuyên bảo Cốc Nhược Vũ hãy ở lại vài ngày, đợi bà xem xem có thương đội nào đi về phía tây biên cảnh hay không, luôn tiện mang theo hai mẹ con bọn họ, tránh gặp nguy hiểm trên đường đi. Nguyên bản Cốc Nhược Vũ cũng muốn vậy, nhưng sợ đêm dài lắm mộng, phát sinh biến cố, liền cự tuyệt, dù sao với khuôn mặt của nàng cũng không thể kéo được tên cướp nào đến, chỉ sợ còn có thể dọa người khác bỏ chạy, đây là điều tốt duy nhất sau khi hủy dung .

Sau khi cùng phu nhân quản gia nói chuyện xong, dựa theo lệ thường, Cốc Nhược Vũ đi đến nơi chuyên nấu cơm cho người hầu, lĩnh phần cơm hai người, trở về chỗ ở của mình. Bước nhanh đến căn phòng trước mặt, trước khi Phượng Hiền đến, bé từ nơi cửa các trưởng lão trở về phòng, sau đó vẫn đứng ở trong phòng chờ

mẫu thân, nghe thấy được tiếng bước chân của nàng, bé liền chạy bịch bịch ra, vui vẻ lao về phía nàng, kêu: ” Mẹ!”

Cốc Nhược Vũ ôm lấy nhi tử đáng yêu, nở một nụ cười dưới khăn che mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn thiên hạ nho nhỏ, hỏi: ” Lượng nhi, đói bụng không!”

Bé gật gật đầu, vì thế hai mẹ con trở về phòng ăn cơm. Sau khi ăn xong, Tiểu Cốc Lượng đem món điểm tâm thơm ngon lấy từ chỗ của các vị trưởng lão mang về đưa ấu thân. Cốc Nhược Vũ thấy thế cũng không hỏi nó là lấy từ đâu ra . Dù sao bé con này thông minh lanh lợi, nhiều người yêu thương, thường xuyên sẽ có người cho nó đồ ăn, thậm chí cho nó tiền cũng có

Cốc Nhược Vũ chỉ ăn một miếng, còn lại đều cho vào bụng Tiểu Cốc lượng. Nhìn nó ăn rất vui vẻ, Cốc Nhược Vũ không khỏi suy nghĩ, đứa nhỏ này đi theo nàng, luôn phải chịu khổ, nếu đi theo cha nó mà nói, hẳn có thể sống một cuộc sống sung sướng, hay là, để cho con và cha nó nhận nhau? Ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Cốc Nhược Vũ một chút, sau đó liền bị nàng bỏ qua, hẳn không biết đã có bao nhiêu hài tử, nếu Lượng nhi đi theo hẳn mà nói..., nhất định sẽ bị các huynh đệ cùng cha khác mẹ khi dễ, vẫn là ở với người mẹ là nàng đây tốt hơn, hơn nữa, không biết cha nó chọc phải chuyện gì mà bị thị vệ Cung gia đuổi bắt, đắc tội với Cung thị, một trong sáu đại gia tộc thì chỉ còn đường chết, nàng vẫn nên thực hiện theo kế hoạch đã định thì hơn.

” Lượng nhi, mẹ đã bỏ việc ở nơi này, ngày mai chúng ta liền lên đường đi biên cảnh phía tây, cùng nhau đi tìm ông ngoại bà ngoại.” Cốc Nhược Vũ lau khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy điểm tâm của Tiểu Cốc Lượng .

” Vậy có thể gặp ông ngoại cùng bà ngoại rồi sao?” Tiểu oa nhi vẻ mặt hưng phấn, lại nghe mẫu thân nói đến ông ngoại cùng bà ngoại, tiểu oa nhi tuy rằng chưa thấy qua bọn họ, nhưng rất thích hai người thân chưa bao giờ gặp qua này.

” Vậy Lượng nhi giúp mẹ thu thập hành lý, sau đó lại tắm rửa một cái, rồi ngủ một giấc thật ngon, sáng mai chúng ta liền đi!” Cốc Nhược Vũ dịu dàng xoa đầu Tiểu Cốc lượng.

” Dạ!” Bé dùng sức gật đầu.

Vì thế, lúc này một lớn một nhỏ đều bận rộn. Lúc đang thu thập mọi thứ, Cốc Nhược Vũ liền nhớ lại bọc đồ Phượng Hiên làm rơi mất năm đó, nàng suy nghĩ một chút, rồi mở ra. Ngân lượng bên trong cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng dùng qua, thấy miếng ngọc bội kia, nàng cầm đến trong tay, lo lắng một hồi, liền kêu Tiểu Cốc Lượng đến trước mặt nàng.

Thiên hạ nho nhỏ khó hiểu nhìn mẫu thân ngồi xổm trước mặt nó, dùng sợi dây bằng bông cột vào miếng ngọc bội trong tay, rồi đeo lên cổ nó.

”Mẹ, đây là cái gì?” Tiểu oa nhi cúi đầu nhìn ngọc bội đeo trên cổ, tò mò hỏi.

” Cái này, là cha con để lại cho con, phải cẩn thận, đừng làm mất.”

”Dạ!” Tiểu oa nhi gật đầu, đầu óc liền suy nghĩ, mẹ nhắc tới cha không khóc, vậy nó hẳn là có thể hỏi chuyện của cha rồi, ” Mẹ, cha con trông như thế nào?”

”Cha của con hẳn. Bộ dạng rất được. Sau đó hẳn.” Cốc Nhược Vũ còn chưa nói hết, đã bị Tiểu Cốc lượng cắt ngang lời của nàng.

” Có phải được giống thị vệ đại thúc hay không?!” Nhắc tới thị vệ đại thúc, trong mắt bé con xuất hiện một loại tình cảm sùng bái “Hay cường tráng giống như đại thúc đồn củi vậy?”

” Hử? Hả!” Cốc Nhược Vũ không nói gì, nhìn thần sắc nhi tử, không khỏi cảm thấy ánh mắt của nó có vấn đề, hai người đại thúc đồn củi cùng với thị vệ đại thúc trong miệng nó đều có bộ dạng to lớn thô kệch, dùng từ đơn giản nhất để hình dung, thì là từ con gấu! Chuyện này, chắc không phải bởi vì mặt của mình khiến cho đứa nhỏ không phân biệt rõ xấu đẹp đó chứ?! Cốc Nhược Vũ cảm thấy lo lắng.

” Con biết dáng vẻ của cha rất được!” Bé tổng kết một câu, đem ngọc bội bỏ vào bên trong áo, tiếp tục đi thu thập quần áo nhỏ của nó. Mà Cốc Nhược Vũ nhất thời ngẩn ra, hiển nhiên nhìn thật tốt của nó cùng với thực tế vô cùng chênh lệch.

Cốc Nhược Vũ lắc đầu, tiếp tục sắp xếp lại hành lý, khi chuẩn bị mọi thứ xong, nàng liền đem đặt ở góc phòng, đại thúc đồn củi có lòng tốt giúp nàng bê thùng gỗ cao bằng nửa người vào trong phòng, để Tiểu Cốc Lượng đứng ở trong phòng, nàng đi sang sài phòng(phòng đựng củi) bên cạnh lấy một ít củi, chuẩn bị nước, lấy nước lạnh ở bên ngoài vào đun nóng lên, hai mẹ con tắm rửa một chút.

Bởi vì do mặt của Cốc Nhược Vũ, nên không người nào nguyện ý ở cùng phòng với nàng, thậm chí cùng viện. Vợ chồng Quản gia liền an bài hai mẹ con bọn họ ở tại một gian phòng bên cạnh sài phòng, hai mẹ con bởi vì vậy nên được hưởng riêng một gian phòng, không có người nào quấy rầy, hơn nữa bên cạnh có sài phòng cùng nước giếng, muốn dùng củi hay nước đều không có gì lo lắng, kỳ thật còn có phần thoải mái

Vì để không làm người khác sợ, Cốc Nhược Vũ không tắm rửa cùng các nô tỳ khác, mà là nhờ đại thúc đồn củi giúp đỡ làm một cái thùng, có thể tắm rửa ngay trong phòng của mình.

Khi nàng đi lấy củi, Phượng Hiên đang trốn ở trong sài phòng, tựa vào đồng củi để nghỉ ngơi, nghe thấy có bước chân người đến, liền đứng dậy ẩn đi

Hắn đánh cuộc không phải tất cả thị vệ đều biết hắn, hơn nữa lúc này đã thay quần áo, lúc đi hắn cúi đầu, sắc trời thì tối, người kia muốn nhận ra hắn, sẽ có chút khó khăn. Đồng thời hắn cũng lựa chọn nơi thị vệ ít đi qua, hiển nhiên không bị ai nhận ra. Nguyên lai định cứ như vậy đi một đường đến cửa sau để ra ngoài, kết quả phát hiện thủ lĩnh hộ Cung Nhạc cùng với ba nhi tử của ông ta đang canh giữ ở cửa sau, Phượng Hiên thầm kêu hồng bét, suy nghĩ nửa ngày mới thấy, bọn họ đã tới đây, hèn gì trên đường này ít người đi lại!

Quan sát chung quanh một vòng, Phượng Hiên đành phải trốn vào sài phòng, nghĩ rằng đợi bọn họ phát hiện không tìm thấy mình, sau đó lại liên tục không tìm thấy, cuối cùng cho rằng mình đã chạy ra ngoài Biệt trang, hắn ngồi chờ bọn họ đi ra ngoài tìm, sau đó bỏ trốn mất dạng! Mà lúc này đây, trừ bỏ cửa sau này, thì bên trong biệt trang đã sớm bởi vì tìm hắn mà náo loạn tung trời.

Phượng Hiên vùng trộm xem ai tiến vào, phát hiện là Cốc Nhược Vũ, nghĩ rằng bọn họ thật đúng là có duyên, từ lúc hắn đến nơi đây đã gặp ba lần, nhưng, lần này hắn sẽ không tự đi làm mình mất mặt .

Cốc Nhược Vũ không có đi vào bên trong, chỉ vào sài phòng một chút, cầm một ít củi ở cửa phòng, rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lúc này sau khi nấu nước nóng, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Cốc Nhược Vũ liền đem cửa phòng đóng chặt từ bên trong, giúp tiểu oa nhi tắm rửa, rồi dụ dỗ nó đi ngủ, lúc này mới lấy khăn che mặt của mình ra, cởi quần áo ra, chuẩn bị tắm rửa rồi đi ngủ.

Nhưng vào lúc này, gần đó lại phát tiếng nhao nhao ồn ào, rất nhiều người đến đây, có cả tiếng kêu la khẩn thận lục soát, còn có tiếng bước chân của bọn họ. Cốc Nhược Vũ nghe thấy được, thì Phượng Hiên ở trong sài phòng bên cạnh cũng nghe thấy .

Vốn Phượng Hiên chuẩn bị trốn vào trong đồng củi, nghĩ rằng không có ai lỗi từng đồng từng đồng ra xem xét, cho rằng không có khả năng bị phát hiện, kết quả bên ngoài đi đầu Giác tức trưởng lão Cung Thượng Ti thay đổi hạ lệnh: " Lục soát tỉ mỉ cho ta, phải làm giống như vừa rồi, chuyển từng thứ trong phòng ra bên ngoài để lục soát, sài phòng bên kia cũng như vậy, mỗi đồng củi đều lấy ra cho ta, ta xem hắn có thể trốn được trong khe nào!" Cung Thượng Ti tức giận đến mức quên dùng tôn xưng, biết Phượng Hiên có khả năng muốn chạy trốn, có điều chuẩn bị mọi thứ cẩn thận, lại vẫn bị hắn đùa bỡn chạy thoát, cảm thấy vô cùng nhục nhã!

A! Thật ác độc, quả nhiên không thể xem thường người của Cung gia nhà hắn, Phượng Hiên nhất thời suy sụp, quyết định không thể tiếp tục trốn ở trong này, nghe thấy có tiếng người đi đến sài phòng, hắn quét một vòng sài phòng, nhìn xem có cửa nào khác có thể cho hắn ra ngoài hay không, lúc này vừa thấy, liền phát hiện bên cạnh sài phòng có cửa sổ, vì thế trước khi người kia tiến vào, Phượng Hiên liền nhảy lên trên, theo cửa sổ chui ra ngoài.

Vừa âm thầm may mắn vì cửa sổ đủ to để hắn có thể chui ra thì Phượng Hiên cảm thấy có người vào sài phòng bên cạnh tìm kiếm, hắn liền muốn tìm chỗ trốn, vừa rồi hắn nhìn thấy cửa sổ chỗ Cốc Nhược Vũ ở đóng không chặt lắm, hắn liền chạy tới gần, cạy ra, nhảy vào trong, quay người đóng chặt cửa sổ lại, quay

đầu lại nhìn, thấy Cốc Nhược Vũ đang ở trong thùng tắm rửa há to mồm, mắt tròn mở lớn, vẻ mặt kinh hãi nhìn hấn.

Lúc Cốc Nhược Vũ kịp phản ứng đang muốn kêu ra tiếng, thì Phượng Hiên bước đến bên người nàng trước, bùm miệng nàng lại.

61. Chương 61: Nhận Ra Nhau Ở Bên Hồ

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

“Không cho phép kêu!” Phượng Hiên thấp giọng uy hiếp.

Thân thể đang trần truồng tắm rửa, Cốc Nhược Vũ vội vàng che trên che dưới, thiếu chút nữa đã xấu hổ đến hôn mê bất tỉnh, kết quả Phượng Hiên dĩ nhiên là ngấm trong nước một chút, còn nói một câu: ” yên tâm, ta đối với người không có hứng thú, không phải chỉ là một miếng thịt trắng bóng sao, muốn mê hoặc ta cũng không dễ đâu!”

Trong phút chốc, Đôi mắt của Cốc Nhược Vũ đầy nước vì cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ, tức giận trừng mắt Phượng Hiên ở bên cạnh nàng.

Thấy một đôi mắt tròn tròn lóe nước mắt nhìn mình chằm chằm, cảm giác quen thuộc nảy lên trong đầu, Phượng Hiên thốt ra hỏi: ” Chúng ta có phải đã từng gặp nhau không?”

Cốc Nhược Vũ sửng sốt một chút, dùng sức lắc đầu, ô ô mà muốn kêu. Phượng Hiên không buông tay, cho rằng cảm thấy nàng quen thuộc là vì hôm nay gặp nàng nhiều lần, thoáng nhìn qua quần áo cùng khăn che mặt đặt ở một bên, trách không được nàng dùng khăn che mặt, nguyên lai trên mặt bị thương đến mức bị hủy dung! Phượng Hiên nhớ lại khuôn mặt hấn vừa nhìn thấy lúc này, không khỏi đồng tình một chút.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, kèm theo tiếng la: ” Cốc đại nương, mở cửa ra, chúng ta muốn vào trong nhìn một chút.” Nói chuyện là thị vệ đại thúc mà Tiểu Cốc Lượng sùng bái, vừa rồi lục soát tìm người hoá ra là bọn thị vệ canh giữ trong Biệt trang.

Cốc Nhược Vũ muốn gọi cứu mạng, nhưng Phượng Hiên vội vàng để sát mặt vào tai nàng, nhẹ giọng uy hiếp nói: ” Nghĩ biện pháp không cho bọn họ tiến vào, nếu không ta liền đem ngươi, tiền đàm hậu sát(hãm hiếp trước rồi giết)!” Um, nói như vậy hấn là nàng sẽ sợ .

Nào biết những lời này lại đạt hiệu quả ngược lại, thiên hạ trong tay càng giãy dựa lợi hại hơn, Phượng Hiên nhượng hai hàng lông mày, thầm nghĩ nàng thế nhưng mà lại không sợ uy hiếp của hấn? Trùng hợp trên giường có động tĩnh, Phượng Hiên vừa thấy, một thiên hạ nho nhỏ đang xoay người vào bên trong, nằm ở trên giường ngủ rất say, hiển nhiên không có bị đánh thức. Lúc này Phượng Hiên uy hiếp thêm một câu nữa: ” Không nghe lời, ta liền giết đứa bé kia!” Nói xong, hấn còn buông tay ra cố ý để cho Cốc Nhược Vũ cho rằng hấn muốn đi giết Tiểu Cốc Lượng ở trên giường.

Quả nhiên như hấn dự định, Cốc Nhược Vũ cũng không kêu to, mà dùng sức ôm lấy cánh tay của hấn không cho hấn từng bước tới gần giường. Nhưng kỳ thật Cốc Nhược Vũ không phải sợ hấn giết Tiểu Cốc lượng, có lẽ là nguyên nhân biết hấn là cha đứa nhỏ, nàng cũng không có cảm giác hấn sẽ giết người, nàng biết hấn chỉ đang uy hiếp mà thôi, trên thực tế điều nàng lo sợ chính là sợ hấn nhận ra nhi tử. Cốc Nhược Vũ thấy Phượng Hiên không cử động nữa, liền trả lời bên ngoài nói: ” Ngụy đại ca sao? Chuyện gì, ta đang tắm rửa!”

Giọng nói của nàng mang theo chút run run, lộ ra vẻ khẩn trương, nhưng lúc này Ngụy đại ca cho rằng bởi vì nàng đang tắm lại bị người bên ngoài hù dọa, “Chúng ta đang tìm người, có ai đi vào phòng của người hay không ?”

Các thị vệ khác định đẩy cửa cùng cửa sổ ra để chứng minh nàng không nói láo, nhưng Ngụy đại ca tin tưởng nàng, mà các thị vệ khác bởi vì đều là thị vệ trong trang, nên toàn bộ đều quen biết Cốc Nhược Vũ, đối với khuôn mặt kia của nàng có thể nói, trốn càng xa càng tốt, cho nên không ai yêu cầu nhất định phải đi vào xem, vì thế không bao lâu, bên ngoài liền im ắng .

Phượng Hiên nhẹ nhàng thở ra, may mắn bọn họ không định tiến vào, hắn vừa nghĩ vạn nhất phải tiến vào điều tra thì nên làm cái gì bây giờ, nếu như bị tìm được..., thật rất dọa người ! A –! Đau! Bỗng nhiên từ cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn làm cho Phượng Hiên thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Nguyên lai là Cốc Nhược Vũ tức giận quá, nắm luôn cánh tay của Phượng Hiên mà nàng đang ôm cần xuống.

” Nữ nhân này, ngươi đang làm cái gì! ?” Phượng Hiên dùng sức rút cánh tay về, tỏ vẻ bất mãn nhìn Cốc Nhược Vũ.

” Không được phép nhìn! Trứng thối! Xoay qua chỗ khác!” Cốc Nhược Vũ che ngực, sốt ruột kêu hắn xoay qua chỗ khác, không có cảm giác được mình bởi vì hắn là cha của Tiểu Cốc Lượng mà không dùng giọng điệu nàng hay xài với người xa lạ

Vào giờ khắc này Phượng Hiên mới có chút ngưng ngững, liền xoay người qua cửa sổ bên kia, nơi hắn bị cần qua, có một dấu răng rất khéo léo, làm cho đầu hắn lại nổi lên cảm giác quen thuộc, nhìn không được, hắn xoay người lại hỏi: ” Trước đây chúng ta có phải đã từng gặp mặt hay không?”

Cốc Nhược Vũ mới mặc quần lót cùng cái yếm, thấy hắn lại quay sang, lúc này ngồi xổm xuống tránh ở bên sau, xấu hổ và giận dữ kêu lên: “Ai cho ngươi quay lại!”

Phượng Hiên bất đắc dĩ quay lưng về phía Cốc Nhược Vũ, thầm nghĩ: nữ nhân này không sợ chọc giận ta, ta giết nàng sao, rối loạn gọi vậy, thật quá can đảm!

Phượng Hiên theo thói quen mở cửa quạt không rời tay kia ra, suy tư, vừa rồi người ở bên ngoài hình như gọi nàng là Cốc đại nương, Cốc hay là Cổ chứ? Ánh mắt cùng bộ dạng giống với bé con, họ hình như cũng giống nhau, còn có một thói quen thích cắn, trên mặt nếu như bỏ vết sẹo, Phượng Hiên bắt đầu nhớ lại khuôn mặt vừa rồi nhìn thấy, tuy nói không phải thập phần xác định, nhưng mà càng ngày càng cảm thấy nàng chính là bé con, lại nghĩ tới năm đó người ta chỉ nói Cốc Nhược Vũ tự sát, lưu lại di thư, nhưng không tìm thấy thi thể, Phượng Hiên không khỏi ở trong lòng xuất hiện một tia hi vọng, năm đó hắn vì chuyện của muội tử mà không có điều tra sâu về chuyện này, có thể bé con thật sự không hề chết hay không?

” Ngươi còn không đi mau!” Cốc Nhược Vũ rút cục mặc quần áo tử tế xong, bắt đầu nghĩ làm cách nào để đuổi hắn đi.

”Chúng ta trước đây có phải đã từng gặp mặt hay không?” Đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo), Phượng Hiên chuyển hướng nhìn về phía Cốc Nhược Vũ, một đôi mắt thật to tràn ngập hi vọng mà đánh giá nàng, cố gắng muốn từ trên người nàng tìm ra bằng chứng chứng minh nàng chính là bé con

” Ta cho tới bây giờ đều chưa có gặp qua ngươi!” Cốc Nhược Vũ lắc đầu giống như đánh trống, nghĩ rằng đáng lẽ hắn không nhận ra mình mới đúng.

” A, đứa bé kia là con của ngươi? Năm nay mấy tuổi?” Nếu bé con vào năm đó có đứa nhỏ mà nói..., năm nay hắn là sắp ba tuổi mới phải, Phượng Hiên nhìn lại trên giường phía sau Cốc Nhược Vũ

Cốc Nhược Vũ khẩn trương liền ngăn cản tầm mắt của hắn, lắp bắp trả lời: ” Đương, đương nhiên là con của ta, nó, nó năm nay, năm, năm tuổi rồi!” Không dám nói thật, Cốc Nhược Vũ thêm dệt thêm mấy tuổi.

” Không phải sắp ba tuổi?” Thấy tuổi không đúng, Phượng Hiên có hơi thất vọng.

” Không phải! Ngươi rút cuộc khi nào thì đi! ?” Cốc Nhược Vũ nóng nảy, sợ bé trên giường tỉnh lại, đến lúc đó nếu hắn nhìn thấy mặt thì sẽ không có cách nào không chế mọi chuyện

Vốn đang trốn người, hơn nữa nghi vấn của hắn còn chưa được giải quyết, Cốc Nhược Vũ lại một bộ dạng có tật giật mình, Phượng Hiên đâu chịu bỏ qua, hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác, thiếu chút nữa không đem tám đại tổ tông của Cốc Nhược Vũ đào ra. Nhưng, Cốc Nhược Vũ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, dù

sao cũng là tài nữ nổi tiếng của Nam Lăng, còn khiến cho trưởng lão Phượng thị nhìn trúng, nên đầu óc suy nghĩ rất nhanh, năng lực nói dối vẫn đủ tốt để ép Phượng Hiên đi ra.

Vì thế, Phượng Hiên lần đầu cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không hỏi ra một điều nào. Cho dù lời cái khăn che mặt của Cốc Nhược Vũ xuống một lần nữa, nhưng bởi vì nàng bị thương quá nặng, không chỉ có vết thương do Tề Hiểu Nhã dùng dao rạch, mà còn có vết sẹo lớn nhỏ do từ trên sơn cốc lăn xuống mà tạo thành, khiến cho Phượng Hiên không thể xác định được nàng có phải bé con hay không.

Sau đó Phượng Hiên cho rằng bản thân vì chuyện muội tử còn sống mà chờ đợi bé con cũng có thể còn sống, loại ý nghĩ này quá mức điên cuồng, cho nên sinh ra ảo giác, ngộ nhận người.

Tuy rằng nụ cười trên mặt Phượng Hiên chưa từng biến mất, nhưng Cốc Nhược Vũ lại cảm thấy hẩn thực sự thất vọng, không hiểu sao hẩn lại làm cho người ta có cảm giác giống như hẩn vẫn nhớ nàng đêm đó, nghĩ đến mình nói dối hẩn, tâm cảm thấy áy náy nên nàng đề nghị giúp hẩn chạy trốn.

Nếu không phải bé con, vậy vẫn nên chuyên tâm tới việc quan trọng, trốn tránh chuyện thành thân. Thấy Cốc Nhược Vũ đã tính trước mọi việc nói nàng có biện pháp giúp mình chạy trốn, Phượng Hiên không vì nàng chỉ là một nô tỳ giặt quần áo mà xem thường nàng nên sẵn sàng nhận sự giúp đỡ.

Chẳng qua, ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Phượng Hiên trừng mắt nhìn thùng thịt lợn dùng để ẩn nấp, mùi hôi thối bốc lên khiến tiểu ác ma trong lòng thiếu chút nữa không hôn mê, a! Hẩn không nên tin tưởng nàng ấy, đây là cái biện pháp gì chứ?!

Nhưng Cốc Nhược Vũ không cảm thấy không tốt, một đêm không dám chợp mắt, chỉ sợ Phượng Hiên nhìn thấy diện mạo của nhi tử, may mắn nhi tử ngủ rất say, nên không làm cho nàng lo có chuyện phát sinh, mà bây giờ có thể thoát khỏi hẩn, tiễn hẩn đi, trong lòng nàng rất là cao hứng.

Thấy Cốc Nhược Vũ có dáng vẻ giống như Phượng Hiên thực sự gặp may mắn, còn nói cho hẩn biết, may mắn vì hôm nay đại bá vận chuyển cơm thừa nuôi heo bởi vì có việc mà đến, nên hẩn hiện tại mới có thể dựa vào thùng lớn của đại bá mà đi ra ngoài.

Cốc Nhược Vũ vỗ vỗ lưng Phượng Hiên, bảo hẩn cảm tạ đại bá, vì hẩn, đại bá phải chờ thiếu một thùng cơm thừa, tổn thất cũng không nhỏ.

Nụ cười trên mặt Phượng Hiên có điểm vận vẹo, nhưng trong lòng đang so sánh giữa việc cưới nữ nhân cùng người mùi thịt thiu, kết quả vẫn là thấy người cái mùi thiu thối này so với cưới nữ nhân tốt hơn, lúc này, hẩn nắm chặt mũi, nhảy vào trong thùng, nhìn vị kia đại bá dùng cái nắp che lên thùng.

Vì thế, tôn chủ đại nhân mà mọi người ra sức tìm kiếm đang ở trong mấy thùng thịt thiu, thuận lợi đào tẩu.

Lúc này ra biệt trang, xe di chuyển sau một thời gian ngắn, đại bá mở nắp thùng, Phượng Hiên vội vàng nhảy ra, nói tiếng cảm ơn, sau đó hẩn nhanh chóng tìm một khách sạn gần nhất, đặt phòng, kêu tiểu nhị giúp đỡ mua bộ y phục, rồi tắm rửa.

Nguyên bản tiểu nhị thiếu chút nữa bởi vì mùi trên người Phượng Hiên mà cự nhưng thấy Phượng Hiên bỏ ở ngoài cửa một thỏi bạc, sắc mặt chợt thay đổi, xem hẩn là khách quý an bài ở trong phòng tốt nhất tại lầu hai.

Từ từ mà tắm sạch sẽ mấy lần, thay bộ đồ mới, Phượng Hiên rốt cục cũng cảm giác thoải mái mở cửa phòng kêu tiểu nhị làm đồ ăn, hẩn đói bụng.

Đợi hẩn sau khi đóng cửa lại, liền nhào chán đi đến bên cửa sổ, dự định cơm nước xong, hẩn lập tức rời khỏi Lệ đô.

Lúc Phượng Hiên phân phó tiểu nhị đưa cơm thì hai huynh đệ Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu mới đến Lệ Đô vào khách sạn này ngồi. Phượng Tiêu cảm thấy dường như nghe thấy thanh âm của chủ tử nhà mình nên ngẩn đầu lên nhìn phòng khách trên lầu hai, đúng lúc thấy Phượng Hiên đóng cửa lại.

Cho rằng mình nhìn lầm rồi, Chúa Thượng hẩn là đã rời khỏi Lệ Đô, chạy tới Nguyên Đô mới đúng, cho nên Phượng Tiêu cũng không để ý, cùng ca ca ăn cơm.

Nhưng, lúc hai người rời khỏi khách sạn, đụng phải đám người của đệ đệ Cung Sanh ở trên đường đang đi tìm Phượng Hiên, lúc này Phượng Tiêu mới nói hắn vừa rồi hình như có nhìn thấy chúa thượng, nhất thời, lên tiếng hỏi ở nơi nào, sau đó Cung Sanh phái người bẩm báo các trưởng lão, đi trước dẫn đoàn người của mình vây quanh khách sạn. Mà không đến bao lâu, mười bốn vị trưởng lão đến, liền tiến vào trong khách sạn, đến chỗ phòng ở của Phượng Hiên bắt người!

Nghe thấy tiếng náo loạn ở bên ngoài, Phượng Hiên mở cửa ra nhìn, liền thấy một đám người đang bưng bưng khí thể chạy lên đây, hắn vội vàng đóng cửa khóa chốt an toàn, suy nghĩ tại sao lại bị phát hiện nhanh đến như vậy, nên trốn ở đâu cho phải đây?

Ở Lệ Đô có một dãy núi Lệ Miếu, bên trong núi có một hồ Lệ Phiêu, khách sạn này lại xây ở bên cạnh hồ, Phượng Hiên nhìn từ cửa sổ xuống, thấy hồ nước xanh biếc, sóng gợn lăn tăn, suy nghĩ đến khả năng nhảy xuống hồ, ngoài cửa bỗng truyền đến một tiếng “phá cửa cho ta”, Phượng Hiên bĩu môi, thầm nghĩ bản thân mình cũng đã lớn tuổi rồi, còn muốn cùng hắn chơi trò đuổi bắt nữa, hắn không lo lắng thêm nữa mà nhảy xuống, để cho nhóm trưởng lão một khung cảnh không người, mà trên mặt hồ, không có gì ngoài sóng nước.

Trong một mái hiên khác, sau khi Phượng Hiên đi rồi, Cốc Nhược Vũ liền ngủ một lát, thì bị phu nhân quản gia gọi dậy, mang theo lương khô đưa cho hai mẹ con nàng, sau khi nói lời từ biệt với phu nhân quản gia, Cốc Nhược Vũ liền dẫn theo Tiểu Cốc Lượng, xách đồ đạc, đi về phía tây.

Lúc hai mẹ con đi trên đường, khi đi ngang hồ Lệ Phiêu thì bé kiên quyết muốn dừng lại ngắm cảnh non nước, Cốc Nhược Vũ không lay chuyển được con đành phải dẫn nó đứng ở bên hồ, nhưng chỉ cho phép nó ngắm cảnh, nàng sợ nó rơi xuống nước nên không cho phép nó nghịch nước.

Tiểu Cốc Lượng rất vui vẻ hơn hử, hơn nữa không thường được đi ra bên ngoài nên nó thấy cái gì cũng đều thấy mới mẻ. Thấy nhi tử vui vẻ như vậy, tâm tình Cốc Nhược Vũ cũng tốt hơn.

Tiểu Cốc Lượng còn quẩn lầy muốn nghịch nước, Cốc Nhược Vũ đành phải ngồi xổm xuống lấy tay dính một chút hồ nước, lau trên mặt của Tiểu Cốc Lượng, nước trong hồ rất lạnh khiến cho bé run lên, vội vàng kêu nước lạnh, không muốn nghịch nước nữa.

Cốc Nhược Vũ cười nhìn nhi tử đang sợ hãi, bộ dạng ngoan ngoãn biết điều. Bỗng nhiên từ trong mặt nước truyền đến một tiếng “rào rào”, hai mẹ con nhìn qua, phút chốc, đã nhìn thấy từ trong nước hiện lên một cái đầu tròn, hai mẹ con sợ tới mức đặt móng ngồi xuống đất, lúc này, hai cặp tròn tròn chống lại một cặp mắt thật to.

Giọng nói kia bảo hồ nước này lạnh quá, Phượng Hiên xuất hiện ở mặt nước, nhìn thấy Cốc Nhược Vũ bên hồ, thấy nàng đang bụm mặt lại, cảm thấy thật hữu duyên, Phượng Hiên hoà ái thân thiện cười cười nói: “Sao lại gặp lại ở đây!”

“ ” Âm, âm hồn bất tán! Đi như thế mà cũng gặp lại sao?!

Nhìn nàng đã bị kinh sợ, Phượng Hiên cảm thấy buồn cười nhìn về phía Tiểu Cốc Lượng ở bên cạnh. Ó? Đứa bé này sao lại nhìn quen mắt như vậy

Theo tầm mắt của Phượng Hiên, Cốc Nhược Vũ cũng nhìn sang, a –! Lượng Nhi! Nàng chậm nửa nhịp mà nhớ tới nhi tử bên người, mở to mắt từ từ nhìn về phía Phượng Hiên, mà Phượng Hiên cũng từ từ nhìn về phía nàng, đồng thời trong đầu suy nghĩ nếu tiểu hài tử mà thay nữ trang, ăn mặc giống nữ nhân. A! Thì giống như muội tử bảo bối của hắn mấy năm trước!

Cảm thấy ánh mắt Phượng Hiên giống như là nghĩ ra cái gì đó mà dần dần mở lớn, Cốc Nhược Vũ vội vàng từ trên đất bò lên, ôm lấy Tiểu Cốc Lượng, nhanh chân chạy dọc theo bờ hồ

Giống như muội tử của hắn, vậy chẳng phải là cũng giống hắn! ?” Rào rào”, Phượng Hiên vừa nghĩ thông suốt liền từ trong nước nhảy lên, đứng ở bên bờ hồ, nhìn vào trong mặt nước, lúc này mới xác nhận đứa trẻ cùng với khuôn mặt của mình giống nhau đến nỗi như được khắc ra từ một khuôn mẫu.

Xoay người nhìn về phía Cốc Nhược Vũ đang chạy trốn, lòng bàn chân của Phượng Hiên đạp một cái, nhanh chóng đuổi theo.

Cốc Nhược Vũ liều mạng chạy về phía trước, không dám nhìn lại phía sau, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có người gọi: ” Cốc Nhược Vũ!”

” Hả, chuyện gì! ?” Cốc Nhược Vũ phản xạ có điều kiện mà ngừng lại, quay đầu lên tiếng trả lời, nhìn thấy người kêu nàng, lúc này liền cứng ngắt thành một khối đá nham thạch.

Trời ạ! Thật là nàng, hóa ra cảm giác của mình vào đêm qua không hề lầm! Hai tròng mắt của Phượng Hiên khó nén nổi kích động, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, đưa tay sờ khuôn mặt đang được che lại của nàng, ánh mắt dần dần đỏ, thanh âm khẽ run, giọng nói mang theo thương yêu hỏi: ” Mấy năm nay. Nàng ở nơi nào?” Nghĩ đến cảnh nhà nàng bị thảm biến, mặt của nàng, rồi còn chuyện chưa lập gia đình đã sinh con, Phượng Hiên lại đau lòng chậm rãi đem nàng ôm vào trong lòng, ” Trời ạ, mấy năm nay, nàng làm thế nào mà sống được?” Môi của hắn hôn lên trán của Cốc Nhược Vũ, gất gao ôm lấy nàng, lập lời thề, ” Ta không bao giờ để nàng chịu khổ một lần nữa!”

Có lẽ là vì thần sắc của Phượng Hiên, cũng có lẽ là vì ngữ khí của Phượng Hiên, cũng có lẽ là vì ngực của hắn truyền đến cảm giác an toàn, những đau khổ, sợ hãi, thương tâm cùng chưa xốt được che dấu trong nhiều năm, rất nhiều cảm xúc chợt xuất hiện trong lòng, Cốc Nhược Vũ rốt cuộc không khống chế được mà khóc thành tiếng.

Vì thế, tiểu nữ tử xinh xắn được ôm lớn tiếng khóc, nam tử cao lớn tuấn dật yên lặng vỗ nhẹ lưng của nàng an ủi, mà bé con bị kẹp ở giữa hai người hết nhìn mẫu thân, lại nhìn người xa lạ, cảm thấy quen thuộc, không hiểu tại sao lại cảm thấy xúc động.

62. Chương 62: Cha Con Hoạ Thủy

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Nước trên tóc rơi xuống từng giọt lách tách, cả người Phượng Hiên ướt sũng, bởi vì đang bị ướt, lại ôm người trong lòng, muốn hong khô cũng không có khả năng. Vì thế, ngay sau đó, hai mẹ con một lớn một nhỏ cũng bị ướt

Bất quá, Cốc Nhược Vũ cố gắng khóc ra thương tâm cùng khổ sở trong những năm gần đây nên nàng cũng bất chấp loại chuyện nhỏ nhặt này, nàng tiếp tục cố gắng tạo nên những trận nước lũ trên người Phượng Hiên. Dĩ nhiên, mất đi người mình yêu nay lại tìm được, đây có thể được xem là việc vui cực lớn, nên Phượng Hiên cũng không để đến việc nhỏ nhặt này, thế nhưng cậu bé nào đó thì lại rất dễ ý! Đương nhiên nó dễ ý không phải chuyện ướt quần áo, mà là chuyện khác.

Bé nhìn xem bên này, lại nhìn nhìn sang bên kia, tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng mà bé biết một chuyện, đó là mẫu thân đang khóc, hơn nữa khóc rất thương tâm! Nghĩ đến việc mẫu thân lại bị người khác khi dễ, đôi mắt bé đỏ lên, trong lòng nhận định đầu sỏ gây nên chắc chắn là người vừa đột ngột xuất hiện từ trong nước này, um, nhìn cũng bình thường!

Có cừ oán không báo không phải Cốc Lượng, ngay tức khắc, bé cân nhắc tình hình thực thế, tìm phương pháp tốt nhất để trả thù kẻ đã làm ầu thân khóc. Có! Một tia sáng hiện ra, bàn tay nhỏ nhắn của bé không chút do dự kéo mái tóc ẩm ướt đang phân tán của Phượng Hiên, sau đó uy hiếp nói: “Trứng thối, buông mẹ ra!”

Da đầu bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn, còn kèm theo một âm thanh uy hiếp non nớt của tiểu oa nhi, trong nháy mắt, bầu không khí bị phá hư không còn chút gì, Cốc Nhược Vũ ngừng khóc, từ trong lòng Phượng Hiên quay đầu lại nhìn, Phượng Hiên nhìn theo hướng bàn tay bé nhỏ đang nắm tóc của mình, cùng phiên bản thu nhỏ của chính mình mắt to tròn đôi mắt nhỏ.

Tiểu tử này rốt cuộc là tức giận hay là đang cười? Chỉ thấy trên gương mặt hoạ thủy khóe miệng gương lên, vẻ mặt tươi cười, nhưng cặp mắt to tròn lại phiếm hồng, ánh mắt phần nộ nhìn mình chằm chằm. Phát

hiện ra tiểu oa nhi này không chỉ có bộ dạng giống mình, thậm chí ngay cả tính tình cũng giống đến mười phần, một loại cảm giác tự hào của người cha xuất hiện, Phượng Hiên cúi đầu cười ra tiếng, lập tức chỉ ra những thiếu sót của Tiểu Cốc Lượng: ” Thu hồi phần nộ trong mắt đi, thời điểm thật sự nhịn không được, có thể cụp mí mắt một chút, che dấu cảm xúc chân thật của mình, nhưng khi nhìn đối phương, con tuyệt đối không thể hiện lộ ra suy nghĩ của mình”

Thiên hạ nho nhỏ nhảy đôi mắt to tròn vài cái, rồi cụp mí mắt xuống, lại giương mí mắt lên nhìn Phượng Hiên, cặp mắt phần nộ kia đã biến mất không còn bóng dáng, ánh mắt tròn tỏa sáng khiến cho người ta khi nhìn vào không thể nhận ra hấn đang tức giận, thiên hạ lại một lần nữa túm tóc của Phượng Hiên, rất có thể nếu Phượng Hiên không buông mẹ ra, bé sẽ nhổ sạch tóc của hấn.

Không nghĩ tới chỉ trong chốc lát tiểu oa nhi đã học được, Phượng Hiên nhịn không được dặc ý cười to ra tiếng, nếu mười bốn vị trưởng lão trong tộc biết tiểu tông chủ mà họ chờ mong nhiều năm lại thông minh như thế mà nói..., sẽ vui mừng đến ngất đi a! Cũng sắp ba tuổi rồi, đã đến lúc nên học này nọ rồi! Vì thế, từ nay về sau, tiểu oa nhi này dưới sự đào tạo của phụ thân, tương lai đương nhiên là văn võ song toàn. Nổi danh bảy nước, hấn được xưng là ” Vương gia mặt cười”, đảm nhiệm chức vụ tể tướng của triều đại tứ ba – Nguyệt Quốc, lập được vô số công lao và thành tích, chỉ là, một vị lợi hại nham hiểm như vậy lại có một chỗ thiếu hụt nho nhỏ, đó là không phân biệt được xấu đẹp!

Cốc Nhược Vũ đang suy nghĩ Phượng Hiên đã dạy nhi tử cái gì, thì thấy Phượng Hiên cười mỉm nói với Tiểu Cốc Lượng: ” Ta là cha con, gọi cha nào!” Nghe hấn nói như thế, Cốc Nhược Vũ mới kịp phản ứng, muốn ôm nhi tử muốn chạy, kết quả phát hiện mình vẫn bị hai tay của Phượng Hiên ôm quanh, không khỏi đỏ mặt lên, tìm đập nhanh hơn, lúng túng đẩy tay hấn ra, muốn giãy dụa.

Phượng Hiên thấy thế, không chỗ chấp giữ lại, buông lỏng tay ra. Cốc Nhược Vũ được tự do còn chưa kịp chạy, đã cảm thấy trên tay chợt nhẹ, nhìn xuống, không thấy nhi tử ở trong lòng, nhìn lên, nguyên lai là nhi tử bị Phượng Hiên ôm đi. Chỉ thấy tên họa thủy kia đang đưa ngón tay chỉ vào bản thân mình, tiếp tục dạy dỗ tiểu họa thủy: “Nhi tử ngoan, gọi cha, ta là cha ruột của con!” Thiên hạ nho nhỏ vừa nghe, tay nhỏ bé buông lỏng tóc Phượng Hiên ra, suy xét xem lời hấn nói có thật hay không.

Ngay lập tức, Cốc Nhược Vũ đưa tay muốn đoạt lại nhi tử, mở miệng phủ nhận: ” Nó không phải con của người! Người nhận lầm người!”

Phượng Hiên đầu chịu để nàng cướp đi đứa nhỏ, nâng tay cao hơn, Cốc Nhược Vũ vừa nhảy vừa vói, chỉ là vói không tới. Bé con đang ở đây, mẫu thân có muốn chạy cũng không chạy được, người nào đó trộm mà nghĩ.

” Nếu nàng tên là Cốc Nhược Vũ thì..., nó chính là nhi tử của ta!”

”” Nghĩ đến hành động vừa rồi không cần thận thừa nhận tên mình, Cốc Nhược Vũ vô cùng ảo não. Sở nhi tử bị cướp đi, mẫu tử không bao giờ được gặp lại nữa, trong nhất thời không biết phải đáp lại ra sao, nhưng thấy nhi tử ở trong tay đối phương, trong lòng vô cùng sốt ruột, rất bối rối, nàng lập tức nói bừa để phủ định lại: ” Đúng vậy! Nhưng không phải Cốc là Đạo Cốc, Nhược trong Nhược Thực, Vũ trong Hạ Vũ! Ta cũng không phải là người Văn Châu nam lãng, chưa bao giờ gặp người tại khách sạn tửu lầu Tứ Quý ở Tì Đô, cũng không cầm lấy bọc đồ của người, càng không có đem ngọc bội người lưu lại đưa cho Lượng nhi!” Áo ào nói xong, một trận yên lặng bao trùm xung quanh, Cốc Nhược Vũ nhìn Phượng Hiên cười mà không nói, chỉ nhìn mình chằm chằm, lúc này mới kịp phản ứng nàng đã phạm phải chuyện ngu xuẩn gì.

Cốc Nhược Vũ vừa hối hận lại vừa xấu hổ, trời ạ! Mình nói những thứ gì a! Rõ ràng là giấu đầu hở đuôi, nàng làm sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như thế a?!

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, đừng nói đến Phượng Hiên, mà ngay cả tiểu oa nhi chỉ mới hơn hai tuổi kia cũng hiểu rõ sự thật. Đầu nhỏ cúi thấp, đánh giá đem Phượng Hiên đang ôm nó trên không trung, đá chân hai cái, ý bảo đem nó đặt xuống.

Phượng Hiên để bé nhìn thẳng vào mình, lại dỗ nó gọi cha. Tiểu oa nhi nhìn kỹ diện mạo của Phượng Hiên, sau đó quay đầu nói với Cốc Nhược Vũ một câu: ” Mẹ, mẹ gạt con, cha không có sẵn chắc như đại thúc đồn củi cùng đại thúc thị vệ !”

Cốc Nhược Vũ không nói gì nhìn trời, nàng thật sự có loại dự cảm không tốt, con trai của nàng chỉ sợ không phân biệt được cái gì gọi là xấu đẹp! Mà Phượng Hiên lại vô cùng buồn bực, đại thúc đồn củi cùng đại thúc thị vệ là ai? Trên đời này lại có người đẹp hơn mình sao? Hơn nữa nhi tử trông có vẻ vô cùng coi trọng bọn họ. Lúc này tiểu ác ma trong lòng nhớ kỹ, phải điều tra kỹ hai người này là ai, cùng nương tử thân ái của hắn có quan hệ gì!

Sau khi phát biểu hết bất mãn của mình, Tiểu Cốc Lượng lại nhìn về phía Phượng Hiên. Dù sao cũng là máu mủ tình thâm, nếu là cha ruột của mình, cho dù khuôn mặt của cha này không đẹp giống như trong tưởng tượng, nhưng làm nhi tử không được chê cha xấu, có cha vẫn thấy hài lòng hơn, ngay tức khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu oa nhi nở nụ cười sáng lạn, non nớt kêu một tiếng “Cha!” , hai tay vây quanh cổ Phượng Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn còn chà chà trên mặt Phượng Hiên.

Nghe thấy con gọi chính mình là cha, Phượng Hiên cảm động khi được bé ôm, cũng quay lại ôm lấy thân hình nho nhỏ của con, trong lòng hắn có loại cảm giác rất kỳ quái, lại nhìn Cốc Nhược Vũ ở bên cạnh, hắn mới biết đó là một loại cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc. Lúc này, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia lại nở một nụ cười vô cùng ngu xuẩn, mà Cốc Nhược Vũ lần đầu nhìn thấy loại cười ngu xuẩn này nên ngay lập tức há hốc mồm!

63. Chương 63: Khó Lòng Giải Bày

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Lúc này, các vị trưởng lão nhìn thấy tôn chủ nhà mình biến mất như không khí trong khách sạn, lại tìm tới tìm lui, cuối cùng nhất trí cho rằng Phượng hiên đã nhảy xuống hồ Lệ Phiếu để chạy trốn. Vì thế, phương hướng tìm kiếm Phượng hiên chuyển về hướng bên hồ.

Thời điểm Phượng hiên đang ngây ngốc cười ngu xuẩn, một đội ngũ tìm kiếm rất đông đang đến gần ba người. Nhờ vào công lực thâm hậu nên hắn nghe thấy có rất nhiều tiếng bước chân, còn kèm theo đó là thanh âm đòi tìm kiếm nơi này, hắn thầm suy nghĩ một chút, liền ôm lấy Tiểu Cốc Lượng, đưa tay kéo Cốc Nhược Vũ, chạy trốn! Cốc Nhược Vũ không hiểu tại sao lại bị lôi chạy, tuy rằng không tình nguyện, nhưng nhi tử ở trong tay “Dịch quân”, nàng đành phải đuổi theo.

Đám người Phượng Tiêu thấp thoáng thấy bóng dáng tôn chủ nhà mình nên đuổi theo, Phượng Hiên dẫn theo một lớn một nhỏ nên không thể thi triển khinh công, tất nhiên cũng không thể chạy nhanh, chỉ có thể lùa phía đông nhưng chạy phía tây, trốn tới trốn lui trong hẻm nhỏ của Lệ Đô, giữa đường còn thường xuyên chạy vào sân nhà người khác, làm cho nhà người ta gà bay chó nhảy.

Không bao lâu sau, đám người Phượng Tiêu xác thực đã phát hiện ra tung tích của hắn, mắt thấy bọn họ thi triển khinh công cách mình càng ngày càng gần, có khả năng bị đuổi tới, Phượng hiên vừa chạy vừa quay đầu, cười âm trầm với kẻ đang đi đầu là Phượng Tiêu, ánh mắt ngăm hạ lệnh: còn không mau dừng lại cho ta, nếu dám đuổi theo..., lần này không chỉ là cóc, mà bản tôn chủ còn có thể cho gà trống nhảy lên đầu của ngươi!

Phượng Tiêu đã hậu hạ Phượng hiên nhiều năm, chẳng khác nào con giun đũa trong bụng của hắn, Phượng Tiêu tự hiểu được nội dung. Lúc này, nghĩ đến bộ dạng ngu ngốc của mình khi có gà trống trên đỉnh đầu, Phượng Tiêu rất khó không làm cho chân mình dừng lại, mà Phượng hiên sau khi ra chỉ thị, còn đem tiểu oa nhi trong lòng hắn quơ qua quơ lại trước mặt, khiến cho tâm phúc bị kích thích gấp bội, nháy mắt, không phụ kỳ vọng của hắn, Phượng Tiêu võ công cao cường nhưng lại lão đảo một cái, thiếu chút nữa không ngã xuống. Hắn, hắn, hắn không xong rồi, vừa rồi hắn nhìn thấy cái gì? Trong lòng ngực của Tôn chủ đang bế một đứa bé giống hệt tôn chủ?!

Phượng hiên lôi kéo Cốc Nhược Vũ, đến góc thì chuyển hướng sang một bên chạy, mà Phượng tiêu ngừng lại, kinh sợ một chút, nhưng không quên đưa tay ngăn trở đám người Phượng Dịch đang đuổi theo ở phía sau, trợn mắt nói dối đưa ngón tay chỉ hướng kia nói: “Chúng ta đuổi bên kia!” .

“Rõ ràng là chạy bên kia, ...” Cung Sanh cảm thấy không hiểu chỉ hướng ngược lại của nhị ca, lại bị Phượng Tiêu quay ra trừng mắt, nhất thời mất giọng. Phượng Dịch cũng nhìn thấy biểu tình của Phượng hiên cùng đứa bé kia, biết đệ đệ có thể làm sáng tỏ tâm ý của chúa thượng, nên hắn cũng không phản bác, như vậy, một đám người đi về hướng ngược lại

Phượng Hiên trốn vào trong viện nhà người ta, đợi trong chốc lát, không thấy ai, vừa lòng khi Phượng Tiêu hiểu ý của mình. Cốc Nhược Vũ cũng bắt chước hắn ló đầu dò xét, xác định không có người tiến vào, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi ngồi trên ghế nhỏ trong viện nhà người ta, tạm nghỉ ngơi.

“Cha, có trứng thối đuổi theo người sao, vì sao?” Cha ruột đương nhiên được coi là người một nhà, nên giống như mẫu thân, đều thuộc phạm vi được bảo vệ của Cốc Lượng, ai dám động đến cha nó, thì người đó chính là kẻ thù bại hoại! Tiểu Cốc Lượng cũng đã hỏi ra nghi vấn trong lòng Cốc Nhược Vũ.

“Um, đúng, bọn họ đều là trứng thối! Bọn họ bắt buộc cha con cưới nữ nhân khác ngoài mẹ con, cha không muốn, bọn họ liền đuổi giết cha con ta!” Nghe nhi tử kêu như vậy, Phượng hiên không hề nghĩ ngợi mà gật đầu, khước trương sự thật, tăng tội danh cho đám người kia

Kỳ thật nguyên bản đã tìm được Cốc Nhược Vũ, lại có thêm con trai, Phượng hiên không cần phải chạy nữa. Chỉ cần giao nhi tử ra và cam đoan với các vị trưởng lão, trong nháy mắt bọn họ sẽ mất hết ý niệm thành thân trong đầu, chỉ tiếc tính tình Phượng hiên là có cừu tất báo nên hắn không thể làm như vậy. Nghĩ đến việc hắn đường đường là tôn chủ đại nhân mà lại bị ép thành thân, khó khăn lắm mới thoát được, còn bị hại phải chui vào thùng nước thiu, trở thành ươn sũng và buồn cười, càng phải chửi bọn họ đến nơi mới có thể trở về! Hắn nhất định phải làm cho bọn họ thấy được, nhưng không thể ăn được, trơ mắt nhìn Thiếu tôn chủ ở trước, nhưng lại không ôm được!

Hắn vừa nói như thế, hai mẹ con phản ứng hoàn toàn bất đồng. Tiểu Cốc Lượng cho rằng cha đương nhiên chỉ được lấy một mình mẹ bé, dám bắt cha nó lấy nữ nhân khác, quả nhiên là trứng thối! Lúc này, Tiểu Cốc Lượng đã nhìn thấy rõ mặt đám người đuổi theo, nên bé đương nhiên liệt đám người Phượng Tiêu vào danh sách kẻ thù, đó là điều chắc chắn, Phượng Tiêu đau đớn kêu là thảm thiết. Sau này khi Phượng Tiêu đã chính thức ra mặt với Thiếu tôn chủ thì hắn luôn bị Tiểu Cốc Lượng tìm cơ hội xử phạt, khiến cho những người vô tội bị xử phạt rút ra một kết luận đó là: tiểu oa nhi này là con của cha bé hàng thật giá thật! Xứng đáng với danh hiệu Thiếu tông chủ – người kế thừa tất cả của tông chủ nhà hắn !

Cốc Nhược Vũ nghe đến loại lý do này, cho rằng Phượng hiên tám phần là vì quá mức phong lưu, chộc tới nữ tử Cung gia, cho nên mới bị đuổi giết ! Cho nên nàng đưa mắt khinh thường nhìn Phượng hiên, hừ một tiếng.

“Nương tử, làm sao vậy?” Khuôn mặt tuyệt mỹ phút chốc hiện ra, tiến đến trước mặt Cốc Nhược Vũ, thân thiết cười, còn mở to hai mắt.

A! Dọa chết người! Cốc Nhược Vũ bị dọa sợ nhảy dựng lên, lập tức kịp phản ứng với xưng hô của Phượng hiên đối với mình, lại nghĩ tới hai mươi một nữ tử trong nhà hắn, trong lòng không tự chủ chua xót, dùng ngữ điệu ghen tuông mà chính mình cũng không nhận thấy được, phũ phạn nói: “Ai là nương tử của người, người đừng gọi vậy! Muốn kêu thì kêu hai mươi một nữ nhân trong nhà người đi!”

“Cha, người cưới nhiều nữ nhân như vậy sao?!” Bé giật mình hỏi, cảm thấy rất bất mãn, nụ cười trên mặt bé trở nên âm trầm.

“Tuyệt đối không có, cha từ trước kia cho đến bây giờ, chỉ có một mình mẹ con, những người khác, ngay cả ngón tay cha cũng chưa đụng tới!” Um, đương nhiên, không cần thận bị nữ nhân ngang ngược của Cung thị đụng đến, nhưng chuyện đó không tính! Phượng hiên vội vàng lắc đầu nói không, đồng thời trong lòng kêu ‘aiz, sao nàng lại còn nhớ rõ cái chuyện mà mình thêu dệt kia chứ’.

“Vậy cũng không sao! Hừ các nàng là được!” Bé dùng ngữ khí khác thường nói ra phương pháp xử lý của mình

“Lời này nói rất hay” Phượng hiên khen ngợi nhi tử, “Nhưng cha thật sự không lấy người khác!” Loại sự tình này nhất định phải rõ ràng!

Chỉ là đôi mắt tròn của Cốc Nhược Vũ lộ rõ rằng nàng không tin lời của Phượng hiên nói. Cảm thấy biện

giải cũng vô dụng, Phượng hiên quyết định dùng một phương pháp khác chứng minh lời mình nói đều là sự thật, vì thế hắt ôm nhi tử ngồi vào bên cạnh Cốc Nhược Vũ, hỏi Tiểu Cốc lượng: “Nhi tử, mẹ con đặt tên con là cái gì?”

“Cốc Lượng, Lượng là ánh sáng! Cha, người thật sự chỉ có một mình nương thôi sao, về sau cũng chỉ có một mình nương, đúng hay không?” Trả lời xong câu hỏi của cha..., Tiểu Cốc Lượng vẫn không quên quay lại đề tài mới vừa rồi, nó vô cùng nhớ rõ Liễu viên ngoại kia đã cưới vài vị phu nhân, cả ngày tranh cãi ầm ĩ không ngừng, còn thường xuyên khi dễ mẹ nó, cho nên, những nhân tố có khả năng nguy hại đến mẫu thân, phải được xóa sạch!

“Dĩ nhiên, cha trước kia chỉ yêu một mình mẹ con, về sau cũng chỉ yêu một mình mẹ con!” Người nào đó còn thừa cơ tỏ tình.

Cốc Nhược Vũ vẫn nhìn hai phụ tử nói qua nói lại, khi nghe hai người nói đến đây, nàng nhất thời đỏ mặt lên, nếu nói tâm tình không bay lên, tuyệt đối là giả dối, nhưng nàng lập tức nhớ tới mẫu thân mình nói, nam tử mà dùng lời ngon tiếng ngọt, trăm ngàn không nên tin, còn nữa nàng nhớ tới dung mạo của mình, không tự chủ đưa tay sờ khăn che mặt của mình một chút, thần sắc không khỏi tối sầm lại.

Thấy động tác của nàng, đương nhiên hiểu được nàng đang suy nghĩ gì, đối với mặt của nàng, hẳn không hề để ý, nếu muốn được nhìn mặt đẹp, nhìn mặt hắt là được, mấu chốt là nương tử thân yêu còn sống là tốt rồi, hơn nữa, nó cũng không phải không trị được!

Phượng Hiên một chút cũng không lo lắng đến chuyện này, hắt di chuyển người đến bên cạnh Cốc Nhược Vũ, ghé sát vào nàng, theo kế hoạch vừa lập ra của mình hỏi: “Nương tử a, nàng không hỏi tên vi phu sao? Dù sao hai ta cũng đã có một đứa con trai, ” tay lại bẻ bằng chứng xác thực là Tiểu Cốc Lượng lên, “Nàng lại không biết tên vi phu, điều này để người khác biết, sẽ cảm thấy quái dị !”

“Ta không phải mẹ của con người! Hơn nữa, ta cũng không thành thân với người, biết tên người làm cái gì?!” Cốc Nhược Vũ phần nộ nói xong, thân mình dịch sang bên, nghĩ muốn cách Phượng hiên xa một chút.

“Thành thân? Tốt! Nương tử chúng ta thành thân đi!” Nói đến thành thân, hai mắt Phượng hiên tỏa sáng, trong lòng tính toán nên cử hành lễ nghi long trọng cỡ nào để nghênh đón nương tử thân ái vào cửa. Đương nhiên, hẳn không quên dịch chuyển tới gần bên người Cốc Nhược Vũ đang ở xa hơn.

“Người đừng nói bậy, cảm miệng!” Cốc Nhược Vũ không tin Phượng hiên sẽ lấy xấu nữ vào cửa, nàng tiếp tục dịch chuyển.

“Cha, người tên là gì?” Chuyện này Cốc Nhược Vũ không muốn biết, nhưng bé lại rất tò mò.

“Phượng hiên, cha gọi là Phượng hiên, nhớ kỹ chưa?” Ha ha, đứa con trai này đúng là không phí công sinh ra, Phượng hiên được như ý nguyện nói ra tên của bản thân, nghĩ rằng lúc này Cốc Nhược Vũ đã biết mình là ai đi! Hơn nữa, khắp thiên hạ đều biết chuyện hắt không gần nữ sắc, có thể chứng minh sự trong sạch của mình.

Nhưng mà, nếu để cho Phượng Hiên dễ dàng đạt được mục đích đến như vậy, thì Cốc Nhược Vũ cũng không phải khắc tinh duy nhất đời này của hắt, chỉ thấy sau khi nàng nghe tên xong, đánh giá cao thấp Phượng hiên một phen, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói một câu: “Nguyên lai là người!”

Ha ha, đã biết rồi sao! Phượng hiên dương dương đắc ý.

“Người thật đúng là cái người ăn chơi trác táng, không học vấn không nghề nghiệp, ngay cả họ của mình cũng đọc không đúng!” Cốc Nhược Vũ khoa tay múa chân chữ “Phùng”, “Cái chữ này đọc hai tiếng, không phải bốn tiếng. Bởi vì chộc tới tiểu thư quan gia, làm hại sự nghiệp nhà mình bị hủy, bị quan gia đuổi giết nơi nơi, toàn bộ thế tử con cái đều rời người mà đi, như vậy, người còn không tỉnh ngộ đối với cuộc sống hiện tại của mình sao?”

Nét tươi cười cứng đờ, một đám quạ bay qua đầu Phượng hiên phẩy cánh cười ha ha bay đi. Hiên nhiên suy nghĩ của thiên hạ yêu dấu hoàn toàn khác xa với sự thật, không biết đã nghĩ đến chỗ nào.

“Nương tử nàng đang nói ai? Họ của ta là Phượng trong Phượng Hoàng, không phải như nàng nói.” Phượng hiên vội vàng giải thích.

Cốc Nhược Vũ nhíu mi bất mãn nói: “Người cho rằng tự tiện đổi họ ỉn, thì sẽ biến thành Phượng hiên tôn chủ của Phượng thị sao?”

Hắn không phải biến thành, mà hắn vốn chính là như vậy mà không phải sao?!

“Thanh danh của người vang xa từ Thượng Đô ở Phương bắc cho đến tận Lệ Đô nơi này, còn muốn chối cãi hay sao?” Cốc Nhược Vũ cảm thấy bộ dáng cùng tình huống Phượng hiên hoàn toàn phù hợp với người trong suy nghĩ của nàng..

Thượng Đô? A! Phượng hiên rốt cuộc biết Cốc Nhược Vũ nói tới ai rồi, con của Phùng gia ở thủ phủ Thượng Đô kia vừa vẫn được gọi Phùng hiên, nghe nói là thương nhân đệ nhất mỹ nam, là tên ăn chơi trác táng hàng thật giá thật, thê thiếp vô số, thỉnh thoảng còn cưỡng đoạt những nữ tử mà mình coi trọng. Năm ngoái, Phùng hiên rốt cuộc vấp phải tảng đá, muốn dùng chủ ý thâm kếm với người cháu họ là Cung Thi San. Cung Thi San này lại cực kỳ thông hận nam tử có hành vi ba vợ bốn nàng hầu, liền đem một trăm ba mươi hai tặc nhân trong sơn trại trần truồng treo lên, còn châm chọc nói rằng loại chuyện này nàng còn dám làm, không những thế, còn tìm biện pháp làm cho Phùng Hiên này trở nên nghèo nàn với hai bàn tay trắng, làm hại vợ con hắn ly tán, hơn nữa còn phát lệnh lùng bắt của Cung gia, hạ lệnh tìm được hắn đang đào tẩu, nhất định phải thiến hắn.

Nguyên bản Phượng hiên còn cảm thấy Cung Thi San tức giận quá mức, muốn chỉ trích nàng chuyện này, đem lệnh lùng bắt thu hồi, nhưng giờ phút này, Phượng hiên cảm thấy Cung Thi San như vậy còn quá tốt! Thiến hắn còn nhẹ, hắn là phải giết chết hắn mới đúng, hại nương tử thân ái của Phượng Hiên hắn hiểu lắm mình, hắn Phượng hiên sẽ nhớ rõ đem đổi lệnh lùng thành lệnh truy sát !

“Cho rằng bộ dạng của mình đẹp thì hay lắm sao? Các người những kẻ chỉ biết ỷ vào diện mạo gia thế của mình, hại người xung quanh, hái hoa ngắt cỏ, cái tên Phượng hiên kia cũng không khá hơn chút nào, còn hơn người được một bậc, đều không bình thường. Người hại nữ nhân, còn hắn lại hại nam nhân, thích nam sắc, lại còn quyến luyến trẻ nhỏ, đáng giận vô cùng!”

Lúc này, Phượng hiên nuốt xuống ý tưởng giải thích mình là Phượng hiên mà không phải Phùng hiên, hắn phát hiện ra nếu bây giờ nói hắn là Phượng hiên thì so với việc bị gắn với cái tên Phùng hiên kia còn hỏng bét hơn. Vẫn là chờ hắn lừa được nương tử thân ái, cưới được về nhà, sau đó mới làm sáng tỏ sự thật là được rồi, bây giờ còn tiếp tục nhận lời phê bình của nương tử đại nhân, để nàng giáo huấn cho xong trước đi.

Vì thế, ngồi ở trong viện nhà người ta, Cốc Nhược Vũ thao thao bất tuyệt huấn phụ, tiểu ác ma vô tội ngoan ngoãn ngồi một bên nghe giáo huấn, vô cùng ỉn rử, mà bé trong lòng ngực của hắn lại vô cùng buồn bực mà nhìn cha mình, nghi ngờ nói: kỳ quái, bộ dạng của cha nó nhìn đâu có tốt đâu?

64. Chương 64: Giả Bộ Bệnh Lừa Thành Thân

Edit: ss gau5555

Beta: Cực Bọt Aly

Bé nhìn khuôn mặt của cha, dần dần cảm thấy nụ cười của cha có phần đáng thương, lại ngẩng đầu nhìn mẫu thân ở bên cạnh, người nói nhiều như vậy không giống với ngày xưa, hiển nhiên có thể thấy mẫu thân rất tức giận. Lúc này, ai đó quyết định cứu vớt cha thân yêu của mình, bé đảo mắt một vòng, nghĩ cách làm dời đi lực chú ý của nàng, để mẫu thân nguôi giận, nó nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy quần áo và tóc của Phượng Hiên còn ẩm ướt, liền nghĩ ra chủ ý

Bàn tay nho nhỏ lại bắt lấy tóc ướt của Phượng Hiên, hỏi: “Cha, Người không lạnh sao? Ướt quá !”

Tuy nói hai phụ tử quen biết không bao lâu, nhưng tiểu ác ma cùng tiểu ác ma đều vô cùng khôn lanh linh lợi nên chỉ một chút liền hiểu nhau, Phượng Hiên lập tức run run nói: “A, ta đang nghĩ tại sao lại cảm

thấy lạnh như vậy, nguyên lai là vì từ trong hồ đi lên, chưa thay quần áo ướt! A, lạnh quá!” , Còn cố tình hắt xì hai cái.

Cốc Nhược Vũ thấy thế lập tức dừng thao thao bất tuyệt, không nhin được quan tâm hỏi: “Thế nào, bị lấy phong hàn rồi sao?” Nói xong, còn đưa tay lên sờ trán Phượng Hiên, xem hắn có phát sốt hay không, làm cho Phượng Hiên trong lòng vui sướng.

Phượng Hiên mượn cơ hội dịch đến bên người nàng một chút, tựa đầu gối đến trên vai của nàng, giả bộ suy yếu, miệng thì thầm: “Ôi, đầu ta thật choáng váng, thật là khó chịu.”

Thấy hắn giống như thật sự khó chịu, Cốc Nhược Vũ không đẩy hắn ra, nhưng nhiệt độ cơ thể lại chứng minh hắn không phát sốt, vì thế nàng đề nghị nói : “Tìm một chỗ đổi quần áo ẩm ướt này đi, người có mang theo quần áo để tắm rửa không?” Hỏi xong, Cốc Nhược Vũ đã cảm thấy mình hỏi sai rồi, hắn vội vàng chạy trốn, cho dù có mang theo, thì lúc ở trong hồ cũng đã bị ướt, huống chi nàng thấy hắn cũng không mang theo bất kỳ bọc đồ nào. Nhớ tới túi quần áo nằm đó mà hắn để lại, hiện giờ mình vẫn còn giữ lại, nàng vội vàng mở túi đồ ra, tìm được quần áo hắn để lại, đưa cho hắn nói, “Chúng ta tìm một chỗ, người thay quần áo này, rồi tìm đại phu xem thử.”

Tìm đại phu, như vậy sao được, thế nào cũng bị lộ? Phượng Hiên liền cự tuyệt, nói chỉ cần đổi quần áo ướt là được rồi, sau đó nhận lấy quần áo Cốc Nhược Vũ đưa cho hắn. Vừa nhì thấy bộ đồ, tiểu ác ma trong lòng đã khó chịu, nàng lấy đầu ra y phục của nam nhân? Lại nhìn kỹ lại, um, nhìn rất quen mắt, a, đây không phải bộ đồ nằm đó mình để lại ở khách sạn sau khi bị ngoại công bắt đi hay sao?

Nàng thế nhưng lại lưu giữ quần áo của mình, trong nháy mắt, tâm tình Phượng Hiên bay lên, nhin không được, hắn đem mặt để sát vào mặt Cốc Nhược Vũ, vui vẻ nói: “Nương tử, kỳ thật nàng mấy năm nay rất nhớ vi phu! Cho nên cầm quần áo của vi phu để nhìn vật nhớ người.” Hắc hắc, người nào đó vô cùng vui sướng.

Mặt Cốc Nhược Vũ lập tức liền đỏ lên, đẩy hắn ra, đứng lên, không chịu thừa nhận nói : “Mới, mới không có đâu! Ta, ta là.” Nói quanh co nửa ngày, nàng lại phát hiện mình trong lúc nhất thời không tìm được lý do phủ nhận, không thể nói rõ chính mình vì sao giữ lại quần áo của hắn mà không chịu vứt đi. Lúc này vừa giận lại vừa thẹn, cuối cùng nàng dậm chân một cái xoay người đưa lưng về phía hai phụ tử, không thèm nói lại

Phượng Hiên cười giống như con mèo trộm được miếng thịt, hai mắt mừng rỡ híp lại thành một đường chỉ, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải lừa nương tử thân ái sớm một chút, um, cười vào tay ngay.

“Nương tử, không cần giải thích nhiều, tâm ý của nàng vi phu đã hiểu rõ.” Hắn ôm nhi tử cũng đứng lên, tới gần Cốc Nhược Vũ, nói nhỏ vào tai của nàng.

Lỗ tai bị hơi thở của Phượng Hiên làm cho ngứa ngáy, không khỏi hồng lên, Cốc Nhược Vũ chợt cảm rất túng quẫn, hết sức khó xử, trong lòng quỳnh lên, vươn cánh tay dùng sức đánh vào bụng Phượng Hiên, tiếp theo nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Nàng nhìn lại, tiểu oa nhi đã bị đặt ở một bên, đứng ở trên mặt đất, mà Phượng Hiên lại đang ôm bụng, um, ôm bộ phận trọng điểm nào đó đau đến mức phải kêu ra tiếng.

Cốc Nhược Vũ có chút sợ hãi, nàng, nàng vừa rồi đánh hắn ở đâu? Bụng, hay là. ? Nàng kiểu gì cũng không nghĩ ra a! Nàng hoảng hốt, Phượng Hiên lại ‘a, a’ kêu đau, bé còn nói thêm một câu: “Mẹ, hình như người đánh trúng tiểu kê kê của cha rồi.”

Một tiếng ‘phốc’, quay mặt hướng xuống mặt đất, trên thực tế khuôn mặt họa thủy nhin không được đang cười trộm, hắn bị ngôn ngữ trẻ con của nhi tử chọc cười ra tiếng, nhưng bởi vì cười rất nhỏ, rồi lại bị hắn dùng tiếng rên đau che dấu đi, cho nên hai mẹ con cũng không phát hiện ra.

“Sao, làm sao vậy, thực sự, đau lắm hả?” Cốc Nhược Vũ luống cuống tay chân hỏi.

Phượng Hiên không nói lời nào, chỉ gật đầu, thậm chí còn giả bộ cho thật giống, cố gắng làm cho trán toát ra mồ hôi lạnh. Kỳ thật, vừa rồi Cốc Nhược Vũ đánh hắn, thì hắn đã nhảy chóng di chuyển, đoán được tính tình của Cốc Nhược Vũ thành thật thiện lương, sẽ không nghĩ nhiều, nên hắn lập tức giả bộ

Quả nhiên, Cốc Nhược Vũ không nghĩ nhiều, thực sự cho rằng mình đã đánh vào nơi không nên đánh, nghĩ đến việc mình đã dùng hết sức, hơn nữa nghe nói nơi đó của nam nhân bị đánh mà nói..., không chỉ có đau,

nếu như bị thương quá nặng mà nói..., chỉ sợ không thể giao hợp.

Trong lòng Cốc Nhược Vũ cảm thấy vô cùng áy náy, dùng sức giúp đỡ Phượng Hiên đứng lên, vừa vỗ về hẳn vừa nói: “Người đừng vội, nhà của vị đại bá lúc sáng ở gần đây, chúng ta đi đến nhà ông ấy, tìm đại phu xem cho người.”

Thừa cơ dựa vào trên người Cốc Nhược Vũ, Phượng Hiên giả bộ khốn khổ lên tiếng, nhưng tiểu ác ma trong lòng lại cười lẩn lộn trên mặt đất, la lên: nương tử, nàng hãy ngoan ngoãn gả cho vị phu đi, ha ha!

“Lượng nhi, đi theo cha mẹ, nhớ đừng để lạc, biết không?” Cốc Nhược Vũ không quên dặn Tiểu Cốc Lượng đứng trên mặt đất một câu, vô ý thừa nhận quan hệ máu mủ của hai cha con

“Dạ.” Bé ngoan ngoãn bắt lấy vạt áo của nàng lên tiếng trả lời.

Cốc Nhược Vũ giúp đỡ Phượng Hiên thỉnh thoảng la ‘a, a’, phía sau hai người là tiểu oa nhi đang bước những bước chân ngắn đuổi theo. Không bao lâu sau, đã đến nhà vị đại bá trong lời nói của Cốc Nhược Vũ.

Nhà đại bá này là một trong số ít những người thực sự chiều cố Cốc Nhược Vũ, bọn họ đương nhiên là quen biết nhau tại Biệt trang của Cung gia. Đại thẩm đang nuôi heo, nghe thấy có người gọi cửa, đi ra nhìn, thấy Cốc Nhược Vũ, ngay lập tức nhiệt tình đón nàng vào nhà. Bởi vì đang trong lúc cấp bách, nên cho dù cảm thấy tò mò với thân phận của Phượng Hiên nhưng đại thẩm cũng không hỏi nhiều, liền đi ra ngoài tìm đại phu đến đây.

Trong lúc này, Phượng Hiên đang giả vờ bộ dạng nghiêm trọng, khiến cho Cốc Nhược Vũ bất đắc dĩ phải giúp hẳn thay y phục. Đợi đến khi đại phu đến đây, lúc này bởi vì đã thương ở nơi riêng tư, cho nên chỉ có đại phu đi vào trong phòng, đám người Cốc Nhược Vũ phải đi ra ngoài. Chân các nàng vừa bước ra cửa, ở sau lưng, bộ dạng bệnh tật của Phượng Hiên đã không thấy tăm hơi, thầy thuốc thấy thế liền sững sờ tại chỗ

Chỉ thấy Phượng Hiên lấy ra từ trong túi hai thỏi vàng, hạ giọng nói với vị đại phu kia: “Biết nói như thế nào chứ, phải nói rằng vết thương rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng! Nhớ rõ, còn phải nói ta bị phong hàn, phải chăm sóc cẩn thận, đã hiểu chưa?”

Ở bên này người nào đó đang dạy nói dối, thì bên ngoài kia, đại thẩm đang tò mò hỏi thăm về thân phận của Phượng Hiên, vừa nhìn diện mạo kia liền biết đó là cha Tiểu Cốc lượng, nhưng đại thẩm vẫn muốn xác nhận suy nghĩ trong lòng.

“Ông ấy là cha cháu!” Thường xuyên bị người mắng là đứa nhỏ không có cha, Tiểu Cốc lượng không đợi Cốc Nhược Vũ đáp lời, liền lập tức nói rõ thân phận của Phượng Hiên, làm sáng tỏ chuyện bị người ta vu oan, nó tự hào vì nó thực sự có cha rồi!

“Thật không? Nói như vậy một nhà ba người các người được đoàn tụ rồi!” Trước đây thấy mặt Cốc Nhược Vũ như vậy, lại không thấy tướng công của nàng, nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì, có thể đã chết, cho nên không hỏi, bây giờ tốt rồi, đại thẩm thật lòng vì nàng mà cảm thấy cao hứng.

“Đúng, cha đã gặp lại chúng cháu rồi!” Tiểu oa nhi nhanh nhẹn miệng, hoàn toàn không cho Cốc Nhược Vũ có cơ hội nói chuyện, làm cho nàng cảm thấy thật chán nản, nhưng lại không nỡ trách cứ nhi tử, đành phải ở nơi nào đó giữ im lặng.

Kế tiếp đại thẩm hỏi một chút về chuyện sáng nay nghe lão già nhà mình nói Cốc Nhược Vũ đi về biên cảnh phía tây, hai người nói chuyện được một chút, thì đại phu đã ra đến đây, Cốc Nhược Vũ bước lên phía trước hỏi.

Chỉ thấy vị đại phu kia đầu tiên là nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó thở dài một tiếng, rồi lắc đầu, Cốc Nhược Vũ không ngừng hỏi, ông ta mới nói đứt quãng: “ Phong hàn của hẳn không trở ngại, nhưng phải cẩn thận chăm sóc, mặt khác cái kia. Lão nhân bất lực. Ai. Đây đối với nam nhân mà nói. ” Có những lúc, không tiếng động có thể thắng một lời nói, vị đại phu này đang đem những điều đó phát huy vô cùng thành thạo, biểu tình trên mặt ông vô cùng đau xót, cuối cùng nói lại một câu, “Đừng nói cho hẳn biết lời của ta.” Nói xong, liền chấp một tay ra sau lưng rồi đi, một tay kia đang nắm chặt hai thỏi vàng nặng trĩu.

Vì vậy, không chỉ có Cốc Nhược Vũ, mà ngay cả vị đại thẩm kia đều cho rằng Phượng Hiên không thể giao hợp. Trong lòng Đại thẩm khổ sở thay Cốc Nhược Vũ, thật vất vả mới có thể đoàn tụ, nay lại gặp được loại sự tình này.

Cốc Nhược Vũ mở cửa phòng, thấy Phượng Hiên nằm ở trên giường vui vẻ vẫy tay nàng nói: “Nương tử, đại phu nói thương thế của ta không có gì đáng ngại, nàng không cần lo lắng!”

Cho rằng hắn đang ra vẻ kiên cường, Cốc Nhược Vũ nghĩ đến việc hắn không chỉ không còn gia sản, vợ con ly tán, mà còn bị nàng làm thành như vậy, nhất thời cảm thấy hắn thật đáng thương, nhin không được nước mắt khóc lên.

Cốc Nhược Vũ vừa khóc, Phượng Hiên đã đau lòng vô cùng, đứng dậy đi đến chỗ nàng, trong lòng kêu một tiếng đau lòng, ây da, không phải hắn đã làm hơi quá rồi chứ? Vì thế, thanh âm của Tiểu ác ma cùng Tiểu thần tiên đồng thời ở trong lòng Phượng Hiên vang lên, Tiểu tiên đồng nói: làm sao có thể vì việc riêng của hắn mà lừa nàng, làm nàng khóc, nhanh chóng nói ra sự thật mới đúng; Tiểu ác ma lại nói: vì cưới được nương tử thân ái, đây không tính là cái gì, đều rất cần thiết. Thanh âm của hai bên giằng co nhau, cuối cùng, vẫn là tiểu ác ma chiến thắng Tiểu thần tiên, Phượng Hiên trong lòng cam đoan, chỉ một lần này thôi, về sau hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng lại thương tâm khổ sở.

Thấy mẫu thân khóc thành như vậy, xem ra bệnh của cha là rất nặng, Tiểu Cốc Lượng đứng ở bên cạnh Phượng Hiên, lay lay vạt áo của hắn, an ủi hắn nói: “Cha không phải khổ sở, cha còn có con đây, Lượng nhi sẽ giúp cha!”

Phượng Hiên trùu mền sờ sờ đầu của nó, tiếp theo là bước từng bước tới gần Cốc Nhược Vũ, đưa tay kéo nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Nương tử, chúng ta thành thân đi! Gả cho ta được không!”

Cốc Nhược Vũ còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy vị đại thẩm kia sợ hãi kêu một tiếng: “Cái gì! Các người còn chưa thành thân?!” Chưa kết hôn đã sinh con, chuyện này, hoàn toàn không hợp lễ giáo, chuyện này làm sao có thể, “Loại sự tình này còn có gì phải hỏi, đứa nhỏ cũng đã sinh, đương nhiên phải thành thân rồi! Nếu cha mẹ người biết người chưa kết hôn đã sinh con, họ sẽ càng đau lòng, hơn nữa để cho người khác biết, sẽ vô cùng không tốt! Tùy ý không bằng làm ngay, hôm nay các người gặp lại nhau, như vậy càng không sai, ta đi gọi đại bá để bọn họ nhanh chân chuẩn bị một chút! Trước khi người đi tìm cha mẹ phải làm xong việc hôn nhân này!” Nói xong, bà đã bỏ chạy rồi, Cốc Nhược Vũ một chút cơ hội phát biểu ý kiến cũng không có.

A, thành công rồi! Phượng Hiên ở nơi nào trộm vui mừng, mà Cốc Nhược Vũ đang lo lắng lời của đại thẩm nói..., quả thực để cho cha mẹ nhìn thấy mặt của nàng thành ra như vậy, còn chưa có kết hôn đã sinh con, có thể đoán được đến lúc đó bọn họ có bao nhiêu khổ sở. Nàng nhìn về phía Phượng Hiên, nghĩ đến hắn còn bị mình biến thành như vậy, cuộc sống tương lai mà nói sẽ rất thê thảm, tuy nói hắn lúc trước là một tên không nên thân ăn chơi trác táng, cả ngày đắm chìm trong sắc nữ, nhưng mà hiện tại nếu không thể giao hợp, về sau sẽ không thể làm ra việc trêu hoa ghẹo nguyệt, vì thế, hắn là phải có trách nhiệm với hắn, hơn nữa sẽ không làm cho cha mẹ đau lòng, còn thêm một vài nhân tố tâm lý ở bên trong mà nàng chưa nhận ra ngay được, Cốc Nhược Vũ lấy cái khăn che mặt của mình xuống, ngửa mặt hỏi hắn: “Người thật sự muốn kết hôn với ta?”

Nhìn đến thiên hạ trước mắt đã động tâm, Phượng Hiên không hề nghĩ ngợi hôn lên khuôn mặt nàng một cái, kiên định nói: “Dĩ nhiên!” Sau đó nhin không được hướng đến đôi môi anh đào của Cốc Nhược Vũ đang ngậy người hôn xuống.

Vì thế, người nào đó vốn không nghĩ tới sẽ có người không vì gương mặt này của mình mà hôn xuống, nên lập tức trở nên cứng đờ cứng đờ, sau đó hóa thành nham thạch. Mà bé ở một bên ngẩng đầu nhìn hành động của cha mẹ, bé mở to mắt nhìn động tác hôn mê của cha, sau đó liền hò hét vầy vầy đôi tay, tiếng nói non nớt vang lên: “Cha mẹ tu tu! Cha mẹ tu tu!”

65. Chương 65: Động Phòng Hoa Chúc

Từ cứng ngắc, đến dần dần ý loạn tình mê, ánh mắt không tự chủ được mà khép lại, cánh tay bò lên cổ của đối phương, nhưng đột nhiên, thanh âm non nớt của bé con vang lên bên tai, làm cho nàng phục hồi tinh thần lại, mở hai mắt ra, thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại ở trước mắt, môi dán môi, một tiếng rầm, mặt Cốc Nhược Vũ đỏ lên giống như bị đốt cháy. Nàng đưa tay đẩy Phượng hiên ra, nghĩ đến mình say mê đáp lại, hơn nữa còn ở trước mặt nhi tử, ngay lập tức người nào đó hận không thể tìm được chỗ nào để chui xuống, thật không còn mặt mũi để gặp người khác! Lại nhìn đến khuôn mặt hoạ thuỷ kia vì thực hiện được mà thỏa mãn, cười vô cùng khoa trương, Cốc Nhược Vũ không nói được lời nào, dậm chân một cái, ngay cả nhi tử đều quên mất, vội vàng chạy đi.

Thấy biểu tình kia của Cốc Nhược Vũ thực sự đáng yêu, Phượng hiên theo thói quen muốn tìm người khác khoe vật quý, ngay lập tức, hẩn cúi đầu nhìn về phía người nhỏ duy nhất đang đứng xem ở bên cạnh, đặc ý hỏi: “Mẹ con thật đáng yêu!” Ha ha, người đáng yêu như thế lại là nương tử của hẩn!

“Dạ, mẹ vừa ôn nhu, lại vừa xinh đẹp!” Nhi tử không chê mẫu xấu, mẫu thân đại nhân tuyệt đối là người đẹp, tiểu oa nhi một bộ dạng đặc ý, đầu nhỏ đồng ý mà gật gật.

Ánh mắt Phượng hiên nhú lại, nhi tử ở đây, tất nhiên không sợ nương tử sẽ chạy mất, nhưng trong lòng hẩn có rất nhiều nghi vấn với cuộc sống mấy năm nay cùng vết thương trên mặt của Cốc Nhược Vũ, hẩn muốn từ trong miệng nhi tử xem có thể hỏi ra cái gì hay không, liền ngồi xổm xuống, mượn cơ hội hai phụ tử ở cùng một chỗ để hỏi cho rõ ràng.

“Lượng nhi, biết vết thương trên mặt mẹ con là như thế nào không? Còn có mấy năm này hai người sống như thế nào?” Phượng hiên hiền lành sờ sờ đầu nhi tử, trong lòng tiếc nuối khi nó được sinh ra mình không thể ở bên cạnh, bỏ lỡ mấy năm trưởng thành của nhi tử. Dĩ nhiên, toàn bộ chuyện này tính trên đầu người gây số! Dám dẫm thương người hẩn yêu thương, sẽ sống không bằng chết! Trên mặt Phượng hiên nổi lên một nụ cười tàn nhẫn.

Mà cùng ngồi đối mặt với hẩn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống như đúc kia cũng có nở một nụ cười lạnh lẽo. Đừng tưởng rằng Cốc Lượng nó còn nhỏ nên cái gì cũng không biết. Lúc ở Liễu trấn tại Lệ Đô này, khi mẫu thân cùng các đại thẩm nói chuyện phiếm có nhắc tới đề tài này, mà các đại thẩm kia có lòng tốt, bình thường thường thừa lúc mẹ không có ở đây mà vì mẹ đau lòng, mắng chửi những người kia, khiến cho nó từ lúc nhỏ đã nghe qua những chuyện này, hơn nữa còn tự mình phân tích qua, kẻ thù có một nhóm, nếu phải phân thành hai loại mà nói, một loại chính là thân thích mà nó chưa từng gặp qua, một loại khác chính là bọn người trong ngày thường hay khi dễ mẹ con họ.

Trong ngày thường, kẻ nào khi dễ hai mẹ con Cốc Nhược Vũ, Tiểu Cốc lượng đều nhớ rõ, mà tên của các thân thích nó chưa từng gặp qua, cũng đều vì Tiểu Cốc Lượng thường xuyên quần quít lấy mẫu thân, kêu nàng kể lại những chuyện trước đây mà do thám được

Phượng hiên vừa hỏi như vậy, sổ sách trong lòng bé lật ra, từ những người chưa từng gặp đến những người đã gặp qua, từ quá khứ đến hiện tại, theo tội danh nặng đến tội danh nhẹ, bùm bùm, thuật lại có trật tự vô cùng rõ ràng, mạch lạc, thậm chí đem chuyện mọi người đã làm mà khai báo rõ ràng, thuận tiện còn bỏ thêm một chút lém lỉnh, thêm chút dấm chua, cuối cùng lấy một câu như lời thề mà chấm dứt lời nói: “Lớn lên Lượng nhi muốn thay mẫu thân báo thù!”

“Chờ con lớn lên, những kẻ thù này đã ung dung không biết bao nhiêu năm, hưởng phúc mà sống thọ và chết tại nhà rồi! Loại chuyện này cứ để cho cha, trước hết để cho bọn họ vui sướng thêm một chút, sau đó bỗng nhiên đoạt đi hạnh phúc của bọn họ, mới có thể khiến cho bọn họ vì những việc mình làm mà hối hận. Lượng nhi, nhớ kỹ, con người phải từ chỗ cao nhất rơi xuống mới có thể té càng đau, trở nên vô cùng thê thảm! Một khi đã quyết định chọn lựa con mỗi nào, phải nghĩ biện pháp đem nó vào phạm vi kiểm soát của mình, đừng cho nó biết mình đang ở bên cạnh quan sát, chậm rãi vui đùa với nó, thẳng đến khi nó sợ hãi, thần trí trở nên hoảng loạn, mới công bố đáp án, đẩy nó vào chỗ chết!” Lửa giận trong lòng cháy hừng hực, Phượng hiên đã có tính toán, nhưng không quên dạy nhi tử của mình cách chơi đùa với con mỗi như nào để cho chính mình tận hứng.

Tiểu Cốc Lượng gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ, một đôi mắt tròn tròn dùng ánh mắt sùng bái nhìn cha, a, cha tuy

rằng bộ dạng không đủ đẹp, nhưng lại vô cùng lợi hại!

Cảm thấy nhĩ tử so với mình trước đây còn thông minh hơn, Phượng hiên không khỏi tự hào, đem tiểu oa nhĩ ôm vào trong ngực, đứng lên.

“Vậy cha báo thù, Lượng nhi báo ân!” Trong lòng bé còn có một quyển sách chật đầy tên người, xếp hạng vị trí đầu tiên chính là người mà Cốc Nhược Vũ muốn nó phải nhớ thật kỹ- Nguyệt thị.

Trong lòng nhĩ tử cực kỳ hứng thú liệt kê danh sách ân nhân, Phượng hiên lại ngoài ý muốn nghe thấy được tên quen thuộc, kinh ngạc hỏi: “Con vừa nói tới ai?”

“Nguyệt Bát thúc thúc. Cha, có cái gì không đúng sao?” Bé lặp lại một lần, không rõ khuôn mặt tươi cười của cha vì sao có điểm quái dị.

Nguyệt Bát hẳn không chỉ cứu Vũ nhi, mà còn cứu cả Nhược Vũ?! Trong lòng Phượng hiên kích động mà cảm ơn nhưng lại càng tiếc nuối, người của Nguyệt gia mình chưa gặp được thì cửa đã tan nhà đã nát, một đại gia đình chỉ còn sót lại hai người, Nguyệt Bát cuối cùng là chết ở Lam châu. Cũng bởi vì cái chết của hắn, nên muội tử mới nổi cơn thịnh nộ ra tay tự mình giết tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện ở bộ tộc Lâm thị, đáng tiếc, đại ân này Phượng hiên hẳn không thể báo đáp cho Nguyệt Bát, chỉ có thể đối xử tử tế với hai vị đường đệ của hắn.

“Không có việc gì, còn có ai?” Phượng hiên sờ sờ đầu Tiểu Cốc lượng, để cho con nói tiếp. Phượng hiên không biết, Nguyệt Bát mà mọi người nghĩ rằng đã chết vừa mới tòng quân ở Lam Châu được mấy ngày, vì có thể cùng người trong lòng ở một chỗ, đạt được yêu cầu vô lý mà tông chủ Lam thị đưa ra: trong vòng năm năm phải đạt được vị trí tướng quân mới có thể thành thân với cháu gái của mình, giờ phút này hắn đang tự tay viết thư cho phụ thân của người trong lòng, lời lẽ chân thành, long đong vất vả mệt mỏi mà chạy tới phía tây biên cảnh để báo danh, cho nên, không đến mấy tháng sau, ân nhân này ở gần trong gang tấc, mà lại không thể nhận ra.

Những chuyện muốn biết, cũng đã rõ ràng, thời gian tiếp theo, người nhà đại bá đại thẩm vì chuyện hai người thành thân mà vội vàng vàng, Cốc Nhược Vũ cùng Phượng hiên muốn giúp việc, nhưng bị cự tuyệt, đại thẩm đem tách hai người ra, không cho phép bọn họ trước khi thành thân gặp nhau, dĩ nhiên, Tiểu Cốc lượng là do cha nó sợ mẫu thân nó bỏ trốn mất dạng nên mang theo bên người.

Tuy nói muốn cho nương tử thân ái khi xuất giá được nở mày nở mặt, nhưng Phượng hiên sợ đêm dài lắm mộng, muốn cưới Cốc Nhược Vũ vào cửa, đợi khi nào trở về Cung thị sẽ tổ chức đại lễ dành cho Phu nhân tôn chủ của Cung thị thật long trọng để bù đắp lại, vì vậy, hắn đường đường là tôn chủ của hai đại gia tộc, vậy mà khi thành thân lại keo kiệt như vậy. Nhưng chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đủ, đơn giản là đơn giản, nhưng những chỗ quan trọng đều không thiếu, máu chốt là lừa được nương tử, uh, cưới về tay là tốt rồi!

Trong lúc tổ chức nghi thức, đại bá, đại thẩm đảm đương làm cha mẹ, sau khi kết thúc buổi lễ, hai người bị đưa vào động phòng, Tiểu Cốc Lượng đang cầm ngọn nến nhỏ thì bị giữ lại, được đại thẩm chăm sóc.

Từ lúc nhìn thấy Cốc Nhược Vũ đội khăn voan đỏ xuất hiện, ánh mắt của Phượng hiên chưa từng rời khỏi nàng, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hắn dùng ánh mắt dịu dàng ngáy ngất nhìn nàng mà ngay cả hắn còn không biết

Dưới cái khăn đỏ, Cốc Nhược Vũ vô cùng khẩn trương, mười ngón nhẹn không được xoắn cùng một chỗ, trong lòng thỉnh thoảng lại nói không có gì, dù sao hắn cũng không làm được, cuộc sống về sau chỉ là có thêm một người ở bên cạnh, không quá khác biệt.

Trong tân phòng cũ nát, dưới chiếc khăn voan đỏ, Cốc Nhược Vũ ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia không dám động đậy, mà bên ngoài cũng không có tân khách gì, vì vậy Phượng hiên đương nhiên không cần đi xã giao.

Chỉ thấy trên mặt người nào đó với nụ cười mờ ám ngắm nhìn người yêu mến, nhìn ra ngoài cửa sổ, um, thiên thời, bóng đêm tối đen, thời gian rất tốt! Lại nhìn Cốc Nhược Vũ ngồi giường một cái, um, địa lợi, giường rất lớn, đủ để lăn qua lăn lại ở phía trên! Mắt to tiếp theo lại quét tới quét lui trên người Cốc Nhược Vũ, rồi liếc mắt nhìn rượu giao bôi trên bàn bên cạnh, cười hề hề, um, nhân hòa, người yêu mến đang ở đó,

hơn nữa đang hiểu lầm một việc, việc này chỉ cần mời nàng uống chút rượu, say choáng váng choáng váng, ưm, chuyện tốt đẹp chính là đem động phòng hoa chúc hoàn thành!

Phượng hiên sửa sang lại nụ cười giống như trộm trên mặt mình, dùng đòn cân nhắc khăn voan đỏ của Cốc Nhược Vũ, chỉ thấy đầu Cốc Nhược Vũ càng ngày cúi càng thấp.

Trước khi thành thân, đại thẩm kiên quyết lấy khăn che mặt của nàng đi, không cho nàng mang, trong lòng nàng vẫn còn để ý đến mặt của mình, nàng không dám ngẩng đầu để cho Phượng hiên nhìn.

“Nương tử, đói bụng không, chúng ta ăn một chút gì nhé, uống rượu giao bôi nữa, là có thể nghỉ ngơi.”

Đầu nhỏ gật gật đầu, chỉ là không chịu ngẩng đầu lên. Điều này làm cho Phượng hiên rất bất mãn, đưa tay nâng cằm của nàng, kiên quyết làm cho nàng nhìn thẳng vào mặt mình, cười híp mắt nói: “Nương tử, nàng cứ cúi đầu như vậy, vi phu sẽ không nhìn thấy nàng. Chúng ta đi uống chén rượu giao bôi đi!” Nói xong, không cho Cốc Nhược Vũ có cơ hội nói chuyện, đưa tay bế nàng lên, Cốc Nhược Vũ sợ tới mức vội vàng vươn cánh tay vòng ở cổ của hắn.

“Chàng, chàng muốn làm gì?!”

“Uống rượu ăn cái gì đó!” Tiểu ác ma lộ biểu tình vô tội, tiến hành dự định, từng bước một hưởng dụng “Đại tiệc” của hắn!

Kế tiếp chỉ nghe thấy trong phòng thường vang lên tiếng kêu sợ hãi cùng câu hỏi cà lăm của Cốc Nhược Vũ.

“Chàng, chàng làm cái gì vậy! ?”

“Đút cho nàng ăn cái gì đấy, nương tử!”

“Ô ô ô ô ô ô ô ô!” Ta có tay! Giọng nói không rõ, đoán chừng là trong miệng đã bị chất đầy đồ ăn.

“Chàng, chàng dựa gần vào ta làm cái gì! ?”

“Uống chén rượu giao bôi a, nương tử!” Tiếp theo, “Ba” một tiếng, hiển nhiên người nào đó bị thơm trộm.

“Chàng, chàng cởi quần áo làm cái gì! ?”

“Ngủ, nương tử, đã muộn rồi! Vi phu thích ngủ trần!”

“” Không có thanh âm, phỏng chừng người nào đó đang nhắm mắt lại, cái gì cũng không dám xem, ở trong lòng mặc niệm hắn cái gì cũng không làm được.

“Chàng, sao chàng lại cởi y phục của ta?!”

“Nương tử, nàng mặc nhiều như vậy, làm cho vi phu cảm thấy nóng!”

“Chàng, tay chàng đang sờ ở đâu đấy! ?”

“Nương tử, vi phu đang sờ thân mình của ‘ta’ a!”

“Chàng. Ô.” Phỏng chừng miệng của người nào đó đã bị ngăn chặn, sau đó, dưới đây, chỉ có thanh âm thở dốc ưm a. Dưới tình huống không có xuân dược, tiểu ác ma vô tội vẫn thuận lợi thực hiện được

66. Chương 66: Cuộc Sống Bình Thường Sau Khi Thành Thân

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Vì đã thành thân nên mình thay đổi cách xưng hô nhé cả nhà!!!!

Nàng, nàng, nàng muốn giết cái tên đại lừa gạt kia! Đây là chuyện thứ nhất Cốc Nhược Vũ nghĩ đến sau khi tỉnh dậy.

Tức giận quay đầu, chuẩn bị “mưu sát chồng”, Cốc Nhược Vũ sau khi nhìn thấy bên cạnh không có người, nhất thời sững sốt một chút, chuyện cũ trong lòng lại nổi lên, nghĩ rằng Phượng Hiên lại bỏ đi giống như năm đó, nàng chậm rãi ngồi dậy, tay xiết chặt tấm chăn, mơ hồ để lộ tâm tình bất lực của nàng, biểu tình trên mặt nàng có phần đáng thương khi nhìn phòng không người.

Ngay lúc nàng hoài nghi Phượng Hiên hối hận vì lấy nàng, thì cửa phòng mở ra, một khuôn mặt họa thủy vì thoả mãn mà tươi cười chói lọi bước ra từ phía sau cánh cửa.

Phượng Hiên cẩn thận bưng một bồn nước ấm mang vào, không quên dùng chân đá cửa phòng để nó đóng lại, đem nước đổ vào cái thùng lớn trong phòng, sau đó nhìn về phía Cốc Nhược Vũ trên giường, tươi cười sáng lạn nói: “Nương tử, nàng đã dậy!”

“” Hắn, không bỏ đi? Cốc Nhược Vũ lúc này mới chú ý thấy trong phòng không biết lúc nào có thêm một cái thùng lớn, nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Nếu đã dậy, đúng lúc, mau tắm rửa.” Nói xong liền đi đến bên giường, không đợi Cốc Nhược Vũ kịp phản ứng, Phượng Hiên liền kéo chăn ra, bế nàng lên.

“A ——!” Nàng, nàng còn chưa mặc quần áo! Cốc Nhược Vũ xấu hổ đến che đông che tây, phát hiện Phượng Hiên còn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào động tác của nàng, nhất thời thẹn quá thành giận, giãy giụa kêu lên: “Sắc lang, không cho phép nhìn! Thả ta xuống! Ta còn chưa mặc quần áo! Chàng là đồ vô lại!”

“Nương tử, tắm rửa còn mặc quần áo cái gì, hơn nữa, toàn thân nàng, có chỗ nào mà vi phu chưa từng nhìn qua ” Phượng Hiên đặt nàng xuống như nàng mong muốn, nhưng là đem nàng thả vào trong thùng, tranh công nói, “Nước vừa ấm không, đây vi phu tự mình vì nương tử mà chuẩn bị!” Ha ha, khen hắn đi!

“Ra ngoài, đi ra ngoài!” Cốc Nhược Vũ trừng mắt nhìn Phượng Hiên đang dùng tay hắt nước vào người nàng, sau đó còn nghiêm trọng hơn là sờ trộm trên người nàng, sau khi rống lên một câu, nắm lấy bàn tay kia cắn xuống trừng phạt

A! Đau!”Nương tử, vi phu chỉ là muốn giúp nàng tắm rửa mà thôi!” Khuôn mặt tuần tú nở một nụ cười lấy lòng, ánh mắt tràn ngập hi vọng không ngừng chớp mắt, không tiếng động yêu cầu nàng để cho hắn giúp tắm rửa! Hắn tuyệt đối sẽ “không có” ý niệm khác trong đầu.

“Không cần! Tự ta sẽ tắm rửa, chàng đi ra ngoài!” Lời vừa ra khỏi miệng, Cốc Nhược Vũ dùng sức đẩy hắn.

Nào biết Phượng Hiên còn tiến đến trước mặt nàng, cười hì hì hỏi: “Nương tử, vi phu cam đoan sẽ giúp nàng tắm rửa sạch sẽ.” Nói xong, đôi con ngươi như hạt châu còn không quên nhìn vào xuống nước, ngắm nghía phúc lợi mà hắn danh chính ngôn thuận được hưởng.

“Chàng vô lại! Đi ra ngoài!” Cốc Nhược Vũ vừa nóng nảy lại vừa thẹn thùng vội vàng che mình lại.

Nhìn bộ dạng nàng như sắp khóc, Phượng Hiên đành phải thôi, nhìn dấu răng nhỏ trên cánh tay, nhỏ giọng nói thảm một câu: “Được rồi, thật là, cũng không phải chưa từng tắm qua, vẫn là lúc nhỏ đáng yêu hơn, ta nói cái gì thì làm cái đó!”

“Cái gì?”

“Không có gì, nương tử, nàng cứ từ từ tắm rửa, có chuyện gì thì kêu vi phu, ta đến phòng bếp làm cơm trưa cho nàng ăn!” Nói xong, hắn vẫn không quên nhìn trộm vài cái, sau đó hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của Cốc Nhược Vũ, rồi mới hài lòng chạy lấy người.

Nấu, nấu cơm?! Hắn biết nấu ăn sao? Cốc Nhược Vũ đứng ở nơi đó vô cùng hoài nghi Phượng Hiên sẽ làm ra thứ gì không ăn được, không hề phát hiện bản thân mới vừa bị người nào đó chiếm tiện nghi .

Phượng Hiên vừa ra khỏi cửa, bất gặp đại thẩm đang ôm nhi tử Tiểu Cốc Lượng từ bên ngoài trở về, lúc ngủ dậy phát hiện không có ai ở trong nhà, ngay cả nhi tử cũng không thấy, hóa ra là bị mang đi ra ngoài.

Đang muốn thân thiết kêu nhi tử thì tiểu oa nhi trong lòng đại thẩm lại ho không ngừng, Phượng Hiên sững sốt, vội vàng đi về phía đại thẩm, ôm lấy nhi tử.

“Nó làm sao vậy?”

“Có vẻ hôm qua bị phong hàn, người không cần quá lo lắng, ta vừa mang nó đi đại phu, bốc mấy thang thuốc, uống sau khi ăn xong là được rồi!” Đại thẩm đang xách trong tay được liệu vừa mới mua về.

Sau khi tạ ơn đại thẩm, Phượng Hiên muốn tiếp nhận thuốc trong tay đại thẩm, nhưng đã bị bà cự tuyệt, kiên quyết nói để bà sắc. Phượng Hiên đành phải thôi, hẩn nhìn về phía tiểu oa nhi đang ỉu xiu trong lòng, hỏi: “Có phải rất khó chịu không, uống thuốc xong, sẽ khỏi ngay thôi!”

“Cha, mẹ đâu? Chúng ta khi nào thì đi tìm ông ngoại cùng bà ngoại? Khụ khụ!” Tiểu oa nhi ngẩng đầu nhìn Phượng Hiên hỏi.

“Mẹ con vừa mới dậy, đang tắm. Lượng nhi, hai người ngày hôm qua là muốn đi về phía tây tìm ông ngoại bà ngoại của con à?”

“Dạ, mẹ nói lộ phí đã đủ, chúng ta phải đi tìm ông ngoại cùng bà ngoại, cha cũng cùng đi chứ? Khụ khụ!” Tiểu oa nhi trong lòng đầy hi vọng nhìn cha thân yêu, muốn hẩn cũng cùng đi.

“Đó là đương nhiên, mẹ và con đi chỗ nào, thì cha đi chỗ đó, cha sẽ không chia lìa cùng với hai mẹ con!” Phượng Hiên cảm giác mình là một thiên tài, may mắn đã sớm cứu hai người đó ra. Còn nữa, mấy năm nay hàng tháng hẩn đều phái người đưa ngân lượng cho hai người đó, mọi người trở về bẩm báo đều nói hai người đó sống rất tốt, rất yên ổn. Hẩn nghĩ đến cuộc sống thoải mái an nhàn của hai người kia, tiểu ác ma trong lòng liền bắt đầu tính toán, có thể mượn việc này tranh công với nương tử thân ái, giành được hảo cảm của nương tử, sau đó nương tử nhất định sẽ cảm động, hề hề, rồi sẽ cùng hẩn ân ái ái ái, khi đó lại biểu lộ rõ thân phận của mình, nhất định có thể rửa sạch hiểu lầm của nương tử thân ái đối với hẩn.

Vừa nghe cha không rời xa bọn họ, tiểu oa nhi cảm thấy hơi an tâm, ôm cổ Phượng Hiên không chịu thả, cuối cùng hỏi một câu: “Mẹ vì sao giờ mới dậy? Lúc này đã đến trưa rồi, trước kia mẹ không dậy trễ như vậy . Khụ khụ!”

Câu hỏi này vừa nói xong, Phượng Hiên trong lòng cười trộm, giải thích nói: “ Mẹ con đêm qua mệt chết đi được, cho nên thức dậy trễ một chút.” Thực tế là hai người lần qua lần lại đến sáng sớm mới ngủ, hẩn tỉnh dậy lập tức có tinh thần, nhưng Cốc Nhược Vũ lại không có tinh lực tốt như Phượng Hiên, nên ngủ thẳng một giấc tới khi mặt trời chiếu qua đầu. Phượng Hiên đau lòng nhìn nhi tử ho không ngừng, hẩn vỗ nhẹ lưng của nó, nói: “Cùng cha đến phòng bếp, cha làm điểm tâm ngon ẹ và con ăn .”

Tiểu oa nhi gật đầu, tiếp tục khụ.

Một đại nam nhân muốn vào phòng bếp, lại bị đại thẩm đuổi ra ngoài, cho nên Phượng Hiên không thể triển lãm trù nghệ của hẩn. Suy nghĩ một chút, hẩn quyết định đi ra ngoài mua điểm tâm ngon, muốn tắm bồ cho nương tử ốm yếu, hẩn lên tiếng chào hỏi đại thẩm, rồi ôm nhi tử đến cửa phòng Cốc Nhược Vũ nói với nàng một tiếng.

Cốc Nhược Vũ lo lắng hẩn ôm nhi tử đi mà không trở về, lại thêm chuyện hẩn bị Cung gia đuổi giết, nên không cho phép hẩn ôm nhi tử đi ra ngoài, vội vội vàng vàng tắm rửa xong, liền mặc vào quần áo đuổi theo.

Thấy nàng đi ra, Phượng Hiên thay đổi chủ ý, quyết định mang theo hai mẹ con cùng đi. Cốc Nhược Vũ không đồng ý, Phượng Hiên tìm lý do sao có thể ở nhà đại thẩm ăn không trả tiền được, dựa vào tính cách của đại bá đại thẩm, nhất định sẽ không lấy ngân lượng của bọn họ, cho nên vẫn đi ra ngoài mua này nọ mang về .

Không lay chuyển được hẩn, nhi tử lại đang ở trong tay hẩn, Cốc Nhược Vũ đành phải mang khăn che mặt, đi theo, vì thế, sau khi nói với đại thẩm không cần làm cơm cho bọn họ, Phượng Hiên rất vui vẻ cùng thê nhi (vợ và con) đi dạo phố. Đương nhiên, bởi vì nhi tử bị bệnh, hơn nữa lo lắng trên đường sẽ bị Cung gia phát hiện, Cốc Nhược Vũ đã quên truy vấn Phượng Hiên vì sao lại không giống như lời đại phu nói hẩn không làm được! Mà lần an bài này của Phượng Hiên, có một mục đích khác, đó là muốn thông báo cho thuộc hạ, sau đó sẽ vì nương tử báo thù rồi cùng đi đến biên cảnh phía tây, hai việc này phải an bài thật tốt.

67. Chương 67: Chuyện Tốt Cùng Chuyện Xấu

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Hôm qua, sau khi đám người Phượng Tiêu dẫn người đi truy tìm trở về, đương nhiên bị các trưởng lão giận dữ hỏi, đám người Phượng Tiêu bẩm báo không đuổi kịp người, liền bị mắng đến máu chó xối đầu không thể chen vào một câu. Thật vất vả đợi cho các trưởng giả ngừng lại một chút, sau đó Phượng Tiêu mới nói nguyên nhân quang minh chính đại bị thất lạc.

Nghe nói tôn chủ bế một vị tiểu tông chủ trong lòng, còn dẫn một nữ tử che mặt đang trốn chạy, lúc này, chúng trưởng giả nhớ lại Tiểu Cốc Lượng ngày ấy nhìn thấy ở Biệt trang, trong lòng nổi lên hi vọng, có thể đứa bé kia chính là thiếu tông chủ, mấy năm nay hai mẹ con được tôn chủ giấu ở trong Biệt trang này, vì thế, bọn họ liền tìm đến quán gia để hỏi.

Nào biết được quán gia ở biệt trang vừa mới nhậm chức không bao lâu nên hỏi gì cũng không biết, thậm chí còn trình báo nói ngày ấy tôn chủ đến biệt trang, vì lần đầu tiên tiếp đãi một đại nhân vật như vậy nên ông ta nơm nớp lo sợ, ngay cả mặt mày chúa thượng cũng chưa nhìn rõ, cho nên không biết chuyện đứa nhỏ có bộ dạng giống như đúc với tôn chủ, điều duy nhất mà hắn có thể nói chính là tiểu hài tử gần ba tuổi bên trong trang là con của Cốc Nhược Vũ, người mà hôm qua vừa mới rời khỏi.

Vừa nghe tên Cốc Nhược Vũ, Phượng Dịch lập tức nhớ lại chúa thượng đã từng sai hắn đến Nam Lăng cầu hôn, hắn vội vàng bẩm báo cho các vị trưởng lão chuyện năm đó, nghe đồn nàng kia đã chết, cho nên việc hôn nhân kia không có kết quả. Phượng Tiêu cũng nhớ tới một việc có liên quan đến Cốc gia ở Nam Lăng, cha mẹ của Cốc Nhược Vũ kia bây giờ còn đang ở phía tây biên cảnh, chúa thượng mỗi tháng đều phái người đến thăm bọn họ.

Mới đầu, các vị trưởng lão bị quán gia làm cho tức giận đến hộc máu, nhưng nghe được lời này của Phượng Dịch cùng Phượng Tiêu..., trong nháy mắt liền vui mừng tung trời, kết luận đứa bé kia chín mươi chín phần trăm là thiếu tông chủ nhà các ông, chỉ cần chờ Phượng Hiên gật đầu nói đúng là xong. Thật sự là ông trời có mắt, làm cho tôn chủ giống như hoà thượng của bọn họ có thể sinh con nối dòng, không nghĩ tới chủ tử giống như Liễu Hạ Huệ nhưng tay chân lại hành động nhanh đến như vậy.

Cung Thượng Ti cảm thấy cần phải tìm tôn chủ trở về, nhanh chóng để cho đứa bé kia nhận tổ quy tông, nhưng Phượng Tiêu lại có suy nghĩ ngược lại, hắn cho rằng chúa thượng đều đã có tính toán, cần phải chờ mệnh lệnh chúa thượng mới đúng.

Thảo luận hết lần này tới lần khác, nếu Thiếu tông chủ kế nhiệm đại nghiệp đã xuất hiện, vậy chỉ cần chờ xem tôn chủ có tính toán gì mới tính tiếp. Vì thế, thị vệ Cung thị vẫn ở bên ngoài tìm kiếm tầm hơi tôn chủ nhà mình, chẳng qua một khi đã phát hiện, sẽ lập tức bẩm báo, sau đó để Cung Như Tích, Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch đi trước, xem thử chúa thượng muốn làm gì.

Cho nên, lúc một nhà ba người Phượng Hiên xuất hiện trên đường ở Lệ đô, trước khi các trưởng lão Cung gia đã nhận được tin tức, ba người Cung Như Tích lập tức chạy đi qua.

Cảm thấy là có người theo dõi, biết là người của Cung gia nên Phượng Hiên cũng không thèm để ý, tiếp tục dạo phố của hắn.

“Cha, đồ chơi làm bằng đường! Khụ khụ!” Tiểu oa nhi vừa khụ vừa đưa ngón tay út chỉ người bán đồ chơi nhỏ làm bằng đường ở một bên.

Phượng Hiên liếc một cái, không đồng ý nói: “Ngoan, vật kia bẩn, cha mua cho con những vật khác để ăn.”

“Mẹ, đồ chơi làm bằng đường! Khụ khụ!” Cha không đồng ý, vậy tìm mẹ là được rồi.

Cốc Nhược Vũ vốn đang đau lòng vì nhi tử bị bệnh, lúc này thấy nhi tử muốn ăn, tất nhiên không phản đối. Nhìn đồ chơi làm bằng đường kia, chính nàng cũng thích ăn, nhưng mà, phải tiết kiệm một chút, vì thế, nàng lấy túi tiền ra chuẩn bị mua một cái.

Thấy ánh mắt cùng động tác lấy tiền liền biết nàng muốn mua, Phượng Hiên bắt đắc dĩ, thầm nghĩ: tại sao tiểu hài tử cùng nữ nhân đều thích ăn thứ đồ chơi này? Ngay cả muội tử cũng thích ăn. Hắn đưa tay ngăn cản Cốc Nhược Vũ, sau đó tự mình cầm một thỏi ngân lượng ra, ném cho tiểu thương (người bán nhỏ), cầm hai cái cho hai mẹ con mỗi người một cái, lúc này tiểu oa nhi vô cùng vui vẻ, bắt đầu ăn, Cốc Nhược Vũ lại bận rộn nhận lại một ít bạc, dựa theo thực tế cùng tính toán ai sau, xoay người lại giáo dục Phượng Hiên nói: “Chàng cho là chàng vẫn còn là thiếu gia nhà có tiền sao, tiêu tiền bậy bạ như vậy, mau đem toàn bộ tiền cho ta!”

Từ trước đến giờ, một lượng bạc, hay là một thỏi vàng ném ra bên ngoài, Phượng Hiên đều không hề có quan niệm tiền tài, thấy nương tử thân ái đang ra vẻ tức giận, vội vàng ngoan ngoãn đem túi tiền giao ra. Đợi nàng cất xong, lại đem đồ chơi làm bằng đường đưa tới trước mặt nàng, lấy lòng mời nàng ăn.

Cốc Nhược Vũ nhường cho hắn ăn, Phượng Hiên cười cười nói: “Ta một đại nam nhân sao lại ăn thứ đồ chơi bằng đường này, đây là mua cho nàng.”

“Vậy cho Lượng nhi ăn.”

“Lượng nhi có rồi, mẹ cũng ăn đi!”

Cốc Nhược Vũ có chút ngượng ngùng, nhưng dưới cái nhìn soi mói của hai phụ tử, nàng cuối cùng đành phải nhận lấy, để dưới khăn che mặt, chậm rãi bắt đầu ăn.

Phượng Hiên đem nàng che tại bên người, sợ nàng bị người khác đụng phải, thấy động tác của hắn, trong lòng Cốc Nhược Vũ không khỏi cảm thấy ngọt ngào giống như món đồ chơi làm bằng đường kia, nhỏ giọng dịu dàng nói câu cảm ơn, sau đó tựa đầu thấp xuống, bởi vì cảm giác trong lòng mà không dám nhìn thẳng Phượng Hiên.

Phát hiện lỗi tai của nàng đỏ, nghĩ đến nàng hẳn là có cảm giác đối với mình, Phượng Hiên nhất thời cảm thấy vui sướng cùng hài lòng, lúc này, không quan tâm đang ở trước mặt nhiều người, nhin không được nở một nụ cười cực kì ngu xuẩn, cực kì tổn hại hình tượng trên khuôn mặt họa thù.

Kể đó, cảm thấy người qua đường đang chỉ trỏ và suy đoán vị nam tử diện mạo bất phàm kia có phải là người người động kinh ngu ngốc hay không, hắn cười ngốc nghếch như vậy, tinh khiết không hề có tạp chất, vô cùng ngu xuẩn! Đây cũng là cảnh tượng mà ba người Cung Như Tích vừa đuổi tới liền chứng kiến .

Biểu tình đó của chủ nhân là gì?! Cung Như Tích chưa từng thấy qua lúc Phượng Hiên ở cùng với Phượng Vũ, nên đây là lần đầu nhìn thấy vị tôn chủ đại nhân thân phận tôn quý kia của bọn họ biểu lộ khuôn mặt không giống bình thường và đang đi cùng một cô gái che mặt, đứng ở nơi đó không để ý hình tượng mà ngây ngô cười!

Cung Như Tích cảm thấy choáng váng đầu óc, vô cùng hoài nghi người đứng ở nơi đó chỉ là tên giả mạo, Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch phía sau nhìn thấy nhưng không kinh sợ, vội vàng đỡ lấy ông ta đang lui về sau hai bước.

May mắn là trong lòng Phượng Tiêu không như Cung Như Tích kia nên chứng thật là không có nhìn lầm tôn chủ, có thể nói bộ dáng này của chúa thượng sẽ kích thích đến phần đông người Cung gia luôn sùng bái người. A di đà Phật! Hắn vô cùng đồng tình với cảm giác ảo tưởng tan vỡ này, rốt cục cũng có người cảm nhận được tâm tình hắn năm đó, ha ha! Phượng Tiêu rất không phúc hậu mà có ý nghĩ xấu xa.

Thoáng nhìn thấy bóng dáng đám người Cung Như Tích, Phượng Hiên lúc này mới thu hồi nụ cười ngây ngô, khôi phục bình thường. Thấy đã mua cho nhà đại thẩm một số đồ cần thiết, hắn hơi hơi cất cao thanh âm đề nghị nói : “Nương tử, chúng ta đến lầu Phỉ Thúy ăn cơm được không, sau đó lại quay về thăm gia!”

Nương tử! ? Chúa thượng thành thân khi nào? Cung Như Tích tiến đến phía sau Phượng Hiên làm bộ giống như mua đồ

“Lầu Phỉ Thúy? Đó là lầu lớn nhất ở Lệ Đô, chúng ta làm sao ăn được, bên kia có một quán nhỏ, chúng ta đi ăn bát mì là tốt rồi.” Cốc Nhược Vũ nhú mi, không hề nghĩ ngợi liền từ chối.

Phu nhân tông chủ này có xuất thân không tốt lắm! Nhưng, chỉ cần có thể đẻ là được rồi

“Lượng nhi bị bệnh, cần ăn đồ tốt hơn để bồi bổ thân thể, hơn nữa, trong lầu Phỉ Thúy này cũng không phải cái gì cũng đắt, chúng ta gọi một vài món rẻ nhất là được rồi” Thời điểm nói đến rẻ nhất, Phượng Hiên liếc mắt ba người ở bên cạnh mình một cái. Hề, hẳn đương nhiên biết lầu Phỉ Thúy kia là tửu lầu lớn nhất, nhưng đồng thời cũng là một trong những sản nghiệp của Cung thị, địa bàn của mình.

Thiếu tông chủ nhà mình bị bệnh? Vậy phải bồi bổ! Cung Như Tích khoát tay, để cho Phượng Dịch đi an bài.

Vừa nghe là muốn bồi bổ cho nhi tử, người làm mẹ đã không lên tiếng nữa rồi, tính toán ngân lượng trong túi tiền hẳn vừa đưa mình, đi ăn một bữa vẫn còn thừa, trên đường tìm những việc vụn vặt để làm, lộ phí vẫn đủ, nghĩ vậy, vì muốn tốt cho Tiểu Cốc, Cốc Nhược Vũ liền không phản đối gật gật đầu.

“Lượng nhi, cha cùng mẹ dẫn con đi ăn đồ ngon được không?!” Biết Cốc Nhược Vũ sẽ đáp ứng nên Phượng Hiên yêu thương sờ sờ đầu con trai bảo bối.

Cha?! Ô ô, thật sự là Thiếu tông chủ nhà ông rồi, thật tốt quá! Lúc này đến phiên Cung Như Tích muốn cười ngây ngô, may mắn thay, dù sao ông cũng không có thói quen cười ngây ngô trước mặt người mình yêu mến như Phượng Hiên, cho nên ông chỉ ở trong lòng vui mừng không ngừng mà thôi.

Tiểu oa nhi ho khan vài tiếng, cao hứng mà gật đầu.

Thấy bé ho như vậy, nhất thời làm cho Cung Như Tích ở bên cạnh lo lắng, ý bảo Phượng Tiêu đi kêu người của lầu Phỉ Thúy chuẩn bị thuốc cho Thiếu tông chủ.

Một nhà ba người này đi đến lầu Phỉ Thúy, Cung Như Tích ở phía sau cảm động không thôi, mặt khác cũng hơi cảm thấy tiếc nuối, hạnh phúc lớn nhất của đời người chính là được làm cha, đáng tiếc tông chủ tiền nhiệm không thể sống để nhìn thấy tăng tôn! Ông lảng lảng ra hiệu, sai thị về đang chờ ở bên trở về bẩm báo với các trưởng lão khác tin tốt này.

Đây mới thật sự là rẻ nhất?! Cốc Nhược Vũ nhìn tiểu nhị không ngừng mang thức ăn lên, nhin không được nhú mày.

Cả nhà bọn họ ba người sau khi đi vào Phỉ Thúy lầu này, đã được một vị tiểu nhị nhiệt tình quá độ dẫn tới lầu hai, sau đó Phượng Hiên kêu tiểu nhị chuẩn bị tốt đồ ăn

Đợi trong chốc lát, tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn lên, lúc đồ ăn kia được đặt trên bàn, Cốc Nhược Vũ liền cảm thấy buồn bực, tốt xấu gì nàng cũng từng là tiểu thư nhà thủ phủ, món gì quý nàng cũng biết!

“Tiểu nhị, người đưa sai bàn rồi! Những thức ăn này hẳn là của khách bên cạnh!” Cốc Nhược Vũ chỉ chỉ Cung Như Tích ngồi một bên, nghĩ rằng ông ta ăn mặc xa xỉ, phía sau còn có hai gã hộ vệ đi theo, nhất định là đồ ăn của ông ta.

“Phu nhân, không có đặt sai, đây đúng là đồ ăn bàn ngài.”

“Đây là đồ ăn rẻ nhất?” Cốc Nhược Vũ chỉ chỉ vào chén thuốc của bé con, lại chỉ chỉ vào thức ăn trước mặt nàng cùng Phượng Hiên, cuối cùng là tay dừng ở món vây cá với nấm nói

“Đương nhiên là rất. . . .” Đắt tiền, tiểu nhị cảm thấy có vài ánh mắt phóng tới chỗ mình, vội vàng thu đầu lười lại, “Đồ ăn rẻ nhất!”

“Món ăn này phải bao nhiêu tiền?” Rẻ nhất?! Cốc Nhược Vũ không tin chỉ vào bát chim trĩ hầm tổ yến hỏi.

“. . . .” Tiểu nhị trước tiên liếc Phượng Hiên một cái, bị hắn trừng, kinh hồn táng đảm, trong đầu vừa chuyển, nói: “Là như vậy, phu nhân, hôm nay chương quây của Phỉ Thúy lầu chúng ta có chuyện mừng, giồng như miễn phí, cho nên là rẻ nhất! Ngài cứ yên tâm hưởng dụng đi!”

Miễn phí? Cốc Nhược Vũ bán tín bán nghi, nhưng Phượng Hiên đã cầm lấy chiếc đũa gấp thức ăn, bắt đầu đút cho nhi tử. Tiểu oa nhi là lần đầu tiên được ăn loại thức ăn này, cảm thấy ăn ngon, vội vàng hiếu thuận nói: “Mẹ, ăn thật ngon, mẹ cũng ăn đi!”

“A, a, Được!” Cốc Nhược Vũ vội vàng lên tiếng trả lời, chỉ thấy Phượng Hiền gấp đồ ăn đưa tới miệng nàng. Cốc Nhược Vũ lắc đầu cự tuyệt, nàng nhìn nhìn chung quanh, sau đó nhìn chăm chăm vào bàn đồ ăn trước mặt bắt đầu tính toán nếu lời tiểu nhị là giả mà nói..., đến lúc đó có thể miễn cưỡng sử dụng túi tiền kia của Phượng Hiền là được, lại cảm thấy con nàng thật tội nghiệp, cho nên quyết định để cho con ăn.

Phượng Hiền thu hồi chiếc đĩa, biết Cốc Nhược Vũ sẽ cự tuyệt hẳn dứt, một trong những nguyên nhân của nàng là nếu ăn, phải vén khăn che mặt lên, làm cho người khác thấy dung nhan của nàng.

Nhìn Cốc Nhược Vũ không có thoải mái đưa chiếc đĩa nhét dưới khăn che mặt, ăn cơm quá chậm, Phượng Hiền nhìn chung quanh một chút, cảm thấy khó chịu, vừa cầm chiếc đĩa gấp thức ăn, vừa giống nói chuyện phiếm với Cốc Nhược Vũ: “Người ở lầu Phỉ Thúy này thật là nhiều, nếu có thể ít người đi một chút thì tốt quá!” Liếc mắt nhìn Cung Như Tích, có thể hiểu câu nói này như sau: đuổi hết đám người này đi cho ta!

Vì thế, khi một nhà ba người ăn cơm, Cốc Nhược Vũ không có nhận ra người ở lầu Phỉ Thúy càng lúc càng ít, vô cùng không bình thường, trên cơ bản nàng không hề nhìn thấy. Duy chỉ có không giảm mà lại tăng lên là cái bàn của Cung Như Tích kia, không nhiều không ít tăng thêm đúng mười ba người, nghe được tin tức tốt do Cung Như Tích truyền đến, bọn họ nhìn không được chạy tới nhìn Thiếu tông chủ, thêm vào đó là gặp vị duy nhất cho đến tận bây giờ có thể thành công bắt tôn chủ làm tù binh – tôn chủ phu nhân.

Thấy người ngồi ở đây đều là người trong nhà, hẳn là phải cho bọn họ trông thấy tôn chủ phu nhân, Phượng Hiền lại đột nhiên đưa tay lôi khăn che mặt của Cốc Nhược Vũ xuống dưới.

Trong nháy mắt, mọi người mở to hai mắt nhìn Cốc Nhược Vũ kia xinh đẹp cỡ nào, thì đỉnh đầu mọi người có một đàn quạ đen bay tán loạn, may mắn đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, lực không chế không thể so sánh với người bình thường, cơm trong miệng cố gắng chống đỡ mới không phun ra ngoài, choáng váng cố gắng lấy tay chống đỡ mới không bất tỉnh, vật cầm trong tay dùng sức nắm chặt mới không làm rơi xuống.

Chuyện tốt không thể thành hai, phu nhân tôn chủ Cung thị nhà các ông dĩ nhiên lại là đại xấu nữ!

68. Chương 68: Ý Tại Ngôn Ngoại

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bọt Aly

Cốc Nhược Vũ đang há cái miệng nhỏ nhắn dùng bữa, cẩn thận từng li từng tí để đồ ăn không dính vào khăn che mặt, bỗng nhiên một bàn tay đưa qua, sau đó, nàng phát hiện khăn che mặt của mình bị đoạt đi mất, lại nhìn qua, thấy cái tay không được sự cho phép của nàng mà tự tiện lấy đi khăn che mặt là của Phượng Hiền.

Bởi vì đây là một tửu lầu lớn nhất, là chỗ đông người nhất, nên mất đi khăn che mặt, Cốc Nhược Vũ cảm giác bị người ta lấy mất lớp màng bảo vệ của chính mình, trắng trợn đem vết thương của nàng triển lãm ở trước mặt mọi người, Cốc Nhược Vũ nhất thời hoảng hốt, sợ hãi nhìn chung quanh, kết quả, lúc này mới phát hiện lầu Phỉ Thúy mới đầu vốn náo nhiệt nhưng nay chỉ còn lại bàn các nàng cùng bàn bên cạnh kia.

Trong phút chốc Cốc Nhược Vũ cảm thấy buồn bực, nàng khấn trương nhìn qua bàn người Cung Như Tích, phát hiện bọn họ không phải cúi đầu, thì cũng là đưa lưng về phía bàn mình, tóm lại, dường như không có ai chú ý tới mặt của nàng. May mắn bọn họ không chú ý tới, Cốc Nhược Vũ hơi thả lỏng một chút, đưa tay yêu cầu Phượng Hiền trả cái khăn che mặt, nào biết hẳn lại không chịu.

“Mau đưa cho ta!” Một tay giơ ra muốn lấy lại, một bàn tay vội vàng che mặt mình, Cốc Nhược Vũ khuôn trương nói, thỉnh thoảng liếc nhìn bàn bên cạnh, giống như đang sợ cái gì.

“Để như vậy lúc ăn sẽ dễ dàng hơn, nướng tửu, ăn tôm đi!” Phượng Hiền vừa lòng, bưng lên một đĩa tôm mà hẳn vừa dùng tay bóc vỏ đưa đến trước mặt Cốc Nhược Vũ.

“Mau đưa cho ta, nếu không sẽ bị người khác thấy! Người bàn bên kia vừa nhìn đã biết xuất thân giàu sang, chàng không biết những người như bọn họ nếu nhìn thấy khuôn mặt xấu xí này của ta, sẽ làm ra chuyện gì đâu!” Hiện tại làm sao còn có thể ăn! Cốc Nhược Vũ mới đầu dè dặt giọng nói nhưng giờ lại hơi cao giọng, hiển nhiên nàng đã từng trải qua chuyện gì đó trong quá khứ, nên trong lòng trước sau vẫn còn sợ hãi, chưa từng quên.

“Xấu?! Sao lại xấu?! Chẳng qua chỉ là vết sẹo do bị thương mà thôi, làm sao lại có người cho là xấu chứ?” Nói xong, ánh mắt Phượng Hiên phóng tới bàn bên cạnh.

Án ý của tôn chủ nhà mình rất rõ ràng: ai lớn mật dám nói xấu! Nhất thời, một bàn người Cung Như Tích không cẩn thận bị sắc, ho khan khụ khụ, vội vàng cầm lấy nước uống, nước mắt muốn tuôn ra, mặt cúi vô cùng thấp, chỉ sợ bị tôn chủ nhà mình nhìn thấy.

“Người có thân phận gặp mặt nàng thì sẽ như thế nào? Trước kia không phải đã phát sinh chuyện gì chứ?” Thấy vẻ mặt của Cốc Nhược Vũ giống như chim sợ cành cong, Phượng Hiên cảm thấy phía sau chắc chắn có sự tình gì đó.

Vì hần cứ truy hỏi, nên Cốc Nhược Vũ đành phải nói ra, hóa ra năm đó khi nàng mang thai Tiểu Cốc Lượng, ngày đó ở Liễu Trấn, nhà viên ngoại tiếp đãi con cháu thế gia từ nhiều nơi đến, không cẩn thận để bọn họ thấy được mặt của Cốc Nhược Vũ, ngay lập tức liền bị người ta chán ghét đẩy ngã xuống sàn, không những thế nàng còn phải nhận vài đòn đấm đá, khiến cho Cốc Nhược Vũ phải sinh non.

“Tên!” Con cháu thế gia[1] ư?! Phượng Hiên hần sẽ làm cho bọn họ cuối cùng có thể tiếp tục làm con cháu thế gia hay không!

[1] thế gia: nhà làm quan

“Cái gì?” Phượng Hiên đột ngột hỏi một câu, lại không rõ hần vì sao hần lại hỏi như vậy, nhưng cảm giác được nụ cười của hần có chút lạnh lẽo, giống như muốn trả thù ình, trong lòng Cốc Nhược Vũ có chút cảm động, nhưng nghĩ hần sẽ không làm được gì nên nói, “Chàng muốn làm cái gì? Chàng nay đã là Bồ Tát qua sông bùn [2], tự mình còn khó bảo toàn được, chuyện trước kia còn so đo cái gì, hơn nữa, đó là người trong lục đại gia tộc, làm sao có thể chọc được?”

[2] nghĩ là bồ tát xấu, phản đầu làm người tốt

“Bộ tộc nào?” Làm như không nghe thấy câu Bồ Tát kia, Phượng Hiên muốn biết rõ, đồng thời, các vị trưởng lão bên cạnh cũng đang vểnh tai chờ đáp án, cũng muốn nghe thử tên của kẻ nào cả gan dám hại bảo bối Thiếu tông chủ Cung thị bọn họ bị sinh non

“Phượng thị, vậy mới nói, chủ không tốt thì làm sao ở dưới không loạn, tôn chủ thì có sở thích đoạn tỵ, vừa kiêu ngạo lại cuồng vọng kèm hư hỏng, như vậy làm sao người ở dưới có thể khá hơn được.”

“...” Vừa nghe được là Phượng thị, Phượng Hiên đang nghĩ xem tên khốn khiếp nào trong bộ tộc dám chọc tới người trong lòng mình, lúc về phải chỉnh đốn như thế nào, kết quả bị một câu đánh giá của Cốc Nhược Vũ khiến cho tiểu ác ma ngay lập tức cúi đầu xuống, ô ô, không ngờ hần ở trong lòng của nương tử yêu dấu lại bại hoại đến như vậy! Phượng Hiên càng thêm dứt khoát, chờ cho Cốc Nhược Vũ hoàn toàn hiểu mình rồi sau đó mới nói ra thân phận thật của chính mình.

Lúc này, các trưởng lão bên cạnh nghe đã hiểu được, tôn chủ nhà họ khẳng định chưa nói rõ thân phận của mình, bộ dạng cô gái này kém còn chưa tính, lại còn không có năng lực nhận thức người khác, rất không thích hợp làm phu nhân tôn chủ Cung thị, nhất thời, các trưởng lão trong lòng đều muốn Thiếu tông chủ nhận tổ quy tông, còn vị trí tôn chủ phu nhân thì để cho tôn chủ lấy người khác, về phần vị mẫu thân này của Thiếu tông chủ, không thể gặp người khác được, nên cho làm tiểu thiếp là được rồi, miễn cho bị người khác chê cười nói tôn chủ cưới một xấu nữ.

Phượng Hiên là người ra sao, từ sau khi lấy Cốc Nhược Vũ, những suy nghĩ có khả năng được các trưởng lão nhà mình nghĩ đến, hần đều đã sớm đoán được, hần cũng không bao giờ để cho người khác dắt mũi, hần vốn đã có tính toán từ trước.

Cốc Nhược Vũ tiếp tục kêu Phượng Hiên trả lại cái khăn che mặt cho nàng, Phượng Hiên quyết định để chuyện này cho thủ hạ đi thăm dò, dựa theo kế hoạch của mình đã sớm định ra để tiến hành, nói: “Nàng

không nói là ai, ta cũng sẽ có biện pháp tra ra rõ ràng!” Lời này vừa nói ra, Phượng Tiêu cùng Phượng Định ở phía sau Cung Như Tích lúc này hiểu được ý tứ của chúa thượng, ghi nhớ ở trong lòng.

“Ta sẽ không trả cái khăn che mặt này cho nàng, nường tử nàng vẫn nên ngoan ngoãn ăn cơm đi, nếu không, nường thử hỏi Lượng Nhi xem nường có xấu không!”

“Mẹ con không xấu! Mẹ là xinh đẹp nhất rồi! Khụ khụ!” Bé con nuốt cơm trong miệng xong mới nói ra suy nghĩ chân thực nhất của nó.

Tuy đã nghe những lời này từ miệng con trai cả trăm ngàn lần, nhưng Cốc Nhược Vũ vẫn vui vẻ sờ sờ đầu nhi tử, để cho nó ngoan ngoãn ăn cơm.

“Năm đó cái tên không có mắt kia làm như vậy, không có nghĩa là tất cả mọi người sẽ như vậy, nói không chừng người ta sau khi nhìn thấy sẽ không hề để ý, thậm chí còn hoà ái thân thiện mà cười với nường đấy!” Hai từ ‘không có mắt’ cùng ‘hòa ái thân thiện’ được nhấn mạnh, người nào đó không tiếng động nhìn về phía bên cạnh tạo áp lực, thông minh như bọn họ sao có thể không hiểu được.

Cốc Nhược Vũ vừa mới nhìn sang bàn bên cạnh, các trưởng lão bắt đầu dĩ áp chế cảm xúc thực của bọn họ, cũng nhìn về phía Cốc Nhược Vũ, hơn nữa còn nở một nụ cười vô cùng thân thiết, còn gật đầu với nường.

Sao nường lại cảm giác rằng những người này đang làm theo lời hấn? Cốc Nhược Vũ sững sốt một chút, nhìn Phượng Hiên, rồi nhìn nhìn các vị trưởng lão đang ăn cơm, sau đó cho rằng đó chỉ là trùng hợp, mình nghĩ sai rồi. Quên đi, hôm nay đi theo vào lầu Phỉ Thúy này, đã là chuyện không bình thường rồi, nên mới khiến mình tự sinh ra ảo giác.

Nếu bàn bên cạnh này không thêm để ý, lầu Phỉ Thúy này lại kì lạ không có khách khứa, vì thế, Cốc Nhược Vũ yên tâm mà ăn con tôm trước mặt. Ăn cơm dễ dàng hơn, lại thêm được Phượng Hiên săn sóc thay nường bóc tôm, trong lòng nường không khỏi ấm áp, nở một nụ cười.

Thấy nụ cười của nường, tâm tình Phượng Hiên cực kỳ vui mừng, dĩ nhiên, các trưởng lão vẫn chưa có đánh tan ý niệm thay tôn chủ phụ nhân trong đầu, mà Phượng Hiên cũng chưa đem chuyện hấn cần làm cho xong.

Các trưởng lão đều dùng ánh mắt nói chuyện, Cung Thượng Ti dùng nước viết trên bàn hai chữ “Lấy người khác”, những người khác đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, một khi đã như vậy, còn chần chừ gì nữa, hiện tại chỉ cần mời tôn chủ cùng Thiếu tôn chủ trở về Biệt trang, trình bày suy nghĩ của bọn họ là được.

Ngay lập tức Cung Thượng Ti đứng lên, đi tới bên cạnh bàn Phượng Hiên, mở miệng nói: “Mời. . . .” Tôn chủ cùng Thiếu tôn chủ trở về biệt trang! Cả câu chỉ mới được nói một chữ, đã bị Phượng Hiên tiên hạ thủ vì cường (ra tay trước) ngăn trở.

Phượng Hiên hỏi Tiểu Cốc Lượng: “Lượng nhi thương mẹ không?”

“Dĩ nhiên, mẹ là người Lượng nhi thương nhất! Khụ khụ!” Đôi mắt to tròn không rõ nhìn cha, dừng động tác ăn cơm lại, tiểu oa nhi không cần nghĩ ngợi trả lời.

“Nếu có người để cho Lượng nhi lựa chọn giữa vinh hoa phú quý cùng mẹ, thì Lượng nhi sẽ chọn người nào?”

“Lượng nhi chọn mẹ!” thanh âm của non nớt Tiểu oa nhi trả lời dứt khoát như như đinh đóng cột

“Nếu có người địa vị rất cao, bức bách cha lấy nữ nhân khác, để mẹ của con làm thiếp, thì Lượng nhi sẽ làm sao a?”

“Ai dám khiến ẹ của Lượng nhi làm thiếp?!” thanh âm u ám của Tiểu oa nhi vang lên, nụ cười có phần đáng sợ, làm cho các trưởng lão ở một bên nhìn nó bị hoảng sợ, không nghĩ tới đứa nhỏ này chỉ mới ba bốn tuổi đã có biểu tình giống như chúa thượng, thật không hiểu là nên tự hào hay nên sợ hãi.

“Cha chỉ giả thiết mà thôi, nếu có người như vậy, thì Lượng nhi sẽ đối với bọn họ như thế nào?” Người nào đó rất hài lòng về biểu hiện của con trai.

“Lượng nhi còn nhỏ, tuy rằng hiện tại người đó ép buộc cha, khiến ẹ thương tâm, khụ khụ! Nhưng, Lượng nhi sẽ lớn lên, những tên đáng giận kia nhất định sẽ già đi, chờ Lượng nhi lớn lên, lúc ấy đã có năng lực, Lượng nhi sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần những thống khổ mà bọn họ đã để lại trên người mẹ con, một người

cũng không buông tha! Khụ khụ!” Con người của tiểu oa nhi lóe sáng, tràn đầy phần nộ, giống như thực sự đã có chuyện như vậy, giống như nó đã chuẩn bị tốt.

“Nếu như là người cùng có quan hệ máu mủ với con?” Lại thêm điều kiện tiên quyết.

“Vây cũng không thể buông tha! Hại mẹ con, chính là kẻ thù của Cốc Lượng con! Khụ khụ!”

Ha ha, thật tốt quá, câu trả lời quá hoàn mỹ, đúng như hấn muốn, Phượng Hiên đắc ý liếc mắt nhìn đám người bên cạnh, sau khi nghe tiểu oa nhi nói xong, trong nháy mắt bọn họ đều cứng như đá nhám thạch.

“Chàng giả thiết bậy bạ cái gì vậy?! Đừng dạy hư đứa nhỏ, Lượng nhi a, muốn làm người khác phục trước tiên phải làm người vị tha, phải biết lấy tấm lòng khoan dung để đối xử với người khác, cho nên con không thể làm vậy được.” Chỉ trích Phượng Hiên trước, sau đó Cốc Nhược Vũ dạy lại nhi tử hai câu, thâm nghĩ tính tình của bé con hoàn toàn không giống người của Cốc gia nàng, nghĩ vậy, nàng liền giương mắt trừng Phượng Hiên đang cười vô cùng sáng lạng, không cần phải nói, tên đầu sỏ gây nên tuyệt đối là hấn.

Tiểu oa nhi vốn có cừu oán tất báo là trời sinh, cho nên đối với lời Cốc Nhược Vũ vừa nói..., đương nhiên, giống như một làn gió, thổi một cái liền không thấy đâu, bé căn bản chẳng nhớ được gì.

Phượng Hiên đối với ánh nhìn của Cốc Nhược Vũ, liền cười vô tội, khóe mắt lại liếc nhìn đám đang suy sụp ỉu xìu kia, trong lòng liền cười trộm.

Tiểu thiếu tông chủ đã nói như vậy, lại thêm tính tình bé con này dường như giống như tông chủ, nói được làm được, chúng trưởng lão vì tránh cho việc chuyện tàn sát đồng môn trong tương lai của Cung thị phát sinh, đành phải bỏ qua ý niệm bắt tông chủ lấy người khác trong đầu, cam chịu thừa nhận Cốc Nhược Vũ là tông chủ phụ nhân, chỉ cần khiến nàng trở nên thần bí giống như tông chủ là được rồi!

Cung Thượng Ti đứng ở bên cạnh Phượng Hiên liếc nhìn đoàn người trong chốc lát, nháy mắt liền thu hồi quyết định vừa rồi, ông ta đang không biết làm sao, Cốc Nhược Vũ thấy ông như muốn nói cái gì nên tò mò hỏi: “Xin hỏi, ngài có chuyện gì không?”

“A, ha ha, tiểu hài tử này thật đáng yêu, ta có thể ôm cháu một chút được không?” Được rồi, nếu đã đến đây, vẫn là ôm Thiếu tông chủ đáng yêu một chút rồi hãy trở về, Cung Thượng Ti suy nghĩ vừa chuyển liền trả lời. ông vừa nói như thế, toàn bộ người phía sau bắt đầu rục rịch, đa số mọi người vào thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Cốc lượng, đều chưa được ôm nó, vậy nên trong lòng bọn họ hiện đang hối hận.

Nghe thấy người khác khen con mình như vậy, Cốc Nhược Vũ đương nhiên rất vui vẻ, rộng rãi muốn đưa nhi tử cho ông ta ôm, nào biết tay vừa đưa nhi tử ra, một đôi tay khác đã đem Tiểu Cốc Lượng ôm đi trước nàng.

Nhìn qua bên kia, liền thấy bé ngồi vững chắc trong lòng Phượng Hiên, Phượng Hiên không thèm nhìn về mặt khát vọng của Cung Thượng Ti cùng với một đám người phía sau ông ta, chỉ ch yên tâm dứt cơm cho nhi tử. Hừ! Dám ép mình lấy nữ nhân khác, tham chết bọn họ, không cho bọn họ ôm! Phượng Hiên tính tình trẻ con mà nghĩ.

“Cha, con ở biệt trang đã gặp qua bọn họ. Khụ khụ!” Nhận ra đám người Cung Thượng Ti, Tiểu Cốc lượng lên lút nói với Phượng Hiên.

“Hử —— đừng để ẹ con biết, nàng sẽ sợ, đây là bí mật của phụ tử chúng ta!”

Vừa nghe mẹ sợ sẽ, hơn nữa đây là bí mật cùng cha, Tiểu Cốc Lượng cảm thấy vô cùng mới lạ, liền gật đầu.

Thấy động tác của Phượng Hiên, Cốc Nhược Vũ cảm thấy xấu hổ, nhưng sau đó có nói như thế nào, hấn cũng không chịu đem nhi tử giao ra. Làm ột đám người tâm gan ngứa ngáy, chỉ được nhìn không được ôm đến, hối hận vạn phần, trong lòng cam đoan về sau cũng không dám chọc tông chủ đại nhân lòng dạ hẹp hòi của bọn họ nữa.

Cung Thượng Ti cuối cùng chỉ có thể buồn bực trở lại bàn của mình, Cốc Nhược Vũ cảm thấy cách làm của Phượng Hiên có điểm quá mức, vừa thấy người ta đã nhiều lần thành khẩn yêu cầu được ôm con một chút thôi, hấn đã chết sống không chịu, liền tìm cách quở trách hấn làm người không thể như vậy không hợp đạo lý. Phượng Hiên dứt cho nhi tử ăn, lại gấp mấy miếng thức ăn vào bát Cốc Nhược Vũ, vừa ăn vừa nói khiến nàng dời đi lực chú ý: “Chờ bệnh của Lượng nhi tốt hơn một chút, chúng ta liền khởi hành đi về

phía tây biên cảnh tìm cha mẹ nàng!” Đồng thời cũng thông báo về phía người Cung gia: “Đường xá xa xôi, tuy rằng dọc đường đi không biết sẽ có gì nguy hiểm, nhưng, nương tử, có vi phu ở đây, nàng sẽ không phải lo lắng, vi phu sẽ đem hết toàn lực bảo vệ tốt cho hai mẹ con nàng” Phượng Hiên vốn là người không sợ trời không sợ đất, nhưng hai người tay trái gà không chặt này lại là nhược điểm của hắn, nên hắn cố ý để cho người Cung gia phải thật nhiều hộ vệ âm thầm bảo vệ, nhưng người bên kia tất nhiên hiểu rõ ý hắn

Kỳ thật Cốc Nhược Vũ đối với đường xá xa xôi kia có chút sợ hãi, nhưng giờ phút nghe hắn nói muốn cùng nhau đi tìm cha mẹ, không biết tại sao, nàng lại cảm thấy thực sự an tâm, trong lòng có phần cao hứng, nhẹ giọng ừ một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

“Nương tử, biểu ca biểu tỷ của nàng mà ta từng gặp năm đó nay ở nơi nào?”

Không biết vì sao hắn lại hỏi những người đó, Cốc Nhược Vũ lắc lắc đầu, nàng không biết, mà nàng cũng không muốn biết, chỉ cần ông trời có thể để cho nàng gặp lại cha mẹ, nàng cũng rất thỏa mãn, về phần báo thù, thôi cứ quên đi.

“Không biết à, bản thân ta rất muốn biết mấy năm nay toàn bộ đám thân thích này của nàng ở nơi nào, làm cái gì, sống như thế nào! Không biết coi như xong.” Những lời này nói ra giống như nghiêng răng nghiêng lợi, bọn người Phượng Tiêu thân là tâm phúc lập tức hiểu được chúa thượng muốn bọn họ đi điều tra rõ ràng những người này, đoán chừng là những kẻ đã chọc tới chúa thượng.

Nói đến thân thích, Cốc Nhược Vũ liền nghĩ đến năm đó lúc hắn nhìn thấy cỗ thi thể của Phượng Vũ mà khóc đến rất đau đớn, liền “A” một tiếng, sau đó nói với hắn: “Đúng rồi, chuyện này, chàng hẳn là có vị muội muội đúng không?”

Phượng Hiên gật gật đầu, buồn bực nhìn nàng.

“Nàng, nàng còn chưa có chết! Chuyện này, lúc trước.”

Phượng Hiên chợt nhớ tới nàng đã từng được Nguyệt gia cứu qua, tính toán thời gian cùng thời điểm Vũ nhi được Nguyệt gia cứu không sai biệt lắm, biết nàng muốn nói cái gì, cắt đứt lời tiếp theo của nàng..., vui mừng mà nói: “Uh, ta biết, chúng ta đã gặp lại.” Ha ha, muội tử bảo bối của hắn ! A, xem ra là không gặp được Vũ nhi rồi, đành phải chờ hắn từ nơi của nhạc phụ nhạc mẫu trở về. Phượng Hiên rất cục nhớ tới muội tử đã bị hắn vất ra sau đầu!

“A, vậy là tốt rồi.” Không khỏi cao hứng thay hắn, chỉ biết Phùng Hiên (chị ý vẫn nhầm tên anh ý) là người xấu, không biết rõ các huynh đệ tỷ muội trong nhà hắn, Cốc Nhược Vũ muốn hiểu biết một chút về tình hình thực tế của gia đình phu quân, liền hỏi: “Nhà chàng sau khi suy tàn, cha mẹ chàng hiện tại như thế nào, còn các huynh đệ tỷ muội của chàng ra sao?”

Suy tàn?! Trên trán các trưởng lão đầy hắc tuyến, tông chủ rút cuộc nói cho nàng biết thân phận gì ?

“Mẹ ta hồi còn bé đã qua đời rồi ” nương tử thân ái đang hỏi tình cảnh nhà hắn, ha ha, nương tử bảo bối của hắn quan tâm đến hắn rồi!”Cha ta.” Dừng lại một chút, “Đã chết!” Hừ hừ, thật xin lỗi, làm phiền vị phụ thân đại nhân không tốt bụng kia chết sớm một chút vậy!”Ta chỉ có một muội muội!” Hừ, còn các anh chị cùng cha khác mẹ khác, không tính!”Vũ nhi đã lập gia đình, gả cho.” Lơ đãng nhớ tới tên Ngự Thiên Lan chán ghét, Phượng Hiên mày hơi hơi nhíu xuống, áp chế tâm tình muốn đánh tiểu nhân, đem người nào đó lược bỏ bớt tên, “Gả ột tên nam nhân. có cơ hội, sẽ để nàng gặp muội ấy, hai người nhất định sẽ rất hợp nhau!” Ha ha, muội tử bảo bối của hắn kết giao với mẹ ruột của con hắn!

Nghe nói cha mẹ hắn đã mất, trong lòng hiện lên một tia đồng tình, nhưng lại cùng lúc nghe ra hắn không thích người muội tử gả cho, Cốc Nhược Vũ hỏi: “Chàng không thích em rể sao?”

“Không thích! Tên dê tiện đoạt muội tử của ta! Tên đáng ghét, nếu nàng nhìn thấy hắn ta, trăm ngàn lần đừng để ý đến hắn!” Người nào đó rất không phúc hậu lập tức nói cho nương tử đại nhân biết, muội tử của hắn gả cho cái tên đáng giận cỡ nào, làm cho Cốc Nhược Vũ thiếu chút nữa đã đem Ngự Thiên Lan nghĩ đến một đại ác ôn!”Không đề cập tới hắn nữa, thật phiền chán! Nương tử, nàng không muốn tìm đại phu xem qua mặt của mình sao?”

“Có.” Cốc Nhược Vũ gật gật đầu, “Lúc trước có đại thẩm đã giúp ta tìm đại phu xem qua, nhưng đều nói không có biện pháp, chàng hỏi cái này làm cái gì?” Chẳng lẽ hắn rất để ý đến mặt mình, ánh mắt Cốc

Nhược Vũ không khỏi tối sầm lại, dừng động tác ăn cơm, không tự chủ sờ sờ mặt mình.

Hiếu được nàng đang suy nghĩ gì, Phượng Hiên vội vàng giải thích nói: “Nương tử nàng như thế nào vì phu cũng không cần để ý, chỉ cần nàng luôn ở tại bên người vì phu, vì phu đã thỏa mãn rồi. Vì phu chỉ muốn tìm toàn bộ thuốc trong tHiên hạ để có thể trị khuôn mặt cho nàng, khiến nàng hạnh phúc, không để những người hại nàng được như ý mà thôi.” Trên thực tế hẳn là đã sai Phượng Tiêu mang toàn bộ thuốc giành uội tử đến, chuẩn bị cấp cho nương tử thân ái dùng.

Cuối cùng, Phượng Hiên thâm tình nhìn Cốc Nhược Vũ, hai tay nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói: “Nàng phải nhớ kỹ, vì phu chỉ yêu một mình nàng!”

Không nghĩ tới hẳn lại đột nhiên nói một câu như vậy, Cốc Nhược Vũ nhất thời xấu hổ không biết như thế nào cho phải, nghĩ tới những câu này bị người ngoài nghe thấy, nàng dùng sức rút tay về, mặt đỏ bừng, hận không thể tìm cái hang nào để chui xuống, mà đám người bên cạnh cũng buồn nôn đến hôn mê, thiếu chút nữa ngã xuống đất không dậy nổi, trời ạ, đây là tông chủ Liễu Hạ Huệ của bọn hắn sao?

May mắn Phượng Tiêu với Phượng Dịch đã có kinh nghiệm, nên cũng đã miễn dịch, đồn lời cũng nghe ra ý trong lời nói của Phượng Hiên là, nhớ rõ đem lễ vật đặt vốn dành cho tiểu thư hiện đang ở Biệt Trang mang theo

Còn có một kẻ không bị ảnh hưởng bởi lời nói của Phượng Hiên, đó là tiểu oa nhi đang ăn không ngừng, cha chỉ yêu một mình mẹ, uh, yêu là gì? Không biết! Nhưng, nghe có vẻ không tồi, nó thích!

69. Chương 69: Đoán Trước Tai Hoạ Ngầm

No rồi! đây có thể xem là bữa ăn ngon nhất từ lúc sinh ra đến giờ mà Cốc Lượng được ăn! Tiểu oa nhi thỏa mãn sờ sờ cái bụng nhỏ tròn vo, mở to ánh mắt tròn tròn nhìn trái nhìn phải. Giọng nói trên bàn cơm đã không còn, chỉ thấy mẫu thân “xinh đẹp” của nó đang cúi đầu cố gắng tiêu diệt nỗi thức ăn nhỏ trước mặt nàng, còn người cha “khó coi” của nó lại vừa ăn vừa không quên thêm đồ ăn vào bên trong chén của mẹ nó, cố gắng bảo trì ngọn “núi nhỏ” này, mà bản thân tiểu oa nhi, thỉnh thoảng khụ hai tiếng để tranh thủ một chút đồng tình từ người trên bàn.

Tiểu oa nhi nhìn cha mẹ xong, lại nhìn một bàn người bên kia, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại trên một thân ảnh, thầm hừ một tiếng, mình đã từng thấy ông ta! Bé đảo con ngươi một vòng, bò xuống, bước từng bước chân ngắn đáng yêu, đi đến chỗ “kẻ thù” là Phượng Tiêu. Tiểu hài tử nhỏ nhắn vừa đến bên cạnh hẳn liền dừng lại, ngửa đầu, cười! Nụ cười rất vô tội, rất hồn nhiên, rất “ngây thơ”!

Nghe thấy tiếng ho khan đáng thương, Phượng Tiêu liền cúi đầu nhìn về phía phát ra tiếng ho đấy, ánh mặt sáng lên, là tiểu tông chủ đáng yêu! Lại vừa thấy bàn tay nhỏ bé túm vạt áo của hắn, nhất thời, trong lòng Phượng Tiêu vui lên, nhin không được xoay người bế tiểu oa nhi lên.

Bọn người trưởng lão vẫn đang nhìn bàn Tông chủ bên kia, lúc này bỗng nhiên không thấy Thiếu tông chủ, lại nhìn qua, mọi người tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), Thiếu tông chủ thế nhưng lại chủ động đến bàn bọn họ, đang định thừa lúc tông chủ còn chưa phát hiện, nhanh chóng ôm nó một cái, nào biết đã bị Phượng Tiêu đoạt trước, các trưởng lão dùng ánh mắt cường bức Phượng Tiêu giao tiểu oa nhi qua

Không có cách nào khác, ai bảo ở đây hẳn có địa vị thấp nhất chứ, Phượng Tiêu thành thành thật thật định đem Thiếu tông chủ giao cho Cung Thượng Quỳnh, nào biết Tiểu Cốc Lượng dùng cánh tay ôm sát cổ của hắn không chịu thả, thấy thế, mọi người đành phải bắt đắc dĩ, chỉ có Phượng Tiêu là trong lòng vụng trộm vui mừng, ha ha, xem ra Thiếu tông chủ nhà hắn thích hẳn!

Nhìn tiểu tông chủ trong lòng, Phượng Tiêu cảm thán, vẫn là Thiếu tông chủ đáng yêu, hẳn rốt cục cũng may mắn nhìn thấy “Tông chủ” hồn nhiên ngây thơ là như thế nào! Ha ha! A! Đau!

Phượng Tiêu phát hiện da đầu truyền đến cảm giác đau đớn, đều do bàn tay nhỏ bé của tiểu oa nhi “vô tội” túm vài cọng tóc của hắn, cho rằng thiếu tông chủ không cẩn thận. Lúc tiểu oa nhi đối với hắn bày ra

khuôn mặt tươi cười đáng yêu, Phượng Tiêu không phòng bị thân thiết quay ra cười, sau đó, bàn tay nhỏ bé “vô tội” kia tiếp tục “lơ đãng” nắm lấy vài cọng tóc của Phượng tiêu, rất “không cẩn thận” lại kéo, ai cho người đuổi theo cha ta, đại phơi đần!

Một lần là không cẩn thận, hai lần là ngoài ý muốn, ít nhiều có thể bởi vì nụ cười của tiểu oa nhi cùng với tuổi của nó mà cho rằng nó trẻ con, thích đùa, nhưng mà Phượng Tiêu không phải người khác, vào lần thứ tư tóc bị kéo, hẳn liền hiểu được, là Phượng Tiêu hẳn nhất định đã đắc tội với vị Thiếu tông chủ này lúc nào rồi!

Được rồi, lần này mặc dù không giống tông chủ đặt thứ gì đó lên đỉnh đầu hẳn, nhưng lại là làm cho đỉnh đầu hẳn không còn gì, trở thành đất cằn sỏi đá! Ô ô, chủ tử nhà hẳn bắt luận lớn hay là nhỏ đều đáng sợ, chỉ cần bày ra khuôn mặt tuyệt mỹ, thì tuyệt đối không có khả năng hồn nhiên ngây thơ!

Ngay lúc Phượng Tiêu trong lòng buồn bã kêu đau, cảm giác tóc tùy thời đều có thể bị bức sạch thì Cốc Nhược Vũ cùng Phượng Hiên rốt cục cũng đã ăn xong. Phượng Hiên biết con trai bảo bối tuyệt đối không phải vô cớ qua bên kia, không muốn quăn, để mặc cho nhi tử mình vui vẻ, nhưng Cốc Nhược Vũ sẽ không thể, thấy nhi tử bị người xa lạ ôm thì thôi, nhưng nàng chú ý thấy tay của nhi tử ở trên đầu người ta dùng sức kéo, làm sao có thể để nó tiếp tục?!

Nàng vội vàng đi tới, ôm trở về nhi tử, xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, tiểu hài tử không hiểu chuyện.” Tiểu oa nhi không hiểu chuyện trong miệng nàng tuy bị mẫu thân ôm trở về, nhưng bàn tay nhỏ bé lại không chịu buông tóc của Phượng Tiêu, Cốc Nhược Vũ có phần xấu hổ, uy hiếp nhi tử nói, “Lượng nhi, buông tay ra, nếu không mẹ sẽ tức giận nha!”

Vừa nghe mẹ sẽ tức giận, Tiểu Cốc lượng nhanh chóng bỏ ra, nhưng vẫn muốn giải thích: “Mẹ, hẳn là trứng thối! Ngày đó. . . .” Miệng Tiểu oa nhi bị Phượng Hiên vội vàng che lại, chỉ sợ con nói ra ngày đó truy tìm bọn họ, Cốc Nhược Vũ ngày đó là theo bên người Phượng Hiên vội vàng chạy trốn, không phát hiện ra Phượng Tiêu, cho nên không biết hẳn, nàng không hiểu nhìn nhi tử cùng trưởng phụ, tiểu oa nhi bị cha che miệng, liền hiểu rõ cha không cho nói, vội lắc đầu nói không có việc gì.

Ô ô, hẳn trở thành trứng thối lúc nào? Phượng Tiêu cảm thấy thực sự oan uổng, Phượng Hiên chuẩn bị chạy lấy người, quơ quơ tay phải đối với hẳn, lại duỗi tay trái, Phượng Tiêu nghĩ nửa ngày mới hiểu ra, trong tay tông chủ nhà hẳn không có cây quạt, hỏi hẳn về cây quạt, kêu hẳn nhớ rõ mang theo.

Vì thế, Cốc Nhược Vũ sau khi nói vài tiếng xin lỗi, một nhà ba người chuẩn bị chạy lấy người.

Không biết có phải là ảo giác hay không, lúc nàng xin lỗi người nọ, cảm thấy người nọ hình như không dám nhận xin lỗi của mình, dường như còn rất cung kính với mình? Còn có lúc ba người nhà mình xuống lầu, mọi người ở bàn kia hình như đều đứng lên nhìn theo? A! Nhất định là ảo giác!

Sau khi xuống lầu, thoáng nhìn tiểu nhị một bên, lực chú ý của Cốc Nhược Vũ bị dời đi, hỏi Phượng Hiên bên phải nàng: “Chúng ta cứ như vậy đi, có thể chứ?” Thật sự miễn phí sao?

“Khách quan, mời đi!” Điểm tiểu nhị đúng lúc tới nói một câu.

A? Thực sự miễn phí! Cốc Nhược Vũ cảm thấy rất quái dị, nàng không nghĩ sẽ gặp được chuyện tốt thế này, nhưng, trên đường đi đến biên giới phía tây, không biết vận khí có tốt được như vậy không, hay lại gặp chuyện gì nữa, nhưng việc gặp được chuyện miễn phí này, khiến cho nàng kinh ngạc, vui sướng, hưng phấn, cuối cùng quá nhiều cảm xúc đè ép lên nhau, biến thành lơ là, giống như chuyện bình thường, không có cảm giác.

Ba người chân trước vừa đi, mọi người bắt đầu lý giải những lời nói của Phượng Hiên, cuối cùng, vẫn là Phượng Tiêu lý giải toàn bộ một cách thông suốt nhất. Vì thế, tính cả Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch và hộ vệ của Tông chủ Phượng thị, Cung gia còn phái xuất hộ vệ của Cung thị âm thầm bảo hộ cả nhà tông chủ, hơn nữa Cung Như Tích còn dẫn theo một đám thị vệ tinh anh đuổi theo, bởi vì tông chủ nhà ông yêu cầu riêng chuyện này, e là muốn đề phòng chuyện gì phát sinh. Mặt khác trên đường đi biên cảnh toàn bộ những nơi thuộc sản nghiệp của Cung thị đều nhận được mật lệnh cẩn thận tiếp đãi tông chủ đại giá. Mật thám của Cung thị lại tập trung điều tra những kẻ Phượng thị hại phụ nhân sinh non, đồng thời điều tra rõ toàn bộ thân thích của phụ nhân, ngay cả nhược điểm cũng phải kể rõ ràng. Về phần thuốc cùng cây

quạt, Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch sẽ tìm cơ hội giao cho Phượng Hiên, lần này đi về phía tây, mọi sự đều được chuẩn bị thỏa đáng!

Người Cung gia đoán không lầm, Phượng Hiên sai Cung gia phái một nhóm người đi theo hắn, là muốn phòng Phượng Trọng Nam. Hắn biết quy tắc của Phượng thị, con nối dõi của tông chủ kế nhiệm, tùy thời sẽ bị người dã tâm bưng bưng kéo xuống, mấy năm nay hắn đều dựa vào việc tạo áp lực, thủ đoạn cao siêu làm cho người bộ tộc Phượng thị ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng quyền lực ngày trước của hắn, nay đã bị Hoàng Thượng bãi chức, mà Phượng Trọng Nam cùng Phượng Thiếu Vân một người là Thừa tướng, một người là Thượng Thư, có thể tương trợ được, hai người họ hận mình thối nát như thế nào, hai người chẳng lẽ lại không muốn mượn cơ hội này để đoạt lại quyền lợi trong tộc ngày xưa, hơn nữa từ trước đến nay nhìn quyền không nhìn người, người trong bộ tộc Phượng thị nhất định sẽ đứng về phía bọn họ. Đây cũng là nguyên nhân hắn đem theo những hộ vệ trung thành của hắn ở Phượng thị, miễn cho sau khi trở về, đều đã bị giết chết.

Đối với sự kiện này, nguyên bản Phượng Hiên cũng không lo lắng một chút nào, dám một mình đi trước gặp muội tử. Hắn nghĩ cho dù Phượng Trọng Nam phái người đuổi giết mình, thì cũng không sợ, hắn cũng xem nhẹ cái tên mèo ba chân Ngự Thiên Lan kia, hắn và muội tử hai người hợp lực lại cũng đủ giết sạch toàn bộ đám người dám bén mảng đến, mặt khác hắn hy vọng Phượng Trọng Nam thông minh thì đừng có chọc mình, nếu không thì đừng trách hắn không lưu tình, từng giết chết một Phượng Thiếu Xuyên, nay hắn cũng có thể loại bỏ Phượng Thiếu Vân.

Nhưng ngoài ý muốn chính là Cốc Nhược Vũ cùng Tiểu Cốc Lượng đột nhiên xuất hiện, Phượng Hiên không muốn lấy sinh mệnh người trong lòng cùng nhi tử ra đùa giỡn, hắn dùng thái độ khác với ngày thường mà kêu một đám người âm thầm theo phía sau mình, may mắn hắn đã chuẩn bị, nếu không phỏng chừng không phải hắn chết, thì hai mẹ con cũng khó giữ được tánh mạng.

Ngày đó Hoàng Thượng hạ thánh chỉ xuống, phụ tử Phượng Trọng Nam cùng Phượng Thiếu Vân đã bắt đầu lên kế hoạch. Trưởng lão Phượng thị cùng với người trong tộc, quả nhiên không ngoài sở liệu của Phượng Hiên, nháy mắt đã quay về hai người có quyền thế. Nhưng mà, bọn họ vẫn kiêng kỵ năng lực của Phượng Hiên, vạn nhất có một ngày hắn ngóc đầu trở lại, một lần nữa trở lại trong triều, như vậy, theo tính tình của hắn, tuyệt đối sẽ không buông tha cho đám người phản bội này, cho nên mọi người không dám trực tiếp để cho Phượng Trọng Nam một lần nữa trở lại vị trí tông chủ hoặc là đem vị trí giao cho Phượng Thiếu Vân, mà là ra một điều kiện, đó là chỉ cần làm cho Phượng Hiên chết, nhằm chấm dứt hậu họa!

Lúc này, hai phụ tử đã mượn năm đội sát thủ, các trưởng lão Phượng thị cũng phái người hỗ trợ hai phụ tử, họ cần phải giết chết Phượng Hiên!

Nhưng mà, đám người được phái đi này hoàn toàn bị thất lạc bởi vì Phượng Hiên trốn đông trốn tây, khiến một nhà ba người Phượng Hiên trên đường đi về phía tây, nửa đoạn đầu bình an vô sự, nửa đoạn sau, mới bắt đầu mạo hiểm liên tục.

Ban đêm, trở lại nhà ở của đại thẩm, Phượng Hiên thừa lúc cả nhà đại thẩm đều ngủ, nương tử cùng nhi tử thân yêu cũng đang ngủ ngon lành, liền đi ra sân.

Không đến một lúc sau, hai nhân ảnh xuất hiện ở trong viện, quỳ xuống trước mặt hắn, bẩm báo những chuyện đã được dặn dò

Phượng Hiên vừa lòng gật đầu, bổ sung một chút nói: “Hai người các ngươi đứng lên đi! Mặt khác nếu xảy ra chuyện gì, Thiếu tông chủ cùng phu nhân buộc phải rời khỏi ta, thì toàn bộ hộ vệ của Phượng thị bảo vệ Thiếu tông chủ, hộ vệ Cung thị toàn lực bảo vệ phu nhân, biết không?” Dĩ nhiên, đây chỉ là để ngừa vạn nhất, hắn sẽ không để cho hai mẹ con rời khỏi tầm mắt của mình.

“Dạ!” Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch lên tiếng trả lời rồi đứng lên, hai người đều cầm một cái túi lớn.

Phượng Tiêu hỏi: “Chúa thượng, thuốc này để chỗ nào?”

“Nhiều như vậy sao, vậy thì ta làm sao giải thích được với phu nhân lấy ra từ đâu?! Đặt hết ở bên người các ngươi đi, cùng nhau đi về phía tây biên cảnh. Um, ta lấy trước một ít là được rồi, chờ dùng hết rồi lấy thêm!” Nói xong, Phượng Hiên mở túi đồ ra, nương theo ánh trăng, lật tới lật lui, nghĩ đến vết thương trên

mặt Cốc Nhược Vũ đã quá nặng, lại thêm không có tiền, đại phu không thể chữa trị tốt, nghĩ tới nghĩ lui, Phượng Hiên cầm một ít lọ thuốc mỡ, um, trước tiên dùng cái này là được rồi! Hẳn thật sự rất giỏi tiên đoán chuyện tương lai, nên kêu ông nuôi chế nhiều thuốc như vậy!

Lấy được thuốc, tiếp nhận cây quạt mà hần muốn, Phượng Hiên khoát tay, cho hai người lui ra, sau đó hần vào nhà, vô cùng hứng thú, cẩn thận đem thuốc bôi thuốc lên khuôn mặt quen thuộc của Cốc Nhược Vũ. Lúc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cân xứng của Cốc Nhược Vũ toàn là thuốc mỡ đen tuyền, tản ra mùi hương kì lạ, có thể tưởng tượng được, sáng ngày mai thức dậy, người nào đó nhất định sẽ vô cùng kích động!

Sau khi hoàn thành nghiệp lớn, Phượng Hiên hài lòng thu hồi lọ thuốc lại, ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà đen thui của Cốc Nhược Vũ, tình yêu lại nhiều thêm. Rồi lại nhìn đến Tiểu Cốc Lượng trong lòng, Phượng Hiên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, cảm thấy hơi chán nản, bé con này, đêm nay náo loạn đòi ngủ với mẫu thân, hại hần chỉ có thể nhìn nương tử thân yêu mà không được chạm vào! Nhưng, hần vẫn thực sự yêu đứa con trai này, Phượng Hiên hẳn tuyệt đối sẽ là một người cha tốt, dĩ nhiên, ha ha, cũng là một người chồng tốt!

Phượng Hiên nhìn hai mẹ con đến khi cảm thấy mỹ mãn mới nằm xuống, ôm hai mẹ con vào lòng, chưa đến một lúc đã tiến vào mộng đẹp.

Cứ như vậy, bắt đầu đi chung đường, thời kỳ cực khổ của người Cốc gia thiện lương sắp qua, đồng thời cũng sắp mừng ngày đoàn viên! Mà tiểu ác ma sau khi gặp lại nhạc phụ cùng nhạc mẫu đại nhân, trên đầu lập tức xuất hiện đầy cục u!

70. Chương 70: Khởi Hành Đi Về Phía Tây

Sáng sớm, Cốc Nhược Vũ đã có một đêm mộng đẹp, toàn tâm được thả lỏng. Cảm thấy ngủ đủ rồi, nàng thỏa mãn chậm rãi mở mắt ra, lập tức nhìn thấy một đôi mắt đang chớp chớp nhìn chăm chăm vào nàng, khuôn mặt quá mức tuấn mỹ khắc sâu vào mắt, làm cho tim nàng bùm một cái, sợ tới mức đập nhanh hơn, xem ra lại bị khuôn mặt hoa thủy kia làm cho biến sắc ảnh hưởng đến hô hấp, trái tim bắt đầu đập nhanh tốc độ lên, trên khuôn mặt đen tuyền bị nhiễm một chút đỏ tạm thời làm cho người ta nhìn không rõ, thậm chí than một câu: thật là mỹ lệ khiến cho người hít thở không thông!

“Nương tử, nàng đã dậy, vi phu giúp nàng rửa mặt!” Ngử điệu ân cần, Phượng Hiên dùng cây quạt trong tay chỉ chỉ cái chậu ở một bên, hiển nhiên hần đã chuẩn bị xong, sau đó, không biết đã nhìn chăm chăm Cốc Nhược Vũ được bao lâu, tuy rằng khuôn mặt đen đó khiến người ta không cảm thấy có gì đẹp, nhưng, Cốc Nhược Vũ không tỉnh lại ngay, người nào đó nhìn thấy mùi ngon, mừng rỡ không thôi!

“Không cần, tự ta rửa là được rồi.” Có chút ngượng ngùng, nhưng cũng cảm thấy có phần khó hiểu, Cốc Nhược Vũ đứng dậy, đắp chăn kín cho tiểu oa nhi còn đang ngủ, sau đó mặc quần áo, xuống giường.

“Nương tử, vẫn là để vi phu giúp nàng rửa đi!” Phượng Hiên cầm khăn trong tay, nhưng trong lòng lại thầm kêu không xong rồi, vốn là hần đã dậy rất sớm để lau sạch thuốc trên mặt Cốc Nhược Vũ, nhưng lại thấy trên tay nàng có vết nứt, hần liền gọi Phượng tiêu tới, mang theo thuốc trị da tay, bôi lên cho nàng, sau đó lại nhìn hai mẹ con đến mê mẩn, rất không may, nương tử thân ái đã tỉnh, may mắn thuốc bôi ở trên tay là không màu, chỉ cần đừng để nương tử đại nhân thấy mặt của nàng là tốt rồi!

“Chàng muốn làm gì? Cười như vậy. Có ý đồ khác!” Cốc Nhược Vũ nghi hoặc nhìn hần.

“Có sao?” Khuôn mặt tươi cười của Phượng Hiên cứng đờ, trong lòng chột dạ.

“Chàng đang chột dạ!” Nàng nhìn ra được, nụ cười của hần mang theo chột dạ!

“Tuyệt đối không có! Nương tử, vi phu chỉ có lòng tốt muốn giúp nàng rửa mặt mà thôi.” Không phải chứ, phải là không người nào nhìn thấy Phượng Hiên hần đang nghĩ gì trong lòng mới đúng!

“Tuyệt đối có!” Cốc Nhược Vũ vô cùng khẳng định, nhưng đoán không ra chuyện gì, nàng bước nhanh tới chậu nước bên kia, chuẩn bị rửa mặt.

“Nương tử, đừng để tay đụng nước!” Phượng Hiên ngăn nàng nhúng tay vào chậu nước, nhưng sau đó Cốc Nhược Vũ nhìn thấy khuôn mặt của mình trong chậu nước mà ngây dại.

Từ sau khi mặt nàng bị huỷ dung, mỗi lần rửa mặt nàng đều gây ra một chút, sau đó còn đau lòng vì khuôn mặt của mình, nhưng, lần này, nàng tuy rằng gây người, nhưng trong lòng không hề có cảm giác thương tâm, mà là vô cùng, cảm phẫn, tức giận! Sau đó nàng nhìn cánh tay đang bị Phượng Hiên cầm lấy, đưa lên mũi ngửi, có mùi gì đó kì quái!

“Phùng —— Hiên ——! Người đã thoa cái gì lên mặt ta!?” Người nào đó tính tình vốn rất tốt nay cũng nổi giận rống lên.

“Thuốc, nương tử, đó là thuốc!” Thấy sự tình bại lộ, Phượng Hiên lập tức vọt đến cửa, chẳng hiểu sao hần lại có chút sợ mẹ ruột của con hần tức giận. Um, không, hần không phải sợ nương tử, mà là nhớ đến nương tử yêu dấu ngày trước, hần từng quấy rầy giấc ngủ của nàng, chọc giận nàng, kết quả là nàng cùng hần náo loạn cả một ngày, một câu cũng không nói với hần, cho nên, Phượng Hiên hần chỉ sợ chuyện đó phát sinh mà thôi, tuyệt, tuyệt đối không phải sợ, vợ!

“Chàng bôi bôi thuốc bậy bạ gì cho ta đó?! Nghe thấy là thuốc, cơn tức của Cốc Nhược Vũ hơi giảm xuống, nhưng lập tức bắt mẫn vì hành vi tự tiện của Phượng Hiên

“Nương tử, thật ra là đêm qua, vì phu nhớ trước đây đã từng gặp một vị đại phu, ông ấy nói là có thể lấy thuốc mỡ chữa khỏi vết sẹo, vì phu đã dùng rất nhiều tiền để mua được thuốc này.” Trên thực tế, một đồng, “một lọ” này là do Hồng Hi Nghiêu đáp ứng mà điều chế, nhưng toàn bộ dược liệu quý hiếm đều do Phượng Hiên tìm tới, nên, hần đã tổn thất không ít ngân lượng.” Vừa vặn vì phu mang theo thuốc này, vì phu chỉ có lòng tốt giúp nương tử bôi nó lên.” Ha ha, nương tử yêu dấu, mau khen hần làm rất tốt đi!

“Chỉ còn thiếu nụ cười muốn tranh công nữa thôi, đó chẳng qua chỉ là một tên đại phu lừa đảo, thấy chàng có tiền, nên lừa tiền chàng thôi!”

Nương tử nhìn ra được hần đang muốn tranh công? Nhưng lại không tin thuốc của ông nuôi! Phượng Hiên quay người người, nhìn ra cửa, lưu lại cho Cốc Nhược Vũ một bóng lưng, sau đó, chỉ thấy hần làm cho người ta thấy giống như mùa thu lá rơi, cảm giác hiu quạnh, lại còn hạ giọng nói: “Vi phu bị người ta lừa sao? Đêm qua vì phu còn vì lúc trước mua thuốc này mà cao hứng không thôi, nghĩ rằng có thể làm cho nương tử vui vẻ.” Phượng Hiên như là bị kích thích, bộ dạng nào nề ỉu xù, chỉ thiếu khóc hu hu nữa thôi.

Nhất thời Cốc Nhược Vũ cảm thấy không đành lòng, cảm thấy mình rất hung dữ, nên an ủi hần nói: “Chàng, chàng đừng khổ sở nữa, nói không chừng đây thật sự là linh đan diệu dược, kỳ thật, chàng làm vậy, ta thấy rất vui.”

Ha ha, hần biết chiêu này hiệu nghiệm, còn nữa, nương tử nhìn ra tâm tư của hần tuyệt đối chỉ là chuyện trùng hợp!

“Còn nữa, nương tử, vì phu họ Phượng, không họ Phùng!” Người nào đó nhân tiện giải thích, tiếp tục giả vờ ai oán.

“. Ta biết rồi.” Được rồi, nếu hần muốn sửa họ, nàng nghe theo là được, từ nay về sau, Phượng Hiên bị người nào đó giả bộ xưng hô thành Phượng Hiên.

“Vậy vì phu giúp nàng rửa mặt.” Phượng Hiên lại xoay người qua, kích động nói, Cốc Nhược Vũ theo phản xạ muốn cự tuyệt, nhưng thấy Phượng Hiên lắc đầu nói, “Trên tay nàng có thuốc, không thể dính nước.”

Bất đắc dĩ, Cốc Nhược Vũ đành phải nghe theo hần, vì thế, Phượng Hiên vui mừng đến choáng váng mà giúp nương tử thân yêu rửa mặt, động tác của hần rất nhẹ nhàng, làm cho Cốc Nhược Vũ cảm giác như hần đang vuốt ve bảo bối, trái tim không khỏi đập nhanh hơn, hai gò má đỏ hồng, muốn nhanh chóng kết thúc chuyện làm nàng không được tự nhiên này, tốt nhất nên cách hần ít nhất mười bước, để bảo vệ trái tim của mình an toàn. Nào biết sau sau khi khuôn mặt bị bôi đen của nàng được rửa xong, tiểu ác ma nào đó tối hôm qua chưa thỏa mãn dục vọng, không thèm đếm xỉa đến vết sẹo trên mặt nàng, giữa đầu nàng lại,

hướng tới môi của nàng, vui vẻ hôn xuống. Bùng! Trái tim lập tức ngừng đập, hô hấp trở nên khó khăn, nàng muốn bất tỉnh!

Mà bé ở bên cạnh bị tiếng hô của mẫu thân đánh thức, liền lo lắng ngồi dậy trên giường nhìn cha mẹ đang chạm vào nhau, thấy cha đang làm chuyện chột chột với mẹ, tiểu oa nhi lập tức mỉm cười ngọt ngào, a, quá tuyệt vời, mẹ không tức giận, đối với cha còn khá tốt, um, vậy nó cứ tiếp tục ngủ thôi! Nghĩ xong, tiểu oa nhi liền ngã đầu tiếp tục ngủ.

Bệnh của Tiểu oa nhi sau khi uống thuốc và nghỉ ngơi một đêm đã trở nên tốt hơn, vì thế một nhà ba người quyết định khởi hành đi về phía tây.

Đại bá thấy bọn họ muốn đi thì ngăn lại, nói ông ấy có quen biết hai huynh đệ dẫn dắt thương đội (buôn bán) muốn đi về phía tây biên cảnh, đại bá nói để bọn họ mang theo ba người đi, miễn cho đường xá xa xôi, đi bộ mệt mỏi, hơn nữa còn có thể tiết kiệm được một chút thời gian.

Cốc Nhược Vũ vừa nghe, liền cảm kích đại bá lo lắng, mà Phượng Hiên không hề cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ đứng bên cạnh vẫy vẫy cây quạt, dĩ nhiên, Phượng Hiên hẳn làm sao có thể để cho đôi chân duy nhất không bị thương tổn trên người nương tử mệt nhọc được?! Tất nhiên đã an bài xe ngựa, trên đường đi bảo đảm sẽ làm cho nương tử được ung dung thoải mái

Đại bá dẫn bọn họ đi tới thương đội, mà Cốc Nhược Vũ sau khi ăn điểm tâm, trải qua buổi sáng bị người nào đó đột ngột hôn, nàng vẫn không dám nhìn thẳng vào Phượng Hiên, mỗi khi nghe thấy hắn nói chuyện, nàng liền đỏ mặt, trong lòng không ngừng cảm thấy ngọt ngào. Nàng chợt phát hiện mình thực sự thích giọng nói cùng cách nói chuyện của hắn, phát hiện này khiến cho nàng dọc đường đi muốn cách xa Phượng Hiên, để tránh bị hắn ảnh hưởng, nhưng người nào đó nhất định cố gắng đến trước mặt nàng, bỏ rơi hắn chẳng dễ dàng chút nào, cho nên, Cốc Nhược Vũ chỉ có thể một đường cúi đầu, làm cho tim mình an toàn một chút.

Đến thương đội, đại bá giới thiệu hai huynh đệ dẫn đầu thương đội là Cung Hoàng cùng Cung Vu cho cả nhà bọn họ

“Các người họ Cung ()?!” Cốc Nhược Vũ hoảng hốt, Phượng Hiên ở bên cạnh nàng trừng mắt, ngu ngốc! Không biết dùng tên giả!

“Không phải! Chúng ta họ Cung (), là đại bá đọc sai rồi! Ha ha!” Não của Cung Hoàng suy nghĩ thật nhanh, tay dừng sức đánh vào vai đại bá, đã bảo ông ta nói tên giả, vậy mà ông ta lại nói thành tên thật, hại bọn họ bị chúa thượng trừng!

“Đúng, đúng, bọn họ họ Cung (), ta phát âm sai rồi!” Đại bá vội vàng phụ họa, kỳ thật từ sau khi biết Cốc Nhược Vũ được gả cho đại nhân vật nào, ông vẫn còn kinh hồn táng đảm, không cho ông nói ra khiến ông cảm thấy rất khổ sở rồi, làm sao còn có thể nhớ được những chuyện mà bọn họ giao?!

“A.” Trái tim của Cốc Nhược Vũ được thả lỏng, thiếu chút nữa hại nàng ôm nhi tử, kéo Phượng Hiên bỏ chạy, hóa ra có nhiều người không phân biệt được rõ các âm

Đại bá sau khi tạm biệt tiễn bọn họ lên đường, lập tức chạy trốn, Cốc Nhược Vũ trong lòng cảm thấy buồn bực, cảm giác đại bá giống như đang chạy trốn, nhưng nàng còn chưa kịp suy nghĩ, huynh đệ Cung thị đã dẫn cả nhà bọn họ đi đến một chiếc xe ngựa, mời bọn họ lên chiếc xe ngựa đó.

“Khi nào chúng ta khởi hành?” Cốc Nhược Vũ tò mò hỏi.

“Chúng ta sẽ khởi hành ngay bây giờ!”

“Ngay bây giờ?!” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bọn họ đã bỏ qua cơ hội tốt như vậy rồi, Cốc Nhược Vũ cảm thấy may mắn mà nghĩ.

“Đúng vậy!” Bọn họ vốn là đang đợi lệnh, khi nào chủ thượng đi thì họ sẽ đi, Cung Vu cung kính trả lời tông chủ đại nhân.

Chỉ tiếc người nào đó không biết mình có thân phận tôn quý, có chút kinh ngạc mà thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ) nhìn Cung Vu đang làm tư thế khom lưng.

“Nương tử, chúng ta lên đi, đừng làm trễ giờ khởi hành của bọn họ!” Phương Hiên không cho Cốc Nhược Vũ nghĩ nhiều, trước tiên bế nhi tử lên xe, để cho bé tự mình đi vào, sau đó không đợi Cốc Nhược Vũ cho phép, lập tức ôm ngang nàng, làm nàng giật mình vội vàng ôm lấy cổ hắn.

Phương Hiên nhẹ nhàng nhảy lên xe ngựa, ôm theo nương tử thân yêu, xoay người vào bên trong buồng xe, đợi một nhà ba người tông chủ lên xe ngựa, Cung Hoàng cùng Cung Vu đi đến trước đoàn xe, nhảy lên ngựa của mình, vung tay lên, ra hiệu cho đoàn xe khởi hành.

Vì thế, một hàng đội ngũ rất dài hướng về phía tây, hơn mười cỗ xe ngựa nhưng chỉ có một cỗ xe ngựa có người ngồi là cả nhà Phương Hiên, còn lại đều chất đầy lễ vật mà Phương Hiên mang theo tặng cho nhạc phụ nhạc mẫu cùng các thứ cần thiết trên đường đi

Lúc này hai người đang ngồi làm xa phu cho xe ngựa của cả nhà Phương Hiên – Phương Tiêu và Phương Dịch, vì sợ bị phu nhân cùng Thiếu tông chủ nhận ra nên đành phải cải trang, về phần người điều khiển những xe ngựa khác, đều do hộ vệ của Phương Thị điều khiển, còn người Cung thị, trừ bỏ hai huynh đệ Cung Hoàng, thì những người khác cũng đang âm thầm đi theo.

71. Chương 71: Dọc Đường Vui Vẻ

Edit: ss gau5555

Beta: Cục Bột Aly

“Wow, thật thoải mái!” Bé là người đầu tiên bước lên xe ngựa, ngồi ở trên ghế ngồi êm ái, khiến bé mừng rỡ nhảy hai cái.

“Thả, thả ta xuống!” Bị Phương Hiên ôm vào bên trong buồng xe, Cốc Nhược Vũ vươn nắm tay đâm nhẹ hấn hai cái.

Không đau không ngứa, ha ha, nương tử không nỡ đánh hắn! “Được, nương tử!” Phương Hiên híp mắt lại, nở nụ cười gian tà như kẻ trộm, ngồi xuống bên cạnh bé, làm theo yêu cầu của Cốc Nhược Vũ mà đặt nàng ngồi xuống, đặt xuống ngồi trên đùi hắn.

Ồ? Tại sao nàng còn ngồi trong lòng hắn?

“Nương tử, không gian chật hẹp, nàng cứ ngồi trên đùi vi phu là được rồi.” Hắc hắc! Phương Hiên ôm Cốc Nhược Vũ vào trong lòng, bắt đầu suy nghĩ nên trộm hương từ chỗ nào.

Không gian chật hẹp? Cốc Nhược Vũ nhìn hơn phân nửa xe đang không có người ngồi, nhi tử bởi vì còn nhỏ, cho nên đang lẩn qua lẩn lại chơi đùa. Nàng nghĩ chốc nữa trong xe sẽ có rất nhiều người tiến vào, đến lúc đó sẽ không có chỗ ngồi, bởi vậy không thể làm gì khác hơn ngồi yên trong lòng hắn, không động đậy, chỉ là, hắn ở gần nàng như vậy, hơn nữa còn có xu thế càng ngày càng đến gần cổ nàng, cảm nhận được hơi nóng mà hắn thổi ra, chiếc cổ cùng khuôn mặt dưới chiếc khăn của Cốc Nhược Vũ càng đỏ lên, nàng ngượng ngùng không dám nhìn Phương Hiên.

Bỗng nhiên, xe ngựa khẽ rung chuyển, Cốc Nhược Vũ cảm giác xe ngựa đang chuyển động, nàng vội vàng nhìn ra bên ngoài qua khung cửa, kinh ngạc khi phát hiện bọn họ đang khởi hành.

Ồ? Không có ai tiến vào sao? Vậy chẳng phải chỉ có ba người bọn họ ngồi trong xe ngựa này sao? Cốc Nhược Vũ trong lòng nghi vấn ngổn ngang, ả một lúc sau mới phát hiện đầu của Phương Hiên đã nằm ở trong cổ mình, còn hôn ở đó hai cái.

Người này đang làm gì đây?! Con còn đang ở chỗ này! Cốc Nhược Vũ nhanh chóng đẩy người nào đó đang vội vàng thực hiện nghiệp lớn trộm hương ra.

“Xe ngựa chạy rồi!”

Um, chuyện này hẳn biết, không chạy mới là có vấn đề! Phượng Hiên duỗi tay ra, đem nường tử thân yêu vào trong lòng, nhân cơ hội này hôn vào mặt.

“Sao lại chỉ có chúng ta trên xe?!” Tay nhỏ bé đẩy mặt Phượng Hiên qua một bên, không cho hắn tiếp cận mình, giải đáp vấn đề trong lòng nàng mới là chính sự.

“Có thể người ta đúng lúc có một xe ngựa trống, chúng ta đi theo thương đội của người khác, bọn họ an bài như thế nào, chúng ta cứ làm như thế đó.” Đây là việc nhỏ, cùng với nường tử thân ái của mình ôm hôn mới là chính sự, hắc hắc! Phượng Hiên bắt đầu hôn lên bàn tay nhỏ bé của nàng.

Đúng vậy, người khác an bài như thế nào thì cứ làm như thế đó, a, ngựa ngựa, cái tên vô lại này! Cốc Nhược Vũ rút tay lại, sau đó giẫy giụa muốn thoát khỏi lồng ngực hắn, ngồi xuống bên kia.

“Nường tử, nàng cách xa vi phu quá!” Phượng Hiên ai oán, muốn ngồi bên cạnh Cốc Nhược Vũ, lại bị nàng cự tuyệt, chết sống không cho hắn tới gần nàng.

“Không gian lớn như vậy, sao ta phải ngồi chen chúc với chàng!” Cách hắn xa một chút, trái tim của nàng mới an toàn, khoe mắt Cốc Nhược Vũ loé sáng khi thấy nhi tử đang cầm điểm tâm trên bàn ăn, vội vàng ngăn cản, “Lượng nhi, đừng đụng đến các đồ vậy trên xe, đây là của người khác.”

“Dạ.” Bé ngoan ngoãn thu hồi tay, có phần tiếc nuối, điểm tâm trên bàn nhìn thật ngon.

“Nếu họ đã để chỗ này thì chắc là muốn đưa chúng ta ăn.” Phượng Hiên cầm lấy một miếng điểm tâm, đưa tới bên miệng tiểu oa nhi, để cho bé ăn.

Tiểu Cốc Lượng nhìn cha, rồi lại nhìn nường, không biết nên nghe ai .

“Để ta đi hỏi lại xa phu.” Thấy Tiểu Cốc Lượng do dự, Cốc Nhược Vũ lại lắc đầu không cho bé ăn, bắt buộc Phượng Hiên đành phải buông điểm tâm, vén rèm xe lên, hỏi Phượng Tiêu đang ngồi điều khiển xe, đành phải như vậy, Phượng Tiêu trả lời những thứ trong xe này đều cho bọn họ dùng, mời bọn họ cứ tự nhiên.

Cốc Nhược Vũ cẩn thận đánh giá bên trong xe, tuy nói không phải rất hoa lệ, nhưng đều là đồ vật xa xỉ, quan trọng là rất thoải mái, trong lòng khó tránh khỏi buồn bực, cảm thấy hai huynh đệ lúc này hẳn phải là chủ nhân mới đúng, liền nói ra nghi vấn của mình, Phượng Tiêu đành phải nói dối thêm, “nghe nói” vị đại bá kia là ân nhân chủ tử của bọn hắn, cho nên, khi đại bá nhờ dọc đường đi chiếu cố cả nhà bọn họ, hai vị chủ tử kia tất nhiên sẽ xem bọn họ là khách quý mà nhiệt tình đối đãi, để bọn họ ở trên xe ngựa được thoải mái như ở nhà mình

Tuy rằng Cốc Nhược Vũ vẫn cảm thấy gượng ép, nhưng Phượng Hiên đã tự cầm lấy đồ ăn trên bàn dứt cho tiểu oa nhi, bé con được ăn nên vô cùng vui vẻ, thấy thế, Cốc Nhược Vũ không nói thêm nữa.

Một nửa đồ ăn trên bàn nhỏ đã vào bụng Tiểu Cốc Lượng, nửa còn lại đều do Phượng Hiên kiên quyết dứt cho Cốc Nhược Vũ một ít, Cốc Nhược Vũ có lòng tốt mời hai người Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch đang đánh xe ăn một chút.

Thời gian gần hai tháng, dọc theo con đường này, bọn họ không chỉ có ăn ngon, mà còn ko gặp chuyện phiền phức, lại còn không cần phải xài tiền, mọi chi phí trong ngày thường đều do thương đội bỏ ra, Cốc Nhược Vũ muốn bỏ tiền, nhưng lại bị cự tuyệt, nàng cảm thấy như vậy rất không tốt, nhưng nàng cũng chỉ có thể đến trong thành mua ít đồ dùng cho đoàn.

Ấn tượng của Cốc Nhược Vũ đối với người trong thương đội này là bọn họ rất khách khí và cung kính, cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không tìm ra được lý do nào, khuyết điểm duy nhất khiến đường đi không thoải mái chính là rất nhiều việc làm cho nàng cảm thấy ngượng ngùng, tỷ như, ăn không phải trả tiền, khăn che mặt của nàng thường xuyên bị phu quân đại nhân cướp đi còn không nói, hắn còn có thể ở trước mặt mọi người tìm cách trộm hương, làm cho nàng thường xuyên xấu hổ muốn chết không thôi, tức giận quơ tay quơ chân, quên mất vết sẹo trên mặt. Nói đến phu quân kia của nàng, dường như hắn trời sinh không biết cái gì gọi là khiêm tốn hoặc ngượng ngùng, hết theo ăn đến theo ngủ, còn theo cả vui chơi, đã vậy còn ra vẻ giống đại gia, cái gì cũng không làm, không giống như nàng, vẫn tìm cơ hội giúp mọi người thương đội làm việc, tuy rằng cuối cùng vẫn bị người trong thương đội dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng, đầu lắc giống như đánh trống mà cự tuyệt, không cho nàng giúp đỡ việc gì.

Dọc theo đường đi còn có một sự kiện nữa làm cho Cốc Nhược Vũ ngượng ngùng, cũng do Phượng Hiên gây ra, một nam nhân xinh đẹp như tiên giáng trần xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhất định sẽ làm người khác chú ý, làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, đúng không? Điều này đáng lẽ phải làm cho những người bên cạnh hẳn cảm thấy được thơm lây, và được mọi người hâm mộ, nhưng nếu như vị mỹ nam có gương mặt tuyệt sắc như tiên giáng trần kia lại luôn ngốc nghếch nở nụ cười si ngốc, còn thường thường phát âm thanh cười ha ha rất ngây ngô, âm thanh ấy thực sự rất mất mặt! Cốc Nhược Vũ chịu không nổi mà nhớ lại mỗi khi vào thành, ở ngã tư đường, ánh mắt mọi người nhìn nàng không phải hâm mộ, mà là dùng ánh mắt quái dị để chỉ trỏ, tất cả đều là bởi vì tên ngốc hoá thuỷ luôn theo nàng như hình với bóng, vì sao hẳn lại có thể lộ ra nụ cười ngây ngô không hợp với vẻ ngoài đến như vậy? Cốc Nhược Vũ rất khó hiểu.

Phượng Hiên đâu thêm để ý, chỉ cần nghĩ tới nương tử thân yêu vẫn còn sống và đang ở bên cạnh mình, bọn họ cũng đã thành thân, khiến hẳn liền không hận được mà vui mừng. Hơn nữa, những người đi theo hẳn đều là thân tín, nên hẳn coi chuyện đi này như là du ngoạn, tâm tình của hẳn là tiêu sái tự tại, vui vẻ thảnh thơi, mục tiêu chủ yếu trên đường là vỗ béo hai mẹ con và từ từ bồi dưỡng tình cảm với nương tử thân yêu, mà thành quả của hẳn cho đến tận bây giờ tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tốt xấu gì hai mẹ con so với lúc hẳn vừa nhìn thấy cũng mập lên một chút, hẳn cũng thành công dụ dỗ nương tử thân yêu gọi mình là Hiên, ha ha, nghĩ vậy, Phượng Hiên không khỏi ngây ngốc lộ ra nụ cười ngây ngô, hơn nữa nương tử không còn cảm thấy khó chịu khi đụng chạm hẳn như trước kia nữa, dĩ nhiên, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là nương tử bảo bối của Phượng Hiên hẳn đối với người khác đều rất ôn nhu, nhưng khi đối với hẳn, tại sao lại hung dữ như cọp mẹ?! Ô, người nào đó mang theo khuôn mặt cười ai oán nghĩ

Thị vệ đi theo đều rất ngạc nhiên đối với phu nhân tông chủ, mà Phượng Tiêu lại càng muốn biết điểm đặc biệt của vị tông chủ phu nhân này, vì trong ba mươi hai năm qua, chỉ có tiểu thư cùng một bé gái có thể làm cho tông chủ cực phẩm nhà hẳn lộ ra nụ cười ngu dại, quan sát cả chặn đường dài, hẳn rút ra một kết luận là phu nhân tuy rằng quần áo mộc mạc bần cùng, dung nhan lại càng không có gì đặc biệt, nhưng trái tim của nàng rất đẹp, trên người luôn mang theo một cảm giác dịu dàng ôn nhu, đặc biệt rất dễ mềm lòng, hiền lành, lương thiện.

Nhớ lại, trên đường đi, Thiếu tông chủ muốn đi nhà xí, sau khi tông chủ cùng tông chủ phu nhân dắt bé con về, liền bắt gặp một đám sơn tặc muốn đánh nhau cướp thương đội, bọn sơn tặc từ trong rừng xuất hiện, kêu bọn họ ngoan ngoãn đem tài vật giao ra, mình và đại ca từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm ba người tông chủ, chú ý an toàn của bọn họ, bỗng nghe thấy tiếng phu nhân khóc lên, lại nghe nàng nói chuyện, nguyên lai không phải nàng bị hù dọa, mà là khóc thương cho những sơn tặc này, hẳn dám khẳng định, lời này vừa nói ra, hẳn đã nhìn thấy lông mi của tông chủ chau lại, khóe miệng tuyệt đối là vì chịu không nổi mà run rẩy.

Cũng bởi vì lần đó, mà Phượng Hiên phát hiện nương tử bảo bối của hẳn quá thiện lương rồi, một đám sơn tặc hung ác thì có gì mà đáng thương, nhưng Cốc Nhược Vũ cho rằng bọn họ đều do cuộc sống bất buộc, bắt buộc dĩ mới lưu lạc thành sơn tặc, nàng còn vừa nói vừa muốn bỏ tiền túi cho người ta, lúc này, tiểu ác ma nào đó tuyên bố đủ rồi, ôm hai mẹ con lên xe ngựa, nhớ tới nương tử trước kia từng bị tổn thương, hơn phân nửa đều do nàng không hề ý đề phòng người khác, hẳn liền ảo não vì năm đó không thể giữ bé con ở bên cạnh mình, nếu không có thể dạy nàng giống như muội tử thứ hai của Phượng Hiên hẳn! Cho rằng bây giờ giáo dục cũng không muốn, Phượng Hiên quyết định bắt đầu dạy nương tử không cần thiện lương như vậy, phải học chút gian trá, đáng tiếc Cốc Nhược Vũ trời sinh vốn không có loại tế bào này, hẳn chỉ dạy một lần, bé con chút liền thông, mà mẹ ruột của con hẳn vì sao lại bất mãn như vậy, nhất thời làm cho tiểu ác ma gian trá uống phải nước lạnh thiếu chút nữa ngã xuống đất không dậy nổi, đúng là gỗ mục không thể khác. Hẳn không dạy nữa, đành phải để nương tử bảo bối nằm ở dưới cánh cửa mình, chỉ cần dạy nhi tử thật tốt, sau đó cùng nhau bảo vệ nương tử ngây ngốc của hẳn là được rồi

Dĩ nhiên, nhìn bọn sơn tặc trêu chọc không đúng người kia, lại nhìn đến chúa thượng âm thầm ra hiệu, đám người Cung Hoàng hung hăng giáo huấn đám người không có mắt này.

Tóm lại, trên đường Tây tiến lần này trên cơ bản đều là bình thân vui sướng, phu nhân tông chủ của bọn họ là một người bình dị gần gũi, cho nên bọn thị vệ cũng rất thoải mái. Nhưng điều duy nhất khiến cho Phượng Tiêu kinh hồn胆 táng, đó là Thiếu tông chủ nhà hẳn thường xuyên dùng ánh mắt đánh giá nhìn hẳn, sau đó là hồ nghi nhìn hẳn, không quá xác định hỏi: “Thức thức, chúng ta không phải đã gặp nhau ở

nơi nào chứ?” Làm cho chân Phượng Tiêu mềm nhũn vì chột dạ, hần lo lắng cho đỉnh đầu của mình sẽ không còn một sợi tóc nên ra sức lắc đầu, mỗi ngày đều phải kiểm tra mười mấy lần xem mình dịch dung có bị lỗi không

Ngày ngày trôi qua kỳ thật rất vui vẻ, Cốc Nhược Vũ không hề biết rằng con đường đi không sóng gió này đều là do hộ vệ Cung thị cùng đội thị vệ mà Cung Như Tích dẫn dắt phía sau liều mạng đối lấy, bọn họ đã giải quyết toàn bộ bóng dáng bọn sát thủ phát hiện ra Phượng Hiên, nhưng vẫn không thể ngăn được tin tức của Phượng Hiên truyền về Càn đô và đến tai Phượng Trọng Nam, âm mưu lại xuất hiện!

72. Chương 72: Máu Nhuộm Kỳ Sơn

“Cha, Tào Đức Mãn sẽ làm theo lời chúng ta nói sao?”

“Nếu ông ta vẫn không muốn công minh làm thủ hạ dưới tay Đại tướng quân Cố Tin, thì đối với một tướng quân như ông ta mà nói..., ông ta sẽ nghe theo!”

“Nhưng ông ta lại là một người có dã tâm.”

“Ha ha, dĩ nhiên ông ta sẽ nghe lời kẻ có thể bảo vệ ông ta không bị mất mũ quan vì tội tự ý động binh, đồng thời còn có thể khiến ông ta được tự mình nắm quân quyền của thừa tướng, sử dụng binh lực dưới tay Thừa tướng.”

“Như vậy, năm tổ chức sát thủ dốc toàn bộ lực lượng, ba nhóm bí mật giữ chân những kẻ bảo vệ Phượng Hiên ở phía sau, hai nhóm theo chân đội nhân mã do Tào Đức Mãn phái vây giết nhóm Phượng Hiên.”

“Cho dù hần có công lực thâm sâu, cũng khó địch lại ngàn người.”

“Sát thủ, cung thủ, và những binh lính đã chém giết vô số trên chiến trường, sẽ cùng bao vây Kỳ Sơn.”

“Phượng Hiên! Hần, sẽ, chết, mà, không, nghi, ngờ!”

Lập tức, trong phòng truyền ra giọng cười âm hiểm ngoan độc đặc ý của một đôi phụ tử.

Đây là chuyện xảy ra lúc đoàn người Phượng Hiên rời khỏi Lệ Đô được hai tháng, phụ tử Phượng Trọng Nam biết được người ở tổ chức sát thủ vì không biết rõ số lượng nhân sĩ mà thất bại, liền lập tức sửa lại kế hoạch, đẩy nhanh quá trình đưa Phượng Hiên vào chỗ chết.

Cũng bởi vậy, hơn hai tháng đi đường tiếp theo, đột nhiên không thấy bất cứ tên sát thủ nào, tất cả đường như đều gió êm sóng lặng.

Mà khi đoàn người Phượng Hiên sắp tới Kỳ Sơn, thì nhận được tin tức Tào Đức Mãn giống như phụ tử Phượng Trọng Nam đã đoán trước đó, ông điều động binh lực trong tay mình, đặc biệt từ những nơi gần Kỳ Sơn nhất, đưa cho thuộc hạ thân tín nhất của ông – Ngàn Tả đô úy Hầu Nhuận Sơn, dẫn đầu đội ám sát đám người Phượng Hiên .

Nhận được mệnh lệnh, Hầu Nhuận Sơn đã sớm bố trí binh lực ở Kỳ sơn trước đó vài ngày, phía trên hạ lệnh, chỉ cho phép thành công, không được thất bại, hần cũng biết mục tiêu là ai, tất nhiên hiểu được hậu quả thất bại, không chỉ có hần mất mạng, còn có thể liên quan đến Tào Đức Mãn ở bên trên, như vậy cũng chẳng hay ho gì, cho nên hần cực kỳ thận trọng, trong sáu trung đoàn mà mình dẫn dắt, hần chọn ra ba trung đoàn, cùng một ngàn hai trăm tên lính.

Xe ngựa tiến vào Kỳ sơn, ở trên đường lắc lư lắc lư, thương đội chậm rãi đi trước, bên trong xe một nhà ba người trước sau như cũ, tiểu oa nhi đang ngủ trưa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú hoàn hảo không chảy nước miếng, mà Phượng Hiên cùng Cốc Nhược Vũ lại đang liều mạng với nhau, um, ở trên bàn cờ chém giết, cho hết thời gian.

“Chiếu tướng, quân, lần này ta thắng!” trên gương mặt đen nỏ nụ cười, có vẻ như người nào đó không lay chuyển được phu quân, nên đành bị thoa thuốc lên mặt, Cốc Nhược Vũ suy nghĩ, lọ thuốc đã sử dụng được bốn tháng mà vẫn còn đầy, quả nhiên là mất nhiều tiền, dùng không hết!

Một đôi mắt to ở trên bàn cờ nhìn ngang nhìn dọc một phen, tìm xem có phương pháp nào cải tử hồi sinh không, kết luận là không, Phượng Hiên không hài lòng, mục đích muốn cho nương tử thân ái sùng bái mình không thành, ngược lại phát hiện kì lực (năng lực đánh cờ) của nàng tương xứng với mình, thậm chí còn cao hơn một chút.

“Ta thua, chơi lại ván khác.” Lần này hẳn tuyệt đối sẽ một đường thắng được

“Được.” Cốc Nhược Vũ vốn rất thích chơi cờ nên đương nhiên sẽ không phản đối.

Ngắm nhìn bàn tay nhỏ bé của Cốc Nhược Vũ cầm quân cờ, tâm tình Phượng Hiên bay lên, vừa lòng với hiệu quả của thuốc kia, không chỉ có vết nứt trên tay của nương tử đã sớm không thấy, mà ngay cả mấy vết chai do làm việc vất vả trong những năm gần đây cũng không còn rồi, chỉ còn lại non mịn bóng loáng, lại thêm hình dáng ngón tay nàng vô cùng xinh đẹp, mười ngón tinh tế, tóm lại, nhìn ở trong mắt hay nắm trong tay hay sờ sờ mó mó, đều thoải mái cực kỳ.

Vừa nghĩ, tay người nào đó hành động như trộm, bắt lấy tay nhỏ bé của Cốc Nhược Vũ liền sờ.

“Chàng đang làm cái gì! ?” Lại nữa, người này! Cốc Nhược Vũ vội vàng rút tay về, không quên đánh vào tay Phượng Hiên một cái.

“Ta đang sờ tay của mình, thực sự thoải mái, ta rất thích.” Phượng Hiên nở nụ cười vô tội, cùng nương tử bảo bối nào loạn lên.

Ngay lúc Cốc Nhược Vũ dùng sức tránh né tay hắn thì xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, tai của Phượng Hiên nghe thấy thanh âm tiếng kiếm ở bên ngoài, lúc này, hắn phản ứng cực nhanh, một tay nhắc nhĩ tử còn đang ngủ say lên, một tay ôm lấy Cốc Nhược Vũ vào trong ngực mình, nhảy về phía trước, phá tan bụi xe mà ra, mà lúc hắn bay ra kia trong nháy mắt, bốn vách tường của xe ngựa cắm đầy ánh sáng của kiếm, suýt nữa, trên người Cốc Nhược Vũ lại thêm thêm một lỗ.

Đột nhiên thấy mọi thứ trở nên như vậy, Cốc Nhược Vũ đại ra một lúc, không kịp phản ứng, nàng lại nhìn xuống phía dưới, thấy thi thể của người chết cùng máu tươi thì sợ tới mức hét lên.

“Nhắm mắt lại!” Ôm hai người nhảy lên, bỗng nhiên xuất hiện hắc y nhân che mặt bao vây xung quanh, Phượng Hiên đối với nàng ra lệnh rõ ràng dứt khoát nói.

Vì hai tay bận ôm người nên hắn không có cách nào thi triển võ công, liếc mắt thấy người tới khá đông, vì thế hắn chỉ có thể thi triển khinh công chạy trốn, mở ra một con đường máu, khi bốn huynh đệ Phượng Tiêu cùng với bọn hộ vệ quay trở lại bên cạnh thì Phượng Hiên mới đem tiểu oa nhi vừa tỉnh dậy đang nhìn chung quanh ném cho Phượng Tiêu, còn bản thân dùng tay trái ôm chặt Cốc Nhược Vũ trong ngực, dẫn đầu bỏ chạy.

Xung quanh đều là những tên hắc y che mặt, người người thân thủ bất phàm, dùng chiêu thức hết sức ngoan độc, không có động tác nào là không đưa người ta vào chỗ chết, dù là hộ vệ Phượng thị võ công cao thâm, nhưng tính cả hai người Cung Hoàng cùng Cung Vu, cũng chỉ mới ba mươi hai người mà thôi, mà sát thủ đến lúc này phỏng chừng trên trăm người, cho nên, không có thương vong là chuyện không có khả năng.

Vừa đánh vừa trốn, đám người Phượng Hiên bị bọn sát thủ hắc y ép về nơi mà đại quân của Hầu Nhuận Sơn đang chờ, chỗ thung lũng ở Kỳ sơn, lối ra chỉ có một con đường mà Phượng Hiên bọn họ định đến, nhưng lúc này nơi đó cũng đã bị sát thủ hắc y ngăn chặn.

Hộ vệ vây xung quanh Phượng Hiên cùng Cốc Nhược Vũ, còn Phượng Tiêu ôm Thiếu tông chủ, Phượng Hiên nhìn chung quanh một vòng, trên sơn cốc đông nghìn nghịt một mảnh, dày đặc binh lính.

Thật to gan! Hắn biết phụ thân đại nhân sẽ nghĩ tất cả biện pháp để giết hắn, nhưng hắn lại không nghĩ tới Phượng Trọng Nam có gan lớn đến mức sẽ dùng cả quân đội, phụ thân đại nhân, ông cho là ông có năng lực giấu diếm chuyện này mà không cho hoàng thượng biết sao? Giận không kềm được, nhưng trước mắt

chỉ có thể nghĩ biện pháp chạy đi, chạy trốn lâu như vậy, mà Cung Nhạc cùng Cung Như Tích vẫn không xuất hiện, nhất định là bị giữ chân rồi, thật đáng giận!

“Hiên.” Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có quân đội vây quanh bọn họ? Cốc Nhược Vũ hoang mang lo sợ, mặt dán tại trong lòng Phượng Hiên, cầm chặt lấy y phục của hắn, không khỏi thấp giọng sợ hãi kêu một tiếng.

Nhiều người vậy sao! ? Tiểu oa nhi mở lớn đôi mắt tròn nhìn bốn phía, cuối cùng tầm mắt ngừng đến trên người Phượng Tiêu ôm mình, nhìn râu hắn có phần lệch ra, buồn bực nghĩ: râu này là đồ giả sao?! Sau đó, tiểu oa nhi không biết nguy hiểm mà cân nhắc chuyện nào quan trọng hơn, giơ tay nắm lấy, kéo râu giả của Phượng Tiêu ra, trong lòng hừ hừ một chút, nó quả nhiên đã gặp qua người này!

“Đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì.” Phượng Hiên an ủi vỗ nhẹ lên lưng Cốc Nhược Vũ, sau đó quan sát tình thế, tìm cách chạy trốn, mà Hầu Nhuận Sơn chỉ cho bọn họ thở dốc một lúc, tay lại vung lên, chỉ thấy cung tiễn thủ ở trên sườn núi cầm cung tiễn bắn.

Mưa tên từ trên trời giáng xuống, Phượng Hiên vừa thấy cung tiễn thủ xuất hiện, đã đem Cốc Nhược Vũ che chở trong lòng đẩy đến bên người Phượng địch, hét to một tiếng, nhảy vọt lên không trung, cây quạt trong tay mở ra, trên không trung bay lộn một vòng, toàn bộ mũi tên nhọn khí thế mạnh mẽ bị hắn vận khí đẩy ra xung quanh, làm thành một hình tròn xung quanh mọi người.

Võ công của tông chủ Phượng thị quả nhiên danh bất hư truyền! Hầu Nhuận Sơn thầm nghĩ trong đầu, nhưng cũng không dừng mệnh lệnh lại, một đám cung tiễn thủ này lại đến một đám khác, không ngừng tiến công, Phượng Hiên khó mà không kiệt sức, cuối cùng hắn không yên tâm chỉ có thể đem Cốc Nhược Vũ kéo về trong ngực của mình để che chở, mọi người đều tự chống đỡ tên bắn chỗ của mình.

Thời điểm cảm giác được bọn họ đã mệt, bàn tay to của Hầu Nhuận Sơn lại vung lên, tiếng hô rung trời, trên sườn núi binh lính vọt xuống, chuẩn bị cuộc chiến “quang vinh” lấy nhiều thắng ít. Đám người hắc y ở phía lối ra không cam lòng yếu thế, lập tức xông đến đây

Phượng Hiên nhìn xung quanh mình thấy chỉ còn hơn hai mươi lăm người, lúc này số người còn lại không thể làm gì, chỉ biết che trở cho hai mẹ con, lúc này nếu có thể còn sống đi ra ngoài, đoán chừng là kỳ tích! Chỉ có thể tìm điểm yếu, đánh nó một hồi rồi lao ra ngoài, Phượng Hiên vừa giết sát thủ hắc y, vừa tìm nơi có thể đi ra

Cốc Nhược Vũ run run được Phượng Hiên che trong ngực, điểm duy nhất có thể có tác dụng chính là khuôn mặt đen của nàng có thể làm cho người tới sững sờ một chút, đủ để Phượng Hiên giết chết đối phương, nàng ngoan ngoãn nghe lời Phượng Hiên..., kêu nàng nhắm mắt nàng liền nhắm mắt, kéo nàng chạy chỗ nào, nàng bỏ chạy chỗ đó, tuy rằng cực kỳ lo lắng nhĩ tử ở trong lòng Phượng tiêu, nhưng trong loại tình huống này, nàng phải nghe lời của phu quân..., nếu không sẽ liên lụy phu quân.

Thân là sát thủ, thì phải tận dụng hết mọi khả năng giết chết đối phương, tất nhiên, phát hiện ra nhược điểm của Phượng Hiên đến từ nữ nhân mặt đen đang ở trong lòng ngực của hắn, toàn bộ người giết Phượng Hiên nháy mắt đổi hướng, đâm tới Cốc Nhược Vũ. Làm hại Phượng Hiên chỉ có thể lấy một tay giết địch, công lực giảm phân nửa vì muốn cố bảo vệ Cốc Nhược Vũ – người mà ngay cả năng lực ba chân mèo cào cũng đều không có, vì thế hắn không thể không bị thương.

Đám binh sĩ kia vừa rống vừa xông vào, kỳ quái là có một chỗ không chỉ có tiếng hô vô lực, mà ngay cả tư thế chạy đến kia cũng giống như yếu đuối không có sức, tốc độ lại rất chậm rất chậm, cảm giác căn bản không muốn giết bọn người Phượng Hiên, vừa rồi thời điểm cung tiễn thủ bắn tên Phượng Hiên cũng cảm giác được quái dị, tên bắn của binh lính kia không chỉ có bắn không xa, còn không có sức lực, chỉ bay thành một vòng cung rồi rơi xuống mặt đất, giờ phút này lại nhìn thấy tư thế của bọn họ, Phượng Hiên cảm thấy đó là đường ra duy nhất.

Thét lớn một tiếng, Phượng Hiên bởi vì thay Cốc Nhược Vũ trong lòng đỡ một kiếm mà bị đâm vào vai phải của mình, nhện xuống đau đớn, ra sức vận nội công, thân kiếm vỡ vụn, mảnh nhỏ bay ra, xệt ngang yết hầu của bọn sát thủ, địch người lại giảm bớt một chút.

Tiếp theo hắn dùng một tay ôm Cốc Nhược Vũ, rống lên một tiếng: “Hướng kia!” Nói xong, lòng bàn chân hắn dùng mê thiên ảnh cước bước đi, bóng dáng nhanh chóng lách qua đám người, chạy đến nơi quân địch

yếu thế nhất

Đám người Phượng Tiêu lập tức đuổi theo, vừa giết vừa chạy, hướng kia có lẽ là mê trận được bày ra, dẫn bọn họ đi, nhưng tình thế nguy cấp, Phượng Hiên không nghĩ được nhiều.

Lúc này nếu như là trước đây, Phượng Hiên dám kiêu ngạo nói ngàn người tính cái gì, dù cho vạn người, Phượng Hiên hẳn cũng có thể dùng mê Thiên Ảnh cước nhanh chóng đi xuyên qua, nhưng hiện tại chưa nói đến Cốc Nhược Vũ trong lòng hắn, mà ngay cả hơi thở trong cơ thể nhanh chóng trở nên không thông, vì thế hắn lao đảo một cái, chỉ một thoáng trên người đã có thêm mấy vết thương, nếu là ngày thường hẳn chỉ dùng hai đầu ngón tay là có thể bóp chết những tên lính đã gây thương tích

Chết tiệt! Trên kiếm kia có độc, hắn lại không giống muối tử bách độc bất xâm, cho nên hắn quả thực đã trúng độc!

73. Chương 73: Ân Nhân Ba Lần Cứu Giúp

Có vẻ như chỉ có một người thích bôi độc ở trên thân kiếm, cho nên, dù vết thương chồng chất nhưng bọn Phượng Tiêu không có việc gì, chỉ có một mình Phượng Hiên có độc.

Chỉ cần dừng lại một chút, liền đổi lấy vô số đao kiếm trực tiếp chém giết, Phượng Hiên nhanh chóng vận khí, tuy làm tăng tốc độ lan tràn độc tố trong cơ thể, nhưng lại đồng thời có thể giết chết đối phương, hắn khí huyết không thuận, làm cho yết hầu xuất hiện một cảm giác ngòn ngọt, một ngụm máu văng lên đi ra ngoài.

Phượng Hiên hẳn sống ba mươi hai năm, chưa từng bị thương đến như vậy, cũng chưa từng chật vật đến như vậy, nghĩ đến đây, Phượng Hiên liền tức giận, nếu hắn có thể còn sống sót trở ra ngoài, hẳn tuyệt đối sẽ khiến cho đôi phụ tử kia đẹp mặt, thấy nương tử thân yêu trong lòng vì thấy hắn học máu mà gấp đến độ khóc lên, lúc này, Phượng Hiên liền tăng thêm tội danh cho đôi phụ tử kia, phải bồi thường gấp đôi.

Thấy hắn học máu, Cốc Nhược Vũ kinh hoàng, nước mắt trong suốt nhất thời chảy xuống, cầu ông trời trăm ngàn lần đừng để cho hắn có việc, phát hiện mình có tình cảm đối với hắn, nàng không thể không thừa nhận cảm giác thống khổ nếu mất đi hắn! Đám người Phượng Tiêu trở nên sốt ruột, vừa rồi khi đám Hắc y nhân xuất hiện, bọn họ đã phóng tín hiệu ra ngoài, nhưng đến bây giờ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Cung Như Tích, số người không ngừng giảm bớt, sợ rằng lần này bọn họ đều phải chết ở trong này.

Độc trong cơ thể lợi hại hơn so với tưởng tượng của hắn, kẻ địch không ngừng xuất hiện, muốn giết cũng giết không hết, ngay cả Phượng Hiên đều cảm thấy lần này hẳn cũng không còn hi vọng sống sót. Ít nhất phải bảo vệ cho bé con cùng Lượng nhi sống sót! Phượng Hiên luyện tiếu nhìn thoáng qua Cốc Nhược Vũ trong lòng, không để ý nàng lắc đầu, đem nàng lệ rơi đầy mặt đẩy sang Phượng Dịch, còn bản thân liều mạng tấn công, không để ý độc trong cơ thể, bắt đầu ra tay tàn nhẫn nhằm mở con đường máu, còn lại mười tên hộ vệ liều chết đuổi theo, mười mấy người rút cuộc cũng có thể tấn công vào điểm yếu của quân địch.

Nhưng mà, Phượng Hiên nhìn về phía đội nhân mã kia, khắc sâu vào mắt hắn là một nhóm quân trẻ tuổi đang cầm mũi sào đứng ở vị trí quan trọng, diện mạo ưa nhìn, ước chừng mười bảy, tám tuổi. Hắn vừa thấy đám người Phượng Hiên lại đây, bỗng nhiên hứng thú cầm kiếm trong tay, cao giọng hô: “Xông lên! Xông lên!” Binh lính phía sau hắn mới đầu hữu khí vô lực, nháy mắt liền thay đổi, mặt lộ vẻ tinh quang, không còn bộ dạng yếu đuối, rõ ràng là tay nghề đã trải qua bao nhiêu lần giết chóc trên chiến trường.

Không xong! Là cạm bẫy! Lần đầu tiên, Phượng Hiên cảm thấy mình đã phán đoán sai lầm, hắn mất mạng còn chưa tính, nhưng có khả năng sẽ nhận lấy cái chết của thê nhi, trong lòng không khỏi hối hận, cảm xúc sợ hãi xông lên đầu.

“Xông lên!” Thiếu niên hô, vọt tới bên người binh sĩ, “Giết!” Cần phải giết địch — bọn người Phượng Hiên — vừa nói vừa túm lấy quần áo binh sĩ, tóm lấy bọn họ, vút xuống phía sau hắn đi, “Cố gắng giết

hết cho ta!” Thiếu niên tiếp tục kêu, kêu hết sức lực, hấn dẫn dắt đội ngũ đã ở nơi đó cố gắng cao giọng hô, kiếm trong tay vung lên, vung, vung! Chỉ là kiếm kia cũng không biết sao lại như vậy, luôn “Không cần thận” chặn hướng binh sĩ đang bỏ về phía Phượng Hiên, ngăn trở động tác của binh lính.

Tình thế biến đổi không ngờ, Phượng Hiên mừng rỡ trong lòng, tuy nói hấn phán đoán sai lầm binh lực của đội binh lính này, nhưng không tính sai, trốn theo hướng này quả thật có khả năng sống, bọn họ thể nhưng lại hoàn toàn được cứu, không rõ nguyên nhân, nhưng lúc này không quan trọng, bắt lấy cơ hội này, đám người Phượng Hiên liền phá vòng vây rồi xông ra ngoài.

Thiếu niên mang theo người lúc này chuyển hướng, rõ ràng truy đuổi đoàn người Phượng Hiên, nhưng lại ngậm dòng sức lôi người một nhà ra phía sau, ngay tại thời điểm đám người Hầu Nhuận Sơn cảm thấy quái dị, thì cách đó không xa một tín hiệu màu lam xông lên bầu trời.

Là người Cung thị, đó là tín hiệu của đội ngũ cứu viện, hỏi thăm bọn họ đang ở phương nào. Lúc này, Phượng Dịch vừa che chở Cốc Nhược Vũ chạy trốn vừa lấy đạn tín hiệu trong ngực ra, bắn lên trên không, nổ bung, sương khói màu đỏ tản ra trên không trung, báo cho biết vị trí.

Đám người Phượng Hiên trốn lên sườn núi, leo qua nó, rút vào đằng sau cây cối, ngay tại lúc bọn họ vào rừng, mắt Phượng Hiên tối sầm, rốt cuộc chịu không nổi ngắt đi.

“Hiên ——!”

“Cha ——!”

“Chúa thượng ——!”

Kinh hoàng, nghẹn ngào, ba loại tiếng gào lo lắng đồng thời vang lên.

Cùng thời khắc đó, đội nhân mã ở một bên đang chuẩn bị tiếp tục đuổi tới, thì xuất hiện một đội quân vạn người, cờ màu xanh lay động trong gió, một chữ “Cung” tinh xảo đẹp đẽ cùng với gia huy của Cung thị làm cho sắc mặt Hầu Nhuận Sơn trong nháy mắt trở nên tái nhợt, vung tay lên, ngăn cản quân đội của mình tiếp tục đuổi theo, mặt hấn xám như tro tàn, tuyệt vọng mà nghĩ : quân đội Cung thị rốt cuộc làm sao mà biết chuyện này! Hấn đã thất bại, lần này có chết cũng chỉ có hấn!

Hầu Nhuận Sơn không nghĩ ra, hấn lựa chọn ba trung đoàn này, quan sĩ Giáo úy (bằng với trưởng đoàn) đều là thân tín của hấn, không kẻ nào có khả năng tiết lộ bí mật cho Cung thị mới đúng, nhưng mà hấn đã quên ba đoàn này mặc dù có ba gã Giáo úy, nhưng mỗi đầu lĩnh, lại còn có hai gã lữ suất (đội trưởng nhỏ), tổng cộng là có sáu gã lữ suất trong có một lữ suất trẻ tuổi mà hấn không biết đã vất vả từ Lam châu tới rồi mới nhậm chức —— đổi tên mình là Nguyệt Tinh Hồn – Nguyệt Bát.

Bởi vì mang theo thư của tông chủ Lam thị tự tay viết, Nguyệt Bát không phụ lòng phụ thân đại nhân an bài nhập vào đội quân Tào Đức Mãn, tiến vào quân đội làm một gã đội trưởng dẫn theo một trăm binh lính.

Hấn đến đây, đúng lúc các nước phân tranh, liền được ra chiến trường, vì có thể cưới được vợ, nên Nguyệt Bát rất cố gắng, ra sức giết địch, cũng may được Nguyệt Thất tỷ truyền võ công, cũng chính là Phượng Vũ, nên tất nhiên công tích của hấn không nhỏ, đồng thời cũng giành được sự tôn trọng cùng tín nhiệm của đám binh sĩ trong đội mà mới đầu họ vốn không phục hấn, lúc này, xem như có Lam thị làm chỗ dựa không đến một tháng hấn đã được đề bạt thành lữ suất.

Vị lữ suất trẻ tuổi nhất này không đến vài ngày đã hòa mình cùng với thuộc hạ, hài lòng với kết quả của hấn ở trên chiến trường đó là lấy một chống đỡ trăm, mấy trận đánh liên tiếp, đều che chở không để ai bị thương vong. Tên của một trăm người Nguyệt Bát đều nhớ hết, toàn bộ có thể gọi ra, lúc này, mọi người đều một lòng nhận lệnh của hấn không một ai không nghe.

Thường xuyên có chiến tranh, mới yên tĩnh không đến vài ngày, đội ngũ của bọn họ liền chuyển đến Kỳ Sơn, nhận được quân lệnh, Nguyệt Bát cảm giác vô cùng buồn bực, tại sao phải đi hướng quay về, mà không phải tấn công nước khác?

Vì thế, hấn tỏ mò vụng trộm hỏi Giáo đại nhân Trác Nhất người quản lý trực tiếp sớm đã quen thuộc với hấn, toàn bộ tình huống cụ thể ở bên trong, Trác Nhất cũng không biết, nhưng hấn nghe qua đã hiểu được ý tứ, hình như là muốn đi vây giết một vị đại nhân vật.

Một đại nhân vật gì mà cần phải điều khiển quân đội đi trước? ! Nguyệt Bát bĩu môi, càng nghĩ càng tò mò, càng nghĩ càng bất mãn, bọn họ binh lính ở nơi này bán mạng ở trên tiền tuyến chinh chiến, chuyện tốt không tới phiên, lại vẫn bị thổi sang quyền đoạt tranh chấp trong triều, đảm đương cả nhiệm vụ cầm đao phủ hại người

Hắn vốn tinh ranh ma quái nên trước khi khởi hành đi đến Kỳ Sơn, hắn liền ẩn nấp ở ngoài lều của Đô Úy, không có gì bất ngờ xảy ra nên nghe được Đô Úy cùng nhóm thân tín thương lượng đối sách hết sức cẩn thận, biết rõ mục đích đến Kỳ sơn lần này.

Vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) trở lại trường bông (lều vải) của mình, Nguyệt Bát nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Phượng Hiên chính là ca ca của Nguyệt Thất tỷ đã thất lạc với mình ở núi Lệ Miếu, hắn vốn coi Nguyệt Thất giống như chị em ruột nên cho rằng mình không thể không để ý tới, hắn nghĩ sâu tính kỹ một trận, đánh bạo gọi người đã từng được mình cứu mạng, chỉ nghe lệnh của mình là Tòng Trương Lực, nhỏ giọng vài câu vào tai hắn, vì thế, đêm dài có một thân ảnh dưới sự che chở của Nguyệt Bát , lén rời khỏi đơn vị, đi đến nơi Cung thị đóng quân.

Mọi người đều biết ở Ngự Phong Quốc, trong sáu gia tộc hiển hách có bốn tộc là xuất thân từ võ tướng, từng ở bên cạnh tổ hoàng vào những năm khai quốc, cho nên Cung, Phượng, Lam, Bích, bốn đại gia từ thời đại tổ hoàng lên đã được cho phép là có quân đội trong tộc của mình.

Nguyên bản quân đội của bốn đại gia này đều đóng ở trong phong đất của mình, nhưng tiên đế Ngự Thiên Lan vẫn kiêng kị lực tộc, nên đã nghĩ biện pháp làm suy yếu thế lực của bọn họ, hắn rất sợ có một ngày sẽ nhận được sự cản trở từ binh lực bốn tộc, từng hạ một thánh chỉ, khiến cho bốn tộc phải binh đi đến bốn biên cảnh thường xuyên có phân tranh để tương trợ, nhất tiền song điều (một mũi tên trúng hai đích), vừa hạn chế được các nước xâm chiếm, lại làm suy yếu binh lực của bốn tộc này. Vì thế, đã có”Bắc là Bích, nam là Phượng, tây là Cung, đông là Lam” đóng quân.

Thời điểm Nguyệt Bát là du dân, chạy khắp thiên hạ, biết rõ mọi chuyện trong thiên hạ. Nhớ tới chung quanh đây có quân đội của Cung thị, hắn biết mẫu thân của Phượng Hiên xuất thân từ Cung thị, nghĩ chắc chắn người của Cung thị sẽ quan tâm chuyện này, lúc này hắn liền phái Trương Lực đi mật báo, hắn nghĩ, hắn mang nhiều nhất chỉ mới hơn hai trăm người, không thể giúp đại ân gì, chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi, vẫn là đại quân Cung thị có thể dùng được.

Trương Lực bẩm báo, khiến Cung Thiên Vinh – người dẫn dắt quân đội Cung thị – chỉ suy nghĩ một chút, rồi ra binh, loại sự tình này thà tin là có, không thể tin là không, huống hồ chúa thượng thật sự là đang đi qua hướng này, vì thế, quân đội Cung thị tuy nói tới trễ, nhưng tốt xấu cũng đã đuổi kịp. đám người Phượng Hiên may mắn, được Nguyệt bát chõ mồm vào lại tránh được một kiếp.

Không biết người đến là người phương nào, nhưng phía sau đã không còn ai đuổi theo, hai gã hộ vệ mang Phượng Hiên hôn mê bất tỉnh, Phượng Tiêu cùng Phượng Dịch phân công che chở mẫu tử hai người Cốc Nhược Vũ, còn lại không đến mười người bọn họ trốn ở trong một sơn động, ẩn nấp ở bên trong, chuẩn bị chữa thương cho Phượng Hiên.

Phượng Tiêu đem tiểu oa nhi đặt trên mặt đất, điểm huyết vị ở bờ vai đang chảy máu của Phượng Hiên, sau đó tìm tới tìm lui trên người chúa thượng, tìm được Giải Độc Đan mà Hồng Hi Nghiêu chế tạo, đút vào miệng người, làm cho Phượng Hiên nuốt xuống, tiếp đó liền suy nghĩ giúp Phượng Hiên vận công chữa thương.

“Để cho ta, đệ cũng bị thương không nhẹ.” Phượng Dịch tiếp nhận, Phượng Tiêu bởi vì sợ làm bị thương Thiếu tông chủ trong lòng , nên cũng đã trúng không ít kiếm.

Tông chủ đã nuốt Giải Độc đan, độc tố cũng không còn gì trở ngại, Phượng Tiêu thối lui đến một bên, cảm thấy yên tâm, lúc này bọn thị vệ cũng đều tự chữa thương.

Cốc Nhược Vũ vẫn chưa hề nhúng tay vào. nàng chỉ có thể chảy nước mắt ngơ ngác ngồi ở trước mặt Phượng Hiên, nhìn Phượng Dịch giúp Phượng Hiên chữa thương, chờ sau khi hắn hoàn thành, Cốc Nhược Vũ lập tức tiến lên hỗ trợ giúp Phượng Hiên nằm xuống.

Nhớ đến khuôn mặt luôn tươi cười trước đây, luôn mặt dày đối với nàng, nay sắc mặt hắn đã trở nên u ám, luôn không hề tức giận, cặp mắt kia có thể nói, có thể ôn nhu nhìn nàng, nay đã gắt gao nhắm lại, cảm giác

chua xót khổ sở xông lên đầu, Cốc Nhược Vũ cố gắng cắn chặt môi của mình không để ỉnh khóc lên, kéo vãi lớt xuống, tiếp nhận thuốc của Phượng Dịch đưa tới, bằng bó vết thương cho Phượng Hiên.

Càng nhớ lại chuyện vừa rồi càng cảm thấy sợ hãi, nàng không rảnh đi hỏi vì sao một gã mà nàng cho rằng ăn chơi trác táng lại biết võ công cao như vậy, cũng không chú ý tới khi đám người Phượng Tiêu an ủi nàng lại là dùng kính ngữ, xưng hô là phu nhân, càng không suy nghĩ vừa rồi Phượng Tiêu bọn họ gọi Phượng Hiên là Chúa thượng, hơn nữa chuyện dọc theo đường đi liệu mạng đỡ cho chủ, chỉ phát hiện mình nguyên lai trong lúc đó đã bắt tri bắt giác sớm yêu nam nhân luôn làm cho nàng vui vẻ này, có lẽ tình yêu này, đã được gieo xuống từ lần đi Ti Đô đó .

74. Chương 74: Trong Họa Lại Có Phúc

Bằng bó xong vết thương cho Phượng Hiên, trên vai hắn xuất hiện một cái nơ, Cốc Nhược Vũ nắm chặt tay của Phượng Hiên, nhẹ giọng khóc, trong lòng liên tục cầu trời, làm ơn trăm ngàn lần đừng để chàng có chuyện gì

Tiểu Cốc Lượng sau khi được Phượng Tiêu buông ra, tự mình đi tới bên cạnh cha, ngoan ngoãn chờ người khác giúp Phượng Hiên chữa thương, thấy mẫu thân bằng bó xong vết thương cho phụ thân, bé cùng Cốc Nhược Vũ mỗi người ngồi một bên. Tiểu oa nhi đưa tay nắm chặt tay kia của Phượng Hiên, trên khuôn mặt vốn luôn có nụ cười nhưng nay lại không còn nữa, ánh mắt đỏ rưng rưng , ô ô, phụ thân! Tiểu oa nhi sụt sịt cái mũi, cố gắng không để nước mắt trong đôi mắt to tròn chảy ra.

Về phần tiểu ác ma nằm trên mặt đất kia, không bao lâu đã tỉnh, sau khi tỉnh lại suy đầu tiên của hắn chính là nường tử của hắn đâu? Trong lòng cả kinh, đột nhiên mở mắt, sau khi nhìn thấy Cốc Nhược Vũ đang ngồi ngay bên cạnh cầm tay hắn, bình yên vô sự, Phượng Hiên mới yên tâm, cảm thấy tay kia hình như cũng bị người khác cầm lấy, hắn hơi không quay đầu nhìn lại, Lượng nhi cũng không có việc gì, chỉ là không còn tươi cười, cái mũi cùng mắt dần đỏ lên.

Cốc Nhược Vũ vẫy vẫy tay, kêu nhi tử đến bên người nàng, tiểu oa nhi đứng dậy, nhu thuận đến bên người mẫu thân, được nàng đón lấy, còn bọn người Phượng Tiêu bảo vệ ở bên ngoài, phái người điều tra tình huống, cho nên không có ai chú ý hắn đã tỉnh lại, hơn nữa còn có tâm tình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cả người bị thương làm cho Phượng Hiên rất muốn kêu rên một tiếng, từ nhỏ đến lớn chỉ có hắn đã thương người khác, chứ chưa từng bị người đã thương qua. Vì võ công hắn chỉ cần cố gắng một chút liền thông suốt nên hắn cũng chưa phải chịu qua đã thương gì, chứ đừng nói đến chảy máu! Hắn còn nghĩ đến chuyện vừa rồi mình không nên té xỉu trước mặt người khác, thật nhục nhã! Tiểu ác ma trong lòng ảo não một trận, vì thế, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nhưng đầu óc cố cừu tất báo của hắn cũng không rảnh rồi, sau này hắn cùng với phụ thân đại nhân kia sẽ không còn tình phụ tử, lần này, cho dù muội tử cầu tình hộ ông ta thì hắn cũng không chấp nhận! Nếu có thể đẩy Phượng Trọng Nam vào chỗ chết thì Phượng Hiên hắn quyết sẽ không nương tay! Nhưng người sẽ được mình khai đao đầu tiên sẽ là Phượng Thiểu Vân!

Phượng Hiên rất tức giận , trong đầu bàn tính blad blad đủ thứ, đang nghĩ xem làm thế nào để rút gân lột da kẻ thù nhằm giải hận thì lại cảm thấy một bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt của hắn, vén tóc hắn ra sau tai, sau đó, có người hôn xuống trán của hắn, lúc này, tiểu ác ma liền sững sờ.

Cốc Nhược Vũ gọi Tiểu Cốc Lượng đến bên cạnh mình, thấy nhi tử từ trước giờ chưa từng khóc mà nay cũng rưng rưng nước mắt, trong lòng vô cùng khổ sở, lại nhin không được kéo nhi tử vào lòng cùng nhau khóc. Sau khi khóc được một lúc, Cốc Nhược Vũ giúp tiểu oa nhi lau nước mắt, lại lau hết lệ trên mặt của mình đi, không để ý bởi vì lau mà tay bị đen, khuôn mặt càng ngày càng giống như một diễn viên hề. Nàng nhìn Phượng Hiên, thấy sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, mà hắn vẫn chưa tỉnh, nàng lo lắng đưa tay sờ sờ mặt của hắn. Chính lại mấy sợi tóc hỗn độn của hắn, sau đó xê dịch vị trí của mình, để có thể tới gần hắn một chút, cúi người nhẹ nhàng hôn một chút lên trán của hắn, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Hiên, chàng trăm ngàn đừng bỏ lại hai mẹ con thiếp ” trong lời nói mang theo ghen ngạo, cố gắng ép nước mắt xuống, Cốc Nhược

Vũ mới có thể tiếp tục nói tiếp, “Cả nhà chúng ta đã rất vất vả mới có thể đoàn tụ được, Lượng nhi còn nhỏ như vậy, chàng đừng bỏ lại mình thiếp, chàng mau tỉnh lại được không.”

Không phải tốt thế chứ! Hắc hắc, nương tử thân ái của hần thể nhưng lại chủ động hôn hần, cơ hội tốt như vậy sao có thể buông tha, hần hiện tại không cần phải mở mắt!

Trừ phi nương tử bảo bối của hần hôn hần thêm vài chỗ nữa, tiểu ác ma nào đó xấu xa mà nghĩ.

Cốc Nhược Vũ nghĩ đến vừa rồi Phượng Hiên thay nàng đỡ không biết bao nhiêu nhất kiếm, khi thanh kiếm kia xuyên qua vai hần thì lòng nàng cũng đau như đao xoắn, khi hần bất tỉnh rồi ngã xuống, nàng còn tưởng rằng nàng đã mất đi hần, khi đó nàng mới giật mình nghĩ rằng nàng không thể mất đi người nam nhân này, hần là phu quân của nàng, là vua của nàng, là ông trời của nàng, là tất cả của nàng! Nghĩ tới những thứ này, lại thấy hần vẫn đang hôn mê, Cốc Nhược Vũ càng nghĩ càng sợ hãi, liên tưởng đến chuyện không tốt, sợ vết thương của hần còn nghiêm trọng, ngoài ý muốn không qua được, nàng không khỏi khóc nức nở nói : “Chàng trăm ngàn không được có việc gì, chàng không thể bỏ mặc thiếp khi thiếp phát hiện mình đã yêu chàng được, chàng không thể đối xử với thiếp tàn nhẫn như vậy!” Cốc Nhược Vũ đem môi đặt trên trán của Phượng Hiên, càng không ngừng nói chuyện, hy vọng hần mau tỉnh lại.

Yêu? Nghe được một cách rõ ràng, lúc này, trong đầu Phượng Hiên đem phụ thân ác độc cùng với huynh trưởng khác mẹ chán ghét kia một quyền đánh đi ra ngoài, ngay cả cái bóng của Phượng Trọng Nam cùng Phượng Thiếu Vân cũng không còn, tiểu ác ma trong lòng là hai tay chống hông, ngửa mặt lên trời cười to ở bên trong, ha ha ha! Thương thế kia đã nhận được giá trị, nương tử của hần nói thương hần, lại chủ động hôn hần vài lần, ha ha! khỏe miệng Phượng Hiên bắt đầu nhướn lên, cố gắng mới không khoa trương cười ra tiếng, trong lòng tràn đầy bọt khí hình trái tim bốc lên, vô cùng vui mừng!

Tiểu oa nhi vẫn luôn ở bên cạnh nhìn cha mẹ, nghe thấy nương nói cha không được bỏ hai người bọn họ, bé hai mắt đầm lệ rưng rưng nhìn chăm chăm mặt cha không dời nữa, nhưng mà, miệng cha giống như dần dần hướng lên trên, sau đó, nụ cười không ngừng mở rộng, dương dương đắc ý!

Tiểu Cốc Lượng dùng tay nhỏ bé kéo quần áo Cốc Nhược Vũ, dời lực chú ý của nàng về phía mình.

“Lượng nhi, làm sao vậy?” Cốc Nhược Vũ lệ rơi đầy mặt, khổ sở nhìn nhi tử, không rõ bé túm nàng làm cái gì.

Bé không nói lời nào, ngón tay nhỏ bé chỉ nụ cười trên mặt mà Phượng Hiên vẫn chưa thu lại được.

Cốc Nhược Vũ nhìn theo hướng ngón tay của bé chỉ thì thấy, A? Một người đáng lẽ đang hôn mê lại cười vô cùng sáng lạng. Cốc Nhược Vũ lập tức hiểu hần đã sớm tỉnh, hơn nữa những lời mình nói hần đều đã nghe hết toàn bộ không sót một chữ, nghĩ đến việc mình thổ lộ, còn hôn lên trán hần vài cái, mà hần lại cố ý giả bộ bất tỉnh, không khỏi xấu hổ, đưa tay đặt lên vết thương của hần ấn xuống, ai cho chàng giả bộ với ta.

Ai nha! Đau, đau, đau chết mất! Vui quá hóa buồn, Phượng Hiên đau đến mở mắt, thấy nương tử thân ái của hần đang giận dữ trừng mắt với hần, liền hiểu vừa rồi mình cười quá mức lộ liễu, bị nương tử đại nhân phát hiện, vội vàng giả bộ đáng thương.

“Đau, đau quá.” Thanh âm suy yếu, Phượng Hiên mở nửa mắt, liền được như ý nguyện, Cốc Nhược Vũ vẻ mặt áy náy, chân tay luống cuống hỏi thăm hần làm sao đau, có phải rất đau hay không, “Nương tử, vì phu toàn thân đều vô cùng đau đớn, ai nha.” Hần thừa cơ chui vào trong lòng Cốc Nhược Vũ, đầu ở ngực nàng cọ tới cọ lui, thỉnh thoảng hừ hừ làm nũng, giành được sự đau lòng của Cốc Nhược Vũ.

Cốc Nhược Vũ ôm hần, mà đầu Phượng Hiên dụi trong ngực nàng cười trộm, cảm thấy mỹ mãn thâm nghĩ: hi, mềm, rất thoải mái!

Phượng Hiên vừa tỉnh, Phượng Tiêu bọn họ không lâu sau cũng đều xông tới.

“Chúa thượng, ngài không có sao chứ!” Phượng Tiêu quan tâm hỏi.

Chúa thượng! ?

ánh mắt Phượng Hiên trừng Phượng Tiêu, làm ô hời lạnh của hần ứa ra, không xong, gọi sai rồi!

“Chúa thượng?” Quả nhiên, lần này Cốc Nhược Vũ đã phát hiện vấn đề trong xưng hô, ngẩng đầu nhìn Phượng Tiêu, chuẩn bị hỏi.

Phượng Tiêu phản ứng cực nhanh, nhanh chóng chuyển sang Cung Hoàng, đối với hắn gọi chúa thượng một lần nữa, Cung Hoàng rất ăn ý, nhanh chóng trả lời. Điều này làm cho Cốc Nhược Vũ tuy rằng cảm thấy quái dị, nhưng vẫn cho là mình nhầm lẫn nên không ráo riết tìm hiểu việc này, chẳng qua nàng hồ nghi nhìn Phượng Tiêu, phát hiện hắn là xa phu đánh xe dọc đường cho bọn họ, chỉ có điều là không thấy bộ râu quái nón của hắn đâu, không khỏi buồn bực hỏi: “Râu...của người đâu?” Bộ dạng không râu này nhìn rất quen mắt, hỏi lại một câu, “Chúng ta không phải đã gặp nhau ở đâu chứ?”

“Râu. . . .” Phượng Tiêu cùng Tiểu Cốc Lượng mắt to trừng đôi mắt nhỏ, “Mới vừa rồi bị người ta dùng kiếm chém đứt rồi!” Tiểu tổ tông dùng vạch trần lời nói dối của hắn mà!

“À.” Cốc Nhược Vũ nhũm mày, cảm thấy kì lạ, võ công cao như vậy, tại sao không cạo đầu, mà lại gọt râu của hắn, đã vậy còn không gây ra thương tích gì.

“Hiện tại đã an toàn, ngài có muốn đi rửa mặt không, trên mặt ngài vẫn còn bôi thuốc!” Phượng Tiêu vội vàng dời đi lực chú ý của nàng, đừng tiếp tục vấn đề có thể hù dọa hắn nữa!

Nghe hắn vừa nói như thế, Cốc Nhược Vũ lúc này mới nhớ tới trên mặt mình còn thuốc mà Phượng Tiêu bôi cho nàng, thấy Phượng Tiêu đã tỉnh, trái tim cũng buông lỏng một nửa, lại thấy hắn gật đầu đồng ý, nàng quyết định đi rửa thuốc trên mặt, vì thế, Cung Hoàng nói gần đây có dòng suối nhỏ, bọn họ mượn danh nghĩa muốn đi lấy nước, kì thực là đi bảo vệ nàng theo sát nàng.

Để lại Tiểu Cốc Lượng dùng ánh mắt to tròn vẫn nhìn chằm chằm Phượng Tiêu không dời, làm cho hắn hoảng hốt một trận. Vốn Phượng Dịch muốn ôm Thiếu tông chủ ra ngoài, để cho Phượng Tiêu bẩm báo tin tức vừa mới nhận được cho Phượng Tiêu.

Kết quả tiểu oa nhi không để ý tới Phượng Dịch đang vươn hai tay ra, lập tức đi tới chỗ Phượng Tiêu, mở hai tay ra, làm hình dáng muốn ôm.

Ô, tóc của hắn gặp nguy hiểm rồi! Biết Thiếu tông chủ nhất định đã nhận ra hắn nên trong lòng Phượng Tiêu kêu than một tiếng, sau đó nhận mệnh ôm lấy bé.

Quả nhiên, đã nhận ra Phượng Tiêu, tuy rằng Tiểu Cốc Lượng vừa rồi không báo ấu thân biết hắn là ai, nhưng hiện tại bé vẫn vươn bàn tay bé nhỏ ra nắm lấy tóc của hắn.

Phượng Tiêu đợi nửa ngày, không thấy đau đớn, lại nhìn qua, thấy bé vẫn theo dõi hắn, cuối cùng bé buông tay ra, hai tay vòng quanh cổ của hắn, ngoan ngoan để cho hắn ôm.

Phượng Tiêu mừng rỡ, tránh được một kiếp, ôm bé rời khỏi sơn động, đi ra bên ngoài chơi với bé, để Phượng Dịch bẩm báo với Phượng Tiêu.

Chỉ là, Phượng Tiêu không biết được bé đang thầm nghĩ trong lòng là: um, Cốc lượng nó là một hài tử có ân tất báo, một ân báo một ân, hắn vừa cứu cha mẹ mình, bỏ qua cho hắn lần này, nhưng, một thù lại gấp mấy lần một ân, thù lần trước, về sau lại tính.

Cốc Nhược Vũ đi đến bên dòng suối, rửa mặt, nhưng lại bị bóng người trong mặt nước khiến nàng sửng sốt. Mấy tháng này, Phượng Tiêu mỗi ngày đứng giờ bôi thuốc cho nàng, hơn việc rửa mặt đều do hắn bá đạo một mình ôm lấy mọi việc, trong ngày thường nàng cũng không nhìn thấy mặt mình, lúc này, qua mấy tháng nhìn lại mặt mình, nàng cảm thấy chắc mình hoa mắt nhìn lầm.

Là mình nhìn lầm rồi ? Cốc Nhược Vũ lấy lại tinh thần, dứt khoát ghé vào bên dòng suối, cúi mặt sát xuống mặt nước, nhìn cẩn thận, lúc này vừa thấy, phát hiện nàng không có nhìn lầm. Chỉ thấy những vết sẹo chẳng chịt trên mặt nàng do lăn xuống sơn cốc đã không còn thấy đâu, nay trên mặt của nàng chỉ có vài vết sẹo lớn do bị Tề Hiếu Nhã rạch bị thương, nhưng những vết sẹo này cũng không có lỗi lốm như ban đầu, Cốc Nhược Vũ sờ sờ mặt mình, phát hiện làn da trên mặt lên bóng loáng, mà vài vết sẹo lớn kia cũng chỉ còn là màu hồng nhạt tự nhiên.

“Ta, mặt của ta. . . .” Không nghĩ tới thuốc kia thật sự dùng được, Cốc Nhược Vũ vui mừng nói không ra lời.

Thấy hành động của nàng, Cung Vu nói: “Ồ, vết thương của ngài phần lớn đều đã khỏi!” Mấy ngày nay đoàn người đều lên nói với nhau rằng, hóa ra bộ dáng của phu nhân tông chủ bọn họ cực kỳ thanh tú, y thuật của Hồng ngự y quả nhiên có thể nói hạng nhất.

Vì sao Hiên không nói với nàng?! Cốc Nhược Vũ kích động đứng dậy mang theo làn váy, chạy về.

75. Chương 75: Tình Cảm Ấm Áp

Phía trước, đại quân Cung Thiên Vinh vừa đến, Hầu Nhuận Sơn lập tức thu tay lại, tướng lĩnh hai bên đều ngẫm hiểu lẫn nhau, nhưng chưa nói đến người chết ta sống, dù sao cũng rơi vào tai hoàng thượng, không phải chiến đấu với quân đội nước khác, mà người một nhà lại không hiểu sao lại xung đột nội bộ, có thể hiểu, đều chờ đợi rơi đầu đi!

Quân đội Hầu Nhuận Sơn bỏ chạy, mà quân đội Cung Thiên Vinh đang vội vàng tìm đám người Phượng Hiên, sợ bọn họ kỳ thật đã tới chậm. May mắn sau khi Phượng Tiêu phái người đến liên hệ, thì lúc này mới biết chúa thượng tuy rằng bị thương, nhưng không có gì đáng ngại. Mà Cung Như Tích cùng Cung Nhạc phía sau mang theo nhân mã phòng thủ hậu phương cũng đến, bọn họ tuy có thương vong, nhưng không nghiêm trọng. Vì vậy, vì sợ đám người Hầu Nhuận Sơn quay lại, ba đội ngũ đều ở gần đó đợi mệnh, chờ đợi chỉ thị của Phượng Hiên.

“Vừa rồi lễ vật cùng thuốc của phu nhân đều đã để lại xe, nhờ Ki túc trưởng lão phái người đi trước mang những lễ vật đến nơi của nhạc phụ nhạc mẫu. Đừng nói là lễ vật gặp mặt, cứ dựa lý do mỗi tháng mà đưa đến là được rồi!” Nụ cười của Phượng Hiên lộ ra vẻ suy yếu cùng mệt mỏi. “Để Thiên Vinh phái người hậu tống bọn thị vệ đã hy sinh, rồi dàn xếp người nhà của bọn họ. Sau đó, bảo hấn mang quân của Cung gia quay về nơi đóng quân. Mặt khác nói hấn phái người thả ra tin tức đến tai Cố Tín, để Hầu Nhuận Sơn cho Cố Tín xử trí, về phần những người của Hầu Nhuận Sơn còn có ai tham dự, điều tra ra cho ta! Nhớ lấy, đừng cho chuyện này truyền vào tai hoàng thượng, dù sao quân đội của Thiên Vinh cũng đã tự ý rời khỏi vị trí đóng quân. Cung Nhạc vẫn như cũ âm thầm đi theo, mấy người các người trừ người đã bị nhạc phụ mẫu gặp qua, những người khác tìm lý do, đừng cho phu nhân phát hiện thân phận của các người khi đi theo ta, tốt nhất có thể vào ở nhà nhạc phụ nhạc mẫu ta! Còn người hãy theo bọn Cung Nhạc, biết không?”

“Dạ!”

“Về phần Nguyệt Tinh Hồn kia, phái người đến hỏi hấn muốn cái gì, trong phạm vi hợp lý, ta đều thỏa mãn hấn!”

Đối với Phượng Hiên, kể có ân với hấn, hấn đương nhiên sẽ báo đáp. Nhưng hấn không biết Nguyệt Tinh Hồn này, cũng không biết hấn chính là Nguyệt Bát, nên Phượng Hiên cho rằng Nguyệt Bát mật báo chắc chắn có mục đích gì. Hôm nay chúng ta ở sơn động ở một đêm, ngày mai khởi hành!”

Nhanh chóng nhận lệnh rời đi, vừa mới đi không bao lâu, Cốc Nhược Vũ liền mừng rỡ chạy trở về.

Phượng Hiên hăm mắt dưỡng thương, nghe thấy âm thanh của Phượng Tiêu – kẻ đang tạm thời đảm nhiệm của vú em: “Ngài đã trở lại!”

“Uh.” Cốc Nhược Vũ mỉm cười gật đầu lên tiếng trả lời với Phượng Tiêu, sau đó ngữ khí có chút oán giận nói với Tiểu Cốc Lượng, “Lượng nhi, mấy ngày nay sao con không nói ẹ biết, vết thương trên mặt mẹ đã khá hơn nhiều rồi?” Nhi tử hấn là phải nói cho nàng biết việc đại sự này mới đúng, vì sao gạt nàng?

Tiểu Cốc Lượng vốn có vấn đề nghiêm trọng về thẩm mỹ, nghiêng đầu nhìn mặt mẫu thân, buồn bực nghĩ: Có cái gì khác nhau sao? Mẹ vẫn đẹp mà!

Thấy vẻ mặt nhi tử không hiểu, cho là con không biết, Cốc Nhược Vũ từ bỏ, đưa tay muốn ôm Tiểu Cốc Lượng đang cười ở trên cổ Phượng Tiêu xuống.

Bé vẫn muốn tiếp tục tại tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) trên đầu Phượng Tiêu nên lắc đầu không chịu, tay nhỏ bé gõ nhẹ trên đầu Phượng Tiêu, ý tứ bé muốn tiếp tục chơi đùa.

“Để bé chơi với ta một lúc, ngài không cần lo lắng, nhanh chóng vào đi thôi!” Đường đường thị vệ đại nhân lại biến thành vú nuôi, nhưng kỳ thật hẳn vẫn rất vui vẻ , bởi vì Thiếu tông chủ nhà hẳn vừa xinh đẹp đáng yêu lại thông minh gian trá. Thật hạnh phúc!

Cảm thấy nhi tử giống như thực sự thích Phượng Tiêu, Cốc Nhược Vũ không hề miễn cưỡng, tùy ý để nhi tử chơi đùa, còn mình thì tiến vào trong sơn động.

Phượng Hiên từ đầu đến cuối vẫn vánh tai nghe động tĩnh bên ngoài, biết nương tử thân ái đang đi vào, nháy mắt thay đổi bộ dạng, trước mặt nương tử nhà mình nhất định phải có biểu tình đáng thương, như vậy, nương tử đại nhân mới đồng cảm mềm lòng yêu chiều hẳn, yêu thương hẳn, hắc hắc, hạnh phúc chính là như vậy!

Quả nhiên, Cốc Nhược Vũ thấy bộ dạng hẳn không có tinh thần liền đau lòng hỏi: “Đau lắm hả?”

“Ừm!” Phượng Hiên ý bảo Cốc Nhược Vũ tới gần chút nữa.

Cốc Nhược Vũ dựa vào hẳn ngồi xuống, nghĩ đến hẳn phải chịu đau, nhưng đó là vết thương bởi kiếm, lại không thể xoa bóp để giảm bớt nỗi thống khổ của hẳn, nàng không khỏi lo lắng thêm.

Phượng Hiên hiểu được nàng đang suy nghĩ gì, trực tiếp nói một câu: “Hôn ở nơi này một chút, liền hết đau!”

Hả? Cốc Nhược Vũ không hiểu được, nhìn người nao đó đang chu mỏ, ý bảo nàng nên hôn vào chỗ nào, lập tức đỏ mặt, vừa thẹn lại vừa cảm thấy buồn cười, gất giọng: “Chàng, không biết xấu hổ!” Nói xong, đưa tay đánh một cái vào cái miệng đang chu lên của Phượng Hiên

Tuy là trong dự liệu, nhưng vẫn có phần tiếc nuối, khuôn mặt tuấn tú của Phượng Hiên bày ra vẻ vô tội nói: “Nương tử, vi phu đối với nàng không biết xấu hổ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên)!” Nhìn Cốc Nhược Vũ ngay cả tai cũng đỏ, Phượng Hiên đành phải lùi một bước nói, “Nương tử, nàng không chịu hôn vi phu cũng không sao, vậy thì để cho vi phu gối lên đầu gối của nàng dù sao cũng không phải quá đáng chứ!” Hẳn thích đến gần nương tử, ở bên cạnh nàng thật sự rất dễ chịu!

“Được.” Mặt hơi hơi nóng lên, thanh âm giống như tiếng muỗi kêu, Cốc Nhược Vũ cảm thấy có chút ngứa ngáy, nàng nhìn chung quanh trong động một chút, thấy chỉ có hai người bọn họ, tạm thời cũng không có người tiến vào, liền chiều theo yêu cầu của hẳn, để cho đầu của hẳn gối lên trên đùi của mình.

Đầu Phượng Hiên cọ qua cọ lại, cố gắng nhìn đến gần bụng của Cốc Nhược Vũ, sau đó mới dừng lại, đồng thời được một tác lại muốn tiến một thước, đưa tay nắm lấy tay nhỏ bé Cốc Nhược Vũ, nắm ở trong tay không chịu thả ra.

Cốc Nhược Vũ muốn đem tay rút ra, nhưng không lay chuyển được Phượng Hiên, cuối cùng đành phải chiều theo ý hẳn.

“Vì sao chàng không nói cho thiếp biết thuốc kia rất có hiệu quả?” Cốc Nhược Vũ nói vấn đề vừa rồi khiến muốn chạy về

“Như vậy mới có một ngày nương tử nhận được bất ngờ lớn!” Trên thực tế, hẳn đã định chờ mặt Cốc Nhược Vũ hoàn toàn khỏi hẳn mới để nàng nhìn mặt mình, như vậy mới làm nàng vui vẻ, nhưng đều do chuyện ngày hôm nay, làm rối loạn kế hoạch của hẳn.

“Vậy lọ thuốc kia còn chưa dùng hết sao?” Mỗi lần Phượng Hiên bôi thuốc cho nàng đều kêu nàng nhắm mắt lại, cho nên nàng không hề phát hiện đã dùng hết vài lọ.

“Bôi thêm một lần nữa cũng không hết.” Nàng nên đổi thuốc rồi, Phượng Hiên chuẩn bị dùng sang giai đoạn thuốc nước tiếp theo, hẳn nhất định sẽ làm cho nương tử của hẳn khôi phục lại bộ dạng thanh tú động lòng người như ngày xưa, làn da mềm mại, trắng nõn điểm hồng, lại trẻ thêm vài tuổi, dung nhan không già, về sau kiếm cơ hội xuất hiện trước mặt nữ nhân đã phá hoại dung nhan của nàng, khiến cho bọn họ tức chết!

“À.” Cốc Nhược Vũ cảm thấy mặt mình khôi phục vô cùng nhanh, nàng đã cảm thấy rất vừa lòng, thấy Phượng Hiên buông tay nàng ra, móc trong ống tay áo của hắn, lấy ra một bình sứ nhỏ.

“Nương tử, vì phu nhớ ra trước kia từng mua thêm một lọ thuốc nước, nghe nói là thuốc này rất có tác dụng với thẹo, dùng xong thuốc mỡ kia, chúng ta lại dùng thuốc này.” Phượng Hiên dương dương đắc ý nói với nàng.

Cốc Nhược Vũ tò mò đưa tay qua lấy, Phượng Hiên không cho, đem bình sứ nhỏ thu hồi vào trong ống tay áo của hắn, sau đó lại nắm lấy tay nhỏ của Cốc Nhược Vũ không chịu buông, thỏa mãn nắm chặt trong tay mình, vui vẻ nhắm mắt dưỡng thương!

Cốc Nhược Vũ không nói gì, nhìn chằm chằm mặt Phượng Hiên, nghĩ rằng phu quân của nàng là một người thần kỳ quái dị, không có chuyện gì không làm được, hắn giống như có ảo thuật, có thể biến ra linh đan diệu dược cũng không nói, đằng này, một kẻ ăn chơi trác táng lại còn biết võ công!

Lúc này, chậm nửa nhịp nàng mới nhớ tới vấn đề này, không chỉ có phu quân biết võ, thương đội đi chung với bọn họ cũng đều có võ công cao cường, tại sao lại có người giết nhóm người bọn họ chứ?

Cốc Nhược Vũ nghĩ mãi mà không rõ, nhưng cũng không cho rằng đại đội nhân mã kia tới là để giết phu quân của nàng, nàng không nghĩ về chuyện này thêm nữa mà bắt đầu thay đổi suy nghĩ đối với Phượng Hiên, có lẽ hắn không phải cái dạng không tốt mà nàng vẫn thường nghĩ, ngược lại trải qua mấy tháng này ở chung, phu quân của nàng không những là người rất đáng tin cậy mà còn làm cho nàng có cảm giác rất an toàn.

Tình cảm trong lòng ngày càng nồng đậm, ánh mắt Cốc Nhược Vũ mang theo ánh sáng nhu hòa nhìn Phượng Hiên, hai vợ chồng hưởng thụ không khí yên tĩnh ngọt ngào yên ổn cùng ấm áp này, đương nhiên, thỉnh thoảng sẽ có bàn tay trộm muốn làm vài động tác kỳ quái sờ tới sờ lui, nhưng chỉ phá hư không khí yên tĩnh này một chút mà thôi.

76. Chương 76: Cốc Gia Ở Tây Lỗ

Ở trong sơn động nghỉ ngơi thêm một đêm, ngày hôm sau, thân thể Phượng Hiên tuy nói không thể khôi phục đến mức độ khỏe mạnh, nhưng thuốc hắn uống đều được mang từ chỗ Hồng Hi Nghiêu tới, hơn nữa chân hắn cũng không bị thương, vì thế mọi người bắt đầu khởi hành đi bộ, bởi vì không có ngựa xe chỉ có thể khiêng, không đi nhanh được, cho nên, đến buổi chiều ngày thứ tư bọn họ mới xuống Kỳ Sơn, thời gian chặng vạng mới đến thôn gần Kỳ Sơn nhất, đồng thời cũng là thôn trấn lớn nhất biên cảnh phía tây – Tây Lỗ trấn.

Lúc này sau khi đến thôn trấn, mọi người tiến vào khách sạn rửa mặt chải đầu một phen, tiếp theo ăn cơm chiều.

“Kế tiếp, hai vị đại ca có tính toán gì không?” Cốc Nhược Vũ hỏi Cung Hoàng cùng Cung Vu, nghĩ đến toàn bộ hàng hoá của thương đội bọn họ mang theo đều bị hủy hoại trong phút chốc, may mắn bọn họ giống nàng có thói quen mang theo túi tiền ở trên người, thế này mới miễn cho thảm cảnh làm tên khuất cái lưu lạc ở trên đường.

“Chuyện này. , không đối gạt ngại, hai huynh đệ chúng ta đã đem tất cả tài sản ném vào hàng hoá lần này, hơn nữa mấy ngày hôm trước, tên biến mất kia đã trộm toàn bộ số tiền trên hai người chúng ta, cho nên sau bữa cơm này, trên người chúng ta không còn đồng nào, trở thành hai bàn tay trắng!” Cung Hoàng bắt đầu kể lể những điều mà đoàn người đã bàn bạc để có thể vào được Cốc gia, hơn nữa còn giải thích hợp lý chuyện Phượng Địch biến mất.

“Tại sao có thể như vậy?” Phượng Hiên giả vờ kinh ngạc, “Vậy các người phải làm thế nào ?”

“Không biết!” Cung Hoàng lắc đầu, cùng chủ tử của hắc kị tướng người hoạ, “Chín người chúng ta không có nơi để đi..ai!”

Thật thâm! Cốc Nhược Vũ vui mừng vì tiền của mình không có bị người nọ trộm đi, sau đó âm thầm tính toán nếu để cho bọn họ cùng một nhà mình đồng hành mà nói..., tiền có thể dùng bao lâu. Tính qua tính lại cảm thấy nếu để mọi người tìm việc làm thì có thể chống đỡ được, Cốc Nhược Vũ liền muốn trưng cầu sự đồng ý của Phượng Hiên, giúp bọn họ một chút, dù sao dọc theo đường đi bọn họ đã đối đãi với nhà mình tốt vô cùng.

Phượng Hiên đang đợi nàng nói mang theo đám người Cung Hoàng, sau đó gặp vợ chồng Cốc thị ngay tại Tây Lỗ trấn này, đến lúc đó nương tử thân ái nhìn thấy cha mẹ nhà mình vẫn sống một cuộc sống giàu có như hồi ở Nam Lăng, chỗ ở lớn, phòng ốc nhiều, có nô bộc hầu hạ, tất nhiên, nhất định sẽ thu lưu đám người Cung Hoàng.

Nghĩ xong, khi Cốc Nhược Vũ còn chưa kịp nói, thì người xa lạ ngồi ở bàn bên cạnh liền chồm vào: “Không có nơi đi à..., vậy đến Cốc gia ở Tây Lỗ đi, không những có thể được ăn được uống, mà còn giúp người tìm việc kiếm sống!”

Ồ?! Đây không phải là đang làm loạn kế hoạch của bọn hắc kị sao? Mười đôi mắt trừng về hướng người nói chuyện, làm cho hắc kị phải câm miệng!

Hắc kị, hắc kị không có nói sai a! Làm sao lại trừng mắt hắc kị? Có lòng tốt lại nhận lấy một trận kinh hãi.

Cốc Nhược Vũ nghe thấy Cốc gia, tuy rằng cảm thấy không có khả năng, nhưng vẫn nhìn không được liên tưởng tới cha mẹ nhà mình, vội vàng hỏi nói : “Cốc trong chữ nào?”

“Cốc trong hạt thóc.” Cảm thấy cô gái này phần nào ái, người ở bàn bên cạnh bắt đầu um sùm nói không ngừng, nói vợ chồng Cốc thị kia tâm địa thật tốt, liệt kê bao nhiêu việc thiện bọn họ đã làm, sau đó tổng kết một câu, “Chỉ cần có khó khăn, bọn họ tuyệt đối sẽ giúp, cho nên các người cứ đến nhà bọn họ thì tuyệt đối không có vấn đề!”

“Tên vợ chồng Cốc thị?” Cốc Nhược Vũ có chút kích động, càng nghe càng giống chuyện cha mẹ hay làm.

“Là, là. ,” nghĩ không ra, cuối cùng nói một câu, “A, bọn họ là người Vân Châu Nam Lăng, gọi là gì ta không nhớ ra, mọi người ở Tây Lỗ trấn gọi bọn họ là Cốc đại gia cùng Cốc đại thẩm!”

Vân Châu Nam Lăng, tâm tình Cốc Nhược Vũ nhất thời trào dâng, quay đầu lại nói: “Hiên, hình như là cha cùng mẹ thiếp! Chúng ta đi nhìn xem!”

A! Nói cả nửa ngày hoá ra là nhạc phụ nhạc mẫu, nguyên lai người này còn giúp bọn họ giải quyết vấn đề đơn giản. Thu hồi cái nhìn chăm chăm hung ác, Phượng Hiên đối với nương tử thân yêu của hắc kị hòa ái vô cùng, gật đầu nói được, sau đó Cốc Nhược Vũ lên tiếng hỏi người bàn bên cạnh chỗ ở của Cốc gia, kích động đến mức cơm cũng không ăn, đoàn người chưa ăn xong cơm đã lập tức đến nơi.

Dọc theo đường đi, Cốc Nhược Vũ hưng phấn chờ mong, nắm chặt ống tay áo của Phượng Hiên, cứ lặp đi lặp lại với với hắc kị rằng vợ chồng Cốc thị kia chắc chắn là cha mẹ của nàng, không ngờ nhanh như vậy đã có thể tìm được cha mẹ! Hơn nữa, nghe nói nói cuộc sống của cha mẹ cũng không tồi, Cốc Nhược Vũ vừa vui vẻ lại vừa an tâm.

Nhìn bộ dạng nương tử thân ái kích động vui sướng, cây quạt trong tay Phượng Hiên “xoạt” mở ra, phẩy một cái, tiểu ác ma trong lòng ngẩng đầu lên, rất là đắc ý, vui vẻ! Hắc kị biết ngay nương tử bảo bối của hắc kị sẽ cao hứng mà, chờ một lát nương tử đại nhân nhìn thấy chỗ ở của cha mẹ mình, sau khi biết mấy năm nay bọn họ sống hạnh phúc, thì không biết sẽ cảm ơn ân nhân thâm giúp đỡ kia như thế nào! Mà ân nhân kia, cũng chính là hắc kị, sau khi nói ra thân phận của bản thân, hắc kị, tiểu ác ma cười trộm, ảo tưởng nương tử thân ái dùng ánh mắt sùng bái cảm kích nhìn mình, thậm chí còn sẽ ôm hôn hắc kị mãnh liệt, nói không chừng còn nhiệt tình yêu thương ôm ấp!

Thật đắc ý! Um? Động tác phẩy quạt trong tay Phượng Hiên dừng lại, đến cửa Cốc gia hắc kị thấy cửa lớn được mở rộng, trong ngoài đều có người đi qua đi lại, âm ỹ không thôi, nhốn nháo lộn xộn, không biết đang làm gì, không giống với sự thanh tĩnh u nhã mà hắc kị nghĩ, trong lòng buồn bực, Cốc Nhược Vũ bên cạnh cũng đã buông tay ra, chạy bước nhỏ đi vào.

Được rồi, âm ỹ thì âm ỹ, nhưng mà Phụng Định chọn chỗ này cũng không tệ lắm, Phụng Hiền xoa bỏ cảnh tượng giống như phố xá sầm uất kia trước mặt đi, bước nhanh theo Cốc Nhược Vũ đi vào.

Chuyện này. . . . ? Sau khi tiến vào đại môn, bước chân của Phụng Hiền liền dừng lại, nhìn chung quanh một vòng, trên trán rơi đầy hắc tuyến. Đây là thái thị (chợ bán đồ ăn)? Hay là tập thị (chợ phiên)?

Trong tiền viện rộng lớn đang được bày đầy áp những quầy hàng buôn bán những mặt hàng hết sức bình thường. Vì trời đã gần tối, cho nên những quầy hàng kia không còn thừa bao nhiêu hàng, quán chủ ra sức quát to, tìm cách nhanh chóng bán những thứ còn lại trên quầy hàng, để có thể nhanh chóng dọn dẹp về nhà!

Tuy rằng người nọ đã nói có thể nhờ vợ chồng Cốc thị giúp đỡ tìm việc kiếm sống, họ có thể giúp người khác buôn bán kiếm sống nuôi gia đình, nhưng không hề nói là giúp theo phương pháp như vậy, cây quạt trong tay Phụng Hiền hợp lại, quơ quơ, ý bảo Phụng Tiêu ở phía sau tiến lên giải thích cho hắn.

Phụng Tiêu đang ôm thiếu tông chủ trong lòng, cũng bị này cảnh tượng ngoài ý muốn này làm cho bất ngờ, hắn cứng ngắt tiến lên, thấp giọng nói: “Thuộc hạ cũng không biết, người báo cáo cho tới bây giờ cũng không đề cập qua việc này.”

“Hừ!” Có tình huống mà mình không biết sao, Phụng Hiền mắt húng, Phụng Tiêu rút cổ lại, đôi mắt to tròn của bé theo dõi hắn, thuộc hạ? Ý gì?

Trong lòng Cốc Nhược Vũ chỉ quan tâm đến cha mẹ, không quan tâm cảnh tượng này hợp lý hay không hợp lý, bắt lấy một người liền hỏi chủ nhân nhà này ở nơi nào.

“Cốc đại gia sao? Bọn họ ở hậu viện, các người muốn nhờ bọn họ giúp đỡ sao? Vậy thì tìm đúng nơi rồi đấy!” Tiếp theo, ra sức ca tụng công sức vĩ đại của vợ chồng Cốc thị, Cốc Nhược Vũ tuy rằng nóng vội, nhưng vẫn nhẫn nại nghe xong rồi mới bước nhanh chạy chậm về phía hậu viện.

Phụng Hiền ở phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo, ai! Cảnh tượng ở tiền viện này quả thực vô cùng thâm hải, hắn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này mới đúng! Phụng Hiền nghĩ như vậy, chờ mong hậu viện bình thường một chút, nhưng vào lúc hắn tiến vào hậu viện, lúc này, đám khuất cái đang ngồi chồm hổm dưới đất, một đám bùng phát cháo loãng, cảnh tượng ăn uống phát ra âm thanh như hổ đói vồ mồi khác sâu vào trong mắt Phụng Hiền, tiểu ác ma lúc này cứng ngắt như nham thạch.

Quác quác, đồ ngốc! Quạ đen kêu lên một tiếng cuồng vọng rồi bay đi, sau lưng Phụng Hiền giống như bị làn gió lạnh giá của mùa đông thổi qua, lạnh buốt và tê lương, a ——! Ác mộng! Chỗ này rõ ràng là hang ổ của khuất cái.

Cốc Nhược Vũ nghẹn ngào một tiếng”Cha ——! Mẹ——!” Kéo Phụng Hiền đang bị kích thích trở về hiện thật, nhìn nương tử thân yêu chạy về phía hai vị lão nhân cao tuổi đang múc cháo ọi người, lại nhìn thấy hai người bọn họ toàn thân đều có miếng vá, quần áo vải thô, vẻ mặt tang thương, nụ cười trên mặt Phụng Hiền biến mất, khóe miệng hơi hơi run rẩy, tiểu ác ma trong lòng rơi nước mắt ào ào, ngửa mặt lên trời ai oán nói: Ngân lượng hắn cấp hàng tháng đâu? Gấm vóc thượng đẳng mỗi tháng hắn đưa đến đâu? Nô bộc an bài sẵn đâu! ? Hắn cho rằng nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân đã được hắn chiếu cố tốt như vậy thì phải có bộ dạng lão gia phu nhân phúc hậu chứ, làm sao có thể biến thành cảnh tượng trước mắt này. . . . Oa! Ô ô! Hắn tuyệt đối không nói cho nương tử biết hắn là người đem nhạc phụ nhạc mẫu an bài ở nơi này đâu, nếu không nương tử lại ngộ nhận hắn ngược đãi nhạc phụ nhạc mẫu, hắn dù cho có mười cái miệng, cũng khó mà rửa sạch! Nhất định sẽ lại bị nương tử chán ghét !Vì thế, tiểu ác ma nào đó đã từng muốn tranh công liền choáng váng muốn hôn mê, đầu óc quay cuồng quay cuồng, đành đành thương mà giấu diếm thân phận hiển hách của hắn, mà cuộc sống gà bay chó sủa của con rể kém chất lượng cũng chính thức được trình diễn!

77. Chương 77: Con Rể Kém Chất Lượng

Khi bảo bối bị mất tích, tìm kiếm nhiều ngày mà không thấy, nhưng bỗng nhiên một ngày nào đó lại phát hiện ở chỗ người kia, cảm giác như thế nào? Kẻ trộm! Không sai, trong mắt vợ chồng Cốc thị, Phượng Hiên chính là một kẻ trộm

Khi bảo bối yêu thương mất tích, cảm giác tuyệt vọng vì không thể tìm ra, nhưng sau đó lại phát hiện vẫn tiếp tục ở chỗ người kia, mất mà có kiếm lại được, chuyện này phải nói như thế nào? Người điên! Hiển nhiên, trong lòng vợ chồng Cốc thị, Phượng Hiên mười lăm tuổi chính là kẻ không bình thường chuyên bắt cóc con nít

Sau khi cùng bảo bối biệt ly nhiều năm, nay gặp lại, còn chưa kịp mừng rỡ như điên, lại nhìn thấy người kia xuất hiện ở bên cạnh bảo bối, vậy sẽ như thế nào? Có, âm, mưu! Vì thế, khi Phượng Hiên ba mươi tuổi ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu, một chuyện gà bay chó sủa đã xảy ra!

Chuyện kể rằng, khi vợ chồng Cốc thị vẫn như thường lệ, gần tối lại phát cháo cho đám khuất cái mà bọn họ thu lưu, sau khi nấu xong cháo, đang phân phát thì nghe thấy một tiếng nghẹn ngào gọi cha mẹ, thanh âm quen thuộc khiến hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía phát ra tiếng .

Tuy rằng vết sẹo trên mặt Cốc Nhược Vũ chưa hoàn toàn bình phục, nhưng bởi vì đã tốt hơn trước rất nhiều, nên nàng cũng không mang theo khăn che mặt, mà thân là cha mẹ, vợ chồng Cốc thị chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra nữ nhi mà mình thương nhớ.

“Nhược Vũ!” Cốc Lương Thừa kinh ngạc nhìn về phía người tới, tâm tình dâng trào, tiến lên hai bước.

“Nhược, Nhược Vũ!” Mai Bình run rẩy, nhẹ buông tay, vốn đang cầm muôi lớn nhưng lại đánh rơi xuống bàn lúc nào cũng không hay.

“Cha ——! Mẹ ——!” Tiếng kêu vừa mừng rỡ vừa khỏ sở, Cốc Nhược Vũ chạy về phía hai người.

“Nhược Vũ!” Nhận ra đây không phải giấc mơ, hai người bỏ lại việc mình đang làm, chạy về phía nữ nhi thất lạc nhiều năm.

Vợ chồng Cốc thị mừng như điên, tâm tình kích động không thể dùng gì để diễn tả, lúc nào cũng mong đến một ngày có thể cùng nữ nhi đoàn tụ, nhưng không nghĩ tới ngày đó lại đến nhanh như vậy, trong lòng không ngừng cảm tạ ông trời đã đối đãi tốt với bọn họ. Mai Bình cùng Cốc Nhược Vũ ôm nhau, vui mừng mà khóc, tính tình Cốc Lương Thừa trời sanh vốn biết kiềm chế nhưng đôi mắt vẫn không nhịn được mà đỏ hoe, khóe miệng nở nụ cười, cảm động mà an ủi vỗ nhẹ lưng hai người.

Bất kể nói thế nào, Cốc Nhược Vũ vui vẻ, thì Phượng Hiên tất nhiên cũng cảm thấy cao hứng, vì vậy hắn cũng cảm thấy xót thương khi chứng kiến cảnh tượng đó, hắn đi đến phía sau nương tử thân yêu, cùng một nhà Cốc thị khóc lóc ôn chuyện.

Hai mắt đầm lệ, ôm nữ nhi, khóe mắt thoáng nhìn qua người tới gần, Mai Bình trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy, nhưng lại tiếp tục ôm nữ nhi khóc lóc

Ồ ô! A? Không đúng! Tiếng khóc của Mai Bình đột nhiên ngừng lại, đem tầm mắt quăng tới người phía sau. Mà Cốc Lương Thừa phát hiện bà vốn đang khóc giống như núi đổ, nay bỗng nhiên ngừng khóc, theo tầm mắt của bà nhìn sang, ngậy người!

Lông mày của hai vợ chồng đồng thời nhăn lại, trí nhớ trong đầu hiện lên, nhìn người trước mắt vốn đang mặc quần áo mộc mạc, cười đến sáng lạn, nhưng khuôn mặt đó khiến người trong thiên hạ chỉ cần gặp một lần, đều khó có thể quên thiếu niên có gương mặt họa thủy kia. Lúc này, trong lòng hai vợ chồng hiện lên bốn chữ: âm, hồn, không, tán!

“Lại là người!” Trong lòng đã xác định, Cốc Lương Thừa trợn mắt, không khỏi kêu lên tiếng.

“Người, người, người” ngừng khóc, tại sao tên trừng thối đã từng trộm nữ nhi sau đó lại lừa gạt nữ nhi lại ở chỗ này! ? Mai Bình buông hai tay ôm Cốc Nhược Vũ ra, tay run rẩy chỉ vào Phượng Hiên, hiển nhiên vừa là hoảng sợ lại vừa là tức giận .

“Cha, mẹ!” Thân thiết gọi nhị lão một tiếng, Phụng Hiên đặc ý chuyện hai người nhận ra hân, cảm thấy bọn họ có duyên phận cỡ nào, nhất là nương tử thân ái của hân! Ha ha, người nào đó nghĩ đến nương tử nhà mình liền vui vẻ.

Cha? Mẹ? Một loại khí lạnh âm trầm theo cột sống của hai vợ chồng chui lên.

“Ai là cha (mẹ) người! Người đừng có gọi vậy!” Hai người trăm miệng một lời, Mai Bình vừa nói vừa đẩy nữ nhi về phía Cốc Lương Thừa, mà Cốc Lương Thừa kéo Cốc Nhược Vũ vốn đang không hiểu chuyện ra phía sau, phải bảo vệ nữ nhi, miễn cho nàng lại bị trộm hay bị lừa.

“Cha, mẹ, con.” Là con rể của hai người, lời này chưa kịp nói đầy đủ, đã bị bộ mặt tức giận của Mai Bình đánh gãy.

“Đã nói không cho phép người gọi vậy! Tại sao người lại ở bên cạnh nữ nhi của ta? Không phải ta đã cảnh cáo người, nếu để cho ta gặp lại người, ta nhất định sẽ đánh chết nguoi rồi sao!” Nói xong, Mai Bình nhìn thấy cây chổi lớn trong sân, liền chạy tới, vung cái chổi, muốn đem Phụng Hiên đuổi ra khỏi cửa.

A ——! Tại sao có thể như vậy! Trùng mắt nhìn cái chổi trong tay nhạc mẫu đại nhân, Phụng Hiên định kêu cứu với nương tử, “Nương.” tử, còn chưa kêu kêu xong, cái chổi liền vung lên, hân vội vàng tránh né.

“Đã nói không cho phép người gọi mẹ vậy mà! Kêu mẹ cũng vô dụng!” Quả nhiên là người điên, gọi cha mẹ vậy ồ! Cầm chổi quét, quét, quét! Ta phải quét kẻ điên này ra khỏi cửa!

“Con không có.” gọi mẹ, con gọi nương tử! Cơ thể ra sức trốn, trốn, trốn! Ta ai oán nhìn nương tử! Vẫn chưa kịp nói, Phụng Hiên phải chạy trốn, kết quả là thấy hai người ở trong sân, người đuổi ta chạy.

Tình này, cảnh này, làm cho bọn thị vệ đứng ở trong viện phải trợn mắt há hốc mồm, nhìn hân gọi tới gọi lui, cố gắng tránh né vị phụ nhân trối gà không chặt kia, đồng thời cũng lả bề trên của tông chủ nhà họ, bọn thị vệ trong lòng rối rắm : Chuyện này? Vẫn là không thể giúp đỡ chúa thượng a?

Ai, không giúp được, Phụng Tiêu trong lòng lắc đầu, không đành lòng nhìn về phía bộ dạng vừa buồn cười lại vừa không có hình tượng của chủ tử nhà mình, ôm Thiếu tông chủ đi về phía Cốc Nhược Vũ, đám người Cung Hoàng toàn bộ đều đi ở phía sau .

Cốc Nhược Vũ trợn to mắt tròn không biết tại sao mọi chuyện đột nhiên như vậy, vừa định hỏi cha rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Cốc Lương Thừa thực sự khẩn trương mà đánh giá nàng từ trên xuống, hỏi: “Nhược Vũ, hân có làm gì đối với con hay không?”

“Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tại sao cha mẹ lại quen biết phu quân, hơn nữa bộ dạng còn giống như đang phòng ngừa sói

“Con có nhớ rõ cha mẹ con đã từng kể rằng, lúc con mới sinh được mấy tháng thì bị người bắt cóc đi không, rồi cả chuyện con bị bắt cóc lúc ba tuổi nữa?” Cốc Lương Thừa nhìn Phụng Hiên đang bị đuổi đánh giống như đề phòng kẻ cướp, giải thích với nữ nhi.

“Nhớ rõ.” Chuyện này có liên quan gì?

“Hân, cả hai lần đều bắt con khỏi cha mẹ, chính là kẻ trướng thối thiếu chút nữa đã chia rẽ cả nhà ba người chúng ta! Mẹ con không phải đã nói với con, một khi nhìn thấy nam tử diện mạo tuyệt mỹ, nhất định phải cách xa đấy sao? Làm sao con lại gặp hân? Hân có đối xử tệ với con hay không ?” Kẻ này rốt cuộc muốn như thế nào?! Không mặc kệ được thì thôi, đằng này lại có thể xuất hiện bên cạnh nữ nhi của ông.

“Hoá ra là nàng!” Cốc Nhược Vũ chưa kịp phát biểu ý kiến, Phụng Tiêu đứng phía sau nàng lập tức hiểu rõ mọi chuyện, lúc này hân mới nhớ tới bé gái kia, nhin không được kêu lên tiếng.

“Cái gì?” Cốc Nhược Vũ kỳ quái nhìn về phía hân, không hiểu hân đột nhiên nói câu đấy là có ý gì.

“A? Không có gì!” Phụng Tiêu vội vàng giả ngu, đem Thiếu tông chủ làm tấm mộc ôm đến trước mặt Cốc Nhược Vũ, dời đi lực chú ý của nàng.

Cốc Nhược Vũ ôm tiểu oa nhi vào lòng, chuyển hướng nhìn cha, chỉ thấy Cốc Lương Thừa sau khi nhìn thấy Tiểu Cốc Lương, hoảng sợ, không ngừng so sánh gương mặt họa thủy bé bỏng kia cùng với gương mặt họa thủy đang bị truy đánh kia, giống nhau như đúc!

“Cha, chuyện này, um, Lương nhi, gọi ông ngoại!” Không biết phải giải thích từ đâu, cuối cùng, Cốc Nhược Vũ ngượng ngùng kêu nhi tử trong lòng lên tiếng.

Ông ngoại?

“Mẹ, đó là bà ngoại sao?” Tiểu oa nhi tạm thời không gọi ngay, lực chú ý của nó ở trên người người cha đáng thương.

“Đúng vậy!”

“Mẹ, vì sao bà ngoại muốn đánh cha? Ông ngoại vì sao mắng cha là trứng thối?” Tiểu oa nhi khó hiểu, cũng không cao hứng, thanh âm tuy là thanh âm của trẻ con chưa dứt sữa, non nớt đáng yêu, nhưng tiếng nói rất lớn, làm cho ông ngoại bên cạnh cùng bà ngoại đang đuổi đánh ở phía trước cũng nghe được một cách rõ ràng

Cái gì —— sao ——! ? Mẹ? Bà ngoại? Cha? Ông ngoại? động tác của Mai Bình dừng lại, nhìn về phía tiểu oa nhi trong lòng nữ nhi, mà Cốc Lương Thừa cũng kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Cốc Lương.

Cuối cùng đầu hai vợ chồng chậm rãi chuyển hướng, rốt cục Phượng Hiên cũng không cần chạy trốn nữa, chỉ thấy khuôn mặt họa thủy rất vô tội cười nhìn hai người, đáng thương mà đem những lời lúc này nói cho xong: “Cha, mẹ, con là con rể của hai người!”

A ——? Lão thiên gia! Lúc này đang xảy ra thảm án gì?!

78. Chương 78: Bé Con Lắm Miệng

Con rể, danh như ý nghĩa, là vị hôn phu của nữ nhi! Có thể trở thành trưởng bối bà ngoại, ông ngoại, nghĩa là nữ nhi có đứa nhỏ.

Nhưng con rể kia, vợ chồng Cốc thị trừng mắt nhìn Phượng hiên, nhìn khuôn mặt quá mức tuấn tú của hắn, trong lòng bĩu môi nhíu mày, cực kỳ bất mãn, suy nghĩ bộ dạng quá mức trêu hoa ghẹo nguyệt, không an phận, nhất là nụ cười cà lơ phất phơ kia, lại không phúc hậu! Người này rõ ràng là ép buộc nữ nhi nhà họ, hại Nhược Vũ lo lắng đề phòng, nói không chính xác ngày nào đó liền trái ôm phải giữ, ba vợ bốn nàng hầu, tuyệt đối không phải là người con rể lựa chọn tốt!

Nhưng mà, lại không thể không thừa nhận, dù sao đứa nhỏ cũng đã sinh ra, hai vợ chồng trong lòng phiền muộn, quay đầu lại nhìn về phía Cốc Nhược Vũ ôm bé trong lòng. Lúc này, tâm tư hai người nhin không được tán thán nói: ai nha, thật không hổ là con của nữ nhi ông (bà), nhìn một cái xem, vừa xinh đẹp lại vừa vừa đáng yêu, nhìn qua cũng rất thông minh, nhất là nụ cười có nhiều phúc hậu kia! Hai người càng nhìn ngoại tôn càng thích, hoàn toàn không nghĩ tới bộ dạng của bé con khắc ra cùng một mẫu với cha của hắn, phương thức cười cũng giống nhau, cùng hình thức diện mạo cùng tươi cười, đặt ở trên người con rể được kêu là họa thủy, không phúc hậu, nhưng đặt ở trên mặt ngoại tôn thì được xưng là cực phẩm, rất đáng yêu!

Cái chổi trong tay Mai bình chấm đất, ngũ khí mang theo vẻ không cam lòng, dường như bất đắc dĩ nhận, hỏi Phượng hiên nói : “Người bao nhiêu tuổi?” Nếu nhớ không lầm, hắn là lớn hơn khoảng mười tuổi so với nữ nhi, nhưng khuôn mặt này nhìn thế nào cũng không quá ba mươi!

“Tiểu tể năm nay ba mươi có nhị (tức là 32)!” Tục ngữ nói, mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thích, um, nói vậy nhạc mẫu đại nhân cũng sẽ không ngoại lệ , con rể giống như hắn tốt như vậy hẳn là nhạc mẫu càng nhìn càng thích mới đúng, tiểu ác ma nào đó tràn đầy tự tin mà nghĩ, sau đó, thành thật trả lời.

Thực sự đáng tiếc, nhạc mẫu đại nhân của hắn tạm thời còn không chuẩn theo câu kia tục ngữ, mà là vừa nghe thấy tuổi của hắn, lập tức biến sắc, quát to một tiếng: “Cái gì! ? Ba mươi hai rồi! Lại có thể lớn hơn Nhược Vũ mười hai tuổi!”

Cái trán nháy mắt rơi đầy hắc tuyến, nhạc mẫu đại nhân, không cần đem con số tính toán rõ ràng như thế, lại còn tuyên bố cho tất cả mọi người đều biết đi! Nụ cười của Phượng hiên có điểm vụn vẹo.

“Già như vậy rồi! ?” Lại thêm một câu.

Già? khỏe miệng Phượng hiên nhìn không được run rẩy xuống, hắn, già, rồi? Tiểu ác ma lập tức xơ cứng thành khối băng, gió lạnh như băng vù theo phía sau hắn tàn sát bữa bãi thổi qua.

“Rõ ràng cũng sắp lột được chữ hàng Thúc rồi, Nhược Vũ a, con nghĩ như thế nào !” Con rể này, mẹ vợ càng nhìn càng không hài lòng!

Thúc, chữ, hàng! ? Một mũi tên nhọn vô hình nháy mắt xuyên thấu trái tim tiểu ác ma, hình thành cái khe ở khối băng trên người tiểu ác ma, không lưu tình chút nào!

“Người nhiều tuổi như vậy, sẽ chết sớm, vạn nhất phải thủ tiết cho người thì làm sao bây giờ! ?” Đều do mấy năm nay bọn họ làm cha mẹ mà không được ở bên cạnh nữ nhi, kết quả hại nữ nhi tuyển chọn mặt hàng như này trở về! Mai bình cuối cùng tiến đến bên cạnh nữ nhi, nhỏ giọng nói một câu.

Chết sớm! ? Tại Phượng hiên vừa nghe xong rõ ràng, khối băng bị rạn nứt của tiểu ác ma lúc này đã vỡ thành những mảnh vụn, hoàn toàn tuyên cáo bỏ mình, vốn có tự tin lại bị ngôn ngữ của nhạc mẫu đại nhân không lưu tình đập vỡ tan tã.

Ô, hắn vừa già lại bị rửa chết sớm, nhạc mẫu đại nhân căn bản là chán ghét hắn con rể này, sẽ không liên quan đến nương tử thân ái mà không thích hắn đi! Phượng hiên ai oán nhìn về phía Cốc Nhược Vũ, cười thầm, muốn tranh thủ sự đồng tình của nương tử thân ái.

Cốc Nhược Vũ trong lòng quả muốn cười, không biết vì sao, nàng lại nhìn ra được tâm tình của hắn đang biến hóa, đầu tiên là đắc ý, tiếp theo xấu hổ, lại đến kinh ngạc, sau đó chịu đả kích, cuối cùng là uể oải.

Cảm thấy phu quân của nàng thật đáng yêu, Cốc Nhược Vũ vừa định bảo vệ Phượng hiên một chút, kết quả là Cốc Lương Thừa vẫn không lên tiếng lúc này nhíu mày trầm giọng nói: “Chuyện này cũng không quan trọng! Người nói thật đi, Nhược Vũ là người thứ mấy? Là thiếp hay là tiểu thiếp?” Đều lớn như vậy rồi, ở một chỗ cùng nữ nhi nhà mình khẳng định đã cưới không biết mấy người rồi, ai, nữ nhi của ông mạng thật khổ!

“Là” Phượng hiên vẫn chưa nói xong, đã bị con trai bảo bối của mình cắt đứt.

“Mẹ con là chính thất!” Mẹ nó làm sao có thể làm thiếp hoặc tiểu thiếp! Bé bảo vệ mẹ ruột của mình, tuyệt đối không cho người ta cấp danh hiệu bất nhã trên người mẹ của mình.

Ừm, thật sự là con ngoan của hắn, nói rất đúng! Phượng hiên vui mừng, vợ chồng Cốc thị rốt cuộc cũng tìm được một chuyện làm cho bọn họ vừa lòng.

“Hai mươi một nữ nhân trước đây cha lấy cũng đã bị cha hưu điệu rồi, cho nên không sợ!” Tiểu oa nhi còn nhỏ lại dư thừa bổ thêm một câu.

Cái gì? Nhi tử a, con rốt cuộc là giúp cho cha, hay là kéo chân sau của cha a! Phượng hiên thấy nhạc phụ nhạc mẫu hai người bốn con mắt phóng hỏa, kêu đau một tiếng không tốt!

Quả nhiên, Mai bình cả giận nói: “Cái gì! Người cưới nhiều nữ nhân như vậy! Xem ta đánh chết người tên đâm tặc này!”

“Nhược Vũ, làm sao con lại muốn gả ột người như thế!” Cốc Lương Thừa tức giận đến phát run, hoàn toàn phớt lờ không cho rằng Mai bình vùng chối đuổi theo người nào đó là hành vi bất nhã, thậm chí cho rằng đáng đánh! Hừ!

“Chuyện này, cái kia. . . .” Nói thật, Cốc Nhược Vũ hiện tại có chút không dám khẳng định rốt cuộc có hay không hai mươi một nữ tử kia tồn tại. Ở chung mấy tháng qua, không thấy Phượng hiên liếc mắt với các nữ tử khác một cái, mỗi ngày đều ở bên người nàng đảo quanh giống như con chó nhỏ, làm cho nàng

vui. Dọc theo đường đi, bằng diện mạo của chàng, cho dù mặc quần áo vải thô, cũng không phải không có nữ tử muốn dán vào, nhưng mà, nàng thật sự từ trên mặt phu quân thấy được vẻ mặt chán ghét, tuy nói nụ cười của chàng chưa từng ngừng lại. Cho dù thấy nữ tử xinh đẹp, trong ánh mắt phu quân của nàng một tia thưởng thức cũng không hiện lên, làm cho người ta cảm giác thật sự chỉ nhìn thấy một loại người, mà không coi đối phương là nữ nhân mà đối xử.

Cầu người không bằng cầu mình, Phượng hiên biên vừa trốn chỏi của nhạc mẫu đại nhân, vừa giải thích nói: “Cha, mẹ! Căn bản không có hai mươi một nữ tử gì đâu, đó là lúc trước con trên đũa Nhược Vũ, Nhược Vũ là vợ duy nhất của con, từ đầu tới cuối con chỉ có một mình nàng a! Tiểu tử con oan uổng! Con chưa bao giờ chạm qua nữ nhân nào khác ngoại trừ Nhược Vũ!”

Đúng, đúng, đúng! Một bên vẫn làm khán giả bọn thị vệ âm thầm gật đầu, tuyệt đối đúng vậy! Điểm ấy bọn họ có thể làm chứng, tông chủ nhà họ nếu là có hai mươi một nữ tử, thì chúng trưởng lão đã sớm đi đốt pháo ăn mừng rồi, còn phải sai bọn hần lúc trước đuổi theo chúa thượng chạy như vậy? Nếu không có tông chủ phu nhân là chung kết cho chúa thượng, thì tông chủ Liễu Hạ Huệ của bọn họ chỉ sợ đến chết vẫn còn thuần khiết đâu! Có thể nghĩ tới, ngại cho thân phận không thể bại lộ, bọn thị vệ chỉ có thể trở mặt nhìn tông chủ nhà mình bị một vị phụ nhân nhỏ nhắn đuổi theo đánh, trong lòng đều đồng tình hò hét nói: chúa thượng, ngài tự cầu nhiều phúc đi!

“Mẹ, con thề! Tiểu tử nói tuyệt đối là thật sự!”

“Nam nhân thề, đó là cút trong hổ phân, trừ bỏ thối, không khác!”

“Bình nhi!” Cũng là nam nhân Cốc Lương Thừa không vui.

“Ngoại tử tướng công!” Giống như nghe thấy thanh âm mất hứng của tướng công, Mai bình thêm một câu. Chạy trốn thở hồng hộc, Mai bình lớn tuổi, sao có thể cứ tiếp tục đuổi như vậy, tuy rằng Phượng hiên từ đầu tới cuối căn bản không có động tay chân gì với bà. Tức chết bà, tiểu tử này còn chạy trốn nhanh nhẹn như vậy.

“Người đứng lại đó cho ta! Người dám chạy nữa thử xem!” Lại tới trước mặt Cốc lương thừa cùng Cốc Nhược Vũ, Mai Bình dừng lại, quát.

Câu này vừa nói xong, Phượng hiên vừa đưa nửa chân ra vội vàng thu hồi lại, nhạc mẫu đại nhân a, không đắc tội được!

“Người tới đây cho ta!” Khó được có người dám ra lệnh cho Phượng hiên. Mà Phượng hiên, từ trước đến nay thích hô phong hoán vũ, khi dễ người khác, mà lúc này chỉ có thể thành thành thật thật nghe lời, ngoan ngoãn đi qua.

Thế là, nhiều năm sau, Phượng hiên lại bị cùng một người giáo huấn, cây chổi trong tay Mai bình lập tức liền đánh tới cánh tay của hần.

Đau! Bị đánh lên vết thương rồi, Phượng hiên ứa ra mồ hôi lạnh. Đều do hần vừa rồi vui vẻ, làm cho người ta quên mất trên người hần còn có thương tích, tâm tư đang vui vì gặp lại cha mẹ Cốc Nhược Vũ thấy vẻ mặt của hần, lúc này mới nhớ tới chuyện này, liền kêu lên: “Mẹ, mẹ đừng đánh huynh ấy, trên người huynh ấy có thương tích!” Đau lòng nàng đem nhi tử đưa vào trong lòng cha, nghĩ muốn che ở trước người Phượng hiên, để lại cho Cốc Lương Thừa cùng tiểu oa nhi kia nhìn nhau, không nói gì.

Mất thấy cái chổi của Mai bình vừa muốn dừng ở trên người Phượng hiên, Cốc Nhược Vũ nhảy ra, thời điểm không thu tay lại được, sẽ nằm trên người Cốc Nhược Vũ, Phượng hiên sao lại để cho nương tử thân ái chịu một chút đau, hần nhanh chóng đưa tay đem Cốc Nhược Vũ kéo vào trong ngực của mình, thân mình vừa chuyển, lưng hướng về phía Mai bình, trên người lại bị đánh xuống.

A! Lại đánh tới vết thương trên vai hần, Phượng hiên âm thầm đau đến nhe răng nhếch miệng, ôm sát Cốc Nhược Vũ, ôm đầy cõi lòng, đầu hướng vào trên vai nàng dựa vào một chút, thanh âm suy yếu nói: “Nương tử, vì phu Không được.” Chịu đau một chút cũng không quan hệ, mẫu chốt là nương tử của hần quan tâm hần, ha ha! Lúc này không được yêu thương, còn đợi khi nào! ?

“Chàng đừng làm ta sợ, bị thương ở chỗ nào, đánh tới miệng vết thương của chàng sao? Lại tăng thêm sao?” âm điệu của chàng rất rất thật, Cốc Nhược Vũ nhất thời gấp đến độ không biết làm sao.

“Hắn có thương tích vì sao không nói sớm! ?” Mai bình trong lòng áy náy, chân tay luống cuống nhìn về phía phu quân của mình.

“Còn không nhanh chóng dìu hắn đến trong phòng nghỉ ngơi!” Cả nhà đều là thành thật, Cốc Lương Thừa nháy mắt sinh lòng đồng tình, cảm thấy hai vợ chồng đối xử với con rể này rất hà khắc rồi.

“Nương tử, vi phu rất đau!” Phượng hiên được Cốc Nhược Vũ giúp đỡ, hai tay lại không chịu rời khỏi nàng, thà rằng nghiêng đi, cũng muốn ôm nương tử thân ái của hắn. Ha ha a, nương tử của hắn ở trong lòng hắn, nhìn không được ngáy ngô cười.

“Vào phòng nghỉ ngơi, để thiếp xem miệng vết thương có phải có vấn đề gì hay không.” Cốc Nhược Vũ trong lòng tự trách, không có quan tâm chàng thật tốt.

“Vậy nàng giúp vi phu vù vù, còn phải ở lại bên người vi phu, một tác cũng không rời!”

“ Được.”

“Còn muốn gần gũi vi phu, làm cho vi phu nhanh khỏi.” Được một tác lại muốn tiến một thước.

“ ” Huynh ấy như vậy đi không mệt sao? Cốc Nhược Vũ lựa chọn xem nhẹ lời gần gũi của Phượng hiên, nhìn đầu của huynh ấy uốn tại chỗ cổ mình, ôm mình, nghiêng thân mình đi, cảm thấy không được tự nhiên!

Không chỉ có nàng cảm thấy không được tự nhiên, ở đây tất cả mọi người đều cảm thấy quái dị.

Vết thương kia đã tốt hơn bảy tám phần, bị đánh đến, nhiều lắm thì chỉ là đau một chút, không có khả năng suy yếu như vậy, chúa thượng đang giả bộ đi! ? đám người Phượng tiêu hoài nghi nghiêm trọng.

Mà nguyên bản đang đi trước Mai bình cùng Cốc Lương Thừa dẫn đường đi tới phòng, cảm thấy động tác phía sau quá chậm, quay đầu vừa thấy như vậy, tư thế kia của con rể là kiểu gì a! Có thể đi đường như vậy sao?

“Đi làm sao mà chậm như vậy, nhanh chút, đã vào nhà nghỉ ngơi.” Mai Bình vừa nói vừa lại lui về bên cạnh nữ nhi, muốn nói giúp nàng dìu con rể vào trong phòng, Cốc Lương Thừa ôm tiểu oa nhi cũng đi theo phía sau nàng.

Muốn giúp việc hai người nhìn thấy biểu tình của Phượng hiên, động tác chợt dừng lại, không nói gì, sau đó phóng hỏa!

Ừm, nương tử của hắn thật thơm, ôm lên thật thoải mái, thoải mái đến mức làm cho hắn muốn trực tiếp ôm nương tử đại nhân đến trên giường ân ân lại ái ái, người nào đó say mê mà nghĩ. Lòng bàn chân chậm rãi đi, nhắm mắt hưởng thụ hai mắt thật to của hắn lặng lẽ hạ xuống một chút, dư quang thoáng nhìn thấy hai con rồng đang phun lửa, nhất thời nụ cười của Phượng hiên đang giống như con mèo trộm tanh kia bỗng nhiên cứng đờ, hồng bet! Vui quá hóa buồn rồi! Đều do nương tử mị lực quá lớn, làm ình quên đang giả bộ yếu ớt rồi!

“Cha, người cười rất vui vẻ!” Tiểu oa nhi cười cũng rất thoải mái, nói ra tiếng lòng của đoàn người, làm cho đang buồn bực thần sắc cha mẹ mình vì sao phần nọ Cốc Nhược Vũ nháy mắt sáng tỏ, đột nhiên nàng đẩy hắn ra, quả nhiên, nụ cười trên mặt của Phượng hiên tuy rằng cứng lại rồi, cũng không thể thu lại đúng lúc, bộ dáng cười trộm làm cho Cốc Nhược Vũ nhìn được tất cả, nàng dậm chân một cái, thầm nghĩ: lại bị hắn lừa!

Cốc Nhược Vũ cảm thấy thói quen như vậy đối với mình cũng không có gì xấu lắm, nhưng vợ chồng Cốc thị vẫn không có thói quen đấy! Cảm thấy tiểu tử này không thành thật, Mai bình đưa tay kéo lỗ tai của hắn mà bắt đầu giáo huấn hắn!

“Người bao nhiêu tuổi rồi, mà còn thích gạt người như vậy! ?”

Ồ? Không phải mới vừa nói hắn già sao? Hiện tại lại nói hắn nhỏ?

“Người nói! Người rốt cuộc là lừa nữ nhi của ta tới tay như thế nào !”

Hắn nào có lừa a! Hắn là thành thật đem nương tử lừa gạt đến tay !

“Cha ta không lừa mẹ! Cha dối với mẹ là thật tâm !” Tiểu oa nhi lại xen mồm.

Ha ha, con của hấn a! Nói được thật tốt quá! Cha yêu con!

“Cha cùng mẹ thời điểm mấy tháng trước thành thân, bà bà kia đã nói qua, nhìn thấy mẹ sinh ra con, mà không có chạy trốn hay là cướp con bên người mẹ đi, mà là bằng lòng lấy mẹ, bằng lòng phụ trách, cha nếu không phải thật tâm, thì trên đời này sẽ không tìm được ai thiết tình đối xử với mẹ!” Tiểu oa nhi rất là kiêu ngạo mà nói ra lời bàn luận của đại thẩm ở Lệ đô kia, trong lòng cho là cha nó là người cha tốt nhất trên đời, mẹ cũng là mẹ tốt nhất!

Con trai bảo bối, con quả nhiên chỉ biết kéo chân sau của cha! Con từ nhỏ đã quấy phá cha rồi ! Ô, cha oán con!

Lừa giận tận trời mà sinh! Cái gì! ? Mấy tháng trước thành thân, cho dù mang thai, thì nó vẫn còn ở trong bụng mẹ, mà đứa nhỏ này vừa thấy đã hơn hai tuổi rồi, hoá ra tiểu tử này làm cho nữ nhi nhà hấn chưa lấy chồng mà sinh con, một mình mang thai đứa nhỏ, sau đó mới phát hiện, quay lại lấy ! ?

“Người thế nhưng lại hủy đi trong sạch nữ nhi của ta !” Mai bình gia tăng lực tay, dùng sức nhéo lỗ tai Phượng hiên.

“Vô liêm sỉ!” Đứa con gái ông nâng niu trong lòng bàn tay dĩ nhiên lại thành thân như vậy, Cốc Lương Thừa tức giận đến nói không ra lời, nguyên lai năm ấy chuyện trong sạch của nữ nhi ở Ti Đô bị hủy không phải giả dối, “Là hơn ba năm tiền thời điểm ở Ti Đô sao?”

“Phải” Phượng hiên chợt dạ yếu ớt trả lời một tiếng.

“Người tiến vào cho ta!” chủ nhà Cốc gia nổi giận, Cốc Lương Thừa ôm tiểu ngoại tôn dẫn đầu tiến vào trong phòng, không muốn việc xấu trong nhà bị truyền ra ngoài.

Lần đầu tiên thấy cha tức giận Cốc Nhược Vũ lén lút không dám hé răng, ngoan ngoãn theo vào, mà Phượng hiên bị nhạc mẫu đại nhân của hấn níu lấy lỗ tai vào phòng.

“Đóng cửa lại!” Cốc Lương Thừa kêu Cốc Nhược Vũ đóng cửa lại.

Cửa phòng vừa đóng, hoàn toàn bị người quên lãng đám người Phượng tiêu ở lại ngoài cửa, mọi người hai mặt nhìn nhau, không tiếng động trao đổi: chủ tử nhà hấn sẽ không phơi bày ở bên trong chứ? Mà trong lòng Phượng tiêu chỉ hiện lên hai chữ: khắc tinh!

Nương tử thân ái của Phượng hiên là khắc tinh của hấn, mà cha mẹ của khắc tinh cũng tuyệt đối là khắc tinh, vì thế, người nào đó luôn coi trời bằng vung giống như Tôn Ngộ Không tự động bị đặt ở trong năm ngón tay một nhà nương tử thân ái, ha ha, không thể động đây!

Trong phòng thường thường truyền ra tiếng kêu thảm thiết làm cho bọn thị vệ cực kỳ lo lắng an nguy tông chủ nhà hấn, nhưng may mắn, tiểu ác ma không có bị người ta đánh thành tám miếng, mà là bị thẩm vấn, cắt đứt đèn tiền, vô điều kiện đáp ứng rất nhiều yêu cầu của nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, chỉ có là, lỗ tai của hấn vừa hồng hồng, lại vừa sưng sưng.

Ngồi ở chỗ kia thường thức hình dạng cha mẹ, tiểu oa nhi mở to đôi mắt tròn, vô tội nhìn người cha đáng thương, trong lòng buồn bực mà nghĩ : A? Nó vừa mới nói cái gì không nên nói sao?

79. Chương 79: Cha Mẹ Cùng Tiên Ca Ca

Rõ ràng hấn rất cao lớn, nhưng vì cái gì ở trước mặt mẹ vợ nhỏ bé mà lại cảm giác thấp hơn một đoạn chứ? Một lỗ tai bị nhéo, Phượng hiên nghiêng đầu nhìn xem nương tử còn thấp hơn một chút so với nhạc mẫu đại nhân, ai, mẹ của nương tử thân ái của hấn Phượng hiên, không có biện pháp, trừng phạt không được, chửi không được, càng không thể có cừ oán tất báo mà chỉnh lại

Yêu ai yêu cả đường đi, có lẽ là đang nhớ lại mẫu thân Cung Như Mộng của mình, Phượng hiên nhìn mẹ vợ mình càng nhìn càng thấy thuận mắt, tuy rằng bà không có thiện ý mà véo lấy lỗ tai mình, hai mắt vẫn còn giận nhìn mình lom lom.

Ngẫm lại xem, mẫu thân của Phượng hiên hẳn đã mất bao nhiêu năm? Khoảng hai mươi một năm đi! Cho dù mẫu thân còn tại thế (còn sống) đến bây giờ, với thân thể suy yếu thì bà cũng không thể giống được như nhạc mẫu đại nhân, có sức sống như vậy! Nếu như có thể đổi lại để mẫu thân sống trên đời này thêm một ít thời gian nữa, thì hẳn Phượng hiên thà rằng mỗi ngày đều bị nhéo lỗ tai! Đáng tiếc, chưa bao giờ lớn tiếng đối với hắn, cũng không có động đậy tay chân đối với hắn, mẫu thân vĩnh viễn là tao nhã ôn nhu như vậy, chỉ biết dạy hắn cao cao tại thượng nắm trong tay tất cả như thế nào, như thế nào mới có thể không cho bất luận kẻ nào biết được tâm tư của hắn. Mẫu thân luôn luôn ôm đau ở giường, đều bỏ lại hắn cùng muội tử hai người còn nhỏ như vậy, sớm rời đi nhân thế, chuyện này vẫn là tiếc nuối lớn nhất trong lòng của Phượng hiên hắn!

“Đều ngồi xuống nói chuyện.” Cốc Lương Thừa thần sắc nghiêm túc, đem tiểu ngoại tôn đặt ở ghế ngồi bên cạnh, cau mày nhìn Phượng hiên.

“Mẹ, người.” Buông lỗ tai của huynh ấy ra đi! Cốc Nhược Vũ chưa nói xong, trực tiếp lấy tay kéo ống tay áo của Mai bình.

“Nhược Vũ, con lại đây.” Cốc Lương Thừa trầm giọng nói, rất nhiều chuyện không được hiểu rõ, ông là cực kỳ lo lắng cho cuộc sống sau này của nữ nhi, cho nên ông cần lên tiếng hỏi cho rõ ràng.

Nhìn Phượng hiên, lại nhìn cha, Cốc Nhược Vũ không dám không thuận theo cha, đành phải buông ra tay áo của mẫu thân ra, đi đến vị trí mà Cốc lương thừa chỉ vào ngồi xuống.

Lúc này, Mai bình cũng buông lỏng tay ra, đi đến một cái ghế ngồi xuống. Bỏ qua tiểu oa nhi, thì ba người ngồi ba cái ghế riêng biệt vây quanh cái bàn vuông trong phòng, còn lại cái ghế kia nhìn qua chính là vị trí bị thẩm vấn, chắc chắn là lưu lại cho Phượng hiên .

Lỗ tai rốt cục cũng được cứu rồi, tam đại này đều mở mắt thật to nhìn hắn, Phượng hiên là không chút sợ hãi đi đến băng ghế trước, vén vạt áo, ngồi xuống, cây quạt ở trong tay theo thói quen mở ra, chậm rãi lắc lắc.

Tao nhã, một loại nhân nhã, cao quý thái độ lơ đãng như nắm trong tay tất cả biểu lộ đi ra, Cốc Nhược Vũ bị hắn phát ra mị lực làm cho trái tim nhảy lên, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn phu quân kia của nàng nhiều tùy thời tùy chỗ không tự chủ mà trộm tâm, mà vợ chồng Cốc thị còn lại là sững sốt một chút, trong lòng vừa hiện lên ý tưởng nào đó, đã thấy trên mặt Phượng hiên nổi lên một nụ cười ngậy ngô, đang nhìn Cốc Nhược Vũ.

Ha ha, nương tử của hắn có phải đang thẹn thùng hay không a? Thật đáng yêu! A! Lỗ tai!

“Nhìn cái gì vậy!” Mai bình đem ý tưởng hắn khả năng có lai lịch vừa rồi trong nháy mắt đè xuống, nhéo lỗ tai của hắn, bắt mắt sự chú ý của hắn không ở chỗ Cốc Lương Thừa, mà là chăm chăm vào nữ nhi nhìn mình nhìn không ngừng.

“Ôi, Mẹ!” Khóc thét, Phượng hiên co cổ lại, đáng thương nhìn nhạc mẫu đại nhân.

Nhìn thấy hình dạng đùa giỡn kia của hắn, vậy mà mới vừa rồi còn hiện lên hơi thở tôn quý, Cốc Lương Thừa lắc lắc đầu, đánh mất ý niệm thân phận của con rể có phải là có lai lịch ở trong đầu, tiến vào vấn đề chính.

“Bình nhi, buông hắn ra!” Cốc Lương Thừa giải cứu lỗ tai Phượng hiên trước, thẩm tra hỏi hắn, “Người đem chuyện quen biết Nhược Vũ như thế nào, tường tận nói rõ!”

Xoa xoa lỗ tai, Phượng hiên mở mắt thật to hỏi lại: “Tường tận ? Toàn bộ?”

“Đúng!” tiếng nói của Cốc Lương Thừa vừa dứt, Phượng hiên cũng thật tường tận nói

Trước tiên từ lúc Cốc Nhược Vũ còn trong tã lót nói lên, nghĩ đến lần đó bị mất nữ nhi, tay Mai bình lại nhịn không được kéo lên tai Phượng hiên, nhắm trúng hắn kêu đau ra tiếng.

“Mẹ, lần đó con thật sự có nhẩn lại nói Nhược Vũ ở chỗ con, sau đó, con đổi với Nhược Vũ tốt lắm a, tự mình cho ăn tắm rửa, còn đổ phân nước tiểu cho nàng!”

A! Để cho nàng tìm một cái lỗ chui vào đi! Phu quân của nàng từng đem đổ phân nước tiểu cho nàng! ? Đây là cảm giác quái dị gì! Cốc Nhược Vũ rất muốn bất tỉnh.

“Con còn có đưa cho nàng một cái khoá vàng, phía trên kia còn khắc tên con!” Nhìn một cái xem, hẳn thật tốt a!

“Nguyên lai cái khoá vàng kia là người đưa?” Hai vợ chồng giờ phút này mới hiểu được lai lịch của khoá vàng, nhưng lại nghĩ đến lúc ấy hẳn đang mặc trang phục người hầu lấy đầu ra tiền mua khoá vàng, trộm đi! ? Hai người nghiêm trọng hoài nghi.

“Cho nên lúc ba tuổi con mới có thể nhận ra nàng từ ngay lúc còn bé.”

“Người đã tự tiện mang nó đi về!” Nghĩ vậy, Mai bình tức giận, bắt đầu nhéo lỗ tai hắn.

Vì thế, ngoài cửa bọn thị vệ lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tông chủ bọn họ.

“Tiểu tể tuyệt đối không có tự tiện! Là nương tử nàng ở cửa thanh lâu thiếu chút nữa đã bị kéo vào thanh lâu, nếu không thì trở thành đồ chơi của người khác, con cứu nàng, sau đó cùng nàng đợi cho đêm khuya, không gặp có ai mang nàng trở về, con mới đem nàng về nhà.” Đã biết rồi chứ, hẳn không có sai!

Mai bình buông tay, cùng Cốc Lương Thừa hai người nhú mày, mà Cốc Nhược Vũ nghĩ không ra chuyện khi đó.

“Nương tử ở nhà của con, nhưng con không có ngược đãi nàng, mà cùng chơi với nàng, cho nàng ăn ngon, mặc quần áo mới, ...” Nhìn thấy Cốc Lương Thừa khoát tay, ý bảo có thể dừng, Phượng hiên mới không hề nói tiếp.

Chuyện này bọn họ lúc ấy đều đã biết từ trong miệng nữ nhi, xem ra là oan uổng hẳn.

“Vậy tiếp theo thì sao?”

“Khi đó, nương tử là tài nữ nổi danh Nam lăng, ha ha, tiểu tể là đặc biệt đến nam lăng cầu hôn nương tử.”

“Cái gì ——! ?” Ba người trằm miệng một lời kinh ngạc nói.

Nói hẳn Âm Hồn Bất Tán đi! Hắn làm sao mà biết nữ nhi ở Nam lăng, sau khi xa cách nhiều năm thế nhưng lại muốn cầu hôn! ? Đây là tiếng lòng của Cốc Lương Thừa cùng Mai bình.

Phu quân khi đó đã muốn cầu hôn với mình, vậy có phải nói phu quân từ đầu đã thích nàng hay không? trong lòng Cốc Nhược Vũ nổi lên một tia vui sướng cùng ngọt ngào.

“Không nghĩ tới ở Ti Đô liền gặp nương tử.”

“Sau đó người liền chiếm lấy trong sạch của nữ nhi nhà ta! ?” lỗ tai của Phượng hiên lúc này lại gặp nạn.

“Không có, tiểu tể bị người kẻ đơn, chịu đựng trở về phòng, kết quả phát hiện nương tử đã ở trên giường trong phòng của con” Phượng hiên vô tội nháy mắt mấy cái, câu nói sau cùng còn nhỏ giọng nói lại nhiều lần, lại làm cho những người đang ngồi đều nghe thấy được, “Nếu là nương tử, vậy làm sao có thể chịu được a!”

Tiểu oa nhi không rõ, nhưng ba đại nhân kia cũng là dở khóc dở cười, Phượng hiên giờ phút này trên mặt là vụng trộm vui mừng, hiển nhiên đối với đêm ngoài ý muốn đó là vô cùng hài lòng.

Phượng hiên giải thích ngày hôm sau hắn rời đi là có nguyên nhân, tuy rằng sau đó đã đi tìm Cốc Nhược Vũ, nhưng nghe được tin là nàng đã chết, cửa nát nhà tan. Hắn cuối cùng kể lại quá trình đi qua Lệ đô gặp lại nương tử.

Tất cả đều nói rõ ràng, phát hiện ra hai người không phải hữu duyên bình thường, từ lúc biết chuyện của con rể cho đến bây giờ, Cốc Lương Thừa cùng Mai bình luôn luôn quan sát Phượng hiên.

Mai bình cố ý đánh hắn, dùng lời lỗ tai hắn, thậm chí có khi còn có thể đá hắn một cước, hẳn đều không nổi giận mà nhận, không có hiện ra biểu tình không nhẫn hay tức giận. Hơn nữa, ánh mắt của hắn trên cơ

bản đều đảo quanh ở trên người nữ nhi của mình, mộ bộ muốn tiến đến bên người nữ nhi, tình yêu trong mắt ngay cả ngốc tử cũng có thể nhìn ra.

Hai vợ chồng yên tâm, chỉ cần con rể có thể yêu nữ nhi của bọn họ, thì nhân duyên của nữ nhi cũng sẽ không có vấn đề gì lớn. Nhưng, có một số việc trước tiên phải nói rõ ràng.

“Nữ nhi của ta không làm thiếp!”

“Nương tử là chính thất!” Vĩnh viễn đều là thế!

“Người cũng không được phép lấy tiểu thiếp cùng thiếp!”

“Tiểu tể có nương tử là đủ rồi!” Nữ nhân khác, hần mới khinh thường muốn!

“Không cho phép đạo thanh lâu kỹ viện!”

“Tiểu tể chưa từng bước vào nơi đó!” Hần thực sự giữ mình trong sạch !

“Không thể có nguyên nhân vì cha mẹ chồng hoặc người nhà của người bắt măn, mà phát sinh chuyện lưu nữ nhi của ta!” Không biết chuyện người nhà con rể, Mai bình tận khả năng mà nghĩ đến.

“Mẹ con đã sớm qua đời, cha con. . . .” Không đáng kể! “Cũng không còn rồi, muối muối của con tuyệt đối không có ý kiến!” Khăng định thích hần tìm nữ tử mang về, “Về phần người nhà khác, bọn họ khăng định không ý kiến!” Ai dám có ý kiến? Dám can đảm đứng ra nhìn xem! Hừ!

“Cho dù nữ nhi của ta không sinh ra được nhi tử, cũng không cho phép người lưu nó, hoặc lấy tiểu thiếp!”

“. . . .” Nhìn con của mình, không nói gì.

“A, nếu không sinh ra nữ nhi!” Cốc Lương Thừa túm Mai bình, chỉ vào tiểu ngoại tôn, làm cho bà lúc này phát hiện ra khi mình lo lo quá sẽ phát sinh tình huống, mà quên con gái bà đã sớm sinh nhi tử cho nhà người ta!

“Mặc kệ nữ nhi hay là nhi tử, chỉ cần là nương tử sinh, tiểu tể đều thích.”

“Về sau nghĩ được cái gì, nói sau.”

“Dạ, mẹ!”

Đối với con rể này không thể nói không hài lòng, nguyên nhân chủ yếu vẫn là không biết hần, nhưng hiện tại cảm giác hần cũng không tệ lắm, là người thành thật hai vợ chồng đã từ trong tâm tiếp nhận Phượng hiên rồi .

Vì thế, nhiều năm không gặp một nhà ba người bắt đầu nói đến chuyện tình năm đó phát sinh ở trên người, trong quá trình nói, cảm giác trong phòng có nguồn sát khí, ba người nhìn về phía nơi có khả năng phát ra Phượng hiên, đã thấy hần một bộ dạng thật sự ngồi nghe dự tính, cho là mình quá lo lắng, Cốc gia ba người tiếp tục ôn chuyện, ngồi ở một bên bé mớ to đôi mắt tròn tròn nghe không sót một chữ.

Thấy lực chú ý của ba người từ trên người mình dời đi, thì khí thế kinh sợ của Phượng hiên mới tràn ra, trong mắt tràn đầy hung ác cùng tức giận, hiển nhiên Tiểu Cốc Lương nói so với Cốc Nhược Vũ chính mồm miêu tả khác xa nhau, hần phải cho những người đó từng đao từng đao mà lẳng trì đến chết! Xem ra trước tiên phải quay về Kiền Đô!

Nguyên bản chuẩn bị ở bên ngoài dạo chơi khoảng nửa năm Phượng hiên thấy nhạc phụ nhạc mẫu hai người đang khóc vì vết thương trên mặt Cốc Nhược Vũ thì nháy mắt thay đổi chủ ý, liền quyết định đợi sau khi dung nhan của nương tử hoàn toàn khôi phục thì đi! Đại khái một tháng là đủ rồi. Vừa vặn, hần còn phải trở về thu thập một đôi phụ tử nữa! Hừ! Đến lúc đó sẽ được chơi!

Trong đầu Phượng hiên đang xoay quanh các loại chiêu thức mèo vờn chuột để báo thì thấy vợ chồng Cốc thị lau khô nước mắt, cảm kích nhìn thoáng qua hần sau khi nghe nói lấy thuốc trị mặt cho nữ nhi, sau đó nói nổi lên việc bọn họ bị lưu đây. Lúc này, sự chú ý của hần bị dời đi, nghĩ rằng không biết nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân sẽ đối đãi với hần ân nhân âm thầm này như thế nào.

“Đó chính là cha và mẹ bây giờ là quản gia ở nơi này rồi! ?”

Ha? Quản gia? Phượng hiên ngậy người.

“Đúng vậy!” Chuyện này hai vợ chồng ban đầu đã nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bọn họ là được thuê đến nơi đây làm quản gia, như vậy mới có thể hợp lý.” Mẹ con cùng ta đều hỏi qua người mỗi lần tới, đều nói là chủ nhân sẽ không đến nơi đây, tiền cùng vải dệt, tất cả đều do chúng ta tự xử lý, hai ngày trước khi các con đến, còn tặng một đồng gì đó lại đây. Ta và mẹ con dùng những số tiền cùng vật phẩm kia ở trong này mở mấy gian hàng, tiền lời cũng không tệ, ngoại trừ tiền vốn chủ nhân cho, chúng ta đem đa phần tiền kiếm được lưu lại cho chủ nhân, sau đó những thứ khác thường dùng để giúp khó khăn.”

Chủ nhân? Ô! Hẳn không muốn làm chủ nhân a! Người phía dưới làm việc thế nào, hẳn không phải đã giao cho vô cùng rõ ràng sao? Những thứ này đều là tặng cho không!

“Nhà này dù sao cũng lớn như vậy, chúng ta liền đem sân trước ọi người làm chút ít mua bán, để sống tạm, hậu viện hay dùng để thu lưu những người đáng thương không có quê hương để về. Mẹ cùng cha con là muốn giúp chủ nhân tích thêm nhiều đức, cũng muốn làm như vậy, có thể khẩn cầu ông trời sớm ngày ột nhà chúng ta đoàn viên. Không nghĩ tới, ông trời phù hộ, nhanh như vậy đã cho chúng ta gặp mặt!”

Ba người nước mắt lưng tròng, cảm động, cảm thấy giúp đỡ người khác là chuyện chính xác đến cỡ nào, Phượng hiên ở một bên trong lòng gào thét nhạc phụ nhạc mẫu căn bản chính là người tốt, như thế nào lại không từ chuyện bị người thân giết hại mà nhận được bài học, trở nên ích kỷ một chút, đối với người có cảnh giác a! Ý nguyện của mình là làm cho bọn họ được sống giống như cuộc sống giàu có ở Nam lăng, nào biết được bọn họ tự tiện sửa ý nguyện, biến thành bộ dạng nghèo rớt mồng tơi ! A! Hẳn không được, hẳn muốn học máu!

“Con rể, a, hiền tế, con tên là Phượng gì?” Cốc Lương Thừa vốn định nói gì đó với Phượng Hiên, nhưng chợt nhớ tới nửa ngày còn không biết tên con rể này.

“A, cha làm sao mà biết Hiền họ Phượng?”

“Lúc trước ở chủ trạch của Phượng thị gặp hẳn, hẳn lại mặc quần áo người hầu ở Phượng thị, hẳn là họ Phượng đúng không?”

“A, Vậy Hiền tên họ chàng thật sự là Phượng, không phải Phùng?”

“Đúng vậy, nương tử, là chính nàng vẫn hiểu lầm không tin “

Hiên, Phượng, Phượng Hiên, Phượng —— Hiền ——! ? Cốc Nhược Vũ biểu tình cứng đờ, quái dị nhìn phu quân, yếu ớt hỏi một câu: “Vậy hẳn là thiếp nói sai tên của chàng rồi, phu quân chàng là Tuyên trong Tuyên dương đúng không!”

Lai khéo, họ được khôi phục, tên của hẳn lại bị sửa!” Nương tử, tên của vi phu là Phượng hiên, phượng trong Phượng Hoàng, Hiền trong Hiền năng, đừng loạn cải danh cho vi phu nữa!”

“” Lời này vừa nói ra, ba người trầm mặc một hồi, chỉ thấy Cốc Nhược Vũ chậm chạp đánh giá hẳn, biểu tình sợ hãi hỏi: “Phu quân, chàng không phải là Phượng hiên thích nam sắc kia chứ?” Nhưng mà không giống a, đừng nói huynh ấy ở trong đêm động phòng sinh khí dồi dào, mà trong ngày thường luôn đối với mình động tay động chân, nếu không bận tâm nhi tử, chỉ sợ sớm cũng đã không biết nhào lên bao nhiêu lần!

Thích nam sắc! ? Đầu Phượng hiên lắc giống như trống bỏi, làm sáng tỏ nói : “Ta không thích nam sắc!”

“Con rể, con thật không phải là tông chủ phượng thị thích nuôi nam sủng kia?” Ngắm lại xem, dung mạo của Phượng hiên cùng với Phượng thị tông chủ trong truyền thuyết trong miêu tả cảm giác rất giống! Mai bình tiếp theo lời của nữ nhi hỏi lại một lần, ngẩng ngẩng Phượng hiên, có thể tưởng tượng đến bộ dạng hẳn vừa bị nhéo, cảm thấy không phải.

“Ta không có nuôi nam sủng!” Gì chứ ba câu không rời cái chữ “Nam” này a, hẳn Phượng hiên nhìn qua giống người thích nam nhân sao?

“Hiền tế, con thật không phải là cái tên Tông chủ Phượng Thị Phượng Hiên có đồng tính chi thích kia?” Được rồi, câu hỏi này không có chữ nam, Cốc gia ba người một người tiếp một người, không cho Phượng hiên có cơ hội thở. Cốc Lương Thừa nhìn thấy nụ cười ngây ngô khờ dại kia, cảm thấy không có khả năng.

“Con tuyệt đối không phải là thích nam sắc, nuôi nam sủng, có đồng tính chi thích tông chủ phượng thị Phượng hiên!” A ——! Nói vừa xong, trong lòng Phượng hiên lúc này hối hận kêu thảm thiết, nhìn một cái xem, hắn đã nói những thứ gì, như thế nào ở trước mặt một nhà nương tử, hắn đều trở nên ngây ngốc a! Rõ ràng là cơ hội tốt chứng minh thân phận của hắn, thế nhưng hắn nhất thời sốt ruột, phủ nhận mình là Phượng hiên! Chưa từng có phạm qua sai lầm thấp như thế Phượng hiên rất muốn bất tỉnh, không có mặt mũi gặp người!

Vù ——! Thờ ra hơi, Cốc gia ba người đồng thời nói câu: “May mắn không phải!”

“Vì sao?” Kinh ngạc thân phận thật của mình sẽ bị một nhà ba người ghét bỏ, Phượng hiên cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“Nghĩ đến thân phận của người ta, nhiều quy củ, nhiều chuyện, cái loại hoàn cảnh phức tạp này không thích hợp với Nhược Vũ.” Cốc Lương Thừa chỉ hy vọng nữ nhi của mình sống cuộc sống hạnh phúc, cảm thấy có quan hệ cùng với một trong sáu tộc Phượng thị, được gọi là bất hạnh!

Chủ nhà là hắn, không muốn có quy tắc sẽ không có quy tắc, mọi chuyện cần thiết đều có hắn đỡ được, loại lo lắng này là dư thừa.

“Phượng hiên kia từ năm mười mấy tuổi đã vào triều làm quan, ở trong hoàn cảnh đầy nhậm chức nhiều năm như vậy, không biết là hạng người gì, nếu thật sự là hắn, Nhược Vũ nhà ta nếu không phải là bị ăn gấu gao, thì có ủy khuất gì mà nói..., làm cha mẹ như chúng ta đều không giúp được gì.” Cũng là con rể như nó có thể tùy tiện bị đánh bị nhéo lỗ tai như vậy tốt hơn một chút! Mai bình cao thấp đánh giá Phượng hiên, cảm thấy con rể này vẫn là có ưu điểm hơn!

A? Nhưng hắn là người tốt! Nói sau, rõ ràng là hắn bị nương tử ăn gấu gao được không, nương tử chỉ cần nhú lông mày lại, lộ ra một chút không vui, hắn cũng không chịu thua kém mà trong lòng run run rẩy rẩy, tuyệt đối không phải sợ nương tử, mà là đau lòng nương tử sẽ tức giận phá hư thân thể mà thôi!

“Hắn thích là nam nhân! Là Bích Nhân Hoàn!” Cốc Nhược Vũ cho rằng đây là mấu chốt.

Hắn không thích nam nhân! Bích Nhân Hoàn là bạn tốt, không phải người yêu! Chuyện này. Rốt cuộc là ai truyền lời đồn đi, trước đây không thèm để ý đến lời đồn đãi này Phượng hiên giờ phút này hận không thể đem tên đầu sỏ truyền ra lời này cho hắn tử hình ngay tại chỗ!

Nếu Phượng hiên chính mồm phủ nhận hắn là tông chủ Phượng thị, thì từ trước đến nay tín nhiệm người khác ba người không nghi ngờ gì nữa, đều cho là hắn chỉ trùng tên với Phượng hiên kia mà thôi. Nhất là Cốc Nhược Vũ, cho rằng phu quân đại nhân phỏng chừng cũng bởi vì cái tên này, cho nên bị người của Cung gia đuổi giết.

“Hiên nhi, trước đây con làm gì để sống? Có tài nghệ gì không?” Cốc Lương Thừa trở lại câu chuyện lúc trước ông muốn hỏi.

“Hiên nhi?” Trừ bỏ mẫu thân cùng ngoại công, không có ai còn gọi hắn như vậy, mà hai người kia đã mất, Phượng hiên không khỏi có chút hoài niệm, cảm thấy thân thiết gấp bội.

“Ừm, con đã là con rể của chúng ta, ta nghĩ như gọi như vậy hắn là có thể chứ?”

“Dĩ nhiên, cha!”

“Uh, vậy là tốt rồi, nếu chúng ta có thể trở thành người một nhà, cũng là có duyên phận, mà cha mẹ con cũng đã không còn, con cứ coi như ta cùng mẹ Nhược Vũ thành chính cha mẹ thật sự của mình, từ nay về sau, con không chỉ là vị hôn phu của Nhược Vũ, mà còn là con rể của chúng ta, đồng thời cũng là con của chúng ta.” Cốc Lương Thừa thiết tình thừa nhận Phượng hiên, Mai bình ở một bên cũng gật đầu.

“Dạ, được!” Cha? Mẹ? Ừm, này cảm giác không tồi, ha ha, bị nhéo hai lỗ tai cũng không có vấn đề gì, sau này hắn có cả mẹ cùng cha rồi! Xem ra sau này nhạc phụ nhạc mẫu bởi vì yêu ai yêu cả đường đi sẽ đối với hắn tốt lắm, Phượng hiên hai tròng mắt lấp lánh, chờ đợi nhìn vợ chồng Cốc thị, làm cho hai người cực kỳ khó xử, trong lòng thẳng buồn bực: hắn, hắn, hắn tại sao lại dùng ánh mắt khát vọng đầy để nhìn mình! ?

“Ta, ta vừa hỏi con trước kia làm gì để sống? Sẽ làm gì, có tài nghệ gì không?” Cốc Lương Thừa cố gắng xem nhẹ ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của Phượng hiên, hỏi lại một lần.

“Con. . . .” trong đầu Phượng hiên đang sắp xếp sắp xếp tên các chức quan, nhưng bề ngoài người nào cũng chưa sắp xong, nửa ngày cũng không nói ra cái gì, Cốc Lương Thừa coi như hắn không muốn nói, có lẽ cũng không làm gì.

“Vậy bắt đầu từ ngày mai, con đi theo ta đến cửa hàng, học vài thứ, lớn như vậy rồi, không thể không làm việc, nhân rồi, biết không?” Một bộ dạng giáo dục nhi tử.

“Được, cha!” trong lòng Phượng hiên nổi lên một loại cảm giác kỳ dị, sống đến ba mươi hai tuổi, không thể từ Cha ruột Phượng Trọng Nam có một chút tình cảm với hắn, lần đầu, ném được loại tư vị làm cha ra sao, loại tư vị này còn không tồi, hắn thích!

Một bên Mai bình đồng ý với quyết định của Cốc Lương Thừa, bắt đầu lải nhải không ngừng, nói hắn nên như thế nào như thế nào. Nhìn cha mẹ mới xuất hiện, Phượng hiên lại bắt đầu cười đến ngây ngốc. Từ đầu đến cuối vẫn nhìn Phượng hiên, nhận thấy được tâm tình của hắn từ một nháy mắt xuống tiếc nuối, lại chuyển thành khát vọng, cuối cùng là vui vẻ, liên tưởng đến cha mẹ của hắn mất sớm, phỏng chừng là hắn đang nhớ lại cha mẹ ruột của mình, Cốc Nhược Vũ cảm thấy có chút lòng chua xót thay cho hắn, đứng dậy ngồi vào bên cạnh hắn, muốn im lặng mà an ủi hắn.

Lúc này thấy nương tử thân ái chủ động ngồi tới, người nào đó nghiêng đầu vừa thấy, lúc này tươi cười sáng lạn, mở hai tay ra, vui mừng đến văng đầu kêu lên: “Nương tử ——!” Nương tử của hắn thật đáng yêu, là phúc tinh của hắn, mang đến cho hắn một đôi cha mẹ, “ba ba” hai cái, Phượng hiên liền hôn xuống trên mặt của nương tử thân ái hai cái, cuối cùng là thấy nương tử, quên mất cha mẹ, rất không cẩn thận mà xem nhẹ vợ chồng Cốc thị ở một bên, làm chuyện mà hắn muốn làm, hôn xuống môi của Cốc Nhược Vũ.

Kết, vợ chồng Cốc thị đang nói thì dừng lại, tiếp theo Mai bình quay đầu đối với Cốc Lương Thừa nói: “Này, này, thật là! Đưa Lửa Đèn cho ta ôm.” bà đứng dậy, tiếp nhận tiểu ngoại tôn, che ánh mắt tròn tròn không chuyển của bé, không cho bé nhìn, dẫn đầu đi tới

Cốc Nhược Vũ bị hôn đến văng đầu óc, mà Phượng hiên đang hôn đến cao hứng thì Cốc Lương Thừa đứng dậy đi đến phía sau người nào đó đang làm càn, đưa tay kéo cổ áo của hắn, lôi hắn ra.

Phục hồi tinh thần lại, phát hiện ra mình đang làm cái gì Cốc Nhược Vũ xấu hổ đến mức không dám nhìn cha, mà tiếc nuối còn chưa hôn đủ Phượng hiên chỉ nghe thấy thanh âm của Cốc Lương Thừa vang lên ở phía sau mình: “Xú tiểu tử, đi ra cho ta, giúp cha con làm việc đi!” Tiểu tử này làm sao có thể là Phượng hiên kia, quả nhiên chỉ là trùng tên mà thôi! Rõ ràng thiếu gân!

“Tiểu tử ngươi thật sự là chiếm được tiện nghi, nếu không phải bởi vì xảy ra nhiều chuyện như vậy, hại việc hôn nhân của Nhược Vũ bị hủy, thì cũng không tới phiên ngươi lấy Nhược Vũ!” Tiểu tử này, cha mẹ người khác còn đang ở đây, cho dù là nương tử của mình, vậy cũng không thể trắng trợn như vậy, ưm, hôn như vậy a! Quả nhiên không phải tông chủ Phượng thị, nếu là người xuất thân như thế, làm sao có thể trước mặt mọi người làm loại sự tình này! Mở cửa, đứng ở cửa Mai bình ôm tiểu ngoại tôn bảo bối, chịu không nổi mà nghĩ.

“Ai nói, nương tử khi ba tuổi đã cùng tiểu tể đính hôn rồi, còn có ngọc bội làm tín vật đâu!” Dù thế nào, cũng không tới phiên tên khốn Mai Hiên Diệu kia lấy nương tử của hắn! Hừ! Từng không có bị hắn thật sự đính hôn, hiện tại nói cái gì cũng muốn bài thành đó là chính thức chuyện. Hắn là vị hôn phu hàng thật giá thật của nương tử thân ái, cũng là vị hôn phu chính thức của nương tử, ai cũng không đoạt được của hắn!

“Cái gì ——! Ngọc bội kia là của con?” Hai mẹ con đồng thời hô lên.

“Đúng vậy, nương tử, một cái khác không phải cũng được nàng phát hiện, đeo trên người Lượng Nhi sao?” Chuyện này thật kỳ quái sao?

“Vậy, vậy chàng là Tiên ca ca?” Cốc Nhược Vũ không biết là nên vui mừng hay là nên cho rằng mình bị ngốc, nhiều năm cho là tiên nhân không phải tiên, thích Tiên ca ca thể nhưng lại thành vị hôn phu của mình.

“Tiên ca ca? Ô, nương tử, nàng chỉ có Hiên ca ca ta đây, vậy cái Tiên ca ca kia là từ nơi nào xuất hiện?” Bị nhéo cổ áo Phượng hiên ai oán nhìn nương tử thân ái.

“Đó là gọi sai âm, ” Cốc Nhược Vũ ngượng ngùng, bỗng nhiên lại nhớ tới một việc hời, “Thế chuyện bay không phải ta nằm mơ nói lung tung, mà là chuyện thực sự!” Hẳn là phu quân đã thi triển kinh công! Cốc Nhược Vũ nghĩ thông suốt.

“Nương tử, nàng muốn bay bay?” Đề cập đến chuyện nằm đó bé con thích làm nhất, Phượng hiên nhàn tình sáng lên, thân mình vừa chuyển, ba cái, Cốc Lương Thừa liền phát hiện người trong tay ông đã không thấy đâu, lại vừa thấy chẳng biết lúc nào đã đến bên cạnh nữ nhi nhà mình.

“A ——!” Bỗng nhiên bị phượng hiên ôm lấy thắt lưng, Cốc Nhược Vũ sợ tới mức vội vàng đưa hai tay vòng qua cổ hắn, ôm hắn.

“Nương tử, vi phu dẫn nàng đi bay bay, thuận tiện nhìn một chút cảnh sắc Tây Lỗ trấn.” Tiếng nói vừa dứt, ôm kiều thê Phượng hiên liền không thấy, vợ chồng Cốc thị ngây ngốc chỉ kịp nghe thấy nữ nhi hô lên một tiếng, đã thấy Phượng hiên ôm nàng dừng lại ở trong viện một chút, tiếp theo là một tiếng thét dài giọng lên, chỉ thấy Phượng hiên đột nhiên cất cao vài chục trượng, rồi không thấy.

Vì thế, lưu lại nhạc phụ nhạc mẫu không nhìn được, tiểu ác ma nào đó mang theo bé con của hắn ôn lại thời gian bay bay trước đây! Mà trong viện, lúc này bị xem nhẹ thật lâu bọn thị vệ, trấn hạ đầy hắc tuyến, thương thế của tông chủ nhà hắn đã hoàn toàn khôi phục sao?

80. Chương 80: Báo Thù Khúc Đạo Đầu

Tiếng gào thét bên tai Phượng Hiên qua đi, Cốc Nhược Vũ theo bản năng leo lên ôm lấy cổ Phượng Hiên, ban đầu nàng sợ tới mức nhắm mắt lại, nhưng giọng nói mang theo ý cười của Phượng hiên lại vang lên: “Ha ha, nương tử, mở to mắt, đừng sợ, có vi phu đây hứa hẹn ở đây!”

Giọng nói của hắn làm cho nàng cảm thấy an tâm, Cốc Nhược Vũ chậm rãi mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn bọn họ trên không trung, ngẩng ngẩng phía dưới, nhìn thấy Phượng hiên thỉnh thoảng mới dùng lực một lần, nàng tròn mắt chớp chớp, cảm thấy như vậy thật mới lạ, hơn nữa có hương vị hoài niệm, là cái cảm giác kia trong trí nhớ của nàng.. , Cốc Nhược Vũ vui vẻ cười khanh khách lên.

“Chúng ta giống chim nhỏ!” Lời nói của hai mươi tuổi cùng ba tuổi vẫn giống hệt nhau

“Nương tử, nàng thích không?” Ôm người yêu mến, hai mắt Phượng hiên cười đến híp lại thành đường chỉ, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

“Thích.”

“Vậy sau này chỉ cần nương tử muốn, thì vi phu sẽ mang nương tử bay bay! Được không?”

“Được.” trên khóe miệng của Cốc Nhược Vũ giương lên, tựa đầu vào vai hắn, đầu nhỏ hơi hơi điểm hai cái.

Ha ha, hẳn Phượng hiên chỉ biết mang nương tử thân ái của mình bay bay!

“Hiên.”

“Um?”

“Nói với chàng một việc, không cho phép chàng cười ta!”

“Không cười! Chuyện gì?” Nương tử của hắn muốn chủ động nói cho hắn biết, ha ha! Thật tốt quá! Phượng hiên vui mừng, nhìn sang nương tử trong lòng, có chút tò mò là chuyện gì.

Nói nhỏ, Cốc Nhược Vũ nói chuyện nàng đem Hiên ca ca thành Tiên ca ca, sớm một lần, trễ một lần, bẩm báo chuyện này, khẩn cầu cái kia, chưa bao giờ gián đoạn. Nói xong, nàng cùng vô tội đáng yêu nhìn phu quân, nàng không phải cố ý đem phu quân làm thần tiên để khẩn cầu!

Phản ứng đầu tiên của Phượng hiên là lão đảo dưới chân một cái, nghĩ rằng thì ra là thế, hẳn rồi cuộc đã biết hắt xì hơi sớm muộn gì cũng không gián đoạn là từ đâu mà đến. Lập tức thấy hắn cười có chút khoa

trương, ngoài dự kiến của Cốc Nhược Vũ, dương dương đắc ý nói: “Nương tử, nàng muốn coi vi phu thành tiên nhân, vi phu cũng sẽ không phản đối! Phải biết rằng, vi phu cùng tiên nhân kỳ thật cũng không kém nhiều lắm, ít có việc gì mà không làm được!” Ha ha, hắc Phượng hiên trong cảm nhận của nương tử thân ái mạnh mẽ giống như tiên nhân, địa vị tôn quý a!

Cốc Nhược Vũ đối với phản ứng của hắc tử khóc dở cười, rốt cục phát hiện ra phu quân của nàng không biết khiêm tốn là gì. Tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng đấm hắc tử, gắt giọng: “Đừng cười khoa trương như vậy, chúng ta cần phải quay về, sắc trời đã tối, cha mẹ sẽ lo lắng của chúng ta.”

“Được, nương tử!” Nói xong, không quên hôn một cái, Phượng hiên quang minh chính đại trộm hương, xoay người ở trên nóc nhà nhà người ta nhảy lên lại nhảy lên, quay về Cốc gia.

Trong gió đêm, chỉ nghe thấy trong không trung một chút thanh âm nho nhỏ, người nào đó vui sướng chờ đợi hỡi nương tử thân ái nói: “Nương tử, tối nay Lượng nhi ngủ cùng cha mẹ, được không?”

“” Nàng cũng không thể cho rằng không nghe thấy?

Ha ha, không trả lời tức là đồng ý, Phượng hiên trong lòng vui sướng một ưu việt khác của việc có cha mẹ chính là có thể quần lấy mẹ vợ ban đêm mang bé con đi, sau đó, hắc tử rốt cục có thể động phòng chi dạ giống như hôm nay, cùng nương tử thân ái làm chuyện tình ân ái ái ái.

Khi hắc tử ôm Cốc Nhược Vũ về đến Cốc gia, nhảy xuống nóc nhà, đi vào trong viện, chỉ thấy vợ chồng Cốc thị đứng ở nơi đó đợi bọn họ đã nửa ngày.

“Tại sao lâu như thế, đã trễ thế này!” Mai Bình chạy đến trước mặt nữ nhi, ngẩng trên dưới, xem nàng có bị sợ hay không, kết quả phát hiện ra nàng rất tốt, chỉ là khóe mắt mang theo ý cười, sắc mặt thẹn thùng hiện hồng mà thôi, đúng là bình thường.

“Nhược Vũ, người đi theo các con, chúng ta cũng đã sắp xếp xong xuôi, nếu không có chỗ đi, cha sẽ để cho bọn họ ở lại, ở tại bên kia.” Cốc Lương Thừa chỉ vào một hướng nói.

“Vậy thì tốt quá.” Cốc Nhược Vũ lúc này mới nhớ tới Cung hoàng bọn họ, lại nhìn thấy Cung hoàng, Cung vu cùng Phượng tiêu ba người cũng đứng ở trong viện, cảm thấy có chút ngượng ngùng hướng bọn họ gật gật đầu.

“Đã trễ thế này rồi, trên đường hắc tử mệt nhọc đi, nên sớm nghỉ ngơi, Hiên nhi, con cùng Nhược Vũ ở gian phòng kia .”

“Được, nương!” Một tiếng kêu này cực kỳ thân thiết, người nào đó bắt đầu ảo tưởng tối nay có thể như vậy như vậy đối với nương tử thân ái của hắc tử, hắc hắc hắc! Vui mừng đắc ý! Um? Nhưng lại nghe thấy lời tiếp theo của Mai bình.....làm cho Phượng hiên thiếu chút nữa cười không nổi, hiển nhiên hắc tử cao hứng quá sớm rồi!

“Nhưng, tối hôm nay Nhược Vũ ngủ cùng nương, được không?” Mai bình làm cho tiểu ác ma nào đó ngoài ý muốn bị lẻ loi, cướp người.

Gì? Không cần a ——! tiểu ác ma trong lòng Phượng hiên kêu thầm thiết, nhìn trông mong nhìn nương tử thân ái, chờ đợi nàng nói không.

Cốc Nhược Vũ biết hắc tử đang suy nghĩ gì, quay lại cho hắc tử một biểu tình tiếc nuối, đáp ứng mẫu thân.

Vì thế, tiểu ác ma im lặng kêu đau ở bên trong, Cốc Nhược Vũ bị mang đi, đêm dài đằng đẵng, bỏ lại hắc tử phu quân đáng thương này, nương tử cùng nhạc mẫu đại nhân ở một phòng.

Ai, được rồi, hắc tử bắt đầu lùi một bước, đành phải ngủ cùng nhi tử, tiểu ác ma cúi đầu, đột nhiên hắc tử nghe thấy tiếng nói chuyện của Cốc Lương Thừa, sau đó phát hiện ngay cả chuyện đấy cũng là hy vọng xa vời.

“Hiên nhi a!”

“Cha, chuyện gì?”

“Đã quên nói với con rồi, Lượng nhi chắc là mệt mỏi, nên đã ngủ rồi, đêm nay nó ngủ cùng ta, ha ha! Con hãy từ từ nghỉ ngơi đi!”

Phượng hiên cảm thấy gió lạnh thổi thổi ở phía sau, lá khô bay bay, trong lòng lạnh lạnh, ô, hẳn bị thê nhi vứt bỏ!

Cốc Lương Thừa thấy Phượng Hiên mặt xụ xuống, cảm thấy vẻ mặt của hắn rất đáng yêu, hơn nữa biết trong lòng hắn muốn điều gì, vì thế vừa cười vừa nói một câu, “Hiên nhi a, ngày còn dài, liền cả đêm hôm nay, đêm mai cha cùng mẹ sẽ đem Nhược Vũ trả lại cho con.”

“Ha ha, Dạ!” Phượng hiên cười có chút xấu hổ.

“Um, đồng thời đem Lượng nhi cũng trả lại cho con, được không?” Cốc Lương Thừa cố ý lại thêm một câu.

Lúc này, đầu Phượng hiên lắc giống như trống bỏi, kiên quyết phản đối.

Ha ha ha, con rể phản ứng rất buồn cười! Cốc Lương Thừa cười rồi.

Ai, ô ô, tối nay hẳn thật đáng thương, nương tử không ở bên người, ngay cả nhi tử cũng bị mang đi, Phượng hiên ai oán một trận, khóe mắt thoáng nhìn ba người Phượng tiêu đã đi đến bên cạnh hắn, cùng đợi, giống như có việc.

Ba người Cốc gia đều đã vào nhà, Phượng hiên nghiêm mặt lại, cầm cây quạt trong tay mở lại hợp, sau đó đi về phòng của mình, ý bảo ba người phía sau đuổi theo.

Vào phòng, đóng cửa lại, Phượng hiên ngồi ở bên giường, nghiêng dựa vào đầu giường, một bộ dáng lười biếng, thưởng thức cây quạt trong tay nói: “Nói đi, chuyện gì!”

“Chuyện chúa thượng cần điều tra toàn bộ đã điều tra rõ” Nói xong, Phượng tiêu đưa lên một phong thư.

Muốn nói đến mật thám của Cung gia, chỉ cần nói là mau mà nhanh nhẹn, lúc này một tá về báo cáo thân thích của Cốc gia đã đến trong tay Phượng hiên, mỗi người, từ nhỏ đến lớn, ưu điểm nhược điểm, chỉ sợ ngay cả chuyện giết chết qua một con kiến cũng đều được viết vào. Đương nhiên, về chuyện giết hại từng người ba người Cốc gia đều đã rõ ràng rành mạch, đến tội cùng tại sao lại rõ ràng như thế, công lao đều thuộc về lão tam không có đầu óc Tề Hiểu An của Tề gia, ba chén rượu vào bụng, người hỏi một câu, hắn trả lời mười câu, nói so với người muốn biết còn nhiều hơn, vì thế chuyện năm đó Tề gia âm thầm bàn bạc để cho hắn cứ như vậy thông báo với một trong những mật thám của Cung thị.

Nhìn chủ tử nhà mình vừa đọc thư kia, khóe miệng vừa nhếch lên, ánh mắt sâu không lường được, biết rõ tính cách chủ tử nhà mình Phượng tiêu âm thầm thay chúa thượng sắp xếp danh sách những con chuột này theo mức độ tình cảm từ cao, bọn họ tự cầu nhiều phúc đi! Chúa thượng từ trước đến nay mà đùa người là không lưu tình !

Đóng thư lại, Phượng hiên dùng lực đem trang giấy cầm trong tay hoá thành bột phấn, tán loạn xuống đất, ngữ điệu không chút để ý: “Tiêu, phái người báo cho Hoắc Uy Thâm biết, bản tông chủ muốn tháng sau quay về Kiền Đô, gọi hắn đến xử lý!”

Bỗng nhiên nghe thấy uy tên Uy Thâm, Cung hoàng cùng Cung vu nhất sửng sốt, Ồ? Cái người Hoắc Uy Thâm kia mới nhậm chức hình bộ thượng thư nửa năm không phải đầu sỏ gây nên hại chúa thượng lần này bị mất chức điều tra hay sao?

“Dạ!” Phượng tiêu lên tiếng trả lời, hẳn một chút cũng không kinh ngạc, ở bên ngoài, người trong triều chỉ sợ đều cho rằng Hoắc Uy Thâm kia là cùng chúa thượng đối địch, nhưng kỳ thật hẳn căn bản là người do chúa thượng vì chuẩn bị chuyện từ nay về sau mà đặc biệt đề bạt đi lên.

“Nhưng quây hàng trong sân viện này nghĩ biện pháp giải quyết, quá ồn!”

“Dạ!”

“đám ăn mỳ trong hậu viện này cũng nghĩ biện pháp bắt đi, quá nhiều người rồi!”

“Dạ!”

“Phượng thúy hầu hạ phu nhân khi nào thì đến?”

“Khoảng trong một hai ngày.”

“Thủ phủ Tây Bắc là ai, đã người biết chưa! ?”

“sản nghiệp của thủ phủ Tây Bắc không phải là của Cung thị chúng ta đấy sao? Chúa thượng ngài vẫn không cho người ngoài biết, cho nên bên ngoài cũng không biết thủ phủ Tây Bắc là ai.”

“Uh, tốt lắm! Kêu thủ phủ Tây Bắc làm một chút chuyện trấn động, trong vòng một tháng, một phần ba sản nghiệp ở Kiền Đô cũng cho hần.”

“Là nhượng toàn bộ sản nghiệp của Cung thị ở Kiền đô đổi đến danh nghĩa thủ phủ Tây Bắc sao?” Mọi người đều cho là năm đó Cung gia đã kết thúc mọi việc làm ăn ở Kiền Đô căn bản chính là giả dối, chỉ thay đổi cái tên, đổi lại chủ sự, những người đó cũng là người của Cung gia, đổi ngoại, cũng là thân phận người Cung gia mà thôi.

“Đúng! Lại làm cho người ta rải tin tức thủ phủ Tây Bắc chuẩn bị chuyển chỗ ở đến Kiền đô, di cư đến Kiền Đô !”

“Dạ!”

“Phân phó xuống tiếp, nhạc phụ nhạc mẫu của ta xưng hô phải dùng hết lão thái gia cùng lão phu nhân! Một tháng sau, bọn họ lấy thân phận thủ phủ Tây Bắc tiến vào chiếm giữ Kiền đô, đừng cho người khác biết là nhạc phụ nhạc mẫu của ta, đã hiểu chưa?

“Dạ!” Chúa thượng lại muốn trêu đùa người nào! ? Gióng trống khua chiêng ầm ĩ gây sức ép lớn như vậy

“Tề Hiếu Hổ cùng Mai Hiến Diệu đều ở Hàn Lâm viện, ha ha, Tiêu, người nói, ta có kịp phân phối chức quan cho bọn họ không?” Phượng hiên cười đến âm hiểm.

“Đương nhiên.” Tháng sau quay về Kiền Đô, chúa thượng nhất định sẽ quan phục nguyên chức, thân là Lại bộ Thượng Thư, muốn phân như thế nào thì sẽ phân như thế!

“biểu ca của Phu nhân, tất nhiên cũng là biểu ca của ta rồi, ha ha, người trong nhà, đương nhiên phải chiếu cố thật nhiều, đến Lại bộ tốt lắm, như vậy, có ta ở đây, sẽ không chịu bị khi dễ!” Hần sẽ từ từ mà chiếu cố bọn họ !

“” Phượng tiêu không nói gì, tự động đem đoạn văn trên phiên dịch như sau: kẻ thù của phu nhân, chính là kẻ thù của chúa thượng, hắc hắc, kẻ thù, đương nhiên phải chính đến chết, đến Lại bộ, như vậy, tương đối dễ dàng, có chúa thượng ở đó, chỉ biết sẽ bị chúa thượng chính mắt đi nửa cái mạng, thế thôi!

An bài mọi chuyện đều không sai biệt lắm, Phượng hiên lại để cho Phượng tiêu an bài người đi chuẩn bị quần áo cho ba người Cốc gia, hạn chế các đồ linh tinh, lại sai hần đem thuốc chuẩn bị tốt, muốn sáng mai bắt đầu bôi thuốc cho nương tử thân ái, ừm, đưa cho cha mẹ cũng dùng một chút, bọn họ nhìn qua quá mức tang thương, hoàn toàn không có bộ dạng thủ phủ, Phượng hiên nghĩ như vậy, sau đó vẫy vẫy tay, nói hần mệt mỏi, ý bảo bọn họ có thể lui xuống.

Vì thế, tuy nói vườn không nhà trống, nhưng Phượng hiên vẫn ngủ cực say, chuyện báo thù sớm đã có dựa bàn, chỉ chờ để thực thi thôi, chờ mong thời gian báo thù tốt đẹp đến nhanh một chút, hần là có một đêm ngủ thật ngon!

81. Chương 81: Quan Phục Nguyên Chức

Từ sau ngày đoàn viên cùng với nữ nhi, dần dần, theo thời gian trôi qua, một ngày nào đó, vợ chồng Cốc thị chợt phát hiện ra chuyện gì cũng không phải làm, dùng hai chữ để hình dung đó là : thật rồi rảnh!

Nói sáng hôm đó, đầu tiên là Mai bình bị Phượng hiên chờ ở cửa làm cho hoảng sợ, hỏi hần làm cái gì, thấy hần bưng chậu gỗ trong tay, một bộ dạng đương nhiên nói: “Chờ nương tử rời giường, giúp nàng rửa mặt.”

Ha? Còn đang đắp kín chăn cho tiểu ngoại tôn vù vù ngủ, sau đó ra khỏi phòng bên cạnh Cốc Lương Thừa nghe thấy câu kia của Phượng hiên lúc này ngậy người.

“Cha mẹ, nước rửa mặt của hai người Tiểu Mị đã chuẩn bị xong, là ở chỗ này!” Thuận tiện thuốc nước cũng cất kỹ bên trong rồi, loại sự tình này sẽ không phải nói .

Hai người theo hướng đầu hần chỉ nhìn sang, chỉ thấy Phượng tiêu cùng Cung hoàng đều tự mình bưng một chậu nước, chờ ở nơi đó. Hai vợ chồng lập tức ngượng ngùng, vội vàng chạy tới, kêu hai người đem bồn xuống, cho rằng người ta là khách mời, làm sao có thể làm việc này.

Phượng tiêu chối từ nói bọn họ không có việc gì làm, nghĩ thầm trước khi Phượng thúy dẫn người tới, thì phải nhanh nhẹn làm bất cứ việc gì, miễn cho hầu hạ không chu toàn, bị chủ tử nhà mình một chưởng đánh bay hoặc là con gà trống ... các loại buồn cười này nọ trên đỉnh đầu

Hai vợ chồng rửa mặt xong, mới lại nhìn con rể của bọn họ kiên quyết giúp đỡ nữ nhi rửa mặt, ưm, con rể này không tồi! Đối với Nhược Vũ rất tốt! Vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy vị con rể không tồi kia ôm nữ nhi của bọn họ cao hứng hôn hai cái, nháy mắt trên trán rắc đầy hắc tuyến, hai vợ chồng đồng thời ở trong lòng thu hồi lời ban đầu, con rể này đòi phong bại tục, không có cấp bậc lễ nghĩa gì, dưới ban ngày ban mặt, dưới con mắt của mọi người bên trong, hần lại như vậy, ai, còn phải chờ giáo dục!

Sau khi ba người rửa mặt xong, kiên quyết bị Phượng hiên kéo đi dùng đồ ăn sáng, mà sự thật chứng minh, con rể còn chờ bọn họ giáo dục lại có thể làm cho người ta cảm thấy giật mình ngoài ý muốn, hiển nhiên, vẻ mặt của nữ nhi cũng đã nói như vậy. Cốc gia ba người khê nhếch miệng, mắt trừng các loại thức ăn tinh xảo đầy bàn, trăm miệng một lời hỏi lẫn lẫn: “Ai làm?”

“Ta à!” Phượng hiên mở to mắt, không rõ này chuyện này có cái gì kỳ quái.

“Chàng biết nấu ăn! ?” Không dám tin Cốc Nhược Vũ hỏi.

“Nương tử, vi phu đương nhiên biết nấu ăn rồi! Nam nhân nấu cơm thật kỳ quái sao?” đầu bếp nổi danh không phải đều là nam nhân?

Không kỳ quái, ba người lắc đầu, lập tức lại đánh giá hần một chút, nghĩ rằng, nếu mà bộ dạng hần tuyệt sắc như vậy, tươi cười ngốc nghếch đơn giản, giống như một công tử chưa bao giờ phải chạm tới khói lửa nhân gian mà lại biết nấu ăn, như vậy rất kỳ quái!

Mặc kệ ba người nghĩ như thế nào, Phượng hiên thu xếp để ba người ngồi xuống. Cảm thấy một bàn thức ăn phong phú mê người, ba người Cốc gia đều tự cầm lấy chiếc đũa chuẩn bị ăn.

“Nương tử, nàng tới nếm thử này, vi phu trước kia chỉ làm uội tử ăn, những người khác cũng không có được vinh hạnh nếm tay nghề này của vi phu!” Phượng hiên vui vẻ gấp đĩa rau cho nương tử thân ái của hần, thuận tiện báo cho biết người có thể làm cho hần Phượng hiên tự mình xuống bếp cũng không nhiều lắm, trước kia chỉ có duy nhất, hiện tại cũng năm người mà thôi.

Lời này vừa nói ra, động tác gấp rau của ba người Cốc gia nhất thời dừng lại, cho đến tận bây giờ chỉ có muối muối của hần một mình hưởng qua? Không phải bị chính huynh trưởng lạm dụng uy quyền ép buộc bắt ăn đấy chứ! ? Ba người không hện mà cùng đoán rằng một bàn đồ ăn này có khả năng ăn không ổn.

Vợ chồng Cốc thị lén lút xuống chiếc đũa xuống, không dám ăn trước, mà bị hai cặp mắt to của Phượng hiên chờ đợi nhìn chăm chú vào Cốc Nhược Vũ chỉ có thể kiên trì ăn một ngụm.

Um! Ăn ngon! động tác nguyên bản đang chậm lại biến thành nhanh, thêm một đũa, Cốc Nhược Vũ vừa ăn vừa cười với Phượng hiên, hơn nữa gật gật đầu, tỏ vẻ rất thích.

“Ăn ngon không! ?” Phượng hiên đắc ý, mắt cười đến híp lại.

“Um, ưm!” Miệng nhồi đồ ăn vào, Cốc Nhược Vũ gật đầu đồng ý.

Nhìn Nữ nhi nếm qua, ra vẻ cũng không tệ lắm, vợ chồng Cốc thị lúc này mới yên tâm mà cầm lấy chiếc đũa ăn điềm tâm. Sau khi nếm thử miếng thứ nhất, hai người liền không dừng được bắt đầu ăn, thậm chí: thủ nghệ thật tốt! Xem ra nữ nhi đã tìm được con rể có thể vào được bếp!

Có thể làm cơm cho người mình yêu mến ăn, là chuyện vô cùng hạnh phúc, đương nhiên, Phượng hiên xem ra từ trước đến nay luôn mang theo khuôn mặt cười lúc này lại cười đến khoa trương hơn. Quay mắt nhìn về phía khuôn mặt đang tươi cười sáng lạn, bữa cơm này của ba người Cốc gia là được ăn ngon, khẩu vị mở rộng ra, lại được nhìn mỹ nam tuyệt sắc, cảnh đẹp ý vui! Ưm, có con rể (phu quân) này, cũng không tồi!

Nhưng mà, từ lúc bắt đầu bữa điểm tâm ngoài ý muốn hôm nay, những việc ngoài ý muốn sẽ không ngừng qua.

Đầu tiên là vào buổi sáng ngày đó, những người buôn bán nhỏ ở trong sân trước đến nói bọn họ ở trong chợ của Tây Lỗ trấn đã có quầy hàng chính quy, mọi người cảm tạ bọn họ đã từng tương trợ, toàn bộ đều chạy, nháy mắt trong sân liền trở nên trống tuếch, ngay cả rác cũng không lưu lại.

Có thể có quầy hàng chính quy, vợ chồng Cốc thị đương nhiên cao hứng thay bọn họ, dù sao bình thường chợ luôn có nhiều người, thì mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn, cho nên hai người không đem chuyện này để ở trong lòng.

Ngày kế trong vòng một ngày, đám khuất cái không nhà để về được thu lưu trong hậu viện đột nhiên tìm được nơi thích hợp để sống, mà đám ăn mày già bệnh tàn lại nhảy ra thân nhân nhiều năm không gặp, đưa bọn họ mang trở về. Chỉ một thoáng, người trong hậu viện đi cũng không sai biệt lắm, lưu lại chỉ có đám chín người lần này cùng về với nữ nhi và nữ tế, cùng với đám người mới thu lưu nghe nói thiếu chút nữa bị bán thành nô lệ được người Tha quốc mua.

Cốc Lương Thừa từng mang theo con rể cùng chín người kia đến cửa hàng mà ông mở đi một vòng, muốn xem bọn họ có thể làm cái gì, kết quả, chuyện trong cửa hàng không biết bị con rể làm như thế nào biến thành để cho chín người kia tiếp nhận, mà ông và con rể thanh nhàn mỗi ngày chỉ cần đến cửa hàng dạo một vòng là được rồi.

Tiếp theo sau đó, trong cuộc sống là một ngày ba bữa có con rể làm, không cho phép bọn họ nhúng tay, sinh hoạt lớn nhỏ trong nhà đều bị một đám người mới thu lưu kia ôm xuống, nhất là cô gái kêu Tiểu Thúy kia, vừa thấy cả nhà bọn họ có người làm việc, liền ngạc nhiên kêu to không cho làm, thậm chí ngay cả ra chiều khóc lóc, giống như bọn họ có liên quan đến mạng sống, dường như chặt đứt đường sống của nàng, sợ tới mức ba người Cốc gia chỉ có thể rồi rãnh rồi rãnh mà làm để vương, ngáy ngốc nhìn nàng chỉ huy mọi người làm cái này làm cái kia, ngay tiếp theo chủ nhân thần bí lại phái người đưa vật phẩm đồ dùng mới toàn bộ dùng trên người của bọn họ, không mặc cũng không được, Tiểu Thúy kia có rất nhiều lý do, nước mắt rưng rưng, tóm lại, bọn họ không lay chuyển được nàng, đối với nàng không có cách.

Cứ như vậy, thời gian tiếp theo trong gần một tháng, vợ chồng Cốc thị phát hiện bọn họ trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng giống như trước đây, phần lớn thời gian chỉ có thể nhắm chán đếm đầu ngón tay cũng giống giờ phút này như vậy, ở trong viện ngồi xem tiểu ngoại tôn luyện công.

Nhìn nhìn, hai người đã cảm thấy tiểu ngoại tôn của bọn họ thật đáng thương, trời nắng chang chang, tiểu oa nhi mới ba tuổi đã phải ngồi xổm trung bình tấn rất lâu rồi, mà cha của bé còn không cho bé chấm dứt.

“Hiên nhi, đã không sai biệt lắm, Lượng nhi còn nhỏ như vậy, hẳn đã mệt chết đi rồi!” Mấy ngày như nhau đều giống như kia, làm ông ngoại đau lòng cho tiểu ngoại tôn.

“Cha, để bé tập luyện nữa một lát, nam hài tử, sợ cái gì mệt!” Phượng hiên không đồng ý, lúc mình hai tuổi, mẫu thân cùng ngoại công đã bắt mình ngồi trung bình tấn, lưng đứng thẳng, nhi tử này đã ba tuổi rồi, chậm một năm, cũng không thể giống bác Vũ nhi của bé bốn tuổi mới bắt đầu luyện đi!

“Tuy nói là nam hài tử, nhưng cũng mới ba tuổi mà thôi, con xem một chút cháu nó đều đã rám đen!” Không nỡ để tiểu ngoại tôn chịu vất vả bà ngoại nói chuyện.

“Có sao?” Phượng hiên đánh giá nhi tử, cảm thấy không có gì, cười hì hì quay đầu nhìn Mai bình, dùng cây quạt trong tay chỉ vào mặt mình nói, “Mẹ, cháu nó giống con, phơi nắng không đen!” Nói xong, hẳn quay trở lại nhìn nhi tử, cây quạt trong tay không ngờ lại hướng tới lưng của Tiểu Cốc Lượng gõ nhẹ hai cái, “Lưng thẳng lên! Nhìn Tiêu thúc thúc của con một cái xem làm thế nào đi!”

Tiểu oa nhi nghe theo lời của cha đem tư thế làm chuẩn, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía Phượng tiêu ở một bên cũng đang cùng bé ngồi trung bình tấn.

Ô, hẳn thật đáng thương, cũng bởi vì Thiếu tông chủ yêu thích dính lấy hắn, cho nên bị chúa thượng phái làm mẫu cho Thiếu tông chủ, mỗi ngày đi theo ôn lại ác mộng ngồi trung bình tấn khi còn nhỏ, lúc Phượng tiêu quay nhìn về cặp mắt tròn to của Tiểu Cốc Lương thì trong lòng buồn bã ô nói.

Đối với chuyện từ lúc tiểu ngoại tôn luyện võ vẫn một mực ở một bên, rốt cuộc không đi ra cửa hàng – Phượng tiêu, vợ chồng Cốc thị đã có nghi hoặc, nhưng chưa từng nói ra. Hai người không tham dự nhiều vào vấn đề Phượng hiên dạy nhi tử, sợ tiểu ngoại tôn bị bà ngoại, ông ngoại làm hư, cho nên Cốc Lương Thừa cùng Mai bình thấy Phượng hiên không có ý định chấm dứt, đành không hề phát biểu ý kiến. Trong lòng hai người đối với Phượng hiên thường xuyên phát ra hơi thở tôn quý mà lại hoài nghi một chút về thân phận của hắn, nhưng nghĩ đến một số hành vi thật sự không giống của hắn, liền đánh mất hoài nghi, nói thầm con rể mặc cảm y hoa phục vào, càng giống người có lai lịch, đương nhiên, chính bọn họ cũng thế, mấy ngày nay bị Tiểu Thúy những người đó gọi là lão thái gia cùng lão phu nhân, thật đúng là có cảm giác quay về thời gian giàu sang kia ở Nam lăng, ai, bây giờ rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì?

“Hiên, chúng ta cùng đi dạo chợ được không?” Người mẹ nào đều đau lòng con của mình hơn so với người khác, thời gian ngồi trung bình tấn càng ngày càng nhiều dài, sợ Tiểu Cốc Lương ăn không tiêu, Cốc Nhược Vũ quyết định dời đi lực chú ý của phu quân.

“Được!” Quả nhiên, Phượng hiên gặp nương tử là quên mất nhi tử, lập tức đi đến bên nương tử thân ái, “Nhưng, nương tử phải đáp ứng đeo khăn che mặt, vì phu mới đi.” Phượng hiên không quên ra điều kiện.

“Có thể.” Cốc Nhược Vũ bất đắc dĩ, từ mấy ngày hôm trước mặt của nàng đã khôi phục hoàn toàn, thậm chí làn da so với trước khi hủy dung càng trắng nõn hơn, nhiều hấp dẫn hơn một chút, nàng chỉ cần muốn đi ra ngoài, cũng sẽ bị phu quân yêu cầu mang khăn che mặt.

Ha ha, hắn mới không cần cho người khác thấy khuôn mặt xinh đẹp của nương tử đâu! Không muốn người khác liếc nhìn Cốc Nhược Vũ dù chỉ một cái, Phượng hiên tiếp nhận khăn che mặt trong tay của Tiểu Thúy thông minh đang đứng một bên, cũng chính là người đã từng hầu hạ Phượng Vũ – Phượng Thúy, đưa cho nương tử thân ái đeo.

“Cha mẹ cũng đi cùng chứ, còn có Lương nhi!” Vội vàng vẫy tay với con trai bảo bối của mình, đây mới là mục đích của Cốc Nhược Vũ lúc này.

Bé nhìn mẹ, rồi lại nhìn sang cha, bất động, chờ cha đồng ý.

“Vậy lần khác luyện tiếp là được rồi!” Nương tử xếp đầu tiên, lời của nàng đương nhiên phải nghe, Phượng hiên ý bảo nhi tử có thể dừng lại.

Thấy Phượng hiên đã đồng ý, Phượng tiêu cũng được giải thoát, hai vị lão nhân lập tức chạy tới ôm tiểu ngoại tôn, Cốc Nhược Vũ cũng rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, yên tâm, lại nhìn phu quân của nàng, phát hiện vẻ mặt của chàng đã hiểu rõ, Cốc Nhược Vũ xấu hổ cười.

“Nàng nha!” Phượng hiên sững nịch đưa tay vuốt mũi nương tử, thấy nàng co cổ lại, không nói gì thêm, nhưng trong lòng quyết định về sau dạy nhi tử luyện công nhất định phải tránh nương tử đi, nếu không hẳn Cung gia hạ nhiệm tông chủ sẽ làm bộ tộc Cung thị khóc tập thể.

Toàn gia muốn đi ra ngoài, chỉ thấy Phượng thúy chỉ huy bọn hạ nhân nàng mang đến nhanh chóng, lần này thậm chí ngay cả cổ kiệu cũng đều chuẩn bị xong, một nhà Cốc thị vội vàng cự tuyệt.

Ngay tại lúc Phượng thúy quần quít lấy muốn một nhà lão thái gia đồng ý khoa trương thanh thế đi dạo chợ thì có người hầu từ trước viện chạy vào bẩm báo nói: “Chúa thượng, Triệu công công còn có đại trưởng lão đến đây!”

Chúa thượng! ? Nói người nào? Triệu công công! ? Chẳng lẽ là chỉ thái giám trong cung? Đại trưởng lão! ? Trưởng lão nhà ai? Vội vàng nói với Phượng thúy không thể, ba người Cốc gia nháy mắt đồng loạt chuyển hướng về người hầu kia, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía người hầu đang đối mặt với Phượng hiên.

Phượng hiên thì một chút kinh ngạc ngoài ý muốn cũng không có, chỉ thấy vẻ mặt hắn như đã biết rõ, không hoảng hốt không chậm đi đến đứng ở lối vào giữa tiền viện và hậu viện, đem cây quạt cầm trong tay mở ra lắc lắc, không chút để ý nói một câu “Đã biết”, sau đó liền đứng ở nơi đó chờ đợi.

Hoàng thượng hạ thánh chỉ mới, Phượng hiên đã sớm từ mật thám Cung gia biết được, mà năm vị trưởng lão của Phượng thị vừa nghe thấy tin tức này, lập tức quay lại về hướng hắc, lúc này Phượng đại trưởng lão lại tự mình đến nghênh đón hắc quay về Kiền đô, muốn vội vàng đến lấy lòng, sợ chuyện ám sát lúc trước có các trưởng lão tham dự bị Phượng hiên biết.

Ba người Cốc gia đi đến bên người Phượng hiên, vừa định hỏi chuyện gì xảy ra, thì đã nhìn thấy đội ngũ chậm rãi tiến vào viện, một người đi đầu dùng giọng cao tình tế hô: “Thánh —— chỉ —— đến!”

Vừa nghe lời ấy, sững sốt ba người Cốc gia nhìn Phượng hiên vung vạt áo lên rồi quỳ xuống, ba người được Phượng thúy làm cho phục hồi tinh thần lại, cũng vội vàng quỳ xuống, vì thế, ngoài Triệu công công đứng tuyên chỉ, còn lại toàn bộ người đứng trước và đứng phía sau ông ta đều quỳ xuống.

Đem nhi tử nguyên bản đang được ôm đặt ở trên mặt đất, kêu bé cũng quỳ xuống Cốc Nhược Vũ thất kinh, trong lòng bối rối mà nghĩ: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có thánh chỉ đến nhà nàng? Bọn họ làm sao có thể có quan hệ với thánh chỉ! ? Một bên quỳ Mai bình đang lo lắng có phải có ai phát hiện vợ chồng bọn họ vốn là người bị lưu đày, lại được miễn tội phạt cùng nô tịch hay không. Mà Cốc Lương Thừa lại bắt đầu hoài nghi về thân phận con rể .

Ba người ba ý nghĩ khác nhau, chỉ nghe thấy Triệu công công kia cao giọng nói: “ Tiền Lại bộ Thượng Thư Phượng hiên nghe chỉ!”

Cái gì! ? Cốc Nhược Vũ cùng Mai bình kinh ngạc mở to hai mắt nhìn về phía lưng của Phượng hiên, mà Cốc Lương Thừa trong lòng một tiếng quả nhiên!

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: trải qua kiểm chứng, tiền Lại bộ Thượng Thư đã bị hữu tâm nhân sĩ (những người có tâm) bịa đặt phỉ báng, cố ý, trầm đặc chuẩn Phượng hiên quan phục nguyên chức, trọng trách chức Lại bộ Thượng Thư, nhận được thánh chỉ, tức khắc khởi hành quay về Kiền Đô nhậm chức, khâm thủ!”

Cái gì! ? Con rể của bọn họ lại là Lại bộ Thượng Thư Phượng hiên danh hiệu nham hiểm kia ! Trời ạ, bọn họ lúc trước đã nói xấu Phượng hiên bao nhiêu, nuôi nam sủng, đồng tính chi thích, ... , vợ chồng Cốc thị trở mắt, cảm thấy lúng túng nhìn con rể đang tạ ơn .

Ha? Phu quân của nàng chính là tông chủ Phượng thị thích nam sắc! ? Hắc không phải đã nói hắc không phải sao? Hắc nói dối nàng! Cốc Nhược Vũ tròn to đôi mắt tròn nhìn Phượng hiên tiếp chỉ, giận!

82. Chương 82: Thân Phận Thật Sự

Thân phận thực sự của Phượng hiên quá mức tôn quý, khiến ba người Cốc gia hoặc kinh sợ hoặc giận, ba người kinh ngạc nhìn Phượng hiên tạ ơn đứng dậy, thừa lúc bọn họ còn đang ngu ngơ thì đã được thị nữ bên cạnh nâng dậy mà cũng không biết.

“Tiêu, thu về cẩn thận!” Tiếp nhận thánh chỉ Phượng hiên cầm thánh chỉ trong tay giao cho Phượng tiêu một bên, tiếng nói thanh mà lạnh, trong giọng nói của hắc luôn luôn có thói quen lười biếng.

Bởi vì ngoại nhân chiếm đa số, cho nên trên mặt Phượng hiên làm sao còn có nụ cười khờ ngốc trước đây, chỉ có người thân nhất mới có thể thấy tư thái thoải mái đầy của hắc, khôi phục lại thần sắc ngày xưa, trở thành bộ dáng Cốc Nhược Vũ không quen thuộc.

Chỉ thấy dáng người hắc cao ngất so với ngày xưa nhìn qua càng cao lớn hơn, khí thế bức người, màu trắng non trên áo gấm bây giờ rốt cuộc không giống như trước kia có một chút không thích hợp, mà là nên mặc ở trên người hắc, giống như làm nổi lên khí chất tôn quý của hắc. Chuyển giao thánh chỉ, mở cây quạt, dao động cây quạt, mỗi một động tác của hắc đều bình tĩnh, gờ tay nhắc chân là ung dung tao nhã, giờ này khắc này, Phượng hiên tài trí hơn người hơi thở không cần che giấu hoặc giả bộ mà phát tán đi ra, cả người hắc giống như vật sáng đứng ở nơi đó, là trung tâm để mọi người quay chung quanh .

“Chúc mừng Phượng đại nhân!” trên mặt Triệu công công chứa đầy nụ cười lấy lòng.

“Ừm, cảm ơn Triệu công công, thật là làm phiền Triệu công công ngài chạy đi xa như vậy một chuyến rồi! Lúc trước hoàng thượng hạ thánh chỉ bắt Triệu công công chạy đến Phượng phủ tuyên một lần, nay thánh chỉ phục chức cũng là Triệu công công đến tuyên đọc, lại làm ngài mệt mỏi một chuyến, Phượng mô thật sự là áy náy a!” Trước sau như một tươi cười bí hiểm, mà nụ cười cũng không đạt tới mắt.

Nghe nói thế, Triệu công công nguyên lai đang khom lưng, tay lại có chút run rẩy, cái trán hơi hơi toát mồ hôi lạnh, cố gắng chống đỡ bộ mặt tươi cười, để mình không lộ ra sợ hãi cùng hối hận trong lòng, nói: “Đây là chuyện gì..., đều là việc cần phải làm, chúng ta trước kia có chuyện gì không phải, kính xin Phượng đại nhân đại lượng, về sau có chuyện gì cần, ngài chỉ cần nói, chúng ta nhất định sẽ hết sức làm !” Nếu mình biết Phượng hiên sẽ quan phục nguyên chức, lúc trước tuyệt đối không dám sau khi tuyên đọc thánh chỉ, bày ra bộ mặt vênh váo tự đắc, thậm chí còn hừ một chút.

Phượng hiên cười mà không nói, nhìn Triệu công công trong lòng sợ hãi, thời điểm sắp chống đỡ không nổi mới nói: “Đường xá xa xôi, nói vậy đoàn người của công công đã mệt chết đi rồi, để Phượng mô phái người mời Triệu công công các người đi nghỉ ngơi được không?” Cũng không nói đến Triệu công công muốn nghe lời mà nói..., trong lòng Phượng hiên đối với ông ta rất khinh thường, cái đồ cầu giầu đồ bình leo, bây giờ mới biết sợ, chắc chắn đợi sau khi mình trở về Kiền đô, người như vậy rất nhiều, ha ha, tìm ra ai nên được lưu lại, ai nên bị dọn dẹp, đây cũng chính là một trong những mục đích ban đầu lần này của mình, trở về để chơi!

“Cảm ơn Phượng đại nhân, không cần phiền toái như vậy rồi, nếu thánh chỉ đã giao cho ngài, chúng ta tức khắc phải chạy về Kiền đô.” Nét tươi cười của hắn thật đáng sợ, không biết mình có phải đã bị hắn xếp vào danh sách chém giết hay không, vẫn là chạy nhanh trở về bên người hoàng thượng tương đối an toàn, Triệu công công hơi sợ mà nghĩ.

Sau khi tiến bước Triệu công công một hàng, Phượng đại trưởng lão vẫn đứng bên cạnh chờ đợi lúc này mới nói chuyện.

“Chúc mừng chúa thượng quan phục nguyên chức! Ta chờ cung nghênh chúa thượng quay về Kiền Đô!” Phượng đại trưởng lão khom người xuống.

Cung kính nói, mà người theo tới phía sau ông ta cũng cùng kêu lên chúc mừng.

“Đã bái kiến phu nhân chưa?” Đối với thanh âm chúc mừng của bọn họ, Phượng hiên không có phản ứng gì, ngược lại nói một câu không ăn nhập gì với lời nói.

Cái gì? Đại trưởng lão kinh ngạc nhìn Phượng hiên.

Thấy biểu tình của đại trưởng lão, Phượng hiên khẽ cười một tiếng, hừ, chỉ biết bọn họ điều tra hành tung của mình, quan tâm xem có ám sát thành công hay không, căn bản không để ý người bên cạnh mình mấy tháng nay có thừa ra ai!

Phượng hiên xoay người đi hai bước về phía sau, đến bên cạnh Cốc Nhược Vũ, kéo tay nàng, thân mình hơi đổi, nghiêng người lại nói một lần nữa với Phượng đại trưởng lão: “Bái kiến phu nhân chưa.”

Cốc Nhược Vũ muốn rút tay về, lại bị Phượng hiên nắm thật chặt, cho là hắn lừa mình, tuy rằng tức giận, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy không tiện phát tác, đành phải mặc cho hắn lôi kéo mình tới gần hắn. Nàng mang khăn che mặt nên chỉ lộ ra một đôi mắt tròn, nhìn về mặt kinh ngạc của Phượng đại trưởng lão, nháy mắt hiểu rõ Phượng gia cũng không biết sự tồn tại của nàng, không khỏi nhìn về phía Phượng hiên, trong lòng nảy lên cảm giác tuy rằng hai người đang sát rất gần, nhưng vẫn thấy hắn cách mình thật xa

Liên tục nói hai lần một lời..., cũng không thấy Phượng Đại lão có phản ứng, Phượng hiên tức giận, cây quạt trong tay đột nhiên hợp lại, thanh âm của cái bản lề (của cái quạt nhé) nhỏ kia quả thực làm cho Phượng đại trưởng lão phục hồi tinh thần lại, liền cung kính mà làm lễ.

“Bái kiến Thiếu tông chủ.” Phượng hiên tiếp tục, một tay ôm lấy Tiểu Cốc Lượng đang tự mình đi đến cạnh cha, giữ chặt vạt áo của hắn, lần lượt nhìn người.

“Chúa thượng, chuyện này, đây là. . . .” Chuyện gì xảy ra? Cầm kinh sợ mà rơi, trừng mắt nhìn Thiếu tông chủ, Phượng đại trưởng lão mê muội một hồi, trong lòng tức giận kêu lên: chuyện lớn như vậy mà lại không có người bẩm báo với bọn họ, một đám thùng cơm! Tông chủ khi nào thì đã có một đứa con trai lớn như vậy! ?

“Cha ta đã cho ông nói chuyện đâu! Còn cần lặp lại một lần sao?” Lão nhân này nhìn bộ dạng ngốc như thế, vừa rồi lúc cha kêu ông ta gọi mẹ, nói hai lần ông ta mới bằng lòng kêu, chẳng lẽ ông ta không thích mẹ? Buồn cười! Tuy nói bé không biết Thiếu tông chủ đại biểu cho cái gì, nhưng ý tứ của phu nhân thì cũng biết, cảm thấy vừa rồi mẹ bé bị người ta miệt thị, Tiểu Cốc Lượng đối với Phượng đại trưởng lão ấn tượng không tốt lắm, gương mặt nho nhỏ cười, ngữ điệu cũng giống như vậy, vô tình trong lúc đó, chưa bao giờ có người dạy bé, phong cách cao quý do trời sinh liền lộ liễu đi ra.

Phượng đại trưởng lão vội vàng dẫn người tới cùng nhau hành lễ với Tiểu Cốc Lượng, trong lòng không biết nên sợ hay là nên vui, Thiếu tông chủ của Phượng thị ông nhìn qua giống như đúc với Tông chủ trước đây. Ông muốn hỏi rõ ràng đây là có chuyện gì cùng với thân thể bối cảnh của đương gia chủ mẫu, kế tiếp còn chuẩn bị tự mình đi cùng Phượng hiền quay về Kiên Đô, nào biết Phượng hiền căn bản chưa cho ông ta cơ hội hỏi, mà là ánh mắt thâm trầm theo dõi ông ta nói: “Hộ vệ lần này của Bản chủ chỉ còn lại tám vị, đại trưởng lão cũng biết chuyện xảy ra đúng không?”

“Thuộc hạ không biết, chúa thượng có chuyện gì xảy ra sao?” Phượng đại trưởng lão mặt ngoài trấn định, trong lòng kì thực chột dạ.

“A, nguyên lai Đại trưởng lão không biết a!” biểu tình của Phượng hiền giống như tiếu nuối, “Nếu không biết, vậy suy nghĩ biện pháp biết là được rồi, tra một chút xem ai có bản lĩnh cao như vậy, lại có thể điều động quân đội phía tây, dùng tới ngàn người để ám sát bản chủ, bản chủ cho ông thời gian một tháng, bắt được người phía sau, làm không được, cái chức Đại trưởng lão này của ông cũng không cần làm!” Cặp mắt kia của Phượng hiền giống như có thể nhìn thấu lòng người nhìn chăm chăm làm cho cái trán của Phượng đại trưởng lão hơi hơi xuất mồ hôi, cho ông ta hai lựa chọn, tạo điều kiện cho Phượng Trọng Nam mà vứt bỏ vị trí đại trưởng lão, hay là khai ra Phượng Trọng Nam mà bảo vệ chính ông ta.

Cốc Nhược Vũ lúc này đã hiểu rõ trên đường bị đuổi giết không phải là Cung hoàng bọn họ, mà là phu quân của mình. Cung hoàng bọn họ cũng không phải là người xa lạ có lòng tốt vận chuyển hàng đến phía tây, mà là phu quân cố ý an bài .

“Thuộc hạ sẽ toàn lực điều tra thích đáng việc này!” Phượng đại trưởng lão trong lòng run run một trận, khai ra Phượng Trọng Nam, năm vị trưởng lão bọn họ nhất định cũng sẽ thoát không được quan hệ, ông đang lo lắng làm như nào mới có thể thoát thân, không biết lần này chúa thượng có chịu buông tha bọn họ hay không .

“Vậy ông còn ở nơi này làm cái gì, còn không lui cho ta, làm chuyện chính đáng đi!” Ba câu, Phượng hiền đã đem Phượng đại trưởng lão đuổi đi rồi, không cho ông ta theo mình quay về Kiên Đô, miễn cho quấy rầy kế hoạch thu thập Tề gia của mình.

Trong lòng đang lo lắng làm thế nào để né qua kiếp nạn này Phượng đại trưởng lão tất nhiên cũng không chú ý tới Phượng hiền cố ý không giới thiệu vợ chồng Cốc thị, vội vội vàng vàng mà dẫn dắt người của mình đi rồi.

Trong sân nháy mắt người ít đi rất nhiều, chỉ nghe thấy Phượng hiền bắt đầu an bài công việc. Theo mỗi lời của hắn ột người thì ánh mắt ba người Cốc gia liền mở lớn ra, lúc này suy nghĩ cả nửa ngày một toà nhà toàn người, thế nhưng tất cả đều là do hắn an bài .

Thẳng đến người cuối cùng, Phượng địch bỗng nhiên từ nóc nhà xuất hiện, nhảy đến trong sân chờ đợi Phượng hiền sai phái thì ba người Cốc gia lại nhận lấy kích thích.

“Người, người không phải trộm tiền chạy mất sao?” Tuy nói lúc trước đoán ra đám người Cung hoàng là do Phượng hiền an bài, nhưng lúc này nhớ tới Phượng địch mất tích, Phượng hiền hẳn lại vẫn theo dết cái lý do vớ vẩn để lừa bịp mình, lửa giận trong lòng Cốc Nhược Vũ đi từ từ rồi nhảy lên trên, ra sức rút tay từ trong tay Phượng Hiền ra.

“Người, người không phải người bên cạnh chủ nhân năm đó đem chúng ta an bài ở nơi đây sao?” vợ chồng Cốc thị ngoài ý muốn đến cực điểm, nhìn thấy người năm đó cứu họ ra, nhưng người này lại là thủ hạ của con rể, hai người vừa cao hứng lại cũng hồ đồ.

“Lão thái gia, lão phu nhân, biệt lai vô dạng (hi vọng mọi người vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay)!” Phượng địch làm lễ, sau đó lĩnh mệnh đi rồi.

“Hiên nhi, chuyện này.” Cốc lương thừa nhện không được muốn hỏi Phượng hiên.

Phượng hiên đã an bài tất cả mọi chuyện xong xuôi, lại phát hiện ra nương tử thân ái giống như tức giận không cho hắn cầm lấy tay nàng, đang cố gắng lấy lòng nương tử đại nhân thì nghe lời nhạc phụ nói..., ánh mắt vừa chuyển, nghĩ rằng nói ra chân tướng chuyện cứu nhạc phụ nhạc mẫu, nương tử hẳn sẽ nguôi giận, lúc này đem chuyện năm đó cứu vợ chồng Cốc thị ra nói rõ ràng.

Nói xong, Phượng hiên chiếm được cảm kích cùng với xem nhẹ những sơ suất mà hắn lúc trước giấu diếm đối với bọn họ của nhạc phụ nhạc mẫu, đang nghĩ tới nương tử cũng sẽ như thế hắn giống như tranh công nhìn về phía Cốc Nhược Vũ, nào biết, sự tình không giống như hắn nghĩ. Chỉ thấy Cốc Nhược Vũ nhíu mày, nặng nề mà hừ một tiếng, không để ý tới hắn trở về phòng, rồi đem cửa đóng lại.

Không phải chứ! Nương tử thực sự tức giận? Phượng hiên đem tiểu oa nhi đang ôm nhét vào trong lòng nhạc mẫu, vội vàng đuổi theo, cửa bị cài ở bên trong, Phượng hiên đành phải leo từ cửa sổ Cốc Nhược Vũ còn chưa kịp đóng đi vào.

“Chàng đi ra ngoài cho ta!” tiếng rống giận dữ mà mạnh mẽ.

“Nương tử.!” Thanh âm yếu ớt lấy lòng.

“Ai là nương tử của chàng, chàng đi ra ngoài!” Người nào đó không nhận chồng.

“Nương tử, làm sao nàng có thể nói ra những lời đả thương trái tim của vi phu như vậy.” Ngữ điệu bi thương.

Ngoài phòng vợ chồng Cốc thị đang lo lắng vợ chồng này như thế nào thì xuyên qua cửa sổ thấy con rể kia của bọn họ vừa rồi còn khí thế tài trí hơn người bỗng nhiên xoay người, đưa lưng về phía nữ nhi, nháy mắt ra hiệu với, đồng thời cầm lấy ống tay áo mà lau nước mắt thành hình dáng thương tâm, vai đang run rẩy. Nhị lão lúc này chịu không nổi lắc lắc đầu, lúc trước bởi vì thân phận thực sự của con rể mà lo lắng sau này có thể không cùng nữ nhi đến đầu bạc lau già thì lúc này sầu lo lập tức không thấy. Hai người xác định con rể nhà họ mặc kệ thân phận như thế nào, đối với người ngoài như thế nào, nhưng đối với Nhược Vũ là thủy chung yêu sâu đậm như vậy, càng khỏi phải nói, bọn họ được cứu căn bản cũng là bởi vì con rể yêu ai yêu cả đường đi mà làm, vì thế, hai người yên tâm ôm tiểu ngoại tôn nhìn Phượng thúy các nàng đang thu dọn hành lý đi, mặc cho vợ chồng son tự mình giải quyết vấn đề.

“Chàng, chàng gạt ta, chàng là đại lừa gạt!” Thấy Phượng Hiên giống như rất đau đớn, từ trước đến nay tính tình ôn hòa Cốc Nhược Vũ nháy mắt liền mềm lòng lại, nhưng lại không chịu bỏ qua, bỏ khăn che mặt xuống, tiếp tục gào lên.

“Nương tử, vi phu nào có lừa nàng?” Phượng hiên xoay người, thật ủy khuất nhìn nàng.

“Chàng gạt ta nói chàng có hai mươi mốt nữ nhân!” Cốc Nhược Vũ bắt đầu từng cái từng cái lật lại.

“Nương tử, vi phu nói qua đó chỉ là đùa nàng, chẳng lẽ nàng hi vọng vi phu thực sự có nhiều nữ nhân như vậy?”

“.” Không hy vọng! Cái này không thể dùng, đổi cái khác, “Trước chàng gạt ta nói chàng không thể giao hợp, kết quả ngày thành thân nào có không được!” Nhớ tới ban đầu gã hẳn là bởi vì áy náy hại hắn không thể giao hợp, nào biết lúc động phòng hoa chúc, người này căn bản chính là mãnh liệt như rồng.

“Nương tử, ta có nói qua những lời này sao? Ta rõ ràng nói đại phu nói ta không có chuyện gì.” biểu tình của Phượng hiên thật là vô tội.

“.” Hình như là vậy, đại phu kia có vẻ cũng không nói thẳng hẳn không thể giao hợp, Cốc Nhược Vũ ghen lời, “Chàng giấu diếm thân phận của mình, gạt ta nói chàng không phải Phượng hiên!”

“Nương tử, vi phu từ đầu tới đuôi đều nói mình tên là Phụng hiên, nàng ngộ nhận là Phùng hiên, hơn nữa sau đó nàng còn oan uổng nói vi phu thích nam sắc.” Phụng hiên ai oán nhìn nương tử thân ái.

Như thế nào đều là nàng không đúng? Cốc Nhược Vũ đuối lý, đành phải dậm chân một cái, đi đến bên giường ngồi xuống, đưa lưng lưng lại cho Phụng hiên.

Lập tức, trong phòng vang lên tiếng khóc nho nhỏ, nhất thời, Phụng hiên hoảng thần, xong rồi, hẳn đã chọc cho nương tử khóc !

“Nương tử, vi phu là không đúng, không nên gạt nàng về thân phận của ta, ta sai rồi, nàng đừng khóc a!” Đến gần Cốc Nhược Vũ ngồi xuống, Phụng hiên kéo nàng vào trong lòng, dùng sức an ủi.

“Ô, chàng là tông chủ Phụng thị!” nước mắt của Cốc Nhược Vũ bỗng trào trào xuống đất.

Được rồi, hẳn là tông chủ Phụng thị, hẳn có sai.

“Mà ta chỉ là một người bình thường.” Cốc Nhược Vũ nhớ tới bộ dạng của Phụng Hiên vừa rồi, cảm giác không phải người trần giống như mình, mà có thể bất cứ lúc nào từ bên cạnh mình biến mất không thấy gì nữa, trong lòng của nàng một sự sợ hãi mất đi hẳn nảy lên, lo được lo mất nàng càng khóc dữ tợn.

Hoá ra đây mới là nguyên nhân nương tử phát hỏa ?

Phụng hiên lập tức hiểu rõ vừa rồi Cốc Nhược Vũ không phải tức giận hẳn giấu thân phận, mà là sợ thân phận này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ.

“Ngoan, đừng khóc, mặc kệ thân phận của vi phu là cái gì, ta vẫn là phu quân thân yêu của nàng, chưa bao giờ thay đổi.” Phụng hiên bắt đầu chân thành mà liệt kê hẳn yêu nàng như thế nào, từ lúc còn nhỏ đem đồ phân cùng nước tiểu cho nàng, đến nàng của hiện tại. Nói xong Cốc Nhược Vũ dừng khóc, trở nên xấu hổ, cuối cùng là bị Phụng hiên da mặt dày làm cho đỡ khóc đỡ cười.

“Nhưng mà thiếp không biết tộc quy của Phụng thị, thiếp sợ thiếp không phù hợp với thân phận chủ mẫu này.” Rúc vào trong lòng Phụng hiên, Cốc Nhược Vũ càng không ngừng xoắn ngón tay của mình, nhìn ra được nàng vì thân phận bất ngờ áp đến mà cảm thấy sợ hãi.

“Đừng sợ, có ta ở đây rồi, không ai dám yêu cầu nàng phải làm được hoàn mỹ giống như phu nhân tông chủ Phụng thị trước đây như vậy, nàng chỉ cần làm chính nàng là tốt rồi!”

“Thật vậy chăng?” Áp lực giảm xuống, Cốc Nhược Vũ cảm thấy yên tâm.

“Đương nhiên là thật sự, nàng chỉ cần chú ý làm phu nhân tông chủ Cung thị là được rồi, còn Phụng thị thì không cần phải xen vào!”

“ ” Cái gì? Cốc Nhược Vũ trừng mắt nhìn Phụng hiên.

“Nương tử trăm ngàn không cần nói cho người khác biết vi phu cũng là tông chủ Cung thị a!” Xem nhẹ cái nhìn của nàng, Phụng hiên dặn một câu.

Lam cho nàng bất tỉnh đi! Có một phu quân thân phận hiển hách như vậy, nàng sẽ có áp lực !

“Nương tử, nàng không tức giận nữa chứ?” Người nào đó bắt đầu cười mờ ám.

“Tạm tạm.” Yêu người nam nhân này, nàng muốn tức giận cũng không giận được bao lâu.

“Nương tử, tục ngữ nói, đầu giường âm ỹ, cuối giường hòa nhau (sàng đầu sảo, sàng vĩ hoà).” Phụng hiên một tay vung lên, cửa sổ được đóng lại, “Nếu nương tử vừa cùng vi phu đầu giường âm ỹ một chút, thì bây giờ chúng ta lại đến cuối giường hoà một chút đi!”

Cái gì? Còn chưa kịp phản đối, môi anh đào của Cốc Nhược Vũ đã bị Phụng hiên dùng miệng che kín, hẳn liền phủ lên thân nàng, vì thế, ban ngày ban mặt, ở thời điểm tất cả người khác đều bận rộn chuẩn bị trở về Kiên Đô, thì người nào đó lại chứng minh một chút cùng nương tử thân ái mình không thích nam sắc, buộc lòng phải cùng nàng, ân ái một chút.

Cùng thời khắc đó, bên trong Tề phủ ở Kiên Đô, người Tề gia đang thương lượng làm thế nào thông qua nương tử của Tề Hiểu Hồ lôi kéo làm quen với tông chủ Phụng Thị sắp quay về Kiên Đô, để tương lai có

thể dựa vào hấn mà nhanh thắng quan tiền chức, không thể biết trước mà nghĩ đến bọn họ lại làm một chuyện ngu xuẩn chui đầu vô lưới.

83. Chương 83: Thủ Phủ Tây Bắc

Cười giống như mèo trộm được thịt, Phượng hiên thỏa mãn mà hôn nhẹ lên trán của Cốc Nhược Vũ, đem nàng ôm vào trong ngực, luyến tiếc buông ra. Rúc vào trong lòng ngực của hấn, Cốc Nhược Vũ như là tôm bị chưng đỏ lên, nàng tưởng tượng tới chuyện vừa rồi hai người tại đây giữa ban ngày làm cái gì, liền không nhận được mà nóng bừng mặt lên.

“Chúa thượng.” Ngoài cửa một tiếng gọi khẽ, đoán chừng là biết bên trong đang làm gì, cho nên thanh âm không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ để cho người trong phòng nghe thấy, sau đó liền im lặng chờ đợi.

Trời ạ, nàng không còn mặt mũi thấy người, nào có ai ban ngày ban mặt làm chuyện này, sau khi nghe thấy thanh âm bên ngoài, Cốc Nhược Vũ lại càng vui đầu vào trong ngực Phượng Hiên, trong lòng xấu hổ kêu lên.

“Chuyện gì?” Người nào đó trời sinh da mặt dày, một chút cũng không cảm thấy gì, đối với hành vi của nương tử càng lúc càng chui vào trong ngực của mình lại cảm thấy vui mừng, cho nên ngữ khí hỏi có mang theo ý cười.

“Đều đã chuẩn bị xong, xin hỏi khi nào thì khởi hành.”

“Lập tức, chờ ta mặc.” Quần áo, còn chưa nói dứt lời, miệng của Phượng hiên đã bị Cốc Nhược Vũ lấy tay che lên.

Người nam nhân này, e sợ thiên hạ không biết hấn đang ở trong phòng làm chuyện tốt gì hay sao? Cốc Nhược Vũ giữa đầu vừa tức vừa thẹn mở lớn mắt tròn nhìn hấn.

Ha ha, tay mềm mại nhỏ nhoi của nương tử, thật là đáng yêu, “Ba” một chút, Phượng hiên thừa cơ trộm hương, hôn một cái vào lòng bàn tay của nàng, Cốc Nhược Vũ kinh sợ vội vàng rút tay về, đã thấy người nào đó không chịu buông tha nàng, lại còn cúi đầu nói với nàng: “Nương tử, mắt của nàng cũng thật đáng yêu.” Nói xong, hướng lên mắt của nàng hôn xuống, lại theo thứ tự từ cái mũi khéo léo của nàng, đôi môi đỏ hồng, rồi hôn vành tai nhỏ không ngừng, ưm, lại thêm một hồi nữa tốt lắm, Phượng hiên cứ sắc sắc như vậy mà nghĩ .

Ngoài phòng Phượng tiêu nghe thấy nửa câu nói của tông chủ nhà hấn, mà không cần nghe nốt đoạn sau, lúc này phỏng đoán là trong một lúc cũng chưa mặc xong, hấn đành phải sờ sờ cái mũi đem Thiếu tông chủ chẳng biết lúc nào lại dính tại bên cạnh hấn, ôm chạy lấy người, nghĩ rằng, tiểu oa nhi không nên nghe thấy cái gì! Mà đợi Phượng hiên cùng Cốc Nhược Vũ ăn mặc chỉnh tề xong, dĩ nhiên là một lúc lâu sau. Ra khỏi phòng về mặt Phượng hiên là cảm thấy mỹ mãn, mà bị hấn nắm tay, Cốc Nhược Vũ chỉ biết cúi thấp đầu đi theo hấn, ngượng ngùng không thôi, xấu hổ nhìn ánh mắt người khác.

Ngay trong ngày nhận được thánh chỉ đo, sau khi Phượng hiên cùng Cốc Nhược Vũ thân thân ái ái xong, đội ngũ hộ tống một nhà năm miệng ăn chậm rãi, quay về Kiền Đô. Trên thánh chỉ chỉ nói cần hấn tức khắc quay về Kiền Đô, cũng không có quy định khi nào thì đến, cho nên dọc theo đường đi Phượng hiên dẫn Cốc gia du sơn ngoạn thủy, nếu so với tốc độ bình thường thì chậm hơn vài ngày.

Lộ trình đến Kiền Đô cách khoảng tám ngày thì đội ngũ tạm thời ngừng lại, Phượng hiên nói cho vợ chồng Cốc thị, để bọn họ cùng một nhà mình tách ra, lấy thân phận thủ phủ Tây Bắc đi trước tiến vào Kiền Đô, hơn nữa đối với người ngoài không cần nói là nhạc phụ nhạc mẫu của hấn.

Cốc gia ba người không rõ hấn thần thần bí bí muốn làm cái gì, Phượng hiên không giải thích nhiều chuyện hấn muốn báo thù, mà là nói nhờ nhạc phụ nhạc mẫu giúp hấn chiếu cố. Tuy nói không biết là phải chiếu cố cái gì, nhưng con rể yêu cầu, vợ chồng Cốc thị vẫn đáp ứng.

“Việc của cha và mẹ làm rất đơn giản, mở nhiều yến hội một chút, quen biết với quan lại quyền quý trong Kiền Đô. Về phần các cửa hàng buôn bán trong Kiền Đô, Nhị lão không cần quan tâm, chỉ để ý biểu hiện sự giàu có của các người là được rồi.” Tóm lại, chính là trải qua cuộc sống xa xỉ hạnh phúc, ha ha, hần Phượng hiên rất muốn nhìn người Tề gia sau khi nhìn thấy hai người đã cho rằng bị lưu đầy, hay chết ở trên đường lưu đầy vài năm sau, chẳng những còn sống không việc gì mà xuất hiện ở trước mặt bọn họ, cuộc sống giàu có gấp trăm lần so với bọn họ, khi đó trên mặt bọn họ sẽ xuất hiện loại biểu tình nào. Phượng hiên lắc lắc cây quạt, rất hài lòng nhìn nhạc phụ mẫu đại nhân mấy ngày nay được hần nuôi cho béo, lại còn trẻ hơn rất nhiều, gương mặt khoẻ mạnh hồng hào, người nào đó ý xấu mà nghĩ .

Xuất đầu lộ diện ở khắp nơi? vợ chồng Cốc thị nhớ tới ba hộ thân thích nhà mình ở Kiền Đô, không muốn chạm mặt cùng bọn họ, cũng sợ hãi việc lưu đầy lúc trước bị lộ ra, hai người thần sắc ngưng trọng, do dự. Phượng hiên biết bọn họ đang lo lắng chuyện gì, vì để cho bọn họ an tâm, báo cho họ biết, Thôi Nhân Quý đã chuyển đến Kiền Đô, mà Tri Phủ Nam lăng hiện nay đã thay đổi người, nếu có người muốn chứng thật chuyện lưu đầy năm đó, thì những văn kiện ở Tri Phủ Nam lăng đã từ lâu không thấy rồi. Thôi Nhân Quý tiếp theo sẽ bởi vì người nào đó mà óc còn không mang nổi mình óc, làm sao sẽ quản đến chuyện này, mà muốn từ chỗ Cổ tín tra ra, lại không có khả năng. Còn như có thể từ trong miệng dân chúng biết năm đó có một chuyện như vậy, nhưng chỉ cần vợ chồng Cốc thị thân là thủ phủ Tây Bắc, không thừa nhận đã từng đến Nam lăng, thì dân chúng nói nhiều lắm cũng sẽ bị cho là người có tâm mà bịa đặt tạo thành chứng cứ giả, không ai cho là thật. Về phần các thân thích này, nếu không muốn gặp mà nói..., có thể tránh đi, không phải chuyện đáng lo ngại.

Do hần cứ mãi cam đoan, nên vợ chồng Cốc thị mới yên tâm mà đi trước đến Kiền Đô, Phượng hiên phái ba huynh đệ Cung sanh một tắc cũng không rời bảo vệ bên người bọn họ.

Trong thời gian một tháng, thủ phủ Tây Bắc nuốt một phần ba sản nghiệp ở Kiền đô, chuyện này cũng đột nhiên tạo thành chấn động ở Kiền đô. Nay hai vợ chồng thủ phủ đến định cư ở Kiền Đô, mà người đã đến, ngay khi nghe được tin tức này mỗi người đều mong ngóng xem kế tiếp vợ chồng thủ phủ sẽ làm cái gì, đến tốt cùng là ra sao thì ngay trong buổi chiều ngày hôm đấy khi hai người tới, Hữu Thừa tướng Bích đại nhân thể nhưng lại tự mình tới cửa bái kiến thủ phủ Tây Bắc.

Ngày hôm sau, nhà thủ phủ mở yến hội để mừng nhà mới, được mời đến xác thực là các quan lại quyền quý, đoán chừng nhà thủ phủ giống như tài phú chi nguyên, mà thêm quan hệ với Bích Nhân Hoàn, nhận được thời mời mọi người đều nể tình mà toàn bộ tới. Vợ chồng Cốc lương thừa tuy nói thiện lương thành thật, nhưng dù sao cũng đã từng tay không lập nghiệp, trở thành thủ phủ Nam lăng. Hai người mấy năm này trải qua đau khổ, càng làm cho bọn họ thu mình rất nhiều, mà Bích Nhân Hoàn chấp nhận yêu cầu của Phượng hiên, thích hợp xuất hiện, tùy thời hỗ trợ hoà giải, cho nên, trong tình huống lần đầu tiên giao tiếp với quyền quý cũng không làm cho hai người cảm thấy khó khăn.

Vô luận người quan lại quyền quý nào mới quen biết với Cốc Lương Thừa đều cảm thấy ông là người điềm đạm, tin cậy kiên định, không hề có cảm giác không thoải mái, ngay cả phụ tử Phượng Trọng Nam đều cùng Cốc Lương Thừa hợp ý, mà Mai bình dưới mạng lưới tình báo do Cung sanh cung cấp những thứ mà các phu nhân của các vị quan gia yêu thích, hợp ý cùng các nàng giống như tỷ muội trở thành một nhà.

Đồng thời, danh tiếng của nhà thủ phủ qua bữa tiệc được đám quyền quý bọn họ đều khen không dứt miệng, trải qua như vậy, Cốc gia lại thanh danh đại chấn, trong thời gian ba ngày, thủ phủ Tây Bắc không chỉ là chủ đề trong dân chúng, mà còn là nhân vật của các vị quan viên ngắm nhìn. Bởi vậy bất kể là nhóm quan nhỏ ở trong triều đình cố gắng đi lên cũng tốt, hay là nhóm phú thương cũng tốt, mỗi người đều cho rằng không thể không quen biết đối với đôi vợ chồng này. Bọn họ cũng tượng trưng cho tài phú chi nguyên, lại có thể quan hệ với thế lực ở phía sau, nhất định phải xây dựng quan hệ tốt với bọn họ. Vì thế, tất cả mọi người đều hăm hè, nghĩ hết biện pháp bái thiếp cầu kiến, lôi kéo làm quen với Cốc thị vợ chồng, trong chuyện này tất nhiên không thể thiếu mấy nhà Tề, Thôi, Mai .

Trên cơ bản mọi người đến bái thiếp cầu kiến có thể như nguyện nhìn thấy vợ chồng Cốc thị, và được đối đãi giống như khách quý, hôm nay, hoàn toàn giống như mọi khi có người bái thiếp cầu kiến.

Tạm thời đối với người ngoài là thân phận quan gia Cung sanh nhìn nhìn thiếp cầu kiến trong tay, nhìn nhìn lại người tới, biết rõ còn có hổ : “Các người là ai?”

“Khụ! Ừm!” Thôi Nhân Quý hắng giọng một cái, không muốn nói, lấy thân phận của ông, thế nhưng lại không có trong danh sách mở tiệc chiêu đãi, làm cho tâm tình của ông ta rất không tốt, nhưng lại không cam lòng để chạy mất con cá lớn thủ phủ này, cho nên nghĩ rằng vợ chồng Cốc thị có khả năng đã quên mời ông ta, ông ta khoan hồng độ lượng tha thứ cho bọn họ, lúc này da mặt dày cùng đoàn người con rể tới cửa thủ phủ để quen biết một chút.

“Vị này là phủ doãn Kiên Đô Thôi Nhân Quý đại nhân, đây là Lễ bộ lang trung Tề Hiểu Dũng, hai chúng ta là người ở Hàn Lâm viện, nghe nói Cốc gia cùng phu nhân di chuyển tới Kiên Đô, đặc biệt đến chúc mừng. Nhanh đi thông báo một tiếng đi!” Cùng với Thôi Nhân Quý, huynh đệ Tề Hiểu Dũng khinh thường giải thích tư thái cao ngạo, Mai Hiền Diệu làm người từ trước đến nay khôn khéo hơn một chút, nghĩ rằng muốn dựa vào quan hệ của Cốc gia, trước tiên phải đem tư thái hạ thấp một chút, dù sao muốn đến gần được Hữu Thừa tướng, về sau phải dùng tới! Cho nên hắn không ngại trả lời vấn đề của Cung sanh.

“Hoá ra là các vị đại nhân a, tiểu nhân có mắt như mù, các vị đại nhân xin chờ một chút, tiểu nhân bây giờ sẽ đi bẩm báo lão gia phu nhân nhà ta.” Cung Sanh làm một bộ sợ hãi, xoay người bỏ chạy, đem bốn vị “đại nhân tựa thái sơn” này lưu tại cửa đại môn, ngay cả mời tiến vào cũng chưa làm.

Bốn người cho là hắn ta sợ tới mức quên mời bọn họ vào, liền tự động muốn đi vào trong phủ, lại bị thị vệ ở cửa ngăn lại.

“Lão gia phu nhân nhà ta còn chưa nói muốn gặp các người đâu!” Bọn họ vênh vác tự đắc, hộ vệ ở Cốc phủ này lại không coi ai ra gì.

“Cái gì! ?” Thôi Nhân Quý lúc này phát hỏa mà hỏi một câu, nhưng bất luận là có thêm bao nhiêu người tức giận, thì hộ vệ giữ cửa lại không sợ.

Ông là người có thân phận như nào, mà lại bị đối đãi như vậy, Thôi Nhân Quý tức giận quăng tay áo xuống chạy lấy người, ba văn bối tất nhiên cũng theo trở về.

Căn bản không đi bẩm báo, núp vào trông ra ngoài cửa Cung sanh thấy người đi rồi, xoát xoát hai cái, biểu diễn kỹ thuật cao siêu của hắn một chút, đem thiếp của bốn người biến thành những mảnh nhỏ.

Bốn người sau khi trở về, nghĩ đợi khi vợ chồng Cốc thị biết hộ vệ làm càn, nhất định sẽ tới cửa để bồi tội cầu xin bọn họ tha thứ, nào biết đợi qua vài ngày, chẳng những không có tin tức, lại còn nghe thấy được tả thừa tướng đại nhân Phụng Trọng Nam mời vợ chồng Cốc thị đến quý phủ của ông ta làm khách, thậm chí hai vợ chồng này còn được mời đến quý phủ của Vương gia, suy nghĩ cân nhắc mãi, lui tới rất thân mật với tả thừa tướng, ngay cả Vương gia cũng làm cho vui vẻ, vẫn có thể quan hệ với bọn họ là tốt nhất, có một số việc, có thể chịu nhẫn nhịn! Vì thế, bốn người da mặt dày lại tới cửa .

“Người nói ai?” vợ chồng Cốc thị cùng kêu lên hỏi lại Cung sanh khi đang đưa thiếp lên .

Nói lại một lần tên đám người Thôi Nhân Quý, Cung sanh lần này là bẩm báo chi tiết.

“Đi nói chúng ta đi vắng!” Mai Bình vừa khấn trương lại vừa chán ghét nhìn thấy bọn họ, không nghĩ nhiều nói lý do lung tung.

“Hắn đã nói đến bẩm báo chúng ta, chúng ta làm sao có thể đi vắng!?” Cốc lương sinh vạch nương tử là không làm, “Đi nói cơ thể của ta không khỏe, hiện tại không thể gặp khách được “

Cung Sanh vẻ mặt rất bình thường nói dạ, sau đó là một lúc lâu, mới lách lư tới cửa, đối với bốn người không mời mà đến, vẫn đứng ở nơi nào đó, tiếc nuối nói cho nhóm họ biết tin tức bất hạnh này, bốn người nhin xuống bị miệt thị mà sinh ra tức giận, nói ngày khác lại đến.

Ba lượt bốn người Thôi Nhân Quý tới cửa cầu kiến thì Cung sanh vẫn đi bẩm báo vợ chồng Cốc thị, khi quay lại nói lão gia phu nhân nhà hắn hiện tại không có cách nào gặp khách, nhưng mà lại cố ý trước mặt bốn người, đây nhiệt tình mời một vị quan viên nhỏ vừa vặn đến bái thiếp cầu kiến vào. Lúc này làm cho bốn người kia tức giận đến choáng váng, lúc này bốn người rốt cục không hiểu nguyên nhân gì, nhưng vợ chồng Cốc thị này nhất định là cố ý làm khó bọn họ, không muốn gặp bọn họ. Không có tên trong danh sách chiêu đãi, lại liên tục ba lượt không cho khách vào nhà, có thể nghĩ, bốn người từ lúc bắt đầu ngoài ý muốn xấu hổ, đến mất mặt, từ mất mặt cuối cùng chuyển thành phần nộ.

Trong lòng Bốn người giữ nguyên lửa giận mà đi, nhìn bóng lưng của bọn họ khoé miệng Cung sanh nở nụ cười châm chọc, nghĩ rằng: đây mới là bắt đầu nho nhỏ nóng người mà thôi, đợi chúa thượng trở về, trò hay mới có thể trình diễn, đến lúc đó bị từng đao từng đao lăng trì các người, hẳn là sẽ kêu cha gọi mẹ đi!

“Cốc gia Tây Bắc này đang tính cái gì vậy, không phải chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn sao! ?” Mấy nhà gom lại cùng nhau, Mai phương đối với việc này phát hỏa trước tiên. Hai đứa con trai không chịu thua kém, làm cho bà ta mấy năm nay trước mặt người khác vênh váo tự đắc, cuộc sống giàu có càng làm cho bà ta hình thành thói quen xa xỉ, chỉ thấy toàn thân bà ta mang đầy đồ trang sức tầm thường, không có khí chất phu nhân, lại cố gắng làm ra vẻ có khí chất, chẳng ra cái gì cả, giống như nhà giàu mới nổi.

Theo bà ta mở đầu, lúc này bên trong Tề gia náo loạn mất Cốc gia không có mắt nhìn người, làm ấy nhà bọn họ phải khốn khổ, về sau phải đối với vợ chồng kia thật tốt!

“Con đã nói phàm là họ Cốc đều phạm với chúng ta!” Tề Hiểu Nhã chau lông mày, trở mặt xem thường mà nói. Mấy năm nay nàng ta sinh cho Mai Hiến Diệu ba đứa nhỏ, cuộc sống giàu có hơn, làm cho nàng ta trở nên mập mạp, dáng người đã sớm không còn hình dạng, rất thích tính kế, khiến cho năm nay hai mươi lăm tuổi mà nhìn nàng ta giống như ba mươi.

Những lời này làm cho những người đang ngồi trên cơ bản đều không tiêu tan, không quá nguyện ý nhớ tới người Cốc gia, mà gả vào đây Phụng Thiếu Liên không hiểu nhìn sắc mặt của mọi người biến hóa, nghĩ muốn làm cho nhà chồng bớt giận, nói: “Mẹ, Cốc gia dám cự tuyệt tương công bọn họ bái kiến, là do bọn họ không có mắt, không phải chỉ là thương nhân thôi sao! Tới gần được Vương gia Thừa tướng, thì cũng chỉ là tạm thời, không cần quá để ý. Con nghe nói, anh họ con hiện tại đã Tây huyện gần Kiền Đô rồi, vẫn là nghĩ thêm một chút, chuẩn bị sách lược cho thỏa đáng. Dù sao, được huynh ấy coi trọng mới có thể làm được chính sự. Phải biết rằng, trong triều này quan viên lớn nhỏ, vô luận là ai, đều phải kiêng kị anh họ con ba phần! Một khi tướng công bọn họ có thể được huynh ấy trọng dụng, vậy đường làm quan sẽ thông suốt. Đến lúc đó xem những người kia còn dám đối đãi với tướng công như vậy, tất nhiên lúc đấy là đến phiên chúng ta cho bọn họ biết tay một chút.” Phụng Thiếu Liên là con gái của người từng là trưởng lão Phụng gia Phụng Trọng Bắc, bởi vì Phụng Trọng Bắc vẫn luôn ủng hộ Phụng hiên, thậm chí còn mất mạng, nên Phụng hiên đối xử với nhà nàng cũng không tồi. Mà thêm nữa Phụng hiên đối với anh em họ không bài xích giống như huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ, cho nên Phụng Thiếu Liên tự nhận là do quan hệ với cha của mình, mới có thể khiến cho phu quân của mình được trọng dụng.

“Đúng, đúng! Vẫn là con dâu nói đúng!” Mai Phương mặt mày hớn hở, lại vừa lòng vì có thể lấy được người Phụng thị làm vợ, may mắn không lấy Cốc Nhược Vũ đoán mệnh kia.

Lúc này, người nhà lại cần nhắc mọi việc cho tốt, phương thức hoàn mỹ là trở thành người Phụng hiên coi trọng, để con đường làm quan càng thêm thuận thông.

84. Chương 84: Tin Mừng Mang Thai

Edit: ss gau5555

Nguyên bản Phụng hiên còn chuẩn bị để cho nương tử cùng con ở Tây huyện du ngoạn một ngày, đừng đưa chậm rãi đi tới Kiền Đô, nhưng Cốc Nhược Vũ mấy ngày gần đây lại trở nên thích ngủ, giống như luôn mệt mỏi. Phụng hiên lo lắng cho nàng không phải bởi vì đường xa xa xôi, thì cũng dạo chơi quá lâu, nên bị mệt mỏi, liền lập tức thay đổi chủ ý, không tạm dừng ở đâu nữa mà đi thẳng Kiền Đô.

Hôm nay bữa sáng cùng bữa trưa, Cốc Nhược Vũ trên cơ bản không ăn được cái gì, bởi vì đều ới toàn bộ đi ra ngoài. Lúc này cho là nương tử thân ái của hắn ăn phải cái gì không sạch sẽ, Phụng hiên kích động phái Phụng địch đi trước đến Kiền Đô, mời Hồng Hi Nghiêu chờ hắn ở Phụng phủ, đoàn người sau đó là không ngừng nghỉ chạy về Kiền Đô. Tối hôm đó, bọn họ liền trở về Phụng phủ.

Không để ý Cốc Nhược Vũ phản đối, Phụng hiên ôm nàng xuống xe ngựa, bước nhanh đi vào trong phủ, càng nghĩ càng lo lắng, cuối cùng dứt khoát thi triển kình công, bay vượt qua về phòng ngủ của mình.

“Ông nuôi đâu?” Thấy Phượng dịch, Phượng hiên sốt ruột hỏi.

“Đều chờ người đã lâu!” Một thanh âm không nóng không lạnh vang lên, Phượng dịch còn chưa kịp trả lời, chỉ thấy Bích Nhân Hoành cùng Hồng Hi Nghiêu đến giúp phu nhân Phượng hiên xem bệnh, hẳn làm thế nào đi ra ngoài một chuyến liền xuất hiện một phu nhân, vừa vặn Bích Nhân Hoành còn đối với chuyện Phượng hiên nhờ mình chiếu cố thủ phủ Tây Bắc cảm thấy có nghi vấn, vừa tò mò lại vừa muốn hỏi cho rõ ràng nên lúc này hẳn theo Hồng Hi Nghiêu đến Phượng phủ, chờ đợi Phượng hiên.

Thấy Phượng hiên yêu thương mà ôm một người, hai người cùng Phượng dịch, Phượng tiêu và đám người tùy thị Phượng thúy đi theo hẳn vào phòng ngủ, nhìn hẳn thật cẩn thận đặt nàng ở trên giường. Sau đó, Phượng hiên quên giới thiệu thân phận hai bên, ngồi ở bên giường, không ngừng giải thích bệnh trạng nương tử bảo bối của hẳn.

Lần đầu tiên thấy trong lời nói của Phượng hiên lộ ra vẻ khẩn trương, quan tâm tới một nữ nhân ngoài muôi tử Phượng Vũ của hẳn ra như vậy, Bích Nhân Hoành cùng Hồng Hi Nghiêu thực sự cảm thấy mới mẻ, đồng thời nhìn lại nữ nhân trên giường, chỉ thấy Cốc Nhược Vũ không mang theo khăn che mặt nhìn qua khoảng mười bảy mười tám tuổi, giai nhân bộ dạng thanh tú, hai người thầm nghĩ: hoá ra Phượng hiên hẳn thích loại nữ nhân này a! Trâu già gặm cỏ non!

Xem sắc mặt, Cốc Nhược Vũ hình như không có bệnh gì lớn, Hồng Hi Nghiêu ngồi vào ghế Phượng Thuý đưa tới, vươn tay bắt mạch cho Cốc Nhược Vũ.

“Mẹ ta bị bệnh sao?” Thanh âm non nớt của trẻ con vang lên ở trong phòng, Tiểu Cốc Lượng vừa nắm tay Phượng tiêu đi theo vào phòng, nhưng do nhỏ bé, nên mọi người không chú ý, không nhìn thấy. Bé buông tay Phượng tiêu ra, đi đến bên giường mẫu thân, mở to đôi mắt tròn, ngẩng đầu hỏi Hồng Hi Nghiêu.

Đó là cái gì vậy!? Bích Nhân Hoành mơ hồ thấy một thân ảnh nhỏ bé từ trong mắt mình hiện lên, cúi đầu vừa thấy, trông mất thiếu chút nữa không rơi ra ! Phản ứng đầu tiên là Tiểu Vũ sinh con trai lúc nào, lại cảm thấy không đúng, bé con này gọi người nằm trên giường kia là mẹ, vậy chẳng phải là nhi tử của Phượng hiên ! ?

Ở đâu ra thanh âm của trẻ con ? Hồng Hi Nghiêu hơi nghiêng đầu, a! ? Từ đâu lại xuất hiện ra Tiểu Phượng Hiên, muốn nghe hẳn giải thích.

Nào biết đang lo lắng cho nương tử thân ái, làm sao lại chú ý đến loại chuyện nhỏ nhặt này, sốt ruột hỏi lần nữa: “Rốt cuộc thế nào, là ăn đồ gì hư sao?” Nếu như thế, thì về sau hẳn tuyệt đối sẽ không cho nương tử ăn cơm người khác làm!

“Um.” Chuyện đùa nhỏ một lúc lại kêu Phượng hiên giải thích là được rồi, Hồng Hi Nghiêu trầm ngâm, cẩn thận bắt mạch. Tổng hợp lại bệnh trạng cùng với mạch tượng của Cốc Nhược Vũ, Hồng Hi Nghiêu nở nụ cười, gạt đầu chúc mừng với Cốc Nhược Vũ: “Phu nhân là mang thai.”

A, đúng nha, nàng hình như hai tháng đã không có nguyệt sự rồi, Cốc Nhược Vũ chậm nửa nhịp mà nghĩ đến chuyện này, tuy nói đã sinh một đứa nhỏ, nhưng mấy ngày nay chuyện tốt không ngừng, rồi du sơn ngoạn thủy khắp nơi, mơ hồ làm cho nàng căn bản không chú ý tới chuyện này, càng khỏi nói nghĩ tới nó.

Ngay tại lúc bọn người Phượng tiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, sắc mặt vui mừng hiện lên, trong phòng trước sau lại vang lên hai thanh âm.

“Mang thai là cái gì?” Tiểu oa nhi khó hiểu, mày nho nhỏ hơi hơi nhíu lại, nghi vấn nói,

“Mang thai! ? Vậy là bệnh gì? Nghiêm trọng sao? Bệnh này phải trị như thế nào? Cần dược liệu gì? Tiêu, giấy, bút cùng mực, đem những dược liệu Hồng đại nhân nói nhớ kỹ, sai người đi mua toàn bộ!” Không phải ăn cái gì hư giống như suy nghĩ, nghe thấy từ khác này, Phượng hiên ngậy ra một lúc, chuyện mà dính tới nương tử thân ái, thì cân não quả thực là không chuyển, thất kinh đem Cốc Nhược Vũ ôm sát vào trong lòng.

“.” Trầm mặc lan tràn trong phòng, một đám quạ theo từ trên đầu mọi người ha ha cười bay đi, Bích Nhân Hoành cùng Hồng Hi Nghiêu đồng thời ra tay, người trước sờ đầu của hẳn, xem hẳn có phải phát sốt biến choáng váng hay không, người sau bắt mạch xem xét đầu hẳn có phải bị bệnh hay không.

“Hiên, thiếp là mang thai, không phải sinh bệnh!” Cốc Nhược Vũ lúng túng đánh đánh Phượng hiên, “Lượng nhi, con sắp có đệ đệ hoặc muội muội rồi, cao hứng không?” Nàng lại giải thích nghi hoặc cho nhi tử.

Vừa nghe có đệ đệ hoặc muội muội, Tiểu Cốc lượng cao hứng mà gật đầu. Còn Phượng hiên lại thu hồi tay bị Hồng Hi Nghiêu bắt lấy, gạt tay Bích Nhân Hoành đặt trên đầu của hấn, trong tai nghe thấy bốn chữ “Không phải sinh bệnh”, thời điểm định nói là cái gì vậy, bỗng nhiên kịp phản ứng nương tử thân ái lại có tiểu hài tử của hấn, lúc này nhìn chăm chăm vào bụng của nàng không nói lời nào.

Lúc này vẻ mặt của tiểu ác nào đó rất cục cựa cũng khôi phục bình thường, hiểu rõ dưới tình huống khi hấn có cái cơ hội liền vất vả càn cù cây cối, thì nay đã thu hoạch thành quả .

“Nhưng mà nàng nôn thật sự lợi hại!” Làm sao khi mang thai lại khiến nương tử bảo bối khó chịu như vậy? Phượng hiên đã từng thấy mẫu thân mang thai, nhưng thời điểm Như Mộng nôn nghén, hấn ở Cung châu. Mà các nữ tử khác hấn căn bản lại không giao tiếp, duy nhất có muội tử thì chưa sinh tiểu hài tử. Tuy nói đây là lần thứ hai Cốc Nhược Vũ mang thai, nhưng khi Tiểu Cốc Lượng sinh ra, hấn lại không ở bên người nàng, bởi vậy, ngày thường chỉ quan tâm chinh người, tranh giành quyền lợi, không gì không làm được nhưng về phương diện này hấn hoàn toàn không có kinh nghiệm.

“Ta viết ho nàng chút thuốc bổ, điều trị một chút, nàng sẽ không nôn nhiều như vậy.” Hồng Hi Nghiêu vẫy vẫy tay, kêu Phượng tiêu đem giấy, bút, mực lấy ra.

“Hiên, chuyện này không có gì, lúc thiếp sinh Lượng nhi cũng ăn cái gì nôn cái đấy!” Nhìn ánh mắt lo lắng của Phượng Hiên, Cốc Nhược Vũ trấn an tâm tình của hấn nói.

Cái gì! ? Lượng nhi con (ta) đã từng hại nương tử (mẫu thân) nôn thành như vậy? Hai gương mặt giống nhau đối mặt, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đồng thời ở trong lòng nghĩ.

Tạm dừng cười một chút, mọi người chỉ thấy Phượng hiên để Cốc Nhược Vũ tựa vào đầu giường, đột nhiên đưa tay bắt lấy áo tiểu oa nhi, xách bé lên, làm cho bé ghé vào trên đùi của mình, rồi hướng trên cái mông nhỏ của bé ba ba hai cái, lớn tiếng dạy dỗ: “Con lại dám hại mẹ con khó chịu như vậy!” Được rồi, còn đứa nhỏ trong bụng kia cùng lắm thì, chờ sau khi bé đi ra lại giáo huấn, nhưng là này đã muốn ra tới nhưng thật ra có thể giáo huấn rồi!

“Chang đang ở đây làm cái gì đấy! ?” Đánh vào con trai, làm ẹ đau, Cốc Nhược Vũ vội vàng đem nhi tử đến bên cạnh mình, đau lòng hỏi: “Có đau hay không?”

Tiểu oa nhi miệng méo xệch, nghiêng đầu nhỏ, đôi mắt tròn đáng thương nhìn nàng, áy náy nói: “Mẹ, là con không đúng, lại hại mẫu thân khó chịu như vậy , con bị đánh là phải.”

Ha? Bé con này thật đúng là con của cha nó, ngay cả phương thức tư duy đều giống nhau! Mọi người không nói gì mà nghĩ .

“Biết sai lầm là tốt rồi! Về sau phải hiếu kính với mẹ con, biết không?” Phượng hiên đối với chuyện nhi tử xin lỗi rất hài lòng.

Cốc Nhược Vũ trừng hấn liếc mắt một cái, đưa tay đánh hấn hai cái, oán giận nói: “Chuyện này liên quan gì đến Lượng nhi, muốn trách thì trách chàng, chàng mới là đầu sỏ gây nên!” Thế nhưng lại đánh con trai của nàng, buồn cười!

“Nương tử.” Ô, giống như biết lỗi, tiểu ác ma bắt đầu cúi đầu kiểm điểm lại.

Được rồi, hôm nay Phượng hiên tuyệt đối thuộc loại đầu không bình thường, có chuyện gì nói sau là được rồi, Bích Nhân Hoành quyết định chạy lấy người, chờ Hồng Hi Nghiêu giao toàn bộ thuốc bổ, chịu không nổi chuyện thấy Phượng hiên ngu si, hai người cùng đi .

Kế tiếp, đám nô phó bận rộn làm bữa tối cùng thuốc bổ cho phu nhân, Phượng hiên sai Phượng địch báo cho nhạc phu nhạc mẫu biết tin tức tốt này, cũng mời bọn họ đến hỏi thăm cùng nhau ăn bữa tối. Trước khi vợ chồng Cốc thị tới, hấn cùng với nhi tử Tiểu Cốc Lượng lại nhìn chăm chăm vào bụng Cốc Nhược Vũ, cảm giác thật thần kỳ lại thường xuyên sờ sờ bụng của nàng, biểu tình của hai phụ tử khờ ngốc giống nhau, Cốc Nhược Vũ nhìn xem quả muốn cười.

Thời gian bữa tối, Cốc Nhược Vũ miễn cưỡng ăn ít đồ, sau đó bị Phượng hiên kiên quyết yêu cầu uống hết thuốc bổ. Cả nhà đã mấy ngày không gặp, liền tán gẫu tung trời.

Vợ chồng Cốc thị tự thuật lại các chuyện phát sinh mấy ngày nay, còn nói tới cả Tề Hiểu Dũng bọn họ, trò chuyện một lúc lại đề cập đến chuyện trong lúc Cốc Nhược Vũ mang thai phải chú ý cái gì, quan hệ đến thân thể nương tử thân ái, Phượng hiên phải cố gắng nhớ kỹ.

Ngày hôm sau, ngoài thời gian Phượng hiên bỏ vào triều, thì trên cơ bản chỉ thấy hần quần quanh Cốc Nhược Vũ, đem nàng trở thành búp bê mà che chở, vì thế, Cốc Nhược Vũ chợt phát hiện nếu không phải ban ngày phu quân của nàng phải đi vào triều, nếu không phải cuộc sống của nàng giống như động vật nào đó, chỉ có thể ăn ngủ, ngủ ăn, nói vậy nói vậy, chờ sinh đứa nhỏ xong, nàng liền từ tiểu giai nhân thanh tú biến thành tiểu heo mẹ béo trắng rồi!

Phượng hiên quay về Kiến Đô, quả nhiên làm cho nhiều quan viên trong triều đình bối rối một trận, ngay ngày hôm sau bọn họ về đến nơi, người tiến đến Phượng phủ chúc mừng báỉ phủng là nối liền không dứt. Ngày đó người xông pha đi đầu lại là Thôi Nhân Quý bọn họ, rất sợ tới chúc mừng chậm, lại lưu ấn tượng xấu cho Phượng hiên.

Ngày đó Phượng hiên vừa bãi triều quay về phủ không bao lâu, nói chuyện với Cốc Nhược Vũ còn chưa được hai câu, chỉ thấy Phượng tiêu một bộ dạng có việc bẩm báo. Hiểu được hần không muốn nói trực tiếp, khẳng định là chuyện kẻ thù bị người nào đó phân loại. Phượng hiên để Phượng thủy chăm sóc phu nhân cùng Thiếu tông chủ, rồi nói có việc, đứng dậy ra ngoài phòng ngủ.

“Chuyện gì?”

“Tiểu thư Thiếu Liên đến đây.”

“Theo mấy người?”

“Bốn, Thôi Nhân Quý, Tề Hiểu Dũng, Tề Hiểu Hổ cùng Mai Hiểu Diệu, đều ở chính sảnh chờ ngài!”

“Ah. Ha ha, Tiêu, Dịch, gần đây chuyện vui liên tục a!” Phượng Hiên cười đến lộ cả răng nanh, hai hàng rõ ràng, nếu như bị nhiễm một chút máu tươi thì càng phù hợp với nụ cười của hần lúc này hơn.

“Đúng vậy.” Phượng dịch ngắn gọn trả lời một câu.

“Chuyện tốt không ngừng.” Phượng tiêu tiếp theo lời của ca ca nói, trong lòng còn bị ai thay những người sắp bị chúa thượng vui đùa, sau đó rất không phúc hậu dọn xong tâm tính xem cuộc vui, đuổi kịp bước chân của Phượng Hiên.

85. Chương 85: Tiểu Thí Ngưu Dao

Edit: ss gau5555

Ngồi ở chính sảnh chờ trong lòng bốn người Thôi Nhân Quý kỳ thật có chút khẩn trương, dù sao bọn họ cũng đã từng gặp qua Phượng Hiên, nhưng lúc đấy lại không biết thân phận của hần, bởi vậy, nghĩ rằng chưa từng gặp qua đại nhân vật này nên ở mặt ngoài bốn người biểu hiện thật bình thường, nhưng động tác bưng nước trà do nhóm tỷ nữ đưa lên của bốn người lại tiết lộ cảm xúc của bọn họ không trấn định được như trên mặt thể.

Hiểu Hổ thỉnh thoảng lại nhìn Phượng Thiếu Liên lần nữa dặn vài câu đợi để lát nữa nàng còn nói. Chỉ thấy Phượng Thiếu Liên gật đầu tỏ vẻ hiểu được, nhưng bàn tay nắm khăn tơ lụa lại không tự chủ được xoắn cùng một chỗ. Nàng biết anh họ của mình là người rất khó khiến cho người ta có thể nhìn thấu, không biết lát nữa có thể dựa theo mong đợi của mình tiến hành hay không, thêm nữa lại nghĩ tới một việc khác trong lòng nàng, trên thực tế, nàng so với Tề Hiểu Hổ bọn họ còn khẩn trương bất an hơn rất nhiều

Ngay lúc năm người chờ có chút lo lắng bất an, thì người bọn họ chờ mong rốt cục cũng tiến nhập chính sảnh, trở về phủ liên thay triều phục Phượng hiên giờ phút này toàn thân lam nhạt, cầm trong tay cây quạt, trực tiếp đi chỗ chủ vị ngồi xuống.

Khi hần nở nụ cười thoải mái mà nhìn năm người thì hai huynh đệ Tề Hiểu Dũng cùng Mai Hiểu Diệu ba người lúc này trong lòng là cả kinh, nhất là Mai Hiểu Diệu, không dám nhìn lại hần sợ hần nhận ra mình đã từng có xung đột với hần ở Ti Đô, ba người đều cùng nghĩ, bây giờ thăm rồi! Về phần đã từng bàn luận hai mươi một nữ nhân của Phượng hiên, cũng tự sụp đổ.

Phượng tiêu cùng Phượng dịch hai người tùy thị ở hai bên, mà tiến vào chính sảnh cùng lúc đứng ở bốn phía còn có các hộ vệ khác.

Lúc các hộ vệ tiến vào, Phượng Thiếu Liên nhin không được len lén đem tầm mắt dừng lại trên người từng hộ vệ một chút, nhưng cuối cùng ánh mắt ban đầu có chút chờ mong lại ảm đạm đi xuống, lây thêm một chút thất vọng, đồng thời trong lòng còn có nghi vấn, vì sao số người hộ vệ lại giảm bớt?

Từ lúc ngồi xuống Phượng hiên vẫn bảo trì trầm mặc, chậm rãi phe phẩy cây quạt, một đôi mắt thâm thúy khó lường đem những động tác thần sắc của Phượng Thiếu Liên không để sót chút nào thu vào trong mắt, hần rất hài lòng với những gì mình đã thấy.

“Ta chờ để đặc biệt đến chúc mừng Phượng đại nhân quan phục nguyên chức, một chút lễ vật bất thành kính ý!” Thôi Nhân Quý đánh vỡ trầm mặc, mở miệng trước, ý bảo hạ nhân của mình đem quà tặng đưa lên, ba người Tề Hiểu Dũng tiếp theo lời của ông ta, chúc mừng Phượng hiên, cũng đem lễ vật mình mang tới đưa ra.

“A, các người là?” khuỷu tay trái của Phượng hiên đặt trên tay ghế, lấy tay chống đầu, tay phải hạ một chút phe phẩy cây quạt, cả người lộ vẻ lơ đãng, ngữ khí có một chút nghi vấn, đối với lễ vật của đám người Thôi Nhân Quý ngay cả nhìn cũng chưa liếc mắt một cái, càng khỏi nói gọi người nhận.

Ồ? Vừa rồi lúc tiến vào Phượng phủ, bọn họ rõ ràng đã có báo qua danh hào (tên và chức vụ) rồi mà a! Tại sao không có ai nói cho hần biết sao? Đám người Thôi Nhân Quý có một tia khó hiểu, nhưng vẫn cung kính tự giới thiệu một lần. Trong lòng vẫn cảm thấy bất ổn, ba anh em bà con thấy Phượng hiên không biểu lộ một chút có quen biết bọn họ, cho là hần ta không nhớ rõ ba người mình, lúc này, ba người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Biểu hiện của Phượng hiên đối với thân phận bọn họ không có dao động quá lớn, thoáng gật đầu lên tiếng, sau đó nhìn về phía Phượng Thiếu Liên vẫn trầm mặc không nói

Phượng Thiếu Liên thấy Phượng hiên nhìn về phía nàng, sau đó nói một câu nàng cũng tới, thì mới mở miệng nói chuyện, nàng chỉ chỉ Tề Hiểu Hổ nói: “Chúa thượng, vị này là phu quân của ta, lần này tiến đến, một là chúc mừng chúa thượng, hai cũng là dựa theo tộc quy, chính thức bái kiến ngài.”

“Hoá ra là người trong nhà a! Thật là, làm sao muội không nói sớm chứ!” Phượng hiên bỗng nhiên là thay đổi 180°, vừa rồi cố ý biểu hiện ra ngoài xa cách nháy mắt đã không thấy, thay vào đó là một mặt đem Tề Hiểu Hổ trở thành người trong nhà, đồng thời đầu hơi nghiêng, răn dạy đám người Phượng tiêu ở một bên, “Các người làm như thế nào vậy, lúc bẩm báo sao không nói rõ thân phận người tới! Ngần người làm cái gì, còn không mau đi cất lễ vật đường muội phu tặng cho ta!”

Một tiếng “Đường muội phu” làm cho Tề Hiểu Hổ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), tiếp theo liền thấy Phượng hiên nhiệt tình tiếp đón hần, tán gẫu với Phượng Thiếu Liên đủ loại. Phượng hiên cố ý từ trong lời nói cho người ta cảm giác được là hần rất coi trọng người em họ này, lúc này, Tề Hiểu Hổ có thể khẳng định dựa vào ánh sáng của thê tử thì Tề Hiểu Hổ có khả năng được trọng dụng.

Tề Hiểu Hổ đang cùng Phượng hiên nói chuyện phiếm thì rất tự nhiên nói ra quan hệ của mình với ba người kia, mà nghe được quan hệ của bọn họ lại là thông gia, lại là huynh đệ, ánh mắt Phượng hiên làm cho người ta cảm thấy bỗng nhiên sáng ngời, nguyên bản chỉ để ý thay đổi với một mình Tề Hiểu Hổ. Chỉ thấy hần đối với ba người kia, được gọi là hòa ái dễ gần, làm cho ba người kia đột nhiên đang từ người ngoài biến thành người một nhà.

Từ nhỏ đã được giáo dục khi nam nhân nói, nữ nhân không được phép chen vào nên Phượng Thiếu Liên

chỉ có thể ở một bên nhìn năm người nói chuyện phiếm, tảng đá lớn trong lòng nàng được buông xuống, địa vị của mình ở Tề phủ nhỏ nhoi kia chung quy cũng đã có cái bảo đảm ổn định.

Phượng hiên đối bốn người là vừa nói vừa cười, nhìn bọn họ không hề phòng bị, tiểu ác ma trong lòng Phượng hiên chậm rãi mở rộng nụ cười kiêu mầu, hừ hừ, muốn báo thù thì cảnh giới cao nhất đó là có thể làm cho kẻ thù đối với mình không hề cảnh giác, không có đề phòng mà bị tước thành thịt vụn, ngay cả mình chết thế nào cũng không biết! Mà hắn Phượng hiên trước sau cố ý biểu hiện thay đổi thật lớn, sẽ dễ dàng làm cho bọn họ tin rằng dựa vào Phượng Thiếu Liên, thì sẽ được hắn Phượng hiên trở thành người một nhà.

“Đúng rồi, các người vừa nói các người là người Vân Châu Nam lăng? Thật đúng là khéo, nương tử cũng là người nơi đây!” Năm chặt cơ hội để gần hơn một chút.

“Phượng đại nhân, ngài thành thân rồi?” Thôi Nhân Quý kinh ngạc hỏi, sao không nghe nói đến chuyện này.

“Ha ha, nương tử thể chất suy yếu, cho nên lễ nghi thành thân làm tương đối nhẹ nhàng, nàng còn đang dưỡng bệnh, bởi vậy người ngoài không biết chuyện ta đã sớm thành thân.” Phượng hiên không nói thời gian cụ thể, sợ làm hỏng danh dự của nương tử thân ái.

“Không biết phu nhân là khuê tú nhà ai?” Tề Hiểu Dũng lục lọi trong đầu của mình nhớ lại, nhưng như thế nào cũng không nhớ nổi Nam lăng có nữ tử nhà ai có thể hợp với thân phận của tông chủ Phượng thị gả vào Phượng gia, liền nhin không được hỏi một chút.

Bốn người khác cũng rất tò mò, nhất là Phượng Thiếu Liên, chuyện Phượng hiên không chịu cưới vợ đã từng là chuyện mà cha nàng Phượng Trọng Bắc nhức đầu nhất, đã nhiều năm như vậy, rõ ràng trong tộc không có tin tức tông chủ cưới vợ, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

“A, nương tử nàng trước đây ở Nam lăng, sau đó theo cha mẹ đi đến địa phương khác. Song, có lẽ không chừng các người đã từng gặp mặt. Nói đi nói lại, ta và các người cũng không phải hữu duyên bình thường a!” Hữu duyên đến mức hắn sẽ đưa tất cả bọn họ xuống Địa phủ đi!

Mấy người vội vàng gật đầu, vì cái hữu duyên này mà mừng thầm không thôi, trực giác được vận may của mình, con đường làm quan tương lai sẽ sáng chói như ngọc, vinh hoa phú quý là sẽ theo chân bọn họ chạy như điên mà đến!

“A, như vậy đi! Chắc hẳn mấy người các người còn chưa dùng bữa tối, không bằng nhân tiện dùng luôn bữa tối tại Phượng phủ, ta đối với các người có loại cảm giác nhất kiến như cố, tương kiến vạn hân (vừa gặp mà đã thân quen hận không thể gặp sớm hơn). Lưu lại, chúng ta từ từ tâm sự!” Hừ, bọn họ cố (thân quen) rất nhiều, nhiều đến nỗi Phượng hiên hắn nghiêng răng nghiêng lợi! Cũng tuyệt đối hận không thể gặp sớm hơn, hận đã chậm mất ba năm, Phượng hiên hắn mới thay cả nhà nương tử thân ái báo thù giải hận!

Không biết suy nghĩ thật sự trong lòng hắn, mấy người chỉ chối từ tượng trưng một chút, sau là vui vẻ nhận.

Tề Hiểu Hồ nói: “Vừa vặn chúng ta có thể bá kiến tẩu phu nhân một chút.”

“Nam nhân trên bàn cơm, nữ nhân ở một bên làm cái gì! Đúng rồi, Thiếu Liên, muội hãy cùng đường tẩu dùng cơm với nhau là được rồi, Địch, mang tiểu thư Thiếu Liên đến chỗ phu nhân!” Phượng hiên còn chưa chuẩn bị để Cốc Nhược Vũ lộ diện, chỉ cho phép Phượng Thiếu Liên chưa từng gặp qua Cốc Nhược Vũ, cũng sẽ không nhận ra thân phận của nàng, thấy nàng.

Thấy thế, bốn người khác cũng không nhắc lại chuyện gặp Cốc Nhược Vũ nữa, Tề Hiểu Hồ lúc Phượng Thiếu Liên đi lên, vội trộm đưa mắt ra hiệu cho nàng, muốn nàng cần phải tạo quan hệ thật tốt đối với Phượng phu nhân.

Hiểu được ý tứ của hắn, Phượng Thiếu Liên khẽ gật đầu, thi lễ cáo biệt với Phượng hiên, rồi ra chính sảnh.

Dọc theo đường đi, Phượng Thiếu Liên miệng mở ra rồi đóng lại, nhìn qua chắc là có lời muốn nói, nhưng vẫn do dự, song lại sắp đến nơi, nàng vẫn nhin không được đem tỳ nữ hầu hạ đuổi sang một bên, lên tiếng hỏi Phượng địch dẫn đường: “Phượng địch, vì sao hộ vệ của tông chủ lại thiếu đi rất nhiều người? Là ra

ngoài làm việc gì hay sao?” Sau khi hỏi xong, nàng lại cảm thấy Phượng địch sẽ không tự nói với mình, tự nhận đã hối lỗi trong lòng cảm thấy hối hận

“Tông chủ hơn hai tháng trước đã từng bị người ám sát, đại bộ phận hộ vệ đều vì vậy mà hy sinh!” Phượng địch bất ngờ trả lời.

“Cái gì! Vậy, vậy Thuần đâu? Phượng Thuần huynh ấy cũng đã chết sao?” Phượng Thiếu Liên Hoa dung thất sắc, thế nhưng vẫn cố bắt được cánh tay của Phượng địch, thật sự làm cho hắn xoay lại đây, trong mắt tràn đầy nước mắt, làm cho người ta một loại cảm giác nhận được kích thích thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt được.

“Thuần? Thương thế của hắn thật sự rất nặng, thiếu chút nữa chết, cũng bởi thương thế khôi phục chậm, hơn nữa phỏng chừng mặc dù là khôi phục, thì công lực của hắn cũng không bằng được lúc trước, vì thế chúa thượng vào lúc Thuần có thể di chuyển được liền phái người đưa hắn đến phủ Hồng đại nhân.” Phượng địch cẩn thận quan sát thần sắc của Phượng Thiếu Liê, thấy nàng sau khi nghe Phượng Thuần được đưa đến phủ của Hồng Hi Nghiêu, hiển nhiên yên tâm không ít, nhưng trên trán vẫn không thể che hết sự quan tâm lo lắng với Phượng Thuần.

Phượng Thiếu Liên thấy Phượng địch nhìn mình chằm chằm, chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng lại mình đã thất thố nghiêm trọng, nàng vội vàng sửa sang lại sắc mặt, không dám nhìn Phượng địch nữa, hắng giọng một cái nói: “Chúng ta đi thôi!”

Nàng vừa mới bước đi, đã thấy Phượng địch bất động, ngay lúc nàng đi qua bên người Phượng địch, thì Phượng địch nói chuyện.

“Tiểu thư Thiếu Liên, ngài muốn cùng Thuần ở một chỗ sao?” Chúa thượng quả nhiên liệu sự như thần, đã đoán được hành vi của Phượng Thiếu Liên hôm nay, ánh mắt Phượng địch có chứa thâm ý.

“Người, người nói cái gì! Làm cần! Dám nói hươu nói vượn!” Phượng Thiếu Liên chấn động thân mình, dừng bước chân lại, bộ mặt thì tức giận trừng Phượng địch, nhưng trong lòng lại bởi vì hắn đoán trúng tâm sự của mình mà bối rối không thôi.

“Tiểu thư Thiếu Liên ngài ở Tề gia thật đúng là hao tổn tâm sức, sử dụng không ít đầu óc chứ! Lấy lòng mẹ chồng, dỗ em chồng, thân cận chị em dâu, luôn phải lợi dụng bối cảnh nhà mẹ để để làm cho Tề gia từ trên xuống dưới đối với ngài có điều kiêng kị. Nhưng, điều làm cho người ta tán thưởng nhất vẫn là thành thân gần một năm, ngài vẫn không để cho Tề Hiểu Hổ chạm vào ngài một chút không nói, lại vẫn có thể được mỹ danh là đức hạnh. Ám Thông đại phu nói ngài thể chất suy yếu, không dễ viên phòng, tự mình lựa chọn ra ba nữ tử phong tình không giống nhau để làm tiểu thiếp của hắn, làm cho hắn say mê tuyệt không để ý đến chuyện viên phòng cùng ngài. Ngài làm như vậy không phải muốn một ngày kia có cơ hội cùng Thuần ở một chỗ sao?” Phượng địch không chịu buông tha Phượng Thiếu Liên vừa nói câu sau lại vừa đi lên phía trước từng bước, dùng thân hình cao lớn có vẻ khí thế ép nàng bối rối.

Sau trận chiến ở Kỳ Sơn, vốn tưởng rằng thủ lĩnh hộ vệ của Phượng thị Phượng thuần đã hy sinh, nhưng đám người Cung nhạc vì nhặt xác những hộ vệ hi sinh lại phát hiện ra Phượng thuần là bị thương nặng dẫn đến hôn mê, còn có một chút hơi thở, mừng rỡ vội vàng cứu trị. Song, lúc hắn sốt cao không lùi, không ngừng nói những lời vô nghĩa, còn đem tỷ nữ chăm sóc hắn ngộ nhận là Phượng Thiếu Liên, biểu lộ tình yêu. Phượng địch vừa mới tới, từ trong lời nói ngắt quãng của hắn thì chuyện chung thân của hai người bị hoãn lại. Bởi vì Phượng Thiếu Liên phải gả cho Tề Hiểu Hổ, sau đó Phượng địch trở lại bên người Phượng hiền cố ý bấm báo chuyện này. Loại sự tình này Phượng hiền đâu chịu buông tha, phái người tra xét cho rõ ràng, vui mừng giống như trời giúp hắn vậy. Lúc này sách lược đối phó với Tề gia liền được sửa lại!

“Người câm miệng!” Phượng Thiếu Liên không chịu thừa nhận quát lên. Nàng có gì sai! Nàng chỉ là không muốn để cho người mình không yêu chạm vào mình! Cùng Thuần ở một chỗ, nàng dĩ nhiên là muốn, nhưng chuyện đó không có khả năng. Thân là nữ tử của Phượng thị, công dụng lớn nhất chính là quan hệ thông gia. Từ khi cha mất, tuy nói chúa thượng phá lệ chiếu cố cả nhà bọn họ, nhưng địa vị của nhà nàng ở Phượng thị không còn như trước, vì tiền đồ của ca ca, nàng chỉ có thể dựa theo an bài của mẫu thân cùng ca ca, gả cho Tề Hiểu Hổ nghe nói rất có tiền đồ. Không thể cùng người yêu song túc song phi, không muốn để cho người khác ngoại trừ người yêu chạm vào mình, nhất định nàng không thể dựa đứa con để sinh tồn ở Tề gia nhỏ nhen, cho nên, nàng muốn trợ giúp Tề Hiểu Hổ được chúa thượng trọng dụng, để cho con đường

làm quan của hắn được bằng phẳng, dựa vào danh hào của Phượng thị để ỉnh có được nơi sinh tồn, sau đó lại lựa chọn một trong những đứa con của thiếp thất nhận làm con thừa tự ỉnh, đây chính là nàng chuẩn bị tốt khi còn sống.

“Chúa thượng nói, ngài là nữ tử thật sự đáng tiếc, nếu không, sẽ là trợ giúp lớn nhất cho người!” Phượng địch coi như không nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Phượng Thiếu Liên, nói tiếp, vừa lòng nhìn thấy nàng nghe ra chúa thượng đã biết chuyện này mà sắc mặt biến trắng, “Kỳ thật, ở cùng một chỗ với Thuần cũng không phải chuyện không thể, dù sao Thuần cũng là một trong những thân tín chúa thượng coi trọng nhất, nhưng, có thể ở cùng một chỗ hay không, còn phải xem tiểu thư Thiếu Liên phải làm như thế nào thôi!” Phượng địch ném một quả bom, khiến cho nổi lòng Phượng Thiếu Liên hỗn loạn, về phần sau đó cùng Cốc Nhược Vũ dùng bữa thì là thật sự không biết mùi vị gì.

Nghe nói là em họ Phượng hiên, Cốc Nhược Vũ vô cùng cao hứng có thể nhìn thấy thân nhân của phu quân, đối với Phượng Thiếu Liên rất là thân thiết. Có chuyện trong lòng Phượng Thiếu Liên trừ bỏ lúc nhìn thấy bởi vì giữ thể diện mà cảm thấy kinh ngạc buông lỏng tâm sự, còn lúc khác trên cơ bản đều suy nghĩ hàm ý câu nói cuối cùng kia của Phượng địch.

Cơm nước xong, lúc nói chuyện phiếm thì thấy Phượng Thiếu Liên thỉnh thoảng lại ngậy người, Cốc Nhược Vũ có chút lo lắng cho nàng, mà Phượng Thiếu Liên giải thích là do thân thể nàng có chút không khoẻ mà thôi.

Vì thế, Cốc Nhược Vũ thiện lương liền gọi người mang nàng đến phòng khách nghỉ ngơi một chút.

Bên này là thực sự nuốt không trôi, nhưng bên kia thì chủ khách đều rất vui vẻ. Một bữa cơm, làm cho bốn người cảm thấy Phượng hiên nghe đồn khó có thể thân cận, luôn cao cao tại thượng lại bình dị gần gũi như thế, giao tiếp hoà hợp. Đương nhiên, bọn họ cho rằng nguyên nhân có thể như vậy đều bởi vì Phượng Thiếu Liên.

“Hiếu Hồ cùng Hiến Diệu ở Hàn Lâm viện cũng sắp tròn hai năm rồi nhỉ!” Phượng hiên đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Hai người run sợ một trận, phỏng đoán ý tứ những lời này của Phượng hiên.

“Vậy cũng nên đổi chức vị rồi, không bằng.” Phượng hiên tạm dừng một chút, làm hình dáng trầm ngâm, cố ý đánh vào ham muốn của bốn người, sau khi cảm thấy đủ, mới tiếp tục, “Đi đến Lại bộ của ta, tốt lắm, người một nhà mà, làm việc sẽ thuận lợi, sau này nếu như có cơ hội lên chức thật tốt, chúng ta sẽ nói sau!”

“Cám ơn Phượng đại nhân đề bạt, ta sẽ đem đại ân của Phượng đại nhân khắc trong tâm khảm.” Tề Hiếu Hồ vội vàng tạ ơn.

Bốn người đối với sắp xếp của Phượng hiên cảm thấy vô cùng mừng rỡ, Tề Hiếu Hồ cùng Mai Hiến Diệu lại tâm hoa nở phóng (mở cờ trong bụng).

“Hiếu Hồ, ngươi còn khách khí gọi ta là Phượng đại nhân cái gì, bây giờ ngươi đã là đường muội phu của ta, xem như nửa người Phượng gia, nếu ngươi nguyện ý, hãy giống như Thiếu Liên gọi ta là chúa thượng đi!” Về mặt của Phượng hiên giống như coi đã biến thành người một nhà

Rõ ràng đã làm thấp giá trị của hắn, thì Tề Hiếu Hồ lại cho rằng rốt cuộc Phượng hiên đã đưa hắn trở thành một thành viên trong Phượng Thị, lúc này vui sướng gọi một tiếng “Chúa thượng”, làm cho Phượng tiêu ở một bên trong lòng phun cười kêu “Ngốc tử!”

“Sau này trong triều có ta, các ngươi yên tâm, có chuyện gì, cứ mở miệng.” Phượng hiên một bộ dạng cam đoan sẽ thế nào, nhưng kì thực cũng không nói hắn sẽ hỗ trợ.

Lời này vừa nói ra, bốn người lại mừng rỡ trong lòng nở hoa, tất cả đều cho rằng chuyện này thật kỳ diệu a, từ giờ bọn họ đã có chỗ dựa vững chắc! Bữa cơm này ăn thật ngon a, ngon đến nỗi tiền đồ quang minh của bọn họ sẽ không bị ngăn trở!

Nếu nghĩ đến Phượng hiên chỉ vì báo thù mà chuẩn bị chút chặn đệm, còn đặc biệt hy sinh toàn bộ thời gian quý giá thân thiết với nương tử, lãng phí một chút món ngon mỹ vị đồ bọn họ vui vẻ, vậy là đặc biệt sai lầm rồi!

Bữa cơm này, Phượng hiên đã làm cho bọn họ vui mừng nở hoa, cũng đồng thời làm cho bọn họ mộng nở hoa. Hắn đã sớm sai người từ chỗ của Hồng Hi Nghiêu lấy thuốc xổ có tính chất đặc biệt tử mị điều chế ở trong thức ăn. Hắn đã ăn giải được, nhưng bốn người cái gì cũng không biết kia lại không hề phòng bị được hưởng toàn bộ cơm “Đặc biệt” vì bọn họ mà chuẩn bị.

Bữa cơm này làm cho bốn người tâm linh đặc biệt thỏa mãn, dư vị đặc biệt vô tận, còn ảnh hưởng “Tốt đẹp” kia đến buổi sáng ngày hôm sau mới thể hiện đi ra. Cũng bởi vậy, không một chút hoài nghi là do bữa cơm kia ở Phượng phủ có vấn đề bốn người đều không rõ nguyên nhân bọn họ bị đi tả.

Bệnh này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ làm cho bốn người phát sinh hư thoát (triệu chứng mất nước, hạ đường huyết), thiếu chút nữa không đứng lên được, đều xin nghỉ, mà “Nghe nói” bọn họ bị bệnh, Phượng hiên có “Lòng tốt” phái Phượng tiêu mang theo thuốc trị tả “Có hiệu quả trị liệu” tới cửa thăm bọn họ.

Kia thuốc chân linh, liều thuốc, bọn họ sẽ thấy bất lập. Nhưng lại không đến mấy ngày, chuyện đi tả này lại bắt đầu rồi, hơn nữa không biết nguyên nhân gì, cái mộng của bọn họ luôn đau nhức bồng rập, ngồi cũng không ngồi được, đứng cũng không thể đứng, đau đến đòi mạng! Loại tình huống này vòng đi vòng lại, thẳng đến khi Phượng hiên cảm thấy chơi đã, bọn họ mới có thể giải thoát.

Tối hôm đó, Phượng Thiệu Liên không trở về, lấy danh nghĩa cùng phu nhân tông chủ Phượng thị gặp mặt rất vui mà bị phu nhân lưu lại tại Phượng phủ.

Đêm đó, ngoại trừ Phượng tiêu cùng Phượng dịch, không có ai biết Phượng Thiệu Liên được Phượng hiên gọi vào bên trong thư phòng nói gì đó, càng không có ai biết Phượng Thiệu Liên đã đáp ứng những chuyện gì.

Bóng đêm càng sâu, kẻ thù của Cốc gia vui vẻ ngủ, dưới ánh trăng, kế hoạch báo thù dần dần tiến hành, sao đầy trời nháy mắt mấy cái, đều kể chuyện tiểu ác ma tối nay đã tiểu thí ngư đao, thành công mỹ mãn!

86. Chương 86: Con Báo Mẫu Thù

Edit: ss gau5555

Cốc Nhược Vũ rất rối rãnh, rối rãnh đến nỗi làm cho nàng hốt hoảng. Vào ban ngày, Phượng hiên phải lên triều, thiếu đi phu quân rất thích ở bên người nàng đùa giỡn, cuộc sống bỗng nhiên trở nên thanh tịnh rất nhiều. Vợ chồng Cốc thị vội vàng xã giao, từ sau ngày người một nhà đoàn tụ ăn cơm nói chuyện phiếm, Cốc Nhược Vũ cũng chưa gặp lại cha mẹ nàng, hiển nhiên, nàng đã không cẩn thận bị quên lãng. Ngay cả nhi tử Tiểu Cốc Lượng cũng bề bộn nhiều việc, nhật trình bị cha của bé sắp xếp dày đặc, buổi sáng phải dậy sớm, dưới sự chỉ đạo giám sát của Phượng tiêu luyện các kỹ năng cơ bản, ban ngày có người dạy bé đọc sách viết chữ, chạng vạng còn bị Phượng hiên bắt đến trong thư phòng học khẩu quyết võ công, thiên hạ nhỏ tuy rằng làm việc này thành thạo, nhưng lại không có cơ hội giống như trước được kẻ cận mẫu thân.

Về phần những người khác, như là Phượng thúy, sẽ cùng Cốc Nhược Vũ nói chuyện phiếm, nói chuyện về muối tử Phượng Vũ của Phượng Hiên. Chỉ là một khi Cốc Nhược Vũ muốn chơi cờ, không có ai chơi cùng, muốn thêu, được cho biết sẽ làm tổn thương mắt của nàng, muốn lấy miếng vải, hỗ trợ lau bàn, chỉ thấy Phượng thúy quá sợ hãi, muốn ra ngoài đi dạo, lập tức còn có một đôi mắt thất kinh, đáng thương nhìn nàng, mềm lòng nàng đành phải tiếp tục nghiệp lớn làm một con sâu gạo, thuận tiện ấp quả trứng còn chưa thành hình này.

Cũng bởi vì như thế, Cốc Nhược Vũ đặc biệt thích Phượng Thiệu Liên đến chơi, không chỉ có thể nói chuyện với nàng, còn có thể cùng nàng chơi cờ, làm xua tan cuộc sống nhàm chán, còn có chút cô đơn.

“Thiệu Liên lại tới nữa sao? Vậy còn không mau mời nàng lại đây. Không phải đã nói, nàng đến không cần thông báo, trực tiếp lại đây sao?” Vừa nghe thấy Phượng Thiệu Liên đến đây, nguyên bản đang suy nghĩ

làm thế nào vượt qua ngày hôm nay Cốc Nhược Vũ nhàn tình sáng lên, thật là vui vẻ.

“Bởi vì tiểu thư Thiếu Liên còn dẫn theo vài người đến đây, muốn trước hết bẩm báo qua với phu nhân xem có muốn gặp bọn họ hay không, sau đó sẽ đến đây, lúc này nàng đang cùng với những người đó đợi ở chính sảnh!” Phượng thúy chuyển đạt lời của quản gia Phượng Tường.

“Người nàng mang đến, thì cứ mời lại đây a!” Cốc Nhược Vũ không có nghĩ nhiều.

“Là người nhà chồng tiểu thư Thiếu Liên.” Phượng Thúy bổ sung một câu.

“” Cốc Nhược Vũ lập tức nhú mày, cùng nói chuyện phiếm với Phượng Thiếu Liên thấy nàng đã từng đề cập qua người nhà chồng, lại phát hiện hoá ra là một nhà biểu tỹ. Không muốn báo thù, nhưng cũng không có nghĩa là muốn gặp bọn họ. Hiện tại cuộc sống của mình rất hạnh phúc, cảm thấy dính dáng tới các nàng, sẽ không hay ho! “Đi nói ta không gặp người ngoài, kêu bọn họ trở về đi!”

“Vậy tiểu thư Thiếu Liên thì sao?”

“Nàng chính là người trong nhà, không tính người ngoài, nếu nàng nguyện ý, có thể cho những người đó trở về, còn nàng quay lại đây là tốt rồi.”

“Dạ” Phượng thúy cúi thân khê chào, đi thông báo cho quản gia Phượng Tường chờ ở bên ngoài.

Thiên hạ nho nhỏ rung đùi đắc ý, đi theo phu tử (thầy giáo) học đọc thơ, đầu óc thông minh nên đã gặp qua là không quên được, chỉ nghe vắn vắn một lần, liền không cần đọc lại lần thứ hai, bởi vì đã nhớ được rồi. Có đệ tử như vậy, phu tử dạy cũng thoải mái vui vẻ, nên vô cùng thích bé.

“Tốt lắm, đi ra ngoài, nghỉ ngơi một chút, rồi chúng ta lại tiếp tục.” Lao dật (giống như học đi đôi với hành) kết hợp mới có thể học tốt được, phu tử đặt quyển sách trên tay xuống, yêu thương nhìn Tiểu Cốc Lượng.

“Tạ ơn sư phụ!” Tiểu Cốc Lượng sau khi buông quyển sách cầm trên tay, nhảy xuống ghế dựa, chạy ra ngoài cửa, nghĩ muốn tấn công vào Phượng Tiêu đang nằm chán đến ngủ gà ngủ gật ở nơi nào đấy, dọa hấn nhảy dựng.

“Đông”, bé vừa chạy ra cửa, liền chạm vào một người cũng đang đi tới, thân hình nho nhỏ lúc này bùm ngồi xuống trên mặt đất.

Bị va chạm người kia cúi đầu nhìn, phát hiện đụng vào mình là bé con đang mặc hoa phục, sắc mặt chợt đại biến, liền kêu lên: “Thiếu tông chủ của ta, người ngã có làm sao hay không!” Trời ạ, ông lại làm cho Thiếu Tông chủ ngã rồi, nếu bị thương mà nói..., ông có mười cái mạng cũng không đền được, quản gia Phượng Tường sốt ruột vừa kêu vừa xoay người muốn đỡ Tiểu Cốc Lượng lên.

Một tiếng kêu kia của Phượng Tường đem Phượng Tiêu nguyên bản ở ngoài cửa nghe, chi, hồ, giả, dã (giống như câu được câu không) mà ngủ gật, thanh tỉnh lại hấn thấy tiểu oa nhi ngồi dưới đất, trong lòng cả kinh, nhanh chóng đến bên cạnh Tiểu Cốc Lượng, cũng muốn dìu bé.

Bé đưa tay ngăn lại, ý bảo không cần bọn họ đến đỡ, tự mình từ trên mặt đất trở mình đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên người, không khóc cũng không tức giận .

“Ông vội vội vàng vàng, là có chuyện gì sao?” Tiểu Cốc Lượng phủi bụi xong, đứng vững, chấp tay sau lưng, ngửa đầu hỏi Phượng Tường.

Tuy nói tiểu oa nhi ba tuổi đang hỏi chuyện, nhưng dù sao cũng là chủ tử, Phượng Tường báo cáo chi tiết cho biết là phu nhân không tiếp khách, ông đang đi ra chính sảnh trả lời cho Phượng Thiếu Liên.

“Ông vừa nói đến chính là cô họ?” Bé chớp ánh mắt ra xa.

“Là tiểu thư Thiếu Liên, mẹ chồng, và đám người em gái của chồng.” A? Biểu tình của Thiếu tông chủ có phải cười đến mức quá sáng lạn rồi hay không?

“Ông chờ đây, ta đi cùng ông!” Tiểu Cốc Lượng sau khi nói những lời này, bỏ chạy trở về phòng, bảo phụ tử chờ trong chốc lát, ra phòng, lại vẫy vẫy tay nhỏ, ra hiệu cho Phượng tiêu cúi xuống nghe bé nói.

Liền thoáng một lúc, lời của bé thành công làm cho khóe miệng của Phượng tiêu co giật, trong lòng kêu lên: hấn về sau tuyệt đối sẽ không cần đắc tội với Thiếu tông chủ, ba tuổi đã như thế, thì lớn lên chẳng phải kinh khủng hơn! Đồng tình với mấy người xui xẻo kia một chút, lại đưa tới cửa để bị người chinh.

Phượng tiêu gật đầu lên tiếng trả lời, nhận lệnh mà đi, một lát sau, hấn dẫn theo người, tay bê đồ gì đó mà Tiểu Cốc Lượng muốn trở lại. Lúc này, Tiểu Cốc Lượng mới ngẩng đầu nói với Phượng Tường: “Được rồi, chúng ta đi thôi!” Nói xong, đầu nhỏ ngẩng lên, hai tay để sau lưng, nện bước chân ngắn, đi thu thập người!

Vẫn chờ ở chính sảnh Phượng Thiếu Liên nhìn Mai phương, Tề Hiểu Nhã còn có mẫu thân Mai Hiến Diệu, ba người giống như nông dân, nhìn cái này, sờ cái kia, cầm lấy vật gì đó trong sảnh yêu thích không buông tay, như là hận không thể đem những đồ trong phòng này chuyển hết về. Phượng Thiếu Liên trong lòng cảm thấy không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Đêm đó sau khi ngủ lại Phượng phủ, thì nàng thường xuyên đến đây thăm Cốc Nhược Vũ, thứ nhất là Phượng hiên sợ Cốc Nhược Vũ cô đơn tịch mịch, tìm một người đến chơi với nàng, thứ hai là để Phượng Thiếu Liên đến báo cáo nhất cử nhất động của Tề gia, thứ ba là có thể làm cho người Tề gia cảm thấy nàng rất được phu nhân tông chủ Phượng thị yêu thích, làm cho gia đình nào đó cho rằng như vậy sẽ được ưu đãi nhiều hơn.

Phượng Thiếu Liên đến Phượng phủ nhiều, thì trong mắt Tề Hiểu Nhã xem ra, là trợ giúp lớn cho tiền đồ của Tề Hiểu Hổ, lúc này phu quân Mai Hiến Diệu của mình chỉ có thể dính chút sáng, nhưng nếu như mình có thể quan hệ tốt với phu nhân tông chủ Phượng thị, trở thành tỷ muội tri tâm của nàng, thì đến lúc đó, chuyện tốt sẽ đến với biểu ca Hiến Diệu của nàng trước, và lợi ích nhiều nhất cũng là Tề Hiểu Nhã nàng! Vì thế, nàng nghĩ hết biện pháp thuyết phục mẫu thân, yêu cầu Phượng Thiếu Liên dẫn bọn họ tới thăm hỏi Cốc Nhược Vũ.

Phượng Thiếu Liên có thể đoán ra Tề Hiểu Nhã bàn tính cái gì, nhưng, từ chuyện chúa thượng muốn hủy Tề gia xem ra, cả nhà bọn họ coi như cao hứng hụt rồi, mà từng nhắc đến người nhà chồng, sau khi nói đến tên của họ, sắc mặt của đường tẩu Cốc Nhược Vũ liền thay đổi. Tuy nói không biết nguyên nhân gì, nhưng tuyệt đối là đem Tề gia liệt vào danh sách không muốn nhắc đến, có quan hệ đến cách làm của Chúa thượng, cho nên nàng không cần nghĩ mang Tề Hiểu Nhã bọn họ đến thì sẽ như thế nào, tám phần sẽ bị Cốc Nhược Vũ cự tuyệt không cho vào cửa.

Tề gia thăm như thế nào, Phượng Thiếu Liên nàng không quan tâm, may mắn bọn họ lại đắc tội với chúa thượng, nếu không thì mình còn không có biện pháp thoát khỏi bọn họ. Không nghĩ tới vận may của mình lại được chúa thượng đáp ứng, ở cùng một chỗ với Thuần ca không còn là mộng tưởng, cũng may mắn Thuần ca là một trong những tâm phúc của chúa thượng, nếu là người khác, Phượng Thiếu Liên nàng đừng nói có thể ở cùng một chỗ với người yêu, mà chỉ sợ còn phải chết theo Tề gia, bởi vì đối với chúa thượng mà nói, nàng em họ này thật ra là có cũng được mà không có cũng không sao, thật sự là dựa vào Thuần ca hết, nhớ tới người trong lòng, hai má Phượng Thiếu Liên hơi hơi hiện hồng, trong lòng ngọt ngào như mật .

Ngay lúc mẫu thân của Mai Hiến Diệu cùng Mai Phương đang oán giận người làm sao còn chưa tới, còn Tề Hiểu Nhã đang suy tính xem sau khi gặp Phượng phu nhân thì nên lấy lòng nàng như thế nào, Phượng Thiếu Liên nghĩ đến Thuần ca của mình thì một tiểu thiếu gia mặc trang phục trắng bạc, thân hình vẫn còn nhỏ, bé rất khó thể cố sức vượt qua bậc cửa nhà cao, tiến vào chính sảnh, nhất nhất nhìn quét qua người trong phòng, sau đó đi đến chỗ chủ vị, dưới sự trợ giúp của Phượng Tường, ngồi xuống trên ghế rộng thùng thình .

“Thiếu tông chủ!” Khóe mắt thoáng nhìn bé, không nghĩ tới tiểu oa nhi sẽ xuất hiện ở trong này, Phượng Thiếu Liên vội vàng kêu lên, cung kính đứng lên, làm cho ba người khác cũng cuống quýt theo.

Bộ dạng tiểu oa nhi này thật khá! Chưa thấy qua Phượng hiên, trong lòng Mai phương các bà kinh ngạc nói, mà từ Mai Hiến Diệu biết được Phượng hiên chính là người năm đó gặp ở Ti Đô, Tề Hiểu Nhã lại thần phục mà kêu bé con này bộ dạng giống cha nó như đúc, trong lòng không khỏi có chút ghen tị với nữ tử có thể có được Phượng hiên.

“Miễn lễ đi! Mời ngồi!” Tiểu Cốc Lượng sau khi bốn người bọn họ đều ngồi xuống, mới tiếp tục nói chuyện, “ Cô họ, không giới thiệu một chút sao?”

Không rõ chuyện gì xảy ra Phượng Thiếu Liên đành phải dựa theo yêu cầu của bé giới thiệu đám người Mai phương, cũng đồng thời nói lại cho bọn họ biết thân phận bé con này.

Hừ! Hoá ra bộ dạng bọn họ là như thế này a! Vừa thấy cũng không phải người tốt! Sau khi Cốc Nhược Vũ biết được nhà chồng Phượng Thiếu Liên là người của Tề gia, liền từng ôm Tiểu Cốc Lượng, đối với bé dần đi dần lại, sau này người nhà dưỡng không thể lui tới, sợ ngày nào đó người Tề gia bụng xấu lại hại đến bảo bối của nàng. Cũng bởi vậy, Tiểu Cốc Lượng đã biết kẻ thù ở nơi nào, khi nghe thấy là đám người mẹ chồng Phượng Thiếu Liên đến, lúc này, cân não vừa chuyển, kẻ thù tới cửa, bắt được cơ hội mà không báo thù, bé sẽ không xứng là nhi tử của cha mình!

“Hoá ra là Thiếu tông chủ, trách không được bộ dạng.” Những lời ca ngợi thao thao bất tuyệt còn chưa kịp bày ra một chút, thì Mai phương đã bị thanh âm non nớt cắt đứt.

“Mẹ ta trời sanh tính ngượng ngùng, sợ gặp người lạ, hơn nữa quá nhiều người, làm cho không khí vẫn đục, bà sẽ không thoải mái, cho nên đành phải ủy khuất các vị trưởng bối đi trở về, tâm ý của các người mẹ nói mẹ sẽ nhận!”

Cái gì? ba người Mai Phương nghe thấy không thể gặp Phượng phu nhân, cảm thấy lời kia đúng là lời thoái thác, trong lòng rất không cam lòng, sắc mặt hơi thay đổi.

“Nhưng người tới là khác, lại là thân thích nhà mình, mẹ đã chuẩn bị riêng lễ vật cho các người. Người đâu, đem đồ vật mang lên!” Tay nhỏ vung lên, ra hiệu cho Phượng Tường đi gọi ngoài cửa kêu Phượng tiêu đem đồ vật đi vào.

Đội Phượng tiêu mang người cầm theo đồ mang vào, Tiểu Cốc Lượng mới tiếp tục nói: “Cái này là son phấn thượng đẳng cha ta đã đặc biệt sai người mua tới, vốn là tặng ẹ ta, đối với chuyện này mẹ nói tuy rằng là đồ đắt tiền, nhưng các người đã là người nhà của cô họ ta, nên muốn cùng các người chia xẻ một chút. Các người cứ việc cầm dùng đi!” Bé vừa nói, Phượng tiêu liền sai người đem son phấn đắt tiền đưa đến trong tay Tề Hiểu Nhã bọn họ.

“Còn có nước thơm này, trước khi ngủ bôi vào, sáng ngày thứ hai, làn da sẽ trắng nõn mềm mại, giống như mẹ ta như vậy, cũng nhận lấy đi!” Tiểu oa nhi vừa lòng nhìn Tề Hiểu Nhã các nàng tiếp nhận, kỳ thật đây là thuốc nước mà Hồng Hi Nghiêu thí nghiệm, tiếp tục giới thiệu lễ vật cuối cùng “Cái này là hương đốt hiếm có, là cha ta đặc biệt sai người mua từ tha quốc về, có trợ giúp cho giấc ngủ, làm cho người ta tinh thần sáng khoái, cha mẹ ta mỗi đêm trước khi ngủ đều đốt một chút, còn có thể làm cho không khí trong phòng thoải mái hơn.” Bé nói dối không hề có bản thảo sẵn.

Mai phương và ba người vừa nghe là vật phẩm thượng đẳng, đến một chuyến có thể được nhiều đồ tốt như vậy, càng không ngừng nói lời cảm tạ, làm cho Phượng tiêu trở lại đứng bên người Tiểu Cốc Lượng vùng trộm liếc mắt xem thường.

Như thế nào là cảnh giới cao nhất của báo thù? Một trong số đó tuyệt đối là giống như tiểu chủ tử nhà hắc hắc đối phương còn có thể được người bị hại cảm tạ như vậy! Phượng tiêu trong lòng cảm khái, sau đó nhìn về phía khuôn mặt hoạ thủy kia của Thiếu tông chủ nhà hắc, tươi cười hồn nhiên, bộ dáng súc vật vô hại, ai nhìn đến biểu tình này, với lại hình dáng nhỏ như kia, làm sao có thể nghĩ đến tâm cơ dưới nụ cười kia cơ chứ?

Hoá ra, Phượng hiên muốn Hồng Hi Nghiêu điều dưỡng xương cốt của nương tử thân ái, liền thường xuyên mời ông lại đây. Một lần nào đó, Tiểu Cốc Lượng tò mò chạm vào hòm thuốc của Hồng Hi Nghiêu, bị Hồng Hi Nghiêu vội vàng ngăn cản, bởi vậy, Hồng Hi Nghiêu mới nói cho tiểu oa nhi nguyên nhân không thể động lộn xộn vào hòm thuốc. Thuốc bên trong tuy nói đều là thuốc hay trị bệnh cho người, nhưng nếu như vô ý đem thuốc dùng lẫn với nhau, thì chính là độc dược .

Lúc này, bé ngẩng đầu nhỏ, mở to mắt tròn, hỏi Hồng Hi Nghiêu nếu như muốn làm ặt người ta biến dạng, kì quái gì đó, gặp người đều kêu xấu, có thể đạt tới hiệu quả như vậy thì phương pháp đơn giản nhất là cái gì?

Y thuật cao siêu Hồng Hi Nghiêu không hề nghĩ ngợi nói phương pháp có thể làm ặt xuất hiện những vết đen, là dùng hai loại vô cùng dễ tìm, son của mẹ bé cùng với hương đốt trong nhà vệ sinh, loại thứ ba là thuốc nước Hồng Hi Nghiêu đặc chế. Vừa nghe lời này, Tiểu Cốc Lượng đã nghĩ muốn đem thuốc nước kia

chiếm để mình dùng, nhưng bị Hồng Hi Nghiêu cầm trở về, nói là cha bé Phượng hiên đã có rất nhiều bình. Lúc này, trong lòng Tiểu Cốc Lượng đã có quyết định, một ngày kia, bé muốn đem toàn bộ những thứ này dùng trên người đã từng hại mẹ bé bị chửi thành người quái dị.

Không nghĩ tới nhanh như vậy bé đã được như nguyện, Tiểu Cốc Lượng cười dài, lấy được lễ vật không bao lâu đám người Mai phương liền cáo từ, mà Phượng Thiệu Liên lại bị thiên hạ nhỏ nhỏ giữ lại. Tuy nói bé trở về Phượng phủ không lâu, nhưng đã được cha giáo dục, sớm hiểu được thân phận của mình, hành vi cử chỉ rất nhanh liền phù hợp với thân phận Thiệu tông chủ của bé, biết mẫu thân thích Phượng Thiệu Liên, liền không khách khí ra lệnh cho Phượng Thiệu Liên lưu lại.

Sau đó, Tiểu Cốc Lượng tâm tình tốt đi đến phòng học tập, mà Phượng Thiệu Liên đi đến chỗ Cốc Nhược Vũ, Phượng tiêu có lòng tốt nhắc nhở nàng một câu, trăm ngàn đừng có dùng cái gì mà Thiệu tông chủ đưa! Lúc này nàng hiểu được cảm giác quái dị vừa rồi của mình không có sai, Thiệu tông chủ nhà nàng giống như cha của bé là một người đáng sợ.

Tối hôm đó, dùng xong cơm Phượng hiên một nhà ba người nói chuyện phiếm chuyện hôm nay phát sinh, lúc Phượng hiên nghe nói toàn bộ sơn phần thượng đẳng của nương tử thân ái đa bị nhi tử đưa cho nhóm Mai phương, nháy mắt nổi giận dùng dùng nắm áo Tiểu Cốc Lượng, xách bé lên để nhìn thẳng vào vị trí của mình, cả giận nói: “Con thật to gan, dám tự mình đem sơn phần cha tặng ấu thân con đưa cho người Tề gia!” Phượng hiên rất tức giận, tặng người coi như xong, nhưng lại đưa cho kẻ thù, tiểu tử này chẳng phân biệt được địch ta!

“Cha.” Bé gầy yếu quơ quơ, ý bảo cha đưa lỗ tai để sát vào, sau đó thấp giọng giải thích một phen.

A? Hắn làm sao lại không biết có cách dùng như vậy, nếu biết mà nói..., hắn đã sớm làm! Phượng hiên nghe xong nhân tình sáng lên, đang từ xách áo nhi tử sửa thành ôm bé vào trong lòng, tán thưởng nói: “Tốt, tặng thật tốt! Thật sự là nhi tử ngoan của cha!” thay đổi 180° làm cho Cốc Nhược Vũ một bên lo lắng nhi tử sẽ bị đánh lại không hiểu ra sao, không biết hai phụ tử này rốt cuộc làm chuyện gì.

“Ha ha.” Khuôn mặt vô tội của Tiểu Cốc lượng cười rất vui vẻ, bé cũng hiểu mình làm rất tốt!

“Lượng nhi, làm tốt lắm! Tất nhiên như vậy, Con muốn cha thưởng cho con cái gì không?” Làm cha phải yêu thương con, chuyện gì hắn cũng có thể đáp ứng!

“Có thưởng? Cái gì cũng có thể sao?” Bé con mắt lấp lánh, chờ đợi nhìn Phượng hiên.

“Dĩ nhiên!” Phượng hiên trả lời như đinh đóng cột.

“Vậy Lượng nhi tối nay muốn được ngủ cùng mẹ!” Ô ô, bé đã thật lâu không được ngủ cùng mẹ, bé muốn được mẫu thân ôm. Tiểu oa nhi vươn tay, muốn mẫu thân ôm, đôi mắt tròn cong cong, cười vui vẻ!

Lời vừa nói ra, Phượng hiên biến sắc, lập tức đem tiểu oa nhi đang quấn trong lòng vứt xuống, làm như không nghe thấy những lời này tới gần bên người nương tử thân ái, cúi người dùng miệng ngăn chặn môi nàng có thể đang muốn nói, trong lòng kêu lên: muốn cùng nương tử thân ái của hắn ngủ, hừ, không có cửa đâu! Tiểu quý, đã ba tuổi rồi, vẫn là thành thành thật thật ngủ phòng của mình đi! Thời gian quý giá của Hãn Phượng hiên với nương tử thân ái quyết không cho phép bất luận kẻ nào đến náo, loạn!

Ô ô, tiểu oa nhi ai oán nhìn cha mẹ, cha của bé là bá Vương (người ngang ngược), chiếm lấy mẫu thân từ nay về sau không chia cho đứa con trai này rồi!

87. Chương 87: Hai Kẻ Dở Hơi Ở Cung Gia

Bé kháng nghị đúng là không có hiệu quả, ai kêu cha bé mới là lớn nhất, chỉ thấy Phượng hiên hôn Cốc Nhược Vũ đến thất điên bát đảo, đồng thời còn khoa tay múa chân một chút, để Phượng tiêu đem bé con quần người kia mang đi, cái này gọi là nhân vật điển hình cần nương tử không cần nhi tử, cho nên, đợi khi

hai người thở hồng hộc tách ra, vốn định đồng ý cho nhi tử tới nay ngủ cùng nàng lúc này Cốc Nhược Vũ quay ra nhìn, đã không thấy nhi tử. Nàng trừng mắt nhìn Phượng hiên, chỉ thấy hần cười đến vô tội.

“Chàng xấu lắm!” Cốc Nhược Vũ chỉ trích hần nói chuyện không tính toán gì hết.

“Ta nào có a, nương tử, đi nhìn một cái xem vi phu mua cho nàng cái gì!” Phượng hiên nói sang chuyện khác, kéo tay bé của nàng ra khỏi phòng, quay về phòng ngủ

Tiến vào gian ngoài của phòng ngủ, Cốc Nhược Vũ đã nhìn thấy trên chính giữa cái bàn trong phòng đang đặt một cái đàn cổ, nàng ngoài ý muốn mừng rỡ nhìn về phía Phượng hiên.

Phượng hiên rất đắc ý, hần đã sớm biết mấy ngày nay mình bề bộn công việc, đoán rằng đến lúc đó nương tử ở nhà sẽ cô đơn nhàm chán, cho nên đặc biệt phái người tìm đến đây danh gia Chu Tranh chuyên chế tạo đàn cổ nhiều đời nay từ Vũ quốc, bởi vì hần từ nhạc phụ nhạc mẫu biết được đây là một trong những thứ nương tử thích nhất.

Phượng hiên nhìn Cốc Nhược Vũ yêu thích không buông tay, mỉm cười đi đến phía sau của nàng, vươn hai tay nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong lòng, cầm đỡ tại trên vai của nàng, nhẹ giọng nói: “Nương tử, thích không?”

“Thích! Đây là đàn Chu mà thiếp vẫn muốn, Hiên, cảm ơn chàng!” Giống như Phượng hiên thích sưu tầm quạt, Cốc Nhược Vũ là một người thích đàn, trước kia toàn bộ đàn đều bị người tịch thu gia sản mà mất đi, mấy năm nay khổn cùng nàng ngay cả dây đàn cũng không mua nổi. Không nghĩ tới nàng còn có thể có được đàn cổ, hơn nữa còn là làm từ tay Chu Tranh, một trong những đàn cổ hiếm có quý giá, nàng tất nhiên là vui không thể nói, thậm chí cao hứng mà chủ động hôn một cái lên mặt Phượng hiên, làm cho người nào đó thiếu chút nữa vui mừng đến choáng váng.

Ngây ngốc cười trong chốc lát, Phượng hiên phục hồi tinh thần lại, cười híp mắt mắt nói: “Nương tử, vi phu biết nàng ban ngày cô đơn, cũng muốn đi dạo ra bên ngoài, nhưng, mấy ngày nay đành phải ủy khuất nàng chỗ nào cũng dừng đi, nếu nhàm chán thì chơi đàn, còn có Thiếu Liên cùng bọn nha hoàn, chờ hộ vệ của nàng tới rồi, nàng muốn đi đâu cũng có thể!” Phượng hiên sợ dĩ không cho nương tử thân ái của hần xuất môn, bởi vì nàng mang thai, nhưng nguyên nhân chủ yếu là phòng phụ tử Phượng Trọng Nam .

Phượng hiên lần này quay về Kiền đô, sự xuất hiện của Tiểu Cốc lượng với hàm ý không ai có thể dao động vị trí tông chủ của hần. Tuy nói tộc quy quy định như vậy, nhưng mà Phượng Trọng Nam cùng Phượng Thiếu Vân chắc chắn sẽ không cam tâm, mặc dù bọn họ cho đến tận bây giờ không hề có động tĩnh gì, nhưng chỉ sợ đã vụng trộm muốn loại bỏ Tiểu Cốc Lượng cùng Cốc Nhược Vũ đang có có bầu. Cho nên vì để thê nhi an toàn, Phượng hiên đem Phượng tiêu ở lại bên người tiểu oa nhi, đại bộ phận hộ vệ cùng bọn hộ vệ của Phượng phủ sẽ che chắn ở chung quanh mẫu tử, lúc này hai mẹ con không rời khỏi Phượng phủ, thì cũng không có nguy hiểm, nhưng nếu Cốc Nhược Vũ muốn đi ra ngoài mà nói..., tất phải phân một nửa hộ vệ đi theo, hần không muốn mạo hiểm để mất đi thê nhi.

“Hộ vệ?” Sao giống như nghe đặc biệt là vì mình mà đến, Cốc Nhược Vũ vẻ mặt nghi vấn.

“Ừm, là người đến từ Cung gia. Các trưởng lão nghe thấy nàng lại có có bầu, liền phái người tới. Các nàng hiện tại hần đã đang trên đường đến Kiền đô, không tới một tháng sẽ đến.” Những lời này nói xong thật bình thản, căn bản không miêu tả được một phần mười sự mừng rỡ như điên của các trưởng lão Cung thị, cũng không nói ra người là hần hạ lệnh phái tới. Sở dĩ an bài như vậy, là vì Phượng thúy với bọn nha hoàn bên người lại không biết võ công, trước kia để bọn họ hầu hạ muội tử bảo bối, hần cũng không lo lắng an nguy của muội tử, bởi vì muội tử biết võ, nàng không giết người khác là đã không tệ rồi, nhưng bây giờ không được, nương tử thân ái của hần nho nhỏ lại non nớt, đánh người, đều đánh không đau, không đem nhân vật lợi hại đặt ở bên người che chở cho nàng, hần vừa ra khỏi Phượng phủ, trong lòng sẽ không yên tâm.

“A, tốt.” Không có hỏi người đến là người nào, Cốc Nhược Vũ cũng không nghĩ nhiều, dù sao có đàn, một tháng vẫn có thể chịu được, không biết đã bỏ lỡ vài năm, tài đánh đàn của mình có thụt lùi hay không.

Chỉ là người mà Phượng hiên cùng Cốc Nhược Vũ cho rằng sẽ ở đến trong vòng một tháng giờ phút này ngay cả nhà mình ở Cung châu vẫn chưa thể đi. Vai vế khác nhau, nhưng tính cách hợp nhau, hai người

đến cùng một nơi, được kêu là họp, vì thế, thích chỗ mũi vào chuyện người khác hai người lúc này đang ở trong một khách sạn đánh nhau với người khác .

Một đôi Cung gia dỡ hơi này, dọc theo đường đi vừa đánh đánh lại vừa giết giết, biểu diễn võ công, còn mục đích vẫn không tới, tốc độ đi có thể coi như tốc độ của rùa, tức giận đến một tháng sau mỗi ngày nương tử thân ái dùng ánh mắt ai oán, dậm chân nói Phượng hiên không thích toán gì hết.

Lại bắt gặp ánh mắt lên án kia của Cốc Nhược Vũ, Phượng hiên đành phải bỏ qua những chuyện tốt đẹp của hai người vào ban đêm, cứng rắn nhét bé con vương người kia vào, thật vất vả mới đưa nàng ra khỏi thư phòng, tiểu oa nhi chỉ thấy cha của bé cười giống như khủng bố, nghiền mực trong tay nháy mắt thành bụi phấn, nghiền răng nghiền lợi nói: “Cung Thiên Li, Cung Thi San, thời điểm ta đây cần phải đi giết cá, mà hai người các người lại vẫn không tới! Hừ!”

Tiểu oa nhi thán phục nhìn nghiền mực kia vô tội gặp nạn thành bột phấn, nghĩ rằng bé lúc nào mới có thể luyện thành lợi hại giống như cha thì trong lòng Phượng tiêu lại đang lo lắng kêu đau nói : tiểu thư Thiên Li, ngài nhanh đến đi! Nếu không tới mà nói, kết cục sẽ giống như nghiền mực kia không sai biệt lắm!

Cùng thời khắc đó, rốt cục tiến vào Kiềm đô Cung Thiên Li không biết bởi vì Phượng hiên tức giận, hay là bởi vì Phượng tiêu lo lắng, tóm lại, là hắt xì hơi hai cái.

“Bác bị cảm lạnh rồi?” Cung Thi San chớp chớp lông mi thật dài, nhìn nhìn bác họ bên cạnh không lớn hơn mình bao nhiêu, ngữ điệu cũng không có nhiều tôn kính.

“Làm sao có thể! Hơn phân nửa là tông chủ đang mắng chúng ta!” Lộ trình, nếu ra sức thúc ngựa mà nói..., một tháng là có thể đến, kết quả các nàng dùng hai tháng mới đến.

“Thời gian dài như vậy mới đến, không trách cháu được, bác là trưởng bối, dọc theo đường đi ta đều nghe theo bác, nếu có sai, cũng là do bác!” Thời điểm nên tôn trọng trưởng bối liền tuyệt đối tôn trọng, thí dụ như lúc này, chính là một cơ hội.

“Tại sao lại là lỗi của ta chứ! Rõ ràng mỗi lần đều là do cháu động thủ trước !”

“Nhưng sau đó bác đánh người so với cháu còn hung hơn!”

“Đó là do tay chân ta không cẩn thận ngựa một chút!”

“Sau đó chúng ta cũng không cẩn thận đã đến muộn một tháng.”

“Nếu như đúng thời gian mà nói, mới chậm nửa tháng mà thôi, yên tâm đi! Tuyệt đối sẽ không có việc gì!” Cung Thiên Li đã dự tính trước mọi chuyện nói, nàng rất yên tâm, là vì nghe nói tông chủ vô cùng sủng tông chủ phụ nhân, mà thúc đẩy hai người, thậm chí có được Thiếu tông chủ công lớn nhất chính là Cung Thiên Li nàng, ngẩng lên xem, nếu không phải đêm đó nàng cứu tông chủ phụ nhân, hơn nữa tay rồi rồi, ừm, có dự kiến trước đem tông chủ phụ nhân bỏ vào trong phòng tông chủ, thì sao có thể đạt được thành tích tốt như vậy? Đúng không! ? Cho nên, thân là công thần (người có công) nàng chỉ chậm có nửa tháng, hẳn là không bị trừng phạt, hơn nữa, nàng còn mong mỗi lần này có thể dựa vào tông chủ phụ nhân nghe nói thiện lương kia thúc đẩy hôn sự của nàng cùng Phượng tiêu, nếu không, nàng xinh đẹp như hoa muốn đợi đến cái tên đầu gối Phượng tiêu kia chủ động, chỉ sợ mình đã thành hoa cúc hôm qua, còn chờ không được cử chỉ cầu hôn của hắn.

Ha ha, Phượng tiêu của nàng, nàng đến đây! Nghĩ tới người trong lòng, cho đến nay vẫn không thể dùng được chiêu ác dê bồ nhào vào sói Cung Thiên Li trong lòng cười to, nghĩ đến chờ đợi tốt đẹp liền đá nhẹ vào bụng ngựa, tăng nhanh tốc độ. Không biết tâm sự của nàng Cung Thi San cũng đi theo, hai người giục ngựa đi đến Phượng phủ.

Phượng hiên đã hỏi xong việc học một ngày của nhi tử, bữa tối cũng đã xong, một nhà ba người vừa ngồi vào trên bàn cơm, đã có người bẩm báo hai người Cung Thiên Li đã đến.

Nương tử ở đây, phát hỏa không tốt, hướng hồ cần giới thiệu hai nàng ta cho nương tử biết, Phượng hiên liền kêu người mang hai người lại đây.

Cung Thiên Li vừa đến, đã nhìn thấy Phượng tiêu dùng ánh mắt đồng tình đang nhìn mình, nhất thời thầm kêu một tiếng không tốt! Nhìn nhìn lại Phượng hiên, quả nhiên nụ cười của huynh ấy thuộc loại khủng bố.

“A, ta đã gặp người!” Cốc Nhược Vũ nhớ tới lại kia tử lâu Tứ Quý kia đã từng gặp qua Cung Thiên Li, người duy nhất trong đám nữ nhân nhìn qua hòa ái.

Tận dụng thời cơ! Cung Thiên Li lập tức tiếp theo lời của nàng nói: “Đúng vậy a, phu nhân, còn có tối hôm đó, ta cũng từng gặp qua ngài. Khi đó, ta ở trên nóc nhà nghỉ ngơi, thấy có người có ý đồ bất chính với ngài, ta liền ra tay đánh cho bọn họ đến hoa rơi nước chảy, bởi vì không biết chỗ ở của ngài, ta liền đem ngài ôm đến trong phòng tông chủ, muốn cho ngài ở nơi đó tạm thời nghỉ ngơi một chút.”

“ ” Nguyên lai nàng (nương tử) là như vậy chạy đến trong phòng phu quân (hần).

Bí ẩn được cởi bỏ, chỉ thấy Cung Thiên Li còn không từ bỏ, không nhìn Phượng hiên ngạc nhiên cùng Cốc Nhược Vũ mặt đỏ, lại chỉ ra kết quả tốt nhất của việc mình đã làm—— Tiểu Cốc Lượng, tươi cười ngọt nói tiếp: “Vị này chính là Thiếu tông chủ đi! Quả nhiên bộ dạng với tông chủ giống nhau như đúc!” Nàng đem kim bài miễn tử lộ ra, lúc này không tranh công, nàng nhất định sẽ bị tông chủ nghĩ biện pháp trừng trị.

Biết Cung Thiên Li cố ý nói ra việc này, là muốn mình không truy cứu chuyện các nàng tới trễ, bài tẩy này xem như nàng để rất đúng, Phượng hiên quyết định buông tha cho các nàng, liền kêu hai người cùng nhau dùng bữa.

Trên bàn cơm, Cốc Nhược Vũ phát hiện bộ dạng ngọt ngào động lòng người của Cung Thiên Li tựa như cặp mắt đang di chuyển không ngừng kia của nàng giống nhau một cách tinh quái, mà Cung Thi San kia cũng không như bề ngoài của nàng lạnh lùng cao ngạo như vậy, kỳ thật ngoài mặt cười lạnh như tượng, nhưng trong lòng nàng cùng thân bác Cung Thiên Li kia giống nhau đều hoạt bát hiếu động.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của nàng lại miêu tả sinh động như thật các chiến tích vĩ đại của nàng “Ta liền đem quần áo của bọn họ lột ra, để bọn họ trần truồng treo ngược, như vậy.”

“Tốt lắm, ăn xong rồi, thì cùng ta đến thư phòng, ta còn có việc muốn nói!” Phượng hiên có điểm hối hận, không nên chọn hai người kia đến, hần vô cùng hoài nghi nương tử đáng yêu ôn nhu của hần sẽ bị hai người chuyện gây sự này phá hư.

Phượng hiên nói xong cũng đứng dậy, tạm thời nói lời từ biệt với nương tử của hần, sau đó dẫn đầu chạy lấy người. Bị cắt đứt lời nói Cung Thi San co đầu lại cười cười với Cốc Nhược Vũ, còn Cung Thiên Li đành phải phát tay nói tạm biệt với Cốc Nhược Vũ, cùng đi theo, mà Cốc Nhược Vũ còn đắm chìm ở giữa loại chuyện kinh khủng là một đại cô nương thậm chí chưa xuất giá không có chút nào ngược ngùng đem một đám y phục của nam nhân cởi hết ra, cảm thán người Cung gia quả nhiên không phải người tầm thường, ngay cả nữ tử đều như vậy, khác hẳn với người bình thường!

Về phần đến thư phòng Phượng hiên nói tường tận nhiệm vụ của hai người lần này, nên đề phòng người nào, làm như thế nào để hết lòng mà dẫn dắt Cốc Nhược Vũ đi dạo ở Kiên Đô, hơn nữa nghiêm lệnh cấm hai người xen vào việc của người khác, lấy nhiệm vụ bảo vệ Cốc Nhược Vũ cùng Nhị thiếu chủ hoặc nhị tiểu thư trong bụng nàng làm trọng!

Hai người lên tiếng trả lời tiếp lệnh, Phượng hiên nhìn hai người, không khỏi chủ ý lại ra. Mấy tháng này hần đã bố trí mạng lưới xong xuôi, ngày mai nên đến lúc thu hoạch bốn con cá, dứt khoát thời điểm Tề Hiểu Dũng gặp chuyện không may, hơn nữa Tề gia lại liên tiếp gặp nạn, làm cho bọn họ thấp thỏm bất an, vì thế, hần lại cố ý dẫn hai người ngày mai đưa Cốc Nhược Vũ đi đến tử lâu Phú Tụ Lai, nghĩ ngày mai đến Phú Tụ Lai vì Tề Tăng Phú mở tiệc chúc thọ, người Tề gia nhìn thấy Cốc Nhược Vũ sẽ có biểu tình tuyệt vời cỡ nào thì Phượng hiên liền không nhịn được khoe miệng nhếch lên, đôi mắt sâu không lường được nhìn trước người bàn, bộ dáng kia không khỏi làm Cung Thiên Li cùng Cung Thi San cả người xuất mồ hôi lạnh, có ai bị xui xẻo? Hần không phải là các nàng chứ! ?

88. Chương 88: Ban Ngày Gặp”quý”

Edit: ss gau5555

Không may đương nhiên không phải là Cung Thiên Li các nàng, mà là Phượng Thiếu Vân, Thôi Nhân Quý cùng Tề Hiểu Dũng. Vì sinh nhật của Tề Tăng Phú, mà Phượng hiên đã hao hết tâm tư chuẩn bị một phần đại lễ vào ngày này, giăng một mẻ lưới bắt ba con cá, bắt đầu báo thù.

Ngày hôm sau khi vào triều sớm, đã xuất hiện nhiều bản buộc tội Hộ bộ Thượng thư Phượng Thiếu Vân kết bè kết cánh, để cho người nhà, là Thôi Nhân Quý tiền Tri Phủ nam lăng trở thành phủ doãn Kiền Đô mà sử dụng thủ đoạn bất chính hạ độc người tiền nhiệm phủ doãn Kiền Đô, hơn nữa lợi dụng chức quyền mà bày mưu tính kế cho bản thân.

Trên triều đình, Phượng Thiếu Vân Lực ra sức biện minh với hình bộ thượng thư Hoắc Uy Thâm và các đại thần. Phượng Trọng Nam cảm thấy không thích hợp, có khi Phượng Thiếu Vân dựa vào chức Thượng Thư mưu lợi không ít, cũng có lúc hai phụ tử bọn họ có hành động kết bè kết cánh, nhưng hiện tại toàn bộ mũi nhọn kia chỉ hướng vào nhi tử, hoàn toàn không nhắc tới mình, hơn nữa, Thôi Nhân Quý kia là ai vậy? Khi nào thì đáng giá mà giết phủ doãn trước kia để cho ông ta có được vị trí đó? Buồn cười nhất chính là mình sao lại không biết ông ta biến thành người nhà mình từ lúc nào! ?

“Hoàng thượng, vi thần đã phái người khám nghiệm tử thi mở hòm quan tài khám nghiệm tử thi, chứng minh phủ doãn trước đây quả thật là bị hạ độc dẫn đến tử vong, cho nên khi lâm triều hôm nay thì vi thần mới dám đưa việc này ra, xin Hoàng thượng minh xét!” Hoắc Uy Thâm đứng là một bộ dáng cương trực công chính, hơn nữa lúc trước buộc tội Phượng hiên cũng là hình dáng công trực như thế, nên rất được hoàng thượng Ngự Thiên Dương tín nhiệm.

Lời này vừa nói ra, Ngự Thiên Dương vô cùng giận dữ, lúc này liền hạ chỉ nói : “Hộ bộ Thượng thư Phượng Thiếu Vân, lấy triều phục quan huy này đi tức khắc, mất chức điều tra, từ hôm nay phải rời khỏi Kiền Đô, phủ doãn Kiền Đô Thôi Nhân Quý có liên quan đến, để cho hình bộ thượng thư xét xử, phải nghiêm trị không tha! chức Hộ bộ Thượng thư tạm thời do hữu Thừa tướng Bích Nhân Hoành kiêm nhiệm!”

Mặc kệ Phượng Thiếu Vân nói tiếp cái gì, hắn chỉ có thể để lại quan huy rời đi, Phượng Trọng Nam chưa kịp nói gì cho hắn, đã thấy Phượng hiên dùng bộ mặt cực kỳ vô tội nhìn ông ta, biểu tình kia khiến cho Phượng Trọng Nam phát hỏa. Lúc này Phượng hiên không chỉ có mạng lớn không chết, lại đột nhiên xuất hiện nhi tử, hơn nữa diện mạo kia không thể để cho người ta nói là giả ! Mấy ngày nay mình cùng Thiếu vân đang suy nghĩ làm thế nào để có thể loại bỏ hai mẹ con kia, không nghĩ tới hắn phái người trông giữ mẫu tử kia, sự tình vẫn chưa có tiến triển gì thì lại nhảy ra việc trọng đại như thế!

Phượng Trọng Nam cảm giác là do Phượng hiên giả trò quỷ, nhưng lại không dám khẳng định, bởi vì toàn bộ người của triều đình đều biết Phượng hiên cùng Hoắc Uy Thâm đối đầu với nhau, hai người gặp mặt ngay cả chào hỏi cũng không làm, kể tiếp, ông âm thầm suy nghĩ xem làm như thế nào mới có thể để Phượng Thiếu Vân tránh được kiếp nạn này.

Bích Nhân Hoành nghe thấy để cho hắn kiêm nhiệm chức Hộ bộ Thượng thư, liền lên tiếng trả lời tiếp chỉ, trong lòng lại bất đắc dĩ thở dài, nhìn về phía Phượng hiên, thấy khóe miệng hắn nhếch cười, cũng biết là chuyện tốt hắn làm, hại mình mới từ giữa đồng việc lúc kiêm nhiệm Lại bộ Thượng Thư chiếu giải thoát đi ra, lại lâm vào trong bể khổ mệt nhọc.

Hắn bất đắc dĩ, Phượng hiên lại dương dương đắc ý, kể tiếp lại chuẩn bị trò chơi thật đặc biệt, hắc hắc, Phượng Thiếu Vân, sau khi ra khỏi Kiền Đô, trước hết hãy ném thử mùi vị bị người đuổi giết đi! Ta sẽ từ từ chiêu đãi người thật tốt!

Hạ triều, Phượng hiên đi vào Lại bộ không bao lâu, chuyện lúc lâm triều liền được truyền ra, chỉ thấy Tề Hiểu Hồ cùng Mai Hiểu Diệu đã được hắn điều đến Lại bộ nhậm chức sau khi được biết, lập tức đến hỏi hắn về chuyện Thôi Nhân Quý, hai người không hề lo lắng cho Thôi Nhân Quý, mà sợ sẽ liên lụy đến Tề Hiểu Dũng.

Tất nhiên, Phượng hiên đã hai người một cách ổn thỏa. Hai người cho rằng Phượng đại nhân nhất định sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ Thôi Nhân Quý, cho dù không bảo vệ được ông ta, thì Tề Hiểu Dũng kia cũng tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Phượng hiên sau khi thấy hai người yên tâm, còn giống như người tốt, để bọn họ hôm nay có thể nghỉ, trở về chuẩn bị sinh nhật Tề Tăng Phú. Hai người cảm tạ vạn phần, chỉ lưu lại một chút, rồi mới rời đi.

Bên kia Cốc Nhược Vũ hôm nay rốt cục có thể ra ngoài đi dạo quanh Kiền Đô, hưng phấn nên nàng so với Phượng hiên phải lâm triều cùng nhi tử luyện công dậy còn sớm hơn, chỉ tiếc Phượng hiên cùng nhi tử đều không cho nàng rời giường sớm như vậy, nàng phải cố gắng chờ Phượng hiên vào triều, tiểu oa nhi luyện xong võ công rồi mới có thể đi.

Bị hai phụ tử cùng nhau trông coi, Cốc Nhược Vũ không có biện pháp, đành phải ngoan ngoãn nằm xuống chờ lúc hai người có việc rời đi, mới rời giường, dùng qua đồ ăn sáng, sau đó liền hứng thù dào dạt mà chuẩn bị xuất môn.

“Này. . . . , làm gì mà nhiều người như vậy?” Cốc Nhược Vũ nghĩ rằng chỉ có hai người Cung Thiên Li đi cùng mình, nào biết có cỡ kiệu không nói, còn thêm một chuỗi dài Phượng thúy cùng nô tỳ gia phó, nàng lúc này há hốc mồm.

“Ngài là tông chủ phu nhân, như vậy mới có phong thái chứ!” Cung Thiên Li ở một bên đáp lời.

“Chậm rãi, thể hiện khí thế, còn có công dụng khác.” Ví dụ như giận chết người! Cung Thi San mặt không thay đổi nói tiếp.

“Phu nhân, người đang mang thai, vạn nhất đi ra ngoài bị người không có mắt đụng vào thì phải làm sao bây giờ, chúa thượng đã nói chỉ có mang theo tất cả bọn nô tỳ thì mới cho phép ngài xuất môn!” Phượng thúy sợ Cốc Nhược Vũ nói một câu không mang theo các nàng, liền nhanh chóng mang Phượng Hiên ra.

“A.” Được rồi, Phu quân an bài như thế nào, thì nàng làm theo như thế là được rồi, nhưng, trăm ngàn đừng bắt nàng mang khăn che mặt đi ra ngoài! Cốc Nhược Vũ lên tiếng trả lời, đi vào bên trong kiệu. Nàng đã mang thai hơn năm tháng, dưới sự giúp đỡ của Phượng thúy cùng Cung Thi Sanh, mới ngồi được vào trong kiệu, dựa theo mục đích lúc trước, đi đến Cốc phủ.

Bởi vì Cốc Nhược Vũ sau khi đến Kiền Đô, còn chưa bao giờ đi qua Cốc phủ, muốn đi đến nhìn xem chỗ ở của cha mẹ. Hơn nữa mấy ngày nay số lần nàng gặp mặt cha mẹ cũng không phải nhiều, bởi vậy, lúc đến Cốc phủ Cốc Nhược Vũ đã cùng với Mai bình hàn huyên một buổi sáng, sau khi cùng cha mẹ dùng qua bữa trưa, còn ngủ trưa. Thẳng đến chiều, có các phu nhân quan gia đến chơi với Mai bình, Cốc Lương Thừa cũng có việc, trước khi đi cũng đã nói với Phượng Hiên, nàng hôm nay không ở bên trong phủ dùng bữa, cho nên Cốc Nhược Vũ đã hẹn với vợ chồng Cốc thị chạng vạng đến Phú Tự Lai dùng bữa tối, rồi rời khỏi Cốc phủ.

“Phu nhân, ngài muốn đi đâu?” Cung Thiên Ly hướng vào bên trong kiệu hỏi một câu

“Đã nói đừng gọi ta là phu nhân.” Không hiểu đều là người trong nhà, vì sao còn gọi phu nhân chúa thượng.

“Tiểu thẩm thẩm!” Cung Thi San lập tức kêu dói một tiếng.

“.” Còn tốt hơn gọi phu nhân một chút? Cốc Nhược Vũ suy nghĩ.

“Tẩu tử, tiếp theo chúng ta đi đến nơi nào thú vị hơn không? Ngài muốn đi tả phố không? Nơi đó là địa phương náo nhiệt nhất Kiền Đô. Đi dạo xong rồi, cũng đúng lúc có thể đến Phú Tự Lai chờ lão thái gia cùng lão phu nhân.” Cung Thiên Li lại hỏi thêm một lần, thuận tiện đề nghị.

“Ừm, nơi đó có cửa hàng vải không?”

“ Cửa hàng vải a, đương nhiên là có rồi! Ở Tả phố chỉ cần có tiền cái gì cũng có thể mua được.” Phượng thúy tiếp lời nói.

“Chúng ta đi đến nơi đó, đến cửa hàng vải tốt nhất.” Lời của Cốc Nhược Vũ vừa dứt, đội ngũ liền theo hướng tả phố đi đến.

“Tiểu thẩm thẩm, người muốn mua vải?” trong nhà Tông chủ hẳn là không thiếu bố trí chứ! ?

“Ừm, ta muốn tự mình làm mấy bộ quần áo cho biểu thức của người.” Bên trong kiệu Cốc Nhược Vũ đỏ mặt, tuy nói Phượng hiên không thiếu quần áo mặc, nhưng, nàng vẫn muốn hẳn có thể mặc quần áo do chính mình làm.

“A, đúng rồi, tẩu tử, ngài là người nam lăng, tài nghệ thêu hẳn là rất xuất chúng đi!”

“Tầm tạm.” Cốc Nhược Vũ khiêm tốn nói, mẹ ruột của nàng Mai bình tài nghệ thêu ở nam lăng đã có tiếng, nàng chân truyền kỹ thuật thêu của Mai bình tất nhiên có thể dùng cao siêu để hình dung.

“Tiểu thẩm thẩm ngài chuẩn bị thêu cái gì chúa thượng sao?”

“Một con hổ nhỏ.” Biết cười..., không biết vì sao, nàng lại cảm thấy một con hổ nhỏ cười thay mặt cho phu quân đáng yêu của nàng sẽ rất thích hợp. Tuy rằng phu quân ở trước mặt nàng sẽ thu khí phách lại, thay đổi giống như một con mèo nhỏ đáng yêu, nhưng, vẫn là con hổ nhỏ thích hợp nhất.

“Con hổ, rất thích hợp a! Nhưng mà thật là phiền phức! Ta thật sự không hiểu cái thứ kia phải thêu như nào, để cho các sợi dây không quấn lấy nhau.” Cung Thiên Li cảm khái nói.

“Đó là do bác ngu ngốc!” Cung Thi San đánh giá một câu.

“Cháu thêu có thể tốt hơn chỗ nào chứ, còn không phải giống như ta, tám lạng nửa cân!” bác và cháu gái lại bắt đầu theo lệ cũ đấu võ mồm.

“Ta yêu thích lấy đao kiếm, giết giết giết! Không thích lấy châm tuyền (kim thêu), khâu khâu khâu!” Đôi mắt to xinh đẹp bị nhiễm một ít tơ máu, hiểu chiến Cung Thi San không che dấu chuyện mình không thích nữ công chút nào, “Cho nên thêu không tốt, thật bình thường!”

“Nhưng mà Hiên nói muội muội Vũ nhi võ nghệ cao siêu, không ai có thể địch, còn có tài nghệ thêu xuất chúng, không ai có thể so sánh! Hơn nữa nàng còn rất thích thêu.” Cốc Nhược Vũ cho rằng nữ nhi nhà người ta mặc kệ võ công như thế nào, mà tài nghệ thêu không tốt, đúng là không bình thường. Lúc này lấy chuyện Phượng hiên đã từng dương dương đắc ý khoe ra để giáo dục các nàng.

Lời vừa nói ra, đừng nói Cung Thiên Li ba người trán rơi hắc tuyến, mà ngay cả gia phó nâng kiệu cũng không cẩn thận lão đảo chân một cái, làm cho cỗ kiệu kia chênh vênh lung lay một chút.

“Tài nghệ thêu của Tiểu thư nhỏ quả thực không ai có thể so sánh!” Không ai có thể kém hơn, Phượng thúy lẩm bẩm nói.

“Tẩu tử, người có thấy bức thêu được treo ở chính sảnh không?” Cung Thiên Li quyết định cứu vớt Cốc Nhược Vũ lạc đường vì bị Phượng hiên nói dối, nắm quyền nói thật.

“Ừm, đã thấy qua.” Cho đến bây giờ, bọn ta nhìn không cũng không hiểu bức thêu kia là thêu cái gì, nhưng mỗi lần thấy Phượng hiên hỏi nàng bức thêu kia đẹp không thì đều dùng đôi mắt to đáng yêu kia nháy mắt, như là yên lặng dò hỏi nàng tán thưởng, cũng bởi vậy mỗi lần nàng đều trái với lương tâm ca ngợi bức thêu kia đẹp. Nàng tưởng đó hẳn là do phu quân thêu a! Cho nên nàng chưa từng hỏi qua đó là ai thêu. Không đành lòng đập vỡ đắc ý của hắn, cũng không nói cho hắn biết, bức thêu kia ngay cả người mới học cũng không bằng.

“Đó là tiểu thư nhỏ nhà ta gọi là Đức Phi một năm trước, đã giành thời gian mấy tháng, chuyên tâm để thêu được bức tranh đó.”

“” Bên trong kiệu không nói gì, Cốc Nhược Vũ kinh ngạc, nghĩ đến nghệ thuật thêu giỏi trong miệng phu quân thật không ngờ, khéo miệng nhin không được hơi hơi run rẩy, nàng rốt cuộc đã biết tật xấu của nhi tử xấu đẹp chẳng phân biệt được chính là di truyền từ cha nó rồi!

Tiếp theo dọc đường đi đến cửa hàng vải, Cốc Nhược Vũ được nghe đến các loại hành vi của Phượng hiên đổi trắng thay đen sùng mộ như thế nào, làm cho nàng sùng sốt sùng sốt, đối với phu quân nhà mình càng hiểu biết thêm một bước.

Đi vào cửa hàng vải lớn nhất Kiền Đô, chủ quầy kia nhìn thấy đoàn người Cốc Nhược Vũ phô trương, mặc dù không biết phu nhân nhà ai, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội, hơn nữa còn là kim chủ (người nhiều tiền), liền lập tức đưa ghế đến, để cho Cốc Nhược Vũ có thể ngồi. Cốc Nhược Vũ nói tìm loại vải tốt nhất để may quần áo cho nam, chủ quầy kia lập tức đem toàn bộ vải dệt thượng đẳng thích hợp may quần áo cho nam trong cửa hàng cầm lại đây, để cho nàng chọn lựa.

Ngay khi đoàn người các nàng tiến vào không bao lâu, trùng hợp cũng muốn mua vải cho nam nhân nhà mình với cho bản thân Mai phương cùng Tề Hiểu Nhã cũng đi vào cửa hàng này. Bởi vì chủ quầy chuyên

tâm cho Cốc Nhược Vũ vị đại kim chủ này, cho nên người trong cửa hàng có chút chậm trễ tiếp đón hai mẹ con nàng ta, để thể hiện bản thân, hai mẹ con cuồng vọng mắt hững hờ bắt đầu trách trách rồi dọa nạt .

Cốc Nhược Vũ đang lựa chọn, chỉ nghe thấy trong cửa hàng vang lên âm thanh ồn ào, hơn nữa giọng nói kia nghe vô cùng quen tai.

“Người nói cái gì! ? Ta kêu các người mang tất cả vải dệt tốt nhất để may quần áo cho nam lấy tới đây, người mang tới đây cho ta, cái gì mà người khác đang chọn, cho nên tạm thời không có!” Mai phương mắt hững, nhìn nhìn Cốc Nhược Vũ bị người ngăn trở bên kia, đều là người không quen, các phu nhân tiểu thư quan gia ở Kiền Đô này bà đã sớm biết rồi, nếu không phải người có thân phận áp đảo bọn họ, bà ta tất nhiên không chịu bỏ qua.

“láo xược, người có biết chúng ta là ai hay không, mà dám tiếp đón chúng ta chậm trễ! Còn không mau lấy tới cho chúng ta !” Tề Hiểu Nhã tiếp theo lời của mẫu thân..., lớn tiếng quát.

“Chuyện này, người khách tới trước đang lựa chọn, chỉ có thể phiền toái hai người đợi một chút.” Tuy rằng nhìn qua cũng là người có tiền, nhưng không thể so với người đến trước.

“Người lại để cho chúng ta chờ..., người có biết chúng ta là ai hay không? Ta là mẹ chồng của em họ Lại bộ Thượng Thư! mẫu thân của Lễ bộ lang trung, Lại bộ.”

Lời của Mai phương còn chưa nói xong, đã nghe thấy trong cửa hàng vang lên một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ta còn tưởng rằng là mẹ chồng của Lại bộ Thượng Thư chứ!” Có làm hay không, lại có người lấy danh hào của gia chủ các nàng ở bên ngoài như vậy.

“Đúng! Suy nghĩ cả nửa ngày lại là mẹ chồng của em họ thế nhưng cũng có thể khoe ra như thế.” Một thanh âm khác mang theo tiếng cười vang lên theo.

“Da mặt dày!”

“Vô sỉ!”

“Mắt trắng!”

“Vô tri!”(không có kiến thức)

“Trên mặt nhiều vết đen như thế chỉ sợ cũng bởi vậy mà ra!”

“Bộ dạng xấu như vậy còn dám xuất môn? Bội phục!”

“Bác nhỏ, bộ dạng xấu không phải lỗi của bà ta !”

“Cháu gái, nhưng xấu như vậy còn ra dọa người là do bà ta không đúng rồi!”

Cung Thiên Li cùng Cung Thi San đứng ở bên cạnh Cốc Nhược Vũ, miệng kia không dừng lại mà phối hợp chặt chẽ, hai người kẻ xướng người hoạ ở từng khu vực khác nhau làm cho Mai phương cùng Tề Hiểu Nhã mặt đỏ lên, lại không nói được một câu nào.

Cốc Nhược Vũ nhìn qua giữa khe hở ở đám người chướng quây trước người mình, thấy hoá ra lại là Mai phương bọn họ, mày không khỏi nhíu lại, không muốn để cho bọn họ nhìn thấy mình, liền lôi kéo ống tay áo của Phượng thúy, ý bảo nàng dẫn vài nha hoàn đi đến trước mặt mình, kín đáo che khuất mình.

“Láo xược, gọi chủ tử của các người đi ra, lại bỏ mặc chó nhà mình sủa bậy khắp nơi!”

“Cho dù ta chỉ là mẹ chồng của em họ Lại bộ Thượng Thư, nhưng chỉ cần thế cũng đủ đè nặng các người!”

Lời này vừa nói xong, kiểm trong tay Cung Thiên Li cùng Cung Thi San thiếu chút nữa ra khỏi vỏ, muốn chém hai mẹ con kiêu ngạo này, nhưng bởi vì nghĩ đến Phượng hiên nghiêm lệnh cấm bọn họ chớ mồm cùng gây chuyện, đành phải nhịn xuống.

Mai Phương cùng Tề Hiểu Nhã sao lại chịu bỏ qua, cãi nhau sao có thể thua người, khí thế của mình làm sao có thể bị người khác áp đảo, chỉ thấy Tề Hiểu Nhã kia vọt tới trước mặt đám người chướng quây đang che Cốc Nhược Vũ, đưa tay kéo bọn họ ra, nhìn thấy Phượng thúy các nàng, lại đưa tay lôi đám người Phượng thúy, làm cho Phượng thúy không đứng vững thiếu chút nữa đụng vào Cốc Nhược Vũ mang bầu phía sau.

Cung Thiên Li cùng Cung Thi San lập tức sợ tới mức biến sắc, sau đó ra tay đỡ lấy Phượng thúy, Phượng thúy cùng Cung Thiên Li lập tức hỏi Cốc Nhược Vũ có bị đụng vào đâu hay không, mà Cung Thi San liền tát một cái vào mặt Tề Hiểu Nhã .

“Ta không sao.” Cốc Nhược Vũ nhẹ nhàng trấn an mấy người bị sợ, sau đó trước mặt nàng không có ai che đậy, hợp thời ngẩng đầu cùng đối mặt với người bị đánh, đang muốn trả lại – Tề Hiểu Nhã.

“Người, người, người.” Thấy khuôn mặt đã lâu không gặp, thậm chí thỉnh thoảng còn hại nàng gặp ác mộng, người xuất hiện trước mặt mình mặt ngoài giống như đức Cốc Nhược Vũ lúc mười bảy tuổi, Tề Hiểu Nhã chậm rãi mở lớn mắt, kinh hãi thở gấp vài cái, sau đó hét chói tai ra tiếng, “A ——!”

“Hiểu nhã, làm sao vậy!” Đứng sau đi lên Mai phương đang muốn giúp trút giận hộ nữ nhi bị đánh, lại nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của nữ nhi, nhìn sang Cốc Nhược Vũ, không khỏi thốt ra, “Các ngươi không phải nói nàng ta đã chết sao?”

“A ——! Quỷ a ——!” Tề Hiểu Nhã chân như nhũn ra, sau khi kêu xong là lộn nhào trốn ra khỏi cửa hàng.

“Quỷ, quỷ, quỷ! ?” Mai phương kinh ngạc nhìn Cốc Nhược Vũ, tiếp theo cả người cũng phát run theo sát trốn ra khỏi cửa hàng vội.

Hai người như là ban ngày thấy ma nghiêng ngả lão đảo, chạy trốn chết, cảm giác của “Quỷ” kia thật bất đắc dĩ, không biết nói gì.

89. Chương 89: Oan Gia Ngõ Hẹp

Đám người Cung Thiên Li đi theo Cốc Nhược Vũ bất đắc dĩ trầm mặc một hồi, sau đó tiếng cười lớn ầm ầm vang lên.

“Ha ha ha! Cháu có nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta không!” Cung Thiên Li cười quá mức khoa trương, ban ngày ban mặt làm gì có quỷ, có thể thấy làm việc trái với lương tâm thì đúng hơn.

“Tuyệt với ngoạn mục, có cơ hội có thể thưởng thức lại một lần nữa thì tốt.” Cung Thi San lạnh lùng khoe miệng nhin không được hơi nhếch cười một chút, có phần tiếc nuối màn trình diễn gây cười kia quá mức ngắn ngủi.

“Phu nhân, ngài không có sao chứ!” Phượng Thúy sau khi cười đủ, nín cười, hỏi Cốc Nhược Vũ.

“Ừ, ta không sao.” Cốc Nhược Vũ tiếp tục chuyên tâm chọn vải, sau khi chọn lấy vài miếng, liền sai người mua lại, sau đó đứng dậy muốn đi, “Ta muốn đi ra bên ngoài xem, không ngồi kiệu .”

“Dạ!”

Vì thế, Cung Thiên Li các nàng cùng Cốc Nhược Vũ chậm rãi dạo tả phở náo nhiệt. Thấy đoàn người các nàng đông đảo, cùng bộ dáng phu nhân nhà giàu kia của Cốc Nhược Vũ, làm cho người đi đường không khỏi tự chủ nhường đường. Thấy cái gì đó mới lạ, thì ba người Cung Thiên Li cùng Cung Thi San, còn có Phượng thúy lú rú giằng giải cho nàng. Qua một chuyến đi dạo, Cốc Nhược Vũ thu hoạch không nhỏ, mua cho Phượng hiền, nhi tử, còn có cha mẹ cùng nàng không ít đồ, còn mua vài đồ chơi nhỏ mà Cung Thiên Li các nàng thích đưa cho các nàng. Vui vẻ che kín sự việc xen giữa vừa mới phát sinh, Cốc Nhược Vũ đã đem chuyện gặp Tề Hiểu Nhã vớt ra sau đầu.

“Chúng ta đi đến Phú Tự Lai trước chờ cha mẹ ta đi!” Cốc Nhược Vũ cảm thấy có chút mệt mỏi, tuy nói đi dạo trên đường, nhưng mấy lần nàng cũng ngồi trở lại bên trong kiệu, dù sao cũng là phụ nữ có thai, đi dạo thời gian dài như vậy, cũng đối bụng.

“Dạ” nhìn ra mặt nàng lộ vẻ mệt mỏi, Phượng thúy đưa tay đỡ nàng, ra hiệu cho kiệu đi lại đây, để cho Cốc Nhược Vũ ngồi xuống.

Cỗ kiệu này vừa đến Phú Tụ Lai, tiểu nhị mắt sắc, thấy người quý phái dừng ở trước cửa, thầm nghĩ hôm nay buôn bán thật sự náo nhiệt hơn so với những ngày trước, đáng tiếc đã hết chỗ. Hắn lập tức đón chào, nở nụ cười chuyên nghiệp, vẻ mặt tiếc nuối cúi người nói: “Chư vị khách quan, ngại quá, hôm nay bốn lâu đã hết chỗ.”

“Chúng ta có dự định vị trí.” Cung Thi San lạnh nhạt, thiếu chút nữa không làm tiểu nhị đông lạnh.

“A? Chuyện này, còn vài bàn nhưng sáng nay Lại bộ Phụng đại nhân đã phái người đến đây đặt”

Phụng thúy không nói chuyện, trực tiếp đem ống tay áo có thêu gia huy của Phụng thị sáng người đến trước mặt hắn. Tiểu nhị lập tức hiểu được người đến là ai, vội vàng xin lỗi, đưa đoàn người Cốc Nhược Vũ nghênh tiến vào trong lầu.

“Lầu hai đã được người bao hết để mừng thọ, cho nên chỉ có thể ủy khuất phu nhân dùng bữa tối tại đây rồi!” Không biết vì sao Phụng đại nhân phái người đến chỉ định phải lấy vị trí này, tiểu nhị dẫn đoàn người Cốc Nhược Vũ đến vị trí gần cửa chính, là chỗ tửu lâu cần phải qua lại.

“Không quan hệ.” Cốc Nhược Vũ nhẹ nhàng nói.

Chọn một chút thức ăn, Cốc Nhược Vũ muốn ăn nhẹ trước, chờ cha mẹ đến rồi lại chọn những đồ khác. Tiểu nhị sau khi nhớ kỹ, cúi đầu khom lưng mà thẳng bước đi, Cốc Nhược Vũ ngồi đánh giá gian phòng này nghe nói là tửu lâu lớn nhất Kiền Đô

Giờ phút này, ở trên lầu hai, người Tề gia cùng các tân khách đều đến đông đủ, đồ ăn cũng đã lên. Chỉ thấy Tề Tăng Phú mặt mũi béo tròn, mắt nhỏ cười híp mắt được thành một đường chỉ, vui vẻ nhận lời chúc mừng của người nhà thân thích cùng với các tân khách, sau đó mọi người thúc đẩy hưởng thụ bữa tiệc phong phú.

“Nàng cứ giữ cái bộ mặt như thế làm cái gì!” Tề Hiểu Dũng mắt hững hờ giọng chỉ trích thê tử ngồi bên cạnh.

“Cha ta đã bị bắt! Chàng còn có thể bắt ta cười được sao! ? Nói không chừng ngay cả chàng cũng sẽ bị liên lụy!” nữ nhi của Thôi Nhân Quý hôm nay nghe nói cha đã bị bắt đến đại lao trong Hình bộ, trong lòng lo lắng không thôi.

“Nhị tẩu, tỷ đừng lo lắng! Chúng ta đã hỏi qua Phụng đại nhân, ngài ấy đã cam đoan không có việc gì!” Tề Hiểu Hổ nhìn ra vẻ mặt của nhị ca Nhị tẩu hai người không bình thường, “Không tin tỷ hỏi Hiển Diệu, Hiển Diệu, đệ nói, có phải hay không?”

Lúc này ngồi cùng bàn với tiểu bối, vừa động chiếc đĩa Mai Hiển Diệu nghe thấy Tề Hiểu Hổ hỏi như vậy, vội vàng gật đầu nói: “Phụng đại nhân nói rồi, ngài ấy sẽ nghĩ biện pháp chiếu cố Thôi đại nhân, để cho Thôi đại nhân có thể nhanh chóng đi ra, ngài ấy còn cam đoan, chuyện này sẽ không liên lụy đến Hiểu Dũng ca

“Nhị tẩu, người yên tâm, tông chủ của ta đã nói như vậy, thì nhất định sẽ như vậy.” Phụng Thiếu Liên chen vào trấn an nàng ta một chút, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, thật tốt quá, chúa thượng rốt cục bắt đầu động thủ rồi! Tự do của nàng, sắp tới rồi!

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều tin, nghĩ rằng không có việc gì, vô cùng cao hứng bắt đầu ăn, trừ bỏ Tề Hiểu Nhã.

“Hiểu nhã, muội làm sao vậy, từ lúc này mặt vẫn tái nhợt, có chỗ nào không thoải mái sao?” Phụng Thiếu Liên thấy Hiểu nhã không sôi nổi giống như mọi khi, nghi ngờ hỏi một câu.

“Ta, ta.” Từ đầu tới đuôi không nhận ra Cung Thiên Li, Tề Hiểu Nhã vừa cùng Mai phương nghiêng ngả lảo đảo từ trong cửa hàng vội chạy trốn chết đi ra, sau đó hai mẹ con đi lên kiệu, kêu người ta nhanh chóng đưa bọn họ cách xa cửa hàng ra. Nhưng một lúc sau khi đi rồi, lại cảm thấy không đúng, nhất là Tề Hiểu Nhã, nàng rõ ràng là mặt Cốc Nhược Vũ đã bị huỷ, mặc dù biểu muội lặn xuống sông cốc, không chết, nhưng cũng không thể trở lại nguyên dạng như vậy a! Vì thế, nàng cùng Mai phương lại vòng vo quay lại, nhưng mà, đám người Cốc Nhược Vũ đã đi rồi.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Mai Hiển Diệu thấy nàng ấp úng, có điểm không kiên nhẫn hỏi.

“Thiếp cùng mẹ mới vừa ở cửa hàng vải thấy một người giống hệt với biểu muội Cốc Nhược Vũ!” Văn cảm thấy cả người phát lạnh Tề Hiểu Nhã nói ra .

“Không có khả năng! Nàng khẳng định đã nhìn lầm rồi!” Mai Hiểu Diệu vừa nhú lông mày, vừa trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, mắt hững khi nàng ta nhắc tới biểu muội.

“Trên đời này người giống người không phải không có, có cần thiết phải sợ hãi như vậy sao! ?” Tề Hiểu Hồ nhìn Phượng Thiệu Liên liếc mắt một cái, tức giận sao Tề Hiểu Nhã lại nhắc tới chuyện này làm cái gì!

“biểu muội Nhược Vũ là ai a?” Chúa thượng cũng không nói nguyên nhân, Vũ phu nhân cũng không đề cập tới quan hệ của nàng với Tề gia, lúc này, thì Phượng Thiệu Liên đã biết rồi, hoá ra cái gọi là thân thích không chỉ có quan hệ của mình với Phượng HIên, còn có nguyên nhân Cốc Nhược Vũ là biểu muội của Tề Hiểu Hồ bọn họ!

“Đứa nhỏ nhà dì út, không có gì !” Tề Hiểu Hồ không muốn giải thích thêm.

“Như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua?” Phượng Thiệu Liên làm bộ như không biết ánh mắt của Tề Hiểu Hồ muốn nàng không cần hỏi lại.

“Khi chúng ta tới Ti Đô, nàng bị người ta làm bẩn, không chịu nổi nhục, tự vận.” Mai Hiểu Diệu nghe thấy tên Cốc Nhược Vũ, vẫn cho rằng nàng là tự sát, trong lòng vẫn như cũ thích nàng khiến hấn nhất thời ngăn người trong chốc lát, Lúc này mới trở lại bình thường, ngữ điệu tiếc nuối kể ra nguyên nhân, “Nàng khẳng định đã nhìn lầm rồi, biểu muội được chúng ta tự tay hoả táng, làm sao có thể còn sống.” Nguyên lai lúc ấy táng tận lương tâm huynh muội Tề gia ở khách sạn Tứ Quý đang muốn giết Cốc Nhược Vũ, lại không cẩn thận bị nha hoàn Phú Mỹ bên người Cốc Nhược Vũ phát hiện, ra tay một cái, Tề Hiểu Hồ liền giết nàng. Phát hiện có người đến đây, không kịp giết Cốc Nhược Vũ bọn họ liền tách ra, một phương bám trụ người tới là Mai danh vọng bọn họ, một phương đem Phú Mỹ đánh người cùng Cốc Nhược Vũ không sai biệt lắm, ném vào trong giếng, phe bên kia đem Cốc Nhược Vũ nhét vào hành lý trong xe. Huỷ hoại gương mặt của Phú Mỹ, làm cho người ta không nhận ra nàng là ai, dù sao, không thấy một nha hoàn, cũng không có ai quan tâm. Lúc ấy, vì để cho hai vợ chồng dì nhỏ trong lòng còn có một chút hi vọng Cốc Nhược Vũ còn sống chỉ là mất tích, Mai Hiểu Diệu đề nghị không cần nói ra chuyện biểu muội đã chết, hơn nữa bị chết rất thảm!

Nghe mọi người nói như thế, Tề Hiểu Nhã cho rằng mình đích thực có khả năng nhìn lầm rồi, nhất thời cảm thấy yên tâm.

“Vậy sao cho tới bây giờ chưa thấy qua những người khác của nhà dì nhỏ?” Nghe phu nhân nói, cha mẹ nàng đều khoẻ mạnh, cũng ở Kiền Đô, Phượng Thiệu Liên cảm thấy tò mò lại hỏi.

Đề cập đến Cốc lương thừa cùng Mai bình, chuyện này ngay cả Mai Hiểu Diệu cũng không nguyện nói, mọi người đang ngồi đều tự chột dạ, Tề gia là chột dạ mưu hại vợ chồng Cốc thị lưu đầy, mà mọi người Mai gia trong lòng giả tạo lúc trước không chăm sóc vợ chồng Cốc thị, vì lợi ích nhà mình, đi ra làm giả chứng cứ, cùng nhau kết phường hại hai người. Nhất là Mai Hiểu Diệu, Cốc Nhược Vũ vừa chết, Cốc gia nhìn qua cũng không giữ được rồi, hấn lúc này vì phú quý cùng tiền đồ đã quay sang Tề gia, lập tức cầu hôn cùng với Tề Hiểu từ trước đến nay vẫn thích mình.

Lúc này..., các trưởng bối bàn bên cạnh cũng nghe thấy rồi, Tề Tăng Phú mặt trầm xuống, mắt sắc, khiến Mai phương đi gần bàn kia nói tiếp, miễn cho bị các tân khách nghe thấy sẽ không tốt.

Người ở lầu trên nhắc tới vợ chồng Cốc thị, mà ở dưới lầu người vừa được nhắc tới Cốc Lương Thừa cùng Mai bình cũng đúng lúc đến.

Thấy cha mẹ, Cốc Nhược Vũ vẫy vẫy tay, cười ngọt ngào kêu lên: “Cha, mẹ, nơi này!”

Đang muốn ngăn vợ chồng Cốc Thị lại, tiểu nhị lập tức nhường đường, cung kính để cho hai người cùng với bọn họ thị vệ phía sau vào từ lầu.

“Cha, mẹ, nữ nhi thấy hai người còn chưa tới, đói bụng, nên đã ăn trước chút thức ăn.”

“Có sao đâu, con bây giờ là một người ăn, cho hai người.” Mai Bình nhìn bụng của nàng, yêu thương sờ sờ đầu nàng.

“Ăn nhiều một chút, như vậy thai nhi mới có thể khoẻ mạnh tráng kiện” ông lại có ngoại tôn hoặc ngoại tôn nữ rồi, Cốc Lương Thừa cười hớ hớ.

Vợ chồng Cốc thị muốn Cung sanh bọn họ cùng ngồi xuống, lúc này mới chính thức gọi đồ ăn. Trong lúc chờ đồ ăn đưa lên, Cốc Nhược Vũ đề cập tới chuyện vừa rồi đụng phải Tề Hiểu Nhã cùng Mai Phương, chỉ thấy Cung Thiên Li mặt mày hớn hờ miêu tả tư thế bất nhã của hai người nào đó sợ tới mức tè ra quần.

Người một nhà hơn nữa Cung Thiên Li hai người thường xuyên cười đùa nói chuyện, bữa cơm này ăn thật sự ngon miệng.

Trong lòng Cung Thiên Li kỳ thật vẫn tò mò về bộ dạng giống như gặp quỷ vừa rồi của Tề Hiểu Nhã, rốt cục vào lúc cuối cùng vẫn hỏi lên.

Cốc Lương Thừa cùng Cốc Nhược Vũ không muốn nhiều lời, nhưng Mai bình nghe nhắc tới thân thích kia của nhà mình lại tức giận, không muốn báo thù là một chuyện, nếu có người đề cập tới, nói ra mắng mỏ cho hết giận bà vẫn rất nguyện ý, vì thế, chuyện phát sinh năm đó từ đầu tới đuôi nói cho rõ ràng.

“Quả thực chính là vô liêm sỉ!” Cung Thiên Li tức giận bất bình, sớm biết thế lúc trước đã bắt lấy ba huynh muội bọn họ rồi sau đó làm thịt.

“Giết bọn họ!” Cung Thi San càng rõ ràng, ghét ác như cừu (ghét tội ác như kẻ thù của mình) chuôi kiếm trong tay nàng cũng giật giật theo, làm ũ kiếm lộ ra một chút, nếu những người nhà kia đều ở đây, nàng cam đoan sẽ cho bảo kiếm thân ái của mình ăn no.

“Quên đi, oan oan tương báo, đến khi nào mới giải quyết xong. Nay một nhà chúng ta có thể đoàn viên, nhân duyên của Nhược Vũ cũng không tồi, ông trời đãi chúng ta không tệ, như vậy là được rồi, không lui tới với bọn họ là tốt rồi.” Là người hiền lành Cốc Lương Thừa thành tâm nói.

Cốc Nhược Vũ ở một bên cũng gật đầu đồng ý, đề nghị: “Cha, mẹ, ăn đã không còn sai biệt lắm, chúng ta đi thôi!”

Mặc kệ đám người Cung Thiên Li tức giận như nào, muốn giúp báo thù, nhưng ba người Cốc gia không coi trọng chuyện trả thù kia, đứng dậy chạy lấy người. Lúc này một nhà ba người gặp mặt kẻ thù nhưng không giống như lễ thường khiến cho người ta đỏ mặt một chút, đành phải để cho người khác đến hỗ trợ.

Vì thế, lúc cuối cùng, thời điểm Cốc Nhược Vũ nói chuyện, chỉ thấy Tề gia tiễn bước tân khách, cũng ăn xong rồi, đám người Mai gia cũng đứng lúc đi tới gần cửa tửu lâu, còn vừa vặn nghe thấy được câu cuối cùng kia của Cốc Nhược Vũ, thấy bọn họ đứng dậy.

Hai bên tầm mắt chống lại, sừng sốt, trầm mặc không tiếng động. Một bên Mai bình cảm thấy xui xẻo, làm như nào lại khéo như vậy gặp người không muốn gặp, mà người Mai phương một bên tầm mắt lại không ngừng ở trên ba người Cốc gia dò xét, một người có thể nói là bất ngờ gặp bộ dạng giống như Cốc Nhược Vũ, hơn nữa còn có Cốc Lương Thừa cùng Mai bình, trên đời này nào có người lại giống hệt ba người Cốc gia, cũng mới vừa rồi, người nhỏ kia còn gọi hai lão là cha cùng mẹ?

Thật, sự nhìn, thấy quỷ, rồi! Rõ ràng ba người đã chết làm sao có thể xuất hiện ở nơi này! ? người Tề gia biến sắc.

Oan, gia, ngô, hẹp! Những người chán ghét không muốn nhìn thấy làm sao đều ở trong này! ? người Cốc gia nhú mày

90. Chương 90: Đại Náo Tửu Lâu

Nhiều năm không gặp, lúc gặp lại thì trên mặt vợ chồng Cốc thị đã không còn vẻ tang thương của năm tháng, mà có vẻ cực kỳ phúc hậu, nhìn qua so với thời điểm lưu đầy năm đó còn trẻ hơn, mà còn rất có khí chất. Còn Cốc Nhược Vũ giống như chưa bao giờ già đi, chỉ dừng lại ở tuổi mười bảy, nàng trừ bỏ có

chút mập, bụng trống, ưm, hơi lớn, mang thai, có thể để người nhà Tề Mai hình dung ở trên người nàng là trở nên hấp dẫn hơn

Người Tề gia biến sắc, không dám tin nhìn ba người Cốc gia đang mặc y phục hoa lệ, thị vệ nô bộc vây quanh, so với bọn họ còn quý phái hơn mười phần. Kinh hách, sợ hãi, kinh ngạc, bất mãn, ghen tị, cảm xúc theo thứ tự hiện lên trong lòng bọn họ.

Đồng dạng, ba người Cốc gia cũng đang đánh giá bọn họ. Không đến vài năm, người Tề gia béo lên không ít, nhất là Tề Hiểu Nhã, nhưng mấu chốt là trên mặt nàng ta cùng Mai phương không biết dùng cái gì, mà nhiều lỗ đen như vậy. Tuy rằng bọn họ cũng mặc hoa y, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác mặc nhầm quần áo, không phù hợp, hơi thô thô tục tục lại dùng quần áo trang sức sang trọng như thế nào vẫn không che giấu được. Mà nam tử Tề gia thì ba người Cốc gia xem ra, phải được gọi là cảm thức mặc quần áo người.

“Nhược Vũ, muội còn sống! ?” Phát hiện ra di nhỏ cùng dưỡng, Mai Hiểu Diệu cảm động ngoài ý muốn rồi lại hổ thẹn nói không ra lời, nhưng sau đó nhìn thấy Cốc Nhược Vũ, hẳn lòng không đau vui mừng kêu lên, cúi đầu lại nhìn thấy cái bụng trống của nàng, thần sắc của hắn tối sầm lại, thất vọng ra mặt, “Muội, mang thai, rồi! ?”

Hiểu được ý tứ của hắn, biết hắn đối với Cốc Nhược Vũ vẫn không cảm lòng được, Tề Hiểu Nhã chịu đựng ghen tị nổi lên, vô cùng mất hứng nhìn về phía Mai Hiểu Diệu quát: “Người đây là có ý gì! ?”

Mai Hiểu Diệu không lên tiếng, từ đầu dựa vào nhà Mai phương hẳn không dám có ý đồ hay biểu lộ sự bất mãn cùng không thích với Hiểu Nhã, nhưng vẫn chờ một ngày vượt trội hơn, để hưu nàng ta.

“Người. . . .” Tề Hiểu Nhã lúc này còn muốn tiếp tục phát hỏa, lại thấy Tề Hiểu Dũng chỉ ngón tay vào Cung sanh vẫn đi theo Cốc Lương Thừa, kinh ngạc nói: “Người không phải là quản gia thủ phủ Tây Bắc sao! ?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Cung sanh, sau đó nhớ tới thủ phủ Tây Bắc kia cũng họ Cốc, Mai phương lớn tiếng nói: “Làm sao có thể! ? Tiểu muội, các người rõ ràng đã bị lưu đầy rồi, làm sao có thể trở thành thủ phủ Tây Bắc! ?”

“Ai là tiểu muội của bà! Đừng loạn nhận người thân!” Mai bình căn bản không muốn nhận người tỷ tỷ, cùng với đám họ hàng thân thích này, may mắn Cốc lương thừa đối với mình rất tốt, nếu không đặt vào người khác, bị mẹ đẻ nhà thê tử mưu hại, còn không đem tất cả tức giận đến trên người thê tử, rồi hưu đi!

“Tiểu muội, sao muội lại nói như vậy! Muội phụ, đệ. . . .” Mai Minh vừa nghe tiểu muội cùng muội phụ là thủ phủ Tây Bắc, trong lòng lúc này đang cân nhắc tìm lý do làm cho bọn họ tha thứ chuyện năm đó, để giống như trước kia không ngừng nhận được lợi ích từ bọn họ.

“Ai là tiểu muội với muội phụ của ông, ông đừng có gọi vậy!” bà sao lại có loại huynh trưởng không biết liêm sỉ như thế! Mai bình không nghĩ tới bọn họ lại biết thân phận của mình, còn Mai Minh lúc này lại có biểu tình muốn đi từ từ đến, làm cho Mai Bình cả người phát run.

“Tiểu muội, muội làm sao có thể như vậy, cho dù phát sinh bất cứ chuyện gì, thì chúng ta vẫn có huyết thống huynh muội, chuyện ấy muội không thể phủ nhận được. Muội hãy để uội phụ nói. . . .” Đến phiên Mai nhân nói, ông còn nghĩ rằng vợ chồng Cốc thị vẫn dễ dụ giống như trước đây.

“Ai là muội phụ của ông! Ít nhận nhầm thân nhân đi! Chúng ta không biết các người, các người nhận nhầm người rồi!” Cốc Lương Thừa trầm giọng nói, ông nhớ rõ con rể đã nói qua, tuyệt đối không thừa nhận mình là người ở Vân Châu Nam lăng, sợ lại đưa tới tai họa, còn liên lụy đến con rể. Mặt khác lần này ông quả thực không chịu nổi người nhà mẹ đẻ thê tử, tại sao lại có người da mặt có thể dày đến trình độ này, làm như chưa bao giờ có chuyện gì phát sinh lại mang quan hệ họ hàng ra.

“Lão thái gia, vị này là Lễ bộ lang trung từng đến quý phủ muốn cầu kiến lão thái gia, chỉ là bốn người kia đã cầu kiến gấp nhiều lần, nhưng lão thái gia cùng lão phụ nhân cũng không nguyên gấp, uống phí nửa ngày đợi ở cửa!” Cung sanh bỗng nhiên xen vào, chỉ vào Tề Hiểu Dũng nói, “Thuộc hạ cho rằng những người này có thể là người nhà của hắn, hơn nữa, dường như rất muốn quen biết cùng với lão thái gia, lúc này không nhin nổi nói lung tung.”

“Người nói cái gì! ?” Tề Hiếu An nghe người ta nói bọn họ như vậy, từ trước đến nay vốn gốc gác, tôn trọng bạo lực hãn nhất thời thẹn quá hoá giận, xông lên giống như muốn đánh một nô bộc vậy

“Ba “ một tiếng, cực kỳ vang dội, trên mặt Tề Hiếu An đã xuất hiện thêm một bàn tay, người lui lại vài bước, được người nhà phía sau đỡ lấy.

Chỉ thấy Cung Thi San ưu nhã đem tay ngọc thon thon thu hồi, còn lấy ra một cái khăn nhỏ, lau lau tay, sau đó, để cho nó tung bay, đột nhiên, rơi xuống đất, không cần!

“Người dám đánh ta! ?” Tề Hiếu An giận không thể tiết, sau khi đứng vững, vận hết sức chờ phát động, chuẩn bị lại xông lên, nhưng lần này lại thay đổi mục tiêu.

“Uh.” Cung Thi San gật gật đầu, “Ta không những dám đánh người, ta còn dám đập người!” Lời vừa dứt, Tề Hiếu An lúc này vẫn chưa thể xông lên lần thứ hai, đã thấy thân hình Cung Thi San nhoáng lên một cái, đến trước người hãn, mọi người mấy nhà Tề Mai còn không kịp phản ứng, trong tửu lâu liền vang lên một tiếng kêu thảm thiết như giết heo. Tề Hiếu An đã ôm bộ phận quan trọng, đau đớn tới mức té trên mặt đất không ngừng lăn lộn ở bên trong, lại nhìn Cung Thi San, đã trở về bên người Cốc Nhược Vũ, vẫn lạnh lùng như trước, không một chút cảm giác mình đã làm gì, hiển nhiên, loại chuyện này nàng đã làm rất nhiều lần, thật sự là đã rất thuần thục.

“Thật là, ai kêu người không có mắt thiếu chút nữa đụng vào phu nhân của chúng ta, vạn nhất chủ nhân nho nhỏ của chúng ta bị kinh hách, người phụ trách có được không hả?” Cung Thiên Li ở một bên nói mát, còn đối với hành vi của Cung Thi San khiến cho Cốc Nhược Vũ trợn mắt há hốc mồm có chút so đo, chủ nhân nho nhỏ trong ý tứ của các nàng chính là cái vẫn còn trong bụng mà mọi người thường gọi là thai nhi.

Đám người Tề Hiếu Dũng đi đỡ Tề Hiếu An, Tề Hiếu Hổ lúc này mặt đen như một tờ giấy, vung tay lên, ra hiệu người hầu nhà bọn hãn đi lên đánh người.

Vì thế, một trận hỗn chiến bắt đầu, đối phương trên mặt hầm hầm, người đông thế mạnh, còn bên này chỉ vãn vãn có hai nữ. Gặp hoạ chường quầy cùng tiểu nhị ở một bên thiếu chút nữa phun nước mắt, làm sao hôm nay lại gặp phải chuyện này, có một bên là tuyệt đối đắc tội không nổi.

Ba người Cốc gia ngây người sau đó được Cung sanh dẫn dắt theo hộ vệ vây quanh, bảo vệ, ba người khề nhếch miệng kinh ngạc nhìn Cung Thiên Li cùng Cung Thi San kia không chút nào nương tay mà hạ thủ đánh người, Phượng thúy thì ở bên cạnh hò hét trợ uy, sợ các nàng ra tay không đủ ngoạn độc.

Hừ hừ, tuy nói Chúa thượng không cho hai người các nàng chõ mồm vào, nhưng kẻ thù của tông chủ phu nhân nhà mình, thì tông chủ đại nhân của các nàng tuyệt đối sẽ không tức giận!

Ngay lúc Cung Thiên Li cùng Cung Thi San đang đánh đến vui vẻ, khi đánh xong người hầu muốn đánh tới người Tề gia thì từ bên ngoài tửu lâu xuất hiện rất nhiều quan binh. Đầu lĩnh vừa thấy tình cảnh trong lầu, cảm thấy bất ngờ, la lớn: “Các người đang làm cái gì vậy! Bắt lại toàn bộ cho ta!”

Ba người Cốc gia vô cùng khẩn trương, người Tề gia thì liền thu tay lại, thoáng nhìn quan binh Cung Thiên Li cùng Cung Thi San cũng không nhanh không chậm đánh thêm một chút những người gần nhất bên cạnh Tề Hiếu Hổ cùng Tề Hiếu Dũng, sau đó mới về đến bên người Cốc Nhược Vũ.

“Tối vừa vặn, bọn họ là khâm phạm của triều đình, là phạm nhân đã bị lưu đầy đến phía tây biên cảnh lại trốn thoát!” Vẫn không nói chuyện Tề Tăng Phú vừa mở miệng đã gỡ trò, chỉ ngón tay vào người Cốc gia, ý bảo quan binh vừa vặn có thể bắt lấy bọn họ, ông ta không hề lo lắng nhóm người nhà mình sẽ như thế nào, thật sự không được nữa sẽ mang Phượng Hiền ra dùng.

Khâm phạm của triều đình? Đầu lĩnh quan binh Vu Uy vừa nghe thấy, lập tức nhìn về phía người Cốc gia, đang muốn làm gì thì thấy Cung Thi San lạnh như băng nói: “Bớt lo chuyện người khác!” Nói xong, nàng bỗng nhiên giơ kiếm trong tay ra, đưa vỏ kiếm chuyển hướng về phía Vu uy, để cho hãn tinh tường nhìn thấy gia huy của Cung thị ở phía trên.

Tuy rằng Cung thị đã sớm rời khỏi triều chính, nhưng ai cũng biết mẫu thân của Phượng Hiền xuất thân từ Cung thị, hơn nữa Phượng thúy lúc này cũng đưa ống tay áo có thêu gia huy của Phượng thị ra cho Vu uy xem, còn nói thêm một câu: “Cách xa phu nhân nhà ta ra một chút, nếu kinh hách đến phu nhân, để cho thai nhi trong bụng có gì bất trắc, chọc giận chủ tử nhà ta, thì chưa chắc người có thể chịu đựng được !”

Đối phương hoá ra lại đến từ hai gia tộc, Vũ uy trong lòng cả kinh nhìn thấy mọi người vòng quanh một nữ tử đang mang thai, nhớ tới đã từng nghe nói qua chuyện phu nhân Phượng đại nhân mang thai, lúc này, hần cung kính thi lễ nói: “Thật xin lỗi, không biết là ngài, thất lễ!” Nói xong, chuyển hướng người nhà Tề Mai, vẫy tay để cho người của mình bắt họ lại

Người nhà Tề, Mai đang buồn bực rốt cuộc Cung Thi San cùng Phượng thúy đưa cho Vu Uy xem cái gì, Cốc Nhược Vũ đã gả cho đại nhân vật nào thì thấy quan binh đã chạy tới chỗ bọn họ, muốn bắt bọn họ. Lúc bọn họ vừa định nói ra thân phận của mình, cãi lại, giãy dụa thì nghe thấy Cốc Nhược Vũ nói: “Vị quan gia này, chúng ta chỉ có chút tranh chấp, không có chuyện gì lớn, có thể xin ngài buông tha cho bọn họ, những đồ vật bị hư hỏng trong tủ lâu này, chúng ta đều sẽ bồi thường.”

A? Phu nhân của các nàng đây là tâm địa gì a! Thiện lương quá đi! đám người Cung Thiên Li khóe miệng co giật, rất muốn hôn mê bất tỉnh, người bình thường nếu nhìn thấy kẻ thù gặp chuyện không may, hẳn là đã vỗ tay bảo hay, tốt nhất có thể tưới thêm dầu vào lửa làm cho đối phương thảm hại hơn nữa?

Thấy phu nhân Phượng Hiền đã vậy còn quá ôn hòa, Vu uy vội vàng không dám, sai người thả người ra, còn không kịp đợi Tề, Mai mấy nhà đứng vững đã thấy hần hỏi: “Ai là Lễ bộ lang trung Tề Hiểu Dũng?”

“Là ta, có chuyện gì a?” Tề Hiểu Dũng hoài nghi nhìn về phía Vu Uy, trong lòng buồn bực.

“Bắt lại cho ta!” Ra lệnh một tiếng, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng đã thấy Tề Hiểu Dũng bị bắt lại.

“Đây là có chuyện gì, các người sao lại bắt loạn người như thế! ?” Phản ứng nhanh nhất Tề Hiểu Hổ cả giận nói.

“Ta nhận mệnh của Hình bộ thượng thư, tiến đến tước nã phạm nhân Thôi Nhân Quý cùng đồng đảng Tề Hiểu Dũng. Tránh ra! Vu uy ra hiệu cho thủ hạ bắt người đi.

Nữ nhi Thôi Nhân Quý lúc này liền ngắt đi, Mai phương hoang mang lo sợ nhìn về phía Tề Tăng Phú. Biến đổi nhanh như thế, đám người Tề Hiểu Hổ cũng hoảng sợ không biết làm sao.

Thấy người nhà gặp chuyện không may, người Cốc gia lúc này mềm lòng, cừu hận trước đây bị vứt đi không thấy bóng dáng, Mai Bình có lòng tốt dò hỏi: “Hiểu dũng đã làm sai chuyện gì sao?” Đang nghĩ không biết con rể nhà mình có giúp đỡ hay không.

“Muội đang nghĩ chê cười ta có phải hay không! ? Nói uội biết, đừng có nằm mộng! Con ta tuyệt đối sẽ không có việc gì!” phản ứng của Mai phương giống như con nhím.

“Tỷ này, Bình nhi chỉ muốn hỏi một chút xem chúng ta có khả năng giúp đỡ việc gì hay không!” Cốc lương thừa cau mày, “Nếu như không nghiêm trọng, chúng ta sẽ nhờ con rể ta xem có thể giúp đỡ một chút hay không, con rể ta là.” Lại bộ Thượng Thư Phượng hiền, Cốc Lương Thừa chưa kịp nói sáu từ này, đã bị một giọng nam kêu sợ hãi đánh gãy, không dám nói ra.

Hoá ra là Cung sanh nghe thấy hai vị chủ tử hiền lành này thiếu chút nữa nói ra tên chúa thượng, lập tức kêu lên: “Phu nhân! Ngài lại đau bụng rồi!”

Vợ chồng Cốc thị vừa nghe thấy nữ nhi đau bụng, lúc này không nghĩ gì nữa, vội vàng nhìn về phía Cốc Nhược Vũ. Vẫn chuyên chú nghe cha mẹ nói chuyện Cốc Nhược Vũ phát hiện ra tất cả mọi người đang nhìn mình, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền bối rối, khẩn trương hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ai da, phu nhân, ngài đau bụng, nhanh chóng trở về phủ tìm đại phu nhìn xem!” Cung Thiên Li lập tức hiểu được ý của Cung sanh, âm âm ỹ ỹ kêu lên.

Nàng đau bụng? Không có a! về mặt Cốc Nhược Vũ không hiểu nhìn Cung Thiên Li, không tiếng động chỉ vào mình hỏi: ta?

“Đúng vậy, phu nhân, ngài vừa bỗng nhiên nói đau bụng!” Phượng Thúy nói như có chuyện lạ.

Nàng có nói chuyện đấy sao? Không thể nào! Cốc Nhược Vũ kinh ngạc nhìn Phượng thúy, trên đỉnh đầu mình giống như có chim nhỏ bay quanh, không biết các nàng đang diễn cái gì.

Cung Thi San ngay cả nói cũng không cần, trực tiếp mang theo Cốc Nhược Vũ chạy lấy người.

Lúc này, nếu Phượng hiên ở đây, thấy nương tử thân ái của hần trọn mắt to tràn đầy nghi vấn, về mặt hồn nhiên, còn có chút ngốc nghếch bị người ta lôi đi, nhất định sẽ nhìn không được kéo nàng vào trong lòng, mãnh liệt hôn. Chỉ tiếc, hần không ở đây, cho nên bỏ qua một chuyện tốt như thế .

Thân thể nữ nhi không khoẻ, vợ chồng Cốc thị làm sao còn quản được chuyện của người khác, vội vàng đuổi theo, cùng nhau chạy lấy người.

91. Chương 91: Đại Lao Hình Bộ

Người Cốc gia vừa đi, Tề Tăng Phú lập tức sai người đi theo dõi, nhìn xem rốt cuộc Cốc Nhược Vũ được gả cho người nào, mặt khác Tề Hiểu Hồ cùng Mai Hiên Diệu vì chuyện của Tề Hiểu Dũng đã đến Phượng phủ cầu kiến Phượng hiên, những người khác, ở lại giúp đỡ Tề Hiểu An còn đang kêu đau, mang phu nhân của Tề Hiểu Dũng, về nhà chờ tin tức hai phía này. Về phần chưởng quỹ cùng tiểu nhị kia nhìn người đi nhà trống, lúc này lấy tiền bồi thường ở đâu đây?

Ngồi ở trong kiệu Cốc Nhược Vũ càng nghĩ càng cảm thấy vừa rồi Cung Thiên Li các nàng là đang giở trò, nàng sờ sờ bụng của mình, miệng cong lên, nghĩ rằng đứa nhỏ rất tốt, bụng của nàng căn bản không có đau.

“Tẩu tử, ngài là muốn về Phượng phủ, hay là đến Cốc phủ ngủ một đêm? Hiếm khi đi ra ngoài một chuyến, cùng lão phu nhân và lão thái gia tăng thêm một chút tình cảm cũng không tồi, chỉ cần phải người thông báo với chúa thượng một tiếng là tốt rồi!” Cung Thiên Li xuyên qua cửa sổ trên kiệu hỏi Cốc Nhược Vũ.

“Vậy đến Cốc phủ, người phải người nói với Hiên một tiếng!” Cốc Nhược Vũ trầm nghĩ một chút, liền quyết định đến chỗ cha mẹ ở một đêm cũng đã lâu không được ở cùng nhau.

“Dạ.” Ngoài kiệu Cung Thiên Li cười sung sướng vì đã đạt được mục đích, nhìn Cung sanh gật gật đầu, ý bảo Cốc Nhược Vũ đã đồng ý.

Hoá ra là Cung sanh phát hiện có người theo dõi, chắc là người Tề gia phái đến, vì tránh cho kế hoạch của chúa thượng có biến, cho nên muốn Cốc Nhược Vũ ở tại Cốc phủ một đêm, dù sao toàn bộ Cốc phủ đều là người của Cung gia, cực kỳ an toàn.

Bởi vậy, để Tề Hiểu Hồ cùng Mai Hiên Diệu được Phượng hiên trấn an mà yên tâm đi về, người Cung sanh mới xuất hiện bảo đảm với Phượng hiên.

Nghe thấy nương tử thân ái của hần tối nay không quay về, Phượng hiên mở to hai mắt, lớn tiếng hỏi: “Vì sao!?” Chẳng lẽ tối nay hần phải một mình trong phòng trống? Đây là tin tức bất ngờ gì chứ a! ?

“Tề gia phái người theo dõi kiệu của phu nhân.” Giải thích nguyên nhân.

“Đã biết, đi xuống đi!” Phượng hiên cầm cây quạt trong tay xoát khép lại, trong lòng buồn bã ô một tiếng, ô ô, hần đêm nay thật đáng thương chỉ có thể với nhi tử cùng nhau ăn bữa tối, không nghĩ tới ban đêm không được ôm nương tử thân ái, trời ạ! Thật là gian nan, nếu không hần cũng đến nhà nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân đi? Hừ, xét đến cùng là do người Tề gia kia làm hại! Nghĩ như vậy, Phượng hiên quyết định buổi tối phải làm gì đó để hết giận.

“Địch! Đi thông báo cho Hoắc đại nhân một chút, tối muộn ta muốn đi đến đại lao của Hình bộ, kêu hần chuẩn bị tốt!”

“Dạ!”

Lần đầu bị ở trong đại lao, thấy Tề Hiểu Dũng may mắn kia trong ngày thường cao ngạo cuồng vọng, cũng không thể tránh khỏi sợ hãi. Thay quần áo tù nhân hần bị hung hăng đẩy mạnh vào trong lao, té ngã trên mặt đất. Nghe tiếng chìa khóa vang lên kia làm cho hần sợ tới mức run lên.

“Hiểu Dũng?” Đối diện truyền đến một tiếng hỏi dò xét.

“Cha!” Tề Hiểu Dũng nhìn lại, hoá ra Thôi Nhân Quý ở trong lao phía đối diện

“Làm sao con lại ở chỗ này! ?”

“Nói con là đồng đảng của cha, cho nên bị bắt lại đây.”

“Tại sao có thể như vậy! ?”

“Con cũng không biết, nhưng, Hiếu Hồ bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu chúng ta ra ngoài. Phượng đại nhân cũng cam đoan rồi!”

Nói lời này, Tề Hiếu Dũng muốn trấn an mình và nhạc phụ, mà Thôi Nhân Quý kia thấy thế cũng yên tâm, bởi vì làm quan ở trong triều càng lâu lại càng thấy được thế lực của Phượng hiên nhiều như nào, năng lực mạnh bao nhiêu.

Vì thế, vị nhạc phụ cùng con rể này thỉnh thoảng nói một hai câu, còn chủ yếu là trầm mặc

Ước chừng qua một canh giờ, bỗng nhiên có người tới, hai cửa lao đều được mở ra, đem hai người không hiểu mang ra ngoài.

Trong lao, luôn luôn tối tăm. Chỉ có nơi này, trưng bày đầy các dụng cụ tra tấn, sáng ngời mà rộng lớn. Tại đây, trên một cái bàn vuông có đựng một ít đĩa điểm tâm tinh xảo, chén trà tinh mỹ, bình trà nhỏ. Lúc này, người bên cạnh bàn bưng ấm trà lên, tiến để đổ nước trà nóng hôi hổi vào trong chén trà.

Bởi vậy, lúc Thôi Nhân Quý cùng Tề Hiếu Dũng bị đưa tới nơi này, đã nhìn thấy Phượng hiên với tư thế nhà nhả ngồi ở trên ghế dài bên cạnh bàn, ưu nhã thưởng thức trà, hưởng thụ điểm tâm, như là nơi này căn bản không phải nhà tù, mà là đình viện trong nhà hân!

A, Phượng đại nhân tới rồi, thật tốt quá, đến để thả bọn họ sao? Tề Hiếu Dũng cùng Thôi Nhân Quý chợt cảm thấy thở dài nhẹ nhõm một hơi, vui vẻ nhìn nhau một chút.

Hừ, hân đến đây, bởi vì tâm tình hân đang không tốt, tối nay phải nằm ôm gối nhớ nương tử, nếu không cũng không phải tới nơi này để mà trút giận! Phượng hiên nhìn về phía hai nơi trút giận đang nghĩ được cứu vớt kia, cười giống như có mưu đồ khác

“Đứng ở nơi đó làm cái gì? Còn không đem người treo lên!” Giọng nói thâm trầm của Hoắc Uy Thâm đang ngồi ở bên khác ra lệnh.

Nghe lời này, Thôi Nhân Quý cùng Tề Hiếu Dũng trong lòng cả kinh, vội vàng không ngừng nhìn Phượng Hiên cầu cứu, nhưng mà trên tay hai người vốn có gông xiềng chưa được cởi ra, liền bị kéo rồi treo lên .

“Hoắc đại nhân, vừa rồi Phượng mỗ đã nói qua, Tề Hiếu Dũng này không phải là đồng đảng của Thôi đại nhân mới đúng!” Phượng hiên cười cười trấn an hai người Hiếu Dũng, sau đó nhìn về phía Hoắc Uy Thâm.

“Hắn là con rể của Thôi Nhân Quý, lại đồng thời lên chức tới Kiềm Đô, sao có thể bỏ qua tình nghi này! Phải thẩm vấn mới biết được!” Hoắc uy thâm với bộ dạng cương chính công trực

“Nếu nhạc phụ cùng con rể này luôn luôn không hợp, quan hệ của hai người cứng ngắc, muốn cắt đứt con đường làm quan của hắn, mà hắn cũng sớm muốn hưu nữ nhi của Thôi Nhân Quý? Vậy khả năng đồng đảng có phải thấp hơn hay không?” Phượng hiên nhấp một ngụm trà, nhúm mày.

“Chuyện này.” Hoắc Uy Thâm ra vẻ trầm ngâm nhìn về phía Tề Hiếu Dũng.

Lời này tất nhiên hiểu được, hai người đều biết Phượng hiên muốn bảo vệ ai. Thôi Nhân Quý sắc mặt đại biến, mà Tề Hiếu Dũng kia vì bảo vệ bản thân, vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy a! Hoắc đại nhân, ngài không biết, ta với Thôi Nhân Quý này luôn như nước với lửa, trước đây có qua lại, cũng là do ông ta cưỡng bức với ép gả nữ nhi, mà nữ nhi của ông ta từ trước đến nay miệng lưỡi ghen tị, ta đã sớm có ý nghĩ muốn hưu nàng ta! Việc làm của ông ta, ta làm sao mà biết được!”

“Tề Hiếu Dũng! Người lại dám nói bậy như vậy!” Thôi Nhân Quý giận giữ trừng mắt nhìn hắn ta, trong mắt bốc hỏa.

“Ta nào có nói bậy! Đây là sự thật!”

Cười nhìn hai người bắt đầu tranh cãi, Phượng hiên khoát tay, chỉ thấy Phượng dịch đứng bên cạnh hấn cầm giấy cùng bút mực, đi đến trước mặt Tề Hiểu Dũng, đồng thời còn có người mở xiềng xích ở tay phải của Tề Hiểu Dũng .

Tề Hiểu Dũng lập tức hiểu được ý của Phượng hiên, không để ý tới Thôi Nhân Quý đang chửi bậy như thế nào, cầm lấy bút liền viết hưu thư, đồng thời, miệng còn nói : “Ta vốn chuẩn bị tối nay viết hưu thư, không nghĩ tới lại bị bắt tối đây.” Vì mình, hấn không chút do dự hưu thê tử kết tóc của mình, nghĩ đến có thể phải sạch mọi quan hệ, hấn không phát hiện trong mắt Phượng hiên hiện lên một tia khinh thường.

Hưu thư đã viết xong, còn đóng dấu tay, Tề Hiểu Dũng chờ mong nhìn Phượng dịch đem hưu thư giao cho Phượng hiên, nghĩ rằng hấn sẽ để cho Hoắc Uy Thâm kia nhìn xem, thì bên tai truyền đến tiếng chửi bậy của Thôi Nhân Quý giận không thể tiết: “Tề Hiểu Dũng, ngươi lại dám làm như vậy! Ngươi cái đồ cầu vật vong ân bội nghĩa này!”

“Chửi giỏi lắm! Ông đã sớm biết rõ hấn là đồ cầu vật vong ân bội nghĩa như thế! Làm sao mà giống như bây giờ mới biết thế!” Tề Hiểu Dũng còn chưa kịp phản bác lời của Thôi Nhân Quý, đã nghe thấy giọng nói của Phượng Hiên mang theo ý cười đồng ý nói.

Tề, Thôi hai người kinh ngạc nhìn về phía Phượng hiên, chỉ thấy hấn nhìn hưu thư trong tay, hài lòng gật gù đầu nói tiếp: “Ừm, không sai, một tay chữ tốt, nội dung không tồi! Nhưng, đây là lần viết cuối cùng!”

Đây là ý gì? Tề Hiểu Dũng vô cùng kinh hãi.

“Dịch, thu về, đừng quên vào ngày mai trước khi Tề Hiểu Dũng trở về phủ, giúp hấn chuyển giao cho vị Tề Phu nhân kia!” Phượng hiên đem hưu thư đã gấp gọn, đưa lại trong tay Phượng dịch.

Vù, may mắn, xem ra hấn có thể bình an trở về! Tề Hiểu Dũng yên tâm.

“Đang làm cái gì? Còn không đem tay hấn xích lại đưa trở về!” Hoắc uy thâm nói .

“Hoắc đại nhân, chuyện này. Ta đã chứng minh ta không phải đồng đảng của Thôi Nhân Quý, ta cùng ông ta căn bản không hoà hợp a!” Tề Hiểu Dũng vừa nghe nói mình chưa được thả, ngược lại còn vẫn trối mình quay về, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện vì, nóng vội thanh minh.

“Không hoà hợp cũng chỉ là nghe người nói, chẳng lẽ người cho rằng chỉ một hưu thư nho nhỏ có thể vứt bỏ đi nghi ngờ với người! ? Chê cười!” Hoắc uy thâm nhứ mày chìm mặt nói.

“Phượng đại nhân.” Tề Hiểu Dũng hướng Phượng hiên kêu cứu.

“A, Phượng mỗ chỉ nói là khả năng đồng đảng sẽ thấp, chứ cho tới bây giờ cũng chưa nói qua người không phải là đồng đảng của Thôi Nhân Quý a!” Phượng hiên lắc lắc cây quạt trong tay, biểu tình vô tội, chối bỏ không còn một mảnh.

Tề Hiểu Dũng ngăn người nói không nên lời, đã thấy Phượng hiên đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ sắp xếp dụng cụ tra tấn, tùy tay cầm lấy một cái trường tiên (roi), vuốt vuốt nó trong tay, giống như là tự nhủ nói: “Ha ha, nhớ năm đó, thời điểm ta đến Hình bộ, mới mười lăm tuổi! Năm ấy, gặp lại bé con thân ái, trải qua rất nhiều ngày vui vẻ, bé con còn có thể theo ta chơi đùa!” Phượng hiên đang nhớ lại một màn nương tử thân ái dùng chân đá hấn, rồi giận dữ kia, nở một nụ cười tràn đầy sủng nịch, “Ta sủng bé con là sủng đến tận trong tâm khảm, luyến tiếc chạm vào nàng một chút” Phượng hiên nhìn phía hai người Thôi, Tề cười quá mức sáng lạn, “Các người muốn biết tên của bé con là gì không?”

Hiện tại đây là tình huống gì! ? Tề Hiểu Dũng cùng Thôi Nhân Quý đều cảm thấy không thích hợp.

“Roi ở Hình bộ quả nhiên không tồi! Biết lần cuối cùng Phượng mỗ dùng dụng hình là lúc nào không?” Phượng hiên chưa nói tên bé con, đã chuyển sang chuyện khác, cầm roi đi đến hai người Tề, Thôi, hấn hít mắt, nụ cười tuy rằng chưa thay đổi, nhưng lại làm cho hai người Tề, Thôi lưng không khỏi lạnh toát, “Là sau khi muội muội của ta Vũ nhi bị vu oan, dùng tạ trên người nha hoàn chết tiết dám can đảm phản bội chủ tử! Nếu không phải nàng ta, thì muội muội của ta cũng sẽ không bị tiên hoàng ban được chết, nếu không phải muội muội của ta chết đi, ta vẫn không có khả năng rời khỏi bên người của bé con, làm cho người ta có cơ hội, mưu hại cả nhà nàng, mà lại nghe được tin nàng đã chết! Các người nói xem, người hại cả nhà bé con, ta phải làm thế nào để đối đãi với họ đây! ?” Ngữ nhanh chóng âm trầm xuống, sát khí từ

trên người Phượng hiên tràn ra, hân lúc này không hề che dấu sự thật với hai người Tề, Thôi, nở nụ cười máu lạnh, trong mắt tràn đầy lãnh ý, không đợi hai người trả lời, lại đột nhiên lên giọng, cả giận nói, “Đồ đáng chết, cũng dám đụng đến người của ta!” Tay Phượng hiên vừa động, roi vút một cái tung ra, không ai có thể nhìn rõ hướng đi của roi, chỉ thấy roi kia sử dụng tốc độ cực nhanh, nhìn qua như là lưới bao phủ lên hai người Tề, Thôi.

Cả người đau đớn làm cho hai người không khỏi kêu lên thảm thiết, Phượng hiên mỗi một giây đều nắm chắc tốc độ mạnh hay nhẹ, không đến mức lấy mạng của bọn họ, nhưng lại đánh cho bọn họ da tróc thịt bong, máu tươi chảy xuống.

Cảm thấy đã đủ, Phượng hiên thu hồi roi, nhưng nhìn sang thủ vệ một bên, hạ lệnh: “Tiếp tục dùng hình, mỗi một dụng cụ dùng một lần, song phải nhớ kỹ, đừng giết chết bọn họ!”

92. Chương 92: Kết Cục Của Cha Vợ

“Phượng đại nhân, chuyện này, là vì sao? Hạ quan, có đắc tội, với ngài, làm cho ngài, tức giận như thế, ngài, ngài chỉ ra a! Hạ quan nhất định chịu nhận lỗi!” Thiếu chút nữa đau đến ngất đi Thôi Nhân Quý hiểu được tai ương vào trong lao lần này tuyệt đối là bởi vì không rõ nguyên nhân mà đắc tội với Phượng hiên. Vậy tin đồn trong triều Phượng hiên đối đầu cùng với Hoắc uy thâm giờ phút này xem ra lại sai, chỉ thấy Hoắc uy thâm kia từ đầu tới đuôi không hề phản đối hành vi của Phượng hiên, Phượng hiên căn bản vẫn đứng ở vị trí chủ đạo. Lúc này người trong ngục không nhiều lắm, chỉ sợ đều là tâm phúc của hai người .

“Phượng đại nhân, ta, ta là, thân thích a, ngài ! Thôi Nhân Quý đắc tội với ngài, không liên quan, chuyện của ta, cầu ngài vì Thiếu Liên, mở một con đường, bỏ qua cho tiểu nhân đi!” Nhịn đau, Tề Hiểu Dũng cầu xin tha thứ, trong lòng mơ hồ cảm thấy có liên quan đến đứa trẻ kia, nhưng đứa trẻ kia là ai? Hân lại không biết!

Phượng hiên mắt điếc tai ngơ, ngồi trở lại trên ghế. Phượng dịch không biết từ đâu lấy ra một bàn cờ, đặt lên bàn. Hoắc uy thâm sau khi nói với thuộc hạ một câu từ từ dụng hình với bọn họ, liền cùng Phượng hiên đánh cờ, hai người đem tiếng kêu thảm thiết của hai người Tề, Thôi không dứt bên tai cho rằng đang nghe nhạc

Thôi, Tề hai người sợ tới mức liên tục cầu xin tha thứ, nhưng không làm được chuyện gì, hai người từ từ lãnh hội các loại phương pháp dụng hình trong nhà lao, trên quá trình đã ngất đi không biết bao nhiêu lần.

Lại một lần nữa ngất đi Tề Hiểu Dũng lại bị nước lạnh cứu tỉnh dậy, hân có cảm giác thời gian dài giống như một triều đại vậy, chẳng biết lúc nào mới đến cuối cùng. Rốt cuộc hân tại sao lại gặp tai họa như vậy? Đây là mộng mới đúng! Hân giãy dụa nâng mí mắt lên muốn nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, nhận rõ cảnh trong mơ cùng sự thật.

Phượng Hiên không biết từ lúc nào đã chơi xong cờ đi tới khi nụ cười kia của hân khắc sâu vào mi mắt cùng với những đau đớn trên người không ngừng làm cho Tề Hiểu Dũng tuyệt vọng phát hiện giờ phút này rốt cuộc là sự thật.

“Biết đây là cái gì không?” Phượng hiên từ trong rất nhiều dụng hình cầm lấy một cái, quơ quơ ở trước mắt Tề Hiểu Dũng.

Thấy Tề Hiểu Dũng lắc lắc đầu, Phượng hiên ra vẻ có lòng tốt giải đáp cho hân: “Đây là dụng cụ dùng để tuốt đầu lưới, đưa nó nhét vào trong miệng của người, kẹp lại, rồi nhéo một cái, kéo!” Hân vừa nói vừa kèm theo động tác giải thích, buồn cười nhìn Tề Hiểu Dũng vẻ mặt đang từ mê man biến thành hoảng sợ, dùng sức lắc đầu.

Phút chốc, mặt Phượng hiên để sát vào mặt Tề Hiểu Dũng, thanh âm bất chợt dọa hân nói: “Đầu lưới của người đã được rút ra nguyên vẹn!”

Tề Hiểu Dũng đã sợ hãi không nói nên lời, cả người run rẩy. Nghe thấy có thanh âm kỳ quái vang lên, Phượng hiên đi tới nhìn xuống, nhìn không được phá lên cười, dùng dụng cụ kia khẽ chạm vài cái vào mặt bàn đang đan xen máu cùng nước mắt của Tề Hiểu Dũng nói: “A, làm sao lại sợ tới mức đái ra rồi! Ha ha, yên tâm, ta chỉ giải thích với ngươi một chút cái này là cái gì thôi, không có ý muốn dùng trên người của ngươi. Dù sao chúng ta cũng là thân thích, hình cụ tàn nhẫn như vậy ta làm sao có thể dùng tại trên người nhà! Lúc bọn họ đang muốn dùng, kêu ta để ngăn cản là được rồi!”

Ồ ô! Tề Hiểu Dũng lệ rơi đầy mặt vội vàng gạt đầu, cả người bị sợ tới mức hự thoát.

“Người trong nhà đương nhiên phải dùng phương pháp tài trí hơn người để đối đãi! Ha ha, ” Phượng hiên cười đến vô hại, hình cụ cầm trong tay giao cho người bên ngoài, phát phát tay, chỉ thấy người một bên bưng cái khay tới, trên khay kia đặt hai cái bát, “Bát thuốc này là quý phi nương nương trước đây đã từng uống qua” cây quạt trong tay Phượng hiên chỉ vào một trong hai cái bát, “người Tề gia các người không phải tự nhận là tài trí hơn người, một lòng muốn có địa vị hiển hách trong lục đại gia tộc như vậy sao? Ừm, ta đây có lòng tốt cho ngươi cùng quý phi của Lâm thị có được đôi ngộ ngang nhau.”

Nghe thấy lời này, Tề Hiểu Dũng đã hiểu, hẳn biết bộ tộc Lâm thị đã bị diệt như thế nào, mà quý phi nương nương Lâm Tuyết Tề kia lại có kết cục bi thảm. Sợ hãi hơn nữa là khó hiểu, hẳn quýnh lên liền quát: “Phượng hiên, từ lúc ngươi quay về Kiền đô, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt ngươi ở quý phủ, quan hệ của chúng ta cũng không tồi a! Mà ta với ngươi ngày xưa không thù, ngày gần đây không oán, chưa bao giờ đắc tội với ngươi, rốt cuộc ngươi vì sao phải mưu hại ta như vậy!?”

“Lần đầu tiên? Trí nhớ của ngươi thật sự là không tốt, tốt xấu gì cũng đã từng trúng bản nhãn! Thế mà lại quên cái lần chúng ta gặp nhau ở Vân Châu Ti Đô kia mới là lần đầu tiên!”

“” Hoá ra hẳn nhớ rõ! Tề Hiểu Dũng mở to hai mắt nhìn hẳn, đối với người nam nhân này cảm thấy thật kinh khủng, lòng dạ của hẳn thật sâu, vậy mà từ đầu tới đuôi đều không có lộ ra bất cứ biểu tình nào hẳn đã nhận ra bọn họ, nhưng chỉ vì một lần đó mà đối với mình thế này, rất không có đạo lý rồi!

Phượng hiên nói tiếp: “Ta và ngươi ngày xưa không thù? Vậy cũng sai rồi, giữa chúng ta có thù lớn! Biết Phượng mỗ lần đó đến Vân Châu làm gì không? Đó là cầu hôn với bé con trong lòng ta.” Nhắc tới Cốc Nhược Vũ, nụ cười của Phượng hiên có chút nhu hoà. Thấy Tề Hiểu Dũng vẻ mặt mê mang, không rõ đứa trẻ kia có liên quan gì đến hẳn, Phượng hiên lại có lòng tốt cho hẳn hiểu được: “ta còn chưa từng nói tên của bé con đúng không? Bé con họ Cốc tên Nhược Vũ, chi nữ của thủ phủ Vân Châu Nam lăng, cũng là vị hôn thê mà ta năm mười lăm tuổi đã sớm ước định!”

Bỏ qua cảm giác ngoài ý muốn không dám tin, hàn ý, thẩm thấu đến toàn bộ trong người Tề Hiểu Dũng, tất cả đáp án đều đã tiết lộ! Ngẫm lại chuyện hẳn làm với cả nhà dì nhỏ, trách không được Phượng hiên có thể làm như vậy. Nhưng mà ai có thể biết Cốc Nhược Vũ lại quen với Phượng Hiên, có thể có một nhân vật như vậy làm chỗ dựa! ?

“Ta, ta không phải cố ý” Tề Hiểu Dũng lắc đầu, “Đều, đều là chủ ý của tứ đệ ta!” bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất, còn tình huynh đệ có thể vắt ra sau.

“Ừm, đối với chuyện kẻ đơn Nhược Vũ là chủ ý của hẳn, hủy dung Nhược Vũ là Tề Hiểu Nhã, nhưng muốn giết nàng, thì năm huynh muội các người đều có phần, mưu hại nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân của ta là người cùng cha với Thôi Nhân Quý, đi ra làm chứng cử giả lại là hai cậu nhà Nhược Vũ.”

“Ta không phải cố ý, ta, ta sớm hối hận, cầu người hãy nể ta là biểu ca của Nhược Vũ, tha cho ta đi! Ta, ta sẽ đi xin lỗi Nhược Vũ, các người muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đấy, chỉ cần ngài có thể buông tha ta!” Tề Hiểu Dũng hoảng loạn, cố gắng cầu xin, để có thể cứu mình.

“Xin lỗi! ? Hừ, xin lỗi thì có thể thay đổi cuộc sống hơn ba năm cửa nát nhà tan, phiêu bạt chịu nhục của nhà nương tử ta sao! ? Xin lỗi có thể tiêu trừ được tất cả lo lắng hãi hùng mà ba năm qua nàng phải chịu đựng sao? Xin lỗi có thể vẫn hồi được quãng thời gian trưởng tử của ta sinh ra, cùng với lúc bé bị bỏ tập nói, đáng yêu ba năm đầu sao! ? Xin lỗi có thể lau đi bóng ma trong lòng trưởng tử của ta không có cha bên người sao!?” Phượng hiên cười đến âm trầm, nhớ tới mấy năm trước nghĩ rằng Cốc Nhược Vũ không còn trên đời, tinh thần đã từng sa sút, chưa được ở cùng nàng mấy ngày, hẳn liền hận không thể giết chết người trước mắt. Nhìn xuống ý nghĩ muốn ra tay giết người trong đầu, Phượng hiên lại thoải mái cười nói,

“Bữa tối hôm nay ta chuẩn bị lễ gặp mặt cho cả nhà các người, thích không? Gặp mặt nhạc phụ nhạc mẫu cùng với Nhược Vũ của ta có phải vui mừng ngoài ý muốn hay không a? Ha ha, người yên tâm, thân thích của Nhược Vũ, cũng chính là thân thích của Phượng Hiên ta, mỗi người ta đều có chuẩn bị một phần lễ gặp mặt thật lớn, người cũng đừng có khách khí nhận trước phần lễ vật ta tặng cho người đi!”

Bên cạnh nghe thấy Phượng hiên lời nói này trong đầu Thôi Nhân Quý chỉ có hai chữ: xong rồi! Mà Tề Hiểu Dũng kia hoảng sợ mà dùng sức lắc đầu, không ngừng cầu xin tha thứ. Chỉ thấy Phượng hiên lui từng bước, người bưng cái khay tiến lên, một bên khác Phượng dịch bưng cái bát trong khay đó lên, nắm cái mũi của Tề Hiểu Dũng, mặc cho hấn giãy dụa phản kháng, bị bắt hé miệng, tước toàn bộ thuốc kia vào trong miệng của hấn.

Cổ họng đau đớn giống như bị kim đâm, Tề Hiểu Dũng uống xong thuốc Phượng hiên đặc biệt phái người sắc, thân thể hấn cùng hai tay không ngừng lắc lư, làm cho xiềng xích kia vang lên không ngừng, rốt cục khi cảm giác đau đớn giảm xuống thì hấn lại phát hiện ra mình không phát ra được tiếng nữa. Sợ hãi vẫn chưa hết, chỉ nghe thấy tiếng Phượng hiên lạnh như băng – hạ lệnh: “Dịch, làm cho hấn chỉ có thể cử động cổ, phế đi toàn bộ người hấn!”

Không phát ra tiếng, Tề Hiểu Dũng chỉ có thể nhìn Phượng dịch nhận lệnh đưa tay vỗ tới phần lưng của hấn, từ cột sống truyền đến cảm giác đau đớn làm cho hấn ngất đi. Chờ khi hấn tỉnh lại, cũng là một hoạt tử nhân (đồ vô dụng) rồi, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi tử vong đến.

Phượng hiên mắt lạnh nhìn Tề Hiểu Dũng ngất đi, sợ dĩ không cho hấn trực tiếp chết, bởi vì hấn còn hữu dụng, hơn nữa, Phượng hiên làm sao có thể để ột trong những chủ mưu cứ như vậy vui vẻ mà chết đi, đương nhiên phải chậm rãi tra tấn mới đúng!

Mà ở một bên Thôi Nhân Quý sợ tới mức tim thiếu chút nữa không rút ra ngoài, thở hồng hộc cả người phát run, lắp bắp nói: “Phượng đại nhân, ta đều bị Tề Tăng Phú xui khiến, ta, ta chỉ là giúp, bọn họ một việc, mà thôi, ta, ta không phải, cố ý, ! Ngài, ngài đại nhân, có đại lượng! Tha, tha, ta đi!”

“Ừm, muốn ta tha cho ông, không muốn uống chén thuốc kia đúng hay không! ?” Phượng hiên cười dài hỏi hấn.

“Dạ, đúng vậy! Chỉ cần ngài có thể bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân về sau sẽ nguyện vì ngài làm trâu làm ngựa!”

“Ừm, vậy đơn giản, không muốn chịu mà nói..., chỉ cần ông ở đây chịu nhận tội trên thư này, ấn tay là được rồi.” Phượng hiên phái người cầm thư nhận tội đã sớm viết xong đến trước mặt ông ta.

Thôi Nhân Quý lộ vẻ do dự, nếu như nhận tội, thì phải chịu lưu đày, tất cả sự nghiệp của ông ta coi như xong!

“Ai, vừa không muốn uống chén thuốc kia, cũng không muốn nhận tội, vậy xem ra ông là muốn dùng hình cụ kia rồi!” Phượng hiên chỉ vào hình cụ cắt lưỡi, tiếc nuối nhìn Thôi Nhân Quý, Thôi Nhân Quý sợ tới mức vội nói không phải, sau đó ngoan ngoãn mà ấn dấu tay.

Cầm qua thư nhận tội, Phượng hiên rất hài lòng đem nó ném cho Hoắc uy thâm, nói: “Thảm vận những người khác, người tự mình làm đi! Sau khi đã nhận tội, thì nên bấm báo như thế nào, yêu cầu Hoàng thượng xử phạt như thế nào, người đều rõ rồi chứ?”

“Đúng vậy. Phượng thiếu vận cùng đám người Thôi Nhân Quý kết bè kết cánh, mưu hại phủ doãn Kiền Đô trước đây, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, đám người Thôi Nhân Quý đã thú nhận, toàn bộ gia dẫn đều nộp lên trên, toàn bộ người nhà lưu đày đến biên cảnh phía tây. Trong đó, con rể Thôi Nhân Quý Tề Hiểu Dũng dù chưa tham dự, nhưng đã mượn thế lực của Thôi Nhân Quý lên tới Lễ bộ lang trung, cố ý chôn tránh trách nhiệm, vĩnh không còn nữa dùng. Về phần tiền Hộ bộ Thượng thư Phượng Thiệu Vân, bởi vì là người trong lục đại gia tộc Phượng thị, dựa theo luật lệ tiên hoàng định ta từ thời khai quốc, tội hành thích vua làm trái hoặc thông đồng với địch phản quốc, lại từ tông chủ trong tộc xử trí!”

“Ừm, tốt lắm, ngày mai đem Tề Hiểu Dũng trở về, mặt khác, đừng quên tịch thu gia sản của Thôi gia, còn sản nghiệp của Thôi gia ở Nam lăng cũng đừng báo cáo.”

“Đúng vậy, ta sẽ đem toàn bộ nhà, cửa hàng khế đất đều giao cho ngài .”

“Ừm.” Phượng hiên gật gật đầu, cuối cùng nói một câu làm cho Thôi Nhân Quý rất muốn bất tỉnh ..., “Đừng quên đem chén thuốc kia dứt cho ông ta uống, miễn iệng lưỡi nói ra ngoài!”

Sau khi nói xong, mặc kệ Thôi Nhân Quý cầu xin tha thứ như thế nào, kêu như thế nào, vẫn bị người cho uống thuốc, mà Phượng hiên dẫn theo Phượng dịch chạy lấy người.

93. Chương 93: Tin Dữ Giáng Xuống

Edit: ss gau5555

Ngay lúc Phượng hiên tra tấn Tề Hiểu Dũng cùng Thôi Nhân Quý đồng thời, tại Cốc phủ Cốc Nhược Vũ đã thay quần áo nghỉ ngơi. Chẳng qua sau khi nằm trên giường, nàng lăn qua lộn lại, nhưng cũng không ngủ được. Nàng lúc này mới phát hiện, bên người thiếu Phượng hiên, lại khó đi vào giấc ngủ như vậy. Trong ngày thường, bên tai luôn vang tên tiếng tim đập của hắn, cảm thụ được hô hấp của hắn, được hắn ôn nhu bao bọc, luôn có một loại cảm giác an tâm ấm áp vây quanh nàng như vậy, bất tri bất giác, chuyện đó đã sớm ngấm sâu vào bên trong cơ thể của nàng, giống như nghiện rồi không được. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn ngồi dậy, một lần nữa mặc quần áo, không có đánh thức vợ chồng Cốc thị, sai người lên kiệu hồi phủ .

Đợi Cốc Nhược Vũ quay về trong phủ, lại phát hiện Phượng hiên không ở đây, quản gia Phượng Tường bẩm báo nói là đến Hình bộ có việc.

“A.” Cốc Nhược Vũ không hỏi nhiều, nhưng nghe thấy Hình bộ, lại không chịu được liên tưởng đến biểu ca Tề Hiểu Dũng chàng vạng vạng bị người bắt đi, Hiên đi giúp hắn? Không có khả năng đi! Về mấy nhà thân thích kia của mình, trừ bỏ lần gặp lại cha mẹ, kể lại cuộc sống mấy năm nay thì huynh ấy không chen vào một câu lắng nghe từ đầu tới cuối. Nhưng sau đó, phàm là nhắc tới bọn họ, huynh ấy sẽ ngắt lời nói sang chuyện khác, tuy nói huynh ấy chưa bao giờ phát biểu hay bình luận một câu gì về bọn họ, nhưng bản thân lại cảm thấy Hiên rất chán ghét mấy nhà Tề ,Thôi, thậm chí nàng còn thấy trong mắt của huynh ấy từng hiện lên sự tức giận. May mắn lúc trước trở lại Cốc phủ, cha cùng mẹ không tính để cho huynh ấy hỗ trợ, nếu không mình thật đúng là không biết nên nói với huynh ấy việc này như thế nào. Chuyện thân thích này như thế nào, nói thật, với nàng không có vấn đề gì, nàng cũng không muốn báo thù gì, cũng không muốn quan tâm tới bọn họ đã làm ra chuyện gì, thậm chí từ từ mà sống cuộc sống của mình, coi bọn họ trở thành người xa lạ mà đối đãi là được rồi.

Tiếp theo lời của Phượng Tường ..., Phượng tiêu ở một bên còn bẩm báo với nàng Tiểu Cốc Lượng đã đi vào giấc ngủ, Cốc Nhược Vũ gật gật đầu, không muốn đánh thức nhi tử, liền trực tiếp trở lại phòng ngủ của mình. Tuy nói Phượng hiên không ở đây, làm nàng có hơi thất vọng, nhưng được đắp chăn có hơi thở của huynh ấy, nghĩ một ngày không được gặp phu quân đáng yêu, Cốc Nhược Vũ thỏa mãn cọ cọ chăn, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Về phần Phượng hiên, sau khi từ nhà tù đi ra, tâm tình của hắn cực kỳ thư sướng (thư thái và sung sướng), rốt cục được một người! Hừ, phía sau còn có trò hay, hắn sẽ từ từ hành hạ chết người mấy nhà kia, một người cũng sẽ không buông tha! Hắn sửa sang lại quần áo một chút, mở quạt ra, lại nghĩ tới Cốc Nhược Vũ, trong lòng gào thét nói : cô đơn gối đầu một mình thật khó ngủ a! Không được! Hắn vẫn nên tiến đến nhà nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân gia là tốt nhất! Phỏng chừng nương tử mang bầu, sẽ ngủ một mình, mà một ngày không thấy được nương tử thân ái của hắn, quả thực là bị tra tấn giống như Tề Hiểu Dũng vừa rồi, tới nay hắn phải ôm nương tử thân ái mới có thể ngủ được!

Chủ ý đã quyết, Phượng hiên sai Phượng dịch quay về Phượng phủ, để cho hắn sáng mai đem triều phục đưa đến Cốc phủ, sau đó Phượng hiên liền giống như bay đi đến Cốc phủ, đang nghĩ đến được ôm nương tử bảo bối của hắn.

“Cái gì! ?” Phượng hiên hung hãn nộ cười có phần đại ra, bộ dáng khờ ngốc kia chợt lóe lên.

“Phu nhân quay về Phượng phủ.” Cung sanh nhìn mình bị người cầm lấy áo, vội vàng nhắc lại một lần nữa.

“Nhược Vũ quay về Phượng phủ rồi!” Thật là, nữ nhi đi khi nào? Có lẽ, là sợ đánh thức bọn họ, cho nên không muốn nói cho bọn họ biết, chỉ là còn rảnh này lại làm ầm ĩ khiến tất cả mọi người đều tỉnh.

“Ah.” Phượng hiên rốt cục cũng buông Cung sanh ra. Sở dĩ có thể như vậy, là vì đi vào Cốc phủ Phượng hiên đi thẳng đến viện chủ nhân đang ở, nghĩ tới Cốc Nhược Vũ sẽ ngủ ở đây nào biết ngay cả nửa người cũng không có, làm cho hần kinh hãi một trận, sợ hãi nương tử đã xảy ra chuyện gì, nhất thời, vọt tới phòng của vợ chồng Cốc thị ầm ĩ làm cho hai người tỉnh dậy. Nghe hỏi như thế, Nhị lão cũng không biết Cốc Nhược Vũ quay về, lúc này, nương tử của hần không thấy! Lo lắng sợ hãi hần lập tức đem tất cả mọi người tỉnh dậy. tìm nương tử thân ái của hần, hần lại kéo quần áo Cung sanh chất vấn phu nhân làm sao có thể không thấy.

“Ngài không phát hiện ra tiểu thư Thiên Li cùng tiểu thư Thi San cũng không có ở đây sao? Hơn nữa thị vệ trông coi cũng có thể biết.” Giọng Cung sanh rất nhỏ, kỳ thật hần rất muốn nói làm sao lại phát hỏa với mình a, rõ ràng tùy tiện hỏi một người sẽ biết, hơn nữa Cung Thiên Li hai người kia không ở đây, thì nhất định đã đi theo phu nhân rồi, có hai người kia, phu nhân làm sao có thể gặp nguy hiểm! Hơn nữa, phu nhân còn có thể đi đâu? Không ở đây, thì là về Phượng phủ rồi, hần còn chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt khẩn trương như thế này của chúa thượng.

Vừa gặp phải vấn đề của nương tử, đầu óc liền dễ dàng thất bại Phượng hiên trừng mắt nhìn Cung sanh, làm cho hần sợ tới mức không dám nói nữa.

“Cha, mẹ, vậy hai người nhanh chóng đi nghỉ đi! Không còn sớm! Tiểu tể đi trở về!” Tiếng nói vừa dứt, vợ chồng Cốc thị còn chưa nói được, lúc này tâm ý đều trên người Cốc Nhược Vũ, không rõ nàng tại sao lại chạy về Phượng hiên lòng nóng như lửa đốt, thân ảnh nhoáng lên một cái, người đã không thấy tăm hơi.

Lưu lại một nhóm người không biết nói gì thường thức bóng đêm yên tĩnh này, a! Không còn buồn ngủ, người đã thanh tỉnh, còn đâu sợ gây nên, hần, chạy!

Xong về phủ Phượng hiên nhìn thấy đám người Phượng địch đã biết hần nhất định sẽ trở về, hỏi câu “Phu nhân đâu”, sau khi nghe được đáp án nàng đã đi ngủ rồi, hần liền bớt buồn đi rửa mặt, sau đó rón ra rón rén đi đến bên giường, cởi quần áo, bò lên giường.

Tuy rằng động tác của hần rất nhẹ, nhưng gần đây Cốc Nhược Vũ ngủ rất dễ tỉnh, mơ hồ cảm giác có người lên giường, thần kinh căng thẳng, nhưng lập tức lại buông lỏng xuống dưới, thỏa mãn xoa người tiến vào trong lòng Phượng Hiên, ở trong lòng hần cọ cọ, vặn người thì thầm nói : “Hiên. Chàng đã trở lại?”

“Ừm! Đánh thức nàng?” Phượng hiên thật cẩn thận ôm nàng, mừng rỡ nhìn nàng chủ động tiến đến trong ngực của mình, vui mừng híp mắt lại.

“Không có, thiếp bây giờ vẫn còn ngủ, chàng nghe thấy chỉ là nói mơ mà thôi.” Giấu ở trong lòng khuôn mặt nho nhỏ của nàng len lén giơ lên nở nụ cười.

“Ha ha, Vậy nàng cứ tiếp tục ngủ dùng lời nói mơ trả lời vấn đề của vi phu đi! Không phải nói tới nay không trở về phủ sao? Như thế nào lại chạy về đây?” Cảm giác ngọt ngào nhộn nhạo ở trong lòng, Phượng hiên nhin không được hôn hôn vành tai nhỏ của nàng.

“Nhớ chàng, ngủ không được.” giống như tiếng muỗi kêu, những lời này Cốc Nhược Vũ thường ít khi nói, mặt đỏ bừng, cho đến bên tai.

A, nương tử của hần nhớ hần, nghe xong rõ ràng Phượng hiên vui mừng đến choáng váng chóng mặt lại hôn nàng một chút, tươi cười ngốc nghếch!

Cốc Nhược Vũ bên này trôi qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, vợ chồng ân ái, nhưng người Tề gia bên kia lại không được như vậy. Buổi sáng tiếp theo, Phượng địch đưa tới phong hưu thư Tề Hiếu Dũng viết, chính thức mở màn cho cuộc sống thê tham của người Tề gia.

Mặc cho nữ nhi của Thôi Nhân Quý kêu trời trách đất, thì bị hưu đã thành kết cục không thể tránh được, nhất là sau khi nghe Phượng địch truyền đạt lại câu kia của Phượng hiên “Chỉ có phải sạch quan hệ với Thôi gia, thì Tề Hiếu Dũng mới có thể không phải chịu liên lụy”, Mai phương lại dùng khuôn mặt mẹ kế không lưu tình chút nào đem thê tử kết tóc của Tề Hiếu Dũng đuổi ra khỏi nhà, lại còn có Tề Hiếu Nhã ở một bên hỗ trợ.

Trong ngày thường lúc nào cũng tẩu tử dài, tẩu tử ngắn, nịnh bợ nằng, Tề Hiếu Nhã lúc này trở mặt, còn đập nằng vài cái sau đó, mới sai người đem cửa đóng lại.

Nghe nói buổi chiều Tề Hiếu Dũng cũng sẽ được phóng thích về nhà, người Tề gia vừa yên tâm, lại vừa đắc ý, dính líu với một đại nhân vật như vậy, về sau hô phong hoán vũ không phải là mộng tưởng, nào biết buổi chiều người đã trở lại, nhưng lúc đi bị dựng thẳng nắm đi, khi về lại được nâng quay về! Nhìn Tề Hiếu Dũng nằm chỉ có cổ di chuyển được, lại không phát ra thanh âm nào, hai nhà Tề, Mai là khiếp sợ nói không ra lời, giống như bị sét đánh bổ tới, tin dữ đánh trúng.

Giống như hoạt tử nhân Tề Hiếu Dũng chỉ có thể mở to mắt, miệng không ngừng mở rộng, muốn báo cho biết người nhà biết đêm qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Phượng hiên rắp tâm ra sao, muốn cho bọn họ đề phòng hấn. Nhưng không ai có thể biết xem tiếng qua môi của hấn, chỉ có thể làm cho hấn ở nơi nào lo lắng sông nhìn Phượng hiên sau khi hạ triều mang chiều bài đến thăm tiến dần từng bước.

“Phượng đại nhân, ta, con ta làm sao có thể biến thành như vậy!?” Tề Tăng Phú nhìn thấy đứa con thứ hai ưu tú nhất biến thành như vậy, hết hồn không nói, tức giận bản thân, hận không thể lập tức làm thịt cái tên đầu sỏ gây nên kia. Một bên phụ họa với ông ta còn có ba nhi tử Tề gia cùng đứa nhỏ Mai gia, về phần Mai Phượng, đã sớm ngắt đi, Tề Hiếu Nhã thì ở nơi đó không ngừng mà kêu bà ta.

“Ai, chuyện này đều do Phượng mổ, không nghĩ tới Hoắc Uy Thâm kia lại đem mọi oán hận chất chứa bao lâu nay cùng Phượng mổ phát tiết lên người Hiếu dũng! Phượng mổ chậm một bước a!” Phượng hiên làm cho người ta cảm giác giống như thật áy náy.

Trong nháy mắt nghe thấy, cừu hận của mọi người đã có đối tượng, chỉ có Tề Hiếu Dũng hận ý nồng đậm dùng sức trừng mắt nhìn đầu sỏ chân chính – Phượng hiên.

“Hiếu dũng, người yên tâm, ta sớm hay muộn cũng báo thù Hoắc uy thâm kia, để giải mối hận trong lòng người!” Phượng hiên đem ánh mắt oán hận của Tề Hiếu Dũng kia giải thích với người nhà Tề, Mai đang ngồi vì hận Hoắc uy thâm.

Vì thế, những tiếng lên án phụ họa liên tiếp vang lên, đều nói sẽ thay hấn báo thù, hơn nữa còn không ngừng phó thác Phượng hiên nhất định phải giúp đỡ việc này, chỉ thấy Phượng hiên gật đầu đáp ứng cực nhanh.

Gấp đến độ miệng Tề Hiếu Dũng hết đóng lại mở, muốn nói: trăm ngàn đừng tin lời hấn, hấn mới là đầu sỏ gây nên, hấn không phải có lòng tốt! Hấn là vì nhà dì nhỏ mà đến báo thù!

Tiếc rằng Tề Hiếu Dũng có miệng nói cũng không ra, hấn thấy nụ cười của Phượng hiên mà cảm thấy sợ hãi vô cùng, biểu hiện sợ hãi lại bị Phượng hiên giải thích là vì Tề Hiếu Dũng ở trong phòng giam đã bị kích thích, đến bây giờ vẫn sợ hãi, đang sợ, thậm chí nói không ra lời cũng là nguyên nhân này, kinh hãi quá độ rồi!

Hài lòng nhìn kiệt tác của mình, thưởng thức xong biểu tình của hai nhà Tề, Mai, Phượng hiên sau khi trấn an vài câu, mới nói ra mục đích thật sự hấn đi vào Tề phủ, ột quả bom để châm ngòi ly gián: “Hiếu dũng bây giờ không thể làm quan được rồi, vị trí Lễ bộ lang trung kia đương nhiên không thể để người ngoài được, cho nên ta sẽ lựa chọn giữa Hiếu hổ cùng Hiễn Diệu một người để lên ngôi chức vị kia.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Tề Hiếu Hổ cùng Mai Hiễn Diệu đều nóng lòng muốn thử, rất muốn lên chức. Am hiểu tham lam cùng ghen tị của lòng người, khiến cho hai người tự tranh đấu lẫn nhau, Phượng hiên vui vẻ nhận lấy danh hiệu ân nhân của Tề gia rồi đi.

Ra khỏi Tề phủ, ngồi vào trong kiệu, đi không bao xa, chợt nghe Phượng hiên trong kiệu nói với Phượng địch: “Địch, đi nói cho người đồ phường (sòng bạc) cùng thanh lâu là bọn họ có thể bắt đầu hành động. Nhớ kỹ, ta muốn nhìn thấy thành quả, ngày mai canh thanh lâu, ngày kia xem đồ phường, làm cho bọn họ xử lý mọi chuyện hoàn mỹ một chút!”

“Dạ!” Phượng địch hiểu được chuyện Phượng hiên nói là chuyện vì, lập tức khom người nhận lệnh mà đi. Trong kiệu Phượng hiên vừa “Xoát” một cái đem cây quạt mở ra, khéo miệng nhếch lên, trong mắt chứa đựng thâm ý, a, trước khi hoàng thượng hạ chỉ phạt Phượng Thiệu Vân, lưu đầy đám người Thôi Nhân Quý, mỗi ngày nên làm cho Tề gia náo nhiệt náo nhiệt một chút! Như vậy mới không uổng phí đã chuẩn bị mấy tháng nay, Tề Hiếu Giang, Tề Hiếu An, nếu như ngay cả hai người này cũng

xảy ra chuyện mà nói..., không biết Mai phương cùng Tề Tăng Phú kia trên mặt sẽ lộ ra biểu tình gì? Ủm, hần mỗi ngày sẽ tới thăm bọn họ. Thành quả lao động, chỉ dùng để thưởng thức là không đúng? Ha ha!

94. Chương 94: Thảm Sự Không Ngừng

Edit: ss gau5555

Giống như Phương hiền đã an bài, Tề gia giống như bị nguyên rửa thảm sự không ngừng. Sau Tề Hiểu Dững trở thành hoạt tử nhân, thì người tiếp theo bị trả thù là lão đại của Tề gia Tề Hiểu Giang.

Tề Hiểu Giang này xem như một đứa trông khá nhất trong năm đứa con của Tề gia, nhìn như một đứa trẻ, nhược điểm duy nhất chính là rất thích sắc! Hần cho rằng nam nhân không hảo sắc, thì không phải là nam nhân! Nữ nhân, để một người ở trong nhà, dùng để sanh con, còn sắc đẹp bên ngoài là tận tình hưởng dụng!

Khi Hần ở Nam lăng thì thường xuyên dạo kỹ viện, nhưng lúc ấy vì có thể lưu lại ấn tượng tốt trước mặt dì nhỏ, cho nên can đảm buông ra. Đợi sau khi vợ chồng Cốc thị bị lưu đầy, hần lại ra ngoài chơi đùa, ý vào thể lực nhà mình, ngay cả phụ nữ đang hoang cũng dám dính.

Sau khi đến Kiền đô, bởi vì không chỉ cần có nhiều tiền, mà một tảng đá ném ra ngoài, còn không biết có thể nện vào bao nhiêu quan, càng khỏi nói đến vạn nhất nện vào quan lớn, có thể xui xẻo, cho nên hần thu mình lại một chút, chỉ thỉnh thoảng mới tới thanh lâu, dùng một ít tiền, chơi đùa bình thường. Về phần nhóm danh kỹ có vị trí, cũng không tới phiên hần, thì đã sớm bị người có quyền thế đặt đi rồi.

Có một ngày, mama ở thanh lâu bỗng nhiên thân thiết tiếp đãi hần như khách quý, các danh kỹ trước đây không đến phiên hần chọn thì bây giờ cũng đều tùy ý cho hần chọn, quan trọng nhất là lại không cần hần bỏ tiền! Dựa theo lời mama nói, là hần dính chút ánh sáng của hai vị đệ đệ tiền đồ giống như gấm (sáng lạn), làm cho hần sung sướng mỗi ngày đều chạy đến kỹ viện.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, thiên hạ tuyệt đối không có chuyện ăn không phải trả tiền, giờ phút này, ngay tại đêm Tề Hiểu Dững bị đuổi về nhà, vẫn theo thói cũ chạy đến thanh lâu Tề Hiểu Giang rốt cục cũng chứng thực được những lời này rồi!

Vị mama đầy nhiệt tình kia vẻ mặt biến đổi, thế nhưng lại hỏi hần phải trả toàn bộ ngân lượng tiêu phí mấy tháng nay, chi phí hơn hai ngàn lượng lúc này làm cho hần sững sốt.

Mama cuối cùng chỉ nói một câu: “Tiền nhất định phải trả, nếu như muốn ta để cho thư thả vài ngày mà nói..., như vậy phải dùng gì đó để đổi!”

A? Đó là ý gì? Tề Hiểu Giang không rõ, nhưng có ai quan tâm hần có hiểu hay không, mama nói một tràng, chỉ là tìm cớ, nói đến lời mở đầu mà thôi, thấy hần ngần người, thì vung tay lên, chỉ thấy nhóm tay chân ở thanh lâu đầm đá vào Tề Hiểu Giang, vang lên những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Tề Hiểu Giang từ đầu đến chân không có chỗ nào may mắn thoát khỏi, mặt bị đánh thành bánh bao thịt, trên người bầm tím không chịu nổi, xương sườn không biết đã đứt mấy cái, xương tay xương đùi lại vỡ vụn nhiều chỗ, nhưng quanh thân hần chỗ bị công kích nhiều nhất là chỗ cần thiết để hần hát hoa ngắt cỏ, gốc rễ của hần, chỉ cần nghĩ, tức khắc lên, nhưng bây giờ hần ngay cả vợ chính thức dùng để sinh sản trong nhà cũng chỉ có thể xem, không thể ăn .

Cảm thấy không sai biệt lắm, mama kêu ngừng, dẫn bạn bè nghênh ngang rời đi, để cho Tề Hiểu Giang lưu lại trong thanh lâu, mặc hần nằm trên mặt đất như vậy, không có ai trông coi một đêm. Thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai, lúc trời còn mờ tối, khiêng Tề Hiểu Giang bất hạnh còn bị trọng thương, đem hần giống như cái bao tải quăng đến cửa phủ Tề gia, gõ cửa rồi đi.

Người hầu trong cửa đi ra, phát hiện thấy Tề Hiểu Giang, nhìn bộ dạng của hần ta, không biết làm sao gọi mọi người dậy. Người Tề gia lao tới thấy hần bị thương rồi ngất như vậy, quá sợ hãi, nhất là Mai phương, chỉ thấy bà ta kêu trời trách đất, ở nơi nào gọi nhi tử của bà, Tề Tăng Phú thì cả thân run rẩy, Tề Hiểu An

túm lấy người hầu chất vấn là ai làm, chỉ có Tề Hiểu Hồ bình tĩnh hơn một chút, sai người đưa đại ca hấn mang vào bên trong phủ, đi mời đại phu.

Người Tề gia không biết, cách cửa lớn Tề phủ không xa, có một cỗ kiệu dừng lại, người chung quanh với trang phục màu xám mặt không chút thay đổi mà đứng, người trong kiệu vén một góc rèm lên đem một màn vừa rồi thu hết vào mắt.

Tề Hiểu Giang được nâng vào Tề phủ, sau khi cửa Tề phủ đóng lại, nhân tài trong kiệu đem màn buông xuống. Tiếp theo chỉ nghe thấy trong kiệu truyền ra tiếng cười hài lòng: “Địch, mama nói như thế nào?”

“Phế toàn bộ người hấn, mặc dù sống được, nhưng không thể giao hợp là người què!” Phượng địch ở ngoài kiệu khom người xuống, thấp giọng bẩm báo nói.

“Ừm, tốt lắm. Có thể đi rồi!” Khoẻ miệng của Phượng hiên đang cười, ánh mắt cũng đang cười, bên trong kiệu hấn đang mặc triều phục, hợp cây quạt trong tay lại, dựa vào sau một chút, nhắm mắt nghỉ ngơi, để một lát nữa chuẩn bị vào triều, gần đây phụ thân của hấn đại nhân Phượng Trọng Nam đều đối nghịch với hấn, không lên tinh thần là không đối phó được !

Tề Hiểu An vô cùng phần nộ, theo lời đại phu đến kiểm tra nói, đại ca nhà mình từ nay về sau không khác gì với thái giám, đây là đối tượng sau nhị ca Tề Hiểu Dũng tiếp tục bị đánh. Trên đường tỉnh lại đại ca lúng búng nói không rõ lắm, nhưng mình đại khái hiểu được, là đại ca thường xuyên đi đến thanh lâu kia. Vì thế, nổi giận đùng đùng muốn báo thù Tề Hiểu An đi đến đồ phường ở tả phố. Muốn đi tìm hồ bằng cầu hữu (bạn bè xấu) mà hấn thường chơi đến hỗ trợ. Hừ, dám động đến người Tề gia hấn, cũng không nhìn một chút xem Tề Hiểu An hấn là loại người nào!? Không biết hấn ở đồ phường giống như đại ca quen thuộc như nào ,xem hấn không đem tay chân ở thanh lâu này phế đi mới là lạ!

Tề Hiểu An nghĩ như vậy, liền đến tìm một đám hồ bằng cầu hữu, rồi đến đồ phường. Hấn cho rằng luôn đem hấn làm khách quý mà tiếp đãi, miễn phí cho hấn tùy ý ở đồ phường chơi đùa Vu Hưởng nhất định sẽ phái người giúp hấn. Nào biết khi tới đồ phường, Vu hưởng sẽ giống như ngày xưa đây nhiệt tình nghênh đón hấn vào đồ phường, nhưng Tề Hiểu An còn chưa nói rõ ý đồ đến đây, chỉ thấy Vu hưởng thay đổi mặt mang hấn đến hậu viện, lại sai người cầm một quyển sổ sách lại đây, phía trên ghi lại tất cả số tiền mấy tháng nay hấn thua ở đồ phường, kêu hấn đưa tiền ra.

Không hiểu ra sao Tề Hiểu An không giống với Tề Hiểu Giang, không ngăn người ở nơi đó, ngược lại ngang ngạch không chịu đưa, hấn nào có hơn hai vạn ngân lượng mà đưa. Trời sanh tính nóng nảy Tề Hiểu An thấy Vu Hưởng lộ ra hung tướng, hấn cũng không cam chịu yếu thế, tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để chiếm được ưu thế), may mắn mình dẫn theo một đám bằng hữu lại đây, nhưng lúc hấn kêu gọi bằng hữu phía sau động thủ đánh nhau thì lại phát hiện phía sau nửa ngày cũng không có động tĩnh, đợi hấn quay đầu, nhìn thấy mấy người kia biểu tình lạnh nhạt, thì mới biết hóa ra bọn họ đều là người của Vu hưởng.

“Tiền người nhất định phải trả, có thể cho người thư thả vài ngày, nhưng phải có gì để đổi!” Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy hấn liếc mắt tới mọi người.

Cho dù Tề Hiểu An rất biết đánh nhau, nhưng không thể địch lại nhiều người, đành để bị bắt. Từ trước đến nay trời không sợ, đất không sợ sau khi hấn nghe thấy Vu hưởng nói một câu “Cắt hết gân tay chân của hấn!”, khó có được hoảng sợ liều mạng giãy dụa cầu xin tha thứ, nhưng đành vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn tay chân của mình bị người ta đè lại, gân tước sống bị lấy ra, tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết vang lên. Nhi tử thứ ba của Tề gia cứ như vậy bị phế .

Nhìn Tề Hiểu An đau đến bất tỉnh, Vu Hưởng nhíu mày hỏi Vu Hạ: “Vị đại nhân kia kêu xử lý cho đẹp một chút, như vậy có phải rất đơn giản hay không?”

“Vậy lại treo ngược lên đánh một trận thế nào?”

“ Ừm. , đừng làm cho hấn chết, vị đại nhân kia bảo ngày mai muốn thấy thành quả của chúng ta, tối mai đem hấn vứt vào trong thành, nơi vị đại nhân kia đi qua.”

“Dạ!”

Cho nên, ngày hôm sau, sau khi hạ triều, cỗ kiệu của Phượng hiên “Trùng hợp” đi qua nơi Tề Hiểu An bị ném, cả người máu chảy đầm đìa, “Lòng tốt” đem hấn đuổi về Tề phủ, “Đồng tình” nhìn lại người Tề gia

nhận tin dữ, “Kinh ngạc” biết được thảm sự phát sinh trên người Tề Hiểu Giang, “Quan tâm” hỏi nguyên nhân, “Lòng đầy cảm phần” mà nghĩ muốn giúp đỡ, cuối cùng là “Tiếc nuối” báo cho biết đối phương hẳn cũng đắc tội không nổi.

“Phượng đại nhân, vì sao?” Ở tại cách vách Mai phủ, phần lớn thời gian ở nhà mẹ đẻ Tề Hiểu Nhã sau khi nghe thấy Phượng hiên nói, ngừng khóc, bất mãn hỏi.

“Đại thần trong triều ai cũng biết, sau lưng thanh lâu cùng đồ phường đó có một vị đại nhân vật đang ủng hộ” Phượng hiên bình tĩnh giải thích cho nàng ta, mỹ mạo của hẳn làm cho Tề Hiểu Nhã thất thần, thiếu chút nữa không chảy nước miếng, lúc này ghen tị với phu nhân của hẳn lại nổi lên. Nàng ghen ghét nàng ta, Phượng hiên nói tiếp, “Người kia là Tam vương gia Ngự Thiên Tinh!”

Vừa nghe là hoàng tộc. Hơn nữa Tam vương gia tuy là nổi danh trong hoàng tộc không có quyền, không làm việc đăng hoàng, nhưng hẳn cùng với tiên hoàng có quan hệ tốt nhất, cũng đồng thời là cùng cha cùng mẹ ca ca ruột của hoàng thượng hiện tại, nghe nói cho dù là hoàng thượng hiện nay, Ngự Thiên Tinh này chỉ nói một câu, thì người cũng sẽ nghe .

“Báo thù là chuyện không thể nào. Các người vẫn nhanh chóng chuẩn bị tốt ngân lượng họ muốn đi! Miễn cho Tam vương gia đang ở ngoài Kiền Đô sau khi trở về, sẽ thảm hại hơn!” Phượng hiên hài lòng nhìn mặt người Tề, Mai biến sắc. Tiểu ác ma trong lòng là vui vẻ vui vẻ! Thật không uổng công phí hẳn bán đứng tiên hoàng Ngự Thiên Lan rơi xuống cấp Tam vương gia, đổi lấy toàn bộ quyền lợi vận dụng thuộc hạ trong tay hẳn, hơn nữa xóa bỏ cho toàn bộ chi phí này. Còn tiền của Tề gia lại đưa về mình. Hẳn đều đã tính toán thật tốt, bọn họ sau khi mưu hại nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, đã lấy từ Cốc gia được nhiều như vậy, dĩ nhiên, cái này mình coi như lợi tức(lãi), Tề gia tuyệt đối phải trả tiền, chỉ là sau khi thanh toán, sẽ trở nên một nghèo hai trắng mà thôi. Mình còn rất nhân đạo, cho bọn họ sau khi giao toàn bộ tiền thì không còn khoản nợ nào trên lưng.

Sau khi thấy hai nhà Mai Minh, Mai nhân trên mặt lộ vẻ muốn cùng Tề gia phải sạch quan hệ, không muốn ượng tiền thu hết vào mắt, vừa lòng Phượng hiên cầm cây quạt trong tay hợp lại. Chuẩn bị chạy lấy người .

Nhìn thần sắc thắm đậm của người Tề gia, tâm tình Phượng hiên vô cùng thông thuận, trước khi nói lời từ biệt, tầm mắt của hẳn đảo qua mắt hồng vì khóc của Tề Hiểu Nhã, thầm nghĩ: ha ha, hoá ra người còn có thể khóc a! Từ từ mà khóc đi, Tề Hiểu Nhã! Ngày mai hoàng thượng hạ thánh chỉ, thu thập Thôi gia xong, nên đến phiên người! Ta sẽ làm cho người mỗi ngày đều khóc đến vui vẻ. Mấy ngày nay Tề gia đã nhận được rất nhiều tin dữ, ta sẽ có lòng tốt cho các người vui thêm một chút, tuyệt đối là việc vui!

Đi đến cửa chính của Tề phủ, Phượng hiên ra hiệu cho Tề Hiểu Hổ cùng Mai Hiểu Diệu không cần đưa nữa, nhưng lại bỗng nhiên xoay người bỏ lại cho hai người một câu: “Đúng rồi, Hiểu Diệu, ngày mai người đi đến chỗ Lam đại nhân ở Lễ bộ báo danh đi!” Nói xong, hẳn ngồi vào kiệu, quay về Phượng phủ.

Lưu lại hai người vui vẻ giận dữ. Mai Hiểu Diệu cùng Tề Hiểu Hổ dưới chuyện Phượng hiên cố ý an bài, thì phát sinh mâu thuẫn, hơn nữa sau khi hành động của Mai gia không chịu cho Tề gia vay tiền lại làm âu thuẫn càng thêm sâu sắc, từ từ tăng lên, cuối cùng là mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội, sau khi Phượng hiên đem cơ hội kia tới, thì quan hệ của Tề gia cùng hai nhà kia là hoàn toàn chấm dứt.

Phượng hiên đối với Tề Hiểu Nhã cùng Tề Hiểu Hổ vô cùng tàn độc xuống tay tàn nhẫn, chuẩn bị từng đao từng đao khoét đi những thứ mà hai huynh muội đó coi trọng, làm cho bọn họ tâm linh thân thể đều phải bị tra tấn hoàn toàn, khi đó, hẳn mới từ ở trong nước sôi lửa bỏng cho bọn họ biết hẳn Phượng hiên là tướng công của ai ! Hừ!

95. Chương 95: Kế Hoạch Âm Sát

Tất cả đều dựa theo kế hoạch của Phượng Hiên tiến hành thuận lợi. Hoàng thượng hạ thánh chỉ, Phượng Thiệu Vân giao cho hẳn tổng chủ Phượng thị hiện nay xử trí, Thôi gia bị tịch thu tài sản lưu đầy, lần này người hẳn trở về muốn trừ bỏ, toàn bộ đều rửa sạch sẽ giống như hẳn mong muốn. Những ngày tiếp theo,

Phượng hiên như là mèo bắt được chuột, cầm nhóm con mèo trên tay vừa chỉnh vừa chơi đùa, không vội mà hưởng dụng.

Đầu tiên là Phượng thiếu vãn, lúc hần bước ra Kiền Đô, sẽ bị người đuổi giết khắp nơi, cuộc sống trôi qua hải hùng khiếp vía, chật vật không chịu nổi, cả ngày lo lắng sẽ bị người giết chết, sống trong sự sợ hãi. Sau khi hoàng thượng hạ thánh chỉ đến, Phượng hiên sẽ làm cho hần tiếp tục trải qua những ngày nay, nhưng, lại sai người chậm rãi ép hần trở về theo hướng Kiền Đô, chờ Phượng hiên cảm thấy đủ, mới đi thu thập hần.

Tiếp theo là Tề Hiểu Hổ. Mai Hiểu Diệu lên chức làm cho Tề Hiểu Hổ ghen tị, chuyện này nguyên bản cũng không có gì, nhưng gần đây bởi vì mắc phải khoản nợ của Tề Hiểu Giang cùng Tề Hiểu An, khiến cho người đàn ông duy nhất có thể chống đỡ Tề gia Tề Hiểu Hổ phiền lòng rất nhiều. Người của sông bạc cùng thanh lâu kia tới kỳ hạn, mỗi ngày đều phái người đến làm náo loạn nhà cửa, đoạt không ít đồ vật để gán nợ, mà Tề gia đã báo quan thế nhưng lại không có ai để ý. Nghĩ đến kết cục của hai ca ca, trong lòng Tề Hiểu Hổ cũng có sợ hãi, mỗi ngày lo lắng đề phòng để sống sót. Hai nhà Mai gia lại trịnh trọng nói rõ không giúp đỡ mượn tiền, trong lòng Tề Hiểu Hổ là vừa tức lại vừa giận. Mấy ngày này tranh chấp cùng Mai Hiểu Diệu, Tề Hiểu Nhã cuối cùng vẫn che chở cho tướng công của mình khiến cho huynh muội tan rã trong không vui.

Sau đó, Tề gia chợt nhớ tới vợ chồng Cốc thị còn sống, Mai phượng, Tề Tăng Phú cùng ba người bọn họ mặt dày tới Cốc phủ cầu cứu, nhưng bị không cho vào nhà. Những ngày gần đây thăm sự một việc lại một việc, che phủ Tề phủ là một mảnh âm đạm trong mây đen.

Vừa lúc đó, giống như họa vô đơn chí, Tề Hiểu Hổ ở Lại bộ cũng không được hài lòng. Không biết tại sao hần đột nhiên bị người ở Lại bộ xa lánh, hơn nữa làm sai mấy việc nhỏ, đều bị Phượng hiên chỉ trích, khiến cho cấp bậc hàng quan của hần lại xuống thấp hơn vài lần, nay ở chức vị của hần ở Lại bộ là thấp nhất, cùng với Mai Hiểu Diệu vinh dự thăng chức, đường làm quan rộng mở hoàn toàn tương phản, đối lập rõ ràng. Làm cho hần nhiều ngày qua cảm xúc suy sụp, mỗi ngày đều buồn phiền, lòng như có ai dày vò.

Mâu thuẫn giữa hai anh em bà con vài ngày gần đây có xu thế tăng lên. Ở Lại bộ Phượng hiên càng không ngừng cố ý chèn ép cùng chỉ trích Tề Hiểu Hổ, ngày nào tâm tình cũng bị hạ xuống hần cùng Mai Hiểu Diệu lại cãi nhau, hai người cuối cùng cũng đánh nhau, Mai Hiểu Diệu bị đánh có phần thảm hơn, làm cho Tề Hiểu Nhã phần nộ, hai huynh muội âm ỹ một trận.

Trên mặt bị thương Mai Hiểu Diệu sau khi lau đi máu ở miệng, cảm thấy nhiều năm qua đã quá nhân nhượng với Tề gia rồi, hần liền hạ quyết tâm nói: “Từ nay về sau, kiêu về kiêu, lộ quy lộ, hai nhà chúng ta không còn lui tới! Tề gia chết hay sống, không quan hệ với Mai gia ta!” Sau đó, hần lại làm bộ mặt tức giận mà nói với Tề Hiểu Nhã, “Chính người tự chọn, là nhà chồng hay là nhà mẹ đẻ!” Nói xong. rồi rời khỏi Tề phủ, thề không bao giờ bước vào nơi này nữa.

Chuyện đùa sao, nhà mẹ đẻ hiện tại nợ nần quần thân, lại có ba ca ca giống như hoạt tử nhân, nghe nói Phượng đại nhân kia đối Tứ ca không phải thật sự hài lòng, mà chỗ nào cũng đề bạt phu quân của nàng, nàng làm sao có thể bỏ qua nhà chồng! Bỏ qua vinh hoa phú quý! Tề Hiểu Nhã không hề nghĩ ngợi chạy theo tướng công đã đi rồi, không để ý tới tiếng gào của cha mẹ phía sau, từ nay về sau cùng nhà mẹ đẻ thoát ly quan hệ!

Chuyện này qua không đến hai ngày, Tề Hiểu Hổ lại bị Phượng hiên tìm cơ hội, cố ý giở trò mắng trước mặt tả thừa tướng Phượng trọng nam, lại cho hần đi về nhà, làm chức quan nhàn hạ. Làm cho Tề Hiểu Hổ mấy ngày nay tức giận cùng bất mãn rốt cục tụ tập lại đạt tới cực điểm. Mà thấy trong mắt hần hiện lên hận ý, trăm phương ngàn kế muốn làm cho Phượng hiên thống khổ, Phượng trọng nam lập tức muốn mượn thêm sức của Tề Hiểu Hổ. Bởi vì Phượng trọng nam biết Phượng Thiếu Liên cùng với phu nhân của Phượng hiên rất gần gũi, ông có thể xuyên qua Phượng Thiếu Liên làm một chuyện khiến cho Phượng hiên thống khổ. Vì thế, Tề Hiểu Hổ theo dự liệu của Phượng hiên đảo hướng sang Phượng trọng nam.

Tề Hiểu Hổ nói cho thê tử Phượng Thiếu Liên về kế hoạch Phượng trọng nam muốn giết Tiểu Cốc lượng, ở bên ngoài mấy ngày nay luôn giúp trợ phụ bệnh vực kẻ yếu, phụ họa theo hần nói xấu Phượng hiên Phượng Thiếu Liên sau khi nghe thấy lời kia của Tề Hiểu Hổ, đáp ứng cực nhanh. Cả người nàng các tế bào đều hưng phấn mà kêu gào, thật tốt quá, nàng rốt cục cũng chờ được ngày này, chỉ cần dựa theo những việc chúa thượng an bài mà làm, thì nàng có thể ở cùng Thuần ca một chỗ!

Từ Phụng địch mà Phụng Trọng Nam biết được tin tức mấy ngày tới Phụng hiên phải ra khỏi Kiên Đô, chuẩn bị một ngày để giết Tiểu Cốc lượng, hơn nữa ông ta muốn tiến hành chuyện này hết sức cẩn thận, bởi vì bé con kia vừa chết, nhưng giới tính đứa nhỏ trong bụng phu nhân Phụng hiên vẫn còn chưa biết, như vậy mạng của Phụng Thiếu Văn nhất định có thể bảo đảm, ông vẫn còn có cơ hội chậm rãi bỏ thai nhi chưa ra đời, cùng với Phụng hiên kia. Cho nên dựa theo kế hoạch của ông, ông ta sẽ phái độc thủ, dẫn dắt đại bộ phận thị vệ của Phụng phủ rời đi, tạo thành hỗn loạn, lúc này Phụng phủ sẽ không đề phòng Phụng Thiếu Liên nghĩ biện pháp đem thị vệ bảo vệ ở bên người Tiểu Cốc lượng rời đi, như vậy, ông ta sẽ thừa dịp hỗn loạn tự mình ra tay giết chết tiểu oa nhi cần bản không nên có trên đời này đi!

Phụng Thiếu Liên giật dây để Tề Hiểu Hổ cũng tham dự vào bên trong kế hoạch, thứ nhất là để bày tỏ lòng trung thành với Phụng Trọng Nam, thứ hai vạn nhất nàng không thể đem những người đó rời đi, khiến Phụng trọng nam không có cơ hội ra tay Tiểu Cốc lượng, như vậy Tề Hiểu Hổ cũng sẽ không bị Phụng phủ phòng bị có thể thừa dịp không có ai chú ý mà hạ thủ, làm cho gọn gàng sạch sẽ, sau đó đem mọi chuyện còn lại giao cho người đến ám sát. Tề Hiểu Hổ đem ý của Phụng Thiếu Liên nói cho Phụng Trọng Nam, sau khi được ông ta đồng ý, âm mưu quyết định cứ như vậy .

Tất cả nhìn qua đều thuận lợi như vậy. Một ngày, nghe nói vì xử trí Phụng thiếu văn kia, Phụng hiên đặc biệt đi khỏi Kiên Đô, bởi vì đây là chuyện trọng đại của Phụng Thị, phải xử lý để khiến hoàng thượng vừa lòng, nghe nói ngay cả các trưởng lão của Phụng thị cũng đều đến đông đủ.

Sáng sớm hôm đó, Phụng Thiếu Liên mang theo Tề Hiểu Hổ đến Phụng phủ thăm hỏi. Cốc Nhược Vũ vừa nghe là Tề Hiểu Hổ cùng đi theo, không chịu gặp hai vợ chồng này: nàng không gặp mà Phụng hiên cũng không ở đây, Phụng Thiếu Liên liền đề nghị bọn họ đi gặp Thiếu tông chủ, quản gia Phụng Tường cũng không ngăn trở để cho bọn họ đi. Nhưng lúc đến chỗ ở của Tiểu Cốc Lượng, lại nghe được tin là bé con đã đi ngủ rồi.

Nhưng vào lúc này, bọn sát thủ do Phụng Trọng Nam phái đi lại bị người phát hiện, chém giết nổi lên. Một hồi hỗn chiến lập tức dừng lại, Phụng Thiếu Liên thuận lợi dẫn thị vệ canh giữ phòng của Tiểu Cốc Lượng đi, nhưng Phụng tiêu kia lại thủy chung không di chuyển, Tề Hiểu Hổ may mắn thê tử nghĩ chu đáo. Phụng trọng nam che mặt đi ra đánh nhau với Phụng Tiêu, mà Tề Hiểu Hổ lại mượn cơ hội này tiến vào trong phòng không có ánh nến, lấy ra chủy thủ cất giấu trong lòng, đến bên giường, đi tới thân ảnh nhỏ nhỏ đang ngủ say kia hung hăng đâm xuống. Hắn nhắm tâm cho rằng một nhát vẫn chưa đủ. Giống như muốn hả giận đâm xuống vài chục nhát

“Hắn đang làm cái gì?” Thanh âm thanh thúy của bé con có chứa nghi vấn vang lên ở bên trong phòng, khiến cho Tề Hiểu Hổ dừng động tác lại.

“Chắc là tới giết con.” Thanh âm lười biếng trả lời, làm cho Tề Hiểu Hổ trán toát ra mồ hôi lạnh.

“A, vậy hắn nhất định rất hận con!” Bé nói xong gật gật đầu, “Lại đâm đến mười bảy nhát đao” bé đều biết nha, con số thật chuẩn xác.”Chỉ là đâm gối đầu cùng đâm người sẽ có cảm giác giống nhau sao?”

“Đương nhiên không phải rồi, nhi tử, hắn ngu ngốc, cho nên không phân biệt được, ở chỗ này giết rất vui vẻ!” tiếng cười trầm thấp vang lên trong phòng .

Ngay lúc Tề Hiểu Hổ quay đầu khắp nơi tìm người, thần kinh căng thẳng, thì ánh nến trong phòng bỗng nhiên sáng ngời, từ cửa sau lưng đi ra một lớn một nhỏ, hai phụ tử có khuôn mặt giống nhau như đúc.

“Người, người không phải đã ra khỏi Kiên Đô sao?” Tề Hiểu Hổ hoảng sợ nhìn Phụng hiên không nên xuất hiện ở nơi này, quay đầu lại nhắc chân kia lên, quả nhiên là gối đầu.

“A? Ai nói ?” Phụng hiên không chút để ý hỏi, hắn nhìn nhìn ngoài cửa, hài lòng thấy Phụng trọng nam đã phát hiện ra mình và Tiểu Cốc lượng mà cảm thấy ngoài ý muốn mở to hai mắt, sau đó Phụng hiên bỗng nhiên cất cao giọng, cố ý tự hỏi tự trả lời, “Địch! Là người lừa người khác nói ta đi khỏi Kiên Đô sao?” Cái từ lừa kia bị người nào đó cố ý cường điệu lên.

“Đúng vậy, chúa thượng!” Nóc nhà truyền đến thanh âm của Phụng địch .

“Ha ha, người còn ở trên nóc nhà làm cái gì, còn không mau đi giúp đệ đệ của ngươi, hắn sắp bị đánh bại!” khóe miệng Phụng hiên nhếch lên, đối với Phụng trọng nam dương dương tự đắc, lời của hắn vừa nói

xong, đã thấy Phượng dịch xuất hiện ở trong viện, thay cho Phượng tiêu sắp bị thua.

“Người. . . .” Phượng trọng nam hướng về phía Phượng dịch tức giận đến nói không ra lời, ông bị lừa!

“Ta vốn họ Cung.” Giọng nói bình thản giống như không có chuyện gì, nếu chúa thượng đã không ý muốn giấu diếm, như vậy hẳn Phượng dịch có lòng tốt để cho ông ta hiểu được

Bị gạt nhiều năm như vậy Phượng trọng nam muốn tức điên lên rồi, trong lòng lại mắng Phượng hiên tiểu tử đó từ nhỏ đã âm hiểm giả dối!

Phượng trọng nam dù sao từng là tông chủ Phượng thị, không bao lâu, Phượng dịch cũng xuất hiện dấu hiệu bị thua, nhưng vào lúc này, một nam tử mặc trang phục màu xám, mặt không chút thay đổi từ ngoài viện tiến vào, bấm báo với Phượng hiên, tất cả thích khách đều đã chết ngay tại chỗ.

“Ừm, làm tốt lắm! Thuần, ngươi cùng Tiêu bảo vệ cho Thiếu tông chủ.” Phượng hiên ngoài miệng khen thuộc hạ, nhưng tầm mắt lại nhìn chăm chăm vào Tề Hiểu Hổ giống như nhìn con mồi.

“Dạ!” Rốt cục cũng đã dưỡng tốt vết thương, hôm qua mới về bên người Phượng hiên Phượng thuần lập tức che trước mặt Tiểu Cốc lượng, ánh mắt lạnh lùng mà nhìn Tề Hiểu Hổ đã cười người hẳn yêu mến.

Phượng hiên đem tầm mắt ở trên người Tề Hiểu Hổ đứng ở trước giường thủy chung không dám động, nắm chặt chủy thủ phòng bị dời đi, sau khi nở một nụ cười hàm chứa thâm sâu một chút, thân hình chợt lóe, đã xuất hiện ở bên người Phượng trọng nam, thay cho Phượng dịch đang dần dần không duy trì được.

“Phụ thân đại nhân, che mặt làm cái gì, ngài cũng không phải khó nhận ra.” Cười khê một tiếng, tay Phượng hiên nhanh như chớp tránh được chiêu thức của Phượng trọng nam, tháo khăn che mặt của hắn xuống.

Phượng hiên hài lòng khi thấy Phượng trọng nam bởi vì bị bại lộ mà không chịu nổi. Còn vô tình dùng chuyện này tạo ra khe hở đối với Phượng Trọng Nam, để làm cho Phượng trọng nam có ý rời đi.

Chỉ là, vào lúc này, bởi vì xuất hiện thích khách mà lo lắng cho nhi tử Cốc Nhược Vũ bước nhanh chạy vào viện này.

Tuy nói Phượng Trọng Nam chưa bao giờ gặp qua Cốc Nhược Vũ, nhưng thoáng nhìn nàng mang bầu, lại nghe thấy phía sau nàng có người kêu “Phụ nhân, người chậm một chút”, lúc này tâm niệm vừa chuyển. Chuyện tối nay không thể không thành! Ông ta không hề nghĩ ngợi liền thay đổi hướng đi, lòng bàn tay chứa đầy nội lực, hướng về phía Cốc Nhược Vũ một chưởng bổ xuống. Trong nháy mắt đó, trái tim Phượng hiên thiếu chút nữa ngừng đập, trong chớp lát không thể hô hấp, cả người run rẩy, nụ cười trên mặt của hắn cũng biến mất. Trong viện vang lên tiếng la khóc cả giọng, và chúa thượng sợ hãi của hắn: “Nhược Vũ ——!” Chỉ thấy hắn lấy tốc độ như tia chớp xông về phía nàng rồi ngã xuống

96. Chương 96: Thả Hổ Về Rừng

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Cốc Nhược Vũ ngã xuống, nhưng không phải bởi vì bị Phượng Trọng Nam đánh trúng, mà vì nàng ôm bụng nên làm cái gì cũng không thuận tiện. Nàng bước những bước nhỏ, trong lòng lo lắng cho an nguy của nhi tử, bước chân quá nhỏ nhưng lại quá nhanh, không cẩn thận một cái, dưới chân liền lảo đảo, vướng chân mình mà té ngã.

Mắt thấy đầu nàng sắp ngã xuống đất nhưng để bảo vệ bào thai trong bụng, nàng cố gắng muốn duy trì cân bằng, kết quả là hai đầu gối của nàng hung hăng quỳ trên mặt đất, thân trên nghiêng về phía trước, một bàn tay bảo vệ bụng, một bàn tay chống trên mặt đất.

Đau! Thật vất vả mới ổn định cơ thể, nàng cảm thấy tay cùng chỗ đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn, tiếp theo một trận chướng phong thổi qua đầu gối, đồng thời nghe thấy tiếng la ẩn chứa sợ hãi của Phượng

Hiên. Nàng theo phản xạ quay đầu lại, chỉ thấy chưởng phong kia đến từ một lão già mặc hắc y, vẻ mặt của ông ta đầy sát ý lại vươn tay bỏ về phía nàng.

Bởi vì Cốc Nhược Vũ vô tình té ngã mà may mắn thoát được một nạn, khiến cho Phượng Trọng Nam thất thủ, ngay sau đó ông ta tung ra chưởng thứ hai. Chỉ là, ông ta đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất thì làm sao có thể thực hiện được. Chưởng thứ hai đã chuẩn bị đuổi tới trước người Cốc Nhược Vũ, Phượng Hiên liền lao tới tiếp nhận.

Nội lực giống như dời núi lấp biển kia từ chỗ của Phượng Hiên vọt tới, làm cho gan bàn tay của Phượng Trọng Nam chấn động mà đau. Sau khi ông ta nhìn thấy vẻ mặt của Phượng Hiên, không khỏi sinh ra ý thoái lui, nghĩ muốn lập tức bỏ đi, nhưng làm sao có thể tùy theo ông ta nói đi là đi, chỉ thấy các chiêu thức của Phượng Hiên giống như ừ ừ kéo đến úp lên ông ta, làm cho ông ta đành phải chấp nhận đối phó.

Khi một người nham hiểm không hề cười thì đại biểu cho cái gì? Cuồng nộ! Sau sợ hãi thì cả người Phượng Hiên là tức giận rung trời thuận theo mà đến thổi quét. Hắn lúc này không giống với năm biết được tin của muội tử ở trong cung, lúc đó hắn chỉ là cười không nổi! Nhưng giờ phút này hắn so với năm đó khi biết tin muội tử chết đi còn phần nộ hơn, thậm chí có người dám can đảm ở trước mặt của hắn muốn giết Nhược Vũ của hắn! Dung nhan tuyệt thế của Phượng Hiên giờ phút này không còn tươi cười, hai tròng mắt tràn đầy nham hiểm cùng tức giận, cả người tản ra sát khí dày đặc. Ông ta, nên, chết!! Trước mắt, trong đầu Phượng Hiên chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là phải giết Phượng Trọng Nam.

Bản thân đã từng là Tông chủ Phượng thị nên võ công của Phượng Trọng Nam không thể khinh thường, nhưng võ công của ông ta cao bao nhiêu, thì võ công của Phượng Hiên so với ông ta còn cao hơn, ông ta ra chiêu nhanh, thì Phượng Hiên so với ông ta còn nhanh hơn, ông ta không để ý đến tình thân phụ tử, ra chiêu tàn nhẫn, mà Phượng Hiên lần đầu tiên muốn đem ý niệm giết ông ta trong đầu chuyển thành hành động, ra chiêu lấy mạng, liều lĩnh thẳng hướng Phượng Trọng Nam.

Hai người đánh là khó phân thắng bại, tuy nói Phượng Hiên hơn một chút, nhưng cũng không làm cho Phượng Trọng Nam bị thương, lại càng không đủ để đẩy ông ta vào chỗ chết, bởi vì võ công của hai người là giống nhau. Sau khi phát hiện ra điểm ấy, chiêu thức trong tay Phượng Hiên chợt biến đổi, cứ như vậy, dưới đèn đuốc sáng trưng trong đình viện, từ lúc xây dựng vương triều cho tới nay, năng lực bí mật của Cung thị cùng Phượng thị không truyền ra ngoài thì lần đầu lấy phương thức đối địch mà đồng thời xuất hiện.

Tuy nói Phượng Trọng Nam chưa bao giờ thấy qua võ công của Tông chủ Cung thị, nhưng các chiêu thức của Phượng Hiên từ phóng khoáng trở nên nhanh và mạnh mẽ, tất cả đều là những chiêu thức ông ta chưa từng gặp qua, ông rất nhanh liền liên tưởng đến Cung thị đứng đầu sáu tộc, trong lòng không khỏi cả kinh, khiến ông phải sử dụng tất cả vốn liếng để ứng đối.

Cung Thiên Li cùng Cung Thi San sắc mặt khó tránh khỏi tái nhợt, đối với cảnh tượng vừa rồi trong lòng vẫn còn sợ hãi, các nàng nghĩ rằng chuyện bên này chưa thượng đã sớm xử lý xong, cho nên hai người mới đi theo phía sau Cốc Nhược Vũ, nhân nhả tự tại, bận đầu vô mồm, suýt nữa gây đại họa.

Nhìn mọi người khẩn trương hỏi nàng có bị thương hay không, Cốc Nhược Vũ lắc đầu trấn an các nàng, may mắn nàng chỉ bị xước chút da ở tay phải, hai đầu gối có đau một chút mà thôi, thai nhi trong bụng bình yên vô sự.

Sau khi nàng giải thích mãi nàng không sao, thì tâm mọi người mới buông lỏng xuống, nàng không hiểu nhìn về phía hai phụ tử Phượng Hiên đang đánh nhau bên kia đã dần dần phân ra thắng bại, chỉ thấy một chưởng của Phượng Hiên nặng nề mà đánh ở trên ngực lão già hắc y, đối phương “Oa” một tiếng hét ra ngụm máu lớn, ngã trên mặt đất. Ngay sau đó chỉ thấy vẻ mặt của Phượng Hiên hướng về phía Cốc Nhược Vũ bên này lạnh lùng lạnh tàn khóc vươn tay gắt gao bóp chặt cổ Phượng Trọng Nam.

Cốc Nhược Vũ không hiểu vì sao lão già kia lại định giết mình, cũng ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt bộ dạng không giống ngày thường của phu quân, trong lòng buồn bực thì chỉ nghe thấy Cung Thiên Li ở bên cạnh nói: “Giết ông ta đi! Giết đẹp lắm!”

“Hừ! Hổ dữ cũng không ăn thịt con mình, ông ta ngay cả cầm thú cũng không bằng, lại có thể hạ thủ đối với con dâu cùng tôn tử của mình! Người như thế đáng chết!” – Cung Thi San tiếp lời nói.

A! Cái gì? Chưa bao giờ gặp qua cha chồng của mình Cốc Nhược Vũ mở lớn mắt không hiểu đất nhìn lại hai người bên cạnh đang che chắn ình, kinh ngạc hỏi: “Có ý gì? Các người quen biết người kia?”

“Phụ nhân, ông ta là phụ thân của chúa thượng!” – Phượng Thúy nói tiếp.

Phụ thân?! Cốc Nhược Vũ trầm mặc một hồi, bỗng nhiên kịp phản ứng, nếu Phượng Hiên giết ông ta, thì đây chẳng phải là phạm vào tội giết cha đại nghịch bất đạo sao!? Lúc này hô to lên: “Hiên, không thể, ông ta là phụ thân của chàng a! Hiên!”

Bị bóp ở cổ Phượng Trọng Nam thật sự khó thở, đến mức đỏ bừng cả mặt, muốn giãy dụa phản kháng, nhưng lại bất đắc dĩ bởi vì vừa rồi bị đánh đã bị Phượng Hiên điểm trúng huyệt đạo, chỉ có thể mặc cho người này xâm lược.

Đang cân nhắc xem là bóp chết ông ta hay là chậm rãi hành hạ ông ta cho đến chết thì bên tai của Phượng Hiên truyền đến tiếng la của Cốc Nhược Vũ, gọi thần trí của hắn trở lại. Phượng Hiên duy trì tư thế của mình không hề động, nhìn người trước mắt ban ình sinh mệnh này lại keo kiệt ình một chút tình thương của cha, hận ý trong lòng không thể diễn tả bằng lời. Nếu có thể lựa chọn, thì mình căn bản không muốn làm con của ông ta, chỉ là Phượng Hiên hắn có thể thao túng rất nhiều việc, nhưng không cách nào quyết định được ai làm cha của mình!

Bên tai lại truyền đến giọng nói khuyên can của Cốc Nhược Vũ, nhớ tới chuyện đã từng đáp ứng lúc mẫu thân qua đời, hai gò má của Phượng Hiên hơi hơi run rẩy một chút, lực tay yếu dần, để sát vào bên tai Phượng Trọng Nam, thấp giọng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ông hắn là nên cảm tạ mẹ ta, nữ nhân mà ông đã ruồng bỏ kia, nếu không phải ta đã từng ở trước giường của mẫu thân bất luận ông có làm gì, cũng tuyệt đối không thể tự tay giết ông, nếu không hôm nay ta nhất định sẽ giết ông!” – Tiếng nói vừa dứt, tay Phượng Hiên nói lỏng rồi rời ra, Phượng Trọng Nam còn chưa kịp hô hấp vài cái, đã thấy Phượng Hiên một cước đạp ông ta sang một bên, đồng thời giải khai huyệt đạo cho ông ta, trầm giọng quát: “Cút! Cút ngay ra khỏi phủ đệ của ta!”

Mở miệng hít vào hơi, Phượng Trọng Nam chậm chạp vật đứng lên, nghiêng ngả lão đảo rời đi. Tất nhiên, thất bại lại bị đả thương ông ta tuyệt đối sẽ không bởi vì Phượng Hiên buông tha mà thấy cảm kích, ngược lại, lần đầu nhìn thấy được vẻ mặt khác của Phượng Hiên ngoại trừ tươi cười làm cho ông ta biết được nhược điểm của Phượng Hiên là ai, trong lòng thế phải trả thù vào nhược điểm kia, nhất định phải làm cho Phượng Hiên thống khổ. Hừ! Chờ xem! Phượng Hiên, kế hoạch lần này của ta thất bại, nhưng không có nghĩa là kế hoạch tiếp theo của ta cũng thất bại, người không có khả năng lúc nào cũng thắng lợi! Nếu người lần này dám cả gan giết Thiếu Vân, ta đây nhất định trong bữa tiệc chúc thọ hoàng thượng bốn tháng sau, sẽ đưa tới một phần đại lễ cho người người yêu nhất! Người thừa kế của Phượng thị nếu không phải xuất phát từ Thiếu Vân, thì cũng phải được do ta thừa nhận, thân phận con dâu phải xứng đôi với Phượng thị ta!

97. Chương 97: Địa Lao Phượng Phủ

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Ai cũng không biết Phượng Trọng Nam mang theo ý tưởng độc ác như nào mà rời đi. Sau khi nhìn thân ảnh của ông ta lão đảo mà đi rồi biến mất, Phượng Hiên mới xoay người bước nhanh đi đến chỗ Cốc Nhược Vũ, tí mỉ, từ trên xuống dưới xem nàng có bị thương chỗ nào hay không.

Tốc độ nhanh như chớp, ai cũng không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ khi phát hiện thấy Cốc Nhược Vũ bị thương thân hình Phượng Hiên nhoáng lên một cái, tiếp theo là “Ba , ba , ba” – ba tiếng vang lên, lại nhìn thấy ba người Cung Thiên Li đang ôm mặt ngã trên mặt đất. Phượng Hiên cho các nàng mỗi người một cái tát, mặt không chút thay đổi, mắt lạnh nhìn ba người trên mặt đất, giọng nói lạnh như băng của Phượng Hiên vang lên: “Đồ đáng chết, không phải ta đã nói tối nay nghiêm cấm phụ nhân đến đây sao? Các người

vừa rồi làm gì!?” – Mà để nàng bị thương! Ngay tại dưới mắt của hân! Hơn nữa vừa rồi còn thiếu chút nữa bị độc thủ! Nếu nàng mà xảy ra chuyện gì, thì hân cả đời cũng sẽ không tha thứ ỉn!

Ba người bò lên, ngay sau đó toàn bộ nhóm nô tỳ hầu hạ Cốc Nhược Vũ cùng nhau, vội vàng quỳ xuống đất không dám hé răng. Phượng Hiên vừa nhớ lại cảnh vừa rồi nhin không được lại cảm thấy sợ hãi, càng giận chó đánh mèo đối với ba người không có làm theo mệnh lệnh của hân. Hân còn đang muốn tiếp tục trừng phạt các nàng thì một bàn tay nhỏ kéo kéo ống tay áo của hân, kèm theo thanh âm sợ hãi vang lên: “Hiên, chàng không nên trách các nàng được không, là do thiếp không tốt, thiếp lo lắng cho Lượng nhi, kiên quyết muốn tới, không liên quan đến các nàng.”

Than nhẹ một tiếng, Phượng Hiên bắt lấy cái tay nhỏ kia, kéo chủ nhân của bàn tay nhỏ đẩy vào trong ngực, nường tử của hân làm sao có thể sai được, sai đương nhiên là người khác! Nếu nường tử thân ái không muốn hân trách các nàng vậy hân sẽ tạm tha cho các nàng!

Phượng Hiên cau mày, gắt gao ôm Cốc Nhược Vũ, muốn từ từ mà cảm thụ chuyện nàng còn sống là thật. Thân thể hân nhin không được mà run nhẹ nhẹ, hình ảnh vừa rồi khi Phượng Trọng Nam bỏ về phía nàng một lần lại một lần hiện lên trong đầu hân, không thể gạt đi.

Người nam nhân này đang sợ! Phu quân của nàng từ trước đến nay đều làm cho người ta có cảm giác không sợ trời không sợ đất thế nhưng lại sợ hãi đến phát run! Cảm nhận được chuyện này, Cốc Nhược Vũ vươn cánh tay, ôm ngược lấy Phượng Hiên nhẹ nhàng mà trấn an nói: “Hiên, thiếp không sao.”

“Ừm.” – Phượng Hiên lên tiếng trả lời như vậy, nhưng động tác lại không giống như thế, vẫn như cũ không chịu buông nàng ra, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa. Không biết tại sao, trong lòng Cốc Nhược Vũ lại nổi lên một loại cảm giác bị thương, nghĩ đến người động thủ vừa rồi là cha ruột của Phượng Hiên, rốt cuộc nàng cũng biết nguyên nhân làm cho người ta thương cảm. Phu quân của nàng vừa rồi không chỉ có nỗi sợ hãi mất đi nàng, mà càng bởi vì cái người chủ đạo kia mà bị tổn thương. Tuy rằng huynh ấy không có biểu hiện ra ngoài, nhưng nàng có thể khẳng định, trong lòng phu quân nhất định đang rất thương tâm.

Phượng Hiên ôm chặt Cốc Nhược Vũ muốn ỉn an tâm hơn, nhưng trong lòng lại giống như truyền ra tiếng khóc, từ thấp đến cao, thanh âm nguyên bản nhỏ nhỏ cuối cùng lại biến thành gào khóc. Cảm xúc sợ hãi của hân bị rời đi, Phượng Hiên khẩn trương nhìn Cốc Nhược Vũ trong lòng, chân tay luống cuống hỏi nàng: “Nàng làm sao vậy, là chỗ bị thương bây giờ bắt đầu đau sao? Đừng khóc, ta phải người gọi đại phu xem cho nàng. Đau làm sao, ta xoa cho nàng trước được không?”

Cốc Nhược Vũ càng nghĩ càng khổ sở, nhớ lại chuyện Phượng Thúy nói cho nàng biết trước kia phụ thân của Phượng Hiên đối xử hồ hững như thế nào với huynh muội bọn họ, chuyện phu quân của nàng chưa bao giờ biết đến tình thương của cha, càng làm cho nàng thêm đau lòng, hân vừa hỏi như vậy, càng làm cho nàng khóc đến thương tâm, phu quân nàng tốt như vậy, tại sao lại có loại cha như này!? Cảm thấy uỷ khuất thay cho Phượng Hiên, nàng vừa khóc vừa muốn an ủi Phượng Hiên, hân là trong lòng đã bị thương tổn mà ngoài miệng nói không ngừng: “Ồ ô. Hiên. Chàng còn có cha mẹ thiếp. Ô ô. Có thiếp cùng Lượng nhi. Ô. còn có cục cưng trong bụng thiếp. Cho nên chàng không cần cảm thấy khổ sở. Ô ô. người cha như này không có cũng thế! Ô ô. Ông ta là đồ hỗn đản! Ô ô. ông ta làm sao có thể đối xử với chàng như vậy! Ô ô. Chàng tốt như vậy!”

Nghe xong nửa ngày, Phượng Hiên mới hiểu rõ nường tử thân ái của hân ô ô nửa ngày là vì cái gì, hành động đau lòng của Cốc Nhược Vũ làm cho hân xúc động, xoa nhẹ đi nỗi đau sâu nhất giấu trong lòng hân bởi vì hành động của cha ruột. Dùng ánh mắt say lòng người nhìn nường tử thân ái, Phượng Hiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn, ôn nhu kéo nàng vào trong lòng một lần nữa, nhẹ nhàng nói hân không có việc gì rồi, sau đó dỗ nàng đừng khóc.

Hừ? Phượng Hiên dỗ nửa ngày, nhưng thiên hạ trong lòng cũng không chịu thua vẫn khóc không ngừng. Thật sự là gay go, hân không cách nào để làm cho nường tử thân ái ngừng khóc! Phượng Hiên hoảng thần, nhìn về phía mọi người chung quanh đã bị hân xem nhẹ rất lâu, cuối cùng nhìn nhi tử đứng ở cửa phòng, lúc này nói để dời đi lực chú ý của Cốc Nhược Vũ: “Nường tử, nàng không phải muốn gặp Lượng nhi sao? Con ở bên kia, ngoan, đừng khóc nữa!”

Nhắc tới nhi tử, Cốc Nhược Vũ mới chợt nhớ tới nàng đến đây là xem nhi tử, không biết Tiểu Cốc Lượng

có an toàn hay không, nàng quệt quệt nước mắt, nước nở từ trong lòng Phượng Hiên ngẩng đầu lên, nhìn theo phía phu quân chỉ. Thấy nhi tử bình yên vô sự, lúc này Cốc Nhược Vũ mới thả lỏng trong lòng. Nàng kéo kéo ống tay áo của Phượng Hiên, sau đó lôi hắn, để hắn đi cùng nàng đến chỗ nhi tử. Bị lôi đi, Phượng Hiên đành phải thành thành thật thật theo sát.

Cốc Nhược Vũ đi đến trước mặt Tiểu Cốc Lượng, buông tay đang kéo Phượng Hiên ra, sờ sờ đầu nhi tử, nhẹ nhàng hỏi nhi tử có bị sợ hay không.... Phượng Hiên rất hài lòng vì Cốc Nhược Vũ rốt cục cũng ngừng khóc khóc, nếu nàng lại khóc tiếp thì hắn sẽ đau lòng chết mất.

“Lượng nhi, về sau con hãy ngủ cùng cha mẹ, con một mình ở bên này, mẹ rất lo lắng, biết không?” – Trải qua chuyện lần này, Cốc Nhược Vũ thật trọng quyết định như vậy, Tiểu Cốc Lượng vội vàng mừng rỡ gật đầu, mà vẻ mặt của Phượng Hiên lại là cứng đờ tại nơi đó.

Nhi tử về sau đều ngủ cùng bọn họ!? Được, lúc này lại trao đổi thành tiểu ác ma nào đó khóc, ô ô, tiểu ác ma phun nước mắt!

Cốc Nhược Vũ đứng lên, nắm tay Tiểu Cốc Lượng, xoay người muốn cùng hai phụ tử Phượng Hiên quay về phòng ngủ của mình, nhưng lúc nàng xoay người thì một người trong phòng lớn kia vẫn như trước không nhúc nhích ánh vào mắt nàng.

“Biểu ca Hiểu Hổ?!” – Cốc Nhược Vũ ngoài ý muốn nhìn thấy Tề Hiểu Hổ ở trong này, nàng không phải nói không gặp bọn họ, kêu bọn họ đi trở về rồi sao?

“Muội, người muội giả hoá ra lại là Phượng Hiên!?” – Bị Phượng Tiêu cùng Phượng Thuần nhìn chằm chằm, Tề Hiểu Hổ không thể đào tẩu vẫn đứng như vậy ở trước giường không dám động đậy, do cách cửa sổ hơi xa nên bên ngoài xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không nhìn rõ lắm, chỉ biết là Phượng Trọng Nam giết phu nhân Phượng Hiên không thành. Cho nên khi Cốc Nhược Vũ đứng ở cửa, xoay người đối mặt với hắn, mới phát hiện hoá ra phu nhân của Phượng Hiên lại là biểu muội, làm cho hắn lúc này chấn động, nhớ tới chuyện đã từng mưu hại Nhược Vũ, hắn hoảng sợ nhìn về phía Phượng Hiên bên cạnh Cốc Nhược Vũ, thù mới hận cũ, mạng hắn xong rồi!

Lúc này, đã khôi phục lại nụ cười khoe miệng của Phượng Hiên nhếch lên, biểu tình giống như nghiền ngẫm nhìn hắn, sau đó nhìn về phía Phượng Tiêu cùng Phượng Thuần hạ lệnh: “Hai người các ngươi còn đứng ở trong đó làm cái gì, tại sao lâu như thế không bắt người lại?” – Hừ, tâm tình của Phượng Hiên hắn tối nay rất không tốt, cần tìm nơi trút giận từ từ mà phát tiết một phen, cho nên coi như hắn xui xẻo, đối với chuyện trả thù hắn, mình sẽ từ từ tra tấn hắn!

Nghe thấy lời của Phượng Hiên.... Cốc Nhược Vũ không hiểu nhìn về phía hắn, kết quả là được Tiểu Cốc Lượng giải thích một câu: “Mẹ, hắn muốn giết con! Hắn nhất định rất hận con, cho nên mới đâm đến mười bảy nhát dao!”

Cái gì!? Cốc Nhược Vũ cúi đầu nhìn nhi tử, nhíu mi, lại ngẩng đầu nhìn phu quân, thấy Phượng Hiên gật đầu. Nàng lại nhìn về phía Tề Hiểu Hổ đang giãy giụa không muốn bị bắt, nhìn thấy chủ thủ trong tay hắn rút xuống, lại phát hiện ra gối đầu trên giường phía sau hắn bị đâm mà rách ra, nghĩ đến cảnh tượng chủ thủ kia nếu đâm vào trên người con mình thì sẽ thế nào, vừa nghĩ lại vừa cảm thấy sợ thêm tức giận dâng lên, nàng nhịn không được đưa tay tát vào mặt Tề Hiểu Hổ một cái, xiết chặt nắm tay cả giận nói: “Huynh quả thật không bằng cầm thú! Cốc gia ta đối đãi với huynh không tệ, huynh lấy oán trả ơn không nói, lại vẫn còn muốn giết con ta! Huynh, huynh thật đáng chết!” – Cảm thấy mắng người như thế quả thật không đủ, nhưng trời sanh tính thiện lương, tính tình thật thà Cốc Nhược Vũ có thể nói ra những lời nặng nhất cũng chỉ có như thế.

“Nương tử, đừng nóng giận, vì phu sẽ đích thân đưa hắn đi báo quan.” – Ha ha, báo chính là hắn quan này, “Đưa hắn vào trong lao để đảm bảo an toàn của Lượng nhi sau này.” – Hắc, Phượng phủ hắn còn có địa lao, không cần bỏ gân chạy xa tìm nơi khác, tại trong phủ của mình thu thập hắn là được rồi!

“Ừm!” – Cốc Nhược Vũ lên tiếng trả lời, hoàn toàn đồng ý. Nàng ôm sát con của mình, dặn Phượng Hiên: “Hiên, vậy chàng đi nhanh về nhanh!” – Sau đó nàng hung hăng trừng mắt nhìn Tề Hiểu Hổ, rồi dẫn nhi tử rời đi, không nói một chút tình thay cho Tề Hiểu Hổ, càng không để ý tới chuyện hắn muốn giải thích cầu

xin tha thứ, cảm thấy nếu ở bên cạnh hẳn thêm một khắc, con trai của nàng sẽ có nguy hiểm thêm một phần.

Nhìn theo đoàn người thê nhi rời đi, Phượng Hiên lại rất vui vẻ, nương tử thân ái của hắn có nói Tề Hiểu Hổ đáng chết, như vậy mình có thể tha hồ báo thù rồi, nói vậy nếu như tiếp thêm lửa, thì nương tử cũng sẽ không có ý kiến, thật tốt!

Vì thế, Tề Hiểu Hổ nhìn nụ cười của Phượng Hiên đang nhìn hắn lộ ra cả răng nanh, nụ cười kia thật sự có chứa mùi máu tươi, đi đứng không khỏi muốn nhũn ra, bắt đầu dùng sức cầu xin tha thứ. Hắn đem tất cả sai lầm đều đổ lên trên người Phượng Trọng Nam, nói là do ông ta bức mình làm, nhìn thấy Phượng Thiếu Liên xuất hiện ở phía sau Phượng Hiên thì lại muốn cho thê tử đến hỗ trợ làm chứng ین, chứng thật mọi hành vi của hắn là do Phượng Trọng Nam châm ngòi.

Không có ai đáp lại hắn, mặc cho hắn dùng hết võ mồm, kéo hắn đi đến cấm địa của Phượng phủ, ném hắn vào trong lao. Địa lao của Phượng phủ vẫn luôn tồn tại. Trước Phượng Hiên, các tông chủ đã dùng nơi này như nào, thì không thể khảo chứng. Chỉ là từ sau khi Phượng Hiên kế nhiệm tông chủ, gian phòng địa lao này mỗi ngày đều có người quét tước, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, nếu không phải trong phòng có hàng rào sắt, còn có các loại hình cụ đặt chính tề sáng ngời sắc bén kia, mà chỉ căn cứ mức độ sử dụng nó mà nói..., nơi này không giống địa lao, bởi vì cho đến tận bây giờ người may mắn có thể khiến Phượng Hiên dùng nơi này để làm nhà lao cũng chỉ có một người như vậy – người nhiều năm trước làm cho Phượng Vũ thất sủng, bị phế ban được chết - Phượng Linh. Dùng nơi này để tiếp đãi Tề Hiểu Hổ, có thể thấy được Phượng Hiên chán ghét hắn cỡ nào!

Nói thật, Phượng Hiên không thích dụng hình đối với người, phương thức hắn thích nhất khi đối phó với địch nhân là tra tấn tâm lý đối phương, làm cho bọn họ mỗi ngày đều sống trong sợ hãi nước sôi lửa bỏng. Mượn đao giết người, không làm bẩn tay mình mới là tín niệm hắn vẫn tuân theo. Nhưng, đối với Tề Hiểu Hổ, Phượng Hiên cảm thấy làm như vậy cũng quá tiện nghi cho hắn, nếu không dùng phương thức tàn nhẫn nhất để trả thù, thì thật sự không thể giảm được mối hận trong lòng mình.

Ngọn đèn giao tiếp với vách tường đã được nhóm lên, sau khi đẩy vào trong song sắt, Tề Hiểu Hổ té trên mặt đất lại bị người nhắc lên, dùng xiềng xích trói hai chân tay của hắn lại.

Vung vạt áo lại, tiêu sái đi đến cái bàn nhỏ ở giữa phòng ngồi xuống, Phượng Hiên để lộ ra nụ cười khát máu, chuẩn bị chậm rãi hưởng thụ lạc thú giày vò, mà cuộc sống sống không bằng chết của Tề Hiểu Hổ kia tuyên cáo chính thức bắt đầu!

98. Chương 98: Ác Giả Ác Báo

Trong địa lao, một tờ giấy đặt ở trước mặt Tề Hiểu Hổ, thành công làm cho hắn dùng động tác giãy dụa, cùng với thanh âm đang cầu xin tha thứ của hắn cũng biến mất. Chữ viết trên tờ giấy kia thanh tú tinh tế, nội dung đơn giản, giống như tiêu đề của nó – Hưu thư. Điều duy nhất không bình thường chính là người bị hưu là hắn – một nam nhân.

Nhìn chỗ kí tên, Tề Hiểu Hổ không dám tin mở to hai mắt, nhìn Phượng Thiếu Liên đang đứng bên cạnh Phượng Thuần, lời chất vấn còn chưa kịp ra, đã nghe thấy Phượng Hiên cười khê một tiếng, không quan tâm đến sự tức giận của Tề Hiểu Hổ, nói với Phượng Thiếu Liên cùng Phượng Thuần: “Ba ngày sau sẽ cử hành hôn lễ cho hai người, thế nào?”

Phượng Thiếu Liên mừng rỡ, đỏ mặt vùng trộm nhìn Phượng Thuần, mà Phượng Thuần mặt luôn luôn không có chút thay đổi giờ phút này cũng ứng đồ, lấp bắp trả lời: “Tạ... tạ ơn chúa thượng!”

“Ha ha, không cần khách khí! Người chứng mắt mắt, người có tình sẽ thành thân thuộc, là chuyện làm cho người vui vẻ! Định, chuyện ta kêu ngươi làm đã chuẩn bị xong chưa?” – Phượng Hiên liếc qua người chứng mắt kia.

“Trừ bỏ thiệp cưới chưa phát ra ngoài thì tất cả thứ khác đã chuẩn bị xong.”

“Tốt lắm, ngày mai đem thiệp cưới phát ra ngoài, ta muốn làm cho người em họ này nở mày nở mặt gả đi ra ngoài.” – Càng không muốn Phượng Thiệu Liên lo lắng chuyện gả cho người trước, Phượng Hiên muốn đem tiệc cưới này tổ chức thật lớn, hơn nữa chuẩn bị giới thiệu phu nhân của Phượng Hiên hẳn ra ngoài. “Nhớ rõ phải mời hết hai gia đình nhà phu nhân đến, một người cũng đừng bỏ sót!” – Nhân vật mấu chốt không thể để thiếu! Bởi vì hẳn có một đại lễ muốn đưa cho Tề Hiểu Nhã!

“Dạ!”

Nghe thấy chuyện này, Tề Hiểu Hổ cảm thấy phát run, một nữ tử lại không hợp cấp bậc lễ nghĩa mà muốn hừ hấn đường đường đại trượng phu đã không nói, lại còn không biết liêm sỉ ba ngày sau đã gả cho người khác! Hắn nhìn không được nhìn về phía Phượng Thiệu Liên mắng: “Tiện nhân!” – Còn chuyện Phượng Thiệu Liên khẳng định đã biết Cốc Nhược Vũ chính là phu nhân Phượng Hiên, nàng ta không chỉ giấu diếm không nói, mà còn lập kế hoạch với mình, Tề Hiểu Hổ lại hận không thể bóp chết Phượng Thiệu Liên, thật đáng tiếc hắn hiện tại không nhúc nhích được, vì thế, tiếng chửi bậy giống như xuất khẩu thành thơ vang lên ở trong lao.

Hiển nhiên, tiếng phấn kích chửi bậy kia lại làm cho nhiều người tức giận, được sự cho phép của Phượng Hiên, Phượng Tiêu cách Tề Hiểu Hổ gần nhất tiến lên từng bước, lúc này liền cho hắn mấy cái bạt tai.

“Muốn chém giết muốn róc thịt thì nhanh lên! Nếu cho rằng Tề Hiểu Hổ ta sợ, thì các ngươi sai lầm rồi! Cùng lắm thì mười tám năm lại làm một hảo hán!” – Tề Hiểu Hổ hung tợn trừng mắt nhìn Phượng Tiêu đánh hắn, trong đầu đã đem tất cả tai họa phát sinh gần nhất của Tề gia nói lại, hiểu được Phượng Hiên tuyệt đối là giúp một nhà biếu muối báo thù. Từ kết cục của ba vị ca ca cũng hiểu được, hắn không có khả năng tha ình, nếu chạy trời không khỏi nắng, cầu xin tha thứ thì có tác dụng gì!? So với bộ dạng tra tấn sống không bằng chết, còn không bằng chọc giận Phượng Hiên, để ình chết được thoải mái, mà còn có chút tôn nghiêm! Cho nên hắn không cầu xin tha thứ giống như vừa rồi, mà ngược lại làm tư thế kiên quyết nhìn bằng ánh mắt căm thù.

A? Không nghĩ tới lại không giống với Tề Hiểu Dũng, tên này vẫn còn có chút cốt khí! Phượng Hiên lông mày nhíu lên, hứng thú nhìn Tề Hiểu Hổ, vậy vậy tay, chỉ thấy Phượng Dịch lấy ra một ống trúc nhỏ, đi đến chỗ Tề Hiểu Hổ.

Tề Hiểu Hổ không hiểu Phượng Dịch chuẩn bị dùng cái ống trúc kia làm cái gì, nhưng lúc Phượng Dịch đi đến trước mặt hắn, mở ống trúc ra, để cho hắn nhìn thấy đồ vật bên trong, thì lúc này thanh âm cay mạnh của Tề Hiểu Hổ kia rốt cuộc phát không ra được, chỉ là nhìn chằm chằm không nhúc nhích vào vật trong ống kia.

Giọng nói dễ nghe của Phượng Diên đúng lúc vang lên, hắn có lòng tốt giải thích vật trong ống kia: “Ha ha, đừng sợ, chỉ là con sâu nhỏ mà thôi, đây là do ta đặc biệt sai người bắt từ nơi u ám đến. Tuy rằng những tiểu tử này sẽ cắn người, nhưng bọn nó tuyệt không có lòng tham, chỉ mỗi ngày cắn một chút, cho nên nếu người bị cắn, thì mỗi ngày cũng chỉ thấy đau đau ngứa ngứa một chút như vậy thôi.” – Phượng Hiên tươi cười rất vô hại, vẻ mặt kia giống như coi con sâu nhỏ là sủng vật của hắn, mà hắn chính là chủ nhân tốt của sủng vật, sủng nịch bọn nó, bắt bọn nó thả ra, “vô hại” cắn cắn người mà thôi.

Tề Hiểu Hổ cả người cảm thấy sợ hãi, cái trán hơi hơi chảy ra mồ hôi lạnh, chậm rãi nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào con sâu nhỏ đen trong ống kia mà sờn hết gai ốc, theo động tác thông thả của Phượng Dịch mà di chuyển tầm mắt, sợ hãi nhìn hắn đem cối quần của mình, cho sâu đi vào. Hiển nhiên, Phượng Hiên đã sớm nói cho Phượng Dịch biết phải đem con sâu đó đặt ở chỗ nào trên người Tề Hiểu Hổ.

Lúc Tề Hiểu Hổ chợt phát ra tiếng kêu thảm thiết, thì vẻ mặt của Phượng Hiên thật là vô tội, ra vẻ chợt nhớ tới chuyện gì đó lại nói: “A, ta đã quên nói, chúng nó thích nhất tiến vào trong thịt làm hang ổ, a... kể ra thì nói hơi nhiều, nhưng khả năng sẽ không chỉ là đau đau ngứa ngứa một chút, mà là toàn tâm vừa đau vừa ngứa!” – Hừ, dám mơ ước đến nương tử thân ái của Phượng Hiên hẳn, lại còn dám kê đơn! Tuy rằng người được lợi cuối cùng là hắn, nhưng mà cũng không thể tha thứ cho đầu sỏ gây tội được, không thiên hân, khó có thể giải được mối hận trong lòng mình!

Nơi riêng tư phía dưới truyền đến lúc đau lúc ngứa làm cho Tề Hiểu Hổ phát ra tiếng kêu thê lương, làm

cho sắc mặt Phượng Thiếu Liên có chút tái nhợt. Phượng Hiên liếc mắt nàng một cái, cảm thấy nàng không thích hợp ở chỗ này, mục đích nàng ở trong này đã đạt được, liền chỉ thị cho Phượng Thuần đưa nàng đi ra ngoài.

Hai người sau khi rời khỏi đây, thì tiếng kêu của Tề Hiểu Hổ cũng biến mất, thế nhưng giống như lời của Phượng Hiên, con sâu này chỉ cần một chút, cho rằng đã kết thúc Tề Hiểu Hổ vẫn chưa kịp giảm bớt, đã nghe thấy Phượng Hiên tiếc nuối nói: “Đã xong sao? Ai, khẩu vị của bọn nó thật nhỏ, ăn một chút như thế đã no rồi.”

Tề Hiểu Hổ hận ý nồng đậm trừng mắt nhìn Phượng Hiên, vừa định nói vài lời có chút cốt khí thì lại bị Phượng Hiên ra hiệu cắt đứt.

Chỉ thấy Phượng Hiên búng ngón tay, thì thấy người đứng ở trong góc nhỏ vừa mới tiến đến không bao lâu bưng một chén thuốc đi tới trước mặt Tề Hiểu Hổ.

“Bị cơn trùng cắn, đã thương nguyên khí, cho người bắt thuốc bổ để uống, thuốc này tốt lắm, ở nơi này đã có một vị khách uống đến hơn hai năm!” – Nhớ tới Phượng Linh, Phượng Hiên khinh miệt cười cười, đáng tiếc lúc trước hắn còn chưa chơi đã, nữ nhân kia đã bị mình hù chết, chỉ mong người này có thể lâu dài một chút, ừm... nếu được hơn mười năm thì tốt lắm, tuyệt không dài! Phượng Hiên hắn đối với địch nhân là nhân từ cỡ nào a!

Tề Hiểu Hổ không chịu há mồm, kết quả là bị Phượng Tiêu nắm mũi, còn Phượng Dịch dùng sức đổ vào trong miệng hắn. Thấy hắn đã uống xong thuốc, Phượng Hiên đứng dậy, dạo bước đến trước người hắn, hài lòng nhìn người hắn vì được hiệu phát tác mà làm cho bộ mặt vắn vẹo.

“Đau không? Thuốc này sẽ làm cho người cả người đau đớn khó nhịn, nhưng lại không lấy mạng của người. Sau một thời gian ngắn, được hiệu sẽ yếu bớt, nhưng mà ta sẽ nhớ rõ thời điểm đó để sai người thay thuốc mới cho người. Ha ha, dù sao người cũng là biểu ca của nương tử ta, đau đớn mà Nhược Vũ đã từng trải qua, thì biểu ca đại nhân cũng có thể cảm thụ một chút, hơn nữa thời thời khắc khắc đều phải nhớ kỹ cảm giác này mới đúng.” – Lời nói của Phượng Hiên nhẹ nhàng mang theo ý cười, nhưng cười không đến mắt, trong mắt vẫn là lạnh lùng tàn nhẫn.

“Không cần. người cho rằng có thể. một tay che trời sao... Ta dù sao. cũng là mệnh quan triều đình, nếu ta mất tích, nhất định sẽ có người điều tra!” – Tề Hiểu Hổ gian nan nói ra những lời này.

“Ha ha!” – Phượng Hiên nhìn không được cười ra tiếng, thì ra như vậy, cây quạt ở trước mặt Tề Hiểu Hổ lắc lắc. “Biết ta vì sao vẫn không thăng chức cho người, ngược lại còn hạ chức của người xuống không? Làm như vậy là để ép người bất mãn, hơn nữa, khi người chậm rãi bị hạ xuống chức quan nhàn hạ, trong triều thiếu một vị quan không quan trọng, làm sao có thể có người sẽ quan tâm họ đi đâu?”

“Người.” – Âm hiểm giả dối! Tề Hiểu Hổ đau đến nói không ra lời.

“Ha ha, rất có cốt khí, thế nhưng lại không có kêu ra tiếng. Nhưng xem người có thể chống đỡ được bao lâu? Thật khiến cho người ta mỗi mắt mong chờ a!” – Về mặt của Phượng Hiên chờ đợi.

“Người. Người làm cho ta đau đớn, có giỏi thì giết ta đi, nếu không có một ngày. ta nhất định sẽ báo thù ! Nhược Vũ chính là Ví dụ tốt nhất, lúc trước bọn họ. nên. nghe ta tự tay giết nàng ta đi. mà không phải đẩy xuống sơn cốc. mặc cho nàng ta tự sinh tự diệt!” – Cả người đau đớn không thôi, Tề Hiểu Hổ chẳng những không có hối lộ, mà về mặt ngược lại là không cam nguyện, cực kỳ hối hận đã từng không đủ độc ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong địa lao bỗng nhiên cả một mảnh yên tĩnh, làm người ta hít thở không thông sát khí âm trầm từ trên người Phượng Hiên tản ra, âm thanh lạnh như băng lập tức vang lên, hắn hạ lệnh: “Thuần, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày từ trên người lấy hân xuống một thứ, nhớ rõ đừng giết chết hân!”

Tiến Phượng Thiếu Liên đi lại quay trở về, Phượng Thuần lúc này cứ dựa theo mệnh lệnh của hân cắt đứt ngón tay út của Tề Hiểu Hổ xuống.

Mắt lạnh nhìn Tề Hiểu Hổ hoảng sợ đau đớn, Phượng Hiên sai người cầm máu cho hân, sau đó khóa cửa nhà lao lại, mang người rời khỏi nơi này.

Phượng Hiên không có đem tâm tư đặt ở trên người Tề Hiểu Hổ bao nhiêu, hẳn nhớ tới chuyện Cốc Nhược Vũ lúc trước bị té ngã không biết có bị thương ở đâu không, tức giận, ra địa lao, liền vội vàng quay về phòng ngủ của mình.

Đợi sau khi hẳn trở về, Tiểu Cốc Lượng đã được Cốc Nhược Vũ đỡ đang ngủ, mà Cốc Nhược Vũ còn đang chờ hẳn. Vừa mới máu lạnh xong nhưng đối mặt với nương tử thân ái, Phượng Hiên làm sao còn có sát khí, hoàn toàn là một bộ dạng ôn nhu đau lòng. Yêu cầu kiểm tra trên người nàng có vết thương không. Hẳn thật cẩn thận giúp nàng thoa thuốc lên vết thương trên tay trên đùi, bởi vì quyết định độc đoán của hẳn làm cho nương tử thân ái nhận lấy đả thương “nặng”, bởi vậy chờ cho thương thể này tốt lên mới thôi, cũng không chuẩn nàng xuống dưới, muốn đi dạo, chỉ có thể mang đi. Quyết định này làm cho Cốc Nhược Vũ trán rơi đầy hắc tuyến, muốn kháng nghị lại không có hiệu quả, bởi vì một vị đại trưởng phu lại nước mắt lưng tròng, tuy nói nước mắt kia làm thế nào cũng không rơi xuống, nhưng đối phó với nương tử thân ái của hẳn như vậy cũng đủ!

Về phần chuyện Tề Hiểu Hổ, Phượng Hiên chỉ báo cho Cốc Nhược Vũ biết, hẳn bị đưa vào trong lao rồi, không nói đó là lao trong phủ nhà mình, mà để cho nàng nghĩ rằng đó là trong lao của quan phủ.

Bởi vậy, Cốc Nhược Vũ càng sẽ không biết sau khi Phượng Hiên rời khỏi địa lao, thì toàn bộ đèn trên vách tường địa lao kia đều bị tắt, Tề Hiểu Hổ lâm vào trong bóng đêm. Từ đó trở đi, hẳn chỉ có thể dựa vào cái cửa sổ nhỏ duy nhất trong đại lao kia để phán đoán canh giờ. Mỗi ngày ba bữa cũng có người đưa món ngon đến, đáng tiếc không phải cho hẳn, mà đều là cho chó ăn. Hẳn từ đó thật cách biệt với trước đây, mỗi ngày chỉ có thể ăn chút đồ ăn lạnh để duy trì tính mạng đến mức độ giới hạn.

Thời gian đối với hẳn mà nói, trở nên chậm chạp mà dài đằng dặc. Cả người đau đớn không nói, mà nơi riêng tư mỗi ngày đều đau ngứa một lần, đáng sợ hơn chính là thân thể hẳn mỗi ngày đều bị cắt một chút. Hai phương diện sinh lý lẫn tâm lý đều bị dày vò, làm cho hẳn rất muốn kết thúc tính mạng của mình, nhưng mà, đau đớn làm cho hẳn không thể làm gì được, chứ đừng nói đến tự sát. Cuộc sống, từ đó... sống không bằng chết!

99. Chương 99: Ý Định Của Lễ Cưới

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Ngày kế, bởi vì Tề Hiểu Hổ cùng Phượng Thiếu Liên đi một đêm cũng chưa về, hơn nữa hai người hôm qua đi đến Phượng phủ nhưng không mang theo nô bộc, Mai Phương không khỏi có chút lo lắng, liền phái người đến Phượng phủ hỏi. Nhưng nhận được câu trả lời là hai người hôm qua tuy rằng có đến Phượng phủ nhưng không bao lâu đã rời đi. Vừa nghe được tin này, Tề Tăng Phú cùng Mai Phương có chút sốt ruột, hai người đi đâu? Sẽ không lại xảy ra chuyện gì chứ?

Hai vợ chồng lo lắng đợi cho tới trưa hôm sau, thanh lâu cùng sòng bạc lại phái người đến đập phá Tề gia, hơn nữa còn nói Tề Hiểu Hổ đang trên tay của bọn họ, nếu không muốn để cho hẳn cũng bị phế thì sớm trả tiền, nếu không kế tiếp sẽ đến phiên con cháu tiểu bối của Tề gia. Còn độc ác hơn nữa là mang đến ngón tay bị đứt của Tề Hiểu Hổ, Mai Phương sợ tới mức liền ngất đi, Tề Tăng Phú thì bị dọa muốn bể mật.

Các tay chân vừa mới bước đi, thì sau lưng Phượng phủ liền phái người đến báo cho Tề gia biết Phượng Thiếu Liên đang ở Phượng phủ, còn đưa phong thư nàng viết giao cho Tề Tăng Phú. Nghe nói bởi vì người thanh lâu sòng bạc biết Phượng Thiếu Liên là người của Phượng phủ, buổi sáng liền thả nàng trở về, mà vì kinh sợ muốn bảo vệ an toàn sau này của mình, nàng không muốn có quan hệ gì với Tề gia, viết thư này, đoạn tuyệt quan hệ.

Mặc kệ thư này hợp lý hay không hợp lý, Tề Tăng Phú cùng Mai Phương tức giận hay không, tóm lại, là từ người Phượng phủ đưa tới, hơn nữa Phượng Thiếu Liên đang nơi đó, liền đại biểu sau lưng chuyện này có Phượng Hiên làm chỗ dựa, Tề gia dù có không cam lòng, cũng không thể tránh được. Cứ như vậy,

Phượng Thiều Liên không còn là con dâu của Tề gia, cho rằng mất đi Phượng thị làm chỗ dựa, bốn nhi tử bị phế ba, còn người kia cũng bị bắt rồi, Tề Tăng Phú cùng Mai Phương không có biện pháp, trong thời gian ngắn nhất đành phải phân phát nữ bộc, bán của cải gia sản lấy tiền mặt. Cứ như vậy, qua hai ngày, Tề gia trở nên nghèo rớt mòng tơi, thiếu chút nữa ăn ngủ đầu đường, cuối cùng vẫn là Mai Hiến Diệu không có tuyệt tình, khi vợ chồng Mai Phương lần thứ hai đến nhà năn nỉ, thì lấy mấy gian phòng ở trong phủ nhà mình cho bọn họ ở.

Tiền đã trả, thế nhưng tấm tích Tề Hiểu Hổ vẫn như cũ không rõ, đám người Mai Phương vì thế lo lắng không thôi. Đồng thời, Mai Hiến Diệu lại nhận được thiệp cưới từ Phượng Phủ, Phượng Thiều Liên muốn lập gia đình rồi!? Tề Tăng Phú cùng Mai Phương với Tề Hiểu Nhã lúc này bị tin tức này làm cho tức giận chần.

Mai Hiến Diệu không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn không có khả năng đắc tội với Phượng Hiên, vì thế, trong ngày Phượng Thiều Liên thành thân, hẳn dựa theo lời mời của Phượng Hiên, mang theo hai nhà Mai gia đi đến Phượng phủ, không có mang theo phu nhân Tề Hiểu Nhã, bởi vì hẳn sợ nàng ta sẽ tức giận mà gây họa.

Tuy nói không rõ chỉ là em họ Phượng Hiên tái giá, hơn nữa đối tượng chỉ là một hộ vệ nho nhỏ, vì sao Phượng Hiên lại có thể coi trọng như thế, làm ọi người đều biết, nhưng nhóm quan lại quyền quý nhận được thiệp mặc kệ thân phận như thế nào, đều vui vẻ đi đến. Chúc mừng là thứ yếu, mượn cơ hội quan hệ với Phượng Hiên mới là quan trọng.

Hai nhân vật thành thân này đều là người của Phượng phủ, cho nên toàn bộ hôn lễ đều do người Phượng phủ làm hết. Tiệc cưới đồng thời, vị từ trước đến nay chỉ nghe chứ chưa thấy, Phượng phu nhân lần này cũng sẽ hiện thân. Đáng tiếc nàng mang khăn che mặt, làm cho người ta nhìn không được diện mạo.

Phượng Hiên chỉ lên tiếng gọi với từng vị khách đến mà thôi, còn toàn bộ thời gian đều không thấy hẳn cùng Cốc Nhược Vũ. Nhóm quan lại quyền quý bị bỏ qua thật ra cũng không để ý, vội vàng hàn huyên nói chuyện phiếm với nhau.

Bên này tiệc cưới vui sướng, còn bên kia cũng một chỗ khác trong Phượng phủ còn có một bữa tiệc nho nhỏ, khách nhân trình diện chỉ có hai người nhà Mai gia, bởi vậy có vẻ phá lệ vắng vẻ. Nhìn đám hộ vệ mặc đồ xám mặt không chút thay đổi đứng lặng ở bốn phía, lại nhìn vị thiên hạ nho nhỏ vừa tới nơi này, duy nhất tiếp đãi bọn hắn, ngồi ở phía trên, đám người Mai Hiến Diệu trong lòng còn có nghi vấn, vì sao bọn họ lại bị một mình mời đến nơi đây?

Đứa trẻ ba tuổi trên trán có buộc một sợi dây lụa gắn một viên đá mắt mèo màu đen, đang mặc cẩm y hoa phục màu trắng non, trên đai lưng giắt một mảnh ngọc, tiểu Phượng Hiên thật sự là làm cho người yêu thương. Ánh mắt trong của bé đảo quanh mọi người ở đây, buồn bực tại sao nữ nhân chán ghét Tề Hiểu Nhã lại không tới, nhưng bé không có biểu lộ ở trên mặt, mà là gương mặt nho nhỏ nở một nụ cười, tay nhỏ bé vung lên, ra hiệu cho nô tỳ ở một bên mang thức ăn lên, thanh âm non nớt đồng thời vang lên: “Thật xấu hổ, khiến chư vị đợi lâu. Đây là người trong nhà, không cần câu nệ, tâm tình hưởng dụng, cha mẹ ta trong chốc lát sẽ đến.”

Tiếng sẽ đến, Tiểu Cốc Lượng mới nói xong, Phượng Hiên cùng Cốc Nhược Vũ vừa biến mất trong tiệc cưới đã cùng xuất hiện tại nơi này.

Cốc Nhược Vũ mày nhíu lại, nàng không quá nguyện ý gặp lại người Mai gia, nhưng chuyện này nếu là ý của phu quân, nàng cũng sẽ không nói ra ý nghĩ trong lòng mình. Nhưng... lúc nàng nhìn thấy con trai bảo bối giống như bất chúc ngồi ở chỗ chủ vị, nghiêm nhiên một bộ dạng làm chủ, đã chọc nàng cười.

Nàng đi đến bên người Tiểu Cốc Lượng, ôm lấy bé từ chỗ ngồi, ôn nhu nói: “Đó là vị trí của phụ thân, làm sao con có thể ngồi ở đây?”

“Vậy Lượng nhi ngồi ở trong lòng mẹ!” – Tiểu oa nhi lập tức mừng rỡ quay về ôm mẫu thân, dù sao vị trí của mẫu thân ngồi bên cạnh cha, cũng là chủ vị, hơn nữa ở ngồi trong lòng mẹ so với chỗ chủ vị kia vẫn thoải mái hơn.

Phượng Hiên vừa nghe liền nhượng mày, trong lòng rất không muốn, đường đường là tiểu nam tử hán, làm sao có thể dán lấy mẫu thân, thật là...! Người có thể dính tới nương tử thân ái muốn nói cũng chỉ có Phượng

Hiên hần mới có thể! Hừ, tiểu tử, đi sang một bên! Lúc này, Phượng Hiên hoán đổi hành động, đưa tay lôi áo Tiểu Cốc Lượng, cầm bé lên, nhẹ nhàng vút xuống cái ghế nhỏ gần vị trí chủ vị, không để ý nụ cười đáng thương của tiểu oa nhi, ngăn cản động tác Cốc Nhược Vũ muốn ôm nhi tử lại, lôi kéo nàng đến vị trí ngồi xuống.

Cách mẫu thân một người là cha, tiểu oa nhi trong lòng ô ô kêu lên, không thể chứ, từ trước đến nay khi hai phụ tử chiến đấu thì người kia luôn thắng lợi, tiểu oa nhi chỉ có thể giơ cờ lên vậy vậy.

“Không cần câu nệ, đều là người trong nhà, ngồi xuống đi!” – Phượng Hiên hòa ái hữu lễ nói với người Mai gia sau khi nhìn thấy hai vợ chồng bọn họ xuất hiện liền đứng lên.

Đám người Mai Hiển Diệu kính cẩn thi lễ, sau đó ngồi xuống. Đối với Phượng Hiên cùng Tiểu Cốc Lượng nói một câu giống nhau người trong nhà mà tràn đầy nghi vấn, Phượng Thiếu Liên hôm nay gả ra ngoài, không còn quan hệ với Tề gia, lại càng không cùng quan hệ với Mai gia hần, nhà mình như thế nào còn có thể có quan hệ với Phượng Hiên chứ?

“Gặp qua phu nhân ta chưa?” – Phượng Hiên cười có ý đồ xấu, chỉ chỉ Cốc Nhược Vũ bên cạnh, xem như giới thiệu thân phận của nàng. Mà Cốc Nhược Vũ đối mặt với thân thích vội vàng cung kính ân cần thăm hỏi nàng, chỉ là hơi gật gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, tầm mắt Phượng Hiên cũng đã quét qua người Mai gia một vòng, phát hiện ra thiếu Tề Hiểu Nhã, trong lòng khó chịu, nhân vật chính không tới, kế hoạch tiếp theo của hần làm thế nào để thực hiện a? Buồn cười!

Phượng Hiên hơi hơi nghiêng đầu, ra hiệu cho Phượng Dịch phía sau cúi người, thấp giọng nói vào bên tai của hần: “Phái người đến Mai phủ đặc biệt mời Tề Hiểu Nhã đến đây, nếu mang theo Mai Phương cùng Tề Tăng Phú nữa thì càng tốt! Phải kéo cũng phải kéo ả ta lại đây cho ta!” – Phượng Hiên không hỏi Mai Hiển Diệu vì sao không đem Tề Hiểu Nhã đến, nếu hỏi, khẳng định định sẽ nhận được đáp án nàng bị bệnh..., vậy hần sẽ không tốt nếu kêu đưa Tề Hiểu Nhã đến rồi, cho nên hần trực tiếp hạ lệnh đem người mang tới.

Lúc Phượng Hiên nói chuyện, Cốc Nhược Vũ không chú ý đến hần đang làm cái gì, bởi vì nàng bị ánh mắt của Mai Hiển Diệu liên tiếp quăng đến làm cho không được tự nhiên, trong lòng đang suy nghĩ nếu bị Mai gia nhận ra vì nói cái gì, thì nàng nên làm thế nào mới tốt. Mà Mai Hiển Diệu sở dĩ thường xuyên liếc trộm nàng là do hần cảm giác cặp mắt tròn kia của Cốc Nhược Vũ đã từng thấy ở nơi nào rồi, hơn nữa lúc nàng giơ tay nhắc chân đều làm cho người ta có loại cảm giác quen thuộc, nhưng chỉ có nghĩ không ra.

Phượng Dịch vừa đi, Phượng Hiên lại nhìn về phía người Mai gia, chỉ là dừng lại một chút, liền phát hiện ra Mai Hiển Diệu đang nhìn nương tử thân ái của hần, lúc này nụ cười của hần không có ý tốt, nói với Cốc Nhược Vũ: “Nương tử, khăn che mặt không tiện để dùng bữa, hay là bỏ xuống tốt hơn.” – Nói xong, đã đưa tay kéo khăn che mặt của Cốc Nhược Vũ xuống.

Động tác bất ngờ của Phượng Hiên làm cho Cốc Nhược Vũ thở nhẹ một tiếng, mà nhận ra nàng, toàn bộ người Mai gia đều biến sắc mặt, kinh hô: “Nhược Vũ!?”

“A... chẳng lẽ các ngươi không biết phu nhân ta chính là Nhược Vũ sao? Ta không nhắc tới sao?” – Về mặt của Phượng Hiên thật là vô tội, hài lòng nhìn vẻ mặt của mọi người, tiểu ác ma trong lòng ha ha cuồng tiếu nói: hừ chết các ngươi mới tốt!

Người Mai gia trừ bỏ tiểu bối, không ai không khản trương. Lúc trước chuyện làm ngụy chứng cứ hại vợ chồng Cốc thị bị lưu đầy đã làm cho bọn họ chột dạ, không ít bị người kích động mà chạm vào bát hoặc chén rượu trước mặt.

Thấy nụ cười của Phượng Hiên ân cần, Cốc Nhược Vũ cũng không có chút hận ý, còn yêu cầu tỷ nữ bên cạnh hỗ trợ một lần nữa thay bát đĩa. Lúc này toàn bộ tâm tình của Mai gia mới dần dần bình tĩnh lại, hơn nữa còn chậm rãi thân thiện, không ngừng chúc mừng Cốc Nhược Vũ đã gả cho phu quân tốt. Nhưng không ai dám hỏi mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì, cũng không có ai dám nói chuyện Tề gia năm đó, đều là do Mai Hiển Diệu hôm nay sáng suốt, không đem Tề Hiểu Nhã tới.

Nhìn vẻ mặt yên tâm của người Mai gia, ánh mắt Phượng Hiên hơi hơi híp lại một chút, buông tha người Mai gia, làm sao có thể? Nếu thế thì hần còn có thể gọi là Phượng Hiên sao? Thử hạ lưu tình chưa bao

giờ là phương châm của Phương Hiên hẳn, bắt đầu từ đêm nay, hẳn sẽ làm cho người Mai gia mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng, gà chó không yên!

Hơn một tiếng lúc bắt đầu yến hội từ trạng thái khẩn trương đã trở nên thoải mái thích hợp hơn, nhưng lúc ba người Tề Hiểu Nhã, Mai Phương cùng Tề Tăng Phú xuất hiện ở nơi này thì sắc mặt đám người Mai Hiễn Diệu lúc này lại thay đổi.

“Sao nàng lại tới đây!?” – sắc mặt Mai Hiễn Diệu hạ xuống, trở nên tái nhợt.

“Ha ha, ta thấy Mai phu nhân không tới, liền đặt biệt phái người mời nàng lại đây. Trong ngày vui này, đều nên hưởng chút không khí vui mừng!” – Không nhìn thấy Mai Hiễn Diệu khó xử, tự tiện làm chủ kêu ba người Tề Hiểu Nhã đến quý phủ, Phương Hiên từ đầu tới cuối không rời khỏi chỗ ra hiệu cho hạ nhân mời ba người ngồi xuống.

Tề Hiểu Nhã tạ ơn Phương Hiên, đi đến vị trí của mình, hung hăng trừng mắt nhìn Mai Hiễn Diệu rồi mới ngồi xuống, dám không mang nàng theo, hừ, cuối cùng Phương đại nhân cũng mời nàng đến đây!

Sắc mặt Mai Hiễn Diệu vô cùng khó coi, biết tối nay trở về Tề Hiểu Nhã sẽ náo loạn không ngừng. Trong lòng chán ghét ả, lại so sánh mà nghĩ đến biểu muội Nhược Vũ luôn luôn ôn nhu, tiếc nuối lại nhìn Cốc Nhược Vũ, tình yêu trước đây nổi lên trong lòng.

Theo tầm mắt của hẳn, Tề Hiểu Nhã cũng nhìn lại. Vừa vặn Cốc Nhược Vũ lại đang gấp món sườn chua ngọt mà Tiểu Cốc Lượng thích ăn nhất, cách Phương Hiên, nghiêng người duỗi tay dứt cho con trai bảo bối ăn, khiến cho Tề Hiểu Nhã không phát hiện được diện mạo của nàng, ngược lại nhìn thấy Cung Thiên Li các nàng bảo vệ ở bên cạnh.

Đây không phải lũ tiện nha đầu lần trước đánh Tam ca nàng sao!? sắc mặt Tề Hiểu Nhã lúc này biến đổi, muốn phát tác, nhưng lập tức lại nghĩ tới những người này lúc đó là đi theo bên người Cốc Nhược Vũ, trong lòng không khỏi cả kinh, mở to mắt lại nhìn phía Cốc Nhược Vũ.

Chỉ thấy Cốc Nhược Vũ sau khi dứt cho Tiểu Cốc Lượng ăn, chậm rãi ngồi thẳng, ôn nhu mang mà hỏi bé: “Lượng nhi, ăn ngon không?”

Miệng tiểu oa nhi nhồi đồ ăn vào, nói không nói được, chỉ có thể dùng sức gặt đầu biểu đạt cảm giác ăn thật ngon. Nhìn hành động của con trai bảo bối, Cốc Nhược Vũ yêu thương mà lại chuẩn bị gấp rau dứt cho bé, kết quả trước mặt của nàng lại xuất hiện một đôi đũa mang theo miếng tôm thịt. Cốc Nhược Vũ rất nhanh nhìn thấy chủ nhân của chiếc đũa – Phương Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, không dám nhìn chung quanh vội vàng há mồm ăn luôn miếng tôm, bởi vì nàng biết phu quân của nàng công phu quần người lợi hại như nào, không ăn đồ của chàng dứt là tuyệt đối không thể.

Dứt cho Cốc Nhược Vũ ăn chính là một loại hưởng thụ, nhưng nhìn nàng dứt cho người khác ăn lại không phải mùi vị như vậy, cho dù người kia có là nhi tử của mình cũng không được! Vì thế, sau khi dứt xong miếng tôm đã bóc xong cho Cốc Nhược Vũ, Phương Hiên lập tức bưng đĩa sườn chua ngọt kia lên đặt ở trên bàn nhỏ của Tiểu Cốc lượng.

Mắt tròn nhìn thứ từ trên trời giáng xuống bàn con, sau khi bị ánh mắt chứa đựng ý tứ uy hiếp của cha, tiểu nữ oa đáng thương chỉ có thể dưới sự lạm dụng quyền của cha, mà rưng rưng tự mình ăn.

Nhìn động tác của ba người cực kỳ ầm áp, hơn nữa khi mặt của Cốc Nhược Vũ đập vào mắt, Tề Hiểu Nhã hít một hơi lại bị tắc ở ngực xuống cũng không thể mà lên cũng thế.

Làm sao có thể!? Cốc Nhược Vũ sao lại xuất hiện ở nơi này! Mà lại ngồi bên cạnh Phương đại nhân! Ngay tại lúc Tề Hiểu Nhã không muốn thừa nhận ý tưởng Cốc Nhược Vũ là phu nhân của Phương Hiên thì Phương Hiên hợp thời giới thiệu cho ba người mới đến nói: “A, đều đã quên nói, phu nhân của ta cùng Mai phu nhân là biểu tỷ muội, đã lâu không gặp đi! hai tỷ muội có thể tự ôn chuyện!”

“... .” – Sự thật làm cho Tề Hiểu Nhã thiếu chút nữa đã bất tỉnh, ghen tị trong lòng tăng lên, lại còn phải chú ý cẩn thận không đắc tội với Phương Hiên, khiến cho biểu tình trên mặt Tề Hiểu Nhã trở nên cực kỳ vụn vặt, nụ cười thật là khó coi.

Nghe được câu nói này, Mai Phương cùng Tề Tăng Phú cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chiếc đĩa gấp thức ăn trong tay rớt xuống cũng không biết, trong lòng chỉ có một câu nói: thiên yếu vong ngã hi!

Cốc Nhược Vũ không nở nụ cười với ba người kia, không hiểu ý của phu quân muốn làm gì, nàng đã dựa theo yêu cầu của phu quân xuất hiện ở nơi này cũng đã không tệ rồi, nhưng không có nghĩa là nàng phải nhiệt tình mà đối đãi với những người này.

Ba người Tề Hiểu Nhã kinh hồn bạt vía, không ngừng đoán rằng Cốc Nhược Vũ có đem toàn bộ chuyện trước đây kể cho Phượng Hiên biết hay không, bên cạnh đó, trong lòng Tề Hiểu Nhã so với cha mẹ nàng ta thì còn hơn một loại cảm xúc, đó là ghen ghét. Cốc Nhược Vũ không chỉ có không chết, mà dung nhan còn khôi phục, so với trước kia còn hơn, thế nhưng lại gả cho nam tử có thân phận địa vị, dung mạo xuất chúng như thế, hơn nữa nhìn thái độ của Phượng Hiên cực kỳ sủng ái nàng ta. Nghĩ vậy, Tề Hiểu Nhã liền hận không thể giết Cốc Nhược Vũ thêm một lần nữa. Dựa vào cái gì mà mạng Cốc Nhược Vũ lại tốt như vậy!?

Phượng Hiên đang thưởng thức đồ ăn ngon, Phượng Dịch sau khi nghe hạ nhân truyền báo đi đến phía sau hắt, cúi người thấp giọng bẩm báo nói: “Chúa thượng, Thuận công công đến!”

“Có mang theo gì đó sao?”

“Đúng vậy!”

“Vây còn không mau mời vào!”

“Dạ!”

Ha ha, thời điểm cuối cùng đã tới! Về mặt Phượng Hiên hơn hử chúc mừng Mai Hiểu Diệu nói : “Hiển Diệu, chúc mừng người a!” – Không đếm xỉa đến chuyện Mai Hiểu Diệu không hiểu, Phượng Hiên nói tiếp. “Trước đó vài ngày ta ở trước mặt hoàng thượng đã nói tốt về người vài câu, hơn nữa năng lực của bản thân người không tồi, lúc này, hoàng thượng hạ thánh chỉ, phái Thuận công công lại đây tuyên chỉ. Chúc mừng người a, đoán chừng là thăng chức rồi!”

Vừa nghe những lời này, Mai Hiểu Diệu vui không thể nói, vội vàng nói tạ ơn, mà Tề Hiểu Nhã bọn họ lúc này cho rằng Phượng Hiên không biết chuyện năm đó, nếu không làm sao có thể thay Mai Hiểu Diệu ở trước mặt hoàng thượng nói tốt chứ?

Tề Hiểu Nhã không khỏi bày ra thư thái đắc ý, giống như khoe ra liếc Cốc Nhược Vũ một cái, hừ, sớm hay muộn cũng có một ngày phu quân của nàng sẽ ở trước mặt hoàng thượng so với Phượng Hiên còn đắc ý hơn, đến lúc đó xem nàng đối phó với Cốc Nhược Vũ thế nào!

Bị Tề Hiểu Nhã đối địch làm cho Cốc Nhược Vũ ngẩn người, lại nhìn về phía phu quân, cảm giác nụ cười kia không phải chúc mừng, mà là cười gian chế giễu.

Thời gian không lâu, Thuận công công đã đến, trong đoàn người còn có Bích Nhân Hoàn theo tiệc cưới lại đây, chuẩn bị xem kịch vui.

“Thánh – chỉ – đến!” – Thuận công công sau khi gật đầu với Phượng Hiên coi như bắt chuyện, lập tức dất hô lên. “Lễ bộ lang trung Mai Hiểu Diệu nghe chỉ!”

Lúc này, trên mặt đất, người Mai gia kích động chờ nghe nội dung thánh chỉ, ba người Tề Hiểu Nhã cũng là vẻ mặt tươi cười.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lễ bộ lang trung Mai Hiểu Diệu tài hoa hơn người, vào triều lấy nghiệp, cần cù thật thà kiên định, là trụ cột của nước nhà. Vì thế tứ hôn, thành thân với cháu gái của thuần Vương gia Thành Uyển quận chúa, thành hôn trong một tháng, vợ chính thức Tề Hiểu Nhã thân phận thấp, ngày hôm đó liền cất chúc làm thiệp thất, khâm thử!”

Thánh chỉ vừa ra, biểu tình của người ở chỗ này đều khác nhau. Mai Hiểu Diệu là không thấy tươi cười, cũng cười không nổi mà Tề Hiểu Nhã không biết là bị đả kích hay bị kích thích mà cả người phát run. Người Mai gia khác là vẻ mặt kinh ngạc, Mai Phương cùng Tề Tăng Phú không biết làm sao nhìn nữ nhi. Cốc Nhược Vũ đồng tình nhìn về phía Tề Hiểu Nhã, đồng thời lại cảm thấy báo ứng của ả đã đến. Tiểu Cốc Lượng còn nhỏ, vừa nghe thấy trong thánh chỉ đem Tề Hiểu Nhã làm thiệp thất, tiểu oa nhi trong lòng nhảy nhót, hừ, ác giả ác báo, thật là hả hê lòng người! Tâm tình giống như tiểu oa nhi còn có tiểu ác ma nào đó,

chỉ thấy hần vui vẻ cười trộm, khoe miệng nhếch lên nụ cười, trong lòng đắc ý nói: hắc hắc, đem quận chúa lúc nào cũng muốn quần lấy mình, hơn nữa đã gả ba lượt, từ trước đến nay có thể đem phu gia (gia đình phu quân) chính nửa chết nửa sống, vừa phóng đảng lại vừa điêu ngoa gả đi ra ngoài, giảm đi phiền phức ình, miễn ình phiền lòng. Mà dựa theo tính cách của nàng ta, nếu biết là gả cho người đã có thiếp thất cùng lứa nhỏ, thì nhất định lúc biết thánh chỉ này sẽ đến Mai gia huyền nào gà chó không yên rồi, như vậy, ngày Mai gia nước sôi lửa bỏng không còn xa nữa rồi. Về phần Tề Hiểu Nhã, không thể thiếu sẽ bị quận chúa mạnh mẽ hung hăng chinh, mỗi ngày sẽ vì chuyện mình trở thành thiếp thất mà bị tra tấn, còn có thể hàng đêm bởi vì biểu ca thân ái cùng nữ nhân khác chung chăn gối mà lo lắng thống khổ! Ha ha, Tề Hiểu Nhã, đây là “việc vui” sau thời gian Tề gia thống khổ, Phượng Hiên hần đã chuẩn bị riêng đưa lên, phần đại lễ này xin mời từ từ nhận lấy đi! Về sau phu quân nàng ta ái mộ coi trọng nhất lại là quận mã! Ha ha, một mũi tên trúng ba con chim, Phượng Hiên hần mới là người đại thắng nên được chúc mừng!

100. Chương 100: Sóng Lại Lên

Dù không cam lòng, nhưng Mai Hiên Diệu cũng phải tạ ơn tiếp chỉ. Cho dù hận hoàng thượng cách chức mình làm thiếp thất của Mai Hiên Diệu, thì Tề Hiểu Nhã cũng không thể phát tiết tức giận trong lòng ra, trừ phi nàng không muốn sống nữa.

Ánh mắt của Phượng Hiên lúc này giống như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của bọn họ, liên tục chúc mừng Mai Hiên Diệu trở thành Quận mã gia không nói, lúc Mai Hiên Diệu muốn cáo từ, cùng người nhà trở về thì Phượng Hiên còn ngăn cản bọn họ, vẫn cứ yêu cầu bọn họ ở lại chơi trong chốc lát. Kỳ thật, nói chính xác là Phượng Hiên hần còn muốn chơi thêm một chút nữa, hần còn chưa thưởng thức đủ vẻ mặt xanh trắng lần lượt thay đổi của Tề Hiểu Nhã kia đâu! Tiếp theo hần phải trước mặt Tề Hiểu Nhã sùng nường tử thân ái lên tận trời, để hình thành vẻ sáng chói đối lập với tương lai của Tề Hiểu Nhã, tra tấn nội tâm của nàng ta.

Thuận công công nói còn phải phục mệnh (báo cáo lại công việc khi đã làm xong) lại với hoàng thượng, cho nên không thể ở lâu, liền dẫn người hồi cung. vì thế, toàn bộ yến hội chỉ có thêm một vị không mời mà đến – Bích Nhân Hoành.

Bên trong yến hội, Tề Hiểu Nhã chỉ có một loại cảm giác, đó là dày vò, cảm xúc trong lòng của ả không thể phát tiết đi ra, điều ả thống hận nhất là phải nhìn Cốc Nhược Vũ nhận được sự yêu thương của Phượng Hiên, quả thực giống như cầm dao, một dao lại một dao chậm rãi lẳng trờ vào trong lòng của ả.

Thời điểm Tề Hiểu Nhã bên này phẫn nộ đến sắp bùng nổ, thì bên kia Phượng Hiên tự tay dứt cơm cho Cốc Nhược Vũ không nói, còn bắt chợt hôn lên mặt của nàng, ôm nàng, làm Cốc Nhược Vũ đỏ bừng cả mặt, thẹn thùng không thôi. Phượng Hiên không hề che dấu địa vị của Cốc Nhược Vũ trong lòng hần, từng động tác của hần đều làm cho người ta cảm giác được nường tử của hần là trân bảo, được hần nâng trong lòng bàn tay, bộ dạng hai người ân ái với nhau làm cho Mai Hiên Diệu ao ước, lại làm Tề Hiểu Nhã tức chết, ghen tị đến đầu óc choáng váng.

Yến hội tra tấn kẻ thù rốt cục lúc Phượng Hiên chơi đã mới hạ màn xuống. Người Mai gia cùng ba người Tề Hiểu Nhã một khắc cũng không nguyện ở thêm nhanh chóng rời đi. Trước khi đi, Tề Hiểu Nhã còn hung tợn lên trừng mắt với Cốc Nhược Vũ, đúng lúc xoay người phát hiện Phượng Hiên đang nhìn mình, sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh, bởi vì thể diện trên đường hồi phủ trong đầu Tề Hiểu Nhã từ đầu tới cuối chỉ xoay quanh nụ cười có chút âm trầm cùng với hàn ý trong mắt của Phượng Hiên, ả không ngừng suy nghĩ, ả không phải đã bỏ qua chuyện gì chứ?

Bọn họ vừa đi, Cốc Nhược Vũ mang bầu nên có chút mỏi mệt, liền được Cung Thiên Li các nàng dìu về phòng ngủ, cùng đi còn có tiểu oa nhi. Phượng Hiên lại xuất hiện ở tiệc cưới bên kia, sau khi đưa tiễn các quan lại, liền đến lương đình trong hoa viên.

“Người Mai gia thật đáng thương, huynh lại đem quận chúa Thanh Uyển – củ khoai sọ phỏng tay kia đưa cho bọn họ.” – Phượng Hiên vừa đến, Bích Nhân Hoành đã chờ ở trong lương đình liền mở miệng.

“Đáng thương như thế nào? Ta lại cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, cho nên mới làm nguyệt lão, hơn nữa ta còn có lòng tốt không để lại tên, để cho hoàng thượng ra mặt.” – Ngũ diệu vô tội, nhưng trên mặt Phượng

Hiên lại nở nụ cười đắc ý. “Huynh hôm nay tới chậm, bị chuyện gì trì hoãn sao?”

“Ừm. Cha huynh không phải đã xin nghỉ nhiều ngày nay sao?” – Bích Nhân Hoàn nghiêm nghị lại.

“Đúng.” Bị hấn đả thương, không nằm ở trong nhà dưỡng thương mới là lạ!

“Ta hôm nay hạ triều chậm một chút, thế nhưng lại gặp cha huynh tiến cung. Sau đó lại vừa vặn tình cờ gặp thêm Đức Mãn Thuận công công, hỏi ông ta một chút, ông ta nói cha huynh mấy ngày hôm nay sau khi hạ triều đều tiến cung đến gặp ngự thư phòng yết kiến hoàng thượng, bởi vì hoàng thượng cho tất cả mọi người lui, cho nên Thuận công công cũng không biết hai người đang thương nghị chuyện gì. Ban ngày vào triều thì ông ta xin nghỉ, nhưng sau khi hạ triều lại tiến cung, không phải là hiện tượng gì tốt!” – Bích Nhân Hoàn cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

“Àh?” – Phượng Hiên vuốt vuốt cây quạt trong tay, bắt đầu suy nghĩ hàm ý việc làm sau lưng của Phượng Trọng Nam này. “Gần đây, không có cơ hội gì có thể cho hấn lợi dụng để chọc đến ta.”

“Ta vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng sự việc hôn chỉ vừa rồi lại làm cho ta nhớ lại một sự kiện, Phượng Thiếu Vân lần này chết là không thể nghi ngờ đúng không!” – Thấy Phượng Hiên gật gật đầu, Bích Nhân Hoàn lại tiếp tục nói ra ý nghĩ của hấn. “Con nối dõi của Phượng Thiếu Vân lại không thể trở thành tông chủ Phượng thị, đảm nhiệm tông chủ chỉ có thể xuất phát từ huynh, mà cha huynh khẳng định sẽ không cam tâm đối với xuất thân của Cốc Nhược Vũ như vậy rồi.”

“Cho nên ông ta sẽ thỉnh hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, để ẹ của tông chủ tiếp theo ít nhất cũng phải hợp ý ông ta?”

“Đúng!”

“Huynh liên liên tưởng tới việc này? Ha ha, cả triều văn võ này, ai sẽ nguyện ý gả nữ nhi cho ta?” – Phượng Hiên cười có chút cuồng vọng, những lời này giải thích ra là: cả triều văn võ ai dám không thông qua Phượng Hiên hấn cho phép mà kiên quyết đem nữ nhi gả cho hấn?

Bích Nhân Hoàn lắc lắc đầu nói: “Ta là nghĩ đến đại phiền toái mà tiên đế đã từng lưu lại kia, thập lục công chúa của Huyền Vũ quốc. Chúng ta đối người ngoài nói tiên đế băng hà, nhưng cũng không từ bỏ chuyện đại biểu cho liên minh hai nước năm đó. Huynh đừng quên bốn tháng sau là tiệc chúc thọ của hoàng thượng, lúc trước hoàng thượng dâng cơ vôi vàng, cho nên tiệc chúc thọ lần này là sau khi tân đế dâng cơ, mười ba nước lần đầu chính thức viếng thăm quốc gia của ta, cũng bởi vậy mà phá lệ quan trọng. Lần này thập lục công chúa cùng sứ giả của Huyền Vũ quốc đang đến quốc gia của ta, mà nguyên nhân đám hỏi vẫn không thể thành là do bên ta, huynh nói xem, bọn họ sẽ đưa ra yêu cầu gì đây?”

“Hoàng thượng lấy nàng ta không phải tốt sao!”

“Có thể sao?”

“Đáng chết!” – Đương nhiên không có khả năng, Ngự Thiên Dương trời sinh tính đa nghi kia khẳng định sẽ đem công chúa của Huyền vũ quốc đặt ở bên cạnh mình mới là lạ. Phượng Hiên bỗng nhiên nghĩ thông suốt, hấn dừng lại cây quạt đang thưởng thức trong tay, trong lòng bắt đầu mắng cái tên Ngự Thiên Lan kia, chỉ biết khi mình xung đột với hấn, chuyện gì chỉ cần dính vào hấn, sẽ không phải chuyện tốt! Hấn hoan hô ngược, phui phui đít chạy lấy người, nhân tiện còn không tha uội tử bảo bối của hấn, lưu lại khó khăn để cho Phượng Hiên hấn giải quyết.

“Suy nghĩ của huynh có giống suy nghĩ của ta không?”

”Để cho vị công chúa kia tự mình chọn Phò mã!” – Vừa phô bày ra chuyện xin lỗi đã nuốt lời lúc trước, mà cái người không may bị quỷ ám kia tám chín mười phần là Phượng Hiên hấn, Hoàng thượng cũng sẽ đem củ khoai sọ bông tay này ném đi ra ngoài!

Bích Nhân Hoàn đồng tình nhìn Phượng Hiên, cảm giác sâu sắc khuôn mặt hoạ thuỷ chưa chắc đã là một chuyện tốt.

Phượng Hiên thấy ánh mắt của hấn, thốt ra nói : “Ta đã có phu nhân, công chúa không có khả năng làm thiếp.”

“Hôn chỉ hôm nay chính là tiền lệ trước, hoàng thượng hạ thánh chỉ là có thể đem chính thất cách chức làm thiếp thất rồi, nói không chừng còn có thể hạ chỉ cho huynh hưu thê.”

“Nhưng mà nói không chừng vị công chúa kia sẽ chọn huynh!”

Nghe lời này, Bích Nhân Hoành cứng lại một chút, sắc mặt trở nên có chút khó coi, thậm kê không xong rồi, nghĩ đến Phượng Hiên, mà lại quên mình cũng thường xuyên bị nữ nhân nhớ tới, hần cau mày suy nghĩ một chút nói: “Nếu người huynh lấy là Vân La công chúa, Hoàng thượng sẽ không để uội muội của người trở thành thiếp thất hoặc bị hưu.” – May mắn lúc trước hần lấy lại là công chúa, Bích Nhân Hoành âm thầm may mắn.

“Cho nên thành hai đầu lớn!” (ý nói là cả hai người đều là chính thất)

“” Khóe miệng Bích Nhân Hoành khó tránh khỏi run rẩy, cái gì mà hai đầu lớn, nếu như vậy, thì hần phải là một đầu hai đại mới đúng!

“Nếu Thập lục công chúa chọn ta, ta tuyệt đối sẽ khiến cho chuyện hôn sự này phải huỷ bỏ, mà lại có thể làm cho Hoàng thượng không có cách nào với ta. Cho nên huynh vẫn ngấm lại đi nếu vị công chúa kia chọn huynh, huynh nên làm sao bây giờ!” – Phượng Hiên giống như trong lòng đã có bàn dựa nên cũng không lo lắng.

Thấy nụ cười ung dung của Phượng Hiên, Bích Nhân Hoành vội vàng cáo từ, trở về suy xét một chút về chuyện kia, hần cũng không muốn vì chuyện quái dị kia làm cho nữ nhân nhỏ nhà mình khổ sở.

Bích Nhân Hoành đi rồi, Phượng Hiên ngồi ở trong lương đình không hề động, trầm tư suy nghĩ hành động của Phượng Trọng Nam. Nếu như không bắt đắc dĩ, hần cũng không muốn có xung đột với tân hoàng, nhưng chuyện Thập lục công chúa nếu thực sự rốt ở trên đầu mình, vậy không có biện pháp rồi, mấu chốt là Phượng Trọng Nam ông ta không có khả năng chỉ ở bên tai Hoàng thượng xúi giục chuyện Thập lục công chúa. Rõ ràng đã bị thương, mà mỗi ngày sau khi hạ triều vẫn còn chạy vào hoàng cung, hoàng thượng cũng cho phép ông ta làm như vậy! Thì, phụ thân đại nhân của hần còn bày ra những chuyện gì đây?

Bất kể nói thế nào, trong tiệc chúc thọ của hoàng thượng sắp tới, tám phần Phượng Trọng Nam sẽ giở trò quỷ gì đó, mình nên đề phòng một chút thì tốt hơn, dù sao Phượng Hiên hần hiện tại cũng có nhược điểm. Làm việc không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu Phượng Trọng Nam lại muốn làm gì đối với nương tử thân ái của hần, hơn nữa còn là âm thầm đến nói, thì sẽ xảy ra chuyện gì đây? Thông minh như hần, cũng không bao giờ khinh thường địch nhân, cho dù địch nhân bên kia đã thất bại vô số lần, thì mình cũng phải chuẩn bị thật tốt! Vì thế, Phượng Hiên bắt đầu lo lắng các loại khả năng cùng với sách lược ứng đối.

Dưới tình huống bình thường, thì sự tình có thể di chuyển theo kế hoạch của Phượng Hiên đặt ra, nhưng thỉnh thoảng vẫn có chuyện phát sinh không chịu sự khống chế của hần. Thí dụ như nói Phượng Hiên vừa an bài sát thủ đuổi giết Phượng Thiếu Vân vừa bức hần về Kiền Đô, chuẩn bị sau khi tinh thần hần sít căng đến cực điểm thì đến bắt lấy hần, tập hợp năm đại trưởng lão, đến tam đường thẩm tra, giống nhau năm đó làm với Phượng Thiếu Xuyên vậy, bỏ tộc tịch của hần, xử tử, và không được chôn trong mộ địa của Phượng thị, cũng không thể đem bài vị đặt ở trong từ đường của Phượng thị, để cho hần thành quỷ hồn vô chủ, bay lơ lửng đi! Cuối cùng Phượng Hiên hần cũng có thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, thấp nén hương trước bài vị của mẫu thân, cảm thấy mẫu thân trên trời có linh thiêng!

Ý tưởng này hoàn hảo cỡ nào, sách lược cũng rất hoàn mỹ mới đúng!/? Nhưng mà ngay sáng sớm ngày thứ hai sau khi hần chỉnh Tề Hiếu Nhã xong, vào triều, nhận được tin tức nói Phượng Thiếu Vân đã chết.

“Hần đã chết? Chết như thế nào?” – Buồn cười, Phượng Hiên hần còn chưa muốn mạng của hần đâu, hần làm sao có thể tự động chết đi!/?

“Đoán chừng là không chịu nổi cảm giác tra tấn vì bị đuổi giết, tự sát!” – Phượng Dịch bấm báo chi tiết.

“Xác định là hần?” – Phượng Hiên đối với kết quả này rất không hài lòng, tâm tình khó chịu vô cùng.

“Tuy nói mặt của hần bị sói trong núi cắn, nhưng vẫn có thể xác định là hần.”

“Hần bị sói cắn? Chưa ăn xong?” – Từ đâu lại xuất hiện con sói ngu ngốc!

“Người của chúng ta tới thì chưa ăn được bao nhiêu, nhưng bộ dạng vẫn là rất thảm, một số chỗ bị ăn không ít, trên người không hoàn chỉnh không đồng đều.”

“Như vậy a, vậy đem hình dáng kia của hần đưa đến phủ Thừa Tướng đi! để cho hần nói lời tạm biệt với người cha đã sủng hần!” – Tâm tình của Phượng Hiên bắt đầu nâng lên, cây quạt trong tay phẩy phẩy, có ý xấu mà nghĩ đến lúc Phượng Trọng Nam thấy được bộ dạng của Phượng Thiệu, lúc này, tâm tình của hần trở nên cực kỳ tốt. Nhưng, thật đáng tiếc hần không thưởng thức được bộ dạng tức giận bị đã kích đến điên cuồng kia của Phượng Trọng Nam khi thấy thi thể của Phượng Thiệu Vân, nếu không, tâm tình của Phượng Hiên hẳn là sẽ tốt hơn mới đúng.

Sau khi có một chuyện phát sinh không dựa theo kế hoạch của hần, thì ngay sau đó, vào buổi sáng, thời điểm khi hần vào triều không ở trong phủ, thì một chuyện khác không theo kế hoạch của hần cũng xảy ra. Đó là sau khi Thành Uyển quận chúa Ngự Hạo Manh nghe được thánh chỉ, lại không tới Mai gia náo loạn gà chó không yên, mà ngược lại tới Phượng phủ, chỉ tên muốn gặp Phượng phu nhân.

Phượng Hiên không ở đây, Cốc Nhược Vũ còn muốn mời nàng ta đến hoa viên trong đình phẩm trà làm khách, lúc này chúng bộc trong Phượng phủ như làm vào đại dịch, thậm kê không may rồi! Vì thế, ở Phượng phủ sau khi Cốc Nhược Vũ đến Kiền Đô, lần đầu để cho nữ tử thích Phượng Hiên thành công tiến vào, cuối cùng xui xẻo là chúng bộc? Hay là Cốc Nhược Vũ? Hay chính là Ngự Hạo Manh đâu?

Cùng thời khắc đó, ngồi ở Lại bộ cảm thấy nhàm chán Phượng Hiên lắc lắc cây quạt, chợt nhớ tới chuyện hần đã kê không nói cho nương tử thân ái biết, khi nào có nữ nhân thích phu quân nàng tới cửa, trăm ngàn đừng khách khí! Trực tiếp cho đối phương một cái tát, lại nhanh nhẹn đá một cước, tiếp theo sai người buộc thành bánh chưng thịt, sau khi quyền đầm cước đá một phen, là có thể trực tiếp ném ra cửa của Phượng phủ, bất kể là nàng ta đi trở về, hay là lặn trở về, tóm lại, bản thân trăm ngàn lần đừng tức giận, bởi vì phu quân của nàng sẽ đau lòng!

101. Chương 101: Nói Gà Thành Vịt

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Nguyên bản dựa theo mệnh lệnh của Phượng Hiên trước đây, phạm là nữ tử thích hần, có mang theo ý đồ gây rối cầu kiến Cốc Nhược Vũ cũng sẽ bị quản gia Phượng Tường tìm lý do giải thích rằng phu nhân không thể gặp khách, cự tuyệt ở ngoài cửa. Cũng bởi vậy, Cốc Nhược Vũ sau khi đến Kiền đô, vẫn không có cơ hội cảm nhận được chuyện phu nhân đáng yêu của nàng được các nữ nhân yêu thích, càng không nhận thức được có một vị phu quân họa thủy sẽ bị nữ nhân ghen ghét cỡ nào. Bởi vì nàng được Phượng Hiên bảo vệ rất tốt.

Giờ phút này, quản gia Phượng Tường lại không thể như trước đây thành công đem Thành Uyển quận chúa Ngự Hạo Manh che ở ngoài cửa, là vì Cốc Nhược Vũ vừa vặn phải ra khỏi cửa, trùng hợp thấy nha hoàn của Ngự Hạo Manh không ngừng ồn ào chủ tử nhà nàng ta muốn gặp Phượng phu nhân. Cốc Nhược Vũ hỏi ra sao, thì Phượng Tường tất nhiên không dám nói dối, đành phải bẩm báo chi tiết. Vừa nghe đối phương là quận chúa, không muốn đắc tội với người làm cho phu quân thêm phiền toái Cốc Nhược Vũ không để ý Cung Thiên Li các nàng ngăn cản, mời Thành Uyển quận chúa vào phủ.

Nàng cùng Ngự Hạo Manh đến lương đình trong hoa viên Phượng phủ, sau khi ngồi xuống, trong lúc chờ đợi hạ nhân bưng trà bánh lên, hai bên đều đánh giá đối phương.

Thấy Ngự Hạo Manh ngoài đời, Cốc Nhược Vũ cảm thấy Cung Thiên Li bọn họ chuyện bé xé ra to rồi, hơn nữa còn cho rằng chuyện Phượng Hiên đem qua tự nói với mình chuyện Thành Uyển quận chúa tùy hứng điều ngoa thật sự có chút quá mức. Nhìn nàng thái độ đoan trang thanh lịch, tươi cười ôn hòa, ngồi xuống khi nói lời cảm tạ ngữ điệu thì mềm mại, giọng nói như chim hoàng oanh, màu da trong suốt, giống như được chạm ngọc, thật là một người đáng mến.

Từ dung mạo của Ngự Hạo Manh cùng với cử chỉ trước mặt xem ra, Cốc Nhược Vũ cho rằng Phượng Hiên dùng từ không chính xác. Bởi vì trong cảm nhận của Phượng Hiên, nữ nhân trừ bỏ ba vị trên đời này – mẹ ruột, muội muội của hắn cùng với nương tử thân ái của hắn – là tập hợp ưu điểm làm một thể, được xưng tụng hoàn mỹ, còn những động vật khác, như là nữ tử thân thích vừa không thích cũng không chán ghét, mà bọn nữ tử ác dương phá lang đối với hắn giống như hổ rình mồi, thì Phượng Hiên luôn luôn hình dung là tùy hứng điêu ngoa. Bởi vì, không thèm để ý đến suy nghĩ của bản thân hắn, tự tiện cho rằng hắn thích các nàng, không phải điêu ngoa thì là cái gì? Mà Thành Uyển quận chúa gả cho ba người, tất nhiên hắn còn có “lòng tốt” cho nàng thêm một từ mới – phóng dăng.

Cốc Nhược Vũ nhìn Ngự Hạo Manh rất thuận mắt, cộng thêm nàng từ khi đến Kiền Đô cũng không quen với nhiều người lắm, cho nên nàng vui vẻ cho rằng có thể cùng đối phương làm bạn. Nàng nghĩ như vậy, nhưng nọ bộc trong Phượng phủ lại hoàn toàn tương phản, theo những gì tìm hiểu từ Thành Uyển quận chúa, đã phá huỷ tâm tình của bọn họ. Nhất là quân gia Phượng Tường, lại vội vàng phái người đi bẩm báo cho Phượng Hiên. Đương nhiên, nước xa không cứu được lửa gần, ông ta còn phái người đi tìm thiếu chủ nhân. Tuy rằng thiếu chủ nhân nhà ông mới ba tuổi, nhưng tuyệt đối so với phu nhân bị khi dễ còn tốt hơn!

Ngự Hạo Manh không có khả năng cùng ý tưởng với Cốc Nhược Vũ, nàng đến Phượng phủ cũng không phải là để thân cận với Cốc Nhược Vũ. Nói nàng vừa cố gắng chinh nhà trượng phu nửa chết nửa sống, đối lấy tự do phía sau, chạy quay về Kiền Đô. Dọc theo đường đi vừa vui sướng có thể nhìn thấy Phượng Hiên yêu mến, vừa đang suy nghĩ lần này làm như thế nào mới có thể được như nguyện trở thành vợ của hắn. Sao biết được nàng vừa mới trở về Kiền Đô, hành lý còn chưa dỡ xuống, một tin như sét đánh ngang tai bổ thẳng tới nàng, Phượng Hiên cưới vợ sinh con rồi!? Tiếp theo không đợi nàng nghĩ kỹ làm thế nào để hạ bệ Phượng phu nhân kia, thì thánh chỉ của hoàng thượng đã đi xuống đến đây, để nàng gả cho Mai Hiên Diệu không biết xuất hiện từ đâu! Tức giận đập phá cả đêm cuối cùng nàng quyết định tới xem bộ dạng của tình địch trước, sau đó lại tính toán để xử lý sạch hai tảng đá lớn: Cốc Nhược Vũ cùng Mai gia như thế nào. Nàng – Ngự Hạo Manh dù có chết, cũng phải đem Phượng Hiên đến tay!

Thấy Cốc Nhược Vũ, Ngự Hạo Manh cực kỳ khinh thường, hừ, còn tưởng rằng là tuyệt thế mỹ nữ, kết quả cũng chỉ là một cô gái nhỏ, làm sao có thể đánh đồng với nàng đường đường là một quận chúa! Hơn nữa nhìn đi nhìn lại vẫn là một bộ dạng ngu xuẩn thiện lương tới cực điểm, người như thế, căn bản không phải là đối thủ của mình! Ngự Hạo Manh lúc này thay đổi dự tính ban đầu chỉ đến tìm kiếm tình địch, quyết định sẽ ra oai phủ đầu với đối phương, gieo xuống nghi kỵ bất hoà cho Cốc Nhược Vũ cùng Phượng Hiên.

“Đã lâu không quay về Kiền Đô, nơi này mỗi một cảnh mỗi một vật đều làm ta hoài niệm không thôi, nhất là cảnh sắc trong hoa viên ở Phượng phủ này, là nơi khi ta tha hương tưởng niệm nhất.” – Ngự Hạo Manh chưa nói rõ ý đồ đến, chỉ nở một nụ cười thản nhiên, hai tròng mắt mông lung ngắm cảnh sắc ngoài đình, như là đắm chìm ở trong đề tài mình tự mở.

“Nếu quận chúa thích vườn hoa này, vậy sau này có thể đến chơi nhiều một chút.” – Cốc Nhược Vũ hiểu khách mời nàng sau này có thể đi lại ở Phượng phủ nhiều hơn.

“Nhìn vật nhớ người, ta tưởng niệm không phải cảnh, mà là người. . . .” – Ngự Hạo Manh lẩm bẩm nói, bỗng nhiên lại giống như phát hiện ra mình để lộ gì đó, lúng túng liếc mắt nhìn Cốc Nhược Vũ đang không hiểu nhìn nàng, dừng lại, không hề nói nữa.

“Ừm, thật là chuyện làm cho người ta khổ sở. Vũ nhi còn trẻ như vậy mà đã đi, người nhất định là rất nhớ nàng.” – Ngự Hạo Manh nói nhớ người, Cốc Nhược Vũ nghĩ đến đầu tiên chính là Phượng Vũ, dù sao đối với người ngoài ai cũng biết rằng Đức Phi nương nương Phượng Vũ được ban cho cái chết là sự thật, hơn nữa Ngự Hạo Manh tuổi xấp xỉ gần bằng Phượng Vũ, vì nàng cho rằng hai người là bạn bè, cho nên nàng căn bản không nghĩ lên người Phượng Hiên.

“Ta cùng Phượng Vũ không quá quen thuộc.” – Minh rõ ràng là chỉ Phượng Hiên, mà nữ nhân này tại sao lại liên tưởng đến Phượng Vũ chứ? Đề cập đến Phượng Vũ, Ngự Hạo Manh liền tức giận, hận đến nghiến răng ngứa, năm đó nàng từng muốn lấy lòng Phượng Vũ để thân cận với Phượng Hiên, kết quả từ chỗ của Phượng Vũ nhận được sự thất vọng.

“A, ta nghĩ rằng hai người kết giao với nhau.” – Cốc Nhược Vũ ngăn người, vậy quen thuộc với ai?

“Không chỉ có không quen, trên thực tế chúng ta còn có chút mâu thuẫn.” – Mặt Ngự Hạo Manh lộ một chút tiếc nuối.

“Như vậy a.” – Cốc Nhược Vũ không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ta cũng đã từng hy vọng có thể quan hệ tốt với Phượng Vũ, bởi vì không muốn để cho Hiên ca ca ở giữa bị khó xử. Nói là mâu thuẫn, kỳ thật Phượng Vũ nàng không thích ta, nguyên nhân có thể là do ta thân cận quá với Hiên ca ca. Người có biết hai huynh muội Hiên ca ca bọn họ quan hệ tốt lắm, khi huynh trưởng của mình có người trong lòng, thì người đầu tiên phản ứng luôn là muội muội, khó tránh khỏi chuyện huynh trưởng của mình bị người đoạt đi. A, ngại quá.” – Ngự Hạo Manh coi như phát hiện mình lại nói ra quan hệ của mình với Phượng Hiên, trên mặt hiện lên một tia hối hận, vội vàng nói xin lỗi.

“” – Nếu là như vậy, thì lúc mình gặp mặt Vũ nhi mà nói..., muội ấy có thể cũng không thích chính mình hay không? Nhưng, phu quân từng nói Vũ nhi tốt lắm, hẳn là sẽ không có ý kiến với chị dâu này đi? Trong đầu của Cốc Nhược Vũ lúc này như đi vào cõi thần tiên nghĩ đến một vấn đề khác, hoàn toàn bất đồng với sự chờ mong của Ngự Hạo Manh.

“A, không đề cập tới chuyện trước kia nữa.” – Thấy Cốc Nhược Vũ trầm mặc không nói, Ngự Hạo Manh nghĩ rằng nàng đã hiểu lầm mình đã từng là người trong lòng của Phượng Hiên, mục đích thực hiện được, liền bưng nước trà lên nhấp một miếng

“A.” – Nghe thấy nàng nói, Cốc Nhược Vũ vội vàng đem suy nghĩ quay trở về, sau đó thấy vẻ mặt của Ngự Hạo Manh nhìn mình giống như muốn nói gì lại thôi liền nói. “Quận chúa có lời gì cứ nói đừng ngại.”

“Hiên ca ca đối với người tốt không? A, ta không có ý gì khác, chỉ là lúc ta vừa quay về Kiền Đô chợt nghe thấy Hiên ca ca đã thành thân rồi, ta thật sự cảm động cao hứng cho huynh ấy, nên muốn hỏi một chút.”

“Cám ơn, Hiên chàng đối với ta tốt lắm.” – Nghĩ đến phu quân sáng nay lại không muốn rời khỏi nàng, Cốc Nhược Vũ cũng rất muốn cười ra tiếng, trong lòng lại ngọt ngào không thôi.

“Vậy thì thật tốt quá!” – Trong lòng rất muốn xé nát nụ cười hạnh phúc kia của Cốc Nhược Vũ, nhưng trên mặt Ngự Hạo Manh cũng nở nụ cười, giống như vì đáp án này mà cao hứng cỡ nào, sau đó nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói tiếp. “Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn khuyên bảo Hiên ca ca buông chuyện chúng ta xuống, sớm thành thân một chút, chuyện huynh ấy tình nguyện bị người ta trộm đi là có đồng tính chỉ thích cũng không giống bề ngoài, vẫn làm cho ta thật lo lắng. Về sau huynh ấy đã có người, đã làm cho ta yên tâm hơn”.

Ừm? Chuyện phu quân thành thân có quan hệ gì với quận chúa sao? Nói sau dựa theo cách nói của phu quân, huynh ấy thành thân trễ là do chờ mình lớn lên, Cốc Nhược Vũ nhất thời cảm thấy khó hiểu, nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể nói: “Hiên từ trước đến nay đều biết mình đang làm gì, cho nên mong quận chúa cứ việc yên tâm, không cần quá lo lắng cho chàng đâu.” – Phu quân đại nhân của nàng tuy rằng tính tình yêu thích hơi kỳ lạ một chút, nhưng trong mắt mình lại thật đáng yêu, phu quân lại là một người hoàn mỹ, căn bản không cần người khác lo lắng.

Nụ cười của Ngự Hạo Manh hơi hơi cứng lại một chút, đem lời của Cốc Nhược Vũ xuyên tạc là nàng ta kêu mình bớt lo chuyện người, chính nàng không thể khiến Cốc Nhược Vũ tức giận, mà ngược lại làm ình tức giận trước. Ngự Hạo Manh dùng sức xiết chặt chén trà, cố gắng áp chế tâm tình của mình, không để lộ ra ngoài, cảm khái nói: “Đúng vậy, Hiên ca năng lực của huynh ấy rất mạnh, mọi chuyện cần thiết huynh ấy đều có thể nắm trong tay, lại không dễ dàng bị ảnh hưởng. Nhưng, ở trong phương diện tình cảm, huynh ấy lại không dễ dàng khống chế được, nhất là người huynh ấy yêu sâu đậm, huynh ấy sẽ mất đi lý trí làm một số chuyện người ngoài nhìn thấy sẽ cảm thấy hơi quá kích.”

Đúng! Nghe thấy lời này, Cốc Nhược Vũ hết sức đồng ý mà gật đầu, cảm thấy Ngự Hạo Manh thật đúng là hiểu rõ điểm ấy của Phượng Hiên. Lúc này nàng liền liên tưởng đến chuyện đêm đó Phượng Hiên thiếu chút nữa giết cha ruột của huynh ấy, nghĩ đến vẻ mặt lúc đó của Phượng Hiên, trong lòng Cốc Nhược Vũ còn cảm thấy sợ hãi, may mắn mình ngày đó không bị cha huynh ấy làm bị thương, nếu không nàng không hề nghi ngờ phu quân sẽ phạm phải tội lớn giết cha. Về sau vì phu quân, mình cần phải chú ý an toàn a! Ha ha, phu quân yêu mình, Cốc Nhược Vũ mặt đỏ lên, ừm, mình cũng yêu phu quân!

Tư tưởng của Cốc Nhược Vũ bốc hơi lên, đến nỗi không chú ý tới ngữ điệu ai oán của Ngự Hạo Manh kèm theo động tác quệt quệt nước mắt nói rằng ta cùng Phượng Hiên đã bắt đắc dĩ bị người ta chia rẽ cỡ nào, Phượng Hiên bởi vì yêu nàng cho nên không từ thủ đoạn chính đánh sập ba nhà chồng của nàng v.vv ... toàn lời hoang đường. Phượng Thúy các nàng nghe được thì vô cùng tức giận, không ngừng lo lắng phu nhân nhà nàng có thể tin là thật hay không. Nhưng trên thực tế, các nàng lo lắng vô ích, chờ thời điểm Cốc Nhược Vũ rời lực chú ý lại, thì những lời mà Ngự Hạo Manh tỉ mỉ soạn kia đã bị nàng bỏ qua, chỉ kịp nghe nàng ta nói: “Là giống như chán ghét ta.”

Trực giác của Cốc Nhược Vũ là thái độ đối đãi nữ nhân của Phượng Hiên làm thương tổn đến Ngự Hạo Manh, lập tức có lòng tốt trả lời: “Ta sẽ nói với Hiên, để cho chàng không chán ghét người.”

“ ” – Ngự Hạo Manh trên trán gân xanh nhảy lên, mình rõ ràng nói dịch nhân của Phượng Hiên rất nhiều, nên để bảo vệ nàng, ở trước mặt người khác làm bộ như chán ghét nàng, nữ nhân này nghe được đến đâu vậy!? Không phải nàng cố ý chứ?

102. Chương 102: Lời Nói Dối

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Hai người ở trong này nói chuyện, lực chú ý của tất cả người chung quanh đều tập trung trên hai người, không có ai chú ý tới một thân ảnh nho nhỏ đã đứng ở nơi này quan sát được một lúc.

“Nàng ta đang làm gì đấy?” – Bé nhìn Ngự Hạo Manh lau nước mắt trong đình, hỏi Phượng Tiêu bên cạnh.

“Chắc là đang học gánh hát diễn trò rồi!” – Phượng tiêu không tin phu nhân ôn nhu nhà hắn sẽ làm cho vị quận chúa đại nhân bên ngoài có tiếng ác danh kia khóc.

Hừ, diễn trò sao? Ánh mắt tròn của bé vừa đảo vừa chuyển thật nhanh, một ý nghĩ loé lên trong đầu. Chỉ thấy bé lập tức nhắc bước chân ngắn, chạy vào trong đình, còn kèm theo một thanh âm trẻ con non nớt: “Mẹ!”

Xoát, đầu mọi người đồng loạt chuyển đến chỗ người tới, người chưa gặp Tiểu Cốc Lượng mà nhìn thấy bộ dạng y hệt Phượng Hiên của bé, không khỏi ở trong lòng oa một tiếng, cảm thán bộ dạng bé giống như đúc với Phượng Hiên. Mà Ngự Hạo Manh sau khi nhìn rõ tướng mạo người tới, thì trên mặt hiện lên một tia âm tàn, càng tăng thêm ý hận, ghen tỵ nồng đậm với Cốc Nhược Vũ.

“Lượng nhi.” – Cốc Nhược Vũ mở hai tay ra, đợi Phượng Tiêu ôm lấy Tiểu Cốc Lượng đang chạy đến phía nàng, đặt trên đùi của nàng rồi ngồi xuống. Khi nàng nhìn thấy khuôn mặt của bé có một vết đỏ, không khỏi đau lòng hỏi: “Mặt của con làm sao vậy?”

“Mẹ. ” – Thanh âm yếu ớt của bé con, tiếp theo vẻ mặt hơi sợ của Tiểu Cốc Lượng nhìn Ngự Hạo Manh liếc mắt một cái, lại quay đầu lại mở đôi mắt tròn to nhìn Cốc Nhược Vũ, trong hai tròng mắt vừa có oan ức, vừa có nước mắt lăn lộn, chỉ là không thấy lăn xuống, khóe miệng nở nụ cười đáng thương, vẫy vẫy tay nhỏ bé, ra hiệu cho Cốc Nhược Vũ cúi đầu, sau đó bám vào bên tai nàng nói nhỏ.

Cái gì? Vừa rồi lúc mình chưa tới, Quận chúa đã gặp được Lượng nhi ở cửa, hơn nữa còn ra tay đánh bé? Bởi vì nàng là quận chúa, cho nên Lượng nhi đành phải nhịn quay về viện của mình, sau đó phái người ngăn cản nàng ta ở ngoài cửa, mời nàng ta trở về. Không nghĩ tới vừa nghe thấy hạ nhân nói quận chúa bị mình mời lại đây, cho nên vội vàng chạy tới. Cốc Nhược Vũ nhìn Ngự Hạo Manh cùng với cây nhuễn tiên (roi) nàng mang theo người, rồi nhìn lại nhi tử, sắc mặt lúc này trở nên khó coi.

Thấy mặt mẫu thân biến sắc, Tiểu Cốc Lượng trong lòng hắc hắc cười, là bé biết, bé là bảo bối trong lòng mẫu thân, bé bị người khi dễ, thì mẫu thân sao có thể để sắc mặt hoà nhã với đối phương, hừ hừ, bất kể nàng ta là quận chúa hay là công chúa, thì cứ chờ bị mẫu thân đuổi ra khỏi phủ đi!

Tiểu oa nhi ôm cái bụng tròn vo của Cốc Nhược Vũ, đem đầu nhỏ cố gắng vùi vào trong ngực của nàng, thân thiết cọ cọ rất vui vẻ, a, thật nhớ cảm giác ôm mẫu thân, ô ô, bị phụ thân chiếm đoạt đã lâu, thật hoài niệm a!

Ngự Hạo Manh từ lúc Tiểu Cốc Lượng lên tiếng vẫn theo dõi hẩn, cho nên bỏ lỡ màn sắc mặt biến kia của Cốc Nhược Vũ, đợi khi Ngự Hạo Manh nhìn lại thì ánh mắt của nàng đã khôi phục, nhìn không ra bộ dạng nổi giận vừa rồi.

“Là nhi tử của Hiên ca sao! Mấy tuổi?” – Ngự Hạo Manh ngoài mặt thì ôn hoà, nhưng trong lòng lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không ngừng kêu: người sinh con cho Phượng Hiên cần phải là Ngự Hạo Manh nàng!

“Đúng vậy, bé đã ba tuổi.” – Cốc Nhược Vũ vờn trả lời vừa dựng thẳng thân thể nhi tử đang bám trong lòng, nhìn chăm chú vào vết đỏ chường mắt trên khuôn mặt sưng của bé.

“Phải không? Đứa nhỏ thật đáng yêu, bộ dạng giống hệt với Hiên ca ca, gọi di nương!” – Ngự Hạo Manh quay về phía Tiểu Cốc Lượng đang ngấm nàng dùng giọng điệu dỗ tiểu hài tử, hơn nữa còn gỡ ngọc bội nhỏ mang trên cổ xuống, sai người đưa cho Tiểu Cốc Lượng. “Đây là lễ vật trước đây của ông nội di nương tặng cho ta, hiện tại tặng cho cháu làm lễ gặp mặt.”

“Vật quý trọng như vậy, làm thế nào lại không biết xấu hổ.” – Gọi di nương có phải cảm thấy hơi chút kỳ quái hay không? Cốc Nhược Vũ cảm giác quái dị lắc đầu, tỏ vẻ không thể nhận.

“Đều là người trong nhà, khách khí cái gì. Nhi tử của muội muội cũng chính là con ta. A, ta lớn tuổi hơn người một ít, cho nên gọi người là muội muội người sẽ không để tâm chứ!” – Miếng ngọc bội kia ngoài miệng nói đùa, sau khi đưa đẩy với Cốc Nhược Vũ, Ngự Hạo Manh lại đem nó cầm trở về. Nàng càng nhìn Tiểu Cốc Lượng càng cảm thấy chướng mắt, hơn nữa lúc trước nói một đồng như vậy hình như Cốc Nhược Vũ không ảnh hưởng gì, Ngự Hạo Manh trong lòng bốc hỏa, nàng cho rằng nữ nhân đối diện căn bản là không hiểu ý, nên mình phải nói rõ ràng mới đúng, “Tuy rằng ta là quận chúa, nhưng muội so với ta lại vào cửa trước, ta cũng không muốn làm khó Hiên ca ca, vẫn tôn muội là chính thất, chẳng qua là ta gọi muội là muội, muội gọi ta là tỷ, hai chúng ta đều tốt, thì Hiên ca tất nhiên cũng không bị khó xử.”

“ ” – Cốc Nhược Vũ chỉ nhìn Ngự Hạo Manh, không lên tiếng. Tiểu Cốc Lượng trong lòng nàng nhướng mày, kỳ quái, mẫu thân sao còn không đuổi người, hơn nữa nghe xong những lời này, người không tức giận sao?

Làm cho Cung Thiên Li cùng Cung Thi San đứng phía sau Cốc Nhược Vũ nghe được cảm thấy phần nộ, vừa định lên tiếng trả lại, thì Cốc Nhược Vũ nói chuyện: “Vầy quận chúa không nhận được thánh chỉ của hoàng thượng tứ hôn sao?”

“Muội muội, xem ra muội vừa rồi đã không nghe cẩn thận lời nói của tỷ a! Ta nói rồi, Hiên ca ca bởi vì yêu ta, cho nên cho dù ta gả cho người khác, cũng sẽ nghĩ hết biện pháp để cho ta được tự do, lần này cũng không ngoại lệ. Phải biết rằng ta cùng Hiên ca ca từ sau khi gặp nhau năm huynh ấy hai mươi tuổi, rồi yêu nhau cho đến nay, bởi vì khoảng cách hơi xa, cho nên chỉ có thể dựa vào thư để nói hết tâm nguyện của chúng tá. Đúng rồi, nói vậy muội muội không được Hiên ca ca cho phép vào thư phòng đúng không, thư này được đặt ở bên trong thư phòng, nếu muội có thể đi vào mà nói, có thể đọc thử xem.” – Ngự Hạo Manh tính toán, nàng không sợ những lời thù ghét này có thể rơi vào tai Phượng Hiên, đến lúc đó nàng chỉ cần chết cũng không chấp nhận, vu cáo lại Cốc Nhược Vũ ép hạ nhân nói dối vu tội cho nàng như vậy sẽ tốt hơn. Nhưng nguyên nhân chủ yếu nàng có thể nắm chắc là vì Phượng Hiên rất chán ghét nữ nhân tính tình như thế. Ngự Hạo Manh không tin Phượng Hiên sẽ yêu nữ nhân ấy, cũng chưa từng gặp qua bộ dáng của hẩn sủng ái Cốc Nhược Vũ, liền nhận định Cốc Nhược Vũ sở dĩ có thể gả cho huynh ấy, hơn phân nửa là mẹ được quý bởi vì con. Chỉ cần hôm nay Cốc Nhược Vũ tin những lời mình nói mà hoài nghi quan hệ của mình và Phượng Hiên, ở trước mặt Phượng Hiên náo loạn một chút..., nói vậy từ trước đến nay Phượng Hiên không thích nữ nhân nhất định sẽ cảm thấy phần cảm. Mặt khác nàng rất rõ thư phòng của Phượng Hiên là một cấm địa, nữ tử có thể đi vào nơi đó cho đến tận bây giờ chỉ có một mình Phượng Vũ, cho nên đợi Cốc Nhược Vũ muốn đi vào tìm những bức thư không có căn cứ do nàng bịa đặt mà nói..., nhất định sẽ chạm vào điều cấm kị của Phượng Hiên, giống như nhóm tỷ nữ trước kia đã bị trừng phạt vì từng phạm phải sai lầm như thế. Tóm lại, cuộc sống của Cốc Nhược Vũ sẽ không còn tốt nữa, về phần cái khác,

nàng sẽ chậm chậm làm, may mắn lần này ở lại Kiền Đô, nên nàng có thời gian.

Lời nói của Ngự Hạo Mạnh chỉ có ảnh hưởng đến Cung Thiên Li các nàng, còn trên thực tế, phản ứng của Cốc Nhược Vũ lại không được như nàng ta mong muốn, mà chỉ ở trong lòng thở dài một hơi, cảm khái nói: ai, nàng đã quên có một số người trong ngoài không đồng nhất cỡ nào, càng đã quên phu quân nhà mình là một người xuất sắc cỡ nào, chẳng trách mọi người trong phủ giống như lâm vào đại dịch, Thành Uyển quận chúa không nhìn tướng mạo thì là người phát huy những lời này vô cùng nhuần nhuyễn a! Từ đầu tới cuối nàng nói chuyện ôn nhu hòa khí, ngữ điệu bằng phẳng, bất kể là thần thái hay là giọng nói đều không tiết lộ chút ghen tị nào, giữ ở trong lòng, nếu không phải nội dung cuối cùng nàng ta nói quá mức trắng ra, quá mức khùng bố thì vĩnh viễn sẽ không biết mục đích đến lần này của nàng ta!

“Muội muội, muội muội.” – Ngự Hạo Mạnh thấy Cốc Nhược Vũ không có phản ứng, nhất là không có loại phản ứng giống như nàng mong đợi kia..., nhin không được gọi nàng vài tiếng.

“Quận chúa vẫn nên xưng hô ta là Phượng phu nhân thì tốt hơn.” – Không có tức giận đến phát run mà chất vấn hỏi phu quân nhà mình rốt cuộc quan hệ với Ngự Hạo Mạnh đến mức độ nào, cũng không có phần nộ phủ định ý định muốn gả vào Phượng phủ của Ngự Hạo Mạnh, càng không có mất đi phong độ sai người đuổi ra khỏi Phượng phủ, Cốc Nhược Vũ mang theo ngữ điệu bình tĩnh không có sóng, thần sắc không thay đổi, nơi duy nhất có thể nhìn ra được nàng bị ảnh hưởng bởi những lời nói kia của Ngự Hạo Mạnh là cặp mắt tròn kia của nàng, trong đó đầy sự đồng cảm.

Đúng vậy, sau khi nghe xong những lời nói kia của Ngự Hạo Mạnh, từ trước đến nay thiện lương quá Cốc Nhược Vũ cảm thấy nàng ta thật đáng thương, bởi vì người mình yêu sâu đậm lại không yêu mình là một chuyện bi thương như thế nào, chứ đừng nói đến chuyện vì người mình yêu mà hao tổn tâm kế, biến mình trở thành người xấu. Nhưng vì đồng tình với nàng, cho nên Cốc Nhược Vũ quyết định có nghĩa vụ thức tỉnh nàng, không để cho nàng cứ u mê đi xuống, như vậy chỉ khiến cho cuộc sống của nàng khốn khổ hơn. Bởi vậy, ai cũng không đoán được kế tiếp Cốc Nhược Vũ sẽ đối phó như nào.

“Muội muội, không muốn gọi ta là tỷ tỷ, ta cũng có thể hiểu được tâm tình của muội, nhưng chuyện này là do Hiên ca quyết định, tỷ tỷ ta chỉ muốn uội chuẩn bị tâm lý, giống như ta mới vừa nói, chúng ta cùng tốt, thì Hiên ca ca huynh ấy mới.” – Lần đầu tiên, Ngự Hạo Mạnh nói chuyện bị người ta cắt đứt.

“Không phải nguyên nhân kia. Nếu theo bối phận, thì không biết quận chúa xưng với Tiên đế là gì?” – Cốc Nhược Vũ bỗng nhiên chuyển đề tài, làm ọi người không hiểu ra sao.

“Tất nhiên là hoàng thúc.” – Ngự Hạo Mạnh nhẩn nại trả lời, nghĩ rằng cũng muốn nhìn xem nàng chuẩn bị làm gì!

“Thì đúng rồi, Vũ nhi là phi tử của tiên hoàng, Thất nhi là hoàng hậu của tiên hoàng, mà hai người đều là muội muội ruột của Hiên ca, cho nên luận theo bối phận, Hiên đồng lứa với người, bởi vậy ta mới nói quận chúa gọi ta là muội muội không thích hợp. Nhưng nếu nhìn thấy ta nhỏ hơn so với quận chúa, thì ngài cũng không nên theo bối phận để gọi, vẫn gọi ta là Phượng phu nhân là được rồi.” – Bởi vì Phượng Hiên đã nói chuyện Phượng Thất cho Cốc Nhược Vũ, cho nên chuyện Phượng Vũ lấy tên Nguyệt Thất rồi lấy thân phận muội muội của Phượng Hiên lại gả cho Ngự Thiên Lan một lần nữa nàng đều biết rất rõ ràng.

“Người.” – Không nghĩ tới Cốc Nhược Vũ lại nói một câu như vậy khiến Ngự Hạo Mạnh lần đầu biến sắc, tức giận nổi lên trên mặt.

“Mặt khác ta muốn thay Hiên xin lỗi với ngài. Quận chúa nói ngài quen biết với Hiên từ khi chàng hai mươi tuổi, nhưng trước đây, lúc Hiên mười hai tuổi đã biết ta, thời điểm mười lăm tuổi cùng ta ở trong từ đường của Phượng thị dựa theo tộc quy cử hành nghi thức đính hôn, trong mười mấy năm sau, Hiên luôn luôn chờ ta lớn lên” – Những lời này Phượng Hiên thường xuyên nhắc ở bên tai Cốc Nhược Vũ, vì muốn để cho nàng hiểu được tình yêu vĩ đại của hắn, muốn nhận được lời khen từ nương tử thân ái của hắn, thí dụ như nói thân thân ái ái, ở trên giường lăn qua lăn có nhiều lợi ích như nào, cho nên giờ phút này Cốc Nhược Vũ nói cực kỳ thuận miệng. “Cho nên chuyện này không biết Hiên làm như nào, lại để cho ngài hiểu lầm chàng thích ngài, bây giờ ta ở trong này trịnh trọng thay chàng nói tiếng thật xin lỗi với ngài!”

Lời nói này làm cho Ngự Hạo Mạnh đang cảm nhuyến tiên mang tùy thân bên mình, thiếu chút nữa lòi nó ra.

“Quận chúa sắp tới ngày vui, nói vậy ngài nhất định có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, hẳn là bề bộn nhiều việc, cũng không chậm trễ thời gian của ngài. Thật xấu hổ a, phụ nữ có thai làm việc thực sự không thoải mái, cho nên ta không thể tự mình đưa ngài xuất phủ. Phụng tửng tổng quản, tiền khách.” – Cốc Nhược Vũ hơi hơi nghiêng đầu, nhắc Phụng Tửng một bên tiền khách, đồng thời, nàng tỏ ý muốn Tiểu Cốc Lượng tự mình nhảy xuống chân của nàng, sau đó Cốc Nhược Vũ đứng lên dưới sự giúp đỡ của Cung Thiên Li các nàng, kéo tay nhỏ bé của nhi tử chuẩn bị chạy lấy người, đang đi nàng giống như nhớ ra cái gì đó lại ngừng lại, vừa vặn đối đầu với Ngự Hạo Manh hiển nhiên đã bị tức đến không thể ứng phó được nói. “Đúng rồi, thư phòng của Hiên ngày hôm sau khi đến Kiền Đô ta đã vào rồi, hơn nữa ở bên trong phủ, Hiên cũng không nói có chỗ nào ta không được phép vào, chàng đối với ta không có nhiều hạn chế như vậy.” – Trên thực tế là cái gì Phụng Hiên cũng đều thích chia sẻ với nương tử thân ái, hẳn có thể nắm tay Cốc Nhược Vũ đi dạo Phụng phủ, dường như mỗi nơi đều muốn cho nàng xem qua, thư phòng lại chỗ đầu tiên, phỏng chừng trong thư phòng sáng sủa kia có nhện hay không thì Cốc Nhược Vũ đều rất rõ ràng.

“Người đang muốn đuổi bản quận chúa đi sao!?” – Thấy Cốc Nhược Vũ phải đi, Ngự Hạo Manh bị những lời này của nàng kích thích nghiêm trọng cảm thấy nàng đang muốn đuổi mình ra khỏi Phụng phủ, trong lúc nhất thời không thể khống chế được tâm trạng của mình, sau khi chắt vắn một câu, cầm nhuyễn tiên ở trong tay mình, đứng lên, làm cho đám người Cung Thiên Li vội vàng bảo vệ mẫu tử Cốc Nhược Vũ.

Nhìn thấy tình hình như thế, quay đầu nhìn về phía Ngự Hạo Manh, Cốc Nhược Vũ không biết phải làm sao, mình không có một chút ý tưởng muốn đuổi nàng ta, chỉ là muốn để cho nàng chuẩn bị hôn sự thật tốt, tốt nhất là đừng đem tâm tư đặt ở trên người phu quân của mình, tránh cho thương tâm, hơn nữa mình cần có chuyện muốn nói với Lượng nhi, mặt khác mình thật sự cũng muốn nghỉ ngơi một chút. Nhìn Ngự Hạo Manh như vậy, Cốc Nhược Vũ cảm giác cho dù mình có giải thích cũng sẽ không được đối phương chấp nhận, mà về mặt quân gia Phụng Tửng lại hơi sợ hãi, vì thế, Cốc Nhược Vũ thấp giọng hỏi Phụng Tiêu ở bên cạnh: “Phụng tiêu, trước đây người có gặp qua chuyện tương tự không?”

Đương nhiên là có, rất nhiều! Phụng Tiêu không nói chuyện, chỉ có thể gật đầu.

“Vậy trước kia làm như thế nào, hiện tại hãy làm như thế, người tới xử lý đi!” Ném củ khoai sọ bồng tay, không thích xung đột với người khác, nhìn người ta âm ỉ Cốc Nhược Vũ quyết định không thể trêu vào, nàng dẫn theo Tiểu Cốc Lượng chạy lấy người.

Như vậy a, phu nhân hẳn là không biết trước đây làm cụ thể như thế nào, cho nên mới dám hạ lệnh như vậy sao? Phụng Tiêu chuyển hướng sang Ngự Hạo Manh, đồng tình nhìn nàng, bắt đầu dựa theo cách làm trước kia, nói chính xác, là dựa theo phương pháp tiền khách của Phụng Hiên trước đây.

Bởi vậy, khi Phụng Hiên nhận được tin tức, vội vàng chạy về phủ cứu nương tử thân ái, nhìn qua đã thấy hộ vệ của Ngự Hạo Manh bị đánh thất linh bát lạc (không còn toàn vẹn), nha hoàn cùng nô bộc của nàng ta thì bị bắt hết, về phần bản thân nàng ta, vẫn đang giãy dụa không cho người ta bắt lấy.

“Chuyện gì xảy ra rồi?” – Tình hình này không phải như theo suy nghĩ kia của hắc áo? Trong lòng Phụng Hiên vẫn còn có nghi vấn.

“Phu nhân sai thuộc hạ tiền khách.” – Phụng Tiêu bẩm báo chi tiết.

“A, phu nhân đâu?”

“Quay về tắm lâu rồi.”

Vừa nghe thấy tung tích của nương tử thân ái, Phụng Hiên liền chuẩn bị chạy lấy người, một chút cũng không quan tâm phát sinh chuyện đánh người ở nơi này. Nhưng hẳn còn chưa đi được hai bước, đã thấy một thân ảnh lao tới, còn kèm theo một tiếng “Hiên ca” ngọt ngào, làm cho Phụng Hiên run run một trận, cảm động đến buồn nôn.

Hoá ra là Ngự Hạo Manh vừa thấy người nhớ thương đã lâu, lập tức dùng sức giãy ra khỏi hộ vệ, bỏ nhào tới.

“Ba!” – Phụng Hiên không mang theo một chút do dự nào, trực tiếp vươn cánh tay, một chưởng đánh về phía người tới, nhìn cũng chưa từng nhìn Ngự Hạo Manh bị đánh bay đi ngã nhào trên đất, sau khi để lại một câu: “Động tác nhanh một chút” cho Phụng Tiêu, rồi rời khỏi nơi này. Hẳn vừa đi, còn vừa từ trong

Ông tay áo lấy ra một cái khăn, dùng sức lau, lau, lau, lau tay hắn, trong lòng bất mãn nói thầm: thật ghê tởm, hắc thể mà lại chạm vào nữ tử khác ngoài nương tử thân ái của hắn, quần áo! Sau khi lau xong, đem vắt cái khăn kia giống như đồ rác rưởi, mặc cho nó theo gió bay lên rơi xuống đất.

Sau khi Phượng Hiền rời đi, toàn bộ tùy tùng Ngự Hạo Manh mang theo đều bị ném ra khỏi Phượng phủ, bản thân nàng ta giống như các nữ tử trước kia trăm phương nghìn kế tiến vào Phượng phủ muốn mê hoặc Phượng Hiền bị trở thành bánh chưng, nhét vào bên trong kiệu của nàng ta.

Mặc cho nàng rống lên tức giận, cửa Phượng phủ vẫn âm một tiếng, đóng lại không lưu tình chút nào.

Người qua đường gặp tình cảnh này phần lớn đều thấy nhưng không thể trách, mà các tùy tùng của Ngự Hạo Manh mang theo đều tập mãi thành thói quen rồi, bởi vì chủ tử của bọn họ là người có số lần bị đối đãi như vậy nhiều nhất.

Về phần bên kia, Tiểu Cốc Lượng không rõ, cứ như vậy mà xong? Mẫu thân hắc là nên tức giận rống lên với nữ nhân kia vài cái mới đúng a! Dù sao bé cũng bị nữ nhân kia “đánh” không phải sao?

Tiểu Cốc Lượng đối kết quả này không hài lòng, nào biết Cốc Nhược Vũ sau khi trở về phòng ngủ, vừa ngồi xuống liền xụ mặt xuống, không vui nhìn bé.

“Lượng nhi, nói lại với mẹ một lần nữa, vết roi trên mặt con là như thế nào.” – Cốc Nhược Vũ lạnh lùng nói.

Vừa định lặp lại lời thêu dệt một lần nữa..., nhưng bỗng nhiên Tiểu Cốc Lượng phát hiện chuyện này không thích hợp, giác quan thứ sáu trời sinh nói cho bé biết, lúc này vẫn nên ngoan ngoãn nói thật là tốt hơn.

“Là do con chơi đùa không cẩn thận.”

“Con chỉ mới ba tuổi đã biết nói dối mẫu thân! Lớn lên thì còn thế nào!” – Hoá ra vừa rồi Cốc Nhược Vũ biến sắc là do nguyên nhân này. Thì ra lúc nàng xuất môn đã đến xem nhi tử. Khi đó Tiểu Cốc Lượng đang quần lấy Phượng Tiêu, muốn hắc đáp ứng dạy bé sử dụng roi, được cầm roi nhỏ nên rất vui vẻ, không cẩn thận còn đánh vào mình. Cho nên khi bé nói bị Ngự Hạo Manh đánh, cho dù trên người Ngự Hạo Manh thực sự có nhuyền tiên, nhưng Cốc Nhược Vũ phát hiện được ngay là bé nói láo. Lần đầu tiên phát hiện nhi tử nói láo, Cốc Nhược Vũ nhất thời nổi giận, quyết định phải giáo dục bé một chút.

Vì thế, lúc Phượng Hiền tiến đến bên trong tấm lâu, đã nhìn thấy con hắc thẳng tắp đứng ở nơi đó, cúi rạp đầu nhỏ, còn mẹ bé đang thao thao bất tuyệt răn dạy.

Thấy Phượng Hiền đã trở lại, Cốc Nhược Vũ nói cho hắc nguyên nhân hậu quả chuyện răn dạy nhi tử, lại nghe được Phượng Hiền trực tiếp nói một câu: “Ừm, làm tốt lắm!” – Nói xong vui vẻ sờ sờ đầu nhi tử, bế bé lên.

Phượng Hiền đang muốn khích lệ nhi tử thêm vài câu, hơn nữa còn muốn dạy bé hai chiêu thì cảm thấy nương tử đại nhân bên người lại im ắng, quay đầu lại thấy Cốc Nhược Vũ đang nhìn mình lom lom, Phượng Hiền liền nhanh chóng quay đầu nhìn nhi tử trong lòng, xoay chuyển lời nói, trầm giọng nói: “Buồn cười, tuổi còn nhỏ đã biết nói dối mẫu thân, không học cái tốt! Đi quỳ ở Từ Đường, buổi trưa hôm nay không cho phép ăn cơm!” – Nói xong, đem tiểu nhân này đặt ở trên mặt đất, giống như vừa rồi căn bản không phải hắc khích lệ, cùng Cốc Nhược Vũ đều thống nhất.

“Sao có thể phạt nặng như vậy!” – Lại cảm thấy đau lòng cho nhi tử, Cốc Nhược Vũ lập tức thấp giọng phản đối, sau đó nghiêm túc nói với bé con. “Lượng nhi, con đã biết sai lầm chưa?”

“Hài tử biết sai rồi.” – Đầu nhỏ ử rử gật đầu, trong lòng thầm than một tiếng, may mắn mẹ bé không biết chuyện nó nói dối lúc nhỏ, nếu không bé sẽ thảm hại hơn nữa.

“Vậy phạt con viết một trăm lần ‘về sau con tuyệt đối sẽ không nói dối cha mẹ’, từ đường cũng không cần quỳ, về sau tái phạm, sẽ phạt không cho phép con ăn cơm.” – Cốc Nhược Vũ nhẹ nhàng xử lý.

“Con đã biết, về sau sẽ không tái phạm.” – Tiểu oa nhi ngoan ngoãn trả lời, cam đoan không nói dối cha mẹ, về phần những người khác, lại không trong phạm vi này.

Cho rằng bé đã tiếp thu được, Cốc Nhược Vũ sai người lấy thuốc bôi cho bé. Chuyện tình không quan trọng đầu tiên đã được giải quyết, Phượng Hiền lập tức kéo Cốc Nhược Vũ vào trong lòng, lo lắng hỏi nàng vừa

rồi Ngự Hạo Mạnh có làm gì nàng hay không, rất sợ nàng chịu một chút ủy khuất.

Cốc Nhược Vũ sững sốt một chút, sau đó mở hai tay nở nụ cười, quay về ôm Phượng Hiên, trả lời không thể nào, trong lòng thì ngọt ngào: người nam nhân này, thật sự là một chút cũng không tiếc để cho nàng biết tình yêu của chàng à! Trên đời này, nếu phu quân của nàng không đáng tin nhiệm, thì không có người nào đáng tin nhiệm. Cho nên, bất kể là ai ở trước mặt mình nói cái gì, thì nàng sẽ không hoài nghi phu quân dù chỉ một chút.

Ngự Hạo Mạnh tới chơi, trừ bỏ tăng thêm tình yêu ấm áp giữa Phượng Hiên cùng Cốc Nhược Vũ, mà còn hại Tiểu Cốc Lượng chịu khổ bị mẫu thân răn dạy trừng phạt, còn để cho Phượng Hiên thường xuyên lấy chuyện hài hước này ra để sử dụng, còn có một ảnh hưởng bé nhỏ không đáng kể, đó là lời đồn đãi số một truyền lưu trong Kiền Đô có liên quan đến Phượng phu nhân.

Đồn đãi nói như thế này, một vị quận chúa đến Phượng phủ làm khách, kết quả là mặt bị đánh sưng, to như bánh bao, Phượng phu nhân nhanh gọn một cước, đá gãy chân, sau đó sai người đem quận chúa đáng thương buộc thành bánh chưng thịt, quyền đầm cước đá, sau khi đánh xong, ném ra khỏi Phượng phủ, cuối cùng, nhóm quận chúa không may kia té ngã rời khỏi Phượng phủ.

Từ đó, quân gia Phượng Tường rốt cuộc không cần phải vất hết óc mà nghĩ lý do không tiếp khách của phu nhân nhà ông, bởi vì không còn nữ tử tới cửa cầu kiến Cốc Nhược Vũ nữa rồi, ngày thanh tĩnh rất nhiều.

103. Chương 103: Mưa Gió Sắp Đến

Bốn tháng tiếp theo, thỉnh thoảng chuyện của Mai gia lại bị Phượng hiên lấy ra làm thuốc phẩm chế cho cuộc sống thêm thú vị. Ngự Hạo Mạnh quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn, làm cho Mai gia cứ vậy mà gà bay chó sủa. Trong lúc đó, cảm thấy chưa đã nghiền, Phượng hiên còn thực sự “Không cần thận” khiến Ngự Hạo Mạnh biết được Mai gia chính là nhà bác ruột của Cốc Nhược Vũ, có thể nghĩ, hận Cốc Nhược Vũ đến tận xương Ngự Hạo Mạnh khiến Mai gia đã thăm càng thêm thăm, nàng ta sẽ chinh cho Mai gia chết đi sống lại.

Người Mai gia trong những ngày này chính xác là sống trong nước sôi lửa bỏng, kinh hãi đảm chiến, không cần thận một cái cũng sẽ bị Ngự Hạo Mạnh lấy roi trừng phạt, kinh tế của cả phủ đều bị Ngự Hạo Mạnh nắm giữ ở trong tay, nàng sống vô cùng xa hoa, mà người Mai gia thì có thể so sánh với dân chạy nạn.

Mai Hiên Diệu bị nàng ép buộc giống như già đi mười tuổi, mỗi ngày mang đôi mắt quầng thâm, ngoài tinh thần bị tàn phá, hàng đêm còn phải theo nàng đêm xuân, nữ nhân này giống như ăn không đủ no, còn nghi ngờ hắn không đủ dũng mãnh. Trong lòng rửa nàng là dâm phụ, nhưng cũng không dám nói ra khỏi miệng, hắn không có lá gan đắc tội với Thuần Vương gia sau lưng Ngự Hạo Mạnh, chỉ có thể nhịn khí im hơi lặng tiếng.

Tề Hiểu Nhã bị Ngự Hạo Mạnh đánh vỡ hoa trên mặt, đuổi tới một góc bên trong phòng ở của Mai phủ, không có người hầu hạ, mọi việc đều tự mình thu xếp, thường xuyên đói bụng, bị Ngự Hạo Mạnh hoặc bọn nha hoàn của nàng ta khi dễ không nói, còn phải hàng đêm vườn không nhà trống, tâm linh dày vò chịu đựng phu quân bị người khác chiếm lấy.

Phượng Hiên đối với ả lại phá lệ “chiếu cố”, thường xuyên có “lòng tốt” để cho ả ta biết tình hình gần đây của biểu muội ả Cốc Nhược Vũ, đơn giản chỉ là đường đường Phượng phu nhân được Phượng đại nhân sủng lên trời như thế nào. Phượng Hiên thực sự vui khi làm cho ả ta ghen ghét, dù sao tức giận cũng là ả, không phải nương tử thân ái của Phượng Hiên hắn.

Mặt khác, vốn là dựa vào Mai gia, Tề gia không có gì ngoài Tề Hiểu Nhã nay hoàn toàn bị đánh ra khỏi Mai phủ. Tề Tăng Phú cùng Mai Phương không chỉ có mang theo nhi tử giống như hoạt tử nhân, mà còn phải chiếu cố tôn tử, cùng đường đành da mặt dày đến trước Cốc phủ xin giúp đỡ. Thấy thế, vợ chồng Cốc thị quyết định nhìn những tiểu hài tử đáng thương vô tội này của Tề gia, đưa tay giúp một phen, không đến

mức để bọn họ biến thành tên khất cái. Chẳng qua, lời tuy nói xong, nhưng Tề Tăng Phú bọn họ không có xuất hiện như đúng hẹn.

Nguyên nhân là, Phượng Hiên hẳn sao có thể cho phép người Tề gia lại quần lấy người nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân thiện lương của hắn. Hắn chỉ lộ mặt trước hai vợ chồng Tề Tăng Phú một chút, ngữ điệu không chút để ý, nụ cười âm trầm nói, để cho người Tề gia hiểu được từ nay về sau, cho dù là thấy một chữ “Cốc”, cũng phải đi đường vòng cúi ra thật xa. Cho nên, ác nhân nhất gan người Tề gia làm sao còn dám xuất hiện ở trước mặt vợ chồng Cốc thị, tất nhiên lỡ hẹn.

Về phần Tề Hiểu Hồ còn lại trong địa lao của Phượng phủ, vẫn như cũ trải qua cuộc sống sống không bằng chết. Một khi được hiệu của hắn đi qua, Phượng Hiên sẽ hợp thời xuất hiện, mớm thuốc cho hắn. Bình thường cũng chỉ có thị vệ của hắn phụ trách hình tù (hình phạt trong tù) sẽ xuất hiện. Người Tề gia không biết tung tích của hắn (Tề Hiểu Hồ), cũng chẳng quan tâm hắn rốt cuộc ra sao, chỉ có thể nghĩ hắn đã sớm gặp bất trắc.

Cuộc sống của kẻ thù trôi qua ảm đạm không ánh sáng, cuộc sống của hai vợ chồng Phượng Hiên là hạnh phúc mỹ mãn, tình yêu nồng đậm. Thai nhi trong bụng Cốc Nhược Vũ khỏe mạnh trưởng thành, cũng cách ngày dự tính sinh càng lúc càng gần, Phượng phủ, Cung thị cùng với vợ chồng Cốc thị đều mong mỗi đứa nhỏ sinh ra, dĩ nhiên, trong đó Tiểu Cốc Lượng là mong nhất, mỗi ngày đều nói đệ đệ hoặc muội muội trong bụng của mẫu thân sớm đi ra một chút.

Nếu như nói bốn tháng này lạ ở chỗ nào, như vậy, thì đó là Phượng Trọng Nam. Từ sau khi thi thể của Phượng Thiệu Vân bị mang đến phủ tả thừa tướng, Phượng Trọng Nam không khóc không tức giận, thậm chí tại lên triều cũng không chối gay gắt với Phượng Hiên, không giống như trước đây khắp nơi đều là hành động đối địch.

Tất cả đều bình tĩnh, không có một gợn sóng, có thể bởi vì quá mức an bình, tựa như yên tĩnh trước khi bão táp hiện ra, một loại điềm báo mưa gió sắp đến lén lút bao phủ ở trên bầu trời Kiền Đô, âm mưu, từ trước đến nay đều chuẩn bị ở bên trong.

Bốn tháng cuộc sống nháy mắt mà qua, hôm nay ngày sinh nhật của hoàng thượng đã đến, mà từ mấy ngày trước, mười ba nước đã lục tục kéo đến Kiền Đô, hôm nay Duyên Huyền quốc cùng Huyền Thốn quốc cuối cùng cũng tiến vào Kiền đô, sau đó tuyên cáo toàn bộ đã đến đông đủ. Bởi vì thời gian tới đều không giống nhau, cho nên Lễ bộ Thượng thư Lam Chí Huyền đã sắp xếp cho bọn họ thời gian dự tiệc khác nhau.

Buổi tối ngày hôm đó, trong cung cử hành tiệc chúc thọ long trọng. Hoàng thượng cùng hoàng hậu vừa đến ghế ngồi, yến hội liền chính thức tuyên bố bắt đầu. Các quốc gia dâng lễ vật chúc mừng lên, món ngon mỹ vị thượng đẳng, kỹ thuật biểu diễn uyển chuyển, trên quan trường khách khí hàn huyên, tóm lại, không khí hòa hợp vui vẻ.

Chỉ là trong bữa tiệc có hai người dường như đứng ngồi không yên, một người cúi đầu, một người dùng quạt che mặt, mục đích nhất trí, không muốn để cho vị thập lục công chúa của Huyền Vũ quốc ngồi đối diện kia nhìn rõ được diện mạo của mình. Để ột trái tim rơi thêm vào không phải việc lớn, mấu chốt là tìm phiền toái ình, đó chính là không có việc gì lại gây chuyện rồi!

Không cần phải nói, cúi đầu là Bích Nhân Hoành, trong lòng hắn đang hối hận không giống như Phượng Hiên mà dùng tóc tản ra che khuất mặt mình. Mà dùng cây quạt là quy tắc của Phượng Hiên rồi, hắn cảm thấy chỉ dùng cây quạt ngăn chặn còn chưa đủ, hận không thể mượn khăn che mặt của nương tử thân ái che kín mặt của mình, gọi ai cũng không biết hình dạng của mình.

Hai người sở dĩ như vậy, là vì hôm nay lâm triều, hoàng thượng hạ thánh chỉ hoàn toàn giống như Bích Nhân Hoành đã đoán, lần này liên minh với Huyền Vũ quốc, để đối phương tự chọn đối tượng.

Phượng Hiên cùng Bích Nhân Hoành lần lượt ngồi xuống, hai người đều cảm thấy có hai tâm mắt mãnh liệt nhìn về phía bên này, chỉ không biết mục tiêu của đối phương rốt cuộc là người nào, nhưng, kết luận không bao lâu đã đến đây.

“Phượng đại nhân.” – thanh âm của Thuận công công vang lên ở phía sau Phượng Hiên.

“Thuận công công, chuyện gì?” – Không phải chuyện tốt! Phượng Hiên thầm kêu một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía người tới.

“Hoàng thượng nói, thập lục công chúa của Huyền Vũ quốc trong lúc ở Kiền Đô, sẽ ở tạm trong quý phủ của ngài.” – Thuận công công thấp giọng nhấn ý chỉ của hoàng thượng.

“... vừa rồi sứ giả của Huyền Vũ quốc có nói cái gì với hoàng thượng sao?” – Là lúc hần bận rộn dùng cây quạt che không chú ý tới sao?

“Đúng vậy, lúc bắt đầu bữa tiệc không bao lâu, bọn họ có phái người nói cho hoàng thượng. . . .”

“Ta đã biết, cảm ơn ngài!”

“Chỗ nào mà nói..., hần là...” – Thuận công công khẽ thở dài, trở về chỗ hoàng thượng bẩm báo.

“Bá!” – Phượng Hiên gập cây quạt lại, dùng cây quạt đâm đâm Bích Nhân Hoàn, không vui nói: “Không cần cúi đầu nữa rồi, không chọn người!” – Buồn cười, đây rốt cuộc là hoa đào thối ở chỗ nào, lại có thể tự tiện nhảy vào trong!

Bích Nhân Hoàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời lại đồng tình nhìn Phượng Hiên, hỏi: “Có biện pháp không?”

“Hừ!” – Phượng Hiên không phải che che lấp lấp nữa rồi, ngược lại thẳng tắp nhìn về phía thập lục công chúa. Hần cười đến tà khí, cả người quý khí liêu lĩnh hoàn toàn bày đi ra, để cho dung mạo tuyệt sắc càng phát ra khiến người ta trầm luân.

Chỉ thấy Thập lục công chúa kia bị hần nhìn khiến mặt đỏ tim đập, ngượng ngùng cúi đầu, thế cho nên không phát hiện ra khoe miệng của Phượng Hiên vén lên châm biếm, càng không biết ý nghĩ trong lòng hần chính là: nữ nhân chết tiệt, tìm phiền toái lớn như vậy cho ta, nếu dám tự tiện yêu thích ta, thì sẽ cho người thích đủ!

104. Chương 104: Trong Thọ Yến

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Buổi tiệc tiến hành bình thường, Phượng Hiên cũng không trả lời vấn đề của Bích Nhân Hoàn, Bích Nhân Hoàn tất nhiên không biết hần tính toán như thế nào. Trên cơ bản không có người nào chú ý tới chuyện này, trừ bỏ Phượng Trọng Nam, ông ta và Bích Nhân Hoàn ngồi cách một người là Lam Chí Huyền.

Phượng Trọng Nam ẩn nhẫn bốn tháng, một mực chờ tiệc chúc thọ ngày hôm nay bắt đầu, chờ âm mưu của ông nhạc đạo tấu vang. Vốn định hôm nay có thể thấy vẻ mặt của Phượng Hiên bởi vì không từ chối được tứ hôn khẳng định sẽ rơi trên đầu hần mà không biết làm sao, đến lúc đó tâm tình của mình có thể tốt hơn rất nhiều. Đáng tiếc Phượng Hiên từ khi sinh ra đến giờ đều không để cho Phượng Trọng Nam như nguyện, thần sắc hần không chỉ có không thay đổi, mà còn cười đến kiêu ngạo, bộ dạng giống như đã định liệu trước, lúc này làm cho Phượng Trọng Nam cảm thấy cực kỳ khó chịu, không khỏi bởi vì bất mãn mà khẽ hừ một tiếng, nghĩ rằng: Phượng Hiên, đừng tưởng rằng chỉ có tứ hôn đơn giản như vậy!

Ông ta hừ nhẹ một tiếng trùng hợp làm cho Phượng Hiên tùy thời chú ý cử động của ông ta, gần đây vẫn rất muốn khiêu khích ông ta, nghe thấy được. Chỉ thấy Phượng Hiên lập tức cầm lấy chén rượu lắc lư, cách hai người, dùng ngữ điệu giận dỗi người hỏi: “Phụ thân đại nhân, có chuyện gì làm cho ngài bất mãn sao?”

Phượng Trọng Nam cứng lại một chút, không muốn xung đột với hần trước khi kế hoạch hoàn thành, sợ bởi vì không bắt bẻ mà trúng thiết kế của hần, bị hần làm cho đổ ngã trước, đây cũng là nguyên nhân Phượng Trọng Nam trong khoảng thời gian gần đây vẫn để ý, không cùng Phượng Hiên đối chọi ở bên ngoài.

Phượng Trọng Nam đang nghĩ tới nên trả lời như thế nào cho tốt thì trùng hợp thấy một hàng sứ giả tuổi trẻ trước mặt kia, lúc này lại hừ một tiếng, nhứ mày không vui nói: “Hừ, nhìn nơi đó một cái, một số quốc gia có hơi quá không đem quốc gia của ta để vào mắt rồi, lại có thể phái những người như vậy tới đây! Nếu không phải vì việc hiệp thương như vậy sẽ có lợi đối với quốc gia thì..., ta chắc chắn sẽ tấu lên hoàng thượng, đem đuổi ra khỏi quốc gia của ta, đưa ra chân vấn đối với nước bọn họ!”

“Không, chỉ sợ chuyện hiệp thương lần này của nước chúng ta với một số sứ giả vài quốc gia tại đây lại không chiếm được lợi ích gì!” – Lễ bộ Thượng thư Lam Chí Huyền lại có ý kiến tương phản với Phượng Trọng Nam.

Vừa nghe được lời của Phượng Trọng Nam, Bích Nhân Hoàn lập tức nhìn về phía Phượng Hiên, quả nhiên thấy khuôn mặt tuyệt sắc kia nở một nụ cười tươi, thiếu chút làm loá mắt người.

Tiếp theo lời của Lam Chí Huyền, Phượng Hiên mở miệng khiêu khích Phượng Trọng Nam. “Phụ thân đại nhân, xem ra ngài đã ru rú trong nhà quá lâu a! Mới không biết tình hình các nước khác, không thể làm như vậy được a! Tốt xấu gì ngài cũng là tả thừa tướng, chuyện này để cho người khác biết mà nói, chắc chắn sẽ chê cười!” – Người đầu tiên chê cười ông ta chắc chắn sẽ thuộc về Phượng Hiên hẳn. Phượng Hiên vừa nói còn vừa ra vẻ cảm thán lắc đầu, giống như có lòng tốt tiếp tục nói: “Nhưng bây giờ mà bảo cho ngài cũng không chậm, nhớ kỹ này, mấy người này đều là nhân vật lợi hại, dự đoán là bởi vì kiêng kỵ nước ta, hơn nữa không biết tính cách tân hoàng, cho nên tự mình đến dò xét, để biết hoàng thượng sẽ mang đến cho quốc gia bọn họ những ảnh hưởng gì. Dù sao trong lúc tiên hoàng tại vị, đã làm cho Ngự Phượng quốc trở thành nước đứng đầu trong mười bốn nước, bọn họ không thể không sợ tân hoàng sẽ lợi hại hơn hay không a!”

Lời này làm cho Phượng Trọng Nam tức giận đến cơ mặt căng thẳng, xiết chặt chén rượu trong tay mình, trong lòng mắng: ru rú trong nhà quá lâu? Tiểu tử chết tiệt, đều là do ai tạo thành!? Nếu không phải tên khốn này nhốt mình, thì ông có bị như vậy không? Thời gian tự do mới gần hai năm mình thăm hỏi chuyện trong triều đã không còn đủ nữa rồi, làm sao còn có thể bận tâm tình báo nước khác!? Đồ ghê tởm!

Phượng Trọng Nam cố gắng áp chế hận ý cùng tức giận xuống đáy lòng, phản kích nói: “Cho dù là ta không hỏi thế sự đã lâu, nhưng vẫn còn biết Xích Hoàn quốc tuyệt đối không cho phép nữ nhân tham dự gì bất cứ hoạt động lễ mừng gì, địa vị của nữ nhân ở Xích hoàn quốc đồng đẳng với con kiến. Nhìn sứ giả bọn họ phái đi không chỉ có nữ, lại còn là lão bà hai mươi lăm tuổi, càng kỳ quái hơn là, nàng ta là người mù! Đây không phải cố tình vũ nhục nước ta thì là cái gì?”

“Lão bà trong miệng ông kia chính là Vương phi duy nhất của Thất vương gia có địa vị hết sức quan trọng của Xích Hoàn quốc, bốn năm trước trở thành hữu tướng của Xích hoàn quốc. Cũng chính người mù này, đem Xích hoàn quốc quấy long trời lở đất, phá vỡ truyền thống thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ) của bọn họ, đem địa vị giống như con kiến của nữ tử nâng cao ngang hàng cùng với vị trí của nam tử, ngày nay nữ tử của Xích Hoàn quốc có thể nói có địa vị nhiều hơn so với nữ tử nước ta.” – Phượng Hiên vừa nói về mặt vừa cười nhạo nhìn Phượng Trọng Nam.

“Ừm, nữ tử của Xích Hoàn quốc có thể quang minh mà thi tuyển công danh, không giống Ngự phong quốc của bọn họ chỉ có Đức Phi nương nương đã từng giữ chức quan kia.” – Lam Chí Huyền không chỉ có nói chen vào, mà tiếp theo còn cảm khái một câu. “Thay đổi phong tục truyền thống, có thể sánh bằng cái gì cũng khó khăn!”

Người trung tâm của đề tài cũng không biết có người đàm luận về nàng, đó là một người nhìn qua thuần khiết giống như hoa sen, nàng, quần áo trắng, nụ cười thanh nhã, cử chỉ tuyệt đẹp. Cạnh nàng giống như được yên tĩnh vây quanh, thấy nàng, sẽ làm cho người có tâm tình phiền chán không tự chủ được bình tĩnh trở lại, cho rằng thế gian không còn tạp âm phiền não, chỉ có yên tĩnh an bình. Người, như kỳ danh, Liên Tĩnh.

“Động tác của nàng cũng không giống như người mù.” – Bích Nhân Hoàn lắc lắc đầu.

Mấy người đồng thời thấy cung nữ bên cạnh Liên Tĩnh mang thức ăn lên, không cần thận, đụng phải chén rượu trên bàn, chỉ thấy Liên Tĩnh tay vừa lộn, động tác nhanh như tia chớp, nhẹ nhàng đỡ lấy cái chén kia, còn chuyển chỗ, từ đầu tới đuôi thân sắc chưa thay đổi. Nếu không phải cặp mắt kia của nàng quả thật vô thần, thì đúng là làm cho người ta nghĩ rằng nàng không khác người thường.

Vốn tưởng rằng mình nói rất đúng, nhưng dưới tình huống này lại có vẻ như không biết gì, để cho Phượng Hiền mượn cơ hội chê cười, làm cho Phượng Trọng Nam có chút thẹn quá thành giận, tuy nói ẩn nhẫn không phát tác ra ngoài, nhưng tuyệt đối không chịu thối lui, muốn vãn hồi mặt mũi của mình, ông không nói Liên Tinh nữa, mà là đối người khác, phê phán nói: “Sứ giả của Hắc Nhai quốc đến không biết cảm thấy thẹn, trong trường hợp như này, mà ôm nữ tử trong lòng. Thật sự không ra thể thống gì! Loại nam nhân sa vào bên trong hương hoa của nữ tử thì có thể có tiền đồ gì!”

“Đó là Tứ Hoàng Tử của Hắc nhai quốc.” – Lam Chí Huyền nhắc nhở Phượng Trọng Nam xuất thân người họ không thấp.

“Sớm đã được phong làm Hắc Kỳ Vương.” – Bích Nhân Hoàn bổ sung.

“Ha ha, phụ thân đại nhân, ngài thế nhưng lại cho rằng người dùng thời gian năm năm đem bảy thuộc địa của Hắc Nhai quốc bị chia cắt chấm dứt là không có tiền đồ? Hắn năm nay mới hai mươi hai tuổi mà thôi.” – Phượng Hiền vẻ mặt kinh ngạc, ngữ điệu giống như đang nói Phượng Trọng Nam thật ngu ngốc. “Nói sau, nữ tử trong ngực hắn chính là Vương Phi của hắn, nghe đồn Hắc Kỳ Vương này coi Vương Phi của hắn như bảo bối, đi chỗ nào cũng đều mang theo, không cách nào một bước.” – Ha ha, nếu như có thể, hắn cũng muốn giống Hắc Kỳ Vương đem nương tử thân ái của mình đi như thế, thật tốt! “Ngài cho là hắn đang vuốt ve nữ tử hoang dã? Ai, chuyện vứt bỏ vợ con, vi phạm lời thề của mình, đi theo những tiện nhân lêu lổng khác, không phải người nào cũng có thể làm ra được.” – Ánh mắt của Phượng Hiền hèn mọn nhìn Phượng Trọng Nam, còn kém không nói bằng Phượng Trọng Nam chính là người thấp kém. “Cũng không phải là cầm thú chỉ biết không chế nữa người dưới!” – Một câu nói nhỏ cuối cùng đẩy bốn người đều có thể nghe thấy, tầm mắt của Phượng Hiền cuối cùng còn hướng bộ phận quan trọng của Phượng Trọng Nam quét một vòng, không tiếng động mà nhấn mạnh một chút cầm thú trong lời của hắn là chỉ người nào, Phượng Trọng Nam bị làm cho tức giận thiếu chút nữa chảy máu não.

Ông phải nhẫn nại, tuyệt đối không thể tức giận! Phượng Trọng Nam trong lòng mặc niệm ba lần, dời đi tức giận đến trên người nữ tử được Hắc Kỳ Vương ôm kia, khinh thường nói: “Bộ dạng nhu nhược như vậy, hồng nhan bạc mệnh!”

Phượng Trọng Nam cảm thấy nụ cười của Phượng Hiền hơi cứng một chút, lúc này mới phát hiện lời nói vô tâm ngược lại ám chỉ đến thể chất kém mà mất sớm của Cung Như Mộng. Hiên nhiên kích thích Phượng Hiền, Phượng Trọng Nam lúc này đặc ý cười.

Phượng Hiền nhìn về phía nàng kia, trong lòng không biết là tư vị gì, đồng dạng là kiểu mềm mại, yếu đuối, thậm chí nàng còn không có dung mạo tuyệt thế như mẫu thân mình, chỉ là ngọt ngào động lòng người mà thôi, nhưng sinh mạng lại tốt hơn mẫu thân của mình.

Nhưng vào lúc này, cái người làm cho ai nhìn qua đều cảm thấy là gió thổi qua sẽ đổ rồi đầu khỏi bả vai Hắc Kỳ Vương, mở to mắt, nhìn đối diện về phía Phượng Hiền bọn họ một chút.

Chỉ một chút, cho dù rời đi có phần xa, nhưng bốn người Phượng Hiền vô công cao thâm đều thấy rõ ràng. Đó là một đôi mắt sáng, sáng làm cho người ta cảm thấy trong suốt, nhưng điều này không phải máu chốt, mà là đôi mắt quá sáng kia có chứa cảnh giác, đó là một đôi mắt của người có nội lực thâm hậu mới có thể có được.

Xem ra đối phương đã phát hiện ra Phượng Hiền bọn họ đang nhìn chằm chằm Hắc Kỳ Vương, cho nên mới xem xét một chút. Giống như cảm thấy không có chuyện gì, đôi mắt sáng kia lại sụp xuống, quay đầu trở về để Hắc Kỳ Vương ôm.

“Nàng tuyệt đối không nhu nhược!” – Bích Nhân Hoàn kiên quyết.

“Càng sẽ không bạc mệnh!” – Lam Chí Huyền kinh ngạc hơn, bởi vì hắn phụ trách mời thượng khách đến bữa tiệc, nàng kia tối đa cũng chỉ mở nửa mắt, giống như là không có tí sức lực nào.

Phượng Hiền nhìn nữ tử kia, thấy nàng mặc một bộ màu đỏ, chợt nhớ tới ở Hắc Nhai quốc lưu truyền một chuyện. “Xích Nguyệt xuất, huyết quang tiên; Bạch tinh hiện, quét ngàn quân”. Hắc Vương qua, san bằng bảy thuộc địa. Hắc Kỳ Vương sau khi bình định thuộc địa, mang về một người giống như phụ tá đặc lực của hắn trong Bạch Tinh, mà vị Xích Nguyệt kia không người nào biết diện mạo lại không thấy tung tích, không bao lâu, Hắc Kỳ Vương liền có thêm vị Vương Phi này. Xem ra có chuyện hắn đã bỏ sót không tra

được, thú vị, Phượng Hiên không khỏi cười nhẹ ra tiếng, lại nhìn về phía Phượng Trọng Nam, thấy vẻ đắc ý của ông ta đã muốn thu lại, quyết không buông tha cơ hội cười nhạo ông ta, nói mát: “Phụ thân đại nhân, người nhìn người thật là chuẩn a!”

Nghe thấy giọng điệu trào phúng của Phượng Hiên, hơi của Phượng Trọng Nam bị ngăn ở trên ngực không thể hạ xuống. Không cam lòng cứ như vậy ở trước mặt tông chủ của hai tộc Lam, Bích mất hết mặt mũi ông ta quay sang sứ giả phía đối diện dò xét, chọn một người trong số đấy để nói: “Dù như thế nào, Duyên Huyền quốc cũng không nên phái một đứa nhỏ mười bốn tuổi đến đây! Hơn nữa trong ngày vui như thế này lại mặc hắc y không khí trầm lặng, còn sa sầm cái mặt!”

“Duyên Huyền quốc hôm nay mới đến Kiền Đô, ta chỉ biết là Liễn vương gia, những thứ khác đều không biết. Dù gì, bộ dạng này của hắc cũng xác thực là kỳ cục!” – Nói đến người này, Lam Chí Huyền cũng không vừa lòng, gật đầu đồng ý với lời của Phượng Trọng Nam, sau đó hỏi Bích Nhân Hoàn bên cạnh. “Bích đại nhân biết chút gì sao?”

“Không rõ ràng lắm, tuổi nhỏ như vậy hắc là không có bao nhiêu chiến công, phong vương gia, thì phải là hoàng tử. Nhưng mà nghe đồn các hoàng tử của Duyên Huyền quốc không phải yếu đuối, thì là hung tàn, nếu không cũng chỉ bình thường, không bằng phụ hoàng Duyên Lâm Đế của bọn họ là người có tài, đều đang lo lắng hoàng đế tiếp theo sẽ đem Duyên Huyền quốc suy yếu đi. Không biết Duyên Huyền quốc nghĩ như thế nào, lại phái người như vậy đến đây.” – Bích Nhân Hoàn cũng không thích cảm giác đối diện với thiếu niên kia.

“Phi tử lại chạy đi lấy chồng Duyên Lâm Đế làm trò cười ười bốn quốc.” – Khó được hai người này nhất trí ý kiến với mình, Phượng Trọng Nam cảm giác rất cục hòa thành một rồi, cũng không tin Phượng Hiên còn có thể nói ra thiếu niên này có gì đặc biệt hơn người, dám nói mình không biết nữa.

“Phượng Hiên, huynh có biết hắc không?” – Bích Nhân Hoàn hỏi Phượng Hiên. Hắc biết năng lực của Phượng Hiên giống như quá dư thừa, thường xuyên sợ nhầm chán, thích phái người tìm kiếm chuyện của các nước khác, lấy tin đồn thú vị giết thời gian.

Phượng Hiên nở nụ cười đắc ý, đợi đến khi Bích Nhân Hoàn tới hỏi, mới trả lời hắc: “Đứa con thứ mười sáu của Duyên Lâm đế – Dịch Vũ Liễn, sống ở lãnh cung, không biết tại sao, người trong cung đều không biết. Khi hắc ba tuổi mới được phát hiện, có lẽ là bởi vì chuyện của mẫu phi hắc, làm cho Duyên Lâm đế giận tím mặt, đem toàn bộ phế phi trong lãnh cung lôi ra mới biết sự tồn tại của hắc. Mẫu phi của hắc không phải người khác, cũng chính là vị làm cho Duyên Lâm đế mất hết mặt mũi, tự ý lấy chồng – Hiên phi. Nghe đồn đó không phải là con của Duyên Lâm đế, toàn bộ người trong tộc của mẫu thân bị lưu đầy, không hề có chỗ dựa, chịu đựng người chung quanh ức hiếp hắc, thế nhưng chỉ dùng thời gian một năm, từ năm bốn tuổi tiến vào tẩm cung của Duyên Lâm đế, được phụ hoàng hắc tự mình bồi dưỡng. Năm hắc mười tuổi cảm thấy thú vị, Duyên Lâm đế đặt một cái ghế dựa ngay phía dưới bên phải long ý (ngai vàng), nghe nói là chuyên cho hắc ngồi và được phép tham dự triều chính. Mười hai tuổi được phong làm vương gia, hơn nữa cho đến tận bây giờ, là người duy nhất trong hai mươi bốn vị hoàng tử được Duyên Lâm đế phong Vương. Hắc cũng không mặc quần áo màu gì ngoại trừ màu đen. Ha ha, phụ thân đại nhân, ngài có biết trong triều ở Duyên Huyền quốc có bao nhiêu vị đại nhân vật bởi vì coi rẻ hắc còn nhỏ mà khinh địch, mà chết ở trong tay hắc không?” – Phượng Hiên đã được như nguyện thấy Phượng Trọng Nam bởi vì chuyện này của mình mà sắc mặt trở nên khó coi.

“Nhưng hắc không phải thái tử của Huyền Huyền quốc.” – Bích Nhân Hoàn cảm thấy buồn bực.

“Không phải, không biết Duyên Lâm đế nghĩ như thế nào.” – Phượng Hiên cũng nghĩ không thông, nhưng đây không phải là trọng điểm của hắc, hắc chú ý là làm thế nào để cho Phượng Trọng Nam tức giận. “Phụ thân đại nhân, không biết thời điểm ngài mười bốn tuổi có thể có được ánh mắt thâm trầm khí phách giống như vị Liễn Vương kia không? A, ta hỏi sai rồi, ngài đã đến tuổi này rồi cũng không có được loại khí phách này, chớ đừng nói chi là lúc ngài còn nhỏ. Ha ha, phụ thân đại nhân, nếu ngài còn không biết cái gì mà nói..., có thể thỉnh giáo ta, ta nhất định sẽ ngôn vô bất tận, kiên nhẫn chỉ bảo cho ngài! Con tuyệt đối sẽ không cười ngài không biết!”

“Vị Liễn Vương kia đang nhìn bên này.” – Lam Chí Huyền thấy vẻ mặt của Phượng Trọng Nam bất thường, liền chuyển dời câu chuyện đến trên người Liễn Vương.

“Hừ!” – Phượng Trọng Nam nặng nề mà hừ một tiếng, lại nhìn về phía vị Liễn Vương kia, vừa vặn với tầm mắt của hắn. Bị cặp mắt hung ác nham hiểm kia nhìn chăm chăm, trong nháy mắt, Phượng Trọng Nam không khỏi rung mình một cái, thật là cảm giác khủng khiếp. Không muốn biểu hiện ý sợ hãi của mình xuất hiện ra bên ngoài, Phượng Trọng Nam thẳng tắp nhìn lại.

Chỉ thấy khuôn mặt tinh xảo có vài phần thiên về nữ tướng (có nét con gái) của Dịch Vũ Liễn không chút thay đổi nhìn qua, quần áo hắc y trên người làm cho hắn phát ra lạnh ý cùng với sắc thái thêm một tầng u ám.

Tầm mắt của Dịch Vũ Liễn chuyển dời đi, Phượng Trọng Nam mới từ giống như bị người ta bóp ở cổ hít thở không thông chạy ra. Tay hơi run rẩy vội vàng đặt chén rượu xuống, trong lòng không ngừng nhắc đến, đứa nhỏ mới mười bốn tuổi không có gì phải sợ!

Đáng tiếc, nếu ông ta có thể biết trước tương lai ông ta tại đây sẽ chết trong tay thiếu niên Vương gia làm cho ông ta cảm thấy sợ hãi này mà nói..., chỉ sợ ông ta sẽ không tự thôi miên mình như vậy.

Thấy bộ dáng của ông ta, Phượng Hiên lập tức đánh giá, vừa nhìn chăm chăm vào một bên mặt Phượng Trọng Nam vừa nói: “Phụ thân đại nhân, không phải ta đã nói sao, từ sắc thương thân (rượu vào gái đẹp sẽ làm hại thân) a! Người nhìn xem tay của người đang run rẩy không ngừng, hơn nữa ta xem hai mắt ngài đã trở nên vẫn đục không thấy ánh sáng. Cho hải nhi cả gan hỏi một câu, mỗi ngày mệt nhọc như vậy, buổi tối ngài còn dùng được sức sao? Hắn là không được chứ!” – Bốn chữ nói nhỏ cuối cùng, âm lượng vừa đủ để có thể làm cho bốn người đều nghe thấy, đồng thời, căn bản không cần cả gan ánh mắt Phượng Hiên còn ngấm vào bộ phận quan trọng của Phượng Trọng Nam một vòng, bày tỏ hắn nói rất đúng nơi nào đấy không còn được.

Tức, tức chết hắn! Đứa này từ nhỏ chính là đối đầu đến chết! Phượng Trọng Nam mặt run rẩy không thôi, thiếu chút nữa đã bị tức giận thành trúng gió. Lam Chí Huyền cũng vụng trộm theo tầm mắt của Phượng Hiên nhìn sang Phượng Trọng Nam, muốn cười. Bích Nhân Hoành còn lại là nhin xuống mới không bật cười.

Thời gian tiếp theo, bởi vì biết chuyện tứ hôn khẳng định sẽ rơi xuống đầu mình, hơn nữa loại an bài này tám phần là có liên quan đến Phượng Trọng Nam, cho nên Phượng Hiên không chịu buông tha cho ông ta dùng sức khiêu khích hòa khí của ông ta. Cuộc sống của Phượng Hiên hắn không được tốt, làm sao có thể để cho người cha tốt đẹp kia sống sung sướng đây?

105. Chương 105: Kháng Chỉ Bất Tuân

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Tiếp tục yến hội về sau, Phượng Trọng Nam chỉ có một dạng đó là ăn no, không thì tức giận!

Phượng Hiên là ai? Không đạt được mục đích tuyệt đối không bỏ qua là tôn chỉ từ trước đến nay hắn làm theo. Bốn tháng gần đây hắn cảm giác được phụ thân đại nhân của mình thật sự quá mức an tĩnh, không gây gổ làm cho hắn cảm thấy bất cứ lúc nào cũng sẽ bị này phụ thân tốt đẹp của mình đâm một đao sau lưng, cho nên sau khi biết chuyện đám hỏi tuyệt đối sẽ rơi ở trên đầu mình, thì hắn hôm nay tâm tình không tốt mà không gờ chân nhắm trúng Phượng Trọng Nam là không được.

Cho nên sau khi yến hội kết thúc, Phượng Trọng Nam mặt trắng đến đỏ bừng, toàn bộ cơ mặt căng chặt, mím chặt môi không nói chuyện, nắm tay nắm chặt, trong mắt mang theo lửa giận, trừng mắt vào bóng lưng của Phượng Hiên, ngoài ra, ông còn cảm thấy đầu choáng váng, hai mắt hoa lên, tim đập hồi hồi, thiếu chút nữa không ngất đi rồi, trong lòng đang mắng Phượng Hiên không ngừng.

Được như ý, Phượng Hiên tất nhiên là mang theo nụ cười thỏa mãn thoải mái rời đi. Đương nhiên, nếu như một chuỗi dài cái đuôi đến từ Huyền Vũ quốc phía sau hắn kia có thể biến mất không thấy gì nữa mà nói...

thì càng hoàn mỹ. Đáng tiếc, hắn không chỉ có tiếp đãi thập lục công chúa, sau bữa tiệc, mà còn nhiều thêm đoàn người sứ giả của Huyền Vũ quốc. Theo Thuận công công nhắc lại lời của hoàng thượng cho thấy có ý là những người này muốn ăn không cho đến khi việc tìm hiểu chấm dứt.

Mặc dù trong lòng rất muốn đem những người này ném tất cả ra khỏi Ngự Phong viên, nhưng Phượng Hiên đối với người nào cũng đều tươi cười, nho nhã lễ độ, không ai có thể đoán được thâm ý ẩn chứa sau nụ cười kia, càng không ai biết hắn đối với chuyện tứ hôn này có thái độ như thế nào.

Bị bắt dẫn những khách nhân trở về phủ, Phượng Hiên lúc này mới bước vào chính sảnh của Phượng phủ, ngồi xuống hàn huyên với khách nhân được mấy câu, lại đem những khách nhân này bố trí ở trong viện, mất cả một ngày của hắn, nghĩ đến được ôm nường tử thân ái của hắn, đã nhìn thấy quản gia Phượng Tường về mặt khẩn trương tiến vào bẩm báo nói có khách quý đến.

Khách quý? Không phải là vị hân đang suy nghĩ tới chứ!? Hân vừa mới từ trong cung trở về! trong lòng Phượng Hiên có một chút không vui, song không đợi hân đi đến nghênh đón mà người xuất hiện ở chính sảnh đã xác minh ý nghĩ của hân. Khách quý, trừ bỏ vị đang ngồi trên ngôi trong cung kia, thì còn có thể là ai đây?

Vừa thấy là hoàng thượng Ngự Thiên Dương, Phượng Hiên liền đứng dậy cung nghênh nhường chỗ ngồi. Ngự Thiên Dương vẫy vẫy tay ý bảo miễn lễ, sau khi ngồi xuống, cũng để ọi người cùng ngồi. Từ trên mặt của hân có thể thấy được tâm tình của hân hôm nay rất tốt, có thể thấy tiệc chúc thọ hôm nay làm cho hân vô cùng thoải mái.

Cùng hân đến không có ai ngoài Thuận công công theo hầu hạ ở bên cạnh cùng với thống lĩnh Ngự lâm quân Trình Nhiễm Ngoại, còn có một vị khách không mời mà đến, đó chính là Phượng Trọng Nam. Phượng Trọng Nam nhìn Phượng Hiên một cái, trong cái nhìn kia hàm chứa vui sướng khi người gặp họa.

Hoàng thượng lúc này đến đúng là không có chuyện tốt! Phượng Hiên thầm nghĩ.

Quả nhiên, Ngự Thiên Dương đầu tiên đã quay về phía thập lục công chúa của Huyền Vũ quốc nói: “Chuyện đám hỏi, cứ theo như quý quốc đề nghị để làm. Thập lục công chúa, thừa dịp quý quốc đều đang ở đây, xem trong những ngày gần đây thì nên tổ chức hôn lễ như thế nào? Tuy nói thời gian có chút gấp gáp, nhưng cấp bậc lễ nghĩa một cái cũng sẽ không thiếu!”

“Vâng.” – Thập lục công chúa nhỏ nhẹ trả lời một tiếng, mặt đỏ ửng, ánh thật nhanh liếc trộm Phượng Hiên một cái, làm cho hân ghê tởm một trận.

Nghe thấy lời này, khóe miệng Phượng Trọng Nam nhếch lên, trong lòng âm thầm đắc ý. Lúc trước ông ta vì không muốn cho Phượng Hiên thời gian có phương pháp đối ứng mà đặc biệt đề nghị Hoàng thượng sau khi yến hội kết thúc, liền tuyên bố thánh chỉ cho hân. Mà Ngự Thiên Dương vừa vắn cũng muốn xuất cung đi một chút, liền đáp ứng yêu cầu của Phượng Trọng Nam.

“Phượng Hiên.” – Ngự Thiên Dương quay đầu nhìn về phía Phượng Hiên, kêu.

“Có vi thần!” – Hừ, đã tới rồi! Phượng Hiên liền đứng dậy, chấp tay cung kính nói.

“Phượng phu nhân đâu? Trẫm muốn gặp nàng.”

“. Dạ.” – Phượng Hiên chỉ dừng lại một chút, lập tức phái Phượng Dịch đi gọi Cốc Nhược Vũ đến đây, đồng thời, hân còn liếc về phía Phượng Tiêu sai bảo, vì thế, không có ai chú ý tới Phượng Tiêu trong lúc mọi người chờ Cốc Nhược Vũ, biến mất ở tại chính sảnh.

Vừa nghe thấy Hoàng thượng muốn gặp mình, Cốc Nhược Vũ vội vàng đi đến chính sảnh, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, sợ hãi, đồng thời còn đang suy nghĩ lời của Phượng Dịch lúc quay đi, nói nàng bất luận phát sinh chuyện gì, cũng xin tin tưởng lời của chúa thượng.

Cốc Nhược Vũ vừa đến, sau khi tham kiến Ngự Thiên Dương, chỉ thấy hân trên dưới đánh giá nàng một phen, cái gì cũng không nói, trực tiếp hạ lệnh đối với Thuận công công bên cạnh: “Tuyên chỉ đi!”

Thuận công công mở thánh chỉ cầm trong tay ra, tuyên nói : “Lại bộ Thượng Thư Phượng hiên, cùng với Phu nhân Phượng thị nghe chỉ ——!” – Ngay sau đó tiếng nói lạnh lạnh của ông đọc nội dung thánh chỉ.

Tuy nói Phượng Hiền đã sớm đoán ra nội dung thánh chỉ, nhưng khi nghe thấy thì trong lòng hấn vẫn nhin không được tràn đầy lửa giận. Chuyện đám hỏi quả nhiên đã rơi xuống đầu của hấn. Hấn bị bắt lấy một công chúa tự động đưa tới cửa! Điều này cũng quên đi, thế nhưng hoàng thượng lại hạ chỉ khiến hấn lưu nường tử thân ái, còn đứa nhỏ trong bụng nàng cùng Lượng nhi lại không được Phượng thị thừa nhận, phải rút lui khỏi Phượng phủ ngay hôm đó.

Loại chuyện này tuyệt đối là do lão già chết tiệt kia đề nghị Hoàng thượng! Một khi đã như vậy, cũng đừng trách hấn trước mặt sứ giả không để lại mặt mũi cho hoàng thượng! Phượng Hiền cup mắt xuống che đầy sự hung ác nham hiểm trong mắt hấn.

Phàm là tất cả nô bộc của Phượng phủ đều đối với thánh chỉ này cảm thấy khiếp sợ, không ai không đồng tình, khổ sở nhìn về phía Cốc Nhược Vũ lớn bụng, khó khăn quỳ ở nơi đó. Phượng Thúy cùng Cung Thiên Li các nàng lại lo lắng đưa tay ra đỡ lấy nàng, sợ nàng bởi vì nội dung thánh chỉ mà té xỉu.

Thánh chỉ tuyên xong, Cốc Nhược Vũ máy móm mà được nâng dậy. Nàng mở to đôi mắt tròn mớ mịt không biết làm sao, cả người cảm thấy lạnh lẽo, trong đầu không ngừng xoay quanh thánh chỉ giống như sét đánh kia. Vừa nghĩ tới từ nay về sau, nàng không thể cùng phu quân thân ái ở một chỗ, lại còn bị người bắt buộc chia lìa, lòng của nàng đều cảm thấy đau đớn, sắp hít thở không thông. Thẳng đến khi tiếng của Phượng Trọng Nam lên, thì mới kéo nàng về sự thật.

“Phượng Hiền, ngươi không tiếp nhận thánh chỉ!” – Phượng trọng nam nhìn về phía Phượng Hiền sau khi đứng dậy liền ở nơi đó thủy chung không chịu đưa tay tiếp nhận thánh chỉ lạnh lùng nói.

“Phượng đại nhân, ngài mau tiếp chỉ a!” – Thuận công công cầm thánh chỉ đưa tới trước mặt Phượng Hiền, không ngừng ra hiệu cho hấn nhanh chóng tiếp nhận, có thể thấy được hấn trước sau đều thờ ơ, không khỏi khấn trương quay đầu nhìn Hoàng thượng, lại nhìn Phượng Hiền, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Hoàng thượng, thứ cho vi thần cùng phu nhân vi thần không thể tiếp chỉ!”

Lời này vừa nói ra, bốn phía khiếp sợ, sắc mặt Ngự Thiên Dương lúc này trầm xuống, nặng nề mà vỗ cái bàn bên cạnh, trầm giọng nói: “Khanh nói cái gì!?”

“Hoàng thượng, vi thần nói, thánh chỉ này thứ cho vi thần cùng phu nhân vi thần không thể tiếp.” Phượng Hiền giống như kiên nhẫn lặp lại một lần.

“Hiên.” – Cốc Nhược Vũ lo lắng mà lẩm bẩm ra tiếng. Khi nghe thấy Phượng Hiền kháng chỉ, thì thực sự làm cho nàng cảm động vui vẻ. Đứng ở phía sau Phượng Hiền nhìn bóng lưng của phu quân nàng cảm thấy so với ngày xưa càng thêm kiên định an tâm. Bất luận gặp được chuyện gì, chàng vẫn là phu quân che mưa che gió cho nàng. Nhưng mà lại nhìn thấy vẻ mặt của hoàng thượng cùng với nghĩ đến tính mạng sẽ gặp tai họa, chàng kiên quyết đối nghịch với hoàng thượng mà nói..., chỉ sợ gặp phải nguy hiểm, Cốc Nhược Vũ không khỏi lo lắng, nàng tình nguyện rời đi, cũng không nguyện ý để cho Phượng Hiền vì chọc giận hoàng thượng mà gặp bất trắc.

Nàng tiến lên từng bước, tay nhỏ bé nắm lấy quần áo của Phượng Hiền, kéo. Nhưng Phượng Hiền không nhúc nhích, lúc này nàng chợt nhớ tới lúc trước Phượng Dịch có nói với nàng, hiểu rõ phu quân của nàng đã có đối sách, vì thế, nàng không hề lo lắng, chỉ lặng yên đứng ở bên cạnh Phượng Hiền, nhìn chỗ chàng xử lý chuyện này.

“Ngươi thật to gan! Ý chỉ của hoàng thượng mà dám không theo!?” – Phượng Trọng Nam trầm giọng quát, ông ta không nghĩ tới Phượng Hiền lại dám kháng chỉ, trong lòng không khỏi sôi ruột. Tuy nói từ thời khai quốc tiên hoàng đã từng ban cho Phượng thị ngự tứ kim kiếm, có ba cơ hội đại xá, có thể miễn đi tội diệt cửu tộc, mà nếu Phượng Hiền kháng chỉ, Phượng thị sẽ không có việc gì, nhưng mà Phượng Hiền nhất định sẽ gặp họa. Phượng Hiền gặp chuyện không may không quan hệ, nhưng người thừa kế chính là hài tử của nữ tử xuất thân đề tiện kia sinh hạ, chuyện này không giống kế hoạch của mình đã định trước, cái ông muốn chính là trừ bỏ nữ tử họ Cốc kia cùng hai hài tử của nàng, muốn người thừa kế Phượng thị phải xuất thân cao quý, làm cho cuộc sống của Phượng Hiền phải trong thống khổ mà thôi!

“Phượng Hiền, khanh muốn kháng chỉ phải không!?” – Đứng trước sứ giả nước khác mà lại dám kháng chỉ, Ngự Thiên Dương vừa cảm thấy ngoài ý muốn lại vừa cảm thật mất mặt, cơn tức bốc lên, tiếp theo lời của Phượng Trọng Nam nói..., ẩn chứa sự tức giận trầm giọng hỏi.

“Hoàng thượng, vì thần sao dám kháng chỉ, chỉ là. . . .” – Phụng Hiên dừng lại một chút, bỗng nhiên nghiêng đầu kêu lên. “Tiêu!”

“Có thuộc hạ!” – Chỉ thấy chẳng biết lúc nào đã trở lại Phụng Tiêu bưng một cái khay, lên tiếng trả lời xuất hiện ở trong phòng khách.

“Hoàng thượng, vì thần nơi này có hai thánh chỉ, một là của Khánh Nghi để ban tặng, một cái khác là được sự cho phép của tiên đế Thiên Tuyên (chính là Ngự Thiên Lan), kính xin hoàng thượng xem qua!” – Nói xong, Phụng Hiên khoát tay, ra hiệu cho Phụng Tiêu mang hai thánh chỉ đưa cho Thuận công công.

Vừa nghe là thánh chỉ của hai hoàng đế trước, trừ bỏ Phụng Hiên cùng hai gã tâm phúc của hắn, tất cả còn lại đều ngây ngẩn cả người.

Ngự Thiên Dương chân mày chau lại, nhìn chăm chăm Phụng Hiên một lát, sau đó mới đưa tay tiếp nhận thánh chỉ Thuận công công trình lên. Nhìn thấy thánh chỉ thứ nhất, sắc mặt của hắn trở nên khó coi, xem thánh chỉ thứ hai, sắc mặt Ngự Thiên Dương chính là xanh mét.

Nhìn ra được là hắn vừa nhịn lại vừa nhẫn, mới không rống lên một tiếng, cuối cùng chỉ đứng dậy đi vài bước, nặng nề mà đem hai phần thánh chỉ kia thả vào trong khay của Phụng Tiêu, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ: “Hồi cung!”

Phụng Hiên nhích người muốn đưa hắn, lại bị Ngự Thiên Dương hàm chứa tức giận ngăn cản “Không cần đưa”. Hắn phất tay áo, nổi giận đùng đùng rời đi, ngay cả sứ giả của Huyền Vũ quốc cũng không lo lắng để ý.

Ngự Thiên Dương vừa đi như vậy, cũng không thấy Phụng Hiên tiếp nhận thánh chỉ kia, không biết chuyện đám hỏi đến tốt cùng như thế nào sứ giả Huyền Vũ quốc cùng với thập lục công chúa hai mặt nhìn nhau.

“Phụng đại nhân. . . .” – Sứ giả đang muốn hỏi, lại bị Phụng Hiên cười khanh khách cắt đứt câu hỏi.

“Chấn hấn chư vị cũng đã mệt mỏi, ta đã phái người chuẩn bị xong chỗ ở, để quản gia của ta dẫn các người đi qua! Về phần chuyện liên hôn (hôn nhân giữa hai nước), xin yên tâm, hoàng thượng sẽ tự nói với các người.” – Nhưng tuyệt đối không còn rơi trên đầu hắn! Phụng Hiên ra hiệu cho Phụng Tường mang người đi.

Thấy thế, người của Huyền Vũ quốc cũng không biết nói cái gì, quyết định lén phân tích tình thế sau đó lại thương lượng tình huống cùng đối sách.

Bọn họ chân trước vừa đi, sau lưng chỉ nghe thấy tiếng gầm gừ của Phụng Trọng Nam vang lên: “Đây là chuyện gì!? Vì sao không có ai biết!?” – Ông ta không dám tin cầm lấy hai thánh chỉ lên xem lại. Lúc thấy hoàng thượng đi, không rõ là chuyện gì xảy ra ông ta đã tự tay cầm thánh chỉ ở chỗ Phụng Tiêu lại đây, sau khi đọc xong hai thánh chỉ, hiển nhiên là nhận lấy kích thích, không ngừng đọc đi đọc lại hai thánh chỉ kia, cuối cùng là nhịn không được rống lên.

“A! Phụ thân đại nhân, ngài sao lại không cùng đi với hoàng thượng? Ngài sẽ không quên rồi chứ, quý phủ của ta không chào đón ngài!” – Phụng Hiên thật cẩn thận đem Cốc Nhược Vũ còn đang kinh ngạc vì đột nhiên xuất hiện hai thánh chỉ kia ngồi xuống ghế dựa, xoay người chăm chọc vị khách không mời mà tự đến kia, còn không tự giác nhanh chóng rời đi.

“Ta đang hỏi ngươi! Hai thánh chỉ này có lúc nào, vì sao ta không biết!?” – Xiết chặt thánh chỉ, Phụng Trọng Nam gào thét hỏi Phụng Hiên, nhất định phải hỏi rõ chuyện này.

“Này a, để cho ta ngẫm lại!” – Phụng Hiên ngồi xuống vị trí bên cạnh Cốc Nhược Vũ, miễn cưỡng liếc mắt Phụng Trọng Nam một cái, ngữ điệu lười biếng nói. “Thánh chỉ thứ nhất là khi ta mười lăm tuổi! Lại nói tiếp, cần phải cảm tạ phụ thân đại nhân ngài a! Nếu không phải ngài trước kia tự tiện quyết định để cho ta đính hôn cùng với nữ nhân Lâm thị kia, ta còn không nghĩ tới hôn sự bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta quyết định, cho nên sau khi việc hôn nhân với Lâm thị kia bị hủy, ngày thứ ba trở lại Kiền Đô liền lập tức xin Khánh Nghi Đế thánh chỉ sẽ tự lo liệu việc hôn nhân này, bất luận kẻ nào cũng không được phép chỉ định hôn sự của ta.”

“Khánh Nghi Đế làm sao có thể đáp ứng loại yêu cầu này của ngươi!?” – Quá hoang đường! Phượng Trọng Nam không muốn tin tưởng năm đó Khánh Nghi Đế sẽ đáp ứng đơn giản loại yêu cầu này của Phượng Hiên.

“Vì sao không có khả năng? Ta đã lấy hai lần đại xá của ngự tứ kim kiếm đổi lấy cái này!” – Phượng Hiên cảm thấy Phượng Trọng Nam rất ngu ngốc, năm đó Khánh Nghi Đế một trong những hoàng đế kiên nghị lực đại gia tộc, cho rằng cơ hội đại xá cho sáu tộc quá nhiều cho nên có thể làm cho Phượng thị trong lục tộc ít đi hai lần đại xá, chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua cho cơ hội như thế. Mà thông minh như Phượng Hiên, lại có thể được như nguyện.

Không khí trầm mặc, Phượng Trọng Nam còn đang tiêu hoá nốt ý tứ của câu nói kia, nghe xong ông ta lại tiếp tục nâng giọng rống lên: “Ngươi nói cái gì!? Ngươi lại lấy đại xá quý giá quan trọng như thế để đổi lấy chuyện hôn sự tự gánh vác nhàm chán của ngươi!? Ngươi cái tên hỗn đản này! Ngươi đem Phượng thị đặt ở chỗ nào!? Ngươi thật to gan!”

“Hôn sự của ta có thể tự gánh vác, đó mới là chuyện quan trọng!” – Phượng Hiên hẳn có thể lấy được người yêu mến mới là chuyện lớn, còn những cái khác đều là chuyện nhỏ, sao có thể đánh đồng? Phượng Hiên bất mãn trả lời. “Hơn nữa, ba lần đại xá còn thừa một lần không phải sao? Phụ thân đại nhân, ngài hẳn là thấy may mắn năm đó thời điểm ta xin tiên đế Thiên Tuyên thánh chỉ thứ hai, thì Vũ nhi đang là Đức Phi được sủng ái, bởi vậy tiên đế không có yêu cầu gì đáp ứng hạ chỉ. Nếu không ngay cả cơ hội đại xá cuối cùng cũng không có!” – Đó là chuyện duy nhất Ngự Thiên Lan làm cho hẳn Phượng Hiên cảm thấy hài lòng, hừ!

“Ngươi nói cái gì? Ngươi lại vẫn muốn lấy cơ hội đại xá cuối cùng đi đổi loại này.” – Phượng Trọng Nam tức giận đến gờ chân cầm lấy thánh chỉ thứ hai thì thầm “Bất luận kẻ nào cũng không được huỷ bỏ địa vị chính thất của phu nhân tông chủ Phượng thị Phượng Hiên” loại nội dung nhàm chán đến cực điểm này!? Lúc ấy người ngay cả bóng dáng kết hôn cũng không có! Ngươi, cái đồ nghiệt tử này!”

“Làm sao nhàm chán? Ta đã có dự kiến trước! Hơn nữa, lúc ấy cũng bởi vì ta chuẩn bị đi cầu hôn mẹ của con ta, nghĩ tới nghĩ lui, đây là một trong sinh lễ tốt nhất!” – May mắn lúc ấy nghĩ tới, nếu không vừa rồi hoàng thượng ban thưởng thành hôn, khẳng định sẽ làm cho nương tử thân ái tức giận, tiếp tục chuyện hư li, Phượng Hiên vừa cảm thấy may mắn vừa phải toan tính mà nghĩ.

“Ngươi ——!” – Phượng Trọng Nam tức giận đến trướng óc ù tai, nói không ra lời.

“Đúng rồi, về phần ngài tại sao lại không biết, đương nhiên là bởi vì ngài vẫn đều ở Phượng Châu ‘tu thân dưỡng tính’ rồi! Phụ thân đại nhân, chuyện này đã rõ chưa? Đã rõ rồi mà nói.....cửa ở nơi nào, không tiền!” – Hừ, cho là Phượng Hiên hẳn có lòng tốt giải thích cho ông ta sao? Nếu không phải vì đem tất cả tức giận vừa rồi mình nhận được trả lại cho ông ta, làm cho ông ta tức chết, thì mình tại sao có khả năng kiên nhẫn giải thích cho ông ta như vậy! Cây quạt trong tay Phượng Hiên chỉ về phía cửa chính sảnh, không chút khách khí đuổi người. Nếu không phải Cốc Nhược Vũ lôi ống tay áo của hắn, để hắn không cần quá mức vô lễ, chỉ sợ hắn sẽ đem ba chữ trong lòng đang rất muốn nói là “Cút cho ta” đưa cho Phượng Trọng Nam.

Phượng Trọng Nam thiếu chút nữa không thể nâng lên, trong tối hôm nay đây là lần thứ hai ông bị Phượng Hiên làm cho tức nổ phổi rồi. Ông ta hít sâu một hơi, đem thánh chỉ thả lại tại chỗ, hung tợn trừng mắt nhìn Phượng Hiên một cái, cuối cùng còn nhìn chằm chằm Cốc Nhược Vũ trong chốc lát, mới rời khỏi Phượng phủ.

Ngay lúc ông ta nhìn chằm chằm Cốc Nhược Vũ trong thời gian ngắn ngủi kia, ý niệm ác độc trong đầu lại hiện lên, mình nhất định sẽ làm cho Phượng Hiên mất đi người hắn yêu nhất! Cho dù hôm nay không thể tiến hành dựa theo kế hoạch của mình, nhưng bước tiếp theo của kế hoạch vẫn như cũ phát sinh, chỉ khác chính là địa điểm cùng thời gian mà thôi! Tiểu tử chết tiệt, ngươi hãy đợi đến lúc sống bên trong thống khổ cùng tức giận đi! Khi đó, bất kể là việc trong triều hay là việc trong Phượng thị đều ở trong lòng bàn tay của Phượng Trọng Nam ông, mà Phượng Hiên chỉ có tác dụng ngồi xuống cùng mình lựa chọn người thừa kế có thân phận cao quý mà thôi!

106. Chương 106: Cũng Chính Là Bằng Hữu

Đêm hôm đó, phượng hiên dương dương tự đắc tranh công nói với Cốc Nhược Vũ: “Nương tử, vi phu thông minh không?”

“Ừm, phu quân thông minh nhất rồi!” đầu nhỏ của Cốc Nhược Vũ nặng nề mà gật .

Nương tử đại nhân cổ động đối với tiểu ác ma nào đó mà nói thật sự là rất sung sướng! Lúc này, người nào đó hai mắt thật to mừng rỡ híp lại thành một đường nhỏ, miệng cười toét ra lại nói : “Ha ha, vi phu rất có khả năng dự đoán đúng không!”

“Đúng! Phu quân nghĩ rất chu đáo!” Đôi mắt to hiện lên tia sùng bái, lúc này làm cho cái đuôi của người nào đó càng nhô cao hơn nữa, chỉ thiếu chút nữa là đứng ở ghế trên, hai tay chống nạnh ha ha cười to, thuận tiện thông báo với mọi người, hắc Phượng hiên là một thiên tài như vậy a!

“Vây, ôm ôm !” Khuôn mặt họa thủy tuyệt sắc cười đến sáng lạn, đầu tiên là vỗ vỗ chân mình, sau đó lại mở rộng hai tay, chờ nương tử thân ái yêu thương nhưng nhớ.

Thấy thế, Cốc Nhược Vũ đỏ mặt, đứng dậy ngồi lên trên đùi Phượng Hiên, rúc vào trong ngực của hắc. Nháy mắt, khuôn mặt họa thủy thông minh liền biến thành bộ dạng ngu xuẩn, ngây ngô cười không ngừng, ha ha, có vợ mọi việc đều đạt được!

Vì thế, đám người hầu ở Phượng phủ thời điểm nghe thánh chỉ không bị dọa ngất, mà ngược lại vào lúc này, bị kích thích ngã trên mặt đất, không ngừng ai thán chủ tử nhà mình khuynh hướng không hình tượng năm đó lại không giảm, mà phu nhân đơn thuần dường như cũng bị làm hỏng rồi!

Đêm hôm đó, sau khi Ngự Thiên Dương trở lại trong cung, tức giận kìm nén lâu ngày rốt cục cũng bùng nổ mạnh mẽ. Nguyên bản hắc muốn ra ngoài cung du ngoạn một chút, thuận tiện tỏ thái độ thân thiện một chút với sứ giả Huyền Vũ quốc, sao biết lại sẽ bị Phượng hiên kháng chỉ, khiến cho hắc ở trước mặt sứ giả quốc gia khác mất hết mặt mũi!

Nghĩ tới đây, bên trong tấm cung của hắc lại truyền ra tiếng gầm giận dữ: “Chết tiệt! Vì sao không có ai biết hai thánh chỉ này tồn tại! ? Vì sao không có ai nói cho trẫm! ?”

Từ đó, hoàng thượng lòng dạ nhỏ mọn giống như Phượng hiên rất không nguyện ý dự đoán cái dạng kia, ghi hận trong lòng, cũng bởi vậy, trong những lần giao tranh gần đây của phụ tử Phượng thị, lần đầu Phượng hiên không thắng được!

Đêm hôm đó, Phượng Trọng Nam rời khỏi Phượng phủ, trực tiếp tiến cung cầu kiến hoàng thượng. Sau khi chịu đựng sự tức giận của hoàng thượng, Phượng trọng nam nói ra chủ ý độc ác kia.

Vì thế, không có ai ngoài quần thần hai người nghe được chuyện Phượng trọng nam đề nghị, Ngự Thiên Dương cười nói: “Tốt lắm! Như vậy có thể giữ nguyên kế hoạch khiến cho Huyền Vũ quốc chủ động khởi mào chiến tranh, giống như trẫm mong muốn xuất binh đánh Huyền Vũ quốc! Mà Phượng hiên nên vì hành động của hắc hôm nay mà trả giá thật nhiều!”

Âm mưu, lại thành hình!

Ngày tiếp theo, Ngự Thiên Dương không biểu lộ bất mãn của hắc đối với Phượng Hiên, chỉ phái người thay nhau oanh tạc Phượng hiên, toàn bộ là dùng hành động, tình cảm để khuyên hắc cưới công chúa Huyền Vũ quốc.

Lúc này, nhóm đại thần trong triều đã biết được cảm thụ năm đó của hai tộc Phượng, Cung muốn cho Phượng Hiên lấy vợ . Phượng hiên hắc không đáp ứng chính là không đáp ứng, ai khuyên cũng vô dụng. Bây giờ hắc nghe thấy chuyện có quan hệ tới thập lục công chúa kia liền biến sắc. Nữ nhân kia ở tại trong Phượng phủ của hắc đã đủ làm cho hắc buồn nôn, lại còn muốn đem nàng ta ở trong nhà cả đời, không có cửa đâu!

Chân tướng chuyện Phượng hiên không chịu lấy thập lục công chúa, sứ giả Huyền Vũ quốc đã biết rõ. Bởi vì thập lục công chúa nhất định không chịu đối người khác, lại thêm, chuyện từ chối trước mặt Huyền Vũ

quốc, cho nên mới không ngừng kháng nghị với Ngự Phong quốc, nói Ngự phong quốc đối với chuyện đàm hỏi không có thành ý, vì vậy chuyện trao đổi của hai nước bị trì trệ không tiến.

Ở Phượng phủ thập lục công chúa từ đầu đến cuối vẫn duy trì hình tượng có tri thức hiểu lễ nghĩa. Nàng rất thông minh, không lên mặt là công chúa, không đề cập tới chuyện đàm hỏi, cũng không y vào thân phận của mình mà tạo áp lực với Cốc Nhược Vũ, toàn quyền để cho sứ giả của nàng ra mặt. Ở Phượng phủ nàng là một vị khách nhân được tiếp đãi rất tốt.

Dần dần, có thể là bởi vì thái độ kiên quyết của Phượng hiên, mọi người thấy sự thật đã định, cũng không có biện pháp thay đổi quyết định của hần, hoàng thượng cũng không còn phái người đến thuyết phục nữa, thậm chí sứ giả Huyền Vũ quốc cùng công chúa đều rời khỏi Phượng phủ. Bọn họ vừa mới chuyển đi, Phượng hiên liền phái người tát muối ở đại môn, ý muốn nói rốt cục cũng đưa được ôn thần đi.

Nhưng, trời sinh giác quan thứ sáu vốn mạnh Phượng hiên lại cảm thấy lạ ở chỗ nào đấy, nhưng không nói ra được. Vì thế, nghĩ tới nghĩ lui, hần quyết định nghĩ biện pháp trước tiên cách chức Mai Hiến Diệu đi đến địa phương khác. Bởi vì hần cho rằng để Ngự Hạo Manh cách xa mình một chút là tốt nhất. Cứ như vậy, toàn bộ Mai thị liền đều dời khỏi Kiền Đô, Tề Hiểu Nhã tất nhiên cũng đi theo. Có Ngự Hạo Manh ở đây, cuộc sống của ả ta không thể khá hơn chút nào.

Tiếp theo, Phượng hiên phái người đem Tề Hiểu Hồ trong địa lao của Phượng phủ trả lại bên cạnh thân nhân Tề gia đang lưu lạc ở đầu đường Kiền Đô, sau đó đuổi tất cả bọn họ ra khỏi Kiền Đô, để cho bọn họ đến địa phương khác tự sinh tự diệt.

Cuối cùng, Phượng hiên phái người âm thầm theo dõi Phượng trọng nam, hần muốn nắm giữ nhất cử nhất động của phụ thân đại nhân. Chỉ tiếc Phượng trọng nam kể từ đêm đó, không có động tĩnh gì, thế cho nên Phượng hiên không thể đoán trước được âm mưu của ông ta.

Tất cả gió êm sóng lặng, biết ngày nào đó đi tới.

Trải qua nhiều ngày thương lượng, ngoài Huyền Vũ quốc, phần lớn sứ giả của mười hai nước khác đều hoàn thành nhiệm vụ xuất hành lần này. Bắt đầu lục đục trở về quốc gia của mình để báo cáo.

Chịu trách nhiệm đưa tiễn các sứ giả ra khỏi Kiền đô có hữu lễ bộ Thượng Thư Lam Chí Huyền, còn có Phượng hiên. Bởi vì tiễn đưa qua lại cần tốn rất nhiều thời gian, phải rời khỏi Kiền Đô Phượng hiên thực sự có chút lo lắng phụ thân đại nhân của hần sẽ thừa dịp hần không ở Kiền Đô, giở trò quỷ gì. Cho nên mỗi lần tiễn đưa thì Phượng phủ đều đề phòng nghiêm ngặt, lúc chuyện vừa kết thúc, Phượng hiên liền nhanh chóng lên xe ngựa đi trở về.

Có mấy lần, dường như Phượng trọng nam thật sự muốn thừa dịp Phượng hiên không ở đây để làm gì đó, nhưng khi chạy đến Phượng phủ, lại bị ngăn chặn mà thôi.

Một ngày kia, sau khi tiễn vị tiểu vương gia lạnh lùng của Duyên Huyền quốc, Phượng hiên lại dựa theo mấy lần trước như vậy, đi trước Lam Chí Huyền chạy về Kiền đô.

Tiếp theo chỉ cần nghĩ biện pháp để cho đám sứ giả Huyền Vũ quốc này chạy lấy người là được rồi! Như vậy thời gian hần dành tại bên người nương tử thân ái có thể nhiều hơn một chút rồi! Ngồi trên lưng ngựa Phượng hiên cứ như thế mà nghĩ. Nhưng ngay sau đó hần bỗng kéo chặt dây cương, ngừng lại. Khiến cho Phượng địch đi theo phía sau hần cũng vội vàng điều khiển ngựa dừng lại.

“Đó là cổ kiệu của Nhân Hoành sao!?” Làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Phượng hiên nhìn đội ngũ cách đó không xa hỏi Phượng địch phía sau.

“Hình như là Bích đại nhân!” Phượng địch nhìn xung quanh một chút, cảm thấy đúng vậy.

“Chúng ta đi qua!” Phượng hiên đá nhẹ vào bụng ngựa, giục ngựa đi về phía đội nhân mã ở trước.

Thị vệ cầm đầu thấy người tới, liền nói gì đó với người trong kiệu, chỉ thấy đội ngũ ngừng lại, một người từ trong kiệu đi ra, đúng là Bích Nhân Hoành.

“Các người sao cũng ra khỏi Kiền Đô?” Phượng hiên sau khi giục ngựa dừng lại, lập tức nhảy xuống, hỏi Bích Nhân Hoành.

“Phu nhân nhà ta muốn ăn toàn bộ gà nướng ở trên đường ra thành, ta đi mua cho nàng ăn.” Bích Nhân Hoành trước sau như một ngữ khí nhanh chóng thông thả.

“Sai hạ nhân đi mua không phải tốt sao! ?” Cảm thấy không thể tin được, Phượng hiên không hề nghĩ ngợi phát biểu ý kiến.

“Nàng muốn ăn ta tự mình mua, không có biện pháp, phụ nữ có thai là lớn nhất!” trên khuôn mặt tao nhã hiếm khi hiện lên vẻ cứng chiu.

“Như vậy a!” Phượng hiên đã hiểu, nếu nương tử thân ái của hần yêu cầu như vậy, hần cũng sẽ tự mình đi mua. Vừa rồi vì nghĩ Bích Nhân Hoành ra khỏi Kiền đô là xảy ra chuyện gì, kết quả chỉ có chút việc như vậy, Phượng hiên lại ngồi trên ngựa, chuẩn bị cáo biệt quay về Kiền Đô.

“Đợi một chút, đã quên nói với huynh, tẩu phu nhân bây giờ đang ở quý phủ của ta. Phu nhân ta hôm nay âm ỹ rất nhàm chán, muốn gặp tẩu ấy, ta liền mời tẩu ấy đến phủ làm khách. Yên tâm đi! Ta tự mình đón nàng đến quý phủ. Vừa vặn huynh đã lâu không đến chỗ ta, bữa tối hôm nay ở đây dùng luôn!” Giọng nói của Bích Nhân Hoành có chút ngưng ngừng.

Vừa nghe Cốc Nhược Vũ ở Bích phủ, Phượng hiên bất giác lo lắng, trực tiếp gạt đầu nói được.

“Quay lại cũng không tốn bao nhiêu thời gian, huynh muốn đi cùng ta không? Đồ ăn vặt nhà họ cũng không tệ, huynh không muốn tự mình mang chút gì đó về cho tẩu phu nhân sao?” Bích Nhân Hoành nghiêm túc đề nghị nói.

Phượng hiên nhớ tới đồ cửa hàng ở vùng ngoại thành kia cũng khá đặc sắc, bởi vậy cho nên không ở trong nội thành Kiền đô, lại buôn bán đặc biệt tốt. Cảm thấy Cốc Nhược Vũ ở Bích phủ rất an toàn, cũng muốn tự mình mang về cho nàng chút gì đó nên hần liền gật đầu đáp ứng.

“Địch, người hồi phủ trước, đem đàn tủy tâm (tên một loại rượu) trong hầm ngâm lấy ra đưa đến Bích phủ” Phượng hiên chỉ thị cho Phượng địch, sau khi thấy hần nhận mệnh mà đi, lại quay đầu cười nói với Bích Nhân Hoành, “Buổi tối chúng ta uống cái này! Thế nào! ?”

“Hôm nay nhờ phúc của tẩu phu nhân!” Bích Nhân Hoành vừa nghe, ánh mắt lúc này sáng ngời.

“Lần đó Huynh tới Phượng phủ, ta không mang rượu tốt nhất lên a! Lần này đến chỗ của huynh đương nhiên không giống nhau!” Phượng hiên cười nói, “Được rồi, chúng ta đi thôi!” Phượng hiên vừa muốn giục ngựa, lại bị lời của Bích Nhân Hoành cản lại.

“Dù sao cũng lập tức tới ngay, không bằng đi cùng với ta, vừa vặn ta cũng có chuyện cần thương lượng với huynh.” Bích Nhân Hoành kéo dây cương của Phượng Hiên lại.

“Được rồi!” Phượng hiên rất sáng khoái mà đáp ứng lập tức, đưa ngựa giao cho người hầu của Bích Nhân Hoành

Vì thế, hai người vừa đi vừa nói. Nhưng đi chưa được mấy bước, chỉ thấy Bích Nhân Hoành nói: “Trên lưng huynh có bụi.” Nói xong, đưa tay như là muốn giúp Phượng Hiên phủi nó đi.

Không hề phòng bị, bởi vì Bích Nhân Hoành cho tới bây giờ cũng không phải người Phượng hiên muốn đề phòng, cho nên Phượng hiên không tránh đi.

Không hề báo trước, tay Bích Nhân Hoành trong nháy mắt biến hóa một chút, điểm đại huyệt quanh thân Phượng Hiên

Không nghĩ tới sẽ bị Bích Nhân Hoành tập kích Phượng hiên không thể động đậy, chỉ có thể không hiểu nói: “Huynh làm cái gì vậy! ?”

“Nhốt huynh!” Ngữ điệu không lạnh không nóng, trong mắt Bích Nhân Hoành lộ ra một chút khác thường.

“Huynh đang ở đây nói giỡn? Còn không cởi bỏ cho ta.” Phượng hiên vừa nói vừa vận khí muốn tự giải huyệt.

“Tẩu phu nhân không quý phủ của ta.” Nhìn Phượng hiên mở to hai mắt nhìn mình, Bích Nhân Hoành áp chế không đành lòng trong lòng, giọng điệu vẫn như cũ không có sóng, “Nàng bây giờ hẳn là đã bị giải đến thiên lao.”

“Huynh nói cái gì? Hóa ra huynh vừa rồi vẫn đang diễn trò!” sắc mặt Phượng hiên thay đổi, cố gắng tự mình giải huyết, lại phát hiện thủ pháp điểm huyết của Bích thị không phải dễ giải như vậy, liên quan đến an nguy của Cốc Nhược Vũ làm cho hắn không bình tĩnh được như trước đây, không khỏi nóng nảy, nhìn về phía Bích Nhân Hoành cả giận nói, “Huynh còn không mau giải huyết đạo của ta! Uổng phí Phượng hiên coi huynh là bằng hữu tốt nhất, huynh lại dám đối với ta như vậy!”

“Chính bởi vì là bằng hữu!” Bích Nhân Hoành đột nhiên cao giọng lên, “Diễn trò lừa huynh là bởi vì ta không thể trơ mắt nhìn huynh đi chịu chết ! Nàng phạm phải chính là tử tội! Bất luận là thật sự, hay là bị vu cáo hãm hại, cũng không có biện pháp nào thoát tội cho nàng! Phượng thị có thể bởi vì ngự tứ kim kiếm mà thoát khỏi một kiếp, nhưng nàng, chỉ có một con đường chết! Ta sẽ không để cho huynh đi theo con đường chết đó !” Nói xong, Bích Nhân Hoành giơ tay lên, bổ về phía cổ Phượng Hiên, làm cho hắn bất tỉnh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ! ? Hắn muốn đi cứu nương tử của hắn! Đây là trước khi lâm vào trong bóng tối, ý niệm cuối cùng hiện lên trong đầu Phượng hiên.

Một tay đỡ được Phượng hiên đã bất tỉnh, Bích Nhân Hoành giúp đỡ hắn đi vào cổ kiệu của mình, trầm giọng hạ lệnh: “Hồi phủ!” Toàn bộ đội ngũ quay đầu về, hôm nay chỉ cho phép tiến, không cho phép ra khỏi Kiền Đô.

Bích Nhân Hoành đi qua cửa thành hộ vệ một chữ cũng không đề cập tới chuyện hắn ra vào, vì thế, trên đường ngoài Phượng dịch cùng Phượng Hiên tách ra, không có ai biết Phượng Hiên từng chạm mặt với Bích Nhân Hoành, mà thời điểm tiếp theo dịch ta hai bên đều tìm Phượng Hiên, cũng không có ai biết hắn bị Bích Nhân Hoành buột trở về Bích phủ.

107. Chương 107: Kiếp Nạn Theo Quả Bói

Máu, vì sao khắp nơi đều là máu tươi chứ? Trước mắt Cốc Nhược Vũ còn không ngừng hiện lên một màn chứng kiến lúc trước. Đau! Đau quá! Bụng truyền đến cảm giác đau bụng sinh làm cho trán nàng đổ đầy mồ hôi.

Không được, nàng sắp sinh! Nằm trong một gian ở Thiên lao, Cốc Nhược Vũ nghĩ. Thống khổ mà nhìn phía trên nhà lao, suy nghĩ của nàng có chút hỗn loạn, vì sao nàng lại ở chỗ này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nhớ lúc trước rõ ràng nhận được ý chỉ của hoàng hậu tiến cung, đúng! Nàng đã tiến cung!

Cốc Nhược Vũ rốt cục nhớ tới chuyện xảy ra. Nhận được ý chỉ chỉ có thể một mình tiến cung nàng phát hiện hoàng hậu đã an bài thập lục công chúa của Huyền Vũ quốc chờ ở nơi đó.

“Thập lục công chúa có chuyện muốn nói với người. Hai người các người cứ từ từ nói chuyện đi!” – Nàng nhớ rõ hoàng hậu đã nói như thế .

“Vậy làm phiền hoàng hậu nương nương ọi người lui đi!” – Lúc ấy thập lục công chúa nói như vậy.

Nàng không rõ vì sao cần ọi người lui, vị thập lục công chúa kia ngay cả nhóm người hầu mang theo bên mình từ Huyền Vũ quốc cũng cho lui, chỉ để lại ba người các nàng trong phòng. Vị công chúa kia nói những lời sau đây của nàng ta không muốn cho quá nhiều người biết. Nàng chỉ nhớ rõ công chúa kia xấu hổ nói đối với Phượng Hiên nhất kiến chung tình, còn tất cả phía sau nàng ta nói gì nàng đều không nhớ rõ nữa! Nàng chỉ nhớ hoàng hậu không ngừng khuyên các nàng uống chén trà thơm kia, sau đó trước mắt nàng dần dần mơ hồ.

Cốc Nhược Vũ cắn môi dưới, nhin xuống tiếng kêu bởi vì đau bụng sinh mà phát ra, lại nghĩ lại một màn kinh khủng kia.

Nàng không biết mình đã bất tỉnh khi nào, cũng không biết tại sao lại bất tỉnh, chỉ là, tiếng thét chói tai làm cho nàng tỉnh lại, lúc nàng tỉnh lại thể nhưng lại ngã vào trên người thập lục công chúa, trên người công chúa tràn đầy máu tươi, mà nàng vẫn không có thể đứng lên được, thì người ở phía ngoài liền tiến vào. Tiếp theo trong tầm mắt của mọi người, nàng mới phát hiện ra trong tay mình đang cầm một thanh chủy thủ, mà thanh chủy thủ kia đang cắm vào trái tim công chúa. Hoàng hậu không ngừng kêu la chuyện đã trải qua, nói là nàng bỗng nhiên lấy ra chủy thủ, đâm về phía công chúa.

Nàng, nàng giết người! Không, không đúng! Nàng căn bản không mang theo chủy thủ! Nàng không biết chủy thủ xuất hiện như thế nào!? Sao lại phát sinh tất cả chuyện này? Tại sao phải như vậy? Hiên, Hiên, chàng ở đâu? Ta nên làm cái gì bây giờ! Cốc Nhược Vũ lệ rơi đầy mặt, mồ hôi và nước mắt đan lại vào nhau, cảm giác đau đớn cùng cảm giác sợ hãi vây quanh cả người nàng, nàng nhớ... quá nhớ Phượng Hiên! Nhưng khi đó, Phượng Hiên đang bị Bích Nhân Hoàn cố ý ngăn ở ngoài thành Kiên đô.

“Trời ạ! Nàng sắp sinh có phải hay không?” – Hoắc Uy Thâm cau mày, tiết lộ một chút khẩn trương hỏi Trình Nhiễm phụ trách áp giải Cốc Nhược Vũ bên cạnh.

“Đúng, hẳn là vậy đi!” – Trình Nhiễm cũng rất khẩn trương, cẩn thận nhớ lại trong quá trình áp giải hẳn không dám dùng bất kỳ sức lực nào sợ nàng bị thương!

Điều này làm cho hai người đều thuộc về phe Phượng Hiên có chút hoảng thần.

“Tránh ra!” – Đột nhiên từ phía sau hai người vang lên giọng nói dọa hai người nhảy dựng.

Hai người đồng thời nhìn lại, không khỏi ngoài ý muốn nói: “Hong đại nhân, ông làm sao lại ở trong này!?”

“Lão phu đi theo các ngươi tới!” – Hồng Hi Nghiêu vừa rồi đang trong cung, biết chuyện xảy ra, nhìn thấy Cốc Nhược Vũ bị áp giải, lại phát hiện thần sắc của nàng không đúng, lập tức nghĩ đến ngày dự sinh của nàng, vì thế liền theo.

“Ngài sao không đi xem thập lục công chúa của Huyền Vũ quốc?” – Trình Nhiễm buồn bực nói.

“Ta cũng không phải khám nghiệm tử thi! Người chết đâu có liên quan tới ta!” – Hồng Hi Nghiêu trừng mắt nhìn Trình Nhiễm một cái nói.

“Ngài muốn làm gì?” – Hoắc Uy Thâm kéo Hồng Hi Nghiêu ra khỏi chỗ phòng giam.

“Đỡ đẻ!” – Hồng Hi Nghiêu thản nhiên nói.

“Chuyện này làm sao có thể!”

“Tuyệt đối không thể!” – Hai người đồng thời ngăn lại nói.

“Như theo lẽ thường thì không thể như vậy! Nhưng, người tiến vào trong cung ngoại trừ ngự tiền thị vệ có đao, vì sao lại có người có thể thuận lợi mà dắt chủy thủ tiến cung!” – Hồng Hi Nghiêu vạch ra điểm đáng ngờ. “Hơn nữa người chết lần này là công chúa nước khác, chuyện phát sinh tiếp theo, không cần ta nói các ngươi cũng biết! Đứa nhỏ này sinh ra, các ngươi muốn cho người khác biết không?” – Có chuyện tình Phượng Vũ năm đó, Hồng Hi Nghiêu đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, để ngừa vạn nhất giúp Phượng Hiên bảo vệ huyết mạch này.

Nghe ông vừa nói như thế, hai người cũng không hé răng.

“Giúp ta chuẩn bị nước ấm. kêu người không được tới gần nơi này!” – Hồng Hi Nghiêu thấy hai người bị thuyết phục rồi, liền phân phó bọn họ đi làm.

Cầm thấy kế tiếp không biết sẽ phát sinh chuyện gì thậm chí hại hơn, để phòng ngừa vạn nhất bảo vệ đứa nhỏ này, cấp bậc lễ nghi có thể không để ý, Hoắc Uy Thâm cùng Trình Nhiễm cũng không ngăn trở. Trình Nhiễm hồi cung để báo cáo, Hoắc Uy Thâm sắp xếp chuyện tiếp theo, cần phải cam đoan chuyện đứa nhỏ không bị tiết lộ đi ra ngoài.

Cảm xúc cùng đau bụng sinh làm cho thần trí có phần không rõ lắm, Cốc Nhược Vũ chỉ mơ hồ cảm giác có người tới gần nàng, hơn nữa giọng nói trấn an nàng hít sâu, vì thế nàng liền theo người tới phân phó mà làm. Do là mang thai lần thứ hai, cho nên không tốn nhiều thời gian, lần này trời còn chưa sáng, một tiếng trẻ con khóc nỉ non đã vang lên, thứ tử của Phượng Hiên – Cung Thi Liên ra đời!

Tiếng khóc vang dội, khỏe mạnh của tiểu tử, sinh ra ở trong thiên lao của Ngự Phong quốc, giống như tỏ rõ cuộc sống của hắn có liên quan đến Thiên lao. Tương lai là hình bộ thượng thư của Nguyệt Phong quốc diên mạo hắn giống mẹ, ánh mắt giống cha, tâm tư quỷ quyệt không thua gì huynh trưởng của hắn, dựa vào khuôn mặt thanh tú hồn nhiên lừa người chết không đền mạng. Trong lúc hắn tại chức, Nguyệt Phong quốc từng xuất hiện cảnh tượng tốt đẹp đêm không cần đóng cửa. Nhưng chẳng ai hoàn mỹ, hơi bất hạnh lạ có một chỗ thiếu hụt nhỏ nhỏ, đó chính là siêu cấp mù đường trong viện nhỏ của mình mà cũng có thể lạc đường!

Cốc Nhược Vũ cả người đầy mồ hôi, chỉ nhìn đứa nhỏ được một cái rồi ngất đi. Hồng Hi Nghiêu bắt mạch cho nàng, cho rằng nàng chỉ quá mệt mỏi, không có gì đáng ngại, liền ôm đứa nhỏ rời khỏi nơi này.

Ngay lúc Hồng Hi Nghiêu cùng Hoắc Uy Thâm chào hỏi, đi được không bao lâu, Hoắc Uy Thâm an bài nha hoàn nhà mình đến Thiên lao Cốc Nhược Vũ xử lý sạch sẽ thì Phượng Trọng Nam lại đến. Làm hại Hoắc Uy Thâm vội vàng kêu những nha hoàn kia núp vào.

Phượng Trọng Nam nói là phụng chỉ của Hoàng thượng hỏi thăm việc điều tra này thế nào, hơn nữa yêu cầu gặp Cốc Nhược Vũ một lần.

Dĩ nhiên, may là còn chưa kịp thay quần áo cho Cốc Nhược Vũ, Phượng Trọng Nam nhìn thấy cả người nàng đầy máu tươi, ngất đi, nên không muốn tới gần nàng, chỉ đứng ở ngoài cửa đại lao nhìn một chút. Hoắc Uy Thâm đầu óc vừa chuyển nói là nguyên nhân dụng hình, hơn nữa nàng sinh hạ một nữ, chết non, cũng là con của tử tù, liền phái người vớt xuống bãi tha ma. Phượng Trọng Nam nghe thấy cực kỳ vừa lòng, đối với Hoắc Uy Thâm nguyên bản lấy lòng mình lại càng vừa lòng, dần dần về sau còn có rất nhiều việc dựa theo sự an bài của Phượng Hiên, Hoắc Uy Thâm trước khi làm nơi khác đã chiếm được sự tín nhiệm của Phượng Trọng Nam.

Sắp đến thời gian vào triều, Phượng Trọng Nam không lưu lại bao lâu, liền cùng Hoắc Uy Thâm đi vào triều. Còn trong hôn mê, Cốc Nhược Vũ tất nhiên không biết tiếp theo lâm triều sẽ tuyên bố vận mệnh của nàng như thế nào.

108. Chương 108: Không Nói Gì Mà Từ Biệt

Edit: ss gau5555

Beata: Bunny

Một đêm không ngủ không chỉ có Hồng Hi Nghiêu bọn họ, mà còn có Bích Nhân Hoành. Ban đêm từng xông vào Phượng phủ không thành công, giờ đây hắn đang ngồi ở thư phòng vẫn không nhúc nhích suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ.

Hôm qua sau khi biết được Cốc Nhược Vũ giết công chúa, hắn lập tức nhớ lại chuyện mà Phượng Hiên kể lại khi Phượng Vũ chết, bị trói ba ngày ba đêm. Đoán trước được Phượng Hiên nếu biết Cốc Nhược Vũ đã xảy ra chuyện, nhất định sẽ mất bình tĩnh, mà xảy ra sai lầm lớn, cho nên lúc đó hắn không do dự chạy ra ngoài cung, đi tới ngoại thành Kiền Đô ngăn Phượng Hiên lại.

Hắn không thể không nghĩ cách làm thế nào để cứu Cốc Nhược Vũ, bất kể là xuất hiện ở trên đường Kiền Đô, hay là lúc trói Phượng Hiên trở lại, hắn đều nghĩ biện pháp xử lý chuyện này như thế nào. Nhưng dù hắn có nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra được biện pháp gì.

Chuyện Cốc Nhược Vũ giết thập lục công chúa, chỉ có hoàng hậu ở đây, ai dám nghi ngờ lời nói của Hoàng hậu! ? Tuy rằng hắn có thể khẳng định chủ thủ kia không phải là của Cốc Nhược Vũ, nhưng đúng lúc ở Kiền Đô xuất hiện lệnh không cho phép ra ngoài thì đồng thời Cốc Nhược Vũ nhận được ý chỉ tiến cung, đó là do Hoàng thượng làm! Nếu không phải thủ vệ cửa thành phía đông mạo hiểm mất đầu để hắn ra vào mà nói..., hắn còn không thể gạt mọi người bắt Phượng Hiên trở về. Rất dễ nhận thấy, người muốn Cốc Nhược

Vũ chết là hoàng thượng! Như vậy lâm triều ngày hôm nay hoàng thượng nhất định sẽ trực tiếp hạ chỉ xử tử Cốc Nhược Vũ, điểm này ai cũng không sửa được!

Mặt khác, người chết là công chúa nước khác, Cốc Nhược Vũ không chết, sẽ làm cho hoàng thất Huyền Vũ quốc phần nộ, đến lúc đó không phải chuyện chết một, hai người rồi, mà hai nước giao tranh, nhất định sẽ thương vong vô số, loại chuyện này, trong triều chắc chắn sẽ không có đại thần nào vì Cốc Nhược Vũ cầu tình ! Hắn cũng đã nghĩ tới biện pháp cướp pháp trường, nhưng đến lúc đó người khác sẽ không nghĩ tới Bích thị hắn, mà nhất định sẽ hại đến hai tộc Cung, Phượng !

Bích Nhân Hoành đang phiền lòng thì bên ngoài thư phòng truyền đến bẩm báo lần thứ ba giống nhau: “Chúa thượng, lại bắt được người xâm nhập bên trong phủ !”

Trên mặt bình tĩnh không có gợn sóng, nhưng trong lòng thì lại tức giận Bích Nhân Hoành lúc này đứng dậy ra khỏi thư phòng. Trong dự liệu mà thấy người xông vào phủ – Phượng dịch

“Phượng dịch, ta biết võ công của ngươi không tệ, nhưng ngươi không khỏi quá mức xem thường Bích phủ ta rồi!” Giọng nói của Bích Nhân Hoành có chút âm trầm.

“Bích đại nhân, Xin hãy đưa chúa thượng nhà ta trở về!” Phượng dịch cũng nổi giận. Hôm qua hắn trở lại Kiền Đô, phát hiện thấy cửa thành chỉ cho phép người vào, không cho phép người ra, liền có dự cảm không tốt. Chạy nhanh về Phượng phủ thì lại phát hiện toàn bộ Phượng phủ đều bị Ngự Lâm quân bao vây xung quanh, lúc này hắn nhanh nhẹn núp vào. Chỉ cần suy nghĩ một chút, hắn liền đi đến Cốc phủ. Quả nhiên, Cung sanh đã theo Cốc Nhược Vũ tiến cung, nhưng không được tiến vào cấm thành, Cung Thiên Li, Cung Thi San cùng Phượng thúy đều biết chuyện xảy ra trước tiên. Đợi sau khi mọi việc đã rõ ràng, Phượng dịch lập tức nghĩ tới tất cả chuyện lúc trước của Bích Nhân Hoành đều là giả dối, nhanh chóng đi đến Bích Phủ, lại chậm một bước, cổ kiệu của Bích Nhân Hoành vừa mới tiến vào phủ được một lúc. Hắn bị người của Bích phủ ngăn chặn, đuổi ra khỏi bên ngoài phủ. Phượng dịch vốn định kêu Cung sanh bọn họ ban đêm đột nhập vào Bích phủ tìm ra Phượng Hiên, nhưng bởi vì đến Kiền đô vấn an Thiếu chủ nhân Ki tức trưởng lão Cung Như Tích, đoán được dụng ý của Bích Nhân Hoành nên cuối cùng hắn lại quyết định không cho phép đám người Cung sanh ra tay, Cung thị bị lấy tai họa là chuyện nhỏ, khiến cho hai nước đánh nhau, trăm họ lầm than là chuyện lớn, Phượng hiên thấy người yêu thương duy nhất gặp chuyện không may sẽ mất đi lý trí nên bị trói lại là tốt hơn! Kết quả, chỉ có Phượng dịch công Cung Như Tích, một mình một người một ngựa ban đêm xông vào Bích phủ, nhưng không may ba lần đều bị nắm lại!

“Ngươi có thời gian, thì nên nghĩ cách làm thế nào để đem Lượng nhi bị vây trong Phượng phủ ra đây đi!” Bích Nhân Hoành tức giận Phượng dịch không hiểu nỗi khổ tâm mà hắn bảo vệ Phượng Hiên, hắn lo lắng Phượng trọng nam sẽ ra tay đối với Tiểu Cốc Lượng, nhưng ở Phượng phủ không chỉ có người hắn phải đi không vào được, mà ngay cả hắn còn không thể nào vào được.

“Chuyện kia đều đã có người khác đi làm! Phu nhân nhà ta gặp chuyện, còn cần chúa thượng nhà ta tự mình giải quyết!” Phượng dịch biết toàn bộ lực chú ý của Cung Như Tích đều tập trung vào làm thế nào để đem Thiếu tông chủ bị vây trong Phượng phủ cứu ra, nhưng người Cung thị đi đến Phượng phủ lại không biết làm cách nào để thần không biết quỷ không hay cứu Tiểu Cốc Lượng ra, bởi vì vây quanh nơi đó không chỉ có Ngự Lâm quân, còn có mật thám trực thuộc Hoàng thượng quản lý! Hơn nữa mê được đối với bọn họ không có bất kỳ hiệu quả gì! Ngược lại làm cho đối phương phát hiện thêm vài lần, khiến cảnh giới càng thêm nghiêm mật, không có lỗ để chui!

“Giải quyết! Giải quyết như thế nào!? Ngươi coi gia chủ của ngươi là thần tiên, không có hắn không giải quyết được chuyện gì sao? Ngươi muốn để hắn đi vào con đường phản nghịch chết đi hay sao! Đuổi ra ngoài cho ta!” Hiềm khi thấy Bích Nhân Hoành thay đổi thái độ nhanh chóng, trong lòng không nghĩ ra được biện pháp, còn làm hắn tức giận muốn chết, hoàn toàn đuổi người!

Vì thế, lại một lần nữa, Phượng dịch bị ném ra khỏi Bích phủ. Nghe thấy lời của Bích Nhân Hoành, Phượng dịch chân chờ. Chẳng lẽ ý của Ki tức trưởng lão cũng là như này? Đúng là, hiện tại tả chúa thượng ra, chúa thượng khẳng định sẽ không thể bình tĩnh mà đi vào con đường phản nghịch, như vậy phu nhân cùng chúa thượng đều sẽ phải chết là không thể nghi ngờ, nếu về sau tả chúa thượng ra, phu nhân vẫn sẽ chết, tuy chúa thượng có khả năng sẽ đi vào con đường phản nghịch, nhưng sẽ không mất đi lý trí. Phượng dịch không biết nên làm thế nào cho phải, nếu có biện pháp làm cho phu nhân bắt tử thì tốt rồi, nếu không giống

như Phượng Vũ tiểu thư năm đó chết giả cũng được! trong đầu Phượng địch chợt nhớ chuyện này, hấn vội vàng bò từ trên đất lên, vỗ vỗ đất trên quần áo, chạy tới quý phủ của Hồng Hi Nghiêu

Sau khi sai người đuổi Phượng địch đi, Bích Nhân Hoàn nhìn sắc trời một chút, sắp đến thời gian vào triều, hấn suy nghĩ một chút, rồi đi đến phòng ngủ của mình, nơi Phượng hiên bị giam.

Phượng hiên bị trói ở trên ghế, sau khi bị trói đến Bích phủ tỉnh lại hấn từ Bích Nhân Hoàn đã biết rõ mọi chuyện xảy ra. Hấn nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc của hấn bây giờ như thế nào, đang suy nghĩ cái gì. Nhưng động tác ở hai tay hấn, do ma sát chỗ cổ tay mà bị thương lại tiết lộ ý niệm đào tẩu khỏi nơi này trong đầu hấn.

Nghe thấy tiếng cửa, nhưng hồi lâu vẫn không thấy người lại đây, Phượng hiên mở hai mắt ra. Chỉ thấy Bích Nhân Hoàn đứng ở nơi đó, trên mặt có một chút khổ sở nhìn nơi này.

“Ta sắp phải lâm triều rồi, huynh không cần nghĩ cách chạy trốn nữa, thủ pháp điểm huyết của Bích thị ta không phải dễ giải như vậy, hơn nữa dùng để trói huynh là lựa được ngâm trong núi băng, là dùng lực, hay dùng đao, đều không thể đứt!” Bích Nhân Hoàn chần chờ một chút, nói tiếp, “Chuyện của tẩu phu nhân. Ta sẽ. Hết sức vì nàng mà cầu hoàng thượng.” Thấy Phượng hiên đang thẳng tắp nhìn mình, một câu cũng không trả lời, sắc mặt Bích Nhân Hoàn tối sầm một chút, “Ta biết huynh sẽ hận ta, nhưng cho dù huynh có hận ta đến tận xương tuỷ, ta cũng thế không hối hận đã làm như vậy!” Nói xong, Bích Nhân Hoàn xoay người chuẩn bị đi.

“Ta không hận huynh.” Lời của Phượng hiên làm cho Bích Nhân Hoàn dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía hấn, “Nếu chuyện như vậy phát sinh ở trên người huynh, ta cũng sẽ phải làm như vậy.” Làm như vậy quả thật khiến hấn bình tĩnh không ít, nếu là hôm qua không biết hấn sẽ làm ra chuyện gì không cách nào vẫn hồi !

“ , Huynh có thể hiểu được là tốt rồi.” Giọng của Bích Nhân Hoàn có chút khàn khàn.

“Nhân Hoàn, còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” trên mặt Phượng hiên đột nhiên nở một nụ cười thần nhiên.

“Đương nhiên nhớ rõ.” Tuy rằng không biết Phượng hiên vì sao lại đề cập tới chuyện này, nhưng Bích Nhân Hoàn vẫn trả lời.

“Ha ha, khi đó huynh vẫn còn là con nít, nhưng đã ra dáng chững chạc, khi đó ta đã quyết định muốn thiếu niên này trở thành em rể của ta!” Bộ dạng Phượng hiên rơi vào ký ức, “Đáng tiếc, trời không cho người được như ý nguyện, nguyện vọng này làm thế nào cũng không thực hiện được. Nhưng, vẫn còn một cái tốt, là huynh tuy rằng không trở thành em rể ta, thì cũng là bằng hữu tốt nhất cuộc đời này của Phượng Hiên ta!”

“Huynh cũng thế”. Bích Nhân Hoàn khẳng định nói.

“Nhân Hoàn, hoàng thượng là người đã tâm mạnh mẽ lại còn muốn lưu mỹ danh (để lại tên tuổi)!” Cho nên Nhược Vũ sống hay chết cũng không thay đổi chuyện hai nước sẽ giao tranh! Cũng bởi vậy hấn Phượng hiên nhất định sẽ đi cứu nường tử của mình, sẽ không để cho nàng biến thành vật hi sinh cho chính trị! Cho dù hấn sẽ bị bêu danh trên lưng, cho dù sẽ mất đi vinh hoa phú quý, cho dù phải sống cuộc sống truy nã lưu vong, hấn tuyệt đối cũng không thể mất đi nường tử của mình!

“Cái gì?” Bích Nhân Hoàn không hiểu rõ Phượng hiên đột nhiên nói tới những lời này.

“Không có gì. Thời gian không còn sớm, Huynh nên đi vào triều.” Phượng hiên cũng không giải thích nhiều.

“Ừm, ngoài cửa có người trông coi, trừ bỏ chạy trốn, thì huynh cần gì, cứ việc phân phó, ta đi đây!” Bích Nhân Hoàn khôi phục vẻ mặt như trước kia.

“Nhân Hoàn, tạm biệt!” Phượng hiên giống như ngày xưa nói lời tạm biệt với Bích Nhân Hoàn.

“Ừm, tạm biệt!” Bích Nhân Hoàn không nghĩ nhiều, cho nên không phát hiện ra lời tạm biệt của Phượng hiên còn có hàm nghĩa khác, cũng không nghĩ hai tiếng tạm biệt đầy đúng là lời nói từ biệt lần cuối cùng giữa hai người.

Một đôi bằng hữu tốt nhất đã từ biệt nhau như vậy, thời gian cũng là vĩnh viễn!

Lâm triều, bất luận Bích Nhân Hoành ngăn cơn sóng dữ như thế nào, thì kết quả cũng không thể thay đổi dù chỉ một phần. Thánh chỉ đã sớm viết xong hay là đang trên triều đình tuyên ra: Cốc Nhược Vũ vào khoảng buổi trưa canh ba ở chỗ tiếp giáp bên trong thành cùng với ngoại thành—— ngã tư đông xử tử! Lại bộ Thượng Thư Phượng hiên mất chức, trong vòng mười năm! người của bộ tộc Phượng thị có tứ kim kiếm xá được miễn diệt cửu tộc, trả lại kim kiếm!

Bởi vì Phượng hiên vẫn không đem chuyện vợ chồng Cốc thị là nhạc phụ nhạc mẫu hấn công bố ra ngoài, cho nên chuyện tai họa này không có ảnh hưởng đến bọn họ, hai người này từ lúc biết Cốc Nhược Vũ gặp chuyện không may đã được quan quân bảo vệ. Phượng hiên từ chạng vạng hôm qua đã không thấy bóng dáng, cho nên mạng hấn Ngự Thiên Dương giao Phượng trọng nam toàn quyền xử lý, tìm được hấn, nhốt lại, hơn nữa Phượng phủ tạm thời do Phượng Trọng Nam phụ trách trông giữ.

Mặt khác còn có một sự kiện, trên triều, có người lo lắng Huyền Vũ quốc sẽ lấy cớ bất mãn như vậy xử lý, mở rộng miệng sư tử, đưa ra rất nhiều điều kiện, nếu như tổn hại đến lợi ích của Ngự phong quốc, nhất định không thể đáp ứng, cứ như vậy, Huyền Vũ quốc nhất định sẽ khởi binh để giữ gìn tôn nghiêm này, cho nên đề nghị không thể không phòng. Kết quả, chỉ thấy Ngự Thiên Dương nói một câu: “Không cần lo lắng, đại quân của ba vị đại tướng quân đã sớm đến biên giới!”

Một khắc này, Bích Nhân Hoành mới lý giải được câu nói kia của Phượng Hiên, Hoàng thượng đang áp dụng kế hoạch của hấn đã từng bị chúng thần phản đối, hấn muốn tiêu diệt Huyền Vũ quốc! Một khi đã như thế, còn không bằng cướp pháp trường! Chỉ tiếc quyết định lúc này của Bích Nhân Hoành đưa ra đã chậm, sau khi lâm triều, bị Ngự Thiên Dương gọi vào bên cạnh xử lý chuyện, cho nên trước khi Cốc Nhược Vũ bị xử phạt không thể bước ra khỏi cung một bước, thậm chí ngay cả cơ hội phái người trở về thả Phượng hiên cũng không có, chỉ có thể trong lòng lo lắng suông.

109. Chương 109: Pháp Trường Kinh Biên

Edit: ss gau5555

Bên kia, Phượng địch trông cậy vào Hồng Hi Nghiêu hỗ trợ để cho Cốc Nhược Vũ ngất đi, lại lấy được đáp án là Hồng Hi Nghiêu lắc đầu. Hồng Hi Nghiêu nói cho Phượng địch biết chuyện Phượng Vũ lần đó là may mắn thành công, sau đó bất luận ông làm như thế nào, cũng không thể điều chế ra loại thuốc này. Thấy kế hoạch không thông, Phượng địch liền muốn Hồng Hi Nghiêu đem mê dược vô sắc vô vị cho hấn, để cứu chủ tử nhà hấn ra.

Hồng Hi Nghiêu sau khi trầm mặc một chút, rồi cho hấn thấy tiểu Cung Thi Liêm còn trong tã lót, rồi khuyên: “Phượng hiên đối với Phượng phu nhân tình cảm sâu bao nhiêu người cũng biết, ta không đồng ý người đi thả hấn ra.”

Phượng địch cũng liên tưởng đến bộ dạng phát cuồng năm đó của Phượng hiên sau khi biết được tin Phượng vũ chết, làm cho hấn không khỏi rùng mình một cái, càng ngày càng cảm thấy chủ tử nhà mình đúng là không thể thả ra.

“Nếu Phượng hiên ở Bích phủ, Bích đại nhân nhất định sẽ nghĩ biện pháp đảm bảo an toàn của hấn. Chỉ là trải qua chuyện lần này, Phượng hiên không có khả năng ở lại trong triều nhận chức. Hấn mất đi địa vị ở trong bộ tộc Phượng thị sẽ có hoàn cảnh gì nói vậy người có thể đoán được. Quyền lực của bộ tộc Phượng thị sẽ trở lại trong tay Phượng trọng nam! Hoàng thượng lúc trước lệnh cho ta chế rất nhiều Giải Độc Hoàn, để Ngự lâm quân vây quanh ở bên ngoài Phượng phủ không còn sợ mê dược hoặc độc dược! Bởi vậy trừ phi ngay mặt chống lại Ngự Lâm quân, còn không có biện pháp không kinh động ai mà có thể đưa Lượng nhi ra khỏi Phượng phủ! Hơn nữa bây giờ nhân thủ của người không đủ sao! Phượng trọng nam lại coi Phượng hiên là kẻ thù mà không phải nhi tử, nếu Thiếu tông chủ nhà người rơi vào trong tay hấn, thì dữ nhiều lành ít!”

“Tiêu cùng hộ vệ của Phượng thị đang bảo vệ ở bên người Thiếu tông chủ, nếu thật có chuyện gì, bọn họ sẽ liều chết bảo vệ Thiếu tông chủ!” Cung thị muốn đưa Tiểu Cốc lượng ra khỏi Phượng phủ, cũng chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi, Phượng dịch lo lắng đệ đệ có thể bảo vệ tốt Thiếu tông chủ hay không.

“Người vẫn nên ở lại chỗ này của ta, bảo vệ tốt Nhị thiếu chủ nhân của người đi! Có thể bảo vệ một người là được một!”

Nghe thấy câu cuối cùng của ông, nhìn đứa trẻ đang quần tã Phượng dịch đột nhiên mới nhớ tới Phượng Hiên đã từng dặn qua: “Nếu xảy ra tình huống xấu nhất, bảo vệ một người là một người! Những thứ khác ta sẽ xử lý!” Thật là, hần thiếu chút nữa bởi vì hoảng thần mà quên đi chuyện chúa thượng đã từng an bài! Lúc này, trong lòng Phượng dịch đã có tính toán. Chỉ thấy hần ôm lấy tiểu Cung Thi Liêm, nói với Hồng Hi Nghiêu nói: “Hồng đại nhân, cảm ơn ngài!”

“Người đang muốn làm cái gì, Kiền đô hiện tại không cho người ra, người mang theo nó làm sao đi được, vẫn là ở lại.”

“Không được, tiểu nhân sẽ có biện pháp mang Nhị thiếu chủ nhân rời đi. Chỉ là làm phiền đại nhân phái người đến Cốc phủ nói một tiếng Nhị thiếu chủ đang ở chỗ của tiểu nhân, còn nữa để bọn họ không cần lo lắng cho Thiếu tông chủ, nếu tiểu nhân đoán không sai, Thiếu tông chủ ngày hôm qua đã không còn trong Kiền đô. Tiểu nhân cáo từ!” Dứt lời, Phượng dịch đã ôm tiểu Cung Thi Liêm đi.

“Ta đã biết. Người chờ một chút!” Hồng Hi Nghiêu gọi hần lại, sau khi giúp hần chuẩn bị một ít đồ dùng, mới để cho hần đi. Tuy rằng không rõ, nhưng Hồng Hi Nghiêu vẫn theo lời Phượng dịch nói phái người đến Cốc phủ.

Đúng như Phượng dịch sở liệu, Tiểu Cốc Lượng mà mọi người lo lắng căn bản đã không còn ở trong Phượng phủ! Bởi vậy, sau khi hạ triều, đi đến Phượng phủ Phượng trọng nam muốn dùng Tiểu Cốc Lượng để tra tấn kế hoạch của Phượng hiên chết non, tức giận đến gờ chân rống giận, ông rõ ràng trước khi Ngự Lâm quân đến đã an bài người của mình quan sát Phượng phủ, vì sao lại có thể không thấy đâu! ? ông ta liên tiếp chất vấn quản gia Phượng Tường cùng chúng nô bộc, nhưng đều nhận được một nghìn đáp án giống nhau là: phu nhân tiến cung trước, Thiếu tông chủ cùng Phượng Tiêu ở lại, nhưng sau đó, không có ai gặp qua hai người hộ vệ cùng với bóng dáng Thiếu tông chủ!

“Phượng, Tiêu ——!” Phượng trọng nam hận đến nghiến răng nghiến lợi, tức giận đập nát bàn, từ trong kẻ răng gào lên tên Phượng Tiêu.

Mà Phượng tiêu đã sớm chạy trốn tới núi Thái Khê liên tục đánh hai cái hắt xì, ai nha, nhất định là có người phát hiện ra không thấy bóng dáng Thiếu tông chủ rồi! Thân là thuộc hạ tín nhiệm nhất bên cạnh Phượng hiên, Phượng Tiêu đối với công việc mà Phượng hiên dặn dò từ trước đến nay là nhớ rõ ràng. Cho nên khi Cốc Nhược Vũ tiếp chỉ, Phượng Tiêu đã có dự cảm xấu. Cho rằng đây tuyệt đối là tình huống tệ nhất theo lời chúa thượng nói, hần độc đoán mà huỷ bỏ đề nghị của Phượng thuần chờ một chút, quyết định thật nhanh thu thập quần áo cho Tiểu Cốc lượng, ôm bé, dẫn theo thị vệ số lượng không nhiều lắm, tìm chỗ hẻo lánh nhất của Phượng phủ, mà ngoài tường cũng không còn ai chú ý, trèo tường, lặng yên không một tiếng động bỏ trốn mất dạng!

Sau khi ra khỏi Phượng phủ, lại phát hiện người được phái đi bắt báo với chúa thượng không thể ra khỏi Kiền đô, Phượng Tiêu càng thêm xác định thêm suy nghĩ trong lòng, không chút do dự thay đổi chủ ý ban đầu là đi đến Cốc phủ, mang theo mọi người chạy thoát khỏi hướng kia của Kiền đô.

Nhiệm vụ của hần là bảo vệ tốt Thiếu tông chủ! Phượng Tiêu nhìn Tiểu Cốc Lượng đang ăn đồ ăn sáng——heo núi nướng, trong lòng hiện lên một chút bất an, chỉ mong chúa thượng cùng phu nhân không có việc gì!

Hần không biết là, lúc này, ở trong thiên lao Cốc Nhược Vũ đã nhận được thánh chỉ ban chết

“Đây là bữa cuối cùng của người, mời.” Hoắc Uy Thâm một chút cũng không nói được, hần ọi người lui, tự mình đem cơm tới cho Cốc Nhược Vũ.

“Cảm ơn ngài!” Biết sẽ có kết quả này Cốc Nhược Vũ không khóc náo loạn, cũng không mặt xám như tro tàn, nàng rất bình tĩnh, đang mặc tù phục (trang phục của tù nhân) nàng chỉ thẳng tập đứng ở nơi đó,

“Đại nhân, hài tử của ta đâu?” Nàng sau khi tỉnh lại, phát hiện ra y phục trên người đã đổi, đứa nhỏ cũng không thấy, trong lòng lo lắng sốt ruột lại không biện pháp.

“Ngài yên tâm, đứa nhỏ rất khỏe mạnh, cũng rất an toàn!” Hoắc Uy Thâm vô cùng bội phục biểu hiện của nàng.

“Vậy là tốt rồi.” Hài tử đáng thương của nàng, vừa sinh ra đã không có mẹ, còn có Lượng Nhi của nàng! trên mặt Cốc Nhược Vũ hiện lên một chút ưu thương, “Vậy Phượng hiên đâu? Chàng có thể hay không bởi vì chuyện này.” Cốc Nhược Vũ lo lắng lại hỏi.

“Phượng đại nhân, ngài ấy không có việc gì !” Không muốn làm cho nàng lo lắng quá mức, Hoắc Uy Thâm một chữ cũng không nói Phượng hiên mất tích cùng với chuyện hoàng thượng xử trí hần.

“Nếu ngài gặp Phượng hiên mà nói..., có thể giúp ta nói lại với chàng, hãy sống thật tốt, chăm sóc tốt cho hai hài tử được không?” Cốc Nhược Vũ nghe thấy Phượng hiên không có việc gì, lo lắng trong lòng lập tức buông xuống.

“Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngài chuyển đạt. Ngài nhanh ăn đi!” Hoắc Uy Thâm sau khi nói những lời này, thì ra khỏi nhà lao, đóng cửa lại, khẽ thở dài một tiếng, rời khỏi nơi này.

Một mình ở trong lao Cốc Nhược Vũ không động đến đồ ăn kia, nàng đem túi gấm đeo ở trên cổ xuống, lấy ngọc bội bên trong ra, nhìn lại xem, nhìn vật nhớ người. Ban đầu ngọc bội cho Tiểu Cốc Lượng sau khi gặp lại Phượng Hiên, lại bị hần cầm về từ chỗ của nhi tử, nguyên nhân đó là vật đính hôn của hần và nàng đưa cho nhi tử làm gì? Nhớ tới lúc ấy vẻ mặt cùng giọng nói đương nhiên của Phượng, Cốc Nhược Vũ tay cầm ngọc bội, nước mắt không khỏi chảy ra. Từ nay về sau, cái loại vẻ mặt này nàng sẽ không còn được gặp lại rồi! Nụ cười của chàng xấu xa cũng được, làm nũng ăn quít cũng được, quý khí tài trí hơn người cũng tốt, cao ngạo cũng tốt, nhưng tất cả nàng sẽ không thấy được rồi!

Cốc Nhược Vũ khóc lên, nàng nhớ...quá muốn gặp lại Hiên, nghĩ kỹ khắc sâu hình bóng của Hiên ở trong lòng! Không! Như vậy căn bản chưa đủ! Nàng không muốn chết, nàng còn muốn gặp Hiên rất nhiều rất nhiều thứ! Nàng muốn thể cùng chàng đến đầu bạc răng long, nàng còn chưa nghe đủ những lời nói yêu thương của chàng, cũng còn chưa nói đủ với Hiên là nàng thương chàng a!

Nàng còn muốn ôm đứa nhỏ chưa thấy mặt kia, muốn nhìn Lượng nhi lớn lên, nhìn hai hài tử cười vợ sinh con .

Vì sao, tại sao lại phát sinh chuyện như vậy! Nàng cho tới bây giờ còn không nghĩ tới chuyện giết người! Mà bây giờ, nàng lại để cha mẹ người đầu bạc tiền người đầu xanh, nàng thật bất hiếu!

Cốc Nhược Vũ khóc thảm thiết trong đầu nhớ đến đủ loại người, nhất là Phượng hiên. Thẳng đến khi tiếng khoá nhà lao vang lên lần nữa thì nàng biết thời gian của nàng đã đến!

Lần này chỗ hành hình vây chặt người, mỗi người đều hiếu kỳ xem hình dạng phu nhân Phượng hiên ra sao, đến tột cùng là lá gan lớn như thế nào mà lại sát hại công chúa nước khác, hơn nữa còn thành công! Không chỉ có như thế, xuất hiện ở nơi đó không chỉ có một ít đại thần chủ yếu, đám sứ giả Huyền Vũ quốc, mà còn có hoàng thượng!

Cũng bởi vậy, toàn bộ ngã tư phía đông dày đặc Ngự Lâm quân, toàn bộ dân chúng xem cuộc vui bị chặn ở ngoài vòng tròn. Chính giữa là Cốc Nhược Vũ đang bị gông xiềng quỳ tay chân trên đài. Còn đồ tể (người làm nhiệm vụ sát sinh) râu quai nón, diện mạo hung ác đang mài dao soàn soạt, chuẩn bị đi về phía Cốc Nhược Vũ.

Ngự Thiên Dương tới đây không phải là vì để cho sứ giả Huyền Vũ quốc xem hần coi trọng việc này như thế nào, mà là vì giải mối hận trong lòng, nghĩ thâm sau khi hần đem căn nguyên mà Phượng hiên kháng chỉ giết chết, xem Phượng hiên còn dám cãi lời hần!

Phượng trọng nam tuy nói không tìm thấy Tiểu Cốc Lượng, nhưng vẫn rất vui vẻ, bởi vì kế hoạch của ông ta đã thành công, ông ta không thể chờ được muốn nhìn bộ dạng Phượng Hiên sau khi thấy Cốc Nhược Vũ chết!

Sứ giả Huyền Vũ quốc muốn đích thân nhìn thấy người ám sát thập lục công chúa chết đi, hơn nữa bọn họ đối với quyết định của Ngự Thiên Dương rất là bất mãn, việc này vừa xong, liền chuẩn bị trở về nước, còn chuyện công chúa bị giết tuyệt đối không để yên!

Bích Nhân Hoành không có xuất hiện ở trên pháp trường, bị hoàng thượng đã an bài làm nhiệm vụ khác mà hắn vẫn như cũ không thể thoát thân ra, chỉ có thể một mình ở nơi đó hồi hận lúc trước không có bố trí người cướp pháp trường.

Người đồ tể đã đứng ở vị trí của mình, Cốc Nhược Vũ nhận mệnh nhắm hai mắt lại, trong đầu nhớ lại từng màn ám sát ngọt ngào. Hoắc Uy Thâm cùng Trình Nhiễm có chút không đành lòng mà quay đi chỗ khác, Ngự Thiên Dương bọn họ lại hưng trí bừng bừng nhìn.

Mệnh lệnh xử trảm hạ xuống, đồ tể đem đao nâng lên cao, rồi hạ nhanh xuống.

Đao lên đao xuống, máu tươi văng khắp nơi, một đầu người nhanh như chớp mà lặn xuống dưới, nguyên bản hắn là sẽ có cảnh tượng xảy ra nhưng lại làm cho bốn phía khiếp sợ!

Đầu người lặn trên mặt đất đôi mắt lồi mở to, không cách nào nhắm mắt giống như nói chủ nhân của nó không dám tin. Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, đều bởi vì chứng kiến một màn mà kinh ngạc đến ngây người, chỉ có thể ngây ngốc nhìn thẳng lên thân ảnh trên pháp trường kia căn bản không nên xuất hiện. Máu, theo đao tích tụ rơi xuống, người cầm đao không ngờ lại thay đổi!

Hắn, quần áo cẩm y, một đêm không đổi nên quần áo có chút nhả, thân ảnh cao ngất tảo ra từng trận sát khí, khuôn mặt tinh xảo không chút thay đổi, đôi môi từ trước đến nay giờ lên giờ phút này lại kéo căng. Không đếm xỉa đến bản thân thình lình xuất hiện cùng với gọn gàng mà đoạt đao, lên đao, rơi đao mà tạo thành ảnh hưởng, thẳng đến khi đao ảnh loé lên lần nữa, “cách” một tiếng, chỉ thấy gông xiềng trên người Cốc Nhược Vũ đều bị bỏ đi.

Cảm thấy khác thường Cốc Nhược Vũ, mở hai mắt ra, ngửa đầu nhìn lại. Đối mặt với ánh mặt trời nàng cảm thấy có chút chói mắt dù nhắm lại, cũng không gây trở ngại để nàng nhận rõ thân phận của người đến.

110. Chương 110: Một Mình Cướp Pháp Trường

Dung nhan tuyệt sắc kia đưa lưng về phía ánh mặt trời có chút tiêu tụy, lại bởi vì may mắn đuổi kịp mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn thấy người thương trừ bỏ bụng của nàng, ừm, xẹp xuống, thì người đều bình yên vô sự, lúc này, bỏ nghi vấn nhỏ về bụng sang một bên, sắc mặt căng thẳng nhu hòa đi rất nhiều.

Cốc Nhược Vũ không dám tin trọn to mắt, miệng hơi mở rộng. Nhận rõ người tới đôi mắt của nàng nhảy mắt đã ướt át, lẩm bẩm nhẹ nói : “Hiên.”

Nghe thấy giọng Cốc Nhược Vũ khẽ gọi, dung nhan tuấn kiệt của Phượng hiên đã khôi phục được sức sống. Hắn nghiêng đầu mỉm cười nói, mái tóc nghịch ngợm rơi lả tả theo động tác nghiêng của đầu, ánh mắt say lòng người nhìn Cốc Nhược Vũ, mỉm cười vươn ra trái về phía nàng, ôn nhu nói: “Ngoan, lại đây!”

“Hiên.” Cốc Nhược Vũ ngây ngốc đưa bàn tay nhỏ bé đặt vào bên trong bàn tay to của hắn, nhiệt độ từ trong tay hắn truyền đến làm cho nàng cảm nhận được tất cả đây là sự thật, điều này làm cho nàng không khỏi mừng rỡ lại kêu thêm một tiếng “Hiên”, rồi đứng dậy nhào vào trong ngực của hắn, vững vàng mà ôm chặt hắn.

Phượng hiên đón được người yêu, cánh tay trái gắt gao ôm nàng vào trong lòng mình, một chút nhu tình hiện lên trong mắt hắn, là thỏa mãn, nhưng sự thật không cho hai người kéo dài lời tâm tình!

Kèm theo một tiếng kia của Cốc Nhược Vũ, đám người trên pháp trường rốt cục phục hồi tinh thần lại. Ngự thiên dương tức giận ra lệnh, Ngự Lâm Quân bắt đầu tiến lên bắt người.

“Ôm chặt ta!” Lời của Phượng hiên vừa nói ra, sau đó ôm sát Cốc Nhược Vũ, nhảy lên mấy trượng bay vút qua nhóm Ngự Lâm Quân trên Hình đài (chỗ tử hình), về phía hoàng đế Ngự Thiên Dương.

“Mau! Mau! Hộ giá!” Trình Nhiễm thấy Phượng hiên cũng sắp tới gần, vội vàng hạ lệnh che ở trước người Ngự Thiên Dương. Thị vệ ở gần Ngự Thiên Dương nghe lệnh, cuống quýt hộ giá.

Chỉ là, mang theo Cốc Nhược Vũ mục đích của Phượng hiên hình như chính là Ngự Thiên Dương, cũng sắp trên đường tiếp cận, tay vừa động, đồ đao ở tay phải bay ra, nhanh mà thẳng bổ về phía Ngự Thiên Dương, người lại đột nhiên chuyển hướng nhằm về phía chúng thần cùng sứ giả.

Đồ đao lao tới hung hãn, thị vệ gần đó muốn đánh nó rớt trên mặt đất, nhưng tay lại bị chấn động mà run lên, làm cho đồ đao kia thay đổi phương hướng, thẳng hướng mà đâm vào trên mặt đất.

Trùng mắt nhìn đồ đao cắm vào trên mặt đất kia, tuy nói không bị gần sát vào bên mình, nhưng đột nhiên lại bị kinh hách Ngự Thiên Dương giận tím mặt, hạ lệnh muốn trực tiếp giết hai người.

Chuyển hướng về phía đám đại thần cùng sứ giả Phượng hiên bị Phượng trọng nam ở giữa biết võ ngăn lại, nhưng mà, tất cả dường như là nằm trong dự liệu, người thay đổi, nguyên bản có thể đào tẩu theo hướng khác nhưng Phượng hiên đi về bên này là cố ý.

Phượng hiên đang cười, giống như năm đó khi biết muội tử trở thành lễ vật bị đưa vào trong cung vậy, cười làm cho Phượng trọng nam trong lòng rứt rứt “Đắc tội với ta luôn phải trả giá thật nhiều!” Lúc đối mặt chống lại Phượng Trọng Nam Phượng hiên chỉ nói một câu này.

Sau khi nhanh chóng qua mấy chiêu, chủ ý ban đầu là không ham chiến Phượng hiên lại vung tay lên có dụng tâm khác mà nở nụ cười, đối cứng tay trái với Phượng trọng nam chạm nhau một chưởng, sau khi đẩy ông ta lùi vài bước, nói nhẹ với Cốc Nhược Vũ trong lòng một câu “Nín thở”, trong tay lập tức bắn ra một viên đạn màu tím, “Oanh”, viên đạn kia tản ra.

Sương khói màu tím lượn lờ.

Không biết là ai hô lên một tiếng “Có độc”, Ngự Lâm quân không có việc gì, nhưng bộ dạng của chúng thần cùng đám sứ giả lại không đúng, đều cảm thấy trúng độc, mà Phượng trọng nam đang một chưởng ngăn chặn Phượng thì cảm thấy tay trái bị đâm một cái, sau đó cảm thấy tê dại, nhìn thấy, bàn tay kia đã biến thành màu đen. Phượng Trọng Nam muốn bức độc ra, nhưng bởi vì lại trúng độc sương khói màu tím kia, vận khí không thuận, đành phải điểm đại huyệt trên cánh tay trái, muốn ngăn cản độc tố khuếch tán, nhưng mà vẫn vô dụng, bởi vì độc tố kia đã nhanh chóng khuếch tán, Phượng trọng nam vung ống tay áo bên trái đã biến thành màu đen lên, không có biện pháp ông ta đành đoạt lấy kiếm của Ngự Lâm quân bên cạnh chém xuống cánh tay trái của mình, máu phun ra, đau đớn làm cho ông ta kêu thảm một tiếng, cổ nén mới không bất tỉnh.

Chúng thần cùng với đám sứ giả trúng độc làm cho Ngự Lâm Quân đuổi giết Phượng hiên cùng Cốc Nhược Vũ sinh ra hỗn loạn, thừa dịp loạn ở bên trong, Phượng hiên mang theo Cốc Nhược Vũ cùng nhau nhảy xuống, chui vào trong ngõ hẻm rắc rối gần ngã tư phía đông, rồi không thấy bóng dáng nữa.

Vừa vào bên trong, Phượng hiên đã đem Cốc Nhược Vũ đặt xuống dưới ôm đi, nhìn thấy hô hấp của nàng còn bình thường, vội nói tốt lắm, trong lòng cảm thấy nương tử thân ái ngoan ngoãn nín thở, đôi mắt to tròn mở to, bộ dáng thật đáng yêu, nhin không được ở trên môi nhỏ nhắn đang mím của nàng hôn một cái.

Tiếp theo, Phượng hiên ôm Cốc Nhược Vũ ở trong hẻm chạy đi, thấy quan binh bị bỏ rơi, liền đi theo mục đích của hắn nhanh chóng bỏ chạy.

“Đây là nơi nào?” Cốc Nhược Vũ đứng trên mặt đất nhìn Phượng hiên châm cây đuốc trong tay, nhìn nhìn lại lối đi, nghĩ đến vừa rồi Phượng hiên thần kỳ ở trên bãi tha ma bí mật chuyển dời một tấm bia đá sang chỗ khác, xuất hiện một lối đi, sau khi cùng nàng đi vào, liền đóng lại.

“Đây là mật đạo thông ra bên ngoài Kiền Đô.” Phượng hiên một tay cầm cây đuốc, tay kia thì đem lương khô không biết lấy từ nơi nào đưa cho Cốc Nhược Vũ, sau đó lại nắm tay của Cốc Nhược Vũ, dẫn nàng đi.

“Đợi một chút, Hiên, đợi nhỏ!” Vừa nghe là phải ra khỏi Kiền Đô, Cốc Nhược Vũ lập tức nghĩ đến hai hài tử của nàng, vội vàng kéo Phượng hiên ngừng lại.

“Lượng nhi không có việc gì, có Tiêu ở bên cạnh con, “Phượng hiên thấy Cốc Nhược Vũ mở miệng, giống như biết nàng muốn nói gì, lại tiếp tục nói, “Hài tử kia cũng không có việc gì, Định mang theo con. Cha

mẹ bọn họ không có việc gì, trong Kiền đô không có ai biết quan hệ giữa chúng ta, cho dù biết, cũng không biết là bao lâu về sau rồi, đến lúc đó, bọn họ đã sớm gặp chúng ta.” Sau khi châm cây đuốc, hấn liền nhìn thấy ám hiệu đặc biệt của Cung thị sau khi chia nhau tiến vào mật đạo đã nói Phượng Tiêu cùng Phượng địch lưu lại, cho nên mới biết chuyện của hai hài tử.

Vừa nghe hấn nói như vậy, Cốc Nhược Vũ chợt cảm thấy yên tâm.

“Lại là một đứa con trai, đúng không?” Phượng hiên kéo Cốc Nhược Vũ vào trong ngực của mình, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng, thiếp chỉ được nhìn con một cái!” Nghĩ đến chuyện chỉ có thể được gặp mặt hài tử, Cốc Nhược Vũ hai mắt đầm lệ rưng rưng.

“Vất vả cho nàng, thật xin lỗi, ta lại không ở bên cạnh nàng!” Đối với chuyện lúc hai đứa nhỏ sinh ra hấn lại không ở bên người Cốc Nhược Vũ, Phượng hiên rất áy náy để ý.

“Không, không có gì.” Cốc Nhược Vũ được Phượng hiên bao bọc, ngửa đầu lên nhìn hấn, sau đó lắc lắc đầu, lại đem đầu vùi vào trong ngực hấn, may mắn bình thường thân thể nàng được Hồng Hi Nghiêu điều dưỡng rất khá, cho nên mới sinh đứa nhỏ trong lúc chạy loạn thể này cũng không có việc gì.

Phượng hiên không nói nữa, khẽ hôn trên tóc của nàng một chút, hai người lẳng lặng đứng yên trong chốc lát, rồi mới cử động cơ thể.

Thời gian sau đó, mặc kệ Kiền Đô vì hai người mà náo loạn thành cái gì, đôi vợ chồng ân ái này theo mật đạo đi ra bên ngoài Kiền Đô, gặm chút lương khô, vừa đi vừa nói.

Cốc Nhược Vũ tò mò hỏi Phượng hiên làm sao mà biết chỗ mật đạo này. Nói về sự tồn tại của mật đạo, Phượng hiên không muốn nói Nguyệt gia là phúc tinh của hấn. Năm đó Phượng Vũ trở thành hoàng hậu sau khi giả chết, trước khi đi, để ngừa vạn nhất báo cho Phượng hiên biết về bí mật của Nguyệt gia thời ông bà tổ tiên Nguyệt Thừa Vận lưu truyền đến nay—— vị trí mật đạo để rời khỏi Kiền Đô. Về phần lộ tuyến chạy trốn từ núi Thái Khê là bởi vì lúc ấy Phượng Vũ mù, cho nên bức tranh của nàng không thể vẽ được đường lối cụ thể, Phượng hiên liền dùng chim bồ câu tới chỗ của hai tiểu tử Nguyệt gia, từ bọn họ lấy được bản đồ lộ tuyến.

Ngày ấy Bích Nhân Hoành nhắc nhở Phượng hiên về hành động mờ ám của Phượng trọng nam, Phượng hiên đề phòng tâm nặng vạn nhất có chuyện gì tệ nhất phát sinh, hấn liền tính toán mang theo người nhà đào tẩu qua mật đạo, không nghĩ tới thật sự là phải dùng .

“Hiên, cổ tay của chàng làm sao lại bị thương! ?” theo ánh sáng của cây đuốc Cốc Nhược Vũ chợt phát hiện ra vết thương trên cổ tay Phượng hiên liền đau lòng kêu lên.

“Không cần thận, không có gì đâu, nàng đừng lo lắng!” Phượng hiên ngừng suy nghĩ, liền giải thích, an ủi nói với Cốc Nhược Vũ, “Chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây, ta bôi chút thuốc là tốt rồi!”

“Hiên, bây giờ bôi đi!” Cốc Nhược Vũ không chịu đi nữa.

Phượng hiên đành phải theo ý nàng, để nàng lấy thuốc mỡ từ trong ngực áo của mình, giúp mình bôi thuốc. Nhìn vẻ mặt nàng thật cẩn thận bôi thuốc, trong mắt Phượng hiên hiện lên vẻ ôn nhu. Làm gãy sợi dây được ngâm trong hầm băng thực sự làm hấn mất không ít công sức. Hấn chưa bao giờ dự liệu được chuyện Bích Nhân Hoành sẽ trối hấn, cho nên đối với sai lầm lần này, hấn Phượng hiên chắc chắn sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai. Từng bị sợi dây đó trối ba ngày ba đêm, từ nay về sau, trong tay áo hấn vĩnh viễn đều mang theo sợi dây khắc tinh đó. Sáng sớm thời điểm nói lời từ biệt với Bích Nhân hoành, hấn đã giải được huyết đại toàn thân mình, đang vội vàng nghĩ biện pháp thả con côn trùng (trong cái dây đó) trong đó ra.

May mắn hấn vượt qua được, thiếu chút nữa sẽ hối hận cả đời! Phượng hiên vui mừng nhìn đầu nhỏ của Cốc Nhược Vũ trong lòng .

Thuốc bôi xong, hai người tiếp tục đi, trên đường Phượng hiên lại không biết từ nơi đâu lấy ra quần áo đã sớm giấu kỹ, hai người đều tự thay. Cho đến khi gần ban đêm, bọn họ mới đi tới núi Thái Khê.

Lúc này, tóc Phượng tiêu đang nhận lấy nguy cơ trước nay chưa từng có, bị bàn tay nhỏ bé của mẹ nào đó tàn nhẫn mà nắm.

“Cha ta mẹ ta đâu! ?” Hỏi một cách dứt khoát, giọng nói non nớt, Tiểu Cốc Lượng mở to đôi mắt tròn trĩnh mắt nhìn phạm nhân bị thẩm tra, với tư thế nếu không nói thật sẽ làm cho đối phương hỏi đầu.

“Chúa thượng cùng phu nhân đang theo sau, Thiếu tông chủ, chúng ta cứ lên đường thôi!” Phương tiêu kiên trì nói dối, khuyên một ngày, Thiếu tông chủ nhà hắn nhất định không chịu rời đi, kiên quyết phải nhìn thấy cha mẹ mới quyết định.

“Người còn không nói thật!” Tiểu Cốc Lượng dùng sức, “Các người nói chuyện ta đều nghe thấy được!” Bé nở nụ cười quái dị.

“Thiếu tông chủ.” Phương tiêu rút cuộc cũng hiểu rõ đầu hắn chịu tai ương từ đâu. Ngẫu nhiên Phương địch tụ họp với hắn, vừa vận thương lượng làm sao bây giờ, Thiếu tông chủ vậy mà lại nghe thấy được, phải làm sao bây giờ?

“Mẹ ta ở buổi trưa canh ba đã bị xử trảm rồi, có thật không? Cha ta cũng lành ít dữ nhiều, đúng không?” Vì để xác định, Tiểu Cốc Lượng hỏi lại một lần nữa.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, thấy thế, Tiểu Cốc Lượng bỗng nhiên buông tay ra, buông tha cho Phương tiêu, chuyển hướng về phía Phương địch, ngửa đầu nói với hắn: “Đưa đệ đệ của ta cho ta!”

“Thiếu tông chủ, ngài còn quá nhỏ, không ôm được Nhị thiếu chủ nhân, ngài nếu muốn nhìn Nhị thiếu chủ nhân mà nói..., như vậy sẽ thấy được.” Phương địch xoay người, đem bé con trong lòng ôm đến trước mặt Tiểu Cốc Lượng.

Phương địch nghĩ rằng Tiểu Cốc lượng sau khi biết mình có đệ đệ, sẽ hưng phấn mà muốn nhìn bé, nào biết đầu rằng Tiểu Cốc Lượng không phải có ý này.

“Nhị đệ, từ hôm nay trở đi, đệ phải nhớ kỹ cừu nhân của chúng ta là ai, chính là vị ngồi ở trên ghế rồng – cầu hoàng đế! Chờ khi hai huynh đệ chúng ta lớn lên, luyện tốt võ công, sẽ vì cha mẹ báo thù!” Nụ cười của bé không thay đổi, chỉ có thể theo dõi mắt dần đỏ của bé, cùng với nước mắt xuất hiện trong hốc mắt mới nhìn ra được cảm xúc chân thật của bé, làm cho bọn họ vệ chung quanh đều cảm thấy đau lòng, nói không ra lời. Không quan tâm bé con có nghe hiểu hay không, tư tưởng báo thù cần phải giáo huấn từ nhỏ, Tiểu Cốc Lượng thao thao bất tuyệt mà nói kế hoạch báo thù với đệ đệ của nó, “. , đến lúc đó chúng ta sẽ diệt trừ vương triều Ngự thị, bắt lấy con chó hoàng đế kia, cũng chém đầu của hắn, không, phải là đem hắn đạo phố, sau đó lại tra tấn hắn, ...”

“.” Hoàn toàn im lặng, Cốc Nhược Vũ khẽ nhếch miệng, không dám tin nhìn cái đầu nhỏ trước mặt nàng, phát biểu ngôn luận báo thù trường thiên tàn nhẫn là của con trai bảo bối. Đây là nàng đi theo Phương hiền đi tới chỗ hội họp mà nghe nói lúc trước chàng và Phương Tiêu hai người đã ước định trong sơn động. Mới vào sơn động, đúng lúc nghe thấy lời của con, vừa nghe nội dung, nàng lúc này liền ngất ngẩn cả người.

Phương Tiêu bọn họ phát hiện sự xuất hiện của Phương hiền cùng Cốc Nhược Vũ, mừng rỡ vừa định kêu, lại bị Phương hiền ngăn cản, bởi vì hắn muốn nghe xem nhi tử đang nói gì, sau khi nghe thấy, hắn liền vui vẻ, đứa nhỏ thật hiếu thuận a! Ừm, kế hoạch báo thù nghe rất không tồi! Không hổ là nhi tử của Phương Hiền hắn!

Con trai của nàng mới gần bốn tuổi mà thôi, làm sao lại nói ra những lời này, tính cách này hoàn toàn không giống mình, nhất định là giống phu quân nàng Cốc Nhược Vũ nghĩ, nhìn về phía Phương hiền, lại phát hiện vẻ mặt chàng đầy thần thái vinh quang, lúc này lại cảm thấy bất mãn.

Phương hiền vẻ mặt vô tội nhìn Cốc Nhược Vũ, còn lắc lắc đầu, tỏ vẻ nhi tử tự mình trưởng thành như vậy, hoàn toàn không phải do mình, kết quả là lại nghe thấy Tiểu Cốc Lượng tiếp tục nói: “Cha đã nói qua, làm người phải ăn miếng trả miếng, mà ăn miếng trả miếng không chỉ có như thế, phải trả lại gấp trăm ngàn lần! Quân tử báo thù mười năm không muộn, cho nên.”

Người này, lúc trước đã giáo huấn cho nhi tử những gì a! Cốc Nhược Vũ cho Phương hiền một ánh mắt chúng ta tính sổ sau, xoay người ôm lấy Tiểu Cốc Lượng, nàng sợ nếu không ngăn cản bé, chỉ sợ sẽ đem những lời đại nghịch bất đạo biến hoàng thượng thành đám thịt vụn đều lời đi ra.

Bỗng nhiên bị người ôm lấy, bé từ chối mấy cái, quay đầu nhìn lại, lại chính là mẫu thân mà mình nghĩ đã bị chém đầu, nước mắt trong hốc mắt nhất thời nhịn không được, lăn xuống dưới, làm cho toàn bộ lời muốn nói của Cốc Nhược Vũ đều nuốt trở về, chỉ có gọi lên một câu: “Lượng Nhi!”

“Mẹ!” Tiểu Cốc Lượng quay lại ôm lấy cổ Cốc Nhược Vũ, không bao giờ chịu buông tay nữa, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục lại sắc thái vui sướng.

Một nhà bốn người đoàn tụ ấm áp mãi nguyện, nhưng không bao lâu, sau khi Phượng hiên cùng Phượng tiêu và Phượng dịch hai người nói chuyện một chút, Phượng hiên để Phượng tiêu bọn họ bảo vệ Cốc Nhược Vũ cùng hai hài tử, một mình mang theo Phượng dịch chuẩn bị rời khỏi sơn động.

“Hiên, Chàng muốn làm gì! ?” Cốc Nhược Vũ không rõ, kích động nắm lấy ống tay áo của hắn không chịu buông ra.

“Ta đi một chút, nàng ở chỗ này chờ cùng bọn nhỏ. Ngoan, không cần phải lo lắng cho ta!” Phượng hiên hôn lên trán nàng một chút, “Tin tưởng ta!”

“Vậy chàng nhanh chút trở về! Nhìn vẻ mặt hắn giống như đang chuẩn bị làm việc gì, Cốc Nhược Vũ cuối cùng cũng không ngăn cản nữa, nghe lời hắn nói... chờ ở núi Thái Khê

Vì thế, mang theo Phượng dịch Phượng hiên một lần nữa quay lại mật đạo, tiến vào Kiền Đô, làm như vậy là để lúc nửa đêm lẻn vào Sưởng cấm thành trong hoàng cung! Nguyên nhân đương nhiên là cái định luật cứng như sắt kia: bất luận là ai, đắc tội với Phượng hiên hắn luôn phải trả giá thật nhiều !

111. Chương 111: Hành Động Phản Nghịch Trong Đêm Khuya

Dưới ánh nến sáng sủa trong ngự thư phòng, Ngự Thiên Dương lại không hề buồn ngủ. Hồng Hi Nghiêu bám báo với hắn các đại thần cùng đám sứ giả đều trúng độc nhẹ, dù sao Phượng hiên cũng không sử dụng độc được làm cho người ta mất mạng, chỉ vì muốn tạo thành hỗn loạn để đào tẩu mà thôi. Phượng trọng nam mất đi một tay, nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng.

Ban ngày sau khi hạ lệnh cấm bắt luận kẻ nào ra vào Kiền Đô, toàn bộ Kiền đô đều bị lật tung lên trời, lục soát từng nhà, lúc này, lại nhận được tin tức Trình nhiệm bám báo hai người Phượng hiên biến mất không dấu vết, còn không tin tức bắt được.

Nghe thấy tin tức này, Bích Nhân Hoành trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mà Ngự Thiên Dương lại lửa giận ngút trời sau khi tức giận một lát, liền đem tất cả mọi người đuổi ra khỏi ngự thư phòng.

Ngồi một mình ở trước ngự án hắn liền cảm thấy khó chịu. Trước mặt của hắn lại đem một người sống cứu đi! Phượng hiên, lại một lần nữa làm cho hắn mất hết mặt mũi! Trong lòng muốn đem Phượng hiên tháo thành tám khối Ngự thiên dương đang chuyên tâm nghĩ, không một chút phát hiện sau cây đại trụ (cây cột to) bên cạnh ngự án vô thanh vô tức xuất hiện hai bóng người. Đợi khi hắn kịp phản ứng phát hiện ra thì đã bị người điểm huyết mấy chỗ không thể động đậy, trên cổ còn kèm theo một thanh kiếm lác lư

Người, làm sao ngươi lại ở chỗ này! ? Đáng giận! Có ai không! Đây là lời Ngự Thiên Dương muốn nói, nhưng là á huyết cũng bị điểm nên hắn không thể phát ra tiếng, chỉ có thể đóng đóng mở mở miệng, cuối cùng là giận giữ trừng mắt nhìn đối phương.

Cười dài, trong tay còn vuốt vuốt cây quạt, Phượng hiên hơi hạ giọng xuống nói: “Hoàng thượng, đợi lát nữa vi thần cỡi bỏ á huyết cho ngài, xin ngài nói với người ở phía ngoài không được phép tiến vào!”

Ngự Thiên Dương đương nhiên không muốn, nhưng trong lòng đang tự đánh giá tình huống một chút, nếu sau khi được giải huyết, hắn quát to có thích khách tới mà nói..., bên ngoài sẽ lập tức xông tới, nhưng kiếm đặt ở trên cổ hắn có thể đồng thời động luôn hay không, dù sao hiện tại Phượng hiên giống như người liều mạng, cho nên chuyện gì cũng có thể làm ra được. Tất nhiên, người bên ngoài dù nhanh thế nào, cũng không nhanh bằng thanh kiếm đặt ở trên cổ mình! Thay vì như vậy, còn không bằng dựa theo lời Phượng Hiên làm, nói điều kiện với hắn, trấn an hắn thật tốt, nghĩ biện pháp để ỉnh thoát khỏi nguy hiểm mới đúng! Dù gì, để cho người khác thấy bộ dạng mình bị người khác uy hiếp, là một chuyện rất mất mặt! Vì thế

Ngự Thiên Dương tuy rằng ngẩng đầu lên không chịu yếu thế, nhưng trong lòng đã quyết định dựa theo lời Phượng hiên làm.

Đối với mâu thuẫn tâm lý trong lòng hẳn dù không cam chịu nhưng cũng không thể làm được gì rất rõ ràng Phượng hiên cười khẽ một tiếng, không đợi Ngự Thiên Dương bày tỏ gì liền đưa tay giải á huyết cho hẳn. Một bên cầm kiếm cả người Phượng dịch bị vây trong tình trạng báo động, nếu như Ngự Thiên Dương không dựa theo lời Phượng mà làm, thì hẳn sẽ dựa theo phân phó trước đó, trực tiếp giết hoàng thượng!

Cơ bắp trên mặt Ngự thiên dương bởi vì hận đến nghiến răng nghiến lợi mà căng thẳng. Sau khi được giải á huyết, hẳn đối diện với Phượng hiên trầm mặc một lúc, cuối cùng mở miệng hướng về phía ngoài phân phó nói: “Thuận công công! Kêu người ở phía ngoài rời xa khỏi Ngự thư phòng! Không có mệnh lệnh của trẫm, ai cũng không cho phép tới gần!”

“Dạ, hoàng thượng!” Thanh âm trả lời của Thuận công công vang lên, tiếp theo chỉ nghe thấy tiếng mọi người rời khỏi ngự thư phòng.

Cho rằng tiếp theo sẽ không bị ai quấy nhiễu Phượng hiên chậm rãi từ phía sau cây cột đi ra, cầm một cái ghế, trực tiếp đặt ở phía bên phải Ngự thiên dương, đối với hẳn, không hề quan tâm chút nào vung vạt áo lên, ngồi xuống ghế. Phượng hiên tựa lưng vào ghế ngồi, cây quạt trong tay đổi sang tay trái, cánh tay phải lại đặt ở trên bàn, lưỡi biếng nhìn Ngự thiên dương một cái sau đó, tay phải cầm lấy ngọc tỷ lên thưởng thức.

“Người vào đây bằng cách nào?” Đây là vấn đề Ngự Thiên Dương muốn hỏi nhất, trong đầu của hẳn bắt đầu loại bỏ những ai trong cung có khả năng giúp đỡ Phượng Hiên lặng lẽ vào, mà không bị người khác phát hiện. Rốt cuộc là ai phản bội mình! ?

Phượng hiên nhướng hai hàng lông mày tự đắc, mỉm cười lắc đầu nói: “Hoàng thượng, vi thần là từ mật đạo bên ngoài đi thông vào Sưởng cấm thành, cho nên ngài không cần lo ngại mà đoán xem ai phản bội ngài!”

“Nhưng mật đạo kia chỉ có hoàng tộc mới biết được, hơn nữa mật đạo trong mật thất kia không có đi thông đến Ngự thư phòng!” Ngự thiên dương không tin lời của hẳn.

Lúc này, nụ cười của Phượng hiên càng sáng hơn, giống như khoe ra vật quý nói: “Hoàng thượng, muội muội của vi thần Phượng Vũ tám tuổi đã tiến cung. Lúc ấy, nàng không còn nhỏ, vì để cho nàng sinh ra hứng thú với hoàn cảnh mới, vi thần đã để cho nàng hoặc là lúc không có ai chú ý đến nàng, đi dạo cẩn thận quanh Sưởng cấm thành, hoặc là nghĩ biện pháp biết rõ cấu tạo không muốn người biết của Sưởng cấm thành một chút, ” vì lúc ấy hẳn không thể đoạt lại muội tử bảo bối đành tìm cách để muội tử đối với hoàng cung nghiêm khắc lạnh như băng không cần quá mức sợ hãi mà là tò mò, hơn nữa luôn thích những bí mật cho nên Phượng hiên cũng muốn biết những ẩn tình cực kỳ bí mật trong cung, vì thế, hẳn liền làm ra quyết định một công đôi việc này, trên mặt Phượng hiên đột nhiên hiện lên thần sắc tự hào, “Mà Vũ nhi nhà ta thật biết điều, từ trước đến nay đều nghe lời huynh trưởng..., có phát hiện gì đều nói cho vi thần biết. Ha ha, hoàng thượng, Vũ nhi chỉ dùng thời gian hai năm, lúc nàng mười tuổi đã điều tra toàn bộ vị trí mật đạo trong hoàng cung. Nhưng mà ở Sưởng cấm thành có một mật đạo chỉ có người kế vị hoàng đế mới biết được, may mắn, Vũ nhi rất được tiên đế tín nhiệm, năm mười sáu tuổi đã được phá lệ cho biết. Một cách tự nhiên, vi thần cũng đã biết. Nếu như hoàng thượng ngài còn không biết mật đạo này mà nói..., chắc là tiên đế đi quá mức vội vàng, cho nên quên nói cho ngài!”

Tên tâm cơ nặng này căn bản là mượn cơ hội để uội muội của hẳn làm mật thám! Ngự Thiên Dương thâm mắng Phượng hiên, đồng thời, hẳn nhớ lại thánh chỉ cùng với thư tín Ngự Thiên Lan lưu lại đều không có nhắc tới chuyện có mật đạo khác, tâm tư nhất thời giống như biển nổi sóng dữ, cho rằng Ngự Thiên Lan giữ lại một mình, để có thể trở về thu hồi lại đế vị.

“Trở lại chuyện chính, hoàng thượng, thập lục công chúa là ai giết?” Phượng hiên đã không còn cao hứng tiếp tục nhảm chán với hẳn, trở về với chính sự mà hẳn tới..

Ngự Thiên Dương vốn định nói tiếp là Cốc Nhược Vũ làm, nhưng mũi kiếm gần sát cổ của hẳn lại truyền đến cảm giác lạnh lẽo làm cho lời của hẳn vừa ra khỏi miệng nháy mắt liền thay đổi. Hẳn không cần nghĩ ngợi nói là Phượng trọng nam ra tay, hoàng hậu làm chứng cứ giả, hơn nữa làm thế để cho Huyền Vũ quốc

xuất binh trước, khiến cho hai nước xảy ra chiến tranh, có thể làm ỉnh “Không cẩn thận” diệt Huyền Vũ quốc, tất cả đều nói rõ ràng.

Hắn muốn khơi mào chiến tranh, lại còn muốn lưu mỹ danh, đầu sỏ gây nên để cho người khác đảm đương, hừ! Chuyện quả nhiên như mình dự đoán, Phượng hiên ở trong lòng khinh thường hừ lạnh một tiếng, buông ngọc tỷ trong tay ra, cởi bỏ huyệt vị khác của Ngự Thiên Dương, mở ra quyển trục chưa ghi đặt ở trước người hắn,

Tự mình mài mực. Mài mực xong, hắn dùng bút chấm xuống, sau đó đưa cho Ngự thiên dương nói: “Hoàng thượng, xin hạ chỉ đi!”

“Cái gì?” Ngự thiên dương không rõ.

“Xin ngài hạ chỉ, nội dung thánh chỉ này đương nhiên là viết rõ chân tướng thập lục công chúa bị giết, hơn nữa đặc xá một nhà vi thần, dù sao vi thần cũng luyến tiếc nương tử nhà mình trở thành tội phạm truy nã, trải qua cuộc sống chạy trốn.” Phượng hiên làm biểu tình đương nhiên, đặc biệt chạy về một chuyển, là vì thánh chỉ này

Phản ứng của Ngự Thiên Dương trực giác muốn cự tuyệt, nhưng mạng ở trong tay người khác, lại không thể không viết. Trong đầu hắn xoay quanh trăm ngàn loại ý niệm, cuối cùng quyết định trước tiên dựa theo yêu cầu của Phượng hiên viết thánh chỉ, đợi sau khi Phượng Hiên buông tha hắn, không còn gần người hắn nữa, thì hắn có thể phái người giết một nhà Phượng hiên, nghĩ biện pháp để cho thánh chỉ này không còn kịp để người khác nhìn thấy, hoặc là khiến toàn bộ người thấy qua thánh chỉ này đều phải chết!

Ngự Thiên Dương nhắc bút theo lời Phượng hiên nói viết thánh chỉ, sau khi viết xong, Phượng hiên cầm lên đọc đọc, cảm thấy rất hài lòng, liền cầm lấy ngọc tỷ, ấn xuống. Sau khi hắn đem thánh chỉ cất đi, con mắt chuyển một chút, hời ngẫm chứa ý khác: “Hoàng thượng, ngài biết tiên đế bây giờ đang ở đâu không?”

Ngự Thiên Dương không nói, chỉ là nhìn Phượng hiên, đồng thời, hắn nghĩ đến vì trừ diệt tận gốc mà phái người đuổi giết Ngự Thiên Lan, thế nhưng lại không hề có tin tức gì cũng rất cảm tức.

“Xem ra hoàng thượng là không biết rồi! Tiên đế đã sớm không còn ở Ngự Phong quốc. Hoàng thượng, nói vậy ngài rất nghi hoặc tiên đế vô công bình thường, lại lẻ loi một mình rời khỏi Kiền Đô, vì sao người ngài phái đi đuổi giết hắn đều không thấy trở về?” Phượng hiên bộ dạng giống như đã chuẩn bị tốt tâm lý giúp người giải thích nghi hoặc.

Ngự Thiên Dương sắc mặt cứng đờ, không nghĩ tới chuyện bí ẩn như vậy Phượng hiên lại cũng biết! ?

“Kỳ thật rất đơn giản, tiên đế vì đuổi theo một người mà từ bỏ đế vị, sau khi hắn may mắn đuổi được người kia, thì luôn làm bạn chung quanh, mà người kia chính là hoàng hậu tiên đế Nguyệt Thất, đồng thời, nàng cũng là muội muội hai lần giả chết kia của vi thần – Phượng Vũ! Thử hỏi có Vũ nhi nhà ta ở đấy, thì ai động được vào tiên đế chứ?”

Ngự Thiên Dương trừng mắt nhìn, trong lòng kêu lên: quả nhiên! Hắn đã từng hoài nghi thân phận Nguyệt Thất, không nghĩ tới lại đúng là Phượng Vũ, nàng thế nhưng lại không chết! ?

“Hoàng thượng, theo vi thần đến xem, ngài không cần tốn binh hao tướng phái người đuổi giết tiên đế nữa, tiên đế hắn là không có tính toán trở về. Nhưng, lâm triều hôm nay, nếu như hoàng thượng ngài không có thu hồi ý chỉ bắt cả nhà vi thần, mà vi thần còn nhìn thấy bố cáo truy nã ở khắp nơi mà nói..., thì Vũ nhi nhà ta để bảo vệ huynh trưởng mà sứt ruột thay đổi chủ ý không trở về Ngự phong quốc nữa. Nếu như ngài trở về, chuyện này Ngài còn nhớ rõ chuyện năm đó tiên đế là làm thế nào để đăng cơ không?” Phượng hiên cười giống như có thâm ý khác, ý tứ uy hiếp sẽ giúp đỡ tiên đế Ngự Thiên Lan một lần nữa đoạt lấy đế vị không cần nói cũng biết.

Người biết được bí mật Ngự Thiên Lan đang trong hôn mê, lại trong vòng một đêm đăng đế vị rất ít, sắc mặt Ngự thiên dương giống như Phượng hiên toan tính trở nên khó coi, cả người rùng mình. Người đàn bà kia, lúc mới mười lăm tuổi, đã có thể trong vòng một đêm mượn đao giết người đem thái tử cùng với các hoàng huynh có thể tranh giành thế lực năm đó làm cho cực khổ đến chết! Trong lòng mình, Phượng Vũ so với Phượng hiên còn khủng bố hơn!

Chính là bởi vì như thế, cho nên bản thân rất muốn kế vị nhưng trước khi nàng được ban chết, chưa bao giờ dám biến đổi ý tưởng ám sát Ngự Thiên Lan thành hành động. Mặc dù thiên hạ đều biết tiên đế băng hà, nhưng năng lực của hoàng huynh không thể khinh thường, hơn nữa Phượng Vũ, chuyện này hẳn không thể mạo hiểm! Nhưng một ngày chưa diệt từ Phượng Hiên, thì chính là họa lớn trong lòng hắn! Một khi đã như vậy, hắn chỉ có thể rút ý chỉ truy bắt về, sau khi giả vờ trấn an Phượng Hiên, thì lại âm thầm phái người giết chết toàn bộ bọn họ! Vì thế, quyết định tăng số người đuổi giết bọn họ Ngự thiên dương ở ngoài mặt thỏa hiệp .

“Vậy vì thần ở chỗ này tạ ơn ân điển của Hoàng thượng trước rồi!” Phượng hiên vừa cười nói tay đồng thời đánh bắt ngờ điểm huyết nữ của Ngự Thiên Dương, bởi vì mục đích của hắn đã đạt được

Phượng địch thu hồi kiếm, lại thấy Phượng hiên đứng dậy lấy ra một viên thuốc, bóp chặt mũi của Ngự thiên dương , khiến cho hắn đang ngủ phải mở miệng, rồi ném viên thuốc vào, buông cái mũi ra, khép lại miệng của hắn, cứ như vậy để cho hắn nuốt xuống.

“Chúa thượng, ngài. Sẽ không phải thật sự muốn giết hoàng thượng bằng thuốc độc chứ! ?” Phượng địch cảm thấy kinh hãi.

“Làm sao có thể?” Phượng hiên nở nụ cười vô tội, “Ta chỉ muốn cho hắn hùng phong (cái phương diện nào đó..) không bằng trước kia mà thôi.”

“A? Chẳng lẽ viên thuốc kia làm cho hoàng thượng giống như thái giám?” Phượng địch đồng tình nhìn về phía Ngự thiên dương đang ngủ.

“Không phải, nhưng cũng không bằng trước kia, lực bắt tòng tâm mà thôi, cùng thái giám có chút khác nhau.” Hừ, dám thiết kế Phượng hiên hắn, đương nhiên phải trả thù lại rồi! Nhưng, bây giờ còn không phải lúc để giết hắn, trước hết chỉ trả thù nhỏ thôi, những cái khác sau này hãy nói. Phượng hiên sờ sờ thánh chỉ trong tay áo của hắn, trong lòng mắng Ngự Thiên Dương ngu ngốc, muội tử của Phượng Hiên hắn đã rời xa thị phi, trải qua cuộc sống hạnh phúc, mình làm sao có thể để nàng trở về liên lụy chứ? Thánh chỉ này cũng không thể bảo toàn tính mạng, dù sao hoàng thượng chỉ cần hạ chỉ đuổi giết bọn họ mà không cần nhìn đến thánh chỉ này, đến lúc đó sẽ đem toàn bộ người biết thánh chỉ này giết chết là được rồi. Phượng hiên nhìn Ngự thiên dương, khinh miệt thấp giọng nói: “Muốn lưu mỹ danh truyền lại đời sau, không có khả năng!” Làm sáng tỏ sự thật, có chứng cứ khiến Ngự Thiên Dương để lại tiếng xấu muôn đời mới là mục đích chính của Phượng Hiên hắn về thánh chỉ này! Mặt khác chỉ cần Hoàng thượng rút ý chỉ truy nã về, sẽ không làm khó cho hắn nữa bước, nhưng sau đó lại âm thầm đuổi giết, vậy thì không là vấn đề .

Lại nhìn Ngự thiên dương ngủ một cái, sau đó Phượng hiên liền dẫn Phượng địch quay trở lại đường cũ. Hắn rời đi, tuyên bố hắn chính thức bắt đầu phản bội hoàng tộc Ngự thị, ban đầu chỉ là vì tính toán tương lai cho Cung thị nhưng từ giờ khắc này chân chính phát ra từ trong tim hắn muốn tiêu diệt vương triều Ngự Thị, mà từng bán tín bán nghi đối với lời tiên đoán của mẫu thân lưu lại, giờ hắn quyết định cho dù lời tiên đoán là giả, hắn cũng phải đem nó biến thành sự thật!

112. Chương 112: Bầy Nước Chiến Loạn

Sắc trời tờ mờ sáng, một đêm không ngủ Cốc Nhược Vũ ôm đứa nhỏ vào trong lòng, Tiểu Cốc Lượng ngồi bên cạnh, mở to đôi mắt tròn nhìn chăm chăm vào cửa sơn động, lo lắng chờ Phượng hiên, cho đến khi thân ảnh của hắn xuất hiện lần nữa, thì lòng của nàng mới buông.

Tự hạp lại lần nữa, Phượng hiên ôm lấy hài tử mới sinh, đặt tên cho bé, rồi dẫn mọi người đi dọc theo con đường ra khỏi núi Thái Khê rời đi.

“Hiên, về sau chúng ta phải chạy trốn sao?” Hai đứa con trai được bảo vệ ở phía sau, tay được Phượng hiên nắm Cốc Nhược Vũ vừa đi vừa ngửa đầu hỏi hắn.

“Ừm, không sai biệt lắm, đại khái chỉ có thể trốn đi!” Phượng hiên chẳng hề để ý cười cười nói.

“Thật xin lỗi, đều là do thiếp hại!” Cốc Nhược Vũ cảm thấy áy náy.

“Không phải lỗi của nàng!” Phượng hiên siết chặt tay nàng lại.

“Hiên, chàng không nên cứu thiếp, không chỉ hại chàng mất đi tất cả, mà tính mạng bất cứ lúc nào cũng khó giữ được.” Chàng là một người có tài cỡ nào a! Từng cao cao tại thượng, nhưng sau này lại phải che dấu hào quang để theo mình chạy trốn, Cốc Nhược Vũ bắt đầu tưởng tượng phong phú ra bộ dạng thất bại thê thảm của Phượng Hiên ở trong đầu, cảm giác mình liên lụy đến chàng, càng nghĩ càng khổ sở.

Phượng hiên dừng bước lại, đối mặt với Cốc Nhược Vũ, buông tay nàng ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, không đồng ý nói: “Nàng nói gì vậy! ? Nàng cùng các con ở bên cạnh ta, ta cũng không mất đi cái gì! Nếu như nàng chỉ là những vật ngoài thân kia mà nói..., vậy thì càng không có gì, những thứ kia mất đi thì vẫn có thể đến lần nữa, nhưng nếu tâm chết đi thì người không thể sống được !” Phượng hiên nhẹ nhàng nhìn Cốc Nhược Vũ, tay vuốt nhẹ gương mặt của nàng.

“Hiên.” Nghe thấy so sánh của chàng, cặp mắt to tròn kia của Cốc Nhược Vũ lấp lánh lệ quang.

“Nàng phải làm bạn với ta cho đến khi tóc ta trắng xoá, cùng nắm tay, cùng nhau rời khỏi thế gian này.” Giống như là lời thề, Phượng hiên rất chân thành nhìn Cốc Nhược Vũ nói.

“Ồ.” Cốc Nhược Vũ nghẹn ngào gật đầu.

“Đương nhiên, vẫn là nương tử phải chịu thiệt rồi, dù sao vi phu cũng lớn hơn nàng nhiều tuổi ” PHượng hiên trêu mếu kéo nàng vào trong ngực mình, “Cho nên vi phu sẽ chú ý an toàn của mình, để ngày chúng ta dắt tay trẻ một ít!”

“Được!” Cốc Nhược Vũ liềm mạng gật đầu.

“Được rồi, nàng không cần nghĩ lung tung nữa, trên thực tế, sau này cũng không có cái gì bi thảm! Mà ngược lại, cuộc sống sẽ rất thông dong nhân nhã !” Phượng hiên hôn lên cái trán của nàng, một lần nữa nắm tay nàng, tiếp tục đi.

“Dạ!” Cốc Nhược Vũ tin tưởng lời của chàng..., tâm tình bình tĩnh, theo sát bên người Phượng Hiên

Hai người ân ái làm cho đội thị vệ phía sau cảm động hâm mộ, Tiểu Cốc Lượng ngồi ở trên cổ Phượng Hiên, đứa nhỏ Cung Thi Liêm kia được Phượng dịch ôm vào trong ngực, còn những hộ vệ khác thì đi theo sát bên cạnh.

Vì thế, trong không khí tươi mát hợp lòng người trên núi Thái Khê có một nhóm người rời đi, chẳng qua là, khác với Phượng Vũ cùng Ngự Thiên Lan đã từng rời đi, lần này rời khỏi triều đình Phượng hiên tất nhiên sẽ ngóc đầu trở lại, khi đó, vương triều Ngự thị sẽ trở thành danh từ trong lịch sử!

Tháng hai vào năm Phong long thứ hai, thập lục công chúa của Huyền Vũ quốc bị phu nhân của Lại bộ Thượng Thư Phượng thị ám sát mà chết, hoàng đế hạ chỉ chém đầu răn chúng. Nhưng, đúng lúc xử trảm, Lại bộ Thượng Thư Phượng hiên cướp pháp trường, từ đó, hai người không thấy tung tích. Không biết nguyên nhân gì, ngày lâm triều kế tiếp, hoàng đế hạ chỉ triều đình sẽ không truy bắt hai vợ chồng Phượng Hiên nữa, chúng thần nghi ngờ vô cùng.

Trải qua một trận chiến trên pháp trường, tả thừa tướng Phượng trọng nam thành cụt một tay, lại một lần nữa nắm quyền của tộc Phượng Thị trong tay, lấy thân phận tông chủ Phượng thị hạ lệnh Phượng hiên chính là phản đồ của Phượng Thị, bị toàn tộc đuổi giết! Ngay sau khi bộ tộc Phượng thị hạ lệnh truy sát, thì người tự xưng là tông chủ bộ tộc Cung thị hiện thân, bái kiến Hoàng đế, tuyên bố Phượng hiên bởi vì cướp pháp trường đã phạm phải tội phản nghịch lớn, toàn tộc Cung thị đã cố gắng đuổi giết, còn cho thấy đã điều tra được phương hướng Phượng hiên chạy trốn rồi. Điều này làm cho Ngự Thiên Dương vốn là hoài nghi Phượng hiên có thể chạy trốn đến Cung châu, liền phái người đến lục soát Cung gia cũng xác thực là không tìm thấy Phượng Hiên liền bỏ qua nghi ngờ.Nếu như cũng có ba lần đại xá diệt tộc, thì hẳn không thể tùy tiện giận chó đánh mèo, còn bộ tộc Cung thị chịu làm như vậy, hẳn tất nhiên cao hứng nguyện ý. Tuy rằng hẳn hạ chỉ xá tội cho Phượng hiên, nhưng chuyện trong hai tộc Phượng, Cung muốn xử trí Phượng hiên sẽ không liên quan đến hắn. Vì thế, đám người ngựa đuổi giết Phượng hiên ngoài một nhóm Ngự Thiên Dương lén phái đi, thì ở bên ngoài còn có hai nhóm.

Chỉ là, lệnh truy sát của hai đại gia tộc không thể làm cho sứ giả Huyền Vũ quốc vừa lòng, bởi vậy, mặc kệ đưa ra bất cứ điều kiện bồi thường nào, Huyền Vũ quốc cũng không chấp nhận. Sau khi Sứ giả giận giữ quay về nước mình, thì chiến tranh hai nước giống như Ngự Thiên Dương mong muốn bắt đầu nổi lên! Mà mùa đông năm đó, Kiền Đô cũng khác thường mãi không có tuyết rơi, chuyện này giống như trời uốn tuyền bổ một tin tức khác...., nhân họa đã tới còn có thể kèm theo thiên tai!

Cuối năm đó, hai vị thiếu niên họ Nguyệt phong trần mệt mỏi cũng chạy tới Kiền đô, được hình bộ thượng thư Hoắc Uy Thâm tiễn cử với Phượng trọng nam. Từ đó, Phượng hiên vì “báo ân” đã từng bước thực hiện kế hoạch trong bóng tối. Chậm rãi đem hai gã thiếu niên trở thành tâm phúc Phượng Trọng Nam hoàn toàn không biết Phượng hiên mượn tay ông ta để báo đáp, vì để nắm giữ được binh quyền sau này mà chôn oán hận xuống.

Cứ như vậy, một năm kia, lời tiên đoán “Giang sơn đổi chủ, chiến loạn thất nước” dần dần biến thành sự thật. Đại quân của Ngự phong quốc đánh vào Huyền Vũ quốc giống như sấm vang chớp giật, chỉ dùng ba năm ngắn ngủi liền tiêu diệt một nước lớn trong mười bốn quốc gia. Không chỉ có như thế, thời điểm tấn công Huyền Vũ quốc, Ngự Thiên Dương lần lượt dùng thủ đoạn giống nhau gây chiến tranh với hai nước xung quanh khác. Bởi vì tin chiến thắng liên tiếp truyền đến, khiến Ngự Thiên Dương đắc ý vênh vao, vọng tưởng thống nhất mười bốn nước hần không để ý triều thần phản đối, cũng không cần tìm lý do, trực tiếp khiêu khích tấn công ba nước khác.

Thực lực của một nước lớn mạnh như Ngự Phong quốc lần lượt diệt hai nước nhỏ, một nước lớn, xâm chiếm bộ phận thành trì của ba nước khác. Bản đồ của nó được khuếch trương nhiều gấp đôi, nhưng trong mấy năm nay Ngự Phong quốc có nhiều nơi bị thiên tai giống như hậu quả do chiến tranh mà rơi xuống cùng thực lực của một nước dần dần hiển lộ đi ra.

Mặt khác, chiến tranh tạo nên danh tướng, mấy trận đại chiến dịch tàn khốc tiếp theo, Ngự phong quốc nguyên bản có bảy đại tướng quân nay được Ngự thiên dương tăng tới chín người, trong đó có hai đại tướng quân trẻ tuổi nhất đều họ Nguyệt. Đồng thời, phía tây, tình hình phân quyền phía bắc đã bị phân thành hai, tạo thành Tây “Phúc tinh Nguyệt Hồn”, bắc tăng thêm “Văn võ song nguyệt”.

Tháng mười hai Phong long năm thứ tư, tin chiến thắng Huyền Vũ quốc bị diệt truyền đến thì Ngự thiên dương hạ chỉ quân đội nghỉ ngơi hồi phục để chinh chiến quốc gia khác, mà quân đội ở Huyền Vũ quốc tiếp tục đi lên phía trước, chuẩn bị chiến tranh với —— Duyên Huyền quốc.

Tháng một năm sau, Ngự Thiên Dương tâm huyết dâng trào muốn ngự giá thân chinh, khởi hành ngay trong tháng đó, mà đã tâm bình khí yên nghĩ muốn trong trận chiến này khiến trung niên trong bộ tộc Phượng thị tham gia để tăng thêm công tích Phượng trọng nam hộ tống Ngự thiên dương thân chinh, hơn nữa được sự cho phép của Ngự thiên dương, bộ tộc Phượng thị dốc toàn bộ lực lượng để chiến đấu

Chẳng qua là từ ba tháng tiếp theo, Ngự phong quốc tấn công đều bị thần thoại ở Duyên Huyền quốc ngăn chặn ở biên cảnh Diên Thành đành tuyên cáo chấm dứt. Giằng co không dưới năm tháng trên đường ngự giá thân chinh nhận được tin tức này Ngự thiên dương giận tím mặt, hạ chỉ đội quân phân tán đánh Huyền Duyên quốc tập kết ở Diên Thành.

Tháng chín Phong long năm thứ năm, Ngự thiên dương ngự giá thân chinh một hàng đã tới gần Diên Thành, đồng thời, quân đội cũng tập kết xong, hai nước trong lúc đó đều hết sức căng thẳng.

Nhưng mà, tất cả chuyện này, cho dù là một chuyện nhỏ, thì bộ tộc Cung thị đều không để lọt dù chỉ một chút để nắm bắt cho tông chủ đại nhân chân chính của bọn họ —— vị kia nghe nói còn đang bị đuổi giết, thỉnh thoảng bị phát hiện, lại thường xuyên ở dưới tình huống nguy cấp nhất đào tẩu thành công, mà trên thực tế đang ở trên núi Cửu Nguy ở Cung châu bên trong chủ trạch của Cung thị trải qua cuộc sống thông dong tự tại giống như thần tiên -Phượng hiên.

Sau khi nhận được tin tức hoàng thượng chuẩn bị ngự giá thân chinh, tháng Ba, nhận được bồ câu đưa tin quẻ bói của Kỳ Toán Tử Phượng hiên đưa ra quyết định: hần nên xuống núi một chuyến rồi!

113. Chương 113: Xuống Núi Đi Xa

Lãnh địa của bộ tộc Cung thị trong lục đại gia tộc Cung châu từ trước đến nay là một địa phương giàu có. Người đời đều biết chỗ ở của người trong tộc Cung thị ở Cung châu là thủ phủ phồn hoa nhất— Nhã đô, nhưng mà, sự thật đều không phải như thế. Chỉ có rất ít người biết chủ trạch chân chính của Cung thị là ở trong hồ Thất Bảo trên ngọn núi cao ngất Cửu nguy còn Nhã đô là để che dấu các thành lân cận.

Giờ này khắc này, tại chủ trạch trên núi đang trình diễn một tiết mục ly biệt lưu luyến không rời. Không cần phải nói, trừ bỏ Phượng hiên thì còn có ai có thể khoa trương như vậy?

Lần này xuống núi đi đến Duyên Huyền quốc, quay lại phỏng chừng phải mất hơn một năm. Có thể nghĩ, đối với tiểu ác ma bá m người rời khỏi nường tử thân ái mà nói, chính là đòi mạng a!

Phượng hiên rất muốn đem Cốc Nhược Vũ cột vào bên người, cùng nhau xuống núi. Nhưng mà, đều do hấn không hề không cẩn thận, thời điểm đưa con thứ hai sắp được bốn tuổi, lại để cho Cốc Nhược Vũ mang bầu rồi! Không dám để cho nường tử thân ái của hấn chạy loạn vất vả khắp nơi, vì thế ý niệm dẫn người đi trong đầu đành phải rất không tình nguyện mà bị đánh tiêu.

Lâu như vậy không được gặp Cốc Nhược Vũ, hơn nữa lại sẽ bỏ qua ngày dự sinh của nàng, nói cách khác ba lần nường tử thân ái sinh con cho hấn, thì cả ba lần hấn đều không ở bên nàng. Vì thế, Phượng hiên đối với quyết định xuống núi lần này kỳ thật rất do dự. Nhưng, dưới sự khuyên bảo khéo léo lòng người của Cốc Nhược Vũ, cuối cùng hấn cũng quyết định xuống núi.

Cho nên, ngoài Phượng Tiêu và Phượng Dịch lưỡng trước được, chủ tử cùng phu nhân nhà bọn họ nói lời từ biệt thì thật sự rất khó đi ra khỏi cánh cửa kia! Lúc này, một canh giờ, người có thể tưởng tượng ra một tiếng “ Tạm biệt” thế nhưng lại mất một canh giờ sao? Đứng ở ngoài cửa chính chờ hai người đồng tình nhìn Cung Thi Ý ở bên cạnh bọn họ cũng đang chờ tông chủ, chỉ thấy hấn dùng tay run run chỉ vào Phượng Hiên đang dán mặt trên bụng Cốc Nhược Vũ kia, nói lời tạm biệt với đứa nhỏ trong bụng, cười đến rất ngu, trên mặt Cung Thi Ý có phần không dám tin, ảo tưởng sụp đổ nghiêm trọng suy yếu hỏi: “Kia, cái kia. . . .” Thật là Tông chủ đại nhân anh minh thần võ, giống như thiên nhân của hấn sao! ?

“Cái kia thật là chúa thượng văn võ song toàn con người toàn vẹn của chúng ta!” Phượng tiêu không cần nghe lời tiếp theo của hấn cũng có thể trả lời chính xác vấn đề của Cung Thi Ý

“Vì sao trước kia.” Ta chưa thấy qua bao giờ! ? Cung Thi Ý vẫn không muốn tin tưởng người trước mắt vừa dong dài lại ngây ngô cười cùng với tông chủ đại nhân mà trong cảm nhận của mình sùng bái không thôi lại là cùng một người.

“Đó là bởi vì ngươi chưa bao giờ gặp qua chúa thượng ở cùng một chỗ với tiểu thư Phượng Vũ hoặc là tông chủ phu nhân!” Nguyên nhân chính là đơn giản như thế này sao a! Phượng tiêu rất muốn thở dài.

Ồ. , đây không phải là thật! Cung Thi Ý rất muốn ngã xuống bất tỉnh.

“Tiêu tan là đã bắt đầu trưởng thành!” Lời nói thâm thía của Phượng dịch thường xuyên phải tái diễn từ lúc quay lại chủ trạch ở Cung thị. Không có biện pháp, người của Cung thị trên cơ bản không có mấy người thấy qua được bộ dạng Phượng hiên không có hình tượng này, lại vô cùng sùng bái người, cho nên từ sau khi Phượng hiên cùng Cốc Nhược Vũ đến đây ở, đã kích thích đến không ít người, làm rất khá nhiều trái tim pha lê sùng bái bị vỡ vụn trên mặt đất.

Chúng nô bộc ở một bên đợi kỳ thật vẫn không thể thích ứng với tình huống này, bọn họ cảm giác sâu sắc đám quạ đang nhảy loạn trên đỉnh đầu, nếu còn tiếp tục như vậy, phỏng chừng sẽ ngã xuống miệng sùi bọt mép, Bọn người hầu bị Phượng hiên kích thích đến đáng thương.

Đầu rời đi khỏi bụng Cốc Nhược Vũ, Phượng hiên ngồi thẳng tiếp tục dặn dò công việc, mà Cốc Nhược Vũ rốt cuộc cũng biết vì sao lúc nàng đi ra cửa chính để chuẩn bị đưa tiễn Phượng Hiên, thì Phượng hiên lại phái người đưa ghế để cho nàng ngồi.

Sợ nàng mệt nhọc! Lúc ấy phượng hiên đã nói như vậy.

Chẳng qua là nói như thế mà thôi, chứ có thể mệt cái gì? Nàng buồn bức mà nghĩ như vậy, nhưng bây giờ, nàng biết phu quân của nàng quả nhiên vĩnh viễn đều đúng ! Chẳng cần bản là thao thao bất tuyệt dặn dò,

chuẩn bị đi cũng đi không xong ! ? Cốc Nhược Vũ rất khó để không nghi ngờ.

Nhìn chàng một cái, rõ ràng vừa rồi, lại đem thêm một cái ghế nữa, ngồi xuống! Trên trán Cốc Nhược Vũ rơi đầy hắc tuyến, tuy nói nàng cũng luyện tiết phu quân rồi đi, nhưng thời gian nói lời từ biệt thật sự là hơi dài rồi, cứ theo đà này, phu quân của nàng căn bản là không thể ra khỏi cửa!

“Hiên.” Dịu dàng nhẹ nhàng nói một chữ, Cốc Nhược Vũ cắt đứt thiên trường dẫn dò của Phượng hiên không biết sẽ còn nói bao lâu nữa.

“Chuyện gì?” Hai mắt thật to thâm tình nhìn nương tử thân ái của hần, ô, phải rất lâu cũng không thấy được hình dáng mỹ lệ mẹ của con hần rồi, hần sẽ rất nhớ nàng! Không được, nhìn lại một lát nữa là được rồi! Phượng hiên lần thứ năm mươi nghĩ như vậy.

“Có thể đỡ thiếp đứng lên không?” Cốc Nhược Vũ cười cười với hần, vươn cánh tay cho hần.

“Được!” Không cần nghĩ ngợi, Phượng hiên giúp đỡ nàng đã có bầu bốn tháng đứng lên.

Cốc Nhược Vũ đứng lên thay đổi thành dẫn Phượng hiên đi ra ngoài cửa chính, cửa chính gần trong gang tấc a, nhưng phu quân nhà nàng chính là đập cũng không đi ra! Cốc Nhược Vũ trong lòng lắc lắc đầu. Nàng cầm lấy túi hành lý từ trong tay Phượng địch, xoay người đặt vào trong tay Phượng Hiên, thanh âm ôn nhu nói: “Hiên, ôm thật tốt nha!”

“Ừm.” Phượng hiên vẻ mặt ngu ngốc, hiển nhiên không rõ bình thường đều là bọn Phượng địch cầm hành lý, mà bây giờ nương tử muốn hần ôm hành lý làm cái gì đấy?

“Chàng đợi một chút a!” Cốc Nhược Vũ sau khi gắt gao ôm lấy Phượng hiên, mỉm cười với chàng một chút, kêu chàng đứng chờ ở nơi đó, còn mình thì lại xoay người đi vào trong cửa.

Ha ha, nương tử của hần chủ động ôm hần, nụ cười của nàng nhìn thật đẹp a! Người nào đó trên mặt lại bắt đầu hiện nụ cười ngu xuẩn. Vì thế, hần đối với thanh âm “ Đóng cửa” sau khi Cốc Nhược Vũ đi vào hoàn toàn không có kịp phản ứng. Trơ mắt nhìn cửa chính màu đỏ thẫm nghênh ngang trước mặt của hần, vô tình “xoạt” một tiếng, đóng lại!

Ngủ ngốc! Một con quạ đen bay qua trên đầu của Phượng hiên. Hần, hần bị nương tử nhốt ở ngoài cửa rồi! ? Tiểu ác ma nào đó nháy mắt đông thành băng, gió lạnh từ phía sau thổi qua.

Cung Thi Ý ở bên cạnh thiếu chút nữa phun nước mắt, chuyện này, hành động ngu như vậy làm sao có thể xuất hiện ở trên người tông chủ nhà hần! ? Ông trời a! Không cần nói đây là tông chủ nhà hần chứ, nhà hần không có tông chủ gốc như vậy! Cung Thi Ý cảm giác mất thể diện vô cùng liền xoay người.

“Đi! Lần này Kỳ Toán Tử còn dám tính sai, ta sẽ làm cho ông ta cả đời khỏi phải nghĩ đến trở về Cung châu !” Nương tử không ở đây, Phượng hiên rất nhanh khôi phục bình thường, hạ lệnh khởi hành.

Năm đó Kỳ Toán Tử không chịu giúp tiểu oa nhi là Cốc Nhược Vũ kia cải mệnh để tránh được tam kiếp, đã làm cho Phượng hiên rất bất mãn rồi, kết quả Cốc Nhược Vũ cũng bởi vì thập lục công chúa mà thiếu chút nữa bị xử trảm, vào trong lao ngục, cho nên, ít khi tính sai một kiếp Kỳ Toán Tử bị Phượng hiên hạ lệnh cấm, cấm ông ta bước vào Cung châu. Lần này quả thật làm cho Kỳ Toán Tử muốn nôn tới cực điểm rồi, lần đầu tiên trong đời không xem quẻ chuẩn xác, còn không được quay về Cung châu nơi mình thích nhất.

Rất muốn hỏi Cung châu ông vất hết óc mà nghĩ để cho Phượng hiên bỏ lệnh cấm. Rốt cục năm nay ông ta cũng tìm được cơ hội rồi, tính ra được ngày chết của Phượng trọng nam ông ta lập tức dùng bồ câu đưa tin báo cho Phượng hiên biết, đồng thời khẩn cầu hần bỏ lệnh cấm.

Lúc trước nhận được tin toàn bộ tộc Phượng thị đều ra chiến đấu, đi theo hoàng thượng ngự giá thân chinh, kết hợp với quẻ mà Kỳ Toán Tử đưa ra, từng thề với mẫu thân Cung Như Mộng phải trợ mắt thay mẫu thân nhìn Phượng trọng nam chết đi, bộ tộc Phượng thị suy sụp, lúc này Phượng hiên cảm thấy thời điểm đã đến, cho nên hần mới quyết định xuống núi.

Nghe thấy người ngoài cửa đi rồi, nhóm nô bộc sùng bái nhìn tông chủ phu nhân nhà bọn họ, chỉ có nàng mới dám làm như vậy đối với tông chủ, hơn nữa lại không sợ bị trả thù. Mà Cốc Nhược Vũ nhìn cánh cửa, trong lòng đã bắt đầu nhớ đến Phượng Hiên.

Mấy năm nay mỗi ngày Phượng hiên đều dính tại bên người nàng, đột nhiên thiếu đi một phu quân làm nũng đáng yêu, khiến nàng có chút không quen. Năm đó nàng nghĩ rằng phải sống trong cảnh chạy trốn sóc nầy lênh đênh, nào biết hoá ra là lại về đến Cung thị. Sau ba tháng đến nơi này, Phu quân của nàng cảm thấy nàng rất ủy khuất, cho nên lại một lần nữa cử hành nghi thức thành thân, trên cơ bản tất cả người trong bộ tộc Cung thị đều đến, hơn nữa nhận được tin cham mẹ bọn họ ở cũng lên núi Cửu nguy tham gia. Ngày tiếp theo, bộ tộc Cung thị cử hành long trọng lễ sắc phong tông chủ phu nhân, tên của nàng được gia nhập vào trong gia phả của Cung thị, được toàn bộ người trong tộc thừa nhận. Mà nhi tử Tiểu Cốc Lượng cũng quy nhận tổ tông, đổi tên là Cung Thi Dục.

Mấy năm nay, cuộc sống của nàng rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, Cốc Nhược Vũ lưu luyến không rời mà chuẩn bị rời khỏi cửa đó, đi làm chuyện khác, kết quả phát hiện chân lại bị hai đứa con trai một đứa ôm một chân không cho đi.

“Lượng Nhi, Liêm nhi, làm cái gì vậy?” Cốc Nhược Vũ không rõ cúi đầu hỏi.

“Mẹ, cha đi rồi, buổi tối mẹ ngủ một mình chắc là rất sợ, cho nên tối nay, con đến ngủ cùng mẹ được không?” Cung Thi Dục hơn bảy tuổi nhìn khuôn mặt tuần dật nở nụ cười sáng lạn, ha ha, người cha kia của cậu, cuối cùng đã đi! Sắp lại được ôm ấp áp trong ngực Mẫu thân rồi!

“Mẹ, cha đi rồi, ban ngày một mình chắc sẽ rất cô đơn, cho nên từ hôm nay, con sẽ trông chừng bên mẹ được không?” Cung Thi Liêm sắp bốn tuổi nhìn giống nhau như đúc với Cốc Nhược Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú giả bộ đáng thương, hai mắt thật to chớp lên khát vọng, đúng lúc cụp mắt xuống, con người lại chuyển động, hắc hắc, người cha kia của bé, rốt cục cũng rời đi! hạnh phúc được dán lên người mẫu thân rốt cục bé đã có thể ném thử rồi!

“Được!” Cốc Nhược Vũ yêu thương sờ sờ đầu hai đứa con trai.

Nhận được đáp ứng, hai huynh đệ liền buông lỏng tay đang ôm đùi Cốc Nhược Vũ ra. Cốc Nhược Vũ trở về viện, đi theo phía sau nàng hai đứa nhỏ nhìn nhau cười, đưa tay vỗ lên chúc mừng đã thành công, đồng thời ở trong lòng nhắc tới: cha đại nhân a, xin mời tối nay trở lại!

Phượng hiên xuống núi đương nhiên không biết hai đứa con trai của hần hi vọng hần tối nay trở về, mà hần giờ phút này dẫn đoàn người Phượng tiêu, Phượng dịch đang cùng Cung Thi Ý chuẩn bị mỗi người đi một ngã.

“Nhớ rõ những lời nhắn nhủ của ta phải làm cho tốt!” Phượng hiên dặn dò về phía Cung Thi Ý bên ngoài được xưng là tông chủ

“Dạ! Đúng rồi, chúa thượng!” Cung Thi Ý giống như nhớ tới chuyện gì

ưum?”

“Chiến hồn Đại tướng quân Nguyệt Tinh Hồn sắp thành thân rồi, cần lấy danh nghĩa của bộ tộc chúng ta mang đại lễ đến cho hần không a?” Năm đó trận chiến ở Kỳ Sơn, đoàn người Phượng hiên sau khi được Nguyệt Bát đổi tên là Nguyệt Tinh Hồn cứu, vì báo đáp ân điển của hần, Phượng hiên phái người đến hỏi xem hần muốn gì, bất luận là tiền tài nữ nhân hay là địa vị, chỉ cần hần muốn, đều có thể thỏa mãn hần. Lúc ấy người được phái đi chính là Cung Thi Ý, kết quả Nguyệt Bát cái gì cũng không muốn, tự dựa vào bản lĩnh của mình từng bước một đạt tới mục tiêu. Vì thế rất tán thưởng hần Cung Thi Ý liền kết thành bằng hữu với hần. Không biết Phượng hiên có nhớ rõ chuyện đấy hay không Cung Thi Ý nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn nói, hần muốn đưa một phần đại lễ cho Nguyệt Tinh Hồn.

“A? Quân đội của hần mặc dù đang nghỉ ngơi hồi phục, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chinh, lúc này thì thành thân cái gì? Luẩn quẩn trong lòng nữ nhi nhà ai rồi?” Nếu trong bụng Nhược Vũ là một bé gái mà nói..., tương lai hần tuyệt đối không bao giờ gả cho người như thế, không cần thận thành quả phụ làm sao bây giờ! ?

“Là cháu gái nhỏ nhất của tông chủ Lam thị Lam Trữ Hình.”

“Cái ánh mắt kia lại sinh trưởng ở trên đỉnh đầu Lam gia! ?” Phượng hiên cảm thấy thật bất ngờ.

“Nguyệt Tinh Hồn đã đạt được ước định với tông chủ Lam thị trong vòng năm năm nếu được chức vị tướng quân là có thể thành thân cùng Lam Trữ Hình.” Gặp mặt với Nguyệt bát không nhiều nhưng có thể nghe được lời trong lòng hắn, cho nên Cung Thi Ý hiểu rất rõ chuyện này.

“Có ý tứ! Lấy danh nghĩa của Cung thị đưa đại lễ cho hắn! Lễ vật thì tự mình quyết định đi!” Phượng hiên nhớ rõ người này rất cốt khí cự tuyệt yêu cầu báo ân của mình, sau khi nghe thấy ước định của hắn cùng tông chủ Lam thị, càng đối với hắn thương thức hơn. Nếu hắn có nữ nhi mà nói..., sẽ gả cho nam tử kiểu như này, Phượng hiên lòng tràn đầy hi vọng lần này có thể có nữ nhi, đáng tiếc Kỳ Toán Tử giống như mỏ quạ đen lại nói Phượng hiên hắn trúng mục tiêu có con trai thứ ba lại không có nữ, tức chết hắn!

Chuyện đều đã nói xong, hai bên bắt đầu đi theo hướng khác nhau rời khỏi núi Cửu nguy. Ba người Phượng hiên đến tận trung tuần tháng chín tới mới tới Diên thành của Duyên Huyền quốc

114. Chương 114: Phượng Trọng Nam Chết

Đầu tháng chín cũng đã tập kết ở cùng một chỗ, đại quân của Ngự Phong quốc đã phát động quy mô tổng tiến công quá lớn đối với Duyên Huyền quốc, nhưng mà, bọn họ đã bỏ lỡ thời kì tốt nhất, không, phải nói là, các nước kia nghe tin nước láng giềng Huyền Vũ quốc bị tấn công, hơn nữa sau khi nghe được tin tức bị thất bại, liền bắt đầu đề phòng, ngàn dặm xa xôi các nước khác đều chạy về Duyên Huyền quốc đến lúc đó Ngự phong quốc nhất định chỉ có thể thất bại.

Năm đó tiểu vương gia mười bốn tuổi bị Phượng Trọng Nam khinh bỉ vì tuổi còn nhỏ nay đã trưởng thành, mười tám tuổi hắn so với bốn năm trước khí phách càng thêm thâm trầm, vẫn quần áo màu đen như trước.

Chẳng ai ngờ rằng vị Liễn Vương gia kia lại nhanh chóng chèo chống và có sức ảnh hưởng đối với các tướng lĩnh cùng binh lính của Duyên Huyền quốc lớn như vậy. Lúc bóng đen từ trên trời giáng xuống kia, gia nhập chiến trường, thì một loạt tiếng vui sướng “Là Liễn Vương” vang lên, sau đó sĩ khí của Duyên Huyền quốc đột nhiên tăng lên rất nhiều, bọn họ kích động, anh dũng kháng kẻ địch, các tướng lĩnh cùng binh lính của Ngự Phong quốc lại giống như gặp quỷ, nhìn thấy địa ngục Nhân gian xuất hiện.

Trận chiến ấy, nhìn ở bên ngoài như đã lấy lại thế giằng co không phân thắng bại, kì thực là Ngự phong quốc thất bại. Ngự Thiên Dương thấy vị Liễn Vương hùng bố kia, bị dọa đến sinh bệnh rồi, cuối cùng không thể không tuyên cáo ngự giá thân chinh chấm dứt.

Đại đội người ngựa Hộ tống hoàng thượng chậm rãi quay trở về, nguyên bản chỉ có quân đội tấn công Duyên Huyền quốc lưu lại, nhưng bây giờ, còn thêm một nhóm người lưu lại, đó chính là người của Phượng Thị do Phượng Trọng Nam dẫn dắt xin đi giết giặc xuất chiến.

Phượng Trọng Nam cho rằng toàn bộ tinh anh của Phượng thị đều ở đây, cùng nhau đối kháng với vị Liễn Vương võ công cao cường kia, còn các tướng lĩnh khác chuyên tâm đối kháng với binh lính của Duyên huyền quốc cũng đủ rồi. Đây là cơ hội lập công tốt nhất, vì thế được sự đồng ý của hoàng thượng bọn họ liền ở lại.

Nhưng mà ông ta đã sai lầm rồi! Cái vị Liễn Vương trên chiến trường kia, giống như biến hoá thành Diêm vương đòi mạng sau khi bị bộ tộc Phượng thị vây quanh, không chỉ có không bị thương tổn chút nào, ngược lại còn đoạt đi mấy mạng người lúc đó Phượng trọng nam cảm giác được ông ta đã có quyết định sai lầm. Lúc này đôi mắt hung ác nham hiểm chống lại tầm mắt của ông ta thì cảm giác sợ hãi bỗng nhiên xuất hiện xung quanh người ông ta. Người mặt không chút thay đổi kia mở một đường máu, đi vào trước mặt ông, lúc đó ông ta liền có ý nghĩ cái chết đã đến rồi.

Ông, thậm chí không thể đỡ được quá mười chiêu, chỉ thấy dao ảnh ở trước mặt hiện lên, thân thể ông nhảy mất phá thành những mảnh nhỏ, ông ta chỉ có thể mở to mắt để thân thể mình không bị ngã trên mặt đất. Thần trí thanh tỉnh, nhưng lại không tránh được đau đớn truyền đến từ thân thể cùng với cảm giác sợ hãi thân thể rách nát mang đến.

Cả người tản ra sát khí Liễn Vương – Dịch Vũ Liễn chỉ nhìn ông ta một cái, liền rời đi tiếp tục giết, giết, giết!

Tại sao có thể như vậy! ? Ông còn chưa muốn chết, ông còn chưa làm cho bộ tộc Phượng thị đạt tới đỉnh cao nhất khi được nắm trong tay, ông còn chưa ném đủ được tư vị có quyền có thể ... Làm cho người ta trầm mê!

“Phụ thân đại nhân! Đã lâu không gặp!” Giọng nói sang sảng vang lên, để lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc ngoài ý muốn xuất hiện ở trong tầm mắt của Phượng trọng nam .

Giống như nhìn thấy được cơ hội sống, Phượng trọng nam chịu đựng cảm giác sợ hãi để cầu cứu nói : “Cứu, cứu ta!”

“Phụ thân đại nhân, ngài hình như đã bị thương quá nặng, thần chí không rõ lắm! Nếu ngài không phải cha ruột của ta mà nói..., đã sớm chết hơn một ngàn lần! Ta ngàn nhẫn nại vạn tha thứ để cho ngài sống được nhiều năm thế này, ngài hẳn là đã vừa lòng, sống thêm chút nữa, chỉ sợ mẫu thân đại nhân của ta ở Địa phủ chờ ngài phỏng chừng đã không còn bình tĩnh rồi, sẽ oán giận ta đây làm nhi tử mà lại vô cùng bất hiếu ! Cho nên, lão nhân gia ngài làm ơn tắt thở nhanh chút đi! Loại địa phương máu tanh chết chóc này, con thật sự không thể thích ứng, ngài chết sớm, ta rời đi sớm!” Nói xong, ngồi xổm xuống Phượng hiên nhìn chung quanh. Phượng dịch cùng Phượng tiêu vội vàng đánh ngất đám người tấn công tới, may là cuối cùng đều cho rằng hai người bọn họ quá lợi hại, không ai dám đến gần nữa, nếu không hai người sẽ bị mệt .

“Cứu, cứu Phượng thị, tộc nhân (người trong tộc)!” Thấy nhi tử không chịu cứu mình, thật ra thì cũng hiểu rõ sinh mệnh của mình đã không còn nhưng cũng không muốn để cho bộ tộc Phượng thị bị hủy bởi trên tay của ông, nếu không không còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông Phượng trọng nam cho rằng Phượng hiên sẽ cứu người của Phượng thị.

“A, toàn bộ tinh anh đều ra, nếu toàn bộ bị giết mà nói..., bộ tộc Phượng thị bị suy yếu là nhất định rồi a! Nhưng, nếu mẫu thân của ta hiện tại sống lại, chính mồm nói cho ta biết, bà thay đổi ý nghĩ khiến bộ tộc Phượng thị suy yếu, trọn đời không thoát thân được, để cho con cứu bọn họ mà nói..., ta sẽ cứu bọn họ!” A, Liễn Vương này mới mười tám tuổi a, võ công làm sao có thể cao như vậy? Xuống tay thật ác độc! Phượng hiên nhìn Liễn Vương tiếp tục tiêu diệt bộ tộc Phượng thị.

“Như, Như Mộng hận, ta như vậy sao?” Đề cập đến người ông ta vẫn trốn tránh không chịu nhắc tới tên kia, Phượng trọng nam có chút hoảng hốt.

“Đừng gọi tên của mẹ ta, ngài không xứng! Đúng rồi, con đã quên nói cho ngài biết cuộc sống mấy năm nay của ta như thế nào! Cám ơn phụ thân ngài đã ban tặng, để đứa con thứ hai của ta sinh ra ở Thiên Lao, nhưng ngài cũng đừng áy náy, bé rất khỏe mạnh, đều giống như đại ca của nó thông minh lanh lợi, quý quái đáng yêu muốn chết! Nay đứa nhỏ thứ ba của ta cũng sắp ra đời, đại khái là mấy ngày nữa đi!” Nhắc tới vợ con, Phượng hiên vẻ mặt hạnh phúc, “Đáng tiếc vì đến ngày ngài chết, con lại bỏ lỡ ngày sinh của nương tử nhà mình! Ba đứa nhỏ của ta toàn bộ họ Cung, đời sau của con tuyệt đối sẽ không dùng họ Phượng này !” Nhìn thấy vẻ mặt của Phượng trọng nam là không dám tin, Phượng hiên rất hài lòng nói tiếp, “A, đúng rồi! Con đã quên vẫn chưa nói, ngoại công sau khi qua đời, con liền kế nhiệm tông chủ Cung thị! Hoắc Uy Thâm là cậu của tông chủ giả Cung Thi Ý, Nguyệt Vũ Diệu và Nguyệt Vũ Nhân trở thành tâm phúc nhất của ngài là anh em họ với Nguyệt bát em kết nghĩa mà Vũ nhi yêu mến nhất, con cần phải đa tạ ngài đã hỗ trợ để cho hai huynh đệ kia nắm giữ binh quyền cùng không ít binh lực, vì đây là một phần đại lực để sau này con đi diệt vương triều Ngự thị a!” Phượng hiên nói một tràng, chính là muốn tức chết Phượng trọng nam, để cho ông ta chết nhanh một chút, nào biết được sau khi ông ta nghe được lại chậm rãi nở nụ cười, khiến cho Phượng hiên thiếu chút nữa ra tay trợ giúp ông ta đến địa phủ sớm một chút.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha!” Phượng trọng nam cười, nước mắt lại chảy ra, có lẽ là người sắp chết, mới bằng lòng thừa nhận cuộc đời của mình rất cuộc đã phạm những sai lầm gì! Ông vẫn cảm giận nhi tử cũng là nhi tử làm cho ông thấy tự hào nhất! Không, ngay từ đầu ông cũng không phải cảm hận đứa con trai này, mà là không muốn thừa nhận mình từng hối hận. Nếu Như Mộng không thể sinh con, thì ông có thể đứng lý hợp tình nói mình không sai, nhưng mà Như Mộng có thể sinh hạ nhi tử, điều này làm cho ông ta hối hận, hối hận mình không đủ kiên nhẫn đợi cho Như Mộng mang thai, mà là không chịu được mê hoặc chạm vào Lâm Thu Sương. Mỗi khi nhìn thấy Phượng hiên, liền nhắc nhở tới lời thề bị ông ta vi phạm, sai lầm phần

bội người mình yêu nhất này! Ông không thể đối mặt với sai lầm cùng với hối hận của mình, cho nên ông không muốn cho đứa bé này một chút tình thương của cha. Chỉ cần đứa bé này ngu ngốc một chút, thì ông ta sẽ không có gì hối hận, ông đã từng nghĩ như vậy. Nhưng mà, dần dần, ông phát hiện ra đứa con trai của Như Mộng sinh ra không chỉ có thông minh, hơn nữa lại rất ưu tú, bất kỳ đứa con nào khác cũng kém hơn. Không chịu thừa nhận sai lầm của mình cùng với hối hận thấm vào tận trong tâm che đậy bằng cách chèn ép Phượng Hiền. Kết quả, hai cha con tranh đấu nhiều năm, lại làm cho hận ý trong lòng ông bịt kín đối với đứa con trai này!

Cười, cười cái gì mà cười! Bị thương nặng như vậy cần phải sớm tắt thở mới đúng, ông ta làm sao mà vẫn còn sức để cười! ? Phượng hiền cực kỳ bất mãn, tính toán xem chuyện gì mới có thể tức chết được người cha không yêu quý này, “Phụ thân đại nhân, ngài biết chuyện Vũ nhi còn sống không? Muội ấy không chỉ còn sống, mà còn cùng tiên đế trải qua cuộc sống yên ương đáng ao ước, sinh ba đứa nhỏ, đều là nhi tử!” Tốt lắm, lời này nói ra không làm cho Phượng trọng nam tức giận mà ngược lại làm ình tức giận, nếu không bị bắt trốn đi, thì hẳn đã sớm tìm cơ hội để đi gặp mặt ba đứa cháu trai yêu quý rồi, nào có chuyện đến bây giờ ngay cả bóng dáng cũng không được nhìn qua, chứ đừng nói chi là chơi!

Ông biết hài tử kia còn sống, từ chỗ của Hoàng thượng. Hài tử kia cùng Phượng hiền đều ưu tú như nhau! Như Mộng sinh ra hai hài tử mà ông một chút tình thương cũng không cho, đều là hai hài tử xuất chúng.

“Các con, hai người, đều làm cho ta, kiêu ngạo nhất,!” Phượng trọng nam cố sức lần đầu tiên nói ra lời khích lệ hai huynh muội Phượng hiền..., ánh mắt của ông dần dần mơ hồ, nhưng vẫn cố gắng mà muốn nhìn lại Phượng Hiền chưa từng có tình thương một cái.

“” Chưa từng nghĩ có thể từ miệng cha mình nghe được những lời này Phượng hiền ngoài ý muốn sững sờ đứng một chỗ.

“Thật xin lỗi.” Nếu năm đó ông ta không có làm sai một bước kia mà nói..., Như Mộng cũng sẽ không ra đi sớm như vậy, ông ta cũng sẽ không bị nhi tử chèn ép mà thất bại một thời gian dài như vậy, mà là vừa có kiều thê, một đứa con trai ưu tú, một đứa con gái để kiêu ngạo, nơi nơi khoe ra ta là phụ phân! Đáng tiếc, không có nếu. Phượng trọng nam rốt cục ở trong hối hận nuốt xuống một hơi cuối cùng.

“” Phượng hiền trầm mặc không nói nhìn Phượng trọng nam đã tắt thở, cuối cùng, nói nhỏ một câu, “Ba chữ kia, ngài nên đi đến Địa phủ nói ầu thân nghe đi!” Hẳn Phượng hiền chưa từng có được tình thương của cha, ngay cả tình thương của mẹ cũng bởi vì cha ích kỷ dồn mặt mà sớm mất đi, ông ta đã gây ra đủ chuyện nhiều năm như vậy, sẽ không bởi vì một câu hối hận xin lỗi trước khi chết đi mà biến mất, có lẽ Vũ nhi sẽ nguyện ý tha thứ cho người cha này, nhưng mà hẳn Phượng hiền tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ông ta!

115. Chương 115: Mạng Phú Quý Vương Phi

Phượng hiền đứng dậy, mặt không một chút thay đổi quyết định để cho Phượng trọng nam sau khi chết không có người nhặt xác, gọi Phượng địch cùng Phượng tiêu chuẩn bị chạy lấy người. Chính là không nghĩ tới trước khi đi, lại cùng Liễn Vương Địch Vũ Liễn đối mặt với nhau. Phượng địch cùng Phượng tiêu khẩn trương bảo vệ cho Phượng hiền.

Một người toàn thân màu đen, mặt không chút thay đổi, giống như núi băng; một người toàn thân màu trắng, vẻ mặt tươi cười, giống như ánh mặt trời. Còn đang chém giết người Địch Vũ Liễn chỉ vừa vặn nhìn Phượng hiền vài giây, liền chuẩn bị qua đây công kích bọn họ.

“Wow, cứu mạng cứu mạng, Tiểu Vũ, cứu mạng a!” Một giọng nam thất kinh trùng hợp vang lên.

Hiện tượng lạ xuất hiện, khuôn mặt không chút thay đổi thế nhưng lúc này lại nhanh chóng chuyển hoá bốn loại biểu tình: kích động, lo lắng, tức giận, bất đắc dĩ. Tuy rằng rất nhanh, nhưng Phượng hiền vẫn phân biệt ra được.

Ha ha, thật thú vị, phân tán nội lực đã tích tụ trong tay, Phượng hiên nhìn đối phương xoay người đi cứu một nam tử trẻ tuổi đang ở nơi nào gọi tới gọi lui, hết sức linh hoạt mà tránh né chém giết. May mắn nam tử kia đúng lúc kêu cứu mạng, nếu không đối mặt với Dịch Vũ Liễn, cũng không phải mục đích của mình tới nơi này. Nếu thật sự đối đầu, tuy nói có thể thắng, nhưng dựa vào vị Vương gia không thích chơi đùa kia, thì mình không thể không bị thương!

“Wow, Tiểu Vũ, người không cần lờm ta, ta tới đây chẳng qua muốn nói với người, phương pháp giết người của người quá mức tàn nhẫn, làm cho ta sợ tới mức buổi tối sẽ không ngủ yên!” Thanh âm của nam tử kia lại vang lên, trên khuôn mặt ngây ngô vừa kinh hoảng lại vừa ủy khuất, vừa nói vừa đưa tay điểm huyết hoặc làm cho người tấn công tới ngất đi, “Giống như ta vậy thật tốt!”

Phượng hiên thấy tay Dịch Vũ Liễn dừng lại một chút, lúc hạ thủ đã không còn tàn nhẫn. Khắc tinh! trong đầu Phượng hiên hiện lên hai từ này, nhưng nhìn lại động tác của nam tử kia, lúc này, trong đầu đối lại một câu “Giả heo ăn thịt hổ” (giống như giả nai) , hai người kia, người nào cũng không cần đối phó, may mắn không giao tiếp với bọn họ, trong lòng Phượng hiên đánh giá xong, lại gọi Phượng tiêu cùng Phượng địch lúc này liền rời đi.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, Phượng hiên càng không muốn giao tiếp thì người lại càng gần liền. Vào giờ tý tối nay (từ 11 đến 1 giờ sáng)đứa con thứ ba của hắc chào đời – Cung Thi Cần diện mạo tất nhiên không cần phải nói, cực phẩm. So với của hai huynh trưởng của bé mà nói, không có khuyết điểm đặc biệt rõ ràng, chỉ là không thích đùa giỡn thủ đoạn giống như bọn họ. Mơ ước duy nhất chính là chu du các nước, được ngắm cảnh đẹp nhân gian, được ăn nhiều thức ăn ngon trong thiên hạ. Vẫn luôn hô lớn khẩu hiệu với cha mẹ cùng các huynh trưởng “Vì tự do, rời xa triều chính, vứt bỏ quyền thế, không có tự do, không bằng chết”, không tán đồng đối với hành động của cha luôn luôn dán vào người mẫu thân. Kết quả đang ôm tự do, đi đến trạm thứ nhất Duyên Huyền quốc trong quá trình chu du các nước thì không cẩn thận bị một vị tiểu công chúa chặn đứt, lúc này, mặt không đỏ tim không đập đem khẩu hiệu hai mươi mấy năm vứt xuống xa ngàn dặm, hơn nữa còn đổi thành khẩu hiệu buồn cười “Vì nường tử, tham dự triều chính, nắm quyền thế, không nường tử, không bằng chết”. Làm cho Phượng hiên kết thành thông gia cùng với hai người mà hắc không muốn giao tiếp. Sau khi thành thông gia Cung Thi Cần trợ giúp việc triều chính cho hoàng đế Huyền Huyền quốc giống như theo lời Phượng hiên mà nói..., đưa nhi tử cho người khác nuôi. Hắc không thể rời bỏ Duyên Huyền quốc, cũng chỉ khi Cốc Nhược Vũ nhớ nhi tử muốn gặp con, thì Phượng Hiên không thể không đi theo mỗi khi nhìn thấy hai vị thông gia một mặt lạnh cùng một mặt khờ, cũng rất buồn bực.

Đương nhiên, giờ phút này hắc còn không biết sẽ như vậy, chỉ muốn nhanh chóng chạy về bên cạnh Cốc Nhược Vũ, hắc và hai gã tâm phúc rời khỏi nơi này. Chỉ là thời gian trở lại núi Cửu nguy chậm hơn so với hắc dự tính. Bởi vì lúc hắc sắp đến gần núi Cửu nguy thì nghe được tin tức mật thám Cung thị cho biết vợ chồng tông chủ Bích thị trên đường quay về Bích thị lại ly kỳ biến mất, tìm siết lại khi nghe thấy bạn bè gặp nạn hắc tự mình đến địa điểm gặp chuyện không may tìm kiếm, lại không có kết quả, đành phải triệu Kỳ Toán Tử quay về núi Cửu Nguy, để cho ông ta tính toán. Bất luận Kỳ Toán Tử xem như nào cũng chỉ tính được rằng người còn sống, nhưng lại không biết ở đâu. Cuối cùng trở lại núi Cửu nguy nên Phượng hiên đành phải thôi.

Những ngày tiếp theo, Phượng hiên trừ bỏ đi xa đến Nhạc đảo gặp một nhà muối tử một lần, tiếp tục trải qua cuộc sống hạnh phúc dán vào nường tử, nuôi nấng trẻ con, giáo dục hai đứa con trai. Thiên hạ dần dần đại loạn, Phượng hiên bất cứ với tin tức nào được báo lên đều đưa ra chỉ thị. Người nào đó ở núi Cửu nguy, lại chỉ e thiên hạ bất loạn sai người rải tin đồn khắp nơi. Cho nên, ngày thì Tuyên đế bị hạ độc tới chết, ngày thì Tuyên đế không chết mà là bị buộc cách chức, nguyên nhân chính là cái chết của thập lục công chúa Huyền Vũ quốc, rồi lời tiên đoán về vận số của Ngự phong quốc sắp hết v...v... Lời đồn nổi lên bốn phía. Ngự Thiên Dương phân nộ nhưng không có cách nào ngăn cản được lời đồn đãi truyền ra.

Một vương triều khi đã suy tàn thì không có phương pháp nào quay lại, nhất là dưới tình huống Phượng hiên đem hết toàn lực điều khiển gia tăng tốc độ, vương triều Ngự thị rốt cục vào tháng tám Phong long năm thứ mười một chính thức diệt vong.

Tháng một năm sau tân hoàng đăng cơ, sửa quốc hiệu Nguyệt Phong, niên hiệu Thuận Xương. Tân đế phong Phượng hiên là Ngụy Vương, đương nhiên, bởi vì hai Vương gia khác chưa có lấy vợ, vị trí Vương

Phi còn trống, cho nên Cốc Nhượng Vũ trở thành Vương phi đầu tiên của Nguyệt Phong quốc.

Thuận Xương năm thứ tư, Nguyệt Phong quốc bốn năm liên tiếp chống đỡ kẻ thù bên ngoài, thu phục đất đai bị mất, rốt cục tuyên cáo chinh chiến chấm dứt. Tần đế bắt đầu chuyển chú ý tiêu khôi phục thực lực của quốc gia, cải thiện cuộc sống của dân chúng.

Tháng chín năm đó, gió thu xào xạc ở Kiền đô, bởi vì chiến loạn nhiều năm, cho nên khuất cái quần áo tả tơi, xương bọc da ở đầu đường chỗ nào cũng có thể thấy được.

Trên đường phố tiếng gõ chiêng vang lên, lập tức kèm theo tiếng la “Nội chiến Ngụy Vương Phủ muốn phát gạo cùng cháo, nhanh đi lĩnh a!” , điều này làm cho đám ăn mày trên mặt vốn vì bụng đói kêu vang, không khí trầm lắng lúc này liền sáng ngời, tranh nhau chạy lên trước tới nội thành. Ngay cả những dân chúng nghèo khó cũng cầm lấy bát to đi lĩnh gạo.

Lúc này nội thành cùng ngoại thành không giống như trước đây không thể vượt qua ranh rới, cho nên trước cửa Ngụy Vương Phủ có hai hàng thật dài, một hàng là dân chúng bần cùng muốn đến lĩnh gạo, một hàng là những tên ăn mày đến lĩnh cháo để lấp đầy bụng

Toàn bộ lương thực của Ngụy Vương Phủ đều chở từ Cung châu tới đây. Lúc trước Ngụy Phong quốc bị thiên tai tàn sát bờ bãi, thì Cung châu là một trong những nơi thiếu số không gặp phải thiên tai. Hoàng đế của tiên triều trước đây gia tăng thuế má hà khắc được Cung gia cùng với quan lại Cung châu, các phú thương đảm nhiệm rất nhiều, thuế má dân chúng Cung châu nộp lên trên tăng không lớn, mà đối với tình huống đăng ký người ra trận được Phượng hiền hạ lệnh tiếp tục tạo áp lực đối với quan lại Cung châu, nói dối con số với bên trên, hơn nữa bởi vì phán đoán chính xác của Phượng hiền, cho nên chiến tranh căn bản không có đốt tới một phần Cung châu, trừ quân lính chính quy của Cung châu bị đi, thì những người sau này lại bị đi tòng quân giống như chỉ ở trong quân doanh đi dạo một vòng, may mắn chưa bao giờ trải qua chiến trường. Cho nên, dân chúng Cung châu vẫn an cư lạc nghiệp, gần như giống với thời kì Ngụy phong quốc mạnh nhất, cũng bởi vậy lãnh địa Cung thị giờ phút này là địa phương giàu có nhất Nguyệt Phong quốc.

Một lần nữa trở lại Kiền đô Cốc Nhượng Vũ vừa thấy được thảm cảnh của dân chúng cùng với đám ăn mày tại nơi này, tâm địa lương thiện liền bận rộn sai người vận chuyển lương thực từ Cung châu lại đây tiến hành cứu tế.

“Ô, ô? ô ô ô ô ô ô?” Ngụy, Ngụy Vương Phi? Là phu nhân tông chủ Cung thị ? Nghe nói bất kể là dân nghèo hàng xóm, hay là tên ăn mày bên cạnh cũng vậy, không một ai không nói Ngụy Vương Phi kia thật là tốt, cho nên dọc đường đi đến ăn xin, mới đến Kiền Đô một nữ khất đang há mồm muốn hỏi, lời chỉ đến non nửa đầu lưỡi đã không nói được một lời. Chỉ thấy tóc ả ta rối tung, cả người dính đầy cứt bẩn, bốc ra mùi hôi thối. Cẩn thận đánh giá ả ta, là có thể phát hiện trên mặt kết bẩn của nàng ra có nhiều những vết thương ngang dọc, một chân khép khiếm, cánh tay lấy tư thế kỳ quái vịn vẹo, nhìn bề ngoài chắc đã bị đối xử không thể tưởng tượng được.

Nghe không hiểu ả ta nói gì, cho nên không có ai để ý tới ả ta. Nhưng vào lúc này, đại môn Ngụy Vương Phủ mở ra, đám nô bộc đi lại đem cái bàn, bát cháo, từng túi từng túi gạo đặt ra bên ngoài. Chỉ cần chờ Vương Phi đi ra, cứu tế lại bắt đầu.

Sống thì chỉ cần có thể lấp đầy bụng nữ tên khất trừ bỏ biết trước tương lai phía trước, thỉnh thoảng nghe đến tên một vài nhân vật, đối với danh hiệu Ngụy Vương phi mới được phong này không biết rõ lắm. Không có ai trả lời ả ta đành liều mạng nhìn đội ngũ phía trước, muốn nhìn một chút người số tốt có thể trở thành Vương Phi thì sẽ như thế nào.

Cho đến khi mọi người cung kính vây quanh một nữ tử đi ra ngoài, thì ánh mắt của nữ khất cái mở lớn không dám tin, vì sao! ? Không phải nghe nói nàng ta bởi vì sát hại công chúa Huyền Vũ quốc mà bị xử trảm, đào tẩu, phải chạy trốn khắp nơi sao! ? Nàng ta cũng phải giống như mình, trải qua cuộc sống ăn xin đói khát khó nhịn, không có tôn nghiêm mới đúng! Vì sao cuộc sống của nàng ta không chỉ có tốt lắm, mà lại còn là Vương phi! ?

Nữ khất cái không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào Ngụy Vương Phi, chỉ thấy quần áo nàng mộc mạc, nhưng không mất đi vẻ cao nhã, năm tháng đối xử tử tế cho nên dung nhan gần như không thay đổi gì,

chẳng qua là thêm một phần thành thực, giống như trong trí nhớ của mình như vậy, vẫn là bộ dáng thiện lương. Trong lòng Nữ khất cái không cam lòng, ghen tị, hận ý, đủ loại cảm xúc đều hiện lên.

Không thể biết có người dùng ánh mắt oán hận nhìn mình Cốc Nhược Vũ không quan tâm nha hoàn ngăn cản, tự mình múc cháo cho đám khuất cái, đồng thời, bắt đầu tính toán ngày Phượng Hiền từ Cung châu trở về trong đầu. Chàng đi cũng đã mấy tháng rồi, nếu tính thời gian, đại khái một tháng nữa mới có thể trở về. Ai, làm sao bây giờ? Nàng rất nhớ chàng! Cốc Nhược Vũ thỉnh thoảng len lén nghiêng mắt nhìn ra đường phố một cái, mong mỗi nho nhỏ phu quân của nàng sẽ giống như kỳ tích mà về sớm !

Ừm? Có sát khí! Chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên lớp chờ phụ tử hăng say giảng bài mà trộm đi ra ngoài Cung Thi Cần đi dạo đến đại môn, thấy mẫu thân đại nhân yêu quý, lập tức cao hứng chạy tới. Mới vừa đứng bên cạnh Cốc Nhược Vũ , bé liền cảm giác được luồng sát khí về phía mẹ ruột của mình. Đứa nhỏ mười tuổi không để lại dấu vết tìm nơi phát ra.

Xao! Một cây sáo xanh biếc gõ đúng giữa đầu Cung Thi Cần, giọng nói của thiếu niên đồng thời vang lên: “Tam đệ, đệ lại len trốn ra ngoài?”

Nghe thấy giọng nói của đứa con lớn, Cốc Nhược Vũ lúc này quay đầu, thấy nhi tử nhỏ nhất đang vuốt chỗ bị gõ, không khỏi nhíu mi nói : “Cần nhi, con lại không đi học rồi!” Cốc Vũ đem cái muôi trong tay đưa cho nô tỳ bên cạnh, xoay người nhìn Cung Thi Cần

“Mẹ, con đều đã nhớ kỹ rồi! Vì sao còn phải ngồi ở chỗ kia, một chút cũng không được tự do, không tự do, không” Lỗ tai bị néo, thanh âm ngay lập tức liền biến mất.

“Thà chết cái đầu của Đệ! Phụ tử đang giảng giải văn chương cho ta, cho đệ tự mình học thuộc lòng, đệ lại lập tức chuồn êm! Hại ta còn phải đi ra ngoài tìm đệ!” Bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt trẻ con hồn nhiên cùng với nụ cười không có ý tốt, Cung Thi Liêm sung sướng mà néo lỗ tai của đệ đệ trêu đùa nó.

“Đệ không hề chuồn êm, con mắt nào của huynh thấy đệ không phải quanh mình chính đại chuồn đi?” Cung Thi Cần lý sự, nhưng bé là đang giúp nhị ca nha!

“Nhị đệ, đệ thật ra cũng chuẩn bị trở về viện của mình đi a!” Cung Thi Dục liếc xéo Cung Thi Liêm, biết rõ đệ đệ luôn dùng khuôn mặt trẻ con để gạt người, nó nhất định cũng mượn cơ hội để chuồn êm.

“Khụ! Đại ca Huynh không phải cũng đang đọc sách!” Cung Thi Liêm buông tay ra hỏi, lược bỏ nghi ngờ của đại ca đối với cậu, thật sự cậu cũng đang chuẩn bị chuồn êm quay về viện của mình ngủ, chỉ là, chân cậu không hiểu sao lại chạy tới đây? Không cần thận đi đến cửa chính này Cung Thi Liêm nghĩ.

“Ta mệt mỏi, cho nên muốn đi dạo!” Không thể nói chuyện đã gạt phụ tử chạy đến đây, Cung Thi Dục rất thần nhiên nói.

Ai, mình nhìn qua không có uy nghiêm như vậy sao? Vì sao chúng nó dám ở trước mặt mình ngênh ngang cho thấy đang trong thời gian phụ tử dạy lại chuồn êm đi? Thật sự rất quái lạ, ba đứa nhỏ của nàng cho tới bây giờ đều không sợ người mẫu thân là nàng đây, chỉ biết quần lầy nàng làm nũng, nhưng chỉ cần phu quân tìm chúng nó nhẹ nhàng cười, ngay cả trừng đều không cần, thì ba đứa con này đều ngoan ngoãn giống như con cừu! Cốc Nhược Vũ bất đắc dĩ thở dài, yêu thương sờ sờ đầu hai đứa nhỏ, lúc này, chỉ thấy hai hài tử kia vui vẻ đến cực điểm.

“Mẹ, con cũng muốn vậy!” Sớm đã cao lớn, so với Cốc Nhược Vũ còn cao hơn một cái đầu Cung Thi Dục kiên quyết đưa đầu đến trước mặt nàng.

“Con đứa nhỏ này!” Xem đi! Đã nói bọn họ thích làm nũng mà! Cốc Nhược Vũ giống như con mong muốn sờ sờ đầu hần, mẫu tử bốn người cười hết sức thoải mái.

Tình hình này ở trong mắt nữ khuất cái quả thực là một bức họa mẫu tử thiên luân (quan hệ anh em mẹ con) làm cho ả ta thống hận, không cách nào khống chế hận ý thoáng chốc xông lên đầu. Vì sao Nhược Vũ lại có cuộc sống tốt như vậy! ? Mà mình không chỉ bị Ngự Hạo Mạnh đối xử tàn nhẫn, mà Biểu ca Hiên Diệu dưới sự sai khiến của nữ nhân kia, ngưng mình. Rốt cục tại mình không thể chịu đựng được mà giết người đàn bà kia, đúng lúc quân khởi nghĩa lại đánh vào thủ phủ chỗ của bọn họ, làm cho bọn họ chỉ có thể chạy trốn. Trên đường lại gặp trộm cướp, trở thành người không còn một động. Lúc này đám người chạy trốn. người thì bị giết, người thì chết đói người thì bị bệnh mà chết!

Ả, Tề Hiếu Nhã, bây giờ thảm như vậy, toàn bộ đều là do Cốc Nhược Vũ nữ nhân chết tiết kia làm hại! Nếu không phải hãm hại cả nhà phu quân mình, thì bọn họ làm sao có thể rơi vào tình trạng này! Toàn bộ người nhà của mình đã chết! Biểu ca Hiến diệu đã chết! Ngay cả con của mình cũng đều đã chết! Nay chỉ còn một mình mình còn sống thê thảm như vậy! Mà Cốc Nhược Vũ lại là Vương phi! ? Không, không thể! Nàng ta không thể sống tốt hơn mình! (Gấu: ác giả ác báo sao lại có người bó tay thế này nhỉ???)

Trong mắt hiện lên hận ý điên cuồng, Tề Hiếu Nhã nắm chặt chuỷ thủ giấu trong lòng dùng để phòng thân. Khi đến phiên ả ta lĩnh gạo, không biết khí lực ở đâu, ả ta lấy ra chuỷ thủ, hung hăng đụng đổ nồi cháo lớn trên bàn, dùng sức đâm về phía Cốc Nhược Vũ.

Ả ta vừa động thủ, Cung Thi Dục không chút hoang mang đưa tay kéo Cốc Nhược Vũ vào trong phạm vi an toàn, đồng thời hô lên: “Tiểu Hoàn!” Hừ, cũng đã sớm nhận ra !

Thân ảnh nho nhỏ lúc Cung Thi Dục gọi ra một khắc kia, liền từ phía sau hấn nhảy ra, kiếm trong tay nhanh chóng ngăn cản chuỷ thủ đâm tới, cổ tay run lên, dùng nội lực làm cho thanh chuỷ thủ văng đi ra ngoài. Đưa chân ra đá, liên tiếp mấy cái, đập ả ta ngã trên đường phố, động tác vừa gọn gàng, vừa liên mạch lưu loát.

Sự tình phát sinh chỉ trong nháy mắt, người ngoài chỉ thấy một tiểu cô nương ước chừng khoảng tám tuổi một cước dẫm lên trên người nữ khuất cái đang vọng tưởng ám sát Ngụy Vương Phi, hơn nữa còn dùng kiếm chìa vào phía cổ ả ta.

Cung Thi Cầm cũng phát hiện ra chuyện, mà hai vị huynh trưởng làm sao lại không biết, mà lão Nhị cùng lão Tam sở dĩ không hề động là bởi vì đại ca của bọn họ đã sớm dùng ánh mắt để cho huynh ấy xử lý

Chấn kinh vì bị dọa, phục hồi tinh thần lại Cốc Nhược Vũ sau khi nhìn thấy đối phương là khuất cái, nhất thời nổi lên thương hại, đối với hành động muốn giết mình vừa rồi một chút cũng không có ý trách tội. Ngược lại vòng qua chiếc bàn bị đổ xuống, đi đến bên cạnh Tề Hiếu Nhã, sau khi nhìn tình trạng của ả ta, liền nói với tiểu cô nương kia: “Hoàn nhi, buông nàng ta ra đi!”

Tiểu cô nương bất động, mà là nhìn về phía Cung Thi Dục cũng đang đi tới nơi, chờ đợi chỉ thị của hấn. Thấy hấn gật gật đầu, mới thu hồi đoản kiếm trong tay mình, không hề giẫm lên ả ta nữa, mà là về bên cạnh Cung Thi Dục.

Tề Hiếu Nhã trong lúc nhất thời không bò dậy nổi, chỉ có thể trừng mắt ác độc nhìn Cốc Nhược Vũ, hận không thể dùng ánh mắt giết chết nàng.

Cốc Nhược Vũ không nhận ra ả ta, đối với hành động không thể lý giải được của ả ta, tự nhận là đều không có thâm cừu đại hận với ai, chẳng biết tại sao đối phương lại hận mình như vậy?

“Lượng nhi, cánh tay của nàng nhìn qua hình như đã bị thương, tìm người trị liệu giúp nàng. Cuộc sống của nàng chắc là rất vất vả, nghĩ biện pháp tìm một chỗ sắp xếp cho nàng là được rồi!” Đoán chừng là bởi vì gặp phải hoàn cảnh không tốt mà tinh thần bị ảnh hưởng đi! Cốc Nhược Vũ chỉ có thể rút ra loại kết luận này. Dặn nhi từ phía sau tìm cách giúp ả ta.

“Dạ, Mẹ!” Cung thi Dục đáp ứng vô cùng tốt.

Cốc Nhược Vũ xoay người chuẩn bị trở về cửa chính, cũng không chú ý mà quét đến thân ảnh cao to phía xa. Trên mặt của nàng dần dần hiện lên sự kinh ngạc cùng vui sướng, không tự chủ được mà chậm rãi đi về phía người nọ. Đến khi dung nhan một cười cùng nụ cười của người kia đập vào mi mắt thì Cốc Nhược Vũ gần như không được vui vẻ, bước chân tăng nhanh .

“Giết ả!” Ba giọng nói đồng thời vang lên, âm lượng không lớn, vừa vặn để cho người bên cạnh nghe thấy. Tam huynh đệ vào thời điểm mẫu thân rời đi một chút, không chú ý tới nơi này, không hẹn mà cùng ra lệnh đối với cận vệ phía sau giết Tề Hiếu Nhã.

Huynh đệ chứng kiến thấy, chỉ nhìn lẫn nhau một chút, không ai thu hồi mệnh lệnh đi làm chuyện của mình.

Cung Thi Dục đối tiểu cô nương theo sát bên cạnh hấn nói: “Tiểu Hoàn a, xấu thì không sao, nhưng tuyệt đối phải sạch sẽ, đi, Dục ca ca dẫn muội đi rửa kiếm cùng rửa chân đi, vừa dính phải thứ gì đó không sạch sẽ.” Dứt lời, mang bé con chạy lấy người, để cận vệ lưu lại.

Cung Thi Liêm một vẻ mặt thật thà vô tội, phê phán huynh trưởng nhà mình nói : “Đại ca trái tim thật tàn nhẫn, lại hạ lệnh giết người! Một mạng nha!” Lắc đầu, không một chút tự giác vừa rồi chính cậu cũng tự nói hai chữ giống nhau, vẫy vẫy tay, dẫn hộ vệ rời đi. Người, hộ vệ đại ca của cậu tự động thủ là đủ!

“Ta tuổi còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, cần đọc sách, đọc sách a! Học nhiều tri thức một chút, mới không làm chuyện ngu xuẩn!” Cung Thi Cần liếc xéo Tề Hiểu Nhã một cái, muốn giết mẹ ruột của nó, đây tuyệt đối là loại không tri thức ít đọc sách ! Bé trai ngoắc ngoắc ngón tay về phía sau, ý bảo hộ vệ đuổi theo, chuyện tay dính máu bẩn này hãy để cho người khác làm đi! Bé còn nhỏ, ở trên có hai vị huynh trưởng lợi hại, cho nên cái không cần thiết thì không nên náo động, tự do tự tại là tốt nhất!

Hoàn toàn không biết ba đứa nhỏ đang làm gì Cốc Nhược Vũ trong lòng tràn đầy hình ảnh của phu quân ngoài ý muốn trở về trước thời gian kia.

Bởi vì nhớ kiều thê quá mức, ra roi thúc ngựa về trước lộ trình một tháng Phượng hiên hận không thể lập tức bay đến bên cạnh nương tử thân ái, đáng tiếc, trên đường đi quá gấp, con ngựa không chống đỡ nổi, vì thế, đến Kiền đô hân không có cách nào khác là phải dắt ngựa đi.

Nhiều năm qua, hân vẫn là bộ dạng cao cao tại thượng phóng khoáng này, nơi hân đi qua luôn có người mặt đỏ tim đập theo dõi bóng lưng của hân, tác hai hoạ thuỷ của tiểu ác ma vẫn không thay đổi!

Còn chưa tới Ngụy Vương Phủ, xa xa đã nhìn thấy ái thê của hân, bước chân Phượng Hiên đang dắt ngựa cũng nhanh hơn. Tình cảm tương tư rất cực cũng được buông xuống, qua mấy ngày liên tiếp mỗi mệ, hân lại có tinh thần, nở một nụ cười đẹp như ánh mặt trời.

“Hiên!” Nhịn không được, Cốc Nhược Vũ vừa cần quần áo, hạnh phúc trong lòng bay lên, bước chân nhanh chóng chạy tới.

Khóe miệng lại mở ớn, hai mắt thật to mừng rỡ híp lại thành đường nhỏ, Phượng hiên dừng bước, mở hai tay ra, nghênh đón Cốc Nhược Vũ đang lao về phía hân, hình con hổ cười được dùng tơ vàng thêu trên ống tay áo của hân trông rất sống động dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng màu vàng. (các nàng có nhớ cái hình Nhược vũ thêu cho PH k..)

Ánh sáng rực rỡ, chiếu xuống dung nhan tuyệt sắc mang theo sự sùng nịch, Cốc Nhược Vũ chậm rãi lao vào lòng Phượng hiên, cảm giác hạnh phúc theo dây chuyền mà đến, đó là Tề Hiểu Nhã bị hộ vệ mang đi, trước khi chết một khắc ở trong đầu nhớ lại!

Tâm, từ sau khi ta nhìn thấy thân hình nho nhỏ kia, đã nhất định trầm luân! Yêu, từ lúc nàng còn trẻ con đến khi thiếu nữ, còn có bây giờ, chỉ có tăng không có giảm, hơn nữa còn tiếp tục, đời đời kiếp kiếp, thẳng đến vĩnh viễn!

Sủng ái nàng, là lạc thú hạnh phúc nhất trong cuộc đời của ta!

Chính văn hoàn

116. Chương 116: Câu Chuyện Về Tiểu Tiểu Ác Ma

[1] Tiểu tiểu ác ma tự giới thiệu

Hân, tên gốc là Cốc Lượng, bởi vì từ khi sinh ra, hân vẫn chưa được gặp cha thân yêu, cho nên hân nghĩ người cha đại nhân thân yêu bất vô âm tín kia không có quyền lên tiếng, vì vậy, hân theo họ mẹ.

Một ngày nọ, cha hân xuất hiện từ trong hồ nước xanh đầy sóng, từ đó hân được cha thương yêu, nương có phu quân, cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc, mà hân, tiểu tiểu nam tử hân, vẫn tên là Cốc Lượng! Nói vậy nghĩ là, người cha thân yêu mới xuất hiện của hân không có quyền quyết định trước mặt nương. Hân, vẫn theo họ mẹ như trước.

Lại một ngày nào đó, hần cùng với nương và cha đổi chỗ ở, khi chạy đến một ngọn núi cao vút như chìm trong làn mây, hần nhỏ bé đáng thương, đi đến một gian phòng đầy bài vị, phải quỳ xuống đất cúi đầu lạy, đồng thời còn bị đổi tên họ thành Cung Thi Dực! Ồ? Hóa ra, dù ở đâu thì cha của hần cũng không có quyền lực! Từ đó, hần, không theo họ cha, cũng không theo họ mẹ, mà theo họ của bà nội.

Cái trán nhỏ bé phải đeo một dải lụa nhỏ có khảm một viên đá mắt mèo màu đen, thân mặc cẩm y xa xỉ, trên đai lưng còn đeo ngọc bội, trong tay cầm một cây sáo trúc màu xanh biếc, từ sau khi lên núi nó vẫn chưa từng rời khỏi hần, nhìn về phía từ đường [1] Cung thị, cái đầu nhỏ bông lác lác, trong lòng hít một hơi, haizz, cha của hần bề ngoài bình thường thì không nói, đã vậy trước mặt người khác cũng không có bao nhiêu địa vị.

[1] từ đường: nhà thờ tổ tiên

Cắm thán xong, bé lại cảm thấy tên hiện tại của mình nghe cũng hay, viết xuống cũng đẹp, vì vậy đặc ý nghĩ: Cung Thi Dực hần, là trưởng tử của tông chủ Cung thị, đại ca của nhóc Cung Thi Liêm, là tiểu tông chủ đầy uy phong của Cung thị! Hần còn là người thông minh tuyệt đỉnh, chuyện gì cũng chỉ cần một chút liền thông suốt, lúc ra mắt các trưởng bối, mọi người cũng khen hần là nhân trung chi long, võ công của hần cũng dần cao lên, sắp trở thành một bậc thầy vĩ đại, tương lai sau này sáng chói lóa. Ừm, mặt mũi hần cũng tạm chấp nhận được, nhưng, nương đã nói, bề ngoài của con người không quan trọng, quan trọng là tâm hồn đẹp. Mà Cung Thi Dực hần, tâm hồn tuyệt đối đẹp, chỉ cần có người chọc đến hần hoặc người nhà của hần, hần đều dựa theo quy luật ăn một miếng trả một miếng mà trả thù. Chỉ cần có ân với hần hoặc người nhà của hần, hần cũng sẽ nỗ lực báo ân. Vì thế, tâm hồn đẹp ân oán phân minh của hần, sẽ bù lại khuôn mặt bình thường của hần, sau đó, hần sẽ trở thành kẻ người gặp liền thích!

Một khuôn mặt nhỏ nhắn họa thủy, cười vô cùng sáng lạn khoa trương, không cần thận lọt vào mắt của các gia phó hoặc các thân thích đang đi tới đi lui, làm ọi người đều muốn chạy đến ôm tiểu tông chủ xinh đẹp khả ái, quả thật, tiểu oa nhi nào đó là kẻ người gặp liền thích!

[2] Ảo tưởng về khuôn mặt của cha sụp đổ

Đứa trẻ chưa từng thấy khuôn mặt của cha có thể tưởng tượng ra diện mạo của người cha thân yêu không? Hần không biết người khác như thế nào, nhưng Cung Thi Dực hần trước kia chưa từng gặp cha, đã từng tưởng tượng ra diện mạo của cha trăm nghìn lần.

Cha của hần nhất định xinh đẹp giống như đại thúc thị vệ hoặc đại thúc đồn củi! Da đen thui, có đôi mắt một mí nhỏ xiu, mũi đầy thịt, môi dày và lớn, quan trọng là khuôn mặt đầy râu, trên mặt còn có vết sẹo do đao đầy khí phách nam nhân. Tỷ lệ thân trên và thân dưới phải bằng nhau hoặc trên dài dưới ngắn thì nhìn mới đẹp, mà cơ thể phải mạnh mẽ cường tráng, lồi lên từng khối rõ ràng là tốt nhất, bụng phải phệ, hơn nữa không được quá cao, cao bằng nương của hần là tốt nhất.

Nghĩ đến đây, hần cảm thấy muốn rơi lệ, ngẫm lại, cha thân yêu của hần không hề phù hợp với yêu cầu về diện mạo của cha của hần. Da dễ trắng bóc, đôi mắt hai mí gian xảo, đồng thời, lông mi còn rất dài! Mũi cao thẳng, môi cũng không dày không lớn. Râu thì càng không nói đến, đó là điều làm hần đau lòng nhất! Cha hần mỗi ngày đều cạo râu sạch sẽ. Trên khuôn mặt cha hần đừng nói đến vết sẹo do đao, ngay cả một vết sẹo nhỏ cũng không có, đến lỗ chân lông hần cũng không tìm thấy! Thậm chí nếp nhăn cũng không có một cái! Tỷ lệ thân thể của cha hần là trên ngắn dưới dài, hoàn toàn ngược với nguyện vọng của hần. Khi hần tắm cùng cha, đã tỉ mỉ nghiên cứu vóc dáng của cha, bụng không phệ thì không nói, trên người còn không có một vết sẹo lồi, tìm mãi, hần cũng không tìm thấy một miếng thịt lồi ra. A, ông trời ơi, đã vậy còn chưa nói, cha của hần không chỉ cao hơn nương hần, mà còn cao hơn cả một cái đầu, nương chỉ cao đến cằm của ông.

Ồi, hần có thể nói gì đây? Cha mình không thể nào tuyển chọn được, cho dù bề ngoài của cha hần rất đáng hổ thẹn, nhưng ông vẫn là cha thân yêu của Cung Thi Dực hần. Chẳng qua bản thân hần có chút tiếc nuối mà thôi.

Khi hần kể hần đã từng ảo tưởng về tướng mạo của người cha thân yêu như thế nào, rõ ràng cha hần đã bị đả kích, đáng vẻ tươi cười méo mó, đôi mắt mở to không nói nên lời, mà mẫu thân thì rưng rưng nước mắt nhìn hần, trong miệng chỉ nói được “Mắt nhìn của hài tử này” thì không nói được nữa. Hần nghĩ mẫu thân của hần muốn nói mắt nhìn của hài tử rất cao! Nói vậy chắc mẫu thân cảm thấy khổ sở không nói nên lời

vì không thể tìm cho hắn một người cha có tướng mạo dễ nhìn một chút. Còn khuôn mặt của ông ngoại và bà ngoại, cùng các trưởng lão khác cũng đồ bưng, sau đó đều ào ào rời đi, chắc bọn họ muốn cho cha hắn một chút mặt mũi. Chẳng qua hắn không hiểu tại sao bên ngoài lại vang lên tiếng cười ha ha, ồm, chắc là ảo giác. Ôi, tất cả mọi người hắn là hiểu cảm giác tan vỡ khi hắn thấy diện mạo của cha như thế nào, đúng không?

[3] nhiều kẻ họa thủy kì quái

Vào thời kì thanh xuân của thiếu niên mười lăm tuổi, đối với những người khác phái đều cảm thấy hiếu kỳ, mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp, vì vậy, nghe nói, nghe nói thanh lâu là nơi trăng hoa, mỹ nhân như mây, cậu thiếu niên họa thủy Cung Thi Dục đã trưởng thành liền quần quít Phượng Tiêu dẫn hắn đi gặp mỹ nữ tại đệ nhất đại thanh lâu ở Cung Châu.

Mấy ngày sau, chuyện nhi tử đi thanh lâu cũng truyền đến tai cha mẹ. Nương vì sợ nhi tử đắm chìm vào sắc đẹp, học phải tính xấu mà không ngừng lo nghĩ, làm cho cha hắn giận tím mặt, cho rằng hắn vậy mà dám đi đến nơi dơ bẩn đó.

Vì vậy, sự kiện trên đã tạo thành tình trạng đối địch của hai cha con ngày hôm nay bên trong viện.

“Con đến đây cho ta!” Dáng vẻ tương cười của Phượng Hiên vô cùng âm u đáng sợ, ngày hôm nay phải đánh vào cái mũi của tiểu tử này để nó nở hoa, để xem sau này hắn còn dám đi đến nơi quỷ quái như vậy không!

“Không thể.” Không được rồi! Cha thân yêu rõ ràng muốn đánh hắn, kẻ nào mà qua thì đúng là một kẻ ngu! Vừa vào tấm viện của mình đã trông thấy cha thân yêu đang cười tức giận và mẹ đang rưng rưng nước mắt, trực giác mách bảo đây không phải chuyện tốt, đầu của Cung Thi Dục lắc qua lắc lại như trống lắc.

“Ta nói con đến đây, đừng để ta nói lần thứ ba!” Câu nói rít lên từ hàm răng.

“Rõ ràng cha đang tức giận, hài nhi không biết mình đã làm sai cái gì, hy vọng cha chỉ ra, rồi hài nhi sẽ qua đó!” Cha thật xấu, làm nhi tử sợ hãi. Cơ thể Cung Thi Dục căng cứng, phải luôn đề phòng cha sẽ xuất thủ, trong lòng tính toán xem nắm chắc mấy phần tránh được kiếp này

“Mấy hôm trước con dạo chơi ở thanh lâu, dạo chơi và chọc ghẹo?” Phượng Hiên quyết định giúp nhi tử nào đó sắp bị đánh hiểu rõ mọi chuyện một chút.

“Thanh lâu?!” Nhắc đến nơi ấy, Cung Thi Dục có vẻ không hài lòng: “Chọc ghẹo gì chứ! Đây rõ ràng là một cái bẫy! Cái gì mà mỹ nữ như mây, rõ ràng là nơi tụ tập của xấu nữ!”

Quác! Một con quạ đen bay qua đầu Phượng Hiên và Cốc Nhược Vũ, hai người trong lòng chịu không nổi, lúc này mới nhớ ra trưởng tử căn bản không phân biệt được xấu đẹp, thật không biết tiêu chuẩn phán xét xấu đẹp trong đầu hắn là gì, như vậy sau lần đi dạo chơi trong thanh lâu này, e rằng hắn vẫn tiếp tục thuần khiết như xưa!

Không biết cha mẹ mình nghĩ gì, Cung Thi Dục tiếp tục phát biểu bài bình luận của mình: “Bộ dạng xấu thì còn không nói, đã vậy còn dám để lộ tay lộ chân, hơn nữa bộ ngực đều lộ ra ngoài, đúng là không biết xấu hổ!” Tướng mạo không đẹp, không phải lỗi của các nàng ấy, nhưng tụ tập lại một chỗ để dọa người như vậy, thật đúng là không bình thường! Nhất là dọa hắn, đây có thể xem là tội ác! Hôm đó hắn sợ đến mức đầu óc choáng váng, hoa mắt, vèo một tiếng liền bỏ trốn mất dạng! Chắc chắn Tiêu thúc bị Thiên Ly cô phạt quỳ trên bàn sát nhiều quá, cho nên mới chạy đi nhìn xấu nữ!

Nhìn nhi tử, khi Phượng Hiên và Cốc Nhược Vũ đang than khóc vì tương lai họ chắc chắn sẽ có một người con dâu xấu xí, bỗng hai người nhìn thấy một cái đầu nhỏ lộ ra từ đằng sau nhi tử.

“Gì kia?” Không phải là tiểu oa nhi chứ, sao trước giờ chưa từng thấy. Phượng Hiên vừa hỏi vừa chỉ về phía sau Cung Thi Dục.

“Cái gì?” Cung Thi Dục quay đầu nhìn về phía sau, sau đó ôm tiểu oa nhi vào trong ngực, sau đó quay mặt lại: “Cô bé này à?”, “Đúng” Cốc Nhược Vũ gật đầu.

“Con tình cờ gặp cô bé này ở trước thanh lâu. Nương, người xem, tiểu oa nhi này bề ngoài xấu xí còn chưa tính, đã vậy mà con bị người thân của mình bán vào một nơi như thanh lâu, hài nhi thấy cô bé này đáng

thương, nên mua cô bé này về.” Nhưng nửa chữ hấn cũng không đề cập đến chuyện hấn không tốn một xu, chỉ trả cho đối phương vài quyền cước thay cho ngân lượng, rồi trực tiếp dẫn tiểu oa nhi này về! Không hổ là con trai của người nào đó.

Xấu?! Trên trán Phượng Hiên cùng Cốc Nhược Vũ và các nô bộc xung quanh xuất hiện đầu hắc tuyến, mọi người nhìn cô bé xinh đẹp trong lòng hấn, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, lông mày cong cong như lá liễu, đôi mắt to ngập nước, cái mũi khéo léo, cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn, da dẻ trắng hồng, đối với những người có thẩm mỹ bình thường mà nói, đây tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân, hơn nữa còn xinh đẹp đến mức họa thủy, bị bán vào thanh lâu cũng không phải không có nguyên nhân.

Đáng tiếc, thẩm mỹ của vị thiếu gia ôm cô bé ngày hôm nay vốn không thuộc loại bình thường, không chỉ như thế, hấn còn ở đây nói với cô bé rằng: “Tiểu Hoàn à, đại ca ca nói muội xấu, muội đừng buồn, người xấu thì không sao, nhưng tâm hồn phải đẹp. Hơn nữa, đại ca ca sẽ cho người may y phục xinh đẹp uội, che đi một ít xấu xí của muội, hơn nữa ta sẽ gọi người dạy muội cầm kỳ thi họa, muội chỉ cần ngoan ngoãn học, sau này lớn lên dù có xấu cũng không phải là chuyện quá quan trọng. Đại ca ca còn có thể dạy muội võ công, nếu ai dám chê muội xấu, muội có thể đánh tên ấy.”

A! Hấn (nàng) không chịu nổi nữa rồi! Con trai mình nói ba câu nhưng cả ba câu đều có chữ xấu, cô bé thế nhưng còn gật đầu đồng ý, khuôn mặt của Phượng Hiên và Cốc Nhược Vũ co rúm lại, quyết định rời đi, để mặc hấn ở đây không ngừng kêu xấu.

Trước khi đi, Phượng Hiên còn quay đầu nhìn thoáng Cung Thi Dục đang hào hứng, tay cẩn thận ôm lấy tiểu oa nhi, nghĩ thầm: suy nghĩ lúc đầu nên thu hồi lại, chưa chắc tương lai ông sẽ có một cô con dâu xấu!

Cho nên, từ đó về sau, có một tiểu nha hoàn đi theo bên cạnh Cung Thi Dục, hấn cho cô bé ăn ngon, mặc đẹp, cho cô bé học này học kia, phẩm là những thứ mà hấn cho rằng có thể khiến tâm hồn trở nên xinh đẹp, hấn sẽ đem toàn bộ những thứ ấy cho tiểu oa nhi học.

Mà quả nhiên, không ngoài suy đoán của Phượng Hiên, nhi tử Cung Thi Dục đối với cô bé kia sủng ái có thừa, thậm chí về sau còn tự nhận ‘người tình trong mắt thành Tây Thi’, cảm thấy cô bé tuy xấu nhưng đáng yêu, sau đó, một ngày nào đó, trở thành sữu nhân[3] đẹp nhất trong lòng hấn. Chỉ tiếc, khi hấn ân cần dạy dỗ, cô bé từ nhỏ đã cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất xấu xí, từ lúc sinh ra đã xấu, nhưng đối với những người khác, cô bé vẫn có thể phân biệt được xấu đẹp rõ ràng, vì vậy trong lòng cảm thấy hoàn toàn không xứng với Dục ca ca – vị thần tiên mà cô bé vẫn luôn sùng bái ở trong lòng, tâm lý tự ti đã trở thành một tảng đá lớn cản trở trên con đường lấy vợ của tiểu yêu quái họa thủy.

[3] sữu nhân: người xấu

Điều này làm cho tiểu tiểu ác ma nào đó phải đấm ngực dậm chân, trong lòng vô cùng hối hận, tiểu ái nhân [4] yêu dấu xấu thì xấu, nhưng không phải hấn đã nói rồi sao? Hơn nữa còn ngày nói, đêm cũng nói, lúc nào cũng nói? Nàng mặc dù xấu nhưng lại là tiểu mỹ nhân trong lòng hấn! Hấn cũng không hề bình luận cái gì mà xấu nữ đâu nha!

[4] ái nhân: người yêu

Ôi! Hấn sẽ không lấy được tiểu ái nhân yêu dấu sao?!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xau-nu-den-khien-hoa-thuy-yeu>